

De Geheime Leer - Deel II

Helena P. Blavatsky

Inhoud

Voorwoord van de schrijfster	2
Inleiding	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
EERSTE DEEL HET ONTSTAAN VAN DE KOSMOS	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Proloog	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
AFDELING 1 KOSMISCHE EVOLUTIE VERTALING VAN ZEVEN STANZA'S MET TOELICHTINGEN UIT HET GEHEIME BOEK VAN DZYAN	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
KOSMISCHE EVOLUTIE	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
TOELICHTINGEN	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 2	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 3	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 4	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 5	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 6	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Enkele vroegere theosofische misvattingen	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Aanvullende feiten en verklaringen over	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 6 <i>vervolg</i>	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
STANZA 7	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Samenvatting	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
DEEL 1. AFDELING 2	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 2	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 3	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 4	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 5	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 6	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 7	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 8	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 9	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 10	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 11	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 12	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 13	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 14	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
§ 15	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.

INHOUD
TWEEDE DEEL
HET ONTSTAAN VAN DE MENS

Inleidende opmerkingen

[Over de archaïsche stanza's en de vier voorhistorische continenten](#)
[Het onvergankelijke heilige land](#)
[Het land van de Hyperboreeërs](#)
[Lemurië](#)
[Atlantis](#)
[De tropen aan de pool](#)

AFDELING 1
VERTALING VAN STANZA'S MET TOELICHTINGEN
UIT HET GEHEIME BOEK VAN DZYAN

[De stanza's](#)

[Stanza 1. Het begin van bewust leven](#)

[De mens, de derde logos](#)
[De hemelse bestuurders van de mensheid](#)
[Moedersterren en zusterplaneten](#)
[Drie soorten licht](#)
[De getallen van de schepping](#)
[De eerste oorlog in de hemel](#)

[Twee voordiluviaanse sterrenkundigen](#)

[Stanza 2. Zonder hulp faalt de natuur](#)

[De monsters van de Chaos](#)
[De 'dubbele draak'](#)
[Schepping van goddelijke wezens volgens de exoterische verhalen](#)
[Wie zijn de vlammen?](#)

[De chronologie van de brahmanen](#)

[Het ras dat nooit sterft](#)
[Kosmogonie, een intelligent plan](#)

[Stanza 3. Pogingen tot het scheppen van de mens](#)

[De verschillende klassen van scheppers](#)
[De mens, een god in diervorm](#)
['Vuren', 'vonken' en 'vlammen'](#)

[Stanza 4. Schepping van de eerste rassen](#)

[De overeenstemming van en de verschillen tussen de incarnerende krachten](#)
[Pitri's van de goden en van de demonen](#)
[Wat Prometheus symboliseerde](#)
[De hamer van Thor](#)
[De goddelijke opstandelingen](#)
[De vader van de mens: de zon](#)

[Stanza 5. De evolutie van het tweede ras](#)

[Het geheime werk van Chiram](#)
[Het 'naar buiten groeien' van rassen](#)
[Leda, Castor en Pollux](#)
[De goddelijke hermafrodit](#)

[Jah-Hovah androgyn](#)
[De joodse naam van God](#)

[Stanza 6. De evolutie van de 'zweetgeborenen'](#)

[Dubbelgeslachtelijke voortbrenging](#)
[Het maagdelijke derde Ras](#)
[Enkele woorden over zondvloeden en Noachs](#)
[Verschillende zondvloeden](#)
[De Ark-symbolen](#)
[Konden er 18.000.000 jaar geleden mensen bestaan?](#)
[Spontane generatie](#)
[Het zonnestelsel in de Purana's](#)
[Oceanen van koolzuur?](#)

[Stanza 7. Van het half-goddelijke ras tot de eerste mensenrassen](#)

[Monaden en Ronden](#)
[Een uitleg die tot nadenken stemt](#)
[Een heilige gehyptiseerd](#)
[Zweetgeborenen en androgynen](#)

[Stanza 8. Evolutie van de zoogdieren. De eerste val](#)

[Archaïsche zoölogie](#)
[De zonde van de verstandeloze mensen](#)

[Mogelijke bezwaren tegen het voorafgaande](#)

[Stanza 9. De laatste evolutiestadia van de mens](#)

[De harige mensen van China \[zie voetnoot\]](#)
[De scheiding van de geslachten](#)
[De oorspronkelijke taal](#)

[Edens, slangen en draken](#)

[De hof van Eden, een school](#)
[Vliegende kamelen](#)
[Twee scholen van magie](#)
[De vliegende draken](#)

[De zonen van god en het heilige eiland](#)

[De tovenaars van Atlantis](#)

[Stanza 10. De geschiedenis van het vierde ras](#)

[De mysteriën bij de Maya's](#)
[Mythen over satan](#)
[Mahasura en satan](#)
[De mens, de bleke schaduw van God](#)
[De vloek van Vasishta](#)

[Archaïsche leringen in de Purāna's en in Genesis. Stoffelijke evolutie](#)

[Van worm tot mens](#)
[Gelijkheid van het menselijke en het dierlijke embryo](#)

[Een panoramisch overzicht van de eerste rassen](#)

[De natuurlijke 'val'](#)
[De symboliek van Kronos](#)

[Stanza 10. Vervolg](#)

[De gouden eeuw](#)

[De uiterlijke menselijkheid van de duivel](#)

[Zijn de reuzen een verzinsel?](#)

[De zeven maagdelijke jongelingen](#)

[De Tibetaanse Lilith](#)

[De mensenrassen zijn niet alle menselijk](#)

[De rassen met het 'derde oog'](#)

[Occulte fysiologie](#)

[De evolutie van het oog](#)

[Het derde oog is nu een klier](#)

[De oorspronkelijke manu's van de mensheid](#)

[De vier eerdere rassen](#)

[De esoterische betekenis van 'vis'](#)

[Stanza 11. De beschaving en vernietiging van het vierde en vijfde ras](#)

[Degeneratie van de mensheid](#)

[Atlantis nu oceaانبodem](#)

[Klimaatveranderingen](#)

[Hoe men symbolen moet lezen](#)

[De voordiluviaanse Boeddha's](#)

[Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen](#)

[Levende, sprekende en bewegende stenen](#)

[Er is een god nodig om een mens te worden](#)

[Stanza 12. Het vijfde ras en zijn goddelijke leermeesters](#)

[De draak in de astronomie](#)

[Slangen en draken in verschillende stelsels van symboliek](#)

[De siderische en kosmische tekens](#)

[Onze goddelijke leermeesters](#)

[De oorsprong van de mythe van satan](#)

[Noach was een kabir, dus moet hij een demon zijn geweest](#)

[De oudste Perzische overleveringen over de polaire en de verzonken continenten](#)

[Westerse speculaties, gebaseerd op overleveringen van de Grieken en uit de Purana's](#)

[De 'vloek' vanuit een filosofisch gezichtspunt](#)

[Aanvullende fragmenten uit een toelichting op de verzen van stanza 12](#)

[De oudste geschriften over Atlantis](#)

[De ondergang van Atlantis](#)

[De rassen, onderrassen en familierassen](#)

[Conclusie](#)

AFDELING 2

DE ARCHAÏSCHE SYMBOLIEK VAN DE WERELDRELIGIES

[Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd](#)

16. [Adam-Adami](#)

[De kabbalistische vier Adams](#)

17. [Het 'heilige der heiligen'. Zijn ontanding](#)

[Christelijke symboliek](#)

[De Brahma 'met de vier gezichten'](#)
[De oude en de nieuwe Jehova](#)

18. [Over de mythe van de 'gevalen engel' in haar verschillende aspecten](#)
[De boze geest: wie en wat?](#)
[De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis](#)
[De vele betekenissen van de 'oorlog in de hemel'](#)
19. [Is pleroma de legerstede van Satan?](#)
[De personifiërende geest van Jehova](#)
[Het mysterium magnum](#)
[De logos en satan zijn één](#)
20. [Prometheus, de titan](#)
[Zijn oorsprong in het oude India](#)
[De zegening die hij geeft](#)
21. Enoïchion - Henoch
22. De symboliek van de mysterienamen Iao en Jehova en hun verband met het kruis en de cirkel
Kruis en cirkel
De val van het kruis in de stof
23. De Upanishads in de gnostische literatuur
Wanneer de tijd niet meer zal zijn
De wijsheid van het goddelijke Zelf
24. Het kruis en het Pythagorische tiental
De vijf dienaren van Poseidon
Het mysterie van het getal zes
Het kruis, een latere christelijke toevoeging
25. De mysteriën van het zevental
Saptaparna
De Tetraktis in verband met de zevenhoek
Het zevenvoudige element in de Veda's
Het zevental in de exoterische boeken
Zeven in de sterrenkunde, de wetenschap en de magie
De zeven zielen van de egyptologen

AFDELING 3

EEN CONFRONTATIE VAN DE WETENSCHAP MET DE GEHEIME LEER

1. Archaische of hedendaagse antropologie?
De occulte en de moderne leer
De wetenschap zwijgt bij elk vraagstuk
2. De voorouders die de wetenschap aan de mensheid biedt
Verschillende methoden van voortplanting
Een pithecoïde mens gevraagd
Plastidulaire zielen en bewuste zenuwcellen
De atomen van onze 'vader-Bathybius'

3. De fossiele overblijfselen van de mens en de antropoïde aap
 - Geologische feiten over de vraag van hun verwantschap
 - Onoverkomelijke moeilijkheden voor de darwinisten
 - Westers evolutionisme: de vergelijkende anatomie van de mens en de antropoïde
 - Het argument van de 'rudimentaire organen'
 - 'Verkort weergegeven geschiedenis' in de foetus
 - Het darwinisme en de oudheid van de mens: de antropoïden en hun voorouders
 - Het bewijs uit schedels
4. De duur van de geologische tijdperken, rascyclussen en de oudheid van de mens
 - De schets van de chronologie door Sayce
 - (a) Hedendaagse wetenschappelijke beschouwingen over de ouderdom van de aardbol
 - De adept-sterrenkundige
 - (b) Over ketens van planeten en hun veelvoudigheid
 - Bewustzijnstoestanden
 - Werelden, genoemd in de bijbel
 - (c) Aanvullende opmerkingen over de esoterische geologische chronologie
 - Parallellisme van het leven
 - De twee wetenschappen tegenover elkaar gesteld
 - De paleolithische dierenschilder
 - De astrale mens, de oplossing
 - De kabbalisten en de wetenschap
5. Organische evoluite en scheppende centra
 - Dhyan-Chohans en deze centra
 - (a) De oorsprong en evolutie van de zoogdieren
 - (b) De Europese paleolithische rassen. Oorsprong en verspreiding
6. Reuzen, beschavingen en verzonken continenten in de geschiedenis
 - Een geheimzinnig volk
 - De zeven sabbatten
 - De 'Openbaring' en de 'Geheime Leer'
 - Druïdenstenen
 - Rassen van reuzen
 - Mazdeïsche 'zeven aarden'
 - (a) Enkele mededelingen in de klassieken over de heilige eilanden en continenten
 - Het erfdeel van Atlantis
 - Het goden voortbrengende land
 - De macht van namen
 - De zonen van Coelus en Terra
 - Zuidelijk en noordelijk Atlantis
 - Niobe en haar kinderen
 - De tijdcyclussen
 - De titanen in gevangenschap
7. Wetenschappelijke en geologische bewijzen voor het bestaan van verschillende verzonken continenten
 - Bevestiging van het occultisme door de geologie
 - Bewijs uit de flora
 - Atlantis nodig voor de etnologie
 - Astraea valt op haar hoofd
 - Communicatie tussen eilanden in de Grote Oceaan
 - Bewijs uit de taal
 - Ragon verklaart symbolen van vrijmetselaars
 - Het einde een passende inleiding tot de waarheid

Inleidende opmerkingen OVER DE ARCHAÏSCHE STANZA'S EN DE VIER VOORHISTORISCHE CONTINENTEN

'Facies totius Universi, quamvis infinitis modis variet,
Manet tamen semper eadem.'

- SPINOZA

De stanza's en de toelichtingen erop in dit tweede Deel zijn ontleend aan dezelfde archaïsche verslagen als de stanza's over kosmogonie in Deel I. Voor zover mogelijk, wordt een woordelijke vertaling gegeven; maar enkele stanza's waren te duister om zonder uitleg te worden begrepen. Daarom worden ze, evenals in Deel I, eerst volledig en onveranderd weergegeven, en als ze vers voor vers met hun toelichtingen worden behandeld, wordt een poging gedaan ze te verduidelijken door tussen haakjes toegevoegde woorden, vooruitlopend op de vollediger verklaring in de Toelichting.

Wat betreft de evolutie van de mensheid stelt de Geheime Leer drie nieuwe stellingen voorop, die lijnrecht in strijd zijn met zowel de moderne wetenschap als de gangbare religieuze dogma's: zij leert (a) de gelijktijdige evolutie van zeven mensengroepen op zeven verschillende delen van onze aardbol; (b) de geboorte van het *astrale* lichaam vóór het *stoffelijke*, waarbij het eerste een model is voor het laatste; en (c) dat de mens in deze Ronde aan alle zoogdieren in het dierenrijk voorafging – de mensapen daarbij inbegrepen.

De Geheime Leer is niet de enige die spreekt over de oorspronkelijke ^{MENSEN} die tegelijkertijd op de zeven delen van onze bol werden geboren. In de *goddelijke 'Pymander'* van Hermes vinden wij dezelfde zeven oorspronkelijke mensen, die evolueren uit de Natuur en de 'hemelse mens', in de collectieve zin van het woord, namelijk uit de scheppende geesten; en op de (door George Smith verzamelde) fragmenten van Chaldeeuse kleitabletten, waarin de Babylonische scheppingslegende is gegrift, in de eerste kolom van het *Cutha*-tablet, worden zeven mensen met gezichten van raven (donkere gelaatskleur) genoemd, die werden 'geschapen door de (zeven) grote goden'. Of, zoals in de regels 16 en 18 wordt verklaard: 'Te midden van de aarde groeiden zij op en werden groot . . . zeven koningen, broeders uit hetzelfde gezin.' Dit zijn de zeven koningen van Edom, naar wie in de Kabbala wordt verwezen; het eerste ras, dat *onvolmaakt* was, d.w.z. dat werd geboren vóór het 'evenwicht' (de seksen) bestond, en dat daarom werd vernietigd. (Zohar, *Siphrah Dzeniouta*, *Idrah Suta*, 2928, *La Kabbale*, blz. 205.) 'Zeven koningen, broeders, verschenen en verwekten kinderen, 6000 in getal waren hun volkeren' (Hibbert Lectures, blz. 372). De god Nergas (de dood) vernietigde hen. 'Hoe vernietigde hij hen?' Door het in evenwicht brengen van hen die nog niet bestonden' (*Siphrah Dzeniouta*). Zij werden als ras 'vernietigd' door op te gaan in hun eigen nageslacht (door uitzweting); dat wil zeggen, het geslachtloze ras reïncarneerde in het (potentieel) biseksuele; het laatste in het androgyne; dit weer in het seksuele, het latere derde Ras (voor verdere uitleg zie hieronder). Als de tabletten minder waren verminkt, dan zou blijken dat ze woord voor woord hetzelfde verhaal bevatten als wordt gegeven in de archaïsche verslagen en in Hermes, tenminste voor wat de voornaamste feiten betreft, zo al niet voor de kleinste details; want Hermes is door verkeerde vertalingen sterk misvormd.

Stellig staat het schijnbaar bovennatuurlijke van deze leringen, al zijn ze allegorisch, zo lijnrecht in tegenstelling tot de volgens de dode letter opgevatte beweringen van de bijbel: en ook tot de laatste hypothesen van de wetenschap, dat het hartstochtelijke ontkenning zal uitlokken. De occultisten weten echter dat de tradities van de esoterische filosofie de juiste moeten zijn, eenvoudig omdat ze de meest logische zijn en elke moeilijkheid erdoor verdwijnt. Bovendien hebben wij de Egyptische '*Boeken van Thoth*' en het '*Dodenboek*' en de hindoe-Purana's met de zeven Manu's, zowel als de Chaldeeus-Assyrische verslagen, waarvan de kleitabletten over zeven oorspronkelijke mensen of Adams spreken; de ware betekenis van deze naam kan men vaststellen met behulp van de Kabbala. Zij die iets weten van de mysteriën van Samothrake, zullen zich ook herinneren dat de geslachtsnaam van de Kabiri de 'Heilige Vuren' was, die op zeven plaatsen van het eiland *Electria* (of Samothrake) de 'Kabir geboren op het heilige Lemnos' (het aan *Vulcanus* gewijde eiland) schiepen.

Volgens Pindarus (zie '*Philosophomend*, editie van Miller, blz. 98) was deze Kabir, die de naam Adamas droeg, in de tradities van Lemnos het type van de oorspronkelijke mens, geboren uit de schoot van de aarde. Hij was in de volgorde van voortbrenging het archetype van de eerste mannelijke wezens en een van de zeven autochtone voorouders of voortbrengers van de mensheid (*ibid*, blz. 108). Als wij dit in verband zien met het feit dat Samothrake werd gekoloniseerd door de Feniciërs en vóór hen door de geheimzinnige Pelasgen die uit het oosten kwamen, en men herinnert zich ook de gelijkheid van de *mysteriegoden* van de Feniciërs, Chaldeeën en Israëlieten, dan zal het gemakkelijk zijn te ontdekken waar ook het verwarde verhaal van de zondvloed van Noach vandaan kwam. Het is in de laatste tijd onweerlegbaar gebleken dat de joden, die hun oorspronkelijke denkbeelden over de schepping van Mozes hadden gekregen, die ze weer van de Egyptenaren had, hun Genesis en

eerste kosmogonische overleveringen – toen deze door Ezra en anderen werden herschreven – hebben samengesteld uit het Chaldeeus-Akkadische verhaal. Het is daarom voldoende het Babylonische en Assyrische spijkerschrift en de andere opschriften te onderzoeken om ook daarin, hier en daar verspreid, niet alleen de oorspronkelijke betekenis van de naam Adam, Admi of Adami¹ te vinden, maar ook de schepping van zeven Adams of wortels van mensen, stoffelijk geboren uit moeder aarde, en geestelijk of astraal uit het *goddelijke vuur* van de voorvaderen. Van de assyriologen, die onbekend waren met de esoterische leringen, kon men nauwelijks verwachten dat zij meer aandacht zouden besteden aan het geheimzinnige en steeds terugkerende getal zeven op de Babylonische cylinders, dan toen zij het aantreffen in Genesis en de bijbel. En toch staan het getal van de voorvaderlijke geesten en hun zeven groepen menselijke nakomelingen er, ondanks de vervallen toestand van de fragmenten, even duidelijk als in *Pyramide* en in het '*Boek van het verborgen mysterie*' van de Kabbala. In dit laatste is Adam Kadmon de sephiroth-boom, en ook de 'Boom van kennis van goed en kwaad'. En die 'boom', zegt vers 32, 'is omringd door zeven zuilen' of paleizen van de zeven scheppende engelen, die werken in de sferen van de zeven planeten op onze bol. Evenals Adam Kadmon, is ook de naam van de mens Adam een *verzameelnaam*. George Smith zegt in zijn '*Chaldean Account of Genesis*':

'Het woord Adam, dat in deze legenden wordt gebruikt voor de eerste mens, is kennelijk *geen eigennaam*, maar wordt slechts gebruikt als een benaming voor de mensheid. Adam komt in Genesis als eigennaam voor, maar wordt in sommige passages beslist alleen in de betekenis van het Assyrische woord gebruikt' (blz. 86).

Verder zijn noch de Chaldeeuse noch de bijbelse verhalen over de zondvloed (van Xisuthrus en Noach) gebaseerd op de algemene of zelfs op de Atlantische zondvloed, die zijn vastgelegd in de Indiase allegorie van Vaivaswata Manu. Het zijn de *exoterische allegorieën, gebaseerd op de esoterische mysteriën* van Samothrake. Zelfs als de eerste Chaldeeën de esoterische waarheid kenden, die was verborgen in de puranische legenden, waren de andere volkeren zich slechts bewust van het mysterie van Samothrake, dat ze allegoriseerden. Zij pasten het aan bij hun astronomische en antropologische of liever fallische begrippen. Het is uit de *geschiedenis* bekend dat Samothrake in de oudheid beroemd was wegens een zondvloed die het land overstroomde en die de toppen van de hoogste bergen bereikte; een gebeurtenis die plaats had vóór de tijd van de Argonauten. Het eiland werd plotseling overstroomd door de wateren van de Zwarte Zee, die tot die tijd als een meer werd beschouwd. Maar de Israëlieten hadden nog een andere legende waarop ze hun allegorie baseerden: de 'zondvloed' die de tegenwoordige Gobiwoestijn ongeveer 10 of 12.000 jaar geleden *voor de laatste keer* in een zee veranderde, en die veel Noachs en hun gezinnen naar de omliggende bergen dreef. Doordat de Babylonische verslagen pas nu uit honderdduizenden stukjes zijn gereconstrueerd (de heuvel *Kouyunjik* alleen al heeft bij de opgravingen van Layard meer dan twintigduizend fragmenten van inscripties opgeleverd), zijn de hier aangevoerde bewijzen betrekkelijk schaars; maar de bewijzen die we hebben, bevestigen bijna al onze leringen, in ieder geval tenminste drie. Deze zijn:

(1.) Dat het ras dat zich het eerst ging voortplanten, een *donker ras* was (*Zalmat Gaguadi*) dat men de *Adami* of het donkere ras noemt, en dat *Sarku* of het lichte ras nog lange tijd daarna zuiver bleef.

(2.) Dat de Babyloniërs in de tijd van de val *twee hoofdrassen* kenden, terwijl het ras van de goden (de etherische *dubbels van de pitri's*) daaraan was voorafgegaan. Dit is de mening van Sir H. Rawlinson. Deze 'rassen' zijn ons tweede en derde Wortelras.

(3) Dat deze zeven goden, die elk een *mens* of een groep mensen hebben geschapen, 'de *gekerkerde* of geïncarneerde goden waren'. Deze goden waren: de god *Zi*; de god *Ziku* (edel leven, bestuurder van de zuiverheid); de god *Mirku* (edele kroon), 'Verlosser van de dood van de (later) gekerkerde goden' en schepper van 'het donkere ras dat door zijn hand is gemaakt'; de god *Libzu* 'wijs onder de goden'; de god *Nissi* . . . en de god *Suhhab*; en *Hea* of *Sa*, hun synthese, de god van de wijsheid en van de Diepte, in de tijd van de val vereenzelvigd met Oannes-Dagon, en (collectief) de Demiurg of de schepper genoemd. (Zie *Chaldean Account of Genesis*, blz. 82.)

Er zijn in de Babylonische fragmenten twee zogenaamde 'scheppingen', en omdat *Genesis* zich hieraan heeft gehouden, worden de eerste twee hoofdstukken onderscheiden als de elohistische en de jehovistische schepping. Hun juiste volgorde is echter niet in deze fragmenten of in enig ander exoterisch verslag bewaard gebleven. Deze 'scheppingen' hebben volgens de occulte leringen respectievelijk betrekking op de vorming van de oorspronkelijke zeven *mensen* door de voorvaderen (de pitri's of Elohim), en op die van de menselijke groepen na de val.

Dit alles zal hierna worden onderzocht in het licht van de wetenschap en van vergelijkingen tussen de geschriften van alle oude volkeren, de bijbel inbegrepen. Intussen kan het nuttig zijn, vóór wij ons gaan bezighouden met het *ontstaan* van de voorhistorische mensengroepen, het eens te worden over de namen van de continenten waarop de vier grote rassen die aan ons Ras van *Adam* voorafgingen, werden geboren, leefden en stierven. Hun archaïsche en esoterische namen waren talrijk en varieerden met de taal van het volk dat ze in zijn annalen en geschriften noemde. Wat bijvoorbeeld in de Vendidad wordt vermeld als Airyanem Vaego (zie

Bund. 79, 12), waarin de oorspronkelijke Zoroaster^o werd geboren, wordt in de puranische literatuur 'Sveta-Dwipa', de 'Berg Meru', de verblijfplaats van Vishnu, enz. genoemd; in de Geheime Leer heet het eenvoudig het land van de 'goden', onder hun leiders, de 'geesten van deze planeet'.

Met het oog op de mogelijke en zelfs heel waarschijnlijke verwarring die zou kunnen ontstaan, vinden wij het gemakkelijker om voor elk van de vier telkens weer genoemde continenten een naam aan te nemen die bij de ontwikkelde lezer beter bekend is. Wij stellen daarom voor het eerste continent, of liever de eerste vaste grond waarop het eerste Ras door de goddelijke voorouders werd ontwikkeld, te noemen:

I. 'Het onvergankelijke Heilige Land'.

Voor de keuze van deze naam bestaan de volgende redenen: dit 'Heilige Land' waarover later meer – heeft, zoals wordt gezegd, nooit het lot gedeeld van de andere continenten, omdat dit het enige is dat is bestemd te blijven bestaan van het begin tot het einde van het manvantara, door alle Ronden heen. Het is de bakermat van de eerste mens en de woonplaats van de laatste *goddelijke* sterveling, die is gekozen als een *sishta* voor het toekomstige zaad van de mensheid. Over dit geheimzinnige en heilige land kan heel weinig worden gezegd, behalve misschien dat, volgens een dichterlijke uitdrukking in een van de Toelichtingen, de 'poolster er een wakend oog op houdt van de dageraad tot het einde van de schemering van 'een dag' van de GROTE ADEM'.

II. Het 'land van de HYPERBOREEËRS' is de naam die wordt gekozen voor het tweede continent, het land dat zijn voorgebergten uitstreckte zuidwaarts en westwaarts van de noordpool, om het tweede Ras te ontvangen, en dat alles omvatte wat nu bekend is als het noorden van Azië. Dit was de naam die door de oudste Grieken was gegeven aan het verafgelegen en geheimzinnige gebied waarheen volgens hun traditie Apollo de 'Hyperboreëer' elk jaar reisde. *Astronomisch* is Apollo natuurlijk de zon, die jaarlijks zijn Helleense heilighdommen verliet, omdat hij ervan hield zijn verafgelegen land te bezoeken waar, zoals men zei, de zon een half jaar niet onderging. 'Eggus gar nuktos te kai ematos eisi keleuthoi', zegt een vers in de *Odysee* (X, 86).

Maar *historisch*, of misschien beter etnologisch en geologisch, is de betekenis anders. Het land van de Hyperboreërs, de streek die zich uitstreckte voorbij Boreas, de koelhartige god van sneeuw en orkanen, die ervan hield zwaar te slapen op de ketenen van de berg Rhiphaeus, was geen denkbeeldig land, zoals de mythologen vermoeden, en ook geen land in de nabijheid van Scythië en de Donau. Het was een werkelijk continent, een *bona fide* land, dat in die vroege tijd geen winter kende en waarvan de armzalige overblijfselen zelfs nu per jaar niet meer dan één nacht en één dag hebben. De nachtelijke schaduwen vallen nooit op dit land, zeiden de Grieken; want het is het *land van de goden*, de geliefkoosde verblijfplaats van Apollo, de god van het licht, en de bewoners ervan zijn zijn geliefde priesters en dienaren. Dit wordt nu misschien beschouwd als dichterlijke *fictie*; maar het was toen dichterlijke *waarheid*.

III. Wij stellen voor, het derde continent 'Lemurië' te noemen. De naam is uitgevonden of bedacht door P.L. Sclater, die tussen 1850 en 1860 op zoölogische gronden beweerde, dat er in voorhistorische tijden werkelijk een continent had bestaan dat, zoals hij aantoonde, zich uitstreckte van Madagascar tot Ceylon en Sumatra. Het omvatte enkele delen van het huidige Afrika; maar overigens is dit gigantische continent, dat een aardoppervlak van de Indische Oceaan tot Australië besloeg, nu geheel verdwenen onder de wateren van de Grote Oceaan, waarbij hier en daar slechts enkele bergtoppen zijn achtergelaten, die nu eilanden zijn. A.R. Wallace, de natuurkenner, 'laat het Australië van het Tertiair zich uitstrekken tot Nieuw-Guinea en de Salomonseilanden, en misschien tot Fidji'; en uit de daar aanwezige met het buideldier verwante soorten leidt hij 'een verband af met het noordelijke continent tijdens het Secundair', schrijft C. Gould in '*Mythical Monsters*', blz. 47. Dit onderwerp wordt elders uitvoerig behandeld.

IV. 'Atlantis' is het vierde continent. Het zou het eerste historische land zijn, als de tradities van de Ouden meer aandacht hadden gekregen dan tot nu toe. Het beroemde eiland van Plato dat die naam had, was slechts een stuk van dit grote continent. (Zie '*Esoteric Buddhism*').

V. Het vijfde continent was Amerika; maar omdat het het land van de tegenvoeters is, worden Europa en Klein-Azië, die bijna even oud zijn, gewoonlijk door de Indo-Arische occultisten het vijfde genoemd. Indien hun leer het verschijnen van de continenten in hun geologische en geografische volgorde zou geven, zou deze rangschikking moeten worden veranderd. Maar omdat men de opeenvolging van de continenten laat verlopen volgens de evolutie van de Rassen, van het eerste tot het vijfde, ons Arische Wortelras, moet Europa het vijfde grote continent worden genoemd. De Geheime Leer houdt geen rekening met eilanden en schiereilanden, en volgt ook niet de tegenwoordige geografische verdeling van land en zee. Sinds de tijd van haar vroegste leringen en de vernietiging van het grote Atlantis is het gezicht van de aarde meer dan eens veranderd. Er was een tijd dat de delta van Egypte en Noord-Afrika tot Europa behoorden, vóór de vorming van de Straat van Gibraltar en een verder oprijzen van het continent het uiterlijk van de kaart van Europa volkomen veranderden. De laatste belangrijke verandering had ongeveer 12.000 jaar geleden plaats^o, en werd gevolgd door de overstrooming van Plato's kleine Atlantische eiland, dat hij naar het moedercontinent Atlantis noemt. De geografie was in de oudheid een deel van de mysteriën. De *Zohar* zegt (iii, fol. 10a): 'Deze geheimen (van land en zee) werden onthuld

aan de mensen van de geheime wetenschap, maar niet aan de geografen.'

De bewering dat de stoffelijke mens oorspronkelijk een kolossale vóór-tertiaire reus was en dat hij 18.000.000 jaar geleden bestond, moet natuurlijk aan de bewonderaars en aanhangers van de hedendaagse wetenschap belachelijk toeschijnen. Het hele *posse comitatus* van biologen zal zich afkeren van het denkbeeld van deze titan van het derde ras uit het secundaire tijdperk, een wezen dat geschikt was om met evenveel succes te strijden tegen de gigantische monsters van de lucht, de zee en het land van die tijd, omdat hij evenals zijn voorvaders - het etherische oertype van de Atlantier - weinig vrees hoefde te hebben voor wat hem niet kon deren. De hedendaagse antropoloog mag gerust lachen om onze titanen, evenals hij lacht om de bijbelse Adam, en de theologen lachen om zijn aapachtige voorvader. De occultisten en hun strenge critici zullen wel vinden dat zij nu hun rekeningen wederzijds vrijwel hebben vereffend. De occulte wetenschappen beweren in elk geval minder en bieden meer dan zowel de darwinistische antropologie als de bijbelse theologie.

De esoterische chronologie hoeft ook niemand af te schrikken; want als het om getallen gaat, zijn de grootste autoriteiten van heden even wispelturig en onzeker als de golven van de Middellandse Zee. Alleen al op het punt van de duur van de geologische tijdperken zijn de geleerden van de Royal Society allemaal hopeloos de kluts kwijt, en springen met het grootste gemak van één miljoen op vijfhonderd miljoen jaar, zoals we bij deze vergelijking meer dan eens zullen zien.

Neem voor dit doel één voorbeeld - de berekeningen van Croll. Of er nu, zoals deze autoriteit zegt, 2.500.000 jaar zijn voorbijgegaan sinds het begin van het Tertiair of het Eoceen, zoals een Amerikaanse geoloog hem laat zeggen¹¹, dan wel of Croll 'vijftien miljoen jaar laat verlopen sinds het begin van het Eoceen', zoals een Engelse geoloog¹² hem aanhaalt, deze beide getallen dekken de uitspraken van de Geheime Leer¹³. Want die rekent vier tot vijf miljoen jaar tussen het begin en het einde van de evolutie van het vierde Wortelras op de Lemurisch-Atlantische continenten; één miljoen jaar voor het vijfde of Arische Ras tot nu toe; en ongeveer 850.000 jaar na het overstromen van het laatste grote schiereiland van het grote Atlantis - en dit alles kan dus gemakkelijk hebben plaatsgevonden in de 15.000.000 jaar die Croll aan het Tertiair toekent. Maar *chronologisch* gesproken is de duur van het tijdperk van secundair belang, omdat wij tenslotte bepaalde Amerikaanse geleerden hebben om op terug te vallen. Deze heren, niet onder de indruk van het feit dat hun beweringen niet alleen twijfelachtig maar ook absurd worden genoemd, houden vol dat de mens al in het Secundair bestond. Ze hebben in gesteenten van die formatie menselijke voetsporen gevonden, en bovendien vindt De Quatrefages geen enkele geldige *wetenschappelijke* reden waarom de mens niet in het Secundair zou hebben bestaan.

De 'tijdperken' en perioden in de geologie zijn nuchter beschouwd zuiver conventionele termen, omdat zij nog maar nauwelijks zijn afgebakend, en omdat bovendien geen twee geologen of biologen het met elkaar eens zijn over de duur ervan. De geleerde broederschap biedt de occultisten dus een ruime keuze aan. Zullen wij ter ondersteuning van ons standpunt T. Mellard Reade nemen? In een voordracht, 'Kalksteen als maatstaf bij de geologische tijdsbepaling', in 1878 gehouden voor de Royal Society, beweert deze heer dat de *minimale* tijd, nodig voor de vorming van de sedimentlagen en de verwijdering van de kalkhoudende stof, in ronde getallen 600 miljoen jaar bedraagt (zie *Proceedings of the Royal Society, Londen, Deel XXVIII*, blz. 281). Of zullen wij voor onze chronologie steun zoeken bij de boeken van Darwin, waarin hij volgens zijn theorie voor de organische transformaties 300 tot 500 miljoen jaar nodig acht? Sir C. Lyell en prof. Houghton waren tevreden met het stellen van het begin van het Cambrium op respectievelijk 200 en 240 miljoen jaar geleden. Geologen en zoölogen eisen de maximale tijd op, hoewel Huxley eens het begin van de vorming van de aardkorst stelde op 1000 miljoen jaar geleden, en hiervan geen duizend jaar wilde afwijken.

Maar de hoofdzaak voor ons is niet de al of niet aanwezige overeenstemming tussen de biologen over de duur van de geologische tijdperken, maar eerder hun volkomen harmonie (een wonder!) op één heel belangrijk punt. Ze zijn het er allen over eens dat tijdens 'het Mioceen' - of dit nu één of tien miljoen jaar geleden was - Groenland en zelfs Spitsbergen, de overblijfselen van ons tweede continent, dat van de Hyperboreeërs, 'een bijna tropisch klimaat hadden'. Nu hadden de vóór-homerische Grieken een levendige traditie bewaard over dit 'land van de eeuwige zon', waarheen hun Apollo ieder jaar reisde. 'Tijdens het Mioceen ontwikkelde zich in Groenland (op 70° N.Br.) een overvloed van bomen, zoals de taxis, de roodhoutboom, de reuzenpijnboom, verwant aan de Californische soorten, beuken, platanen, wilgen, eiken, populieren en notebomen, en ook een magnolia en een zamia', zegt de wetenschap; kortom, Groenland had zuidelijke planten, die in noordelijke streken onbekend zijn.

Nu rijst vanzelf de volgende vraag. Als de Grieken in de tijd van Homerus op de hoogte waren van een land van de Hyperboreeërs, d.w.z. een gezegend land buiten het bereik van Boreas, de god van de winter en de orkaan, een ideaal gebied dat de latere Grieken en hun klassieke schrijvers tevergeefs hebben gezocht voorbij Scythië, een land waar de nachten kort waren en de dagen lang, en daarachter nog een land, waar de zon nooit onderging en de palm welig groeide - als zij dit alles wisten, wie heeft hun dit dan verteld? In hun tijd en eeuwenlang daarvóór moet Groenland beslist al bedekt zijn geweest met eeuwige sneeuw en met nooit smeltend ijs, evenals nu. Alles wijst erop dat het land van de korte nachten en de lange dagen Noorwegen of Scandinavië was,

waarachter het gezegende land van het eeuwige licht en de eeuwige zomer lag; en om dit te kunnen weten, moeten de Grieken hun traditie hebben ontleend aan een volk dat ouder was dan zichzelf en dat bekend was met die klimatologische bijzonderheden waarvan de Grieken zelf niets konden weten. Zelfs in onze tijd vermoedt de wetenschap dat er achter de poolzeeën, in de omgeving van de noordpoolcirkel, een zee bestaat die nooit bevriest en een vasteland dat altijd groen is. De archaïsche leringen en ook de Purana's bevatten – voor wie de allegorieën van de laatste begrijpt – dezelfde beweringen. Voor ons is het voldoende dat het heel waarschijnlijk is dat een volk, dat nu onbekend is aan de geschiedenis, leefde tijdens het Mioceen van de moderne wetenschap, toen Groenland een bijna tropisch land was.

OPMERKING. De lezer wordt verzocht te bedenken dat de eerste en de volgende afdelingen van dit Deel niet precies in tijdsvolgorde staan. In de eerste afdeling worden de stanza's gegeven die het 'geraamte' van de uiteenzetting vormen, en worden bepaalde belangrijke punten toegelicht en verklaard. In de volgende afdelingen zijn verschillende aanvullende bijzonderheden bijeengebracht en wordt geprobeerd een vollediger verklaring van het onderwerp te geven.

Noten:

1. Zie Genesis ii, 19. Adam wordt gevormd in vers 7, en in vers 19 wordt gezegd: 'Uit de aarde vormde de Heer God alle dieren van het veld en alle vogels van de lucht; en hij bracht ze naar Adam om te zien hoe hij ze zou noemen.' De mens werd dus geschapen vóór de dieren, want de dieren die in hoofdstuk i worden genoemd, zijn de tekens van de Dierenriem, terwijl de mens 'man en vrouw' niet *de mens* is, maar de menigte van de sephiroth; KRACHTEN of engelen, 'gemaakt naar zijn (Gods) beeld en gelijkenis'. Adam, de mens, is niet naar die gelijkenis gemaakt, en dit wordt ook niet beweerde in de bijbel. Bovendien is de Tweede Adam esoterisch een zevenvoud dat zeven mensen of liever mensengroepen voorstelt. Want de eerste Adam – de Kadmon – is de synthese van de tien sephiroth. De bovenste triade hiervan blijft in de archetypische wereld als de toekomstige 'drieëenheid', terwijl de zeven lagere sephiroth de gemanifesteerde stoffelijke wereld scheppen, en *dit* zevenvoud is de tweede Adam. Genesis en de mysteriën waarop dit boek berustte, waren uit Egypte afkomstig. De 'God' van het eerste hoofdstuk van Genesis is de *Logos*, en de 'Heer God' van het tweede hoofdstuk is de scheppende *Elohim* – de *lagere* machten.
2. Zo zegt Pymander: 'Dit is het mysterie dat tot nu toe was verborgen. De natuur, vermengd met de hemelse mens (Elohim of Dhyanis), bracht een wonder voort . . . *zeven mensen*, allen man en vrouw (hermafrodit) . . . overeenkomstig de natuur van de zeven bestuurders' – (Deel II, v. 29) – of de zeven menigten van de *pitri's* of Elohim, die hem uitstraalden of schiepen. Dit is heel duidelijk, maar zie niettemin de interpretaties, zelfs van onze moderne theologen, mensen die geacht worden geleerd en belezen te zijn! In de '*Theological and philosophical works of Hermes Trismegistus, Christian (?) Neoplatonist*', een boek dat is samengesteld door John David Chambers van Oriel College, Oxford, vraagt de vertaler zich af 'wat de bedoeling is van deze *zeven mensen*?' Hij lost de moeilijkheid op door te concluderen dat, omdat 'de oorspronkelijke modelmens (*Adam Kadmon van hfst. i van Genesis*) mannelijk-vrouwelijk was, de zeven misschien de opeenvolgende patriarchen betekenen, die in Genesis worden genoemd' (blz. 9). . . . Een wel erg theologische manier om de Gordiaanse knoop door te hakken!
3. Er wordt nu beweerd dat de Chaldeeuwse kleitabletten, die de allegorische beschrijving geven van de schepping, de val en de zondvloed, en zelfs van de legende van de Toren van Babel, werden geschreven 'vóór de tijd van Mozes' (zie G. Smith, '*Chaldean Account of Genesis*', blz. 86). Maar hoe kan men de Pentateuch dan een *openbaring* noemen? Het is alleen maar een andere versie van hetzelfde verhaal.
4. Zie 'Adam-Adami' in Afd. II van dit boek.
5. Zie Plinius 4, hfst. 12; Strabo 10; Herodotus 7, hfst. 108; Pausanias 7, hfst. 4, enz.
6. Met 'oorspronkelijk' bedoelen wij de 'Amshaspend' genaamd 'Zarathustra, de heer en heerser van de Vara, door Yima in dat land gemaakt'. Er waren verschillende Zarathustra's of Zertusts, alleen al de Dabistan noemt er dertien; maar deze waren allen reïncarnaties van de eerste. De laatste Zoroaster was de stichter van de vuurtempel van Azareksh en de schrijver van de boeken over de oorspronkelijke heilige magische religie, die door Alexander zijn vernietigd.
7. In India 'de dag van Brahma' genoemd.
8. Zie Volcker, '*Mythological Geography*', blz. 145 tot 170.

9. Men moet echter opmerken dat Wallace het denkbeeld van Sclater niet aanvaardt en het zelfs bestrijdt. Sclater veronderstelt een land of continent dat vroeger Afrika, Madagascar en India (maar niet Australië en India) verbond; en A.R. Wallace toont in zijn '*Geographical Distribution of Animals*' en '*Island Life*' aan dat de hypothese van het bestaan van zo'n land door de aangevoerde zoölogische argumenten volstrekt niet wordt ondersteund. Maar hij geeft toe dat India en Australië stellig dichter bij elkaar hebben gelegen, in een tijd die zo ver in het verleden ligt, dat deze 'ongetwijfeld vóór-tertiair' was, en hij voegt er in een persoonlijke brief aan toe dat 'aan dit veronderstelde land geen naam is gegeven'. Toch bestond dit land, en het was natuurlijk *vóór-tertiair*, want 'Lemurië' (wanneer wij deze naam voor het derde continent aanvaarden) was al ondergegaan vóór Atlantis zich volledig had ontwikkeld; en dit laatste verzonk en zijn voornaamste delen waren verdwenen vóór het einde van het Miocene tijdperk.
10. Nòg een 'samenloop van omstandigheden':
'Het is nu bewezen dat in een geologisch niet ver verleden *dit gebied van Noord-Afrika inderdaad een schiereiland van Spanje was*, en dat de verbinding ervan met (het eigenlijke) Afrika in het noorden werd teweeggebracht door de doorbraak van Gibraltar, en in het zuiden door een *oprijzen van de bodem waaraan de Sahara zijn bestaan dankt*. De kusten van deze vroegere Sahara-zee worden nog altijd gekenmerkt door de schelpen van dezelfde Gastropoda die leven aan de kusten van de Middellandse Zee.' (Prof. Oscar Schmidt, '*Doctrine of Descent and Darwinism*', blz. 244.)
11. A. Winchell, professor in de geologie, '*World-Life*', blz. 369.
12. Charles Gould, voorheen geologisch onderzoeker van Tasmanië, in '*Mythical Monsters*', blz. 84.
13. Sir Charles Lyell, aan wie de '*gelukkige* vondst wordt toegeschreven van de termen Eoceen, Mioceen en Pliocene' voor de drie onderdelen van het Tertiair, had eigenlijk de leeftijd van zijn 'geesteskinderen' bij benadering moeten vaststellen. Maar omdat hij de duur van deze tijdperken heeft overgelaten aan de gissingen van specialisten, ontstond door die gelukkige gedachte de grootste verwarring en verbijstering. Het lijkt een hopeloze taak om een stel getallen uit het ene boek aan te halen, zonder gevaar te lopen dat dit door dezelfde schrijver in een vroeger of later deel wordt tegengesproken. Sir W. Thomson, een van de meest vooraanstaande hedendaagse autoriteiten, is ongeveer een half dozijn keer van mening veranderd over de ouderdom van de zon en de tijd van de verharding van de aardkorst. In '*Natural Philosophy*' van Thomson en Tait worden slechts 10 miljoen jaar gegeven voor de tijd sinds de temperatuur van de aarde het verschijnen van plantenleven daarop toeliet (*App. D e.v.*, zie ook *Trans. Roy. Soc. Edin.* xxiii, Pt. 1, 157, 1862, waar 847 wordt herroepen). Volgens Darwin was de schatting van Sir W. Thomson 'een minimum van 98 en een maximum van 200 miljoen jaar sinds de verharding van de aardkorst' (zie Ch. Gould). In hetzelfde boek (*Nat. Phil.*) wordt 80 miljoen jaar gegeven voor de duur van de beginnende verharding tot de tegenwoordige toestand van de wereld. En zoals al eerder is medegedeeld, verklaart Sir W. Thomson in zijn laatste lezing (1887) dat de zon niet ouder is dan 15 miljoen jaar! Intussen noemt Croll, die zijn argumenten over de grenzen van de duur van de zonnearmte baseert op cijfers die vroeger door Sir W. Thomson zijn vastgesteld, 60 miljoen jaar voor de tijd vanaf het begin van het Cambrium. Dit geeft de liefhebbers van de *exacte* wetenschap hoop. Welke getallen ook door de occulte wetenschap worden gegeven, het staat vast dat ze worden bevestigd door een of andere hedendaagse geleerde die als autoriteit wordt beschouwd.

AFDELING 1
VERTALING VAN STANZA'S MET TOELICHTINGEN
UIT HET GEHEIME BOEK VAN DZYAN

HET ONTSTAAN VAN DE MENS VOLGENS HET GEHEIME BOEK

(WOORDELIJKE UITTREKSELS)

STANZA 1

1. DE LHA DIE DE VIERDE LAAT DRAAIEN, IS ONDERGESCHIKT AAN DE LHA VAN DE ZEVEN, ZIJ DIE RONDDRAAIEN EN HUN WAGENS LATEN RIJDEN OM HUN HEER, HET ENE OOG. ZIJN ADEM GAF LEVEN AAN DE ZEVEN; HIJ GAF LEVEN AAN DE EERSTE.

2. DE AARDE SPRAK: 'HEER VAN HET STRLENDE GEZICHT; MIJN HUIS IS LEEG . . . ZEND UW ZONEN OM DIT WIEL TE BEVOLKEN. GIJ HEBT UW ZEVEN ZONEN NAAR DE HEER VAN WIJSHEID GEZONDEN. HIJ ZIET U ZEVEN KEER ZO DICHTBIJ, ZEVEN KEER ZO STERK VOELT HIJ U. GIJ HEBT UW DIENAREN, DE KLEINE RINGEN, VERBODEN UW LICHT EN WARMTE OP TE VANGEN, UW GROTE GAVE OP HAAR DOORTOCHT TE ONDERSCHEPPEN. ZEND DIE NU NAAR UW DIENARES.'

3. DE 'HEER VAN HET STRLENDE GEZICHT' ZEI: 'IK ZAL U EEN VUUR ZENDEN WANNEER UW WERK IS BEGONNEN. VERHEF UW STEM TOT ANDERE LOKA'S; WEND U TOT UW VADER, DE HEER VAN DE LOTUS, OM ZIJN ZONEN . . . UW VOLK ZAL ONDER HET BESTUUR VAN DE VADEREN STAAN. UW MENSEN ZULLEN STERVELINGEN ZIJN. DE MENSEN VAN DE HEER VAN WIJSHEID, NIET DE ZONEN VAN DE MAAN, ZIJN ONSTERFELIJK. STAAK UW KLACHTEN. UW ZEVEN HUIDEN ZIJN NOG OP U . . . GIJ ZIJT NIET GEREED. UW MENSEN ZIJN NIET GEREED.'

4. NA HEVIGE PIJNEN WIERP ZIJ HAAR DRIE OUDE HUIDEN AF EN TROK HAAR ZEVEN NIEUWE AAN, EN STOND IN HAAR EERSTE.

STANZA 2

5. HET WIEL DRAAIDE NOG DERTIG CRORES VOORT. HET BOUWDE RUPA'S: ZACHTE STENEN DIE VERHARDDEN; HARDE PLANTEN DIE VERZACHTTEN. ZICHTBARE UIT ONZICHTBARE INSECTEN EN KLEINE LEVENS. ZIJ SCHUDDE ZE VAN HAAR RUG, TELKENS WANNEER ZE DE MOEDER OVERWOEKERDEN . . . NA DERTIG CRORES KEERDE ZIJ ZICH OM. ZIJ LAG OP HAAR RUG; OP HAAR ZIJ . . . ZIJ WILDE GEEN ZONEN VAN DE HEMEL ROEPEN, ZIJ WILDE GEEN ZONEN VAN WIJSHEID VRAGEN. ZIJ SCHIEP UIT HAAR EIGEN SCHOOT. ZIJ BRACHT WATERMENSEN VOORT, SCHRIKWEKKEND EN SLECHT.

6. DE WATERMENSEN, SCHRIKWEKKEND EN SLECHT, SCHIEP ZIJ ZELF UIT DE OVERBLIJFSELEN VAN ANDERE, UIT DE DROESEM EN HET SLIJK VAN HAAR EERSTE, TWEEDE, EN DERDE VORMDE ZIJ HEN. DE DHYANI'S KWAMEN EN KEKEN - DE DHYANI'S UIT DE SCHITTERENDE VADER-MOEDER, UIT DE WITTE GEBIEDEN KWAMEN ZIJ, UIT DE VERBLIJFPLAATSEN VAN DE ONSTERFELIJKE STERVELINGEN.

7. ZIJ WAREN ONTSTEMD. ONS VLEES IS DAAR NIET. GEEN GESCHIKTE RUPA'S VOOR ONZE BROEDERS VAN HET VIJFDE. GEEN WONINGEN VOOR DE LEVENS. ZUIVERE WATEREN, GEEN TROEBELE, MOETEN ZIJ DRINKEN. LATEN WIJ ZE DROGEN.

8. DE VLAMMEN KWAMEN. DE VUREN MET DE VONKEN; DE NACHTVUREN EN DE DAGVUREN. ZIJ DROOGDEN DE TROEBELE DONKERE WATEREN OP. MET HUN HITTE DEMPTEN ZIJ ZE. DE LHA'S VAN BOVEN EN DE LHAMAYIN VAN BENEDEN KWAMEN. ZIJ DOODDEN DE VORMEN MET TWEE EN VIER GEZICHTEN. ZIJ BEVOCHTEN DE GEITMENSEN, DE MENSEN MET HONDEKOPPEN EN DE MENSEN MET VISLICHAMEN.

9. MOEDER-WATER, DE GROTE ZEE, WEENDE. ZIJ VERHIEF ZICH, ZIJ VERDWEEN IN DE MAAN DIE HAAR HAD DOEN OPRIJZEN, DIE HAAR HET LEVEN HAD GESCHONKEN.

10. TOEN ZIJ WAREN Vernietigd, bleef moeder-aarde leeg. Zij vroeg om te worden gedroogd.

STANZA 3

11. DE HEER VAN DE HEREN KWAM. VAN HAAR LICHAAM SCHEIDDE HIJ DE WATEREN, EN DAT WAS DE HEMEL DAARBOVEN, DE EERSTE HEMEL.

12. DE GROTE CHOHANS RIEPEN DE HEREN VAN DE MAAN, MET DE LUCHTLICHAMEN. 'BRENG MENSEN VOORT, MENSEN VAN UW AARD. GEEF HUN HUN VORMEN VAN BINNEN. ZIJ ZAL HEN VAN BUITEN BEKLEDEN. MANNEN-VROUWEN ZULLEN ZIJ ZIJN. OOK HEREN VAN DE VLAM . . . '

13. ZIJ GINGEN, ELK NAAR HET HEM AANGEWEEZEN LAND: ZEVEN VAN HEN, ELK NAAR ZIJN DEEL. DE HEREN VAN DE VLAM BLIJVEN ACHTER. ZIJ WILDEN NIET GAAN, ZIJ WILDEN NIET SCHEPPEN.

STANZA 4

14. DE ZEVEN MENIGTEN, DE 'UIT WIL GEBOREN HEREN', GEDREVEN DOOR DE GEEST VAN HET LEVEN-SCHENKEN, SCHEIDEN MENSEN VAN ZICH AF, IEDER OP ZIJN EIGEN GEBIED.

15. ZEVEN KEER ZEVEN SCHADUWEN VAN TOEKOMSTIGE MENSEN WERDEN GEBOREN, IEDER VAN ZIJN EIGEN KLEUR EN SOORT. IEDER ONDERGESCHIKT AAN ZIJN VADER. DE VADEREN, DE BEENDERLOZEN, KONDEN GEEN LEVEN SCHENKEN AAN WEZENS MET BEENDEREN. HUN NAKOMELINGEN WAREN BHUTA, ZONDER VORM OF DENKVERMOGEN. DAAROM WORDEN ZIJ DE CHHAYA GENOEMD.

16. HOE WORDEN DE MANUSHYA GEBOREN? DE MANU'S MET DENKVERMOGEN, HOE WORDEN ZIJ GEMAAKT? DE VADEREN RIEPEN HUN EIGEN VUUR TE HULP, DAT HET VUUR IS DAT IN DE AARDE BRANDT. DE GEEST VAN DE AARDE RIEP HET ZONNEVUUR TE HULP. DEZE DRIE BRACHTEN DOOR HUN GEZAMENLIJKE INSPANNING EEN GOED RUPA VOORT. HET KON STAAN, LOPEN, RENNEN, LIGGEN OF VLIEGEN. TOCH WAS HET NOG SLECHTS EEN CHHAYA, EEN SCHADUW ZONDER VERSTAND . . .

17. DE ADEM HAD EEN VORM NODIG; DE VADEREN GAVEN DIE. DE ADEM HAD EEN GROF LICHAAM NODIG; DE AARDE VORMDE HET. DE ADEM HAD DE LEVENSGEEST NODIG; DE ZONNE-LHA'S BLIEZEN DIE IN ZIJN VORM. DE ADEM HAD EEN SPIEGEL VAN ZIJN LICHAAM NODIG; 'WIJ GAVEN HEM DE ONZE', ZEIDEN DE DHYANI'S. DE ADEM HAD EEN VOERTUIG VAN BEGEERTEN NODIG; 'HIJ HEEFT HET', ZEI DE DROOGLEGGER VAN DE WATEREN. MAAR DE ADEM HEEFT EEN DENKVERMOGEN NODIG OM HET HEELAL TE OMVATTEN; 'WIJ KUNNEN DAT NIET GEVEN', ZEIDEN DE VADEREN. 'DAT HEB IK NOOIT GEHAD', ZEI DE GEEST VAN DE AARDE. 'DE VORM ZOU WORDEN VERTEERD, ALS IK HEM HET MIJNE GAF', ZEI HET GROTE VUUR . . . DE MENS BLEEF EEN LEGE VERSTANDELOZE BHUTA . . . ZO HEBBEN DE BEENDERLOZEN LEVEN GESCHONKEN AAN HEN, DIE IN HET DERDE MENSEN MET BEENDEREN WERDEN.

STANZA 5

18. DE EERSTEN WAREN DE ZONEN VAN YOGA. HUN ZONEN DE KINDEREN VAN DE GELE VADER EN DE WITTE MOEDER.

19. HET TWEDE RAS WAS HET PRODUKT VAN KNOPVORMING EN UITZETTING, DE ASEKSUELEN UIT DE GESLACHTLOZEN. ZO WERD, O LANOO, HET TWEDE RAS VOORTGEBRACHT.

20. HUN VADEREN WAREN DE ZELFGEBORENEN. DE ZELFGEBORENEN, DE CHHAYA UIT DE STRALENDE LICHAMEN VAN DE HEREN, DE VADEREN, DE ZONEN VAN DE SCHEMERING.

21. TOEN HET RAS OUD WERD, VERMENGDEN DE OUDE WATEREN ZICH MET DE VERSERE WATEREN. TOEN ZIJN DRUPPELS TROEBEL WERDEN, VERDWENEN ZIJ IN DE NIEUWE STROOM, IN DE HETE STROOM VAN HET LEVEN. HET UITWENDIGE VAN HET EERSTE WERD HET INWENDIGE VAN HET TWEDE. DE OUDE VLEUGEL WERD DE NIEUWE SCHADUW, EN DE SCHADUW VAN DE VLEUGEL.

STANZA 6

22. HET TWEDE ONTWIKKELDE DAARNA DE EI-GEBORENEN, HET DERDE. HET ZWEET GROEIDE, ZIJN DRUPPELS GROEIDEN, EN DE DRUPPELS WERDEN HARD EN ROND. DE ZON VERWARMDE HET; DE MAAN KOELDE HET AF EN VORMDE HET; DE WIND VOEDDE HET TOT HET RIJP WAS. DE WITTE ZWAAN VAN HET STERRENGEWELF OVERSCHADUWDE DE GROTE DRUPPEL. HET EI VAN HET TOEKOMSTIGE RAS, DE MENS-ZWAAN VAN HET LATERE DERDE. EERST MANNELIJK-VROUWELIJK, DAN MAN EN VROUW.

23. DE ZELFGEBORENEN WAREN DE CHHAYA'S: DE SCHADUWEN VAN DE LICHAMEN VAN DE ZONEN VAN DE SCHEMERING.

STANZA 7

24. DE ZONEN VAN WIJSHEID, DE ZONEN VAN DE NACHT, GEREED VOOR WEDERGEBOORTE, DAALDEN NEER. ZIJ ZAGEN DE VERACHTELIJKE VORMEN VAN HET EERSTE DERDE. 'WIJ KUNNEN KIEZEN', ZEIDEN DE HEREN, 'WIJ HEBBEN WIJSHEID'. ENIGEN TRADEN IN DE CHHAYA. ENIGEN WIERPEN DE VONK UIT. ENIGEN STELDEN UIT TOT HET VIERDE. UIT HUN EIGEN RUPA VULDEN ZIJ DE KAMA. ZIJ DIE INTRADEN, WERDEN ARHATS. ZIJ DIE SLECHTS EEN VONK ONTVINGEN, BLEVEN ZONDER KENNIS; DE VONK GLOEIDE ZWAK. HET DERDE BLEEF ZONDER DENKVERMOGEN. HUN JIVA'S WAREN NIET GEREED. DEZE WERDEN AFZONDERLIJK GEZET ONDER DE ZEVEN. ZIJ WERDEN ENGHOOFDIG. DE DERDEN WAREN GEREED. 'IN DEZE ZULLEN WIJ WONEN', ZEIDEN DE HEREN VAN DE VLAM.

25. HOE HANDELDEN DE MANASA, DE ZONEN VAN WIJSHEID? ZIJ VERWIERPEN DE ZELFGEBORENEN. ZIJ ZIJN NIET GEREED. ZIJ VERSMAADDEN DE ZWEETGEBORENEN. ZIJ ZIJN NIET HELEMAAL GEREED. ZIJ WILDEN NIET INTREDEN IN DE EERSTE EI-GEBORENEN.

26. TOEN DE ZWEETGEBORENEN DE EI-GEBORENEN VOORTBRACHTEN, DE TWEEVOLDIGEN EN DE MACHTIGEN, DE STERKEN MET BEENDEREN, ZEIDEN DE HEREN VAN WIJSHEID: 'NU ZULLEN WIJ SCHEPPEN.'

27. HET DERDE RAS WERD HET VAHAN VAN DE HEREN VAN WIJSHEID. HET SCHIEP 'ZONEN VAN WIL EN YOGA', DOOR KRIYASAKTI SCHIEP HET HEN, DE HEILIGE VADEREN, VOORVADEREN VAN DE ARHATS . . .

STANZA 8

28. UIT DE ZWEETDRUPPELS; UIT DE RESTEN VAN DE SUBSTANTIE; STOF VAN DODE LICHAMEN VAN MENSEN EN DIEREN VAN HET VOORAFGAANDE WIEL; EN UIT AFGEWORPEN STOF, WERDEN DE EERSTE DIEREN VOORTGEBRACHT.

29. DIEREN MET BEENDEREN, DRAGEN UIT DE AFGROND EN VLIEGENDE SARPA'S WERDEN AAN DE KRUIPENDE WEZENS TOEGEVOEGD. DIE OP DE GROND KRUIPEN, KRIJGEN VLEUGELS. DIE MET DE LANGE HALZEN IN HET WATER WERDEN DE VOOROUDERS VAN DE VOGELS IN DE LUCHT.

30. TIJDENS HET DERDE RAS GROEIDEN EN VERANDERDEN DE BEENDERLOZE DIEREN: ZIJ WERDEN DIEREN MET BEENDEREN, HUN CHHAYA'S WERDEN VAST.

31. DE DIEREN SCHEIDDEN ZICH HET EERST. ZIJ BEGONNEN ZICH VOORT TE PLANTEN. DE TWEEVOUDIGE MENS SCHEIDDE ZICH OOK. HIJ ZEI: 'LATEN WIJ DOEN ZOALS ZIJ; LATEN WIJ ONS VERENIGEN EN SCHEPSELEN MAKEN.' DAT DEDEN ZIJ.

32. EN ZIJ DIE GEEN VONK HADDEN, NAMEN REUSACHTIGE VROUWELIJKE DIEREN TOT ZICH. ZIJ BRACHTEN DAARMEE STOMME RASSEN VOORT. STOM WAREN ZIJZELF. MAAR HUN TONGEN MAAKTEN ZICH LOS. DE TONGEN VAN HUN NAGESLACHT BLEVEN STIL. MONSTERS BRACHTEN ZIJ VOORT. EEN RAS VAN KROMME ROODHARIGE MONSTERS, DIE LIEPEN OP VIER VOETEN. EEN STOM RAS OM DE SCHANDE ONUITGESPROKEN TE HOUDEN.

STANZA 9

33. TOEN ZIJ DIT ZAGEN, WEENDEN DE LHA'S DIE GEEN MENSEN HADDEN GEBOUWD, EN ZEIDEN:

34. 'DE AMANASA HEBBEN ONZE TOEKOMSTIGE WONINGEN ONTWIJD. DIT IS KARMA. LATEN WIJ IN DE ANDERE WONEN. LATEN WIJ HUN IETS BETERS LEREN, OPDAT ER NIET IETS ERGERS GEBEURT.' DAT DEDEN ZIJ . . .

35. TOEN WERDEN ALLE MENSEN MET MANAS BEGIFTIGD. ZIJ ZAGEN DE ZONDE VAN DE VERSTANDELOZEN.

36. HET VIERDE RAS ONTWIKKELDE DE SPRAAK.

37. HET ENE WERD TWEE; OOK ALLE LEVENDE EN KRUIPENDE WEZENS, DIE NOG ÉÉN WAREN, REUSACHTIGE VIS-VOGELS EN SLAGEN MET HOORNKOPPEN.

STANZA 10

38. TWEE AAN TWEE OP DE ZEVEN GEBIEDEN, ZO BRACHT HET DERDE RAS DE MENSEN VAN HET VIERDE RAS VOORT; DE GODEN WERDEN NIET-GODEN; DE SURA WERDEN A-SURA.

39. HET EERSTE IN ELK GEBIED WAS MAANKLEURIG; HET TWEEDE GEEL ALS GOUD; HET DERDE ROOD; HET VIERDE BRUIN, DAT VAN ZONDE ZWART WERD. DE EERSTE ZEVEN MENSELIJKE LOTEN HADDEN ALLE ÉÉN GELAATSKLEUR. DE VOLGENDE ZEVEN BEGONNEN ZICH TE VERMENGEN.

40. TOEN WERD HET VIERDE VERVULD VAN TROTS. WIJ ZIJN DE KONINGEN, ZEIDEN ZIJ; WIJ ZIJN DE GODEN.

41. ZIJ NAMEN VROUWEN, MOOI OM TE ZIEN. VROUWEN UIT DE VERSTANDELOZEN, DE ENGHOOFDIGEN. ZIJ BRACHTEN MONSTERS VOORT. BOOSAARDIGE DEMONEN, MANNELIJK EN VROUWELIJK, EN OOK KHADO (DAKINI), MET EEN KLEIN VERSTAND.

42. ZIJ BOUWDEN TEMPELS VOOR HET MENSELIJKE LICHAAM. HET MANNELIJKE EN HET VROUWELIJKE AANBADEN ZIJ. HET DERDE OOG WERKTE TOEN NIET MEER.

STANZA 11

43. ZIJ BOUWDEN REUSACHTIGE STEDEN. VAN ZELDZAME AARDSOORTEN EN METALEN BOUWDEN ZIJ, EN UIT DE UITGEBRAAKTE VUREN, UIT DE WITTE STEEN VAN DE BERGEN EN UIT DE ZWARTE STEEN HAKTEN ZIJ HUN EIGEN BEELDEN, NAAR HUN GROOTTE EN GELIJKENIS, EN AANBADEN ZE.

44. ZIJ BOUWDEN GROTE BEELDEN, NEGEN YATTI'S HOOG, DE GROOTTE VAN HUN LICHAMEN. ONDERAARDSE VUREN HADDEN HET LAND VAN HUN VADEREN VERWOEST. HET WATER BEDREIGDE HET VIERDE.

45. DE EERSTE GROTE WATEREN KWAMEN. ZIJ VERZWOLGEN DE ZEVEN GROTE EILANDEN.

46. ALLE HEILIGEN GERED, DE NIET-HEILIGEN Vernietigd. MET HEN DE MEESTE REUZENDIEREN, VOORTGEBRACHT UIT HET ZWEET VAN DE AARDE.

STANZA 12

47. WEINIG MENSEN BLEVEN: ENKELE GELE, ENKELE BRUINE EN ZWARTE, EN ENKELE RODE BLEVEN OVER. DE MAANKLEURIGEN WAREN VOOR ALTIJD VERDWENEN.

48. HET VIJFDE, VOORTGEBRACHT UIT HET HEILIGE GESLACHT, BLEEF; HET WERD BESTUURD DOOR DE EERSTE GODDELIJKE KONINGEN.

49. DIE WEER NEERDAALDEN, DIE VREDE SLOTEN MET HET VIJFDE, EN DIE HET LEERDEN EN ONDERRICHTTEN

Noten:

1. Slechts negenenveertig van de vele honderden sloka's worden hier gegeven. Niet ieder vers wordt woordelijk vertaald. Soms wordt er, om het duidelijker en begrijpelijker te maken, een omschrijving gebruikt, waar een letterlijke vertaling volstrekt onbegrijpelijk zou zijn.
2. Noot vert. 1 crore = 10 miljoen (jaar).
3. De gedachte en de geest van de zin worden hier gegeven, omdat een woordelijke vertaling de lezer heel weinig zou zeggen.
4. 'Noot vert. 1 yati = 3 Eng. voet = $3 \times 0,305$ m.

STANZA 1¹

HET BEGIN VAN BEWUST LEVEN

§ (1) De lha of geest van de aarde. (2) Het aanroepen van de zon door de aarde. (3) Wat de zon antwoordt. (4) De transformatie van de aarde.

1. DE LHA (*a*) DIE DE VIERDE BOL (*bol, of onze aarde*) LAAT DRAAIEN, IS ONDERGESCHIKT AAN DE LHA ('*s*) VAN DE ZEVEN (*de planeetgeesten*) (*b*), ZIJ DIE RONDDRAAIEN EN HUN WAGENS LATEN RIJDEN OM HUN HEER, HET ENE OOG (*Loka-Chakshub*) VAN ONZE WERELD. ZIJN ADEM GAF LEVEN AAN DE ZEVEN (*gaf licht aan de planeten*). HIJ GAF LEVEN AAN DE EERSTE (*c*). 'HET ZIJN ALLE DRAGEN VAN WIJSHEID', voegt de Toelichting eraan toe (*d*).

(*a*) Lha is in de gebieden aan de andere kant van de Himalaja het oude woord voor 'geest', voor elk hemels of *bovenmenselijk* wezen, en het omvat de hele reeks van hemelse hiërarchieën, van een Aartsengel of Dhyani tot een engel van duisternis of aardgeest.

(*b*) Deze uitdrukking laat in duidelijke taal zien dat de beschermgeest van onze bol, die de vierde is in de keten, ondergeschikt is aan de opperste geest (of god) van de zeven planeetgenii of -geesten. Zoals al is uiteengezet, hadden de Ouden in hun lange lijst van goden zeven opperste mysteriegoden, van wie de hoofdgod *exoterisch* de zichtbare zon of de achtste was, en *esoterisch* de *tweede logos*, de Demiurg. De zeven (die nu in de christelijke religie de 'zeven ogen van de Heer' zijn geworden) waren de bestuurders van de zeven *hoofdplaneten*; maar deze waren niet geteld op de manier die later was bedacht door mensen die de werkelijke *mysteriën* waren vergeten of deze onvoldoende hadden begrepen, en ze omvatten noch de zon, noch de maan of de aarde. De zon was *exoterisch* het hoofd van de twaalf grote goden of de sterrenbeelden van de Dierenriem; en *esoterisch* de messias, de Christos (die is *gezalfd* door de GROTE ADEM of de ENE), omringd door zijn twaalf ondergeschikte machten, die op hun beurt ondergeschikt zijn aan elk van de zeven 'mysterie-goden' van de planeten.

'De zeven hogeren laten de zeven Lha's de wereld scheppen', zegt een toelichting; dit betekent dat onze aarde - als we de rest buiten beschouwing laten - werd *geschapen* of gevormd door aardgeesten, terwijl de 'bestuurders' eenvoudig toezicht uitoefenden. Dit is de eerste kiem, het zaad dat later uitgroeide tot de Boom van de astrologie en de astrolatrie. De hogeren waren de *kosmokrates*, de bouwers van ons zonnestelsel. Dit wordt bevestigd door alle oude kosmogonieën: die van Hermes, van de Chaldeeën, van de Ariërs, van de Egyptenaren en zelfs van de Joden. De gordel van de hemel, de tekens van de Dierenriem (de *heilige dieren*), zijn evengoed de Bne' Alhim (zonen van de goden of van de Elohim) als de aardgeesten, maar zij gaan aan deze vooraf. Soma en Sin, Isis en Diana, zijn allen maangoden of -godinnen, en worden de vaders en moeders van onze aarde genoemd, die aan hen ondergeschikt is. Maar deze zijn op hun beurt ondergeschikt aan hun 'vaders' en 'moeders' - de laatste wisselen en variëren met elk volk - de goden en hun planeten, zoals Jupiter, Saturnus, Bel, Brihaspati, enz.

(*c*) 'Zijn adem gaf leven aan de zeven' heeft evengoed betrekking op de zon, die leven geeft aan de planeten, als op de 'hoge', de *geestelijke zon*, die leven geeft aan de hele Kosmos. De astronomische en astrologische sleutels die de poort kunnen openen die toegang geeft tot de mysteriën van de theogonie, kunnen slechts worden gevonden in de latere commentaren die bij de stanza's zijn gevoegd.

In de apocalyptische sloka's van de archaïsche verslagen is de taal even symbolisch als in de Purana's, hoewel minder mythisch. Zonder de hulp van de latere *toelichtingen*, verzameld door generaties van adepten, zou het onmogelijk zijn de betekenis goed te begrijpen. In de oude kosmogonieën zijn de zichtbare en de onzichtbare werelden de dubbele schakels van één en dezelfde keten. Zoals de onzichtbare *logos*, met zijn zeven hiërarchieën (elk door haar voornaamste engel of heerser vertegenwoordigd of verpersoonlijkt) één ^{MACHT} vormen, de innerlijke en de onzichtbare, zo zijn de zon en de zeven hoofdplaneten in de wereld van de vormen de zichtbare en actieve kracht; de laatste 'hiërarchie' is om zo te zeggen de zichtbare en objectieve *logos* van de onzichtbare en (behalve in de laagste graden) altijd subjectieve engelen.

Dus - om met dit voorbeeld enigszins op de toelichting vooruit te lopen - is ieder Ras, zoals men zegt, tijdens zijn evolutie geboren onder de rechtstreekse invloed van een van de planeten. Het eerste Ras ontving zijn levensadem van de zon, zoals we later zullen zien; terwijl de derde mensheid - degenen die zich gingen voortplanten, of van androgynen afzonderlijke wezens werden, het ene mannelijk en het andere vrouwelijk -

zoals men zegt onder de rechtstreekse invloed staat van Venus, 'de kleine zon waarin de zonnebol zijn licht opslaat'.

De opsomming van de stanza's in Deel I liet zien dat de genesis¹ van goden en mensen voortkwam uit een en hetzelfde punt, dat de ene universele, onveranderlijke, eeuwige en absolute EENHEID is. In zijn eerste gemanifesteerde aspect hebben wij het zien worden: (1) in de sfeer van objectiviteit en fysica, de oorspronkelijke substantie en kracht (middelpuntzoekend en middelpuntvliedend, positief en negatief, mannelijk en vrouwelijk, enz.); (2) in de wereld van de metafysica, de GEEST VAN HET HEELAL of kosmische verbeeldingskracht, door sommigen de LOGOS genoemd.

Deze LOGOS is de top van de driehoek van Pythagoras. Wanneer de driehoek volledig is, wordt hij de Tetraktis, of de driehoek in het vierkant, en wordt het tweevoudige symbool van het vierletterige *tetragrammaton* in de gemanifesteerde Kosmos, en van zijn fundamentele drievoudige STRAAL in het niet-gemanifesteerde, of zijn *noumenon*.

Meer metafysisch uitgedrukt, wordt de hier genoemde classificatie van kosmische grondbeginselen meer voor het gemak gegeven dan wegens haar absolute filosofische nauwkeurigheid. Bij het begin van een groot manvantara manifesteert Parabrahm zich als Mulaprakriti en vervolgens als de logos. Deze logos is gelijkwaardig aan het 'onbewuste universele denkvermogen', enz. van de westerse pantheïsten. Hij vormt de basis van de SUBJECT-kant van het gemanifesteerde Zijn, en is de bron van alle manifestaties van individueel bewustzijn. Mulaprakriti of oorspronkelijke kosmische substantie is de grondslag van de OBJECT-kant van de dingen – de basis van alle objectieve evolutie en van het ontstaan van de Kosmos. Kracht komt dus niet met de oorspronkelijke substantie uit de verborgenheid van Parabrahm te voorschijn. Zij is *de omzetting in energie van de boven-bewuste gedachte van de logos*, om zo te zeggen uit de potentiële verborgenheid in de ene Werkelijkheid gegoten in de objectivering van de logos. Hieraan ontspringen de wonderbaarlijke wetten van de stof: van hier komt ook de 'eerste indruk' die door bisschop Temple met zo weinig resultaat is besproken. Kracht komt dus *niet gelijktijdig met de eerste objectivering van Mulaprakriti*. Maar omdat dit laatste zonder kracht noodzakelijk volkomen inert is – *een zuivere abstractie* – is het niet nodig een al te fijn spinneweb van subtiliteiten te weven betreffende de volgorde van de kosmische grondbeginselen. Kracht *volgt op* Mulaprakriti; maar *zonder* kracht is Mulaprakriti in elk opzicht niet-bestaand².

De 'hemelse mens' (tetragrammaton) die de protogonos is, tikkoun, de eerstgeborene uit de passieve godheid en de eerste manifestatie van de schaduw van die godheid, is de universele vorm en idee, die de gemanifesteerde logos, Adam Kadmon, voortbrengt, of in de Kabbala het vierletterige symbool van het *Heelal zelf*, ook de *tweede* logos genoemd. De tweede komt voort uit de eerste en ontwikkelt de derde driehoek (zie de sephirothboom); en uit de laatste (de lagere menigte van engelen) worden MENSEN voortgebracht. Dit derde aspect zullen wij nu behandelen.

De lezer moet voor ogen houden dat er een groot verschil bestaat tussen de LOGOS en de *Demiurgos*, want de ene is *geest* en de andere is *ziel*; of zoals dr. Wilder het formuleert: '*Dianoia* en *logos* zijn synoniem, *nous* staat hoger en is nauw verwant met *Tò ἀγαθόν*, want de ene is het hogere bevatten, de andere is het begrijpen – de ene betreft het abstracte kennen, de andere is verstandelijk.'

Bovendien werd de mens in verschillende stelsels als de *derde logos* beschouwd. De esoterische betekenis van het woord *logos* (spraak of woord, verbum) is het weergeven van de verborgen gedachte in een objectieve uitdrukking, zoals in een foto. De *logos* is de spiegel die het GODDELIJKE DENKVERMOGEN weerkaatst, en het Heelal is de spiegel van de logos, hoewel de laatste het *zijn* van dat Heelal is. Zoals de *logos alles* in het Heelal van Pleroma weerkaatst, zo weerkaatst de mens in zichzelf alles wat hij ziet en vindt in *zijn* Heelal, de aarde. Het zijn de drie hoofden van de Kabbala: '*Unum intra alterum, et alterum supra alterum*' (*Zohar, Idra Suta, sec. VII*). 'Elk Heelal (wereld of planeet) heeft zijn eigen logos', zegt de leer. De zon werd door de Egyptenaren altijd 'het oog van Osiris' genoemd, en was zelf de *logos*, de eerstgeborene, of het aan de wereld gemanifesteerde licht, 'dat het denkvermogen en het goddelijke intellect van het verborgene is'. Alleen door de zevenvoudige straal van dit licht kunnen wij ons bewust worden van de logos door middel van de demiurg, door deze laatste te beschouwen als de *schepper* van onze planeet en van alles wat daartoe behoort, en de eerstgenoemde als de leidende kracht van die 'schepper' – tegelijk goed en kwaad, de oorsprong van het goede en de oorsprong van het kwade. Deze 'schepper' is *op zichzelf* goed noch kwaad, maar zijn gedifferentieerde aspecten in de natuur maken dat hij het ene of het andere karakter aanneemt. Met de door de ruimte verspreide onzichtbare en onbekende Heelallen had geen van de zonnegoden iets te maken. Het denkbeeld wordt heel duidelijk tot uitdrukking gebracht in de 'Boeken van Hermes' en in alle oude volksverhalen. Het wordt meestal gesymboliseerd door de draak en de slang – de draak van het goede en de slang van het kwade, op aarde vertegenwoordigd door de magie van de rechter- en die van de linkerhand. In het epische gedicht van Finland, de *Kalevala*, wordt de oorsprong van de slang van het kwade gegeven: zij is geboren uit het 'speeksel van Suoyatar . . . en haar werd een levende ziel gegeven door het beginsel van het kwaad', Hisi. Er wordt een beschrijving gegeven van de strijd tussen de twee, het 'ding van

het kwaad' (de slang of tovenaars), en Ahti, de draak; 'de magiër Lemminkainen'. De laatstgenoemde is een van de zeven zonen van Ilmatar, de maagdelijke 'dochter van de lucht', zij die vóór de schepping 'uit de hemel in de zee viel', d.w.z. de geest, getransformeerd tot de stof van het zintuiglijke leven. Er ligt een wereld van betekenis en occulte gedachten in de volgende paar regels, die bewonderenswaardig zijn weergegeven door dr. J.M. Crawford uit Cincinnati. De held Lemminkainen, de goede magiër,

'Houwt met magische kracht de muur omver,
Breekt de palissade in stukken,
Slaat *zeven* palen tot atomen,
Hakt de *slangenmuur* tot puin.

.....
Als het monster onbekommerd,

.....
Zich stort met zijn giftige bek
Op het hoofd van Lemminkainen.
Maar de held, zich snel herinnerend,
Spreekt de *kernspreuken van de kennis*,
Woorden die kwamen uit verre tijden,
Woorden die zijn voorouders hem leerden . . .'

(d) In China worden de mensen van Fohi (of de 'hemelse mens') de twaalf *Tien-Hoang* genoemd, de twaalf hiërarchieën van Dhyani's of engelen, met mensengezichten en drakenlichamen - waarbij de draak de *goddelijke* wijsheid of geest voorstelt- en zij scheppen mensen door zich te incarneren in zeven figuren van klei - aarde en water - gemaakt in de vorm van die *Tien-hoang*, een derde allegorie (vergelijk de '*Symbols of the Bonzes*'). De twaalf ^{ASEN} van de Scandinavische Edda's doen hetzelfde. In de geheime catechismus van de Druzen van Syrië - een legende die woord voor woord wordt herhaald door de oudste stammen rondom de Eufraat - werden de mensen geschapen door de 'zonen van god' die op aarde neerdaalden, waar ze, na zeven *mandragora's* te hebben verzameld, deze wortels bezielde, die onmiddellijk mensen werden.

Al deze allegorieën wijzen op één en dezelfde oorsprong - op de tweevoudige en drievoudige natuur van de mens; tweevoudig als mannelijk en vrouwelijk; drievoudig als bestaande uit een geestelijke en een psychische essentie *van binnen*, en uit een stoffelijk weefsel van buiten.

2. DE AARDE SPRAK: 'HEER VAN HET STRALENDE GEZICHT (*de zon*); MIJN HUIS IS LEEG . . . ZEND UW ZONEN OM DIT WIEL (*de aarde*) TE BEVOLKEN. GIJ HEBT UW ZEVEN ZONEN NAAR DE HEER VAN WIJSHEID GEZONDEN (a). HIJ ZIET U ZEVEN KEER ZO DICHTBIJ, ZEVEN KEER ZO STERK VOELT HIJ U. GIJ HEBT UW DIENAREN, DE KLEINE RINGEN, VERBODEN UW LICHT EN WARMTE OP TE VANGEN, UW GROTE GAVE OP HAAR DOORTOCHT TE ONDERSCHIPPEN (b). ZEND DIE NU NAAR UW DIENARES!' (c)

(a) De 'Heer van Wijsheid' is Mercurius, of *Budha*.

(b) De moderne Toelichting verklaart deze woorden als een verwijzing naar het welbekende astronomische feit 'dat Mercurius zeven keer zoveel licht en warmte van de Zon ontvangt als de Aarde, of zelfs de schone Venus, die slechts twee keer zoveel ontvangt als onze onbetekenende bol'. Of dat feit in de oudheid bekend was, kan worden afgeleid uit het gebed van de 'aardgeest' tot de zon, zoals dat in de tekst is gegeven. De zon weigert echter de aardbol te bevolken, omdat deze nog niet gereed is om leven te ontvangen.

Mercurius is als astrologische planeet nog occulter en geheimzinniger dan Venus. Hij is identiek met de mazdaïsche Mithra, de genius, of god 'geplaatst tussen de zon en de maan, de eeuwige metgezel van de 'zon' van wijsheid'. Volgens Pausanias heeft hij een gemeenschappelijk altaar met Jupiter (Deel V). Hij had vleugels om uit te drukken dat hij de zon in zijn loop volgde; en hij werd de *nuntis* of zonnewolf genoemd, '*solaris luminis particeps*'. Hij was de leider en de oproeper van de zielen, de 'grote magiër' en de hiërofant. Virgilius beeldt hem af terwijl hij 'zijn staf opneemt om de in de Orcus gestorte zielen op te roepen' - *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco*. (Zie ook de 21ste fargard⁴ van de *Vendidad* over de hemelse militie.) Hij is de goudkleurige Mercurius, de χρυσοφαής Ἑρμῆς; en de hiërofantten verboden zijn naam uit te spreken. Hij wordt in de Griekse

mythologie gesymboliseerd door een van de *honden* (waakzaamheid), die waken over de hemelse kudde (occulte wijsheid), of Hermes Anubis, of ook Agathodaemon. Hij is de Argus die waakt over de aarde en die door de aarde ten onrechte voor de zon zelf wordt aangezien. Door de tussenkomst van Mercurius bad keizer Julianus elke avond tot de occulte Zon; want, zoals Vossius zegt: 'Alle theologen zijn het erover eens dat *Mercurius en de Zon één zijn* . . . Hij was de welsprekendste en wijste van alle goden, wat niet verwonderlijk is, omdat *Mercurius zo dicht bij de wijsheid en het woord van god* (de zon) staat dat hij met beide werd verward.' (*Idolatry*, Deel II, blz. 373.) Vossius spreekt hier een grotere occulte waarheid uit dan hij vermoedde. De *Hermes-Sarameyas* van de Grieken is nauw verwant met de *saram* en *sarameya* van de hindoes, de goddelijke wachter, 'die waakt over de gouden kudde van sterren en zonnestrallen'.

Met de duidelijker woorden van de Toelichting:

'De bol, voortgedreven door de geest van de aarde en zijn zes helpers, krijgt van de geest van de zon, door middel van de zeven planetaire Dhyani's, al zijn levenskrachten, zijn leven en vermogens. Ze zijn zijn boodschappers van licht en leven.'

'Evenals elk van de zeven gebieden van de aarde, ontvangt elk van de zeven eerstgeborenen (de oorspronkelijke mensengroepen) geestelijk zijn licht en leven van zijn eigen bijzondere Dhyani - en stoffelijk van het paleis (huis, de planeet) van die Dhyani; hetzelfde geldt voor de zeven grote Rassen die erop zullen worden geboren. Het eerste wordt geboren onder de Zon; het tweede onder Brihaspati (Jupiter); het derde onder Lohitanga (met het 'vurige lichaam', Venus of Sukra); het vierde onder Soma (de Maan, ook onze bol, omdat de vierde sfeer onder en uit de Maan wordt geboren) en Sani, Saturnus^o, de Krura-lochana (met het boze oog) en de Asita (de duistere); het vijfde onder Budha (Mercurius).'

'Zo ook met de mens en iedere 'mens' in de mens (elk beginsel). Elke krijgt zijn bijzondere eigenschappen van zijn beginsel (de planeetgeest), daarom is iedere mens een zevenvoud (of een combinatie van beginselen, waarvan elk zijn oorsprong heeft in een eigenschap van die speciale Dhyani). Elke actieve kracht of macht van de aarde komt tot haar van een van de zeven Heren. Het licht komt door Sukra (Venus), die een drievoudige hoeveelheid ontvangt, en een derde ervan aan de Aarde geeft. Daarom worden ze 'tweelingzusters' genoemd, maar de geest van de Aarde is ondergeschikt aan de 'Heer' van Sukra. Onze wijze mensen stellen de twee bollen als volgt voor: de een boven en de ander onder het dubbele teken (de oorspronkelijke swastika, ontgaan van zijn vier armen, of het kruis).

Het 'dubbele teken' is, zoals iedere beoefenaar van het occultisme weet, het symbool van de mannelijke en de vrouwelijke beginselen in de Natuur, van het positieve en het negatieve, want de swastika of is dat alles en nog veel meer. De hele oudheid heeft sinds de geboorte van de astronomie - die aan het vierde Ras werd medegedeeld door een van zijn goddelijke koningen van de goddelijke dynastie - en ook van de astrologie, Venus in haar astronomische tabellen voorgesteld als een *bol boven een kruis, en de Aarde als een bol onder een kruis*. De esoterische betekenis daarvan is: 'De Aarde vervallen tot voortplanting, of tot voortbrenging van haar soorten door geslachtelijke vereniging.' Maar de latere westerse volkeren lieten niet na er een heel andere interpretatie aan te geven. Hun mystici - geleid door het licht van de Latijnse kerk - verklaarden dat dit symbool betekent dat onze Aarde en alles wat zich daarop bevond, was verlost *door het kruis*, terwijl Venus (anders gezegd *Lucifer* of Satan) het vertrapte. Venus is de meest occulte, machtige en mysterieuze van alle planeten; haar invloed op en relatie met de Aarde treedt het meest op de voorgrond. In het exoterische brahmanisme is Venus of *Sukra* - een mannelijke godheid²² - de zoon van Bhrigu, een van de prajapati en een vedische wijze; hij is Daitya-goeroe, of de priester-leraar van de oorspronkelijke reuzen. De hele geschiedenis van 'Sukra' in de Purana's heeft betrekking op het derde en het vierde Ras.

'Door Sukra stamden de dubbelen (de hermafrodieten) van het derde (Wortelras), af van de eerste zweetgeborenen', zegt de Toelichting. Dit wordt daarom voorgesteld door het symbool (de cirkel en middellijn) tijdens het derde (Ras) en door tijdens het vierde.

Dit moet worden toegelicht. De *middellijn*, wanneer deze afzonderlijk wordt aangetroffen in een cirkel, stelt de vrouwelijke natuur voor, de eerste *ideële* wereld, *zelf-voortgebracht* en *zelf-bevrucht* door de universeel verspreide levensgeest - en verwijst dus ook naar het oorspronkelijke Wortelras. Zij wordt androgyn naarmate de Rassen en alles op aarde zich in hun stoffelijke vormen ontwikkelen, en het symbool wordt veranderd in een cirkel met een middellijn waarvan een vertikale lijn uitgaat, die uitdrukking geeft aan het mannelijke en het

vrouwelijke, maar nog niet gescheiden - de eerste en oudste Egyptische *Tau* , waarna het wordt, of het mannelijke en het vrouwelijke gescheiden²³ (zie de eerste bladzijden van Deel I) en tot voortplanting vervallen. Venus (de planeet) wordt gesymboliseerd door het teken van een bol boven een kruis, wat aantoont dat de planeet de leiding heeft van de natuurlijke voortplanting van de mens. De Egyptenaren symboliseerden *Ank*, 'het

leven', door het ansata-kruis of , dat slechts een andere vorm is van Venus (Isis) , en esoterisch betekende, dat de mensheid en al het dierlijke leven uit de goddelijke geestelijke cirkel was getreden en was vervallen tot stoffelijke mannelijke en vrouwelijke voortplanting. Dit teken heeft vanaf het einde van het derde Ras dezelfde fallische betekenis als de 'levensboom' in Eden. *Anouki*, een vorm van Isis, is de godin van het leven; en Ank werd door de Hebreëën van de Egyptenaren overgenomen en tegelijk met veel andere mystieke woorden ingevoerd door Mozes, die bekend was met de wijsheid van de Egyptische priesters. Het woord *Ank* in het Hebreeuws met het persoonlijke achtervoegsel betekent 'mijn leven', mijn bestaan, en dat 'is het persoonlijke voornaamwoord *Anochi*', van de naam van de Egyptische godin *Anouki*.

In een van de oudste catechismussen van Zuid-India, uit het district Madras, draagt de hermafrodiete godin Adanari (zie ook '*Indian Pantheon*') het ansatakruis, de swastika, het 'mannelijke en vrouwelijke teken', precies in het midden, om de vóór-seksuele toestand van het derde Ras aan te duiden. Vishnu, die nu wordt afgebeeld met een lotus die uit zijn navel groeit - of het Heelal van Brahma dat zich evolueert uit het middelpunt *nara* - is op een van de oudste beeldhouwwerken als tweeslachtig weergegeven (Vishnu en Lakshmi), staande op een lotusblad dat op het water drijft; dit water stijgt in een halve cirkel en stroomt door de swastika, 'de bron van de voortplanting' of van de afstamming van de mens.

Pythagoras noemt Sukra-Venus de *Sol alter*, 'de andere zon'. Van de zeven paleizen van de zon' is dat van Lucifer Venus het *derde* volgens de christelijke en joodse Kabbala, terwijl de Zohar er de verblijfplaats van *Samaël* van maakt. Volgens de occulte leer is deze planeet de *oervorm* van onze Aarde, en haar geestelijke prototype. Daarom zegt men dat de wagen van Sukra (van Venus-Lucifer) wordt getrokken door een *achtal* 'op aarde geboren paarden', terwijl de strijdrossen van de wagens van de andere planeten van deze verschillen.

'Elke zonde die op Aarde wordt begaan, wordt gevoeld door Usanas-Sukra. De goeroe van de daitya's is de beschermgeest van de Aarde en de mensen. Elke verandering op Sukra wordt gevoeld op en weerspiegeld door de Aarde.'

Sukra of Venus wordt dus voorgesteld als de leraar van de daitya's, de reuzen van het vierde Ras, die volgens de hindoe-allegorie eens de heerschappij over de hele Aarde verkregen en de lagere goden versloegen. De *titanen* van de westerse allegorie staan eveneens in nauw verband met Venus-Lucifer, die door latere christenen met Satan werd vereenzelvigd. Venus werd evenals Isis afgebeeld met koeiehoorns op haar hoofd, het symbool van de mystieke Natuur, dat verwisselbaar is met en een aanduiding is voor de Maan, omdat zij beide maangodinnen waren. Daarom wordt deze planeet nu door de theologen afgebeeld tussen de hoorns van de mystieke Lucifer⁸. De archaïsche overlevering zegt dat Venus (geologisch) gelijktijdig verandert met de Aarde; dat alles wat op de ene planeet plaatsvindt, ook op de andere gebeurt; en dat zij veel en grote gemeenschappelijke veranderingen doormaakten. Augustinus herhaalt dit alles en geeft er een fantastische interpretatie aan, waarbij hij de verschillende veranderingen van de configuratie, van de kleur en zelfs van de baan, in verband brengt met dat theologisch uitgewerkte karakter van Venus-Lucifer. In zijn vrome fantasie gaat hij zelfs zover dat hij een relatie legt tussen de laatste veranderingen van de planeet en de mythische zondvloed van Noach, waarvan wordt beweerd dat deze heeft plaatsgevonden in 1796 v.Chr. (Zie '*De stad van god*', lxxi, hfst. viii.)

Omdat Venus geen satellieten heeft, zegt de allegorie dat 'Asphujit' (deze 'planeet') de Aarde adopteerde, de nakomeling van de Maan, 'die haar moeder ontgroeide en veel moeilijkheden gaf', een verwijzing naar het occulte verband tussen de twee. De bestuurder (van de planeet) Sukra⁹ hield zoveel van zijn geadopteerde kind, dat hij incarneerde als Usanas en het volmaakte wetten gaf, die in latere tijden werden genegeerd en verworpen. Een andere allegorie, in de Harivansa, zegt dat Sukra naar Siva ging om hem te vragen zijn leerlingen, de Daitya's en Asura's, te beschermen tegen de strijdende goden; en dat hij om zijn doel te bereiken een yoga ritus verrichtte 'door 1000 jaar lang met zijn *hoofd naar beneden de rook* van kaf in te ademen'. Dit slaat op de grote inclinatie van de as van Venus (die 50 graden bedraagt) en op het feit dat deze in eeuwige wolken is gehuld. Maar de allegorie heeft alleen betrekking op de stoffelijke samenstelling van de planeet. De occulte mystiek heeft echter te maken met haar bestuurder, haar bezielende Dhyān-Chohan. De allegorie die zegt dat Vishnu voor het doden van de moeder van Sukra door hem werd vervloekt en *zeven keer* op Aarde moest worden *herboren*, is vol occulte filosofische betekenis. Zij heeft geen betrekking op de Avatars van Vishnu, want dit zijn er negen, en de tiende moet nog komen, maar op de rassen op Aarde. Venus of Lucifer (ook Sukra en Usanas) de planeet, is de lichtbrengster van onze Aarde, zowel in stoffelijke als in mystieke zin. De christenen van de eerste tijden wisten dit, want een van de eerste pausen van Rome staat bekend onder zijn pauselijke naam van Lucifer.

'Elke wereld heeft haar moederster en zusterplaneet. Zo is de Aarde het geadopteerde kind en de jongere broer van Venus, maar haar bewoners hebben hun eigen aard . . . Alle bewuste voltooide wezens (volledig zevenvoudige mensen of hogere wezens) worden bij hun aanvang voorzien van vormen en organismen, geheel in

harmonie met de aard en toestand van de sfeer die zij bewonen.'

'De sferen van het Zijn of levenscentra, die afgezonderde kernen zijn die hun mensen en hun dieren voortbrengen, zijn talloos; niet één heeft ook maar enige gelijkenis met haar gezellin of met enige andere van haar eigen speciale nageslacht.'*

'Alle hebben een dubbele stoffelijke en geestelijke natuur.'

'De levenskernen zijn eeuwig en altijd durend; de kernen periodiek en eindig. De levenskernen maken deel uit van het absolute. Het zijn de schietgaten van die zwarte onneembare vesting, die voor altijd is verborgen voor de blik van de mens of zelfs de Dhyanī. De kernen zijn het licht van de eeuwigheid, dat daaruit ontsnapt.'

'Het is dat LICHT dat zich verdicht tot de vormen van de 'Heren van het Zijn' waarvan de eersten en de hoogsten gezamenlijk JIVATMA of pratyagatma zijn (figuurlijk gesproken, voortkomend uit paramatma). Het is de logos van de Griekse filosofen, die verschijnt aan het begin van ieder nieuw manvantara. Hieruit afdalend - gevormd uit de zich steeds verder verdichtende golven van dat licht, dat op het objectieve gebied grove materie wordt - komen de talloze hiërarchieën van de scheppende krachten voort, sommige vormloos, andere met hun eigen onderscheiden vorm en weer andere, de laagste (elementalen), die geen eigen vorm hebben maar die, al naar gelang van de hen omringende omstandigheden, een passende vorm aannemen.'

'Er is dus in geestelijke zin maar één absolute upadhi (basis) waaruit, waarop en waarin voor manvantarische doeleinden de talloze kernen worden gebouwd, van waaruit de universele, cyclische en individuele evoluties tijdens de actieve periode voortkomen.'

'De bezielende intelligenties, die deze verschillende kernen van het Zijn tot leven opwekken, worden zonder onderscheid door de mensen aan de andere kant van de grote bergketen de Manu's, de rishi's, de pitri's*, de prajapati's, enz. genoemd. Aan deze kant van die keten noemt men ze Dhyanī-Boeddha's, de Chohans, melha's (vuurgoden), bodhisattva's* en nog anders. De werkelijk onwetenden noemen hen goden, de geleerde niet-ingewijden de éne God; de wijzen, de ingewijden, eren in hen slechts de manvantarische manifestaties van DAT, wat noch onze scheppers (de Dhyan-Chohans) noch hun schepselen ooit kunnen bespreken en waarover ze niets weten. Het ABSOLUTE kan niet worden omschreven en geen sterfelijk of onsterfelijk wezen heeft het tijdens de perioden van Bestaan ooit gezien of begrepen. Het veranderlijke kan het onveranderlijke niet kennen en evenmin kan het levende het Absolute Leven waarnemen.'*

De mens kan dus geen wezens kennen hoger dan zijn eigen 'voorvaderen'. 'Evenmin moet hij ze aanbidden, maar hij zou moeten leren hoe hij in de wereld kwam.

(c) Het getal zeven, het grondgetal van alle andere getallen in elk nationaal religieus stelsel, vanaf de kosmogonie tot de mens toe, moet zijn bestaansreden hebben. Men vindt het bij de oude Amerikanen, waar het een even voorname plaats inneemt als bij de archaische Ariërs en Egyptenaren. Dit onderwerp zal in de tweede afdeling van dit Deel volledig worden behandeld; intussen kunnen wij hier een paar feiten geven. De schrijver van de *'Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches, 11,500 years ago'* zegt:

'Zeven schijnt bij alle beschaafde volkeren van de oudheid het bij uitstek heilige getal te zijn geweest. Waarom? Elk afzonderlijk volk heeft er een andere verklaring voor gegeven, overeenkomstig de bijzondere leerstellingen van zijn (exoterische) religie. Er is geen twijfel dat dit het getal van de getallen was voor de in de heilige mysteriën ingewijden. Pythagoras . . . noemt het het 'voertuig van het leven' dat lichaam en ziel bevat, omdat het is gevormd uit een viertal, dat wijsheid en intellect is, en uit een drie-eenheid of handeling en stof. Keizer Julianus drukt zich in 'In matrem, enz.' als volgt uit: 'Als ik zou spreken over de inwijding in onze heilige mysteriën - waarvan door de Chaldeeën Bacchusdiensten werden gemaakt - betreffende de god met zeven stralen, die door middel daarvan de ziel verlicht, dan zou ik dingen zeggen die aan het gewone volk onbekend zijn, volstrekt onbekend, maar die goed bekend zijn aan de gezegende beoefenaars van de theurgie' (blz. 141).'

En wie - die bekend is met de Purana's, het Dodenboek, de Zendavesta, de Assyrische kleitabletten en tenslotte de Bijbel, en die het telkens terugkeren van het getal zeven heeft opgemerkt in deze geschriften van volkeren die vanaf de vroegste tijden zonder onderlinge verbinding en ver van elkaar woonden - kan het volgende feit, dat wordt meegedeeld door dezelfde onderzoeker van de oude mysteriën, als een samenloop van omstandigheden beschouwen? Sprekend over het vaak voorkomen van de zeven als mystiek getal bij de bewoners van het 'westelijke continent' (van Amerika), voegt hij eraan toe dat dit niet minder opmerkelijk is. Want:

'Het komt herhaaldelijk voor in de Popul-vuh . . . wij vinden het bovendien in de zeven families die volgens Sahagun en Clavigero de mystieke persoon Votan hebben vergezeld, die doorgaat voor de stichter van de grote stad Nachan, door sommigen vereenzelvigd met Palenque. Eveneens in de zeven grotten waaruit men zegt dat de voorvaderen van de Nahuatl tevoorschijn zijn gekomen. We vinden dit getal ook in de zeven steden van Cibola, die worden beschreven door Coronado en Niza . . . , in de zeven Antillen, in de zeven helden die, zoals men zegt, aan de zondvloed ontsnaptten . . . '*

Dit zijn bovendien 'helden' van wie het aantal in elk 'zondvloed'verhaal hetzelfde blijkt te zijn - vanaf de

zeven rishi's die met Vaivasvata Manu werden gered, tot de ark van Noach toe, waarin viervoetige dieren, vogels en levende wezens, telkens zeven tegelijk, werden opgenomen. Zo zien wij dat de cijfers 1, 3, 5 en 7 volmaakte, want door en door mystieke, getallen zijn, die in elke kosmogonie en evolutie van levende wezens een belangrijke rol spelen. In China worden 1, 3, 5 en 7 in het canonieke 'Boek van de veranderingen' (*Yi King*, of *transformatie*, zoals in 'evolutie') 'hemelse getallen' genoemd.

De verklaring ervan wordt duidelijk wanneer men de oude symbolen beziet: deze zijn alle gebaseerd op en gaan uit van de figuren uit het archaïsche handschrift, die werden gegeven in de proloog van Deel I. Het

symbool van de evolutie en van de val in de voortbrenging of de stof, treft men aan in de oude Mexicaanse beeldhouwwerken en schilderijen, evenals in de kabbalistische sephiroth en de Egyptische *tau*. Onderzoek het Mexicaanse handschrift (*Add. MSS. Brit. Mus. 9789*)*; u zult daarin een boom vinden waarvan de stam is bedekt door tien vruchten, klaar om te worden geplukt door een man aan de ene en een vrouw aan de andere kant ervan, terwijl uit de kroon van de stam twee takken horizontaal naar rechts en naar links uitsteken en zo een volmaakte

T (tau) vormen. De uiteinden van de twee takken dragen bovendien elk een drievoudige tros, terwijl een vogel - de vogel van de onsterfelijkheid, atman of de goddelijke geest - daartussenin zit en zo de *zevende* vormt. Dit geeft hetzelfde denkbeeld weer als de sephiroth-boom, *tien in totaal*, maar waarvan er, na afscheiding van de

bovenste triade, *zeven* overblijven. Dit zijn de hemelse vruchten, de tien of 10, geboren uit de twee onzichtbare mannelijke en vrouwelijke zaden, waardoor de 12 of de dodecaëder van het Heelal ontstaat. Het

mystieke stelsel bevat de , het middelpunt; de 3 of , de vijf, , en de zeven of , of ook ; de driehoek in het vierkant en het samenvattende punt in de dooreengevlochten dubbele driehoeken. Dit wat betreft de wereld van de archetypen. De wereld van de verschijnselen bereikt haar hoogtepunt en de weerspiegeling van alles in de MENS. Daarom is hij het mystieke vierkant - in zijn metafysische aspect - de *Tetraktis*, en wordt op het scheppende gebied de *kubus*. Zijn symbool is de uitgevouwen kubus²⁵ en de 6 die 7

wordt, of de , *drie* dwars (het vrouwelijke) en *vier* verticaal; en dit is de mens, het hoogste wat de godheid op aarde bereikt; zijn lichaam is het kruis van vlees, *waarop*, *waardoor*, en *waarin* hij eeuwig de goddelijke logos of zijn HOGERE ZELF kruisigt en ter dood brengt.

'Het heelal', zegt elke filosofie en kosmogonie, 'heeft een daarboven gestelde bestuurder (collectief bestuurders), die het WOORD (logos) wordt genoemd; de scheppende geest is zijn koningin; en deze twee zijn de *eerste macht* na het ENÉ'.

Dit zijn de geest en de Natuur; deze twee vormen ons bedrieglijke heelal. De twee blijven onafscheidelijk in het *Heelal van de ideeën*, zolang dat bestaat, en worden dan weer opgenomen in Parabrahm, het Ene altijd onveranderlijke. 'De geest, waarvan de essentie eeuwig is, één en zelfbestaand', straalt een zuiver etherisch LICHT uit - een tweevoudig licht, dat met de elementaire zintuigen niet waarneembaar is. Men vindt dit in de Purana's, in de Bijbel, in de Sepher Jezirah, de Griekse en Latijnse hymnen, in het boek van Hermes, in het Chaldeeuwse Boek van de Getallen, in de esoterie van Lao-tse, overal. In de Kabbala, die de geheime betekenis van Genesis verklaart, is dit licht de TWEEVOUDIGE MENS, of de androgyne (beter gezegd de geslachtloze) engelen, die de algemene naam ADAM KADMON hebben. Zij voltooien de mens, van wie de etherische vorm wordt geëmaneerd door andere goddelijke, maar veel lagere wezens, die het lichaam verstevigen met klei of het 'stof van de aarde' - inderdaad een allegorie, maar even wetenschappelijk als welke darwinistische evolutie ook, en meer *waar*.

De schrijver van de '*Source of Measures*' zegt dat de grondslag van de Kabbala en alle mystieke boeken daarvan, wordt gevormd door de *tien sephiroth*, en dat is een fundamentele waarheid²⁶. Hij geeft deze tien sephiroth of de tien getallen weer in het volgende diagram:

waarin de cirkel de *nul* is; de verticale middellijn is de eerste of oorspronkelijke EEN (het *woord* of de *logos*), waaruit de reeks ontstaat van de andere getallen tot de 9, de laatste van de enkelvoudige getallen. De 10 is de eerste goddelijke manifestatie²⁷, die 'elk mogelijk vermogen tot het nauwkeurig weergeven van verhoudingen' bezit. Uit deze kabbalistische beschouwing leren wij dat de sephiroth 'de getallen of emanaties waren van het hemelse licht (de verhouding 20.612 : 6561), het waren de 10 'woorden', DBRIM, 41.224; het licht, waarvan zij de stroom waren, was de hemelse mens, de Adam KDM (de 144-144); en het licht schiep God, volgens het Nieuwe

Testament of Verbond (of 41.224); zoals volgens het Oude Testament God (Alhim, 31.415) het licht (20.612 : 6561) schept'.

Er zijn drie soorten licht, zowel in het occultisme als in de Kabbala: (1) het abstracte en absolute licht, dat duisternis is; (2) het licht van de gemanifesteerde-ongemanifesteerde, door sommigen de logos genoemd, en (3) het laatstgenoemde licht, weerspiegeld in de Dhyan-Chohans, de lagere *logoi* (collectief de Elohim), die het op hun beurt uitstorten over het objectieve Heelal. Maar in de Kabbala - door de kabbalisten van de XIIIde eeuw opnieuw uitgegeven en zorgvuldig aangepast aan de christelijke leerstellingen - worden de drie lichten beschreven als: (1) het heldere en doordringende, dat van Jehova; (2) weerspiegeld licht; en (3) licht in het *abstracte*. 'Dit abstract opgevatte licht (in metafysische of symbolische zin) is Alhim (Elohim God), terwijl het heldere doordringende licht Jehova is. Het licht van Alhim behoort aan de wereld in het algemeen, in haar geheel en haar algemene volheid, maar het licht van Jehova behoort tot het voornaamste voortbrengsel, de mens, in wie dit licht doordrong en die door dit licht werd gemaakt.' De schrijver van de '*Source of Measures*' verwijst de lezer met klem naar Inman, '*Ancient Faiths embodied in Ancient Names*', Deel ii, blz. 648. Daarin komt een afbeelding voor van 'de *vesica piscis*, Maria en het vrouwelijke embleem, gekopieerd van een rozenkrans van de gezegende Maagd . . . gedrukt in Venetië in 1542', en daarom, zoals Inman opmerkt, 'met vergunning van de Inquisitie en dus orthodox'. Deze afbeelding zal de lezer duidelijk maken wat de latijnse kerk verstond onder deze '*doordringende kracht van licht en zijn gevolgen*'. De edelste, de grootste en de meest verheven denkbeelden van de oosterse filosofie over de godheid zijn door de christelijke interpretaties toch wel droevig verminkt, doordat ze werden toegepast op de grofste antropomorfistische begrippen!

De occultisten in het oosten noemen dit licht *daiviprakriti* en in het westen het licht van *Christos*. Het is het licht van de *LOGOS*, de rechtstreekse weerspiegeling van het altijd onkenbare op het gebied van de universele manifestatie. Maar hier is de interpretatie die de moderne christenen ervan geven met behulp van de Kabbala. Zoals de zojuist geciteerde schrijver verklaart:

'De term Elohim-Jehova is van toepassing op de volheid van de wereld in het algemeen met haar voornaamste inhoud, de mens. In uittreksels uit de *Zohar* zegt de eerw. dr. Cassell (een kabbalist), om te bewijzen dat de Cabbalah de leer van de drie-eenheid uiteenzet, onder andere het volgende: 'Jehova is Elohim (Alhim) . . . door drie stappen worden god (Alhim) en Jehova hetzelfde, en hoewel ze gescheiden zijn en toch samen, behoren ze tot hetzelfde *ené*.' Op dezelfde manier wordt Vishnu de Zon, het zichtbare symbool van de onpersoonlijke godheid. Vishnu wordt beschreven als 'schrijdend door de zeven gebieden van het Heelal in *drie stappen*'. Maar bij de hindoes is dit een *exoterisch* verhaal, een oppervlakkige lering en een allegorie, terwijl het volgens de kabbalisten de esoterische en uiteindelijke betekenis is. Maar om verder te gaan:

'Nu is licht', verklaart de schrijver, 'zoals wij zagen, 20.612 : 6561, als de juiste uitdrukking van de integrale en numerieke verhouding van de middellijn tot de omtrek van een cirkel. God (Alhim, d.w.z. 3,1415 : 1, een gewijzigde vorm van het bovenstaande) is de vereenvoudiging hiervan, om een standaardeenheid *één* te verkrijgen, als algemene basis van alle berekeningen en alle metingen. Maar voor het voortbrengen van dierlijk leven en voor de bijzondere *tijdmaat* of het maanjaar, die invloed die de conceptie en de embryonale ontwikkeling veroorzaakt, moeten de getallen van de Jehova-maat ('*mens gelijk Jehova*' maat), namelijk 113 : 355, worden gespecialiseerd²³. Maar deze laatste verhouding is slechts een gewijzigde vorm van licht of 20.612 : 6561, als een *π-waarde*, omdat zij hiervan alleen maar een variatie is (d.w.z. 20.612 : 6561 = 3,1415 : 1, of Alhim of God) - en zo kan men de ene laten overvloeien in en afleiden uit de andere, en dit zijn de drie stappen waardoor de *eenheid* en gelijkheid van de goddelijke namen kan worden bewezen. Met andere woorden, deze twee zijn slechts variaties van dezelfde verhouding, namelijk van *π*. Het doel van deze opmerking is te laten zien dat de Cabbalah, de drie Verbonden van de bijbel en, zoals al werd gezegd, de symbolen van de vrijmetselarij, hetzelfde stelsel van maten gebruikten.'

'Eerst worden dan de sephiroth beschreven als *licht*, dat wil zeggen, ze zijn zelf een functie van en eigenlijk hetzelfde als de manifestatie van Ain-Soph; en ze zijn dit op grond van het feit dat *licht* de verhouding 20.612 : 6561 voorstelt, als deel van de 'Woorden', *DBRIM*, 41.224, of met betrekking tot het Woord, Debar, 206 (= 10 ellen). *Licht* is in zo sterke mate het hoofdthema van de Kabbala bij het verklaren van de sephiroth, dat het beroemdste boek over de Kabbala *Zohar* of *Licht* heet. In dit boek vinden wij uitdrukkingen van deze soort: 'Het Oneindige was volkomen onbekend en verspreidde geen licht vóór het stralende punt met geweld doorbrak en zichtbaar werd . . .'. 'Toen hij het eerst de vorm (van de kroon, of de eerste sephira) aannam, liet hij daaruit 9 schitterende lichten stralen, die erdoorheen schenen en in alle richtingen een helder licht verspreidden.' Dat wil zeggen, deze 9 met zijn één (die de oorsprong van de negen was, zoals hierboven), vormden samen de 10, dat is

⊕ of ⊗, of de heilige tien (getallen of sephiroth), of *jod*, en deze getallen waren '*het licht*'. Evenals in het evangelie van Johannes was God (Alhim, 3,1415 : 1) dat licht (20.612 : 6561) waardoor alle dingen werden gemaakt.'

In de *Sepher Jezirah* of 'getallen van de schepping' wordt het hele evolutieproces in getallen weergegeven. In de daarin voorkomende '32 paden van wijsheid' wordt het getal 3 vier keer herhaald, en het getal 4 vijf keer. De wijsheid van God ligt dus besloten in getallen (sephrim of sephiroth), want sepher (of zonder klinkers s-ph-ra) betekent 'in cijferschrift overbrengen'. En daarom zegt ook Plato dat de godheid *meetkundig te werk gaat* bij het bouwen van het Heelal.

Het kabbalistische boek, de *Sepher Jezirah*, begint met een verklaring over de verborgen wijsheid van *Alhim* in *sephrim*, d.i. de Elohim in de sephiroth.

'In tweeëndertig paden vestigde de verborgen wijsheid Jah, ^{JHVH}, Tzabaoth, Elohi van Israël, Alhim van het leven, El van genade en barmhartigheid – verheven bewoner van de hemel en koning van het eeuwige, heilig zij zijn naam – en wel in drie sephrim, nl.: B-S'ph-r, V-S'ph-r, V-Siph-o-r.'

'Deze toelichting zet 'de *Verborgene Wijsheid* van de oorspronkelijke tekst uiteen door middel van verborgen wijsheid, dat wil zeggen door het gebruik van woorden die een speciaal stel getallen en een speciale manier van uitdrukken meebrengen, die dat verklarende stelsel tot uiting laten komen, dat ook zo nauwkeurig op de Hebreeuwse bijbel blijkt te passen . . . Bij het uiteenzetten van zijn stelsel, en om dit door te voeren en zijn uitvoerige verklaring af te ronden tot een algemeen postulaat, nl. het ene woord *sephrim* (*sephiroth*) van het Getal Jezirah, verklaart de schrijver de splitsing van dit woord in de drie ondergeschikte vormen, een woordspeling op een gemeenschappelijk woord, *s-ph-r*, of getal.'

De vorst Al-Chazari zegt tegen de rabbi²⁹: 'Ik zou nu wensen dat gij mij bekend zoudt willen maken met enkele van de voornaamste of leidende beginselen van de natuurfilosofie, die zoals gij zegt in vroegere tijden door hen (de oude wijzen) werden uitgewerkt.' De rabbi antwoordt daarop: 'Tot zulke beginselen behoort het getal van de schepping van onze stamvader Abraham' (dat is Abram en Abraham, of de getallen 41.224 en 41.252). Hij zegt dan dat dit Boek van de Getallen handelt over het onderwijzen van de *Alhim-heid* en *Een-heid* door middel van 'DBRIM', d.i. door de getallen van het woord 'Woorden'. Dat wil zeggen, het leert het gebruik van de verhouding 3,1415 : 1, door middel van 41.224; dit laatste getal werd volgens de beschrijving van de Ark van het Verbond in tweeën verdeeld door twee stenen tafels, waarop deze DBRIM, of 41.224 (of 20.612 maal 2) waren geschreven of gegrift. Hij licht dan deze drie ondergeschikt gebruikte woorden toe, en speciaal bij één daarvan merkt hij op: 'En *Alhim* (3,1415 : 1) zei: Laat er licht zijn (20.612 : 6561).'

De drie woorden die in de tekst voorkomen, zijn: רס"יפ ספר ספר. En de rabbi zegt bij het toelichten ervan: 'Het leert de *Alhim-heid* (3,1415) en *Een-heid* (de verhouding van de middellijn tot Alhim) door woorden (DBRIM, 41.224), waardoor er aan de ene kant oneindige uitdrukking in heterogene scheppingen is, en aan de andere kant een uiteindelijke harmonische neiging naar *Een-heid* (wat, zoals iedereen weet, de wiskundige functie van de 'π' van de scholen is, die de sterren van de hemel meet, weegt en telt, en ze toch door woorden herleidt tot de uiteindelijke *Eenheid* van het Heelal). 'Hun uiteindelijke harmonie vervolmaakt zich in die Eenheid waardoor ze worden vastgelegd en die bestaat uit ספר ספר ספר (Boek van Al-Chazari); de rabbi laat dus in zijn eerste commentaar de jod of *i* uit een van de woorden weg, terwijl hij die later weer invoegt. De waarden van die ondergeschikte woorden blijken 340, 340, 346 te zijn; samen 1026, en de verdeling van het algemene woord in deze drie is geschied om deze getallen te verkrijgen, die door Temurah op verschillende wijzen voor diverse doeleinden kunnen worden veranderd.' (Kabbala.)

Wij vragen de lezer Stanza IV van Deel I en de vierde toelichting daarop te raadplegen; hij zal dan zien dat de 3,4-(7), en de driemaal zeven of 1065, het getal van Jehova, het getal is van de 21 prajapati's, genoemd in het Mahabharata, of de drie *sephrim* (woorden in cijfers of getallen). En door deze vergelijking tussen de scheppende krachten van de archaïsche filosofie en de antropomorfe schepper van de *exoterische* joodse leer (want hun esoterie blijkt overeen te stemmen met de Geheime Leer) zal de onderzoeker zien en ontdekken dat Jehova inderdaad slechts een *maan-* en een 'voortplantings'-god is. (Zie Deel I, Afd. 2, '*Deus Lunus*'.) Elke nauwgezette onderzoeker van de Kabbala weet heel goed dat hoe verder hij zich erin verdiept, des te meer hij ervan overtuigd raakt dat, tenzij de Kabbala – of wat ervan over is – wordt gelezen in het licht van de oosterse esoterische filosofie, de studie ervan slechts leidt tot de ontdekking dat het door de exoterische joodse en christelijke leer uitgewerkte monotheïsme niet verhevener is dan de oude astrolatrie, die nu door de moderne astronomie wordt gerehabiliteerd. De kabbalisten herhalen steeds weer dat de *oorspronkelijke intelligentie* nooit kan worden begrepen. Men kan er zich geen begrip van vormen en evenmin kan men de plaats ervan bepalen, en dus moet zij naamloos en negatief blijven. Daarom stelde men zich voor dat het Ain-Soph – het 'ONKENBARE' en het 'ONNOEMBARE' – omdat *het* zich niet kon manifesteren, zelf manifesterende krachten uitstraalde. *Het menselijke intellect moet en kan zich dus alleen met de emanaties ervan bezighouden*. De christelijke theologie, die de leer van de emanaties heeft verworpen en vervangen door rechtstreekse bewuste scheppingen van engelen en de rest uit *niets*, is nu hopeloos gestrand tussen het supernaturalisme of het wonder en het materialisme. Een *buiten-kosmische* god is fataal voor de filosofie, een *binnen-kosmische* godheid – d.i. geest en stof die onscheidbaar van elkaar zijn – is een filosofische noodzakelijkheid. Scheidt men deze, dan blijft er een grof

bijgeloof onder een masker van emotionaliteit over. Maar waarom zou men 'meetkundig te werk gaan', zoals Plato zegt, waarom zou men deze emanaties voorstellen in de vorm van een reusachtige rekenkundige tabel? Deze vraag wordt door de zojuist geciteerde schrijver goed beantwoord. Zijn opmerkingen worden aangehaald in Afdeling II van Deel I, '*De theogonie van de scheppende goden*'.

'Verstandelijke waarneming', zegt hij, 'heeft het kosmische beginsel van het *licht* nodig om fysische waarneming te worden: en zo moet onze mentale cirkel zichtbaar worden door licht; of de cirkel moet voor zijn volledige manifestatie de cirkel zijn van fysische zichtbaarheid, of het licht zelf. Zulke zo geformuleerde begrippen werden de grondslag van de filosofie van het goddelijke, dat zich in het Heelal manifesteert.'

Dit is filosofie. Het is iets anders wanneer de rabbi in *Al-Chazari* zegt: 'Onder s'ph-r moet worden verstaan het *berekenen* en *wegen* van geschapen lichamen. Want de *berekening*, door middel waarvan een lichaam in harmonie of symmetrie moet worden geconstrueerd, en met behulp waarvan de constructie op de juiste manier moet worden uitgevoerd en in overeenstemming gebracht met het ontwerp, bestaat tenslotte uit *getal*, *uitgebreidheid*, *massa*, *gewicht*, het gecoördineerde verband van bewegingen, en ook de harmonie van de muziek, moeten bestaan uit getallen, dat wil zeggen (S'ph-r) . . . Onder sippor (s'phor) moet worden verstaan de woorden van Alhim, waarbij het ontwerp van de bouw of de vorm van de constructie zich aanpast; zo werd er bijvoorbeeld gezegd: 'Laat er licht zijn.' Het *werk ontstond naarmate de* WOORDEN *werden uitgesproken*, d.w.z. naarmate de getallen van het werk te voorschijn kwamen.

Dit is een zonder scrupules *verstoffelijken van het geestelijke*. Maar de Kabbala werd niet altijd zo goed aangepast aan antropo-monotheïstische opvattingen. Vergelijk dit met een van de zes scholen van India, onverschillig welke. Neem bijvoorbeeld de 'sankhya'-filosofie van Kapila: tenzij purusha allegorisch gesproken op de schouders van prakriti klimt, blijft de laatste irrationeel, terwijl purusha zonder prakriti onwerkzaam blijft. Daarom moet de Natuur (in de mens) een samenstelling worden van geest en stof, vóór hij wordt wat hij is; en de in de stof latente geest moet geleidelijk tot leven en bewustzijn worden gewekt. De monade moet door haar delfstoffen-, plantaardige en dierlijke vormen heengaan, voordat het licht van de logos in de dierlijke mens wordt ontstoken. Daarom kan men de laatstgenoemde tot dan toe geen 'MENS' noemen, maar moet hij worden beschouwd als een monade die is gevangen in steeds veranderende vormen. In de filosofische stelsels van het oosten, zelfs in hun exoterische geschriften, erkent men *evolutie*, geen *schepping*, door middel van WOORDEN. *Ex oriente lux*. Zelfs de naam van de eerste mens in de mozaïsche bijbel had zijn oorsprong in India, ondanks de ontkenning daarvan door professor Max Müller. De joden hadden hun Adam uit Chaldea; en Adam-Adami is een samengesteld woord en daarom een veelvoudig symbool, en bewijst de occulte dogma's.

Dit is niet de plaats voor filologische verhandelingen. Maar we herinneren de lezer eraan dat de woorden *ad* en *adi* in het Sanskriet 'de eerste' betekenen; in het Aramees 'één' (*ad-ad*, 'de enige'); in het Assyrisch 'vader', waarvan *ak-ad* of 'vader-schepper'^{3d} is afgeleid. En als eenmaal is vastgesteld dat de bewering juist is, wordt het enigszins moeilijk Adam te beperken tot alleen de mozaïsche bijbel, en om daarin slechts een joodse naam te zien. Zie Afdeling II van dit Deel, 'Adam-Adami'.

Er heerst vaak verwarring over de eigenschappen en de stambomen van de goden in hun theogonieën, zoals die aan de wereld zijn gegeven door de half-ingewijde schrijvers, brahmaanse en bijbelse, de alfa en de omega van de geschriften van die symbolische wetenschap. Toch kon zo'n verwarring niet zijn teweeggebracht door de vroegste volkeren, de afstammelingen en leerlingen van de goddelijke leermeesters, want zowel de eigenschappen als de stambomen waren onafscheidelijk verbonden met kosmogonische symbolen, omdat de 'goden' het leven en het leven opwekkende 'ziel-beginsel' van de verschillende gebieden van het Heelal waren. Nergens en bij geen enkel volk was het toegestaan de speculatie uit te strekken tot *voorbij* die *gemanifesteerde* goden. De grenzeloze en oneindige EENHEID bleef bij elk volk een maagdelijk verboden terrein, onbetreden door het denken van de mens, onberoerd door vruchteloze speculaties. De enige verwijzing ernaar was de vereenvoudigde voorstelling van haar eigenschap van uitzetting en samentrekking, van haar periodieke expansie of verwijding en contractie. In het Heelal met al zijn onberekenbaar vele myriaden van stelsels en werelden, die in de eeuwigheid verdwijnen en weer verschijnen, moesten de vermenselijkte machten of goden, hun zielen, tegelijk met hun lichamen uit het gezicht verdwijnen: 'De adem die terugkeert in de eeuwige schoot, die ze uitademt en inademt', zegt onze catechismus.

'De *ideële natuur*', de abstracte Ruimte waarin alles in het Heelal op geheimzinnige en onzichtbare manier wordt voortgebracht, vormt zowel in de vedische als in iedere andere kosmogonie dezelfde vrouwelijke kant van de scheppende kracht in de Natuur. Aditi is Sephira en de Sophia-Achamoth van de gnostici en Isis, de maagdelijke moeder van Horus. In iedere kosmogonie is er achter en boven de *scheppende* godheid een hogere godheid, een ontwerper, een architect, *van wie* de schepper slechts de uitvoerder is. En nog hoger, *boven* en *rondom*, op *innerlijke* en *uiterlijke* gebieden, is er het ONKENBARE en het *onbekende*, de bron en oorzaak van al deze emanaties . . .

Zo wordt het gemakkelijk te verklaren waarom '*Adam-Adam*' wordt aangetroffen in de Chaldeeuwse

geschriften, die stellig eerder tot stand kwamen dan de mozaïsche boeken. In het Assyrisch is *ad* de vader, en in het Aramees is *ad'één*, en *ad-ad* de 'enige', terwijl *ak* in het Assyrisch 'schepper' is. Zo werd *Ad-am-ak-ad-mon* in de Kabbala (*Zohar*) Adam Kadmon, en betekende de 'ene (zoon) van de goddelijke vader, of de schepper', want de woorden '*am*' en '*om*' betekenden eens in bijna elke taal het *goddelijke* of de *godheid*. Zo gingen Adam Kadmon en Adam-Adami betekenen: 'De eerste emanatie van de vader-moeder of de goddelijke natuur', en letterlijk 'de eerste goddelijke'. En het is gemakkelijk te zien dat *Ad-Argat* (of *Aster't*, de Syrische godin, de echtgenote van *Ad-on*, de heer god van Syrië of de joodse Adonai), en Venus, Isis, Ister, Mylitta, Eva, enz., identiek zijn met de *Aditi* en Vach van de hindoes. Ze zijn allen de 'moeders van al het levende' en 'van de goden'. Aan de andere kant – kosmisch en astronomisch beschouwd – werden alle mannelijke goden eerst 'zonnegoden' en dan theologisch de 'zonnen van rechtschapenheid' en de logoi, alle gesymboliseerd door de zon³¹. Ze zijn allen *protagonoi* (de eerstgeborenen) en *mikroprosopoi*. Bij de Joden was Adam Kadmon dezelfde als Athamaz, Tamaz, of de Adonis van de Grieken – 'de Ene met en van zijn vader' – de 'vader' die tijdens de latere Rassen *Helios*, de zon werd; als Apollo *Karneios*³² bijvoorbeeld, die de 'zongeborene' was; Osiris, Ormazd, enzovoorts, werden allen gevolgd door en later veranderd in nog meer aardse typen, zoals Prometheus, de gekruisigde van de berg Kazbek, Hercules, en zo vele anderen, zonnegoden en helden, totdat zij allen geen hogere betekenis meer hadden dan fallische symbolen.

In de *Zohar* wordt gezegd: 'De mens werd geschapen door de sephiroth (ook Elohim-Javeh) en zij verwekten met vereende krachten de aardse Adam.' Daarom zeggen de Elohim in *Genesis*: 'Zie, de mens is geworden *als een van ons*.' Maar in de kosmogonie of 'schepping' van de hindoes *schept* Brahma-Prajapati Viraj en de rishi's geestelijk; daarom worden de laatstgenoemden uitdrukkelijk 'de uit het denkvermogen geboren zonen van Brahma' genoemd; en deze speciale manier van *voortbrengen* sloot elke gedachte aan *fallisme* uit, in ieder geval bij de oudere volkeren. Dit voorbeeld geeft een goede illustratie van de verschillende mate van spiritualiteit van de beide volkeren.

3. DE 'HEER VAN HET STRALENDE GEZICHT' ZEI: 'IK ZAL U EEN VUUR ZENDEN WANNEER UW WERK IS BEGONNEN. VERHEF UW STEM TOT ANDERE LOKA'S; WEND U TOT UW VADER, DE HEER VAN DE LOTUS (*Kumuda-Pati*) (a), OM ZIJN ZONEN . . . UW VOLK ZAL ONDER HET BESTUUR VAN DE VADEREN (*Pitri-pati*) STAAN. UW MENSEN ZULLEN STERVELINGEN ZIJN. DE MENSEN VAN DE HEER VAN WIJSHEID (*Budha, Mercurius*), NIET DE ZONEN VAN SOMA (*de Maan*), ZIJN ONSTERFELIJK. STAAK UW KLACHTEN (b). UW ZEVEN HUIDEN ZIJN NOG OP U . . . GIJ ZIJT NIET GEREED. UW MENSEN ZIJN NIET GEREED (c).'

(a) *Kumuda-pati* is de maan, de ouder van de aarde, in haar gebied van soma-loka. Hoewel de pitri's (pitar of 'vaders') zonen van de goden zijn, en elders zonen van Brahma en zelfs rishi's worden genoemd, staan ze algemeen bekend als de 'maan'voorvaderen.

(b) Pitri-pati is de heer of koning van de *pitri's*, Yama, de god van de dood en de rechter over de stervelingen. De mensen van Budha (Mercurius) zijn overdrachtelijk gesproken *onsterfelijk* door hun wijsheid. Dit wordt geloofd door allen die aannemen dat elke ster of planeet wordt bewoond. (En er zijn geleerden – onder anderen, Flammarion – die hierin vurig geloven, zowel op logische als op sterrenkundige gronden.) Omdat de maan lager in rang is dan zelfs de aarde, om nog maar niets te zeggen over andere planeten, kunnen de aardse mensen die door haar zonen – de maanmensen of 'voorvaderen' – uit haar omhulsel of lichaam werden voortgebracht, niet onsterfelijk zijn. Zij kunnen niet hopen werkelijke, zelfbewuste en intelligente mensen te worden, tenzij ze door andere scheppers, om zo te zeggen, worden *voltooid*. In de puranische legende is de zoon van de maan (*Soma*) daarom *Budha* (Mercurius), 'de intelligente' en de wijze, omdat hij de afstammeling is van Soma, de 'heerser' van de zichtbare maan, niet van Indu, de stoffelijke maan. Mercurius is dus in overdrachtelijke zin de oudere broer van de Aarde – als het ware haar stiefbroer, de afstammeling van de *geest* – terwijl zij (de Aarde) het nageslacht van het *lichaam* is. Deze allegorieën hebben een sterrenkundig en geologisch diepere en meer wetenschappelijke betekenis dan onze hedendaagse natuurkundigen willen toegeven. De hele cyclus van de 'eerste oorlog in de hemel', de taraka-maya, is even vol filosofische als kosmogonische en sterrenkundige waarheden. Men kan daarin de biografieën van alle planeten nagaan aan de hand van de geschiedenis van hun goden en heersers. Usanas (Sukra of Venus), de boezemvriend van Soma en de vijand van Brihaspati (Jupiter), de leraar van de goden, van wie de vrouw Tara (of Taraka) was weggevoerd door de Maan, *Soma*, – 'bij wie hij Budha verwekte' – nam ook actief deel aan deze oorlog tegen 'de goden' en werd onmiddellijk verlaagd tot een

demonische (Asura) godheid, wat hij tot heden is gebleven³³.

Het woord 'mensen' heeft hier betrekking op de hemelse mensen, of op hen die in India de PITAR of *pitri's* worden genoemd, de vaders of voorouders van de mensen. De schijnbare moeilijkheid – met het oog op de moderne hypothesen – die een gevolg is van de leer, dat deze voortbrengers of voorvaders de eerste menselijke Adams uit hun zijden hebben geschapen als astrale schaduwen, wordt hierdoor niet weggenomen. En hoewel het een verbetering is vergeleken met de rib van Adam, zullen toch nog geologische en klimatologische moeilijkheden naar voren worden gebracht. Dit is evenwel de leer van het occultisme.

(c) Het organisme van de mens was bij elk ras aan zijn omgeving aangepast. Het eerste Wortelras was even etherisch als het onze stoffelijk is. Het nageslacht van de zeven scheppers, die de zeven oorspronkelijke Adams ontwikkelden³⁴, had beslist geen gezuiverde gassen nodig om te ademen en te leven (zie Afd. III van dit deel). Daarom, met hoeveel klem de volgelingen van de moderne wetenschap de onmogelijkheid van deze leer ook betogen, de occultist houdt vol dat de situatie was zoals wij hebben uiteengezet, en wel reeds *eonen van jaren* vóór de evolutie van de Lemuriër, de eerste stoffelijke mens, die 18.000.000 jaar geleden plaatshad³⁵.

De voorafgaande evolutie wordt in een van de BOEKEN VAN DZYAN en de Toelichtingen daarop als volgt beschreven:

De archaïsche geschriften leren dat bij het begin van elke plaatselijke kalpa of Ronde, de aarde wordt herboren; 'evenals de menselijke *jiva* (monade), wanneer deze overgaat in een nieuwe schoot, opnieuw wordt bekleed met een nieuw lichaam, zo gebeurt dit ook met de *jiva* van de aarde; hij krijgt bij elke Ronde, nadat hij weer uit de schoot van de ruimte tot objectiviteit is gekomen, een volmakter en steviger bedekking' (Toelichting). Dit proces gaat natuurlijk gepaard met de weeën van de nieuwe geboorte, of met geologische schokken.

De enige verwijzing hiernaar bevindt zich in één vers van het deel van het vóór ons liggende *Boek van Dzyan*; dit zegt:

4. NA HEVIGE PIJNEN WIERP ZIJ (*de Aarde*) HAAR DRIE OUDE HUIDEN AF EN TROK HAAR ZEVEN NIEUWE AAN, EN STOND IN HAAR EERSTE (a).

(a) Dit heeft betrekking op de groei van de aarde, terwijl in de stanza die over de eerste Ronde gaat, wordt gezegd (in de Toelichting):

'Nadat de onveranderde (avikara) onveranderlijke natuur (essentie, sadaikarupa) was ontwaakt en veranderd (gedifferentieerd) in (een toestand van) causaliteit (avayakta), en van oorzaak (karana), haar eigen gevolg (vyakta) was geworden, werd zij van onzichtbaar, zichtbaar. Het kleinste van het kleine (het meest atomaire van de atomen, of aniyamsam aniyasam) werd één en het vele (ekanevárupa); en terwijl het het Heelal voortbracht, bracht het ook de vierde loka (onze aarde) voort in de bloemenkrans van de zeven lotussen. De achyuta werd toen de chyutā.'

Van de aarde wordt gezegd dat zij haar drie oude huiden afwerpt; dit heeft betrekking op de drie voorafgaande Rondes die zij al heeft doorlopen. De tegenwoordige Ronde is de vierde van de zeven. Bij het begin van elke nieuwe RONDE, na een periode van 'verduistering', werpt de aarde (evenals de andere zes 'aarden') haar oude huiden af – of wordt verondersteld dit te doen – evenals de slang; daarom noemt men haar in de *Aitareya-Brahmana* de *sarpa rajni*, 'de koningin van de slangen' en 'de moeder van alles wat beweegt'. De 'zeven huiden', in de eerste waarvan zij nu staat, hebben betrekking op de zeven geologische veranderingen die de evolutie van de zeven Wortelrassen van de mensheid vergezellen en daarmee overeenkomen.

Stanza II, die over deze Ronde spreekt, begint met een paar gegevens over de ouderdom van onze aarde. De chronologie ervan zal op een geschikte plaats worden behandeld. In de Toelichtingen die aan de stanza's zijn toegevoegd, worden twee personen genoemd: Narada en Asura Maya, vooral deze laatste. Alle berekeningen worden aan deze archaïsche beroemdheid toegeschreven; en in wat volgt zal de lezer oppervlakkig met enkele van deze getallen worden bekendgemaakt.

Noten:

1. Alle woorden en zinnen tussen haakjes in de stanza's en de toelichtingen zijn van de schrijfster. Op sommige plaatsen zijn ze vanuit hindoeïstandpunt misschien onvolledig en zelfs ontoereikend; maar in de

betekenis die de esoterie van de Trans-Himalaja eraan hecht, zijn ze juist. In ieder geval neemt de schrijfster alle schuld op zich. Omdat zij nooit aanspraak heeft gemaakt op persoonlijke onfeilbaarheid, kan wat zij op haar eigen gezag geeft, veel te wensen overlaten in de heel duistere gevallen waarbij het om een te diepe metafysica gaat. De leer wordt gegeven zoals wij haar begrijpen; en omdat er op elk symbool en elke allegorie zeven sleutels van interpretatie passen, zal dat wat misschien geen passende betekenis heeft, zeg vanuit psychologisch of sterrenkundig gezichtspunt, volkomen juist blijken te zijn vanuit fysisch of metafysisch gezichtspunt.

2. Volgens de geleerde definitie van dr. A. Wilder is genesis, γένεσις, niet voortplanting, maar 'een komen uit het eeuwige naar de Kosmos en de Tijd': 'een komen van *esse* tot *existeren*', of 'van HET ZIJN tot het zijnde' – zoals een theosoof zou zeggen.
3. Voor een duidelijker uitleg van de grondbeginselen, die voorkomen in de esoterie van de Bhagavad Gita, zie de aantekeningen daarover in de 'Theosophist' van februari, maart en juni 1887, Madras.
4. J.W. Alden, New York.
5. Er is herhaaldelijk gezegd dat de slang het symbool van wijsheid en van occulte kennis is. 'Vanaf de vroegste tijden waarover we historische kennis bezitten, is de slang in verband gebracht met de god van wijsheid', schrijft Staniland Wake. 'Dit dier was het bijzondere symbool van Thot of Taut . . . en van al die goden, zoals Hermes (?) en Seth, die met hem in verband kunnen worden gebracht. Dit is ook de oorspronkelijke Chaldeeuwse triade Hea of Hoa.' Volgens Sir Henry Rawlinson hebben de belangrijkste benamingen van deze godheid betrekking op 'zijn functies als de bron van alle kennis en wetenschap'. Niet alleen is hij 'de intelligente vis', maar zijn naam kan worden gelezen in de betekenis van zowel 'leven' als slang (een ingewijde adept), en hij kan worden beschouwd als 'afgebeeld door de grote slang, die een zo in het oog lopende plaats inneemt onder de symbolen van de goden op de zwarte stenen waarop de Babylonische weldaden zijn vastgelegd'. Aesculapius, Serapis, Pluto, Knoum en Kneph zijn allen godheden met de attributen van de slang. Dupuis zegt: 'Ze zijn allen *genezers*, schenkers van geestelijke en lichamelijke gezondheid en van *verlichting*.' De uit een adder gevormde kroon, de *thermuthis*, behoort aan Isis, de godin van leven en genezing. De Upanishads bevatten een verhandeling over de *wetenschap van de slangen*, met andere woorden, de wetenschap van de occulte kennis; en de *naga's* van de exoterische boeddhist zijn niet 'de fabelachtige *schepselen* met de natuur van slangen . . . wezens verheven boven de mens en de beschermers van de wet van Boeddha', zoals Schlagintweit gelooft, maar echte levende mensen, sommigen hoger staand dan de mens krachtens hun occulte kennis; ze zijn de *beschermers van de wet van Boeddha, omdat ze zijn metafysische leerstellingen juist interpreteren*, terwijl anderen moreel lager staan, omdat ze zwarte magiërs zijn. Daarom is terecht verklaard dat Gautama Boeddha 'zoals wordt gezegd, hun een meer filosofisch religieus stelsel heeft onderwezen dan aan de mensen, die in de tijd van zijn verschijnen niet voldoende waren gevorderd om het te begrijpen'. (Schlagintweit, 'Tibetan Buddhism'.)
6. De mandragora is de *alruin* van de bijbel, van Rachel en Lea. Het zijn de wortels van een plant, vlezig, harig, en van onderen gevorkt, die ruwweg de ledematen van een mens, het lichaam en zelfs een hoofd voorstellen. De magische en geheimzinnige eigenschappen ervan zijn sinds de oudste tijden in fabel en spel verkondigd. Vanaf Rachel en Lea, die zich ermee overgaven aan hekserij, tot Shakespeare toe, die spreekt over het *gekrijs*

. . . 'Als van alruinen, ontruikt aan de aarde
Dat levende stervelingen, die het horen, waanzinnig maakt'

was de alruin de magische plant bij uitstek.

Deze wortels, zonder stengel en met grote bladeren die groeien uit de top van de wortel, als een reusachtige haardos, vertonen weinig overeenkomst met de mens, tenminste als ze in Spanje, Italië, Klein-Azië of Syrië worden gevonden. Maar op het eiland Kreta en in Karamania bij de stad Adan hebben ze een wonderlijk menselijke vorm en staan ze hoog aangeschreven als amuletten. Ze worden ook door vrouwen gedragen als tovermiddel tegen onvruchtbaarheid en voor andere doeleinden. Ze zijn vooral effectief bij de *zwarte magie*.

7. Copernicus beschreef zijn theorieën over de 'omwenteling van de hemellichamen' in de XVIde eeuw, en de Zohar, zelfs al is deze samengesteld door Mozes de Leon in de XIIIde eeuw, zegt: 'Uit het boek van Hammanunah de Oude vernemen wij . . . dat de aarde om zichzelf draait in de vorm van een cirkel; dat sommigen zich bovenop, en anderen zich aan de onderkant bevinden . . . dat er sommige landen zijn die verlicht worden, terwijl andere in duisternis zijn; voor deze is het dag, als het voor de eerstgenoemde

- nacht is; en er zijn landen waar het voortdurend dag is, of tenminste waar de nacht slechts enige ogenblikken duurt.' (*Zohar* iii, fol. 10a 'Qabbalah', blz. 139.)
8. Noot vert. Fargard betekent 'hoofdstuk met verzen in de Vendidad van de Parsi's'.
 9. De wetenschap leert dat Venus van de zon twee keer zoveel licht en warmte ontvangt als de aarde. Daarom zegt men dat de planeet, de voorbode van de dageraad en van de schemering, de helderste van alle planeten, aan de aarde een derde geeft van wat zij ontvangt, en twee delen voor zichzelf heeft. Dit heeft zowel een occulte als een sterrenkundige betekenis.
 10. 'Zoals boven, zo ook beneden' is het grondaxioma van de occulte filosofie. Omdat de logos zevenvoudig is, d.w.z. door heel de Kosmos verschijnt als zeven logoi in zeven verschillende vormen of, zoals geleerde brahmanen verkondigen, 'elk van deze de centrale figuur is van een van de zeven hoofdafdelingen van de oude wijsheidsreligie'; en omdat de zeven beginselen die corresponderen met de zeven verschillende toestanden van *prajna* of bewustzijn, in verband staan met de zeven toestanden van de stof en de zeven vormen van kracht, moet de verdeling dezelfde zijn in alles wat de aarde betreft.
 11. Venus is dus , de Aarde .
 12. In de esoterische filosofie is zij mannelijk en vrouwelijk, of hermafrodit; vandaar de Venus *met de baard* in de mythologie.
 13. Daarom is, afgezien van het religieus-metafysische aspect, het kruis van de christenen als symbool veel meer *fallisch* dan de heidense swastika.
 14. Het ansatakruis is het astronomische planeetteken van Venus, 'dat het bestaan van een voortbrengingsvermogen in seksuele zin aanduidt, en dit was een van de attributen van Isis, de moeder, van Eva, *Hauvah*, of moeder-aarde, en werd door alle oude volkeren op een of andere manier erkend en tot uitdrukking gebracht'. (Uit een modern kabbalistisch handschrift.)
 15. Athenaeus toont aan dat de eerste letter van de naam Satan vroeger werd voorgesteld door een boog en halve maan; en sommige rooms-katholieken, goede en vriendelijke mensen, willen het publiek laten geloven dat de mohammedanen de halve maan als wapen van hun volk hebben gekozen ter ere van de halvemaanvormige horens van Lucifer. Sinds het instellen van de rooms-katholieke dogmatiek werd Venus altijd geïdentificeerd met Satan en Lucifer of de grote draak, tegen alle rede en logica in. Zoals de kenners van de symboliek en de astronomen hebben aangetoond, had het verband tussen de slang en het denkbeeld van duisternis een sterrenkundige basis. De stand die het sterrenbeeld de Draak in een bepaalde tijd innam, gaf aan dat de grote slang over de nacht heerste. Dit sterrenbeeld stond vroeger precies in het midden van de hemel, en is zo omvangrijk, dat het de Grote Draak werd genoemd. Zijn lichaam strekt zich uit over zeven tekens van de Dierenriem; en Dupuis - 'die', zoals Staniland Wake zegt, 'in de draak van de Openbaring een verwijzing ziet naar de hemelse slang' - merkt op dat 'het niet verwonderlijk is dat een zo omvangrijk sterrenbeeld door de schrijver van dat boek werd voorgesteld als een grote draak met zeven koppen, die het derde deel van de sterren van de hemel trok en ze op aarde wierp' (Dupuis, deel III, blz. 255). Maar Dupuis heeft nooit geweten *waarom* Draco, eens de *poolster* - het symbool van 'gids', goeroe en leider - door het nageslacht zo werd verlaagd. 'De goden van onze vaders zijn onze duivels', zegt een Aziatisch spreekwoord. Toen Draco ophield de *leid-ster*, de leidende siderische godheid te zijn, deelde hij het lot van alle gevallen goden. Seth en Typhon was eens, zoals Bunsen ons mededeelt, 'een grote god die in heel Egypte algemeen werd aanbeden en die aan de vorsten van de 18de en de 19de dynastie de symbolen van leven en macht verleende. Maar later, tijdens de 20ste dynastie, werd hij plotseling behandeld als een kwade demon, zó zelfs, dat zijn beeltenis en zijn naam werden verwijderd van alle monumenten en opschriften die men kon bereiken.' De echte occulte reden zal in deze bladzijden worden gegeven.
 16. Sukra is de zoon van Bhrigu, de grote rishi, en een van de zeven *prajapati*, de stichter van het ras van de Bhargava's, waarin Parasu Rama is geboren.
 17. Dit is in lijnrechte tegenspraak met Swedenborg, die op 'de eerste Aarde van de astrale wereld' bewoners zag, *gekleed als boeren in Europa*; en op de vierde Aarde vrouwen, gekleed als herderinnen op een *bal masqué*. Zelfs de beroemde sterrenkundige Huygens verkeerde in de onjuiste mening dat er op andere werelden en planeten precies dezelfde wezens zijn als op onze Aarde, met dezelfde gestalten, zintuigen, verstandelijke vermogens, kunsten, wetenschappen, woningen en zelfs met hetzelfde weefsel voor hun kleding! (*Théorie du Monde*). Voor een duidelijker begrip van de bewering dat de Aarde 'de nakomeling van de Maan is', zie Deel I, Stanza VI.
 18. Dit is een moderne opvatting. Deze wordt bij de oude Toelichtingen gevoegd voor het betere begrip van die leerlingen die de esoterische kosmogonie bestuderen na een westerse studie te hebben volbracht.

- De eerdere opmerkingen zijn te rijk aan adjectieven en zegswijzen om gemakkelijk te kunnen worden opgenomen.
19. 'Aan de andere kant van' de grote bergketen betekent in ons geval India, omdat dit voor het Cis-Himalaja gebied [d.i. o.a. Tibet. Vert.], het Trans-Himalaja gebied vormt.
 20. De term pitri's wordt door ons in deze sloka's gebruikt om het begrip ervan te vergemakkelijken, maar in de oorspronkelijke stanza's wordt het woord niet op deze manier gebruikt; de 'pitri's' hebben daar hun eigen benamingen, en ook die van 'vaders' en 'voorouders'.
 21. Het is onjuist om de *verering* van de menselijke bodhisattva's of Manjusri letterlijk op te vatten. Het is waar dat de Mahayanaschool exoterisch leert ze zonder onderscheid te aanbidden, en dat Huien-Tsang spreekt over sommige leerlingen van Boeddha die worden vereerd. Maar esoterisch is het niet de leerling of de geleerde Manjusri *persoonlijk*, die eerbewijzen ontving, maar de goddelijke bodhisattva's en Dhyani-Boeddha's die de menselijke vormen bezielde (*Amilakha*, zoals de Mongolen zeggen).
 22. De schrijver van dit boek is Augustus Le Plongeon. Hij en zijn vrouw zijn in de Verenigde Staten goed bekend wegens hun onvermoeibaarheid bij hun werk in Midden-Amerika. Zij ontdekten het graf van de koninklijke Kan Coh in Cichen-Itza. De schrijver schijnt te geloven en probeert te bewijzen, dat de esoterische kennis van de Ariërs en de Egyptenaren aan de Maya's was ontleend. Maar hoewel de Maya's ongetwijfeld tijdgenoten waren van Plato's Atlantis, behoorden zij tot het vijfde continent, dat werd voorafgegaan door Atlantis en Lemurië.
 23. Deze *zeven grotten, zeven steden, enz.*, stellen telkens de zeven centra of gebieden voor waarop de zeven oorspronkelijke groepen van het eerste Wortelras werden geboren.
 24. De afbeelding wordt weergegeven op blz. 134 van de '*Sacred Mysteries of the Mayas and Quiches*'.
 25. Zie '*Source of Measures*', blz. 50 tot 53 en ook Deel II, Afdeling 2.
 26. Zie '*Masonic Review*', Cincinnati, juni 1886, Art. Kabala No. 6.
 27. Zie '*Isis Ontsluierd*', Deel II, blz. 300 e.v. (Engelse uitgave) voor een bewijs van de ouderdom van het tientallige stelsel.
 28. Zie '*Source of Measures*', blz. 276 e.v., Aanh. VII.
 29. In het '*Book Al-Chazari*' door Jehuda-ha-Levi, vertaald door dr. D. Cassell.
 30. De benaming *Ak-ad* (of Akkadiërs) is van dezelfde klasse als *Ad-m*, **Ha-va** (Eva), *Aed-en* (Eden); *Ak-Ad* betekent 'zoon van *Ad*' (zoals de zonen van *Ad* in het oude Arabië). *Ad-ad*, de 'Enige' en de eerste, was de *Ad-on* of 'Heer' van Syrië en de echtgenoot van *Ad-ar-gat* of *Aster't*, de Syrische godin. En *Gan-Aeden* (Eden) of *Gandunia* was Babylonië en Mesopotamië. In het Assyrisch betekende *Ak* schepper; de letter *K* werd gutturaal uitgesproken als *Kh* (*Ah*). Volgens de mystiek van Swedenborg was Adam geen mens, maar een kerk (?) van oorspronkelijk licht. In de Veda's is *Ad-iti* het oorspronkelijke licht, het akasa van de wereld van verschijnselen.
 31. Adam-Jehova, Brahma en Mars zijn in zekere zin identiek; ze zijn allen symbolen voor de oorspronkelijke of eerste voortbrengende krachten, met als doel de menselijke voortplanting. Adam is rood, evenals Brahma-Viraj en Mars – de god en de planeet. Water is het bloed van de Aarde; daarom zijn al deze namen verbonden met aarde en water. 'Er is aarde en water nodig om een menselijke ziel te scheppen', zegt Mozes. Mars is identiek met *Kartikeya*, de god van de oorlog (in één betekenis) – deze god is geboren uit het zweet van Siva, *Siva Gharmaja* en de Aarde. Volgens het Mahabharata is hij geboren zonder tussenkomst van een vrouw. En hij wordt ook 'Lohita', de rode, genoemd, evenals Adam en de andere 'eerste mensen'. De schrijver van '*The Source of Measures*' heeft dus volkomen gelijk als hij denkt dat Mars (en alle andere goden met soortgelijke attributen), 'als de god van de oorlog en van het bloedvergieten, slechts een secundair denkbeeld was, dat voortkwam uit het oorspronkelijke denkbeeld van het vergieten van bloed bij de eerste conceptie'. Daarom werd Jehova later een strijdende god, 'Heer der Heerscharen', die oorlog gebiedt. Hij is de agressieve *Zodh* – of door permutatie *Kaïn*, die zijn (vrouwelijke) 'broeder' dood sloeg, van wie het 'bloed vanaf de aardbodem roept', want de aarde had haar mond geopend om het bloed te ontvangen. (Genesis iii.)
 32. Apollo *Karneios* is beslist een Griekse transformatie van de Krishna Karna van de hindoes. 'Karna' betekent *stralend*, van 'carne', 'een straal', en *Karneios*, dat zowel bij de Kelten als bij de Grieken een titel van Apollo was, betekende 'zongeborene'.
 33. Usanas-Sukra of Venus is natuurlijk onze 'Lucifer', de morgenster. De vindingrijkheid van deze allegorie met haar vele betekenissen is inderdaad groot. Zo is *Brihaspati* (de planeet Jupiter) of Brahmanaspati in de Rig Veda een godheid die het symbool en het prototype is van de exoterische of rituele eredienst. Hij is de offerpriester, de smekeling en de middelaar door wie de gebeden van de stervelingen de goden bereiken. Hij is de *purohita* (familiepriester of hofprediker) van de hindoe-Olympus en de geestelijke goeroe van de goden. Soma is de mysteriegod en heerst over de mystieke en occulte natuur in de mens

en het Heelal. Tara, de vrouw van de priester, die de aanbieder symboliseert, geeft de voorkeur aan de esoterische waarheden boven hun omhulsel, de exoterie; daarom stelt men haar voor als weggevoerd door Soma. Soma is het heilige sap van die naam, dat mystieke visioenen en openbaringen in trance schenkt; het *gevolg van die vereniging is Budha* (wijsheid), Mercurius, Hermes, enz.; kortom die wetenschap die tot vandaag toe door de Brihaspati's van de theologie voor duivels en *satanisch* wordt uitgemaakt. Geen wonder dat, als de kring van deze allegorie wordt verruimd, we zien dat de christelijke theologie de twist van de hindoe-goden tot de hare maakt, en dat zij *Usanas* (Lucifer), die Soma hielp tegen die oude personificatie van de rituele eredienst (Brahmanaspati, de heer van de brahmanen, die nu 'Jupiter-Jehova' is geworden), beschouwt als SATAN, de 'vijand van God'!

34. Zoals elders is aangetoond, is alleen de 'hemelse mens', Adam Kadmon van het eerste hoofdstuk van *Genesis*, gemaakt 'naar het beeld en de gelijkenis van God'. Van de Adam van hoofdstuk ii wordt niet gezegd dat hij werd gemaakt naar dat *beeld* en ook niet naar de goddelijke gelijkenis, vóór hij at van de verboden vrucht. De eerste Adam is de menigte van de sephiroth; de tweede Adam is het verstandeloze eerste menselijke Wortelras; de derde Adam is het ras dat zich scheidde en van wie de ogen werden geopend.
35. Voor een bespreking van de wetenschappelijke bezwaren tegen de hier genoemde opvattingen en getallen wordt de lezer verwezen naar de Aanhangsels, die Afdeling III van dit deel vormen.
36. Achyuta is een bijna onvertaalbare term. Het betekent dat wat niet onderhevig is aan val of verandering ten kwade, het *niet-vallende*, en het is het tegenovergestelde van *chyuta*, 'het gevallen'. De Dhyani's die incarneren in de menselijke vormen van het *derde* Wortelras en hun het verstand (manas) schenken, worden de *chyuta* genoemd, want zij vallen in de voortplanting.

Twee voordiluviaanse sterrenkundigen

Volgens de oosterse beoefenaar van het occultisme zijn twee figuren hecht verbonden met de mystieke sterrenkunde, de chronologie en hun cyclussen. Twee grootse en geheimzinnige figuren, die als twee reuzen oprijzen in het archaïsche verleden, doemen vóór hem op, telkens wanneer hij zich met yuga's en kalpa's moet bezighouden. Wanneer, in welk voorhistorisch tijdperk zij leefden, weet niemand in de wereld op enkele mensen na, en niemand kan het ooit weten met die zekerheid die voor een exacte chronologie is vereist. Het was misschien 100.000 jaar geleden, of 1.000.000 jaar, voor zover de buitenwereld ooit te weten zal komen. Het mystieke westen en de vrijmetselarij spreken luidruchtig over Henoch en Hermes. Het mystieke oosten spreekt over NARADA, de oude vedische rishi, en over ASURAMAYA, de Atlantiër.

Er is al op gewezen dat – van alle onbegrijpelijke karakters in het Mahabharata en de Purana's – Narada, Brahma's zoon in het Matsya Purana, de afstammeling van Kasyapa en de dochter van Daksha in het Vishnu Purana, het geheimzinnigste is. Hij wordt door Parasara aangeduid met de eretitel Deva Rishi (goddelijke rishi, meer dan een halfgod), en toch wordt hij door Daksha en zelfs door Brahma vervloekt. Hij vertelt Kansa dat Bhagavat (of in de exoterie Vishnu) zou incarneren in het achtste kind van Devaki, en brengt zo de toorn van de Indiase Herodes over Krishna's moeder; en dan prijst hij Krishna, vanaf de wolk waarop hij zit – onzichtbaar als een ware *manasaputra* – verrukt over het doden van het monster Kesim door de Avatar. Narada is hier, daar en overal; en toch geeft geen van de Purana's de ware aard van deze grote vijand van stoffelijke voortplanting. Wat die aard in de esoterie van de hindoes ook mag zijn, Narada – die in het occultisme aan deze kant van de Himalaja *Pesh-Hun* wordt genoemd, de 'boodschapper' of het Griekse *angelos* – is de enige vertrouweling en de uitvoerder van de universele decreten van karma en *adi-budh*: een soort actieve en altijd weer incarnerende logos, die van het begin tot het eind van de kalpa de menselijke aangelegenheden leidt en er richting aan geeft.

'Pesh-Hun' is algemeen bezit en niet speciaal van de hindoes. Hij is de geheimzinnige leidende verstandelijke macht, die de impuls geeft aan en de stuwkracht regelt van cyclussen, kalpa's en universele gebeurtenissen. Hij is de zichtbare vereffenaar van karma in het algemeen; de *bezieler* en de leider van de grootste helden van dit manvantara. In de exoterische boeken wordt hij aangeduid met enige weinig vleierende namen, zoals 'kali-karaka', *ruziezoeker*, 'kapi-vaktra', *apengezicht*, en zelfs 'pisuna', de spion, hoewel hij elders Deva-Brahma wordt genoemd. Zelfs Sir W. Jones was sterk onder de indruk van dit mysterieuze karakter, door wat hij uit zijn Sanskrietstudies had begrepen. Hij vergelijkt hem met Hermes en Mercurius en noemt hem 'de welsprekende boodschapper van de goden' (zie *Asiat. Res.* I, blz. 264). Dit bracht wijlen dr. Kenealy ('*Book of God*') ertoe, in hem een van zijn twaalf *messiassen* te zien, op grond van het feit dat de hindoes geloven dat hij een groot rishi is, 'die eeuwig over de aarde rondtrekt en goede raad geeft'. Hij had het misschien niet zo ver mis als sommigen denken.

Wat Narada *werkelijk* is, kan niet in een gedrukt stuk worden uitgelegd; de hedendaagse generatie van oningewijden zou aan deze informatie ook niet veel hebben. Maar men kan opmerken dat indien er in het hindoeëpantheon één godheid is die op Jehova lijkt, doordat hij in verleiding brengt door het 'ingeven' van gedachten en het 'verharden' van de harten van degenen die hij tot zijn werktuigen en slachtoffers wil maken, dan is het Narada. Bij de laatste is echter geen verlangen naar een voorwendsel om 'met plagen te slaan' en zo aan te tonen: 'Ik ben de Heer God.' Ook gebeurt het niet uit een eierzuchtig of egoïstisch motief, maar inderdaad om de universele vooruitgang en de evolutie te dienen en te leiden.

In de Purana's is Narada, afgezien van enige goden, een van de weinige vooraanstaande figuren die de zogenaamde onderwereld of de hellegebieden, Patala, bezoekt. Of het nu kwam door zijn omgang met de duizendkoppige Sesha, de slang die de zeven Patala's en de hele wereld als een diadeem op haar koppen draagt, en die de grote leraar van de sterrenkunde² is, dat Narada alles had geleerd wat hij wist, vast staat dat hij de goeroe van Garga overtreft in zijn kennis van de cyclische ingewikkeldheden. Hij is belast met de zorg voor onze vooruitgang en het wel en wee van de landen. Hij veroorzaakt oorlogen en beëindigt deze. Volgens de oude stanza's heeft Pesh-Hun alle sterrenkundige en kosmische cyclussen van de toekomst berekend en vastgelegd, en heeft hij deze wetenschap onderwezen aan de eerste onderzoekers van het sterrengebied. En van Asuramaya zegt men dat hij al zijn astronomische boeken op die aantekeningen heeft gebaseerd, en dat hij de duur van alle vroegere geologische en kosmische perioden en de lengte van alle toekomstige cyclussen, tot het einde van deze levenscyclus of het einde van het zevende Ras, heeft vastgesteld.

Onder de geheime boeken is er een, getiteld de 'Spiegel van de toekomst', waarin alle kalpa's binnen kalpa's en cyclussen in de schoot van Sesha, de oneindige tijd, zijn vastgelegd. Dit boek wordt toegeschreven aan *Pesh-Hun* Narada. Er is nog een oud boek dat wordt toegeschreven aan verschillende Atlantiërs. Deze twee geschriften verschaffen ons de getallen van onze cyclussen, en de mogelijkheid om de data van toekomstige cyclussen te berekenen. De chronologische berekeningen die hierna worden gegeven, zijn echter die van de brahmanen, zoals nog zal worden verklaard; maar de meeste ervan zijn ook die van de Geheime Leer.

De chronologie en de berekeningen van de brahmaanse ingewijden zijn gebaseerd op de Indiase registraties over de Dierenriem en de boeken van de bovengenoemde sterrenkundige en magiër, Asuramaya. De Atlantische verslagen over de Dierenriem kunnen niet dwalen, want ze werden samengesteld onder leiding van degenen die het eerst aan de mensheid onder andere sterrenkunde onderwezen.

Maar hier staan we weer door eigen toedoen voor een nieuwe moeilijkheid. Men zal ons zeggen dat onze verklaring wordt tegengesproken door de *wetenschap*, in de persoon van iemand die (in het westen) als een grote autoriteit wordt beschouwd op alle gebieden van de Sanskrietliteratuur: professor Albrecht Weber uit Berlijn. Hieraan is tot onze grote spijt niets te doen; en wij zijn bereid te handhaven wat nu wordt medegedeeld. Asuramaya, die door de epische traditie wordt aangewezen als de eerste sterrenkundige in Aryavarta, iemand aan wie 'de zonnegod de kennis van de sterren meedeelde', *in eigen persoon*, zoals dr. Weber zelf verklaart, wordt door hem op een geheimzinnige manier met de 'Ptolemaios' van de Grieken vereenzelvigd. Voor deze identificatie wordt geen deugdelijker reden gegeven dan dat 'deze laatste naam (Ptolemaios), zoals wij zien uit de inscriptie van Piyadasi, de Indiase 'Turamaya' werd, waaruit de naam 'Asuramaya' heel gemakkelijk *zou kunnen* ontstaan'. Ongetwijfeld '*zou dit kunnen*', maar de essentiële vraag is: zijn er goede bewijzen dat die naam zo *is ontstaan*? Het enige bewijs dat hiervoor wordt gegeven, is dat het zo *moet* zijn, 'omdat deze Maya duidelijk aan Romaka-pura in het westen wordt toegewezen'. De maya is onmiskenbaar, want geen enkele Europese sanskritist kan zeggen waar dat 'Romaka-pura' lag, behalve dat het inderdaad ergens 'in het westen' was. Hoe dan ook, omdat geen enkel lid van de Asiatic Society of een westerse oriëntalist ooit zal luisteren naar een brahmaanse lering, is het nutteloos de bezwaren van de Europese oriëntalist in beschouwing te nemen. 'Romakapura' lag in 'het westen', ongetwijfeld, want het maakte deel uit van het laatste continent van ATLANTIS. En het staat eveneens vast dat Atlantis in de hindoe-Purana's wordt genoemd als de geboorteplaats van Asuramaya, 'een even groot magiër als astroloog en astronoom'. Bovendien weigert prof. Weber aan de Indiase Dierenriem een hoge ouderdom toe te kennen, en is hij geneigd te denken dat de hindoes nooit een Dierenriem hebben gekend tot 'zij er een hadden ontleend aan de Grieken'. Deze bewering is in strijd met de oudste overleveringen van India, en moet daarom worden genegeerd. (Zie '*De Dierenriem en zijn ouderdom*' in Deel I.) We zijn des te meer gerechtigd haar te negeren, omdat de geleerde Duitse professor ons in de inleiding tot zijn boek (*History of Sanskrit Literature*) zelf zegt dat, 'behalve de natuurlijke hindernissen die het onderzoek (in India) belemmeren, er nog een dichte mist is van vooroordeel en vooropgezette meningen die over het land hangt en dit omhult als met een sluier'. Het is geen wonder dat dr. Weber, gevangen in die sluier, zelf tot ongewilde fouten is gebracht. Laten we hopen dat hij nu beter weet.

Onverschillig of Asuramaya moet worden beschouwd als een hedendaagse mythe, een persoonlijkheid die leefde in de tijd van de Macedonische Grieken, of als degene die is wat de occultisten over hem beweren, in ieder geval komen zijn berekeningen geheel overeen met die van de geheime verslagen.

Uit fragmenten van oeroude boeken, die worden toegeschreven aan de Atlantische sterrenkundige en die zijn gevonden in Zuid-India, werd de elders genoemde kalender in 1884 en 1885 door twee zeer geleerde brahmanen⁵ samengesteld. Het boek wordt door de beste pandits als foutloos bestempeld - van brahmaans standpunt - en heeft tot dusver betrekking op de chronologie van de orthodoxe leringen. Indien wij de beweringen ervan vergelijken met de uitspraken die verschillende jaren eerder in 'Isis Ontsluiert' werden gedaan, met de fragmentarische leringen die door sommige theosofen werden gepubliceerd, en met de tegenwoordige gegevens, ontleend aan de geheime boeken van het occultisme, zullen wij constateren dat deze alle volledig overeenstemmen, behalve in sommige details die niet mogen worden verklaard; want geheimen van hogere inwijding - die even onbekend zijn aan de schrijfster als aan de lezer - zouden moeten worden onthuld, en dat *mag niet gebeuren*. (Maar zie '*Chronologie van de brahmanen*' aan het einde van Stanza II.)

Noten:

1. Dit is misschien de reden waarom ons in de Bhagavad Gita wordt verteld dat Brahma in het begin aan Narada had meegedeeld dat alle mensen, zelfs de *Mlechchha's*, uitgestotenen en barbaren, de ware aard van Vasudeva zouden kunnen begrijpen en konden leren die godheid te vertrouwen.
2. Van Sessa, die in de esoterie ook Ananta, de oneindige, en de 'cyclus van de eeuwigheid' is, wordt gezegd dat hij zijn kennis van de sterrenkunde aan Garga had gegeven, de oudste sterrenkundige van India, die hem gunstig had gestemd, en daardoor al snel alles wist over de planeten, en hoe voortekens moesten worden gelezen.
3. Zie '*Lectures on the History of Indian Literature*', blz. 253, door prof. A. Weber in Trübners Asiatic Series.

4. Zelfs de Maya-Indianen van Guatemala hadden een Dierenriem van ongekend hoge ouderdom. En 'de primitieve mens handelde in elke eeuw op dezelfde manier, onafhankelijk van tijd of plaats', merkt een Franse schrijver op.
5. De '*Tirukkanda Panchangd*' in 4986 van het *kali yuga*, door Chintamany Raghavaracharya, zoon van de beroemde staatsastronoom van Madras, en Tartakamala Venkata Krishna Rao.

STANZA 2

ZONDER HULP FAALT DE NATUUR

§ (5) Na enorm lange tijdperken schept de aarde monsters. (6) De 'scheppers' zijn ontstemd. (7) Zij drogen de aarde op. (8) De vormen worden door hen vernietigd. (9) De eerste grote getijden. (10) Het begin van de korstvorming.

5. HET WIEL DRAAIDE DERTIG CRORES (*van jaren, of 300.000.000*) VOORT. HET BOUWDE RUPA'S (*vormen*). ZACHTE STENEN DIE VERHARDDEN (*delfstoffen*); HARDE PLANTEN DIE VERZACHTTEN (*plantengroei*). ZICHTBARE UIT ONZICHTBARE INSECTEN EN KLEINE LEVENS (*sarisripa, svapada*). ZIJ (*de Aarde*) SCHUDDE ZE VAN HAAR RUG, TELKENS WANNEER ZE DE MOEDER OVERWOEKERDEN (*a*). NA DERTIG CRORES VAN JAREN KEERDE ZIJ ZICH OM. ZIJ LAG OP HAAR RUG; OP HAAR ZIJ . . . ZIJ WILDE GEEN ZONEN VAN DE HEMEL ROEPEN, ZIJ WILDE GEEN ZONEN VAN WIJSHEID VRAGEN. ZIJ SCHIEP UIT HAAR EIGEN SCHOOT. ZIJ BRACHT WATERMENSEN VOORT, SCHRIKWEKKEND EN SLECHT (*b*).

(*a*) Dit heeft betrekking op een verandering van de helling van de aardas waarvan er verschillende zijn geweest - en op een daaruit voortvloeiende zondvloed en chaos op aarde (die echter niet in verband staat met de oorspronkelijke chaos), waarbij monsters, half-menselijk, half-dierlijk, werden voortgebracht. Wij vinden dit vermeld in het 'Dodenboek' en ook in het Chaldeeuse scheppingsverhaal, op de kleitabletten van Cutha, hoe verminkt deze ook zijn.

Het is zelfs geen allegorie. Hier hebben wij *feiten*, die men terugvindt in het verhaal van *Pymander* en ook op de Chaldeeuse kleitabletten over de schepping. De verzen kunnen bijna worden geverifieerd aan de hand van de kosmogonie, zoals die is gegeven door Berossus en die onherkenbaar werd verminkt door Eusebius, maar waarvan men enkele kenmerken nog kan vinden in fragmenten die zijn nagelaten door oude Griekse schrijvers - Apollodorus, Alexander Polyhistor, enz. 'De watermensen, schrikwekkend en slecht', die waren voortgebracht door de stoffelijke natuur alleen, een gevolg van de 'evolutie-impuls' en de eerste poging om de *mens* te scheppen, de 'kroon' en steeds het doel van al het dierlijke leven op aarde - zijn, zoals blijkt uit onze stanza's, mislukkingen geweest. Vinden wij niet hetzelfde in de kosmogonie van Berossus, die zo heftig wordt uitgemaakt voor het hoogtepunt van heidense dwaasheid? En toch, welke evolutionist kan zeggen dat de dingen in het begin niet zijn gebeurd zoals ze zijn beschreven? Dat er, zoals wordt beweerd in de Purana's, de Egyptische en Chaldeeuse fragmenten en zelfs in Genesis, niet twee en zelfs meer 'scheppingen' zijn geweest vóór de laatste vorming van de bol; en dat deze bol, terwijl zijn geologische gesteldheid en atmosferische toestand zich wijzigden, ook veranderingen onderging in zijn flora, zijn fauna en zijn mensen? Deze bewering komt niet alleen overeen met elke oude kosmogonie, maar ook met de moderne wetenschap, en zelfs tot op zekere hoogte met de evolutietheorie, zoals in het kort kan worden aangetoond.

Er is in de oudste wereldkosmogonieën geen 'duistere schepping', geen 'boze draak', die wordt overwonnen door een zonnegod. Zelfs bij de Akkadiërs was de grote diepte (de waterachtige afgrond of RUIMTE) de geboorte- en verblijfplaats van Ea, wijsheid, de onkenbare oneindige godheid. Maar bij de Semieten en de latere Chaldeeën wordt de peilloze diepte van wijsheid grove stof, zondige substantie, en wordt Ea veranderd in Tiamat, de draak die door Merodach, of satan, in de astrale golven wordt verslagen.

In de hindoe-Purana's ziet men Brahma, de schepper, telkens weer nieuwe scheppingen beginnen na even zoveel mislukkingen; en er worden twee grote scheppingen genoemd², de Padma en de Varaha, de tegenwoordige, toen de aarde uit het water werd opgeheven door Brahma in de vorm van een everzwijn, of 'Varaha Avatar'. Scheppen wordt voorgesteld als een sport, een vermaak (*lila*) van de scheppende god. De Zohar spreekt over oorspronkelijke werelden die vergingen zodra ze ontstonden. Hetzelfde wordt gezegd in Midraish, waar rabbi Abahu met nadruk verklaart (in Bereschith Rabba, Parscha IX) dat 'de Heilige' achtereenvolgens verschillende werelden had geschapen en vernietigd, vóór hij met de tegenwoordige slaagde. Dit heeft niet alleen betrekking op andere werelden in de ruimte, maar ook op een mysterie van onze eigen bol, neergelegd in de allegorie over de 'koningen van Edom'. Want de woorden 'deze bevalt mij' worden herhaald in Genesis i, 31, hoewel zoals gewoonlijk in verminkte vorm. De Chaldeeuse fragmenten van de kosmogonie op de spijkerschrift-inscripties en elders, laten twee verschillende scheppingen van dieren en mensen zien, waarvan de eerste werd vernietigd, omdat ze een mislukking was. De kosmogonische kleitabletten bewijzen dat onze tegenwoordige schepping werd voorafgegaan door andere (zie 'Hibbert Lectures', blz. 390), en zoals aangetoond door de schrijver van 'The Qabbalah', in de Zohar, Siphrah Dzeniouta, in Jovah Rabbah, 128a, enz., zegt de Kabbala hetzelfde.

(b) Oannes (of Dagon, de Chaldeeuwse 'mens-vis') verdeelt zijn kosmogonie en Genesis in tweeën. Eerst de afgrond van de wateren en van de duisternis, waarin de meest afzichtelijke wezens woonden - mensen met vleugels, mensen met vier en met twee gezichten, menselijke wezens met twee hoofden, met de poten en horens van een geit (onze 'geit-mensen'), centauren, stieren met mensenhoofden en honden met vissenstaarten. Kortom, combinaties van verschillende dieren en mensen, van vissen, reptielen en andere monsterachtige dieren, die elkaars vorm en uiterlijk aannamen. Het vrouwelijke element waarin zij woonden, wordt verpersoonlijkt door Thalath - de zee of het 'water' - die tenslotte door Belus, het mannelijke beginsel, werd overwonnen. En Polyhistor zegt: 'Belus kwam en sneed de vrouw in tweeën, en uit de ene helft vormde hij de aarde, en uit de andere de hemelen, en tegelijkertijd vernietigde hij de dieren die in haar woonden.' Zoals door I. Myer terecht wordt opgemerkt: 'Bij de Akkadiërs had elk voorwerp en elke natuurkracht haar *zi* of geest. De Akkadiërs vormden hun godheden in drietallen, gewoonlijk mannelijk (of eerder geslachtloos?); de Semieten hadden ook triadische godheden, maar voerden het geslacht in' (blz. 246) - of het fallisme. Bij de Ariërs en de eerste Akkadiërs zijn alle dingen emanaties *door middel van*, maar niet *door een* schepper of logos. Bij de Semieten wordt alles *verwekt*.

6. DE WATERMENSEN, SCHRIKWEKKEND EN SLECHT, SCHIEP ZIJ ZELF. UIT DE OVERBLIJFSELEN VAN ANDERE (*uit de delfstoffen-, plantaardige en dierlijke overblijfselen*), UIT DE EERSTE, TWEEDE, EN DERDE (*Ronden*) VORMDE ZIJ HEN. DE DHYANI'S KWAMEN EN KEKEN . . . DE DHYANI'S UIT DE SCHITTERENDE VADER-MOEDER, UIT DE WITTE (*zonne-, maan-*) GEBIEDEN KWAMEN ZIJ, UIT DE VERBLIJFPLAATSEN VAN DE ONSTERFELIJKE STERVELINGEN (*a*).

(a) De in onze stanza's gegeven verklaringen zijn veel duidelijker dan wat de scheppingslegende van de *Cutha*-kleitabletten zou geven, zelfs als die volledig was. Ze worden echter bevestigd door wat daarop bewaard is gebleven. Want op het kleitablet vernietigt 'de Heer van de Engelen' de mensen in de afgrond, en na de slachting 'waren er geen lijken en afval overgebleven'. Daarna scheppen de grote goden mensen met lichamen van woestijnvogels, menselijke wezens, 'zeven koningen, broeders uit hetzelfde gezin', enz., wat een verwijzing is naar de bewegings-eigenschappen van de oorspronkelijke etherische lichamen van de mensen, die zowel konden vliegen als lopen, maar die 'werden vernietigd' omdat ze niet '*volmaak*' waren, d.w.z. zij 'waren geslachtloos, evenals de koningen van Edom'.

Wat zou de wetenschap zeggen over dit denkbeeld van een oorspronkelijke schepping van de soorten, als men afziet van de beeldspraak en de allegorieën daarin? Zij zal ontkennen dat 'engelen' en 'geesten' daarmee iets te maken hebben: maar als de natuur en de fysische evolutiewet de scheppers zijn van alles wat nu op aarde is, waarom kon er dan 'niet zo'n afgrond' zijn geweest toen de aardbol met wateren was bedekt, waarin tal van monsterachtige wezens werden voortgebracht? Zijn het de 'menselijke wezens' en de dieren met mensenhoofden en dubbele gezichten waartegen men bezwaar maakt? Maar als de mens slechts een hoger dier is en zich door een oneindige reeks van transformaties heeft ontwikkeld uit diersoorten, waarom konden bij de eerste pogingen van de Natuur de 'ontbrekende schakels' dan geen mensenhoofden op dierenlichamen hebben gehad of, als ze tweehoofdig waren, dierenkoppen hebben en omgekeerd? Is er niet aangetoond dat er tijdens de geologische perioden, in de tijden van de reptielen en de zoogdieren, hagedissen waren met vogelvleugels en slangenkoppen op dierenlichamen? En, redenerend vanuit het standpunt van de wetenschap, levert zelfs ons hedendaagse mensenras niet nu en dan monsterexemplaren op: kinderen met twee hoofden, dierenlichamen met mensenhoofden, baby's met hondenkoppen, enz.? Dit bewijst dat - omdat de natuur nog steeds zulke wangedrochten voortbrengt, hoewel ze zich al eeuwen heeft gevoegd naar de regelmaat van haar evolutiewerk - monsters zoals Berosus beschrijft, in haar eerste programma mogelijk waren. Deze mogelijkheid kan zelfs eens als een wet hebben bestaan, voordat de natuur haar soorten ordende en er geregeld op begon in te werken. Dit kan nu inderdaad afdoend worden bewezen, alleen al door het feit van het '*ATAVISME*', zoals de wetenschap het noemt.

Dit is wat de leer onderwijst en door talrijke bewijzen aantoont. Maar wij zullen niet wachten op de goedkeuring van de dogmatische theologie of de materialistische wetenschap, maar doorgaan met de stanza's. Laat deze voor zichzelf spreken, gebruikmakend van het licht dat door de Toelichtingen en hun uiteenzettingen erop wordt geworpen; het wetenschappelijke aspect van deze vraagstukken zal later worden beschouwd.

Zo blijkt dat de stoffelijke natuur, toen die bij het scheppen van dier en mens aan zichzelf werd overgelaten, heeft gefaald. Zij kan de eerste twee natuurrijken en het lagere dierenrijk voortbrengen, maar wanneer de mens aan de beurt komt, zijn er geestelijke, onafhankelijke en intelligente krachten voor zijn schepping nodig, naast de 'rokken van vellen' en de 'adem van het dierlijke leven'. De menselijke monaden van voorafgaande Ronden

hebben iets hogers nodig dan zuiver stoffelijke materialen om hun persoonlijkheden uit op te bouwen, op straffe van zelfs nog lager dan een 'Frankenstein'-dier te blijven.

7. ZIJ WAREN ONTSTEMD. ONS VLEES IS DAAR NIET (*zeiden zij*). DIT IS GEEN GESCHIKT RUPA VOOR ONZE BROEDERS VAN HET VIJFDE. GEEN WONINGEN VOOR DE LEVENS*. ZUIVERE WATEREN, GEEN TROEBELE, MOETEN ZIJ DRINKEN (*a*). LATEN WIJ ZE DROGEN (*de wateren*).

(*a*) De catechismus (Toelichtingen) zegt:

'Zij die bij de nieuwe manvantara's de stoffelijke mens vormgeven, dalen neer uit de stoffelijke werelden. Het zijn lagere Lha's (geesten), die een tweevoudig lichaam bezitten (een astrale vorm binnen een etherische). Het zijn de vormgevers en scheppers van onze schijnlichamen' . . .

'In de vormen die door de Lha's (pitri's) worden geprojecteerd, dalen de twee letters (de monade, ook 'de dubbele draak' genoemd) af uit de sferen van verwachting*. Maar zij zijn als een dak zonder muren en zonder zuilen om op te rusten' . . .*

'De mens heeft vier vlammen en drie vuren nodig om één te worden op aarde, en hij heeft de essentie van de negenenveertig vuren nodig om volmaakt te zijn. Zij die de hogere sferen hebben verlaten, de goden van de wijs*, voltooiën de Manu van de illusie. Want de 'dubbele draak' heeft geen vat op alleen de vorm. Hij is als de bries, wanneer er geen boom of tak is om haar te ontvangen en te herbergen. Hij kan de vorm niet beïnvloeden wanneer er geen middel van overbrenging (manas, 'denkvermogen') is en de vorm hem niet kent.'*

'In de hoogste werelden zijn de drie één, op aarde wordt de één (aanvankelijk) twee. Ze zijn als de twee zijden van een driehoek die zijn basis heeft verloren - die het derde vuur is.'* (Catechismus, Deel III, sec. 9.)

Dit vereist enige toelichting voordat wij verdergaan. Speciaal ten behoeve van onze Arische hindoebroeders - hun esoterische interpretaties kunnen immers van de onze verschillen - zullen wij daartoe het voorafgaande moeten toelichten door middel van bepaalde passages uit hun eigen exoterische boeken, namelijk de Purana's. In de daarin voorkomende allegorieën wordt gezegd dat Brahma, die collectief de scheppende kracht van het Heelal is, 'aan het begin staat van de yuga's (cyclussen) . . . Beheerst door het verlangen en de macht om te scheppen, en aangezet door de mogelijkheden van wat moet worden geschapen, brengt hij bij het begin van een kalpa telkens weer een dergelijke schepping voort.' (Zie *Vishnu Purana*, Deel I, hfst V, laatste sloka. Zie ook *'Manava Dharma Shastrd* I, 30.) Wij stellen nu voor, het exoterische verhaal in het Vishnu Purana te onderzoeken en te zien hoeveel het met onze occulte versie overeenkomt of ervan verschilt.

Noten:

1. 300 miljoen jaar, of drie occulte eeuwen. De Rig Veda heeft dezelfde indeling. In de *'Hymne van de geneesheer'* (X, 97, 1) wordt gezegd dat op onze aarde 'de planten drie eeuwen (triyugam) vóór de goden ontstonden' (zie *'Chronologie van de brahmanen'* aan het eind van deze stanza).
2. Deze twee moet men niet verwarren met de zeven scheppingen of verdelingen van elke kalpa (zie Deel I, *'De zeven scheppingen'*). Hier worden de *primaire* en de *secundaire* scheppingen bedoeld.
3. Waar komt de overeenkomst van de denkbeelden vandaan? De Chinezen hebben dezelfde overleveringen. Volgens de commentator Kwoh P'oh wordt in het boek *Shan-Hai-King*, 'Wonderen ter zee en te land' - een boek dat werd geschreven door de geschiedschrijver Chung Ku naar inscripties op negen urnen, gemaakt door keizer Yü (2255 v.Chr.) - bericht over een gesprek met mensen *die twee verschillende gezichten op hun hoofden hadden*, van voren en van achteren, monsters met lichamen van geiten en menselijke gezichten, enz. Gould geeft in zijn *'Mythical Monsters'*, blz. 27, de namen van enkele schrijvers over biologie en noemt de *Shan-Hai-King*. Volgens Kwoh P'oh (276-324 n.Chr.) werd dit boek drieduizend jaar vóór zijn tijd samengesteld, dat wil zeggen zeven dynastieën eerder. Yang Sun van de Ming-dynastie (beginnend in 1368 n.Chr.) verklaart dat het werd samengesteld door Kung Chia en Chung Ku (zoals hierboven gezegd). Chung Ku, die leefde in de tijd van de laatste keizer van de Hia-dynastie, 1818 v.Chr., vreesde dat de keizer de boeken over de oude tijden zou vernietigen, en nam ze mee op zijn vlucht naar Yin. (Zie *'Mythical Monsters'*, door C. Gould, blz. 27.)
4. Goden en planeetgeesten, vooral de ribhu's. 'De drie ribhu's' van wie de gaven toch 'driemaal zeven in aantal' worden.

5. Denk aan de 'geveugelde rassen' van Plato en aan de verhalen in de *Popol-Vuh* over het eerste mensenras, dat kon lopen, vliegen en voorwerpen zien, hoe veraf die ook waren.
6. Zie 'Mythical Monsters' door Charles Gould.
7. In het eerste deel van de onlangs uitgegeven '*Introduction à l'étude des Races Humaines*' door De Quatrefages, wordt bewezen dat sinds het na-tertiaire tijdperk en zelfs daarvóór - omdat veel rassen in die tijd al over het aardoppervlak waren verspreid - de mens in zijn stoffelijke bouw niets is veranderd. En als de mens eeuwenlang was omgeven door een fauna die van de ene periode of cyclus tot de andere veranderde, die uitstierf en in andere vormen werd herboren - zodat er nu geen enkel dier op aarde bestaat, groot of klein, dat een tijdgenoot was van de mens van die periode - als dus elk dier behalve de mens zelf van vorm is veranderd, dan bewijst dit feit niet alleen de oudheid van de mens, maar ook dat hij tot een *afzonderlijk natuurrijk* behoort. Waarom zou alleen hij aan verandering zijn ontsnapt? Omdat, zegt De Quatrefages, het wapen dat hij in zijn strijd met de natuur en de altijd-veranderende geologische omstandigheden en met de elementen gebruikte, 'zijn *psychische kracht, niet zijn lichamelijke kracht of zijn lichaam*' was, zoals in het geval van de dieren. Geef de mens alleen die dosis verstand en rede die andere zoogdieren bezitten, en met zijn tegenwoordige lichaamsbouw zal hij het meest hulpeloze schepsel op aarde blijken te zijn. Alles draagt ertoe bij om te bewijzen dat het *menselijke organisme met al zijn kenmerkende eigenschappen, eigenaardigheden en individuele neigingen al op onze bol bestond in die ver verwijderde geologische tijdperken, toen er nog niet één van de nu bestaande soorten van zoogdieren was*. Wat is dan de onvermijdelijke conclusie? Natuurlijk deze: omdat alle mensenrassen van één en dezelfde soort zijn, volgt hieruit dat deze soort de *oudste van alle* nu levende zoogdieren is. Daarom is zij de meest stabiele en volhardende van alle, en was al even ver ontwikkeld als nu, toen alle andere nu bekende zoogdieren zelfs nog niet hun eerste stap hadden gezet om op deze aarde te verschijnen. Zo luidt de mening van de grote Franse bioloog, die daarmee aan het darwinisme een verschrikkelijke slag toebrengt.
8. De monaden achter het *uiterlijk* van de mens van de *derde Ronde*, de reusachtige aapachtige vorm.
9. In het esoterische stelsel worden de zeven beginselen van de mens weergegeven door zeven letters. De eerste twee zijn *heiliger* dan de vier letters van het tetragrammaton.
10. De tussenliggende sferen waarin - zoals men zegt - de monaden die nirvana niet hebben bereikt, tussen de manvantara's in onbewuste werkeloosheid sluimeren.
11. Wordt elders verklaard. De 'drie vuren', Pavaka, Pavamana en Suchi, hadden vijfenveertig zonen, die met hun drie vaders en hun vader Agni de 49 vuren vormen. Pavamana (vuur, voortgebracht door wrijving) is de oorsprong van het *vuur van de Asura's*; Suchi (zonnevuur) is de oorsprong van het vuur van de goden; en Pavaka (elektrisch vuur) is de vader van het vuur van de *pitri's* (zie *Vayu Purana*). Maar dit is een verklaring op het stoffelijke en aardse gebied. De vlammen zijn vergankelijk en slechts periodiek; de vuren - eeuwig in hun drievoudige eenheid. Zij komen overeen met de *vier* lagere en de *drie* hogere menselijke beginselen.
12. De *Sura's*, die later de *A-Sura's* worden.
13. Atma, buddhi en manas. In devachan is het hogere element van het manas nodig om dit voor de ontlichaamde *monade* tot een toestand van waarneming en bewustzijn te maken.

Schepping van goddelijke wezens volgens de exoterische verhalen

In het *Vishnu Purana* – die ongetwijfeld de oudste van alle geschriften met die naam is – vinden wij, evenals in alle andere, dat Brahma als de mannelijke god, voor scheppingsdoeleinden 'vier lichamen bekleed met drie eigenschappen, aanneemt. Er wordt gezegd: 'Op deze manier, Maitreya, zijn *jyotsna* (dageraad), *ratri* (nacht), *ahan* (dag) en *sandhya* (avondschemering) de vier lichamen van Brahma' . . . (blz. 81, Deel I, vertaling van Wilson). Zoals Parasara verklaart: wanneer Brahma wenst de wereld opnieuw te scheppen en *door zijn wil* nakomelingen voort te brengen, in de viervoudige toestand (of de vier orden van wezens), genaamd goden (Dhyan-Chohans), demonen² (d.i. meer stoffelijke deva's), voorvaderen (pitri's) en mensen, dan 'verzamelt hij zijn gedachten als door yoga (*yúyujè*)'.

Vreemd genoeg begint hij met het scheppen van DEMONEN, die dus voorrang krijgen boven de engelen of goden. Dit is geen tegenstrijdigheid en ook geen inconsequentie, maar heeft evenals al het overige een diepzinnige esoterische betekenis, volkomen duidelijk voor iemand die vrij is van christelijk theologisch vooroordeel. Wie voor ogen houdt dat het beginsel MAHAT of intellect, het 'universele denkvermogen' (letterlijk 'het grote'), dat de esoterische filosofie de 'gemanifesteerde alwetendheid' noemt – het 'eerste voortbrengsel' van pradhana (oerstof) zoals het Vishnu Purana zegt, maar volgens het occultisme het eerste kosmische aspect van Parabrahma of het esoterische SAT, de universele ziel³ – aan de wortel van het ZELF-bewustzijn ligt, zal begrijpen waarom. De zogenaamde 'demonen' – die (esoterisch) het zelfbewuste en (intellectueel) actieve beginsel zijn – zijn om zo te zeggen de *positieve polen van de schepping*, en zijn dus het eerst voortgebracht. Dit is in het kort het proces, zoals het in de Purana's allegorisch wordt verteld.

'Nadat Brahma zijn denkvermogen in zichzelf had geconcentreerd en de eigenschap van duisternis zijn aangenomen lichaam had doordrongen, werden eerst de Asura's voortgebracht, die tevoorschijn kwamen uit zijn dij; hierna werd dit lichaam verlaten en veranderd in NACHT.' (Zie Afdeling II, 'De gevallen engelen'.)

Het gaat hier om twee belangrijke punten: (a) oorspronkelijk worden in de *Rig Veda* de 'Asura's' voorgesteld als *geestelijke, goddelijke wezens*; hun etymologie wordt afgeleid van *asu* (adem), de 'adem van god', en zij betekenen hetzelfde als de hoogste geest of de *Ahura* van de Zoroastriërs. Pas later laat men ze voor theologische en dogmatische doeleinden uit Brahma's dij tevoorschijn komen, en begon men hun naam af te leiden van de ontkennende letter *a*, en *sura*, god (zonnegodheden), dus *niet-een-god*, en werden zij de vijanden van de goden. Zonder uitzondering plaatsen alle oude theogonieën – van de Arische en de Egyptische tot die van Hesiodus – in de volgorde van de kosmogonische evolutie de nacht vóór de dag; zelfs *Genesis*, waar 'duisternis was op de afgrond' vóór 'de eerste dag'. De reden hiervoor is dat elke kosmogonie – behalve in de Geheime Leer – begint met de zogenaamde 'secundaire schepping': het *gemanifesteerde* Heelal, waarvan de genesis moet beginnen met een duidelijke differentiatie tussen het eeuwige licht van de *primaire* schepping, waarvan het mysterie voor altijd 'duisternis' moet blijven voor het onderzoekende eindige bevattingvermogen en verstand van de oningewijde, en de secundaire evolutie van de gemanifesteerde zichtbare natuur. De Veda bevat de hele filosofie van die scheiding zonder ooit goed door onze oriëntalisten te zijn verklaard, omdat zij die *nooit hebben begrepen*.

Voortgaand met scheppen, neemt Brahma een andere vorm aan, die van de Dag, en schept hij uit zijn adem de goden, die de eigenschap van goedheid (passiviteit) verkrijgen. In zijn volgende lichaam overheerste de eigenschap van grote passiviteit, die ook (negatieve) goedheid is, en uit de zijde van die persoonlijkheid kwamen de pitri's, de voorvaderen van de mensen voort, omdat, zoals de tekst verklaart, 'Brahma zich (tijdens het proces) als de vader van de wereld voelde'. Dit is *kriya-sakti*, de geheimzinnige yoga-kracht, die elders wordt verklaard. Dit lichaam van Brahma werd, na te zijn afgeworpen, de *sandhya* (avondschemering), het interval tussen dag en nacht.

Tenslotte nam Brahma zijn laatste vorm aan, doordrongen van de *eigenschap van verdorvenheid*, 'en hieruit werden MENSEN voortgebracht, in wie verdorvenheid en hartstocht overheersen'. Nadat dit lichaam was afgeworpen, werd het de dageraad, of de morgenschemering – de schemering van de mensheid. Hier stelt Brahma esoterisch de *pitri's* voor. Hij is collectief de pitar, 'vader'.

De ware esoterische betekenis van deze allegorie moet nu worden verklaard. Brahma symboliseert hier persoonlijk de gezamenlijke scheppers van de wereld en van de mensen – het heelal met al zijn talloze voortbrengselen van beweeglijke en (schijnbaar) onbeweeglijke dingen. Hij is collectief de prajapati's, de Heren van het Zijn; en de vier lichamen typeren de vier klassen van scheppende machten of Dhyan-Chohans, beschreven in de Toelichting die direct volgt op Stanza VII in Deel I. De hele filosofie van de zogenaamde 'schepping' van goed en kwaad in deze wereld en van de hele cyclus van manvantarische gevolgen daarvan, berust op het juiste begrip van deze vier lichamen van Brahma.

De lezer zal nu in staat zijn de werkelijke esoterische betekenis te begrijpen van wat hierna volgt. Bovendien

moet een belangrijk punt nog worden opgehelderd. Doordat de christelijke theologie willekeurig heeft vastgesteld en is overeengekomen dat satan met zijn gevallen engelen tot de eerste schepping behoorde en dat satan de eerstgeschapen, de wijste en de mooiste van Gods Aartsengelen was, was het woord gesproken en de grondtoon aangeslagen. Van nu af leidde men uit alle *heidense* geschriften dezelfde betekenis af en liet men zien dat ze alle demonisch waren; men *beweerde* en *beweert* dat de *waarheid* en de *feiten* uitsluitend behoren tot en beginnen bij het christendom. Zelfs de oriëntalist en mythologen, van wie sommigen in het geheel geen christenen zijn, maar 'ongelovigen' of geleerden, betraden onbewust en alleen door de kracht van de associatie van denkbeelden en gewoonte, de theologische denkwereld. Zuiver brahmaanse overwegingen, gebaseerd op begeerte naar macht en eerezucht, lieten de grote massa onwetend van grote waarheden; en dezelfde oorzaken brachten de ingewijden onder de eerste christenen ertoe het stilzwijgen te bewaren, terwijl degenen die de waarheid nooit hadden gekend, de orde van de dingen vervormden, en de hiërarchie van de 'engelen' beoordeelden naar hun exoterische vorm. Evenals de *Asura's* in het volksgeloof de opstandige lagere goden waren geworden, die de hogere bestreden, zo werd de hoogste Aartsengel, in werkelijkheid de Agathodaemon, de oudste goedgezinde logos, voor de theologie de 'tegenstander' of *satan*. Maar wordt dit gerechtvaardigd door de juiste interpretatie van een van de oude heilige geschriften? Het antwoord is: *beslist niet*. Zoals de mazdeïsche geschriften van de *Zend-Avesta*, de *Vendidad* en andere, de latere listige verwisseling van de goden in het hindoeïsche pantheon ongedaan maken en ontmaskeren, en door ^{AHURA} de *Asura's* op hun rechtmatige plaats in de theogonie laten terugbrengen, zo rechtvaardigen de recente ontdekkingen van de Chaldeeuwse kleitabletten de goede naam van de eerste goddelijke emanaties. Dit is gemakkelijk te bewijzen. De christelijke engelenleer is rechtstreeks en uitsluitend ontleend aan die van de Farizeeën, die hun leringen uit Babylonië hadden meegebracht. De Sadduceeën, de werkelijke bewaarders van de wetten van Mozes, kenden geen engelen en verwierpen deze, en betwistten zelfs de onsterfelijkheid van de menselijke ziel (niet van de onpersoonlijke geest). In de bijbel zijn de enige 'engelen' waarover wordt gesproken, de 'zonen van god' die in Genesis vi worden genoemd (en die nu worden beschouwd als de *nephilim*, de gevallen engelen), en verschillende engelen in mensengedaante, de 'boodschappers' van de joodse god, van wie de eigen rang nauwkeuriger moet worden onderzocht dan tot dusver. (Zie hierboven, Stanza I, onderafdeling 2, 3 e.v., waar wordt aangetoond dat de eerste Akkadiërs *Ea*, wijsheid, dat noemden wat door de latere Chaldeeën en Semieten werd vervormd tot *tiamat*, tisalath en de thallath van Berosus, de vrouwelijke zeedraak, nu satan.) Werkelijk - 'Hoe zijt gij gevallen (door de hand van de mens), o heldere ster en zoon van de morgen'!

Wat zeggen ons de Babylonische 'scheppings'-verhalen, zoals we die vinden op de Assyrische fragmenten van kleitabletten; dezelfde verhalen waarop de Farizeeën hun engelenleer baseerden? Vergelijk *'Assyrian Discoveries'*, blz. 398, door G. Smith en zijn *'Chaldean Account of Genesis'*, blz. 107. Het *'kleitablet met de geschiedenis van de zeven boze goden of geesten'* geeft het volgende verhaal - wij drukken de belangrijkste passages cursief:

1. In de *eerste dagen* de boze goden,
2. de *engelen*, die in opstand waren, die in het lagere deel van de hemel
3. waren geschapen,
4. zij verrichtten hun kwade werk
5. beramend met boosaardige hoofden . . . enz.

Zo blijkt overduidelijk uit een heel gebleven fragment, zodat er geen twijfel kan zijn over de interpretatie, dat de 'opstandige engelen' waren geschapen in het *lagere deel van de hemel*, d.w.z. dat zij behoorden en behoren tot een *stoffelijk evolutiegebied*, hoewel dat, omdat het niet het gebied is waarvan wij door onze zintuigen kennis krijgen, in het algemeen voor ons onzichtbaar blijft en dus als subjectief wordt beschouwd. Hadden de gnostici het dan zo mis met hun bewering dat deze onze zichtbare wereld, en speciaal de aarde, was geschapen door *lagere* engelen, de mindere Elohim, van wie, zoals zij leerden, de god van Israël er een was? Deze gnostici stonden in tijd dicht bij de verslagen van de archaïsche Geheime Leer, en moeten er daarom meer van hebben geweten dan niet-ingewijde christenen, die honderden jaren later op zich namen om wat er gezegd was, om te werken en te *verbeteren*. Maar laten wij zien wat hetzelfde kleitablet verder zegt:

7. Zij waren met hun zevenen (de boze goden) . . . (dan worden ze beschreven; de vierde is een 'slang', het fallische symbool van het *vierde* Ras bij de evolutie van de mens).

15. Zij met hun zevenen, boodschappers van de god Anu, hun koning.

Anu behoort tot de Chaldeeuwse drie-eenheid, en is in één aspect identiek met Sin, de 'maan'. En de maan is in de Hebreeuwse Kabbala de Argha van het zaad van al het stoffelijke leven, en is kabbalistisch nog nauwer verbonden met Jehova, die evenals Anu beide geslachten heeft. Ze zijn beiden in de esoterie vertegenwoordigd en worden beschouwd uit een tweevoudig oogpunt: mannelijk of geestelijk, vrouwelijk of stoffelijk, of geest en stof, de twee vijandige beginselen. Daarom worden de 'boodschappers van Anu' (die Sin, de 'maan' is) in de verzen 28 tot 41 voorgesteld als tenslotte overweldigd door dezelfde Sin met de hulp van Bel (de zon) en Ishtar

(Venus). De assyriologen beschouwen dit als een tegenstrijdigheid, maar in de esoterische leer is het eenvoudig *metafysica*.

Er is meer dan één interpretatie, want er zijn zeven sleutels tot het mysterie van de val. Bovendien zijn er in de theologie twee 'vallen': de opstand van de Aartsengelen en hun 'val' en de 'val' van Adam en Eva. Zo worden zowel de lagere als de hogere hiërarchieën beschuldigd van een veronderstelde misdaad. Het woord 'veronderstelde' is de ware en juiste uitdrukking, want in beide gevallen is de beschuldiging gebaseerd op een onjuiste opvatting. Beide worden in het occultisme als karmische gevolgen beschouwd, en beide behoren tot de wet van de evolutie: verstandelijk en geestelijk aan de ene kant, stoffelijk en psychisch aan de andere. De 'val' is een universele allegorie. Daarin wordt aan het ene eind van de ladder van de evolutie de 'opstand' geplaatst, d.i. de werking van het differentiërende denkvermogen of bewustzijn op zijn verschillende gebieden, dat streeft naar vereniging met de stof; en aan het andere, het lagere eind, de opstand van de stof tegen de geest, of van handeling tegen geestelijke traagheid. En hier ligt de kiem van een dwaling die al meer dan 1800 jaar zo'n noodlottige uitwerking heeft gehad op het denkvermogen van de beschaafde wereld. In de oorspronkelijke allegorie is het de stof - dus de meer stoffelijke engelen - die werd beschouwd als de overwinnaar op de geest, of de Aartsengelen die op dit gebied vielen. 'Zij van het *vflammende zwaard* (of dierlijke hartstochten) hadden de geesten van de duisternis op de vlucht gedreven.' Toch zijn het de laatstgenoemden die stredden voor de oppermacht van de bewuste en goddelijke spiritualiteit op aarde en die faalden, doordat ze bezweken voor de macht van de stof. Maar in het theologische dogma zien wij het omgekeerde. Het is Michaël, 'die is gelijk God', de vertegenwoordiger van Jehova, die de leider is van de hemelse menigten - zoals Lucifer in de verbeelding van Milton de leider is van de helse menigten - die Satan overwint. Het is waar dat de aard van Michaël afhangt van die van zijn Schepper en Meester. Wie deze laatste is, kan men te weten komen door zorgvuldig de allegorie van de 'oorlog in de hemel' te bestuderen met behulp van de astronomische sleutel. Zoals Bentley aantoonde, zijn de 'oorlog van de titanen tegen de goden' bij Hesiodus, en ook de oorlog van de Asura's (of de Tarakamaya) tegen de deva's in de puranische legende, behalve de namen, in alles identiek. De aspecten van de sterren tonen aan (Bentley neemt het jaar 945 v.Chr. als de dichtstbijzijnde datum voor zo'n conjunctie) dat 'alle planeten, behalve Saturnus, aan dezelfde kant van de hemel stonden als de zon en de maan' en dus zijn tegenstanders waren. En toch is het Saturnus of de joodse 'maan-god' die zegevierde, zowel volgens Hesiodus als Mozes - die geen van beiden werden begrepen. Zo werd de ware betekenis verwrongen.

Noten:

1. Dit heeft in de *esoterie* rechtstreeks betrekking op de zeven beginselen van de gemanifesteerde Brahma, of het heelal, in dezelfde volgorde als in de mens. Exoterisch zijn het maar vier beginselen.
2. Het woord *demonen* heeft een heel ruime betekenis, want het wordt toegepast op een groot aantal lagere - d.w.z. meer stoffelijke - geesten, of lagere goden, die zo worden genoemd omdat zij met de hogere 'oorlog voeren'; maar het zijn geen duivels.
3. Dezelfde volgorde van beginselen is er in de mens: *atma* (geest), *buddhi* (ziel), zijn voertuig, zoals de stof het *vahan* van de geest is, en *manas* (denkvermogen), het derde, of microkosmisch het vijfde. Op het gebied van de *persoonlijkheid* is *manas* het eerste.
4. Zo zegt de Toelichting dat de uitspraak 'overdag zijn de goden het machtigst, en 's nachts de demonen' zuiver allegorisch is.
5. Dit *zich voelen* als dit, dat, of iets anders is de belangrijkste factor bij het voortbrengen van elke soort psychische of zelfs fysische verschijnselen. De woorden 'wie tot deze berg zal zeggen: verhef u en val in de zee, en *niet zal twijfelen* . . . het zal hem ook geschieden', zijn geen ijdele taal. Maar het woord 'geloof' moet worden vertaald met *WIL*. Geloof zonder wil is als een windmolen zonder *wind* - dus zonder gevolg.
6. Hetzelfde denkbeeld treft men aan in de eerste vier hoofdstukken van *Genesis*, met hun 'Heer' en 'God', die de *Elohim* en de androgyne *Eloha* zijn.

STANZA 2. *Vervolg* *Wie zijn de Vlammen*

8. DE VLAMMEN KWAMEN. DE VUREN MET DE VONKEN; DE NACHTVUREN EN DE DAGVUREN (a). ZIJ DROOGDEN DE TROEBELE DONKERE WATEREN OP. MET HUN HITTE DEMPTEN ZIJ ZE. DE LHA'S (geesten) VAN BOVEN EN DE LHAMAYIN (die) VAN BENEDEN, KWAMEN (b). ZIJ DOODDEN DE VORMEN MET TWEE EN VIER GEZICHTEN. ZIJ BEVOCHTEN DE GEITMENSEN, DE MENSEN MET HONDENKOPPEN EN DE MENSEN MET VISLICHAMEN.

(a) De 'vlammen' zijn een hiërarchie van geesten die op één lijn staan, zo niet identiek zijn, met de 'brandende' vurige *Saraph* (Seraphim), genoemd door Jesaja (vi, 2-6), zij die volgens de Hebreeuwse theogonie bij 'de troon van de Almachtige' staan. Melha is de Heer van de 'vlammen'. Wanneer hij op aarde verschijnt, neemt hij volgens een volkslegende de persoonlijkheid van een Boeddha aan. Hij is een van de oudste en meest vereerde Lha's, een boeddhistische Michaël.

(b) Het woord 'beneden' moet niet als helse gebieden worden opgevat, maar eenvoudig als een geestelijk of liever etherisch wezen van een lagere graad, omdat het dichter bij de aarde staat, of één trap hoger dan onze aardse sfeer; terwijl de Lha's geesten van de hoogste sferen zijn - vandaar de naam van de hoofdstad van Tibet, *Lha-ssa*.

Behalve dat deze sloka een mededeling is van zuiver stoffelijke aard, die behoort tot de evolutie van het leven op aarde, kan men er nog een andere allegorische betekenis aan hechten, of eigenlijk, zoals wordt geleerd, verschillende betekenissen. De VLAMMEN of 'vuren' stellen de geest of het mannelijke element voor, en 'water' de stof of het tegenovergestelde element. En ook hier vinden wij in de handeling van de geest die de zuiver stoffelijke vorm doodt, een verwijzing naar de eeuwige worsteling op stoffelijk en psychisch gebied tussen geest en stof, en tevens een wetenschappelijk kosmisch feit. Want zoals in het volgende vers wordt gezegd:

9. MOEDER-WATER, DE GROTE ZEE, WEENDE. ZIJ VERHIEF ZICH, ZIJ VERDWEEN IN DE MAAN DIE HAAR HAD DOEN OPRIJZEN, DIE HAAR HET LEVEN HAD GESCHONKEN (a).

(a) Wat kan dit betekenen? Is het geen duidelijke verwijzing naar de werking van de getijden in het eerste stadium van de geschiedenis van onze planeet in haar vierde Ronde? Het moderne onderzoek heeft zich de laatste tijd beziggehouden met beschouwingen over de paleozoïsche springvloed. Volgens de theorie van Darwin ontstond de maan niet minder dan 52.000.000 jaar geleden - en waarschijnlijk veel langer - uit de kneedbare massa van de aarde. Uitgaande van het punt tot waar Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson en anderen met hun onderzoek waren gekomen, onderzocht hij het verloop van de door de getijden veroorzaakte vertraging in de draaiende bewegingen van de aarde tot ver terug in de nacht van de tijden, en plaatste hij de maan in de kinderdagen van onze planeet op slechts 'een fractie van haar tegenwoordige afstand'. Kortom, zijn theorie hield in dat de maan zich scheidde van de aarde. Doordat de vloedverheffing samenviel met de draaiende beweging van de aardmassa - waarbij de middelpuntvliedende kracht toen ongeveer gelijk was aan de zwaartekracht - werd de laatste overwonnen, en kon de door het getij omhooggebrachte massa zich volledig van de aarde losmaken.

De occulte leer zegt het tegenovergestelde. De maan is veel ouder dan de aarde en, zoals in Deel I is verklaard, dankt de laatstgenoemde haar bestaan aan de eerstgenoemde, hoe de sterrenkunde en de geologie dit feit ook verklaren. Vandaar de getijden en de aantrekking tot de maan, zoals die blijken uit de pogingen van het vloeibare gedeelte van de aardbol, zich steeds naar zijn moeder op te heffen. Dit is de betekenis van de zin: 'Moeder-water verhief zich en verdween in de maan, die haar had doen oprijzen, die haar het leven had geschonken.'

10. TOEN ZIJ (de rupa's) WAREN Vernietigd, bleef Moeder-aarde leeg. Zij vroeg om te worden gedroogd (a).

(a) De tijd voor haar korstvorming was gekomen. De wateren hadden zich gescheiden en het proces was begonnen. Het was het begin van een nieuw leven. Dit is wat één sleutel ons openbaart. Een andere sleutel leert ons de oorsprong van het water, zijn vermenging met vuur (vloeibaar vuur wordt het genoemd)¹, en gaat in op de alchemistische beschrijving van het nageslacht van die twee - vaste stoffen, zoals delfstoffen en aarden. Uit de 'wateren van de Ruimte' is het nageslacht van het mannelijke geest-vuur en het vrouwelijke (gasachtige) water, de uitgestrektheid van de oceanen op aarde geworden. Varuna is uit de oneindige Ruimte naar omlaag getrokken om als Neptunus over de eindige zeeën te heersen. Zoals altijd, blijkt de volksverbeelding te zijn gebaseerd op een strikt wetenschappelijke grondslag.

Water is overal het symbool van het vrouwelijke element; *mater*, waaraan de letter M is ontleend, is als afbeelding afkomstig van , een hiëroglief voor water. Het is de universele baarmoeder of de 'Grote Diepte'. Venus, de grote moedermaagd, komt tevoorschijn uit de golven van de zee, en Cupido of *Eros* is haar zoon. Maar Venus is de latere mythologische variant van *Gaia* (of *Gaea*), de aarde, die in haar hogere aspect de Natuur is (*prakriti*), en metafysisch aditi, en zelfs mulaprakriti, de wortel van prakriti of haar noumenon.

Daarom is Cupido of de liefde in zijn oorspronkelijke betekenis Eros, de goddelijke wil, of *het verlangen om zich door zichtbare schepping te manifesteren*. Vandaar dat fohat, het prototype van Eros, op aarde de grote kracht 'levenselektriciteit' of de geest van het 'leven schenken' wordt. Laten wij denken aan de Griekse theogonie en doordringen in de geest van haar filosofie. De Grieken leren ons (zie '*Ilias*' IV, 201, 246) dat alle dingen, de goden inbegrepen, hun bestaan danken aan de Oceaan en zijn vrouw Tethys; de laatste is Gaea, de Aarde of de Natuur. Maar wie is *Oceaan*? *Oceaan* is de onmetelijke RUIJTE (geest in Chaos), die de godheid is (zie Deel I); en Tethys is niet de aarde, maar oorspronkelijke stof tijdens het vormingsproces. In ons geval is het niet langer Aditi-Gaea die *Ouranos* of Varuna voortbrengt, de voornaamste aditya onder de zeven planeetgoden, maar Prakriti, verstoffelijkt en gelokaliseerd. De maan, mannelijk in haar theogonische karakter, is alleen in haar kosmische aspect het vrouwelijke voortbrengende beginsel, zoals de zon het mannelijke embleem daarvan is. Water is de nakomeling van de maan, die bij alle volkeren een androgyne godheid is.

De evolutie voltrekt zich zowel in de Kosmos als bij het vormen van de kleinste bol volgens de wetten van de analogie. Zo is het bovenstaande, dat van toepassing is op de *modus operandi* in de tijd toen het Heelal verscheen, ook van toepassing op de vorming van onze aarde.

Deze stanza begint met het vermelden van dertig crores, 300.000.000 jaar. Men kan ons vragen: wat konden de Ouden weten over de duur van geologische tijdperken, als geen enkele hedendaagse geleerde of wiskundige in staat is hun duur ook maar enigszins nauwkeurig te berekenen? Of de oude brahmanen nu wel of niet betere middelen bezaten (en wij beweren dat zij ze in hun Dierenriem hadden), wij zullen nu hun chronologie zo getrouw mogelijk weergeven.

Noten:

1. Maar zie de bezwaren die later in de boeken van verschillende geologen tegen deze theorie werden ingebracht. Vergelijk het artikel van Sir R.S. Ball in '*Nature*' (1 dec. 1881) en ook wat de Amerikaanse geologen zeggen.
2. De godin die in het verhaal van Berossus deze oorspronkelijke monsters het leven schonk, was Thallath, in het Grieks *Thalassa*, 'de zee'.
3. Zie ter vergelijking het scheppingsverhaal van Berossus (*Alexander Polyhistor*) en de afzichtelijke wezens, geboren in de afgrond van de oorspronkelijke schepping uit het tweevoudige beginsel (aarde en water): nera's (centauren, mensen met ledematen van paarden en menselijke lichamen), en kimnara's (mensen met paardenkoppen), door Brahma in het begin van de kalpa geschapen.
4. Zie de toelichting na Sloka 18.

De chronologie van de brahmanen

Er bestaat geen groter raadsel in de wetenschap, geen vraagstuk is meer hopeloos onoplosbaar, dan de vraag: hoe oud - zelfs maar bij benadering - zijn de zon en de maan, de aarde en de mens? Wat weet de moderne

wetenschap over de duur van de wereltijdperken, of zelfs over de lengte van geologische perioden?

Niets; *absoluut niets*.

Indien men de wetenschap om chronologische gegevens vraagt, zeggen degenen die openhartig en waarheidlievend zijn, zoals bijvoorbeeld Pengelly, de beroemde geoloog: 'Wij weten het niet'. Men zal te horen krijgen dat er tot dusver geen betrouwbare numerieke schatting van de ouderdom van de wereld en de mens kon worden gemaakt, en dat zowel de geologie als de antropologie hierover in het onzekere verkeren. Maar wanneer een beoefenaar van de esoterische filosofie het waagt de leringen van de occulte wetenschap naar voren te brengen, wordt hij onmiddellijk terechtgewezen. Waarom is dit nodig, want de grootste geleerden zijn – indien aangewezen op hun eigen fysische methoden – er niet in geslaagd zelfs bij benadering tot overeenstemming te komen.

Het is waar dat men dit de wetenschap moeilijk kan verwijten. Inderdaad zijn de onderzoekers in de Egyptische duisternis van de voorhistorische eeuwen verdwaald in een doolhof, waarvan de lange gangen geen deuren hebben en geen zichtbare uitgang naar het archaïsche verleden. Wat kunnen de geologen of antropologen die zijn verdwaald in het labyrint van hun eigen tegenstrijdige speculaties en die, zoals zij altijd hebben gedaan, het getuigenis van de oosterse traditie verwerpen, zonder enig aanknopingspunt of één enkele vaste mijlpaal te hebben om hen te leiden – anders doen dan de dunne draad van Ariadne op te vatten waar ze die het eerst vinden en dan op goed geluk verder te gaan? Daarom zegt men ons eerst dat de oudste datum waartoe de documentaire gegevens teruggaan, nu algemeen door de antropologen wordt beschouwd als slechts 'het vroegste duidelijk zichtbare punt van het vóórhistorische tijdperk'. (*Encyclopaedia Britannica*.)

Tegelijkertijd erkent men dat 'zich vóór die periode een onbegrensde reeks voorhistorische eeuwen uitstrekt'. (*Ibid.*)

Met die bepaalde 'eeuwen' zullen wij beginnen. Ze zijn alleen voor het blote stoffelijke oog 'voorhistorisch'. Voor het geestelijke arendsoog van de ziener en de profeet van ieder ras strekt de draad van Ariadne zich uit voorbij dat 'historische tijdperk', ononderbroken en zonder zwakke plek, zeker en gestadig, tot in de nacht van de tijd; en de hand die hem vasthoudt is te machtig om hem te laten vallen of zelfs te laten breken. Er bestaan verslagen, al worden zij door de oningewijden misschien als fantastisch verworpen; hoewel een groot aantal ervan stilzwijgend wordt aanvaard door filosofen en grote geleerden en alleen door het officiële en collectieve lichaam van de *orthodoxe* wetenschap altijd wordt afgewezen. En omdat de laatste weigert ons zelfs maar bij benadering een idee te geven van de duur van de geologische tijdperken – behalve in de vorm van enkele strijdige en elkaar tegensprekende hypothesen – gaan wij nu zien wat de Arische filosofie ons kan leren.

Berekeningen zoals in Manu en de Purana's worden gegeven – afgezien van onbeduidende en kennelijk *opzettelijke* overdrijvingen – zijn, zoals al is uiteengezet, nagenoeg identiek met die van de esoterische filosofie. Dit kan men zien door deze twee te vergelijken aan de hand van een willekeurige erkend orthodoxe hindoeïjdrekening.

De beste en volledigste van al dergelijke tijdrekeningen is tegenwoordig – hiervoor wordt ingestaan door de geleerde brahmanen van Zuid-India – de genoemde Tamiltijdrekening, genaamd de 'Tirukkanda Panchanga', die zoals men zegt is samengesteld uit, en in volledige overeenstemming met, geheime fragmenten van de gegevens van Asuramaya. Zoals van Asuramaya wordt gezegd dat hij de grootste sterrenkundige is geweest, zo wordt er gefluisterd dat hij ook de machtigste 'tovenaar' was van het 'WITTE EILAND, dat ZWART was geworden van zonde', d.w.z. van de eilanden van Atlantis.

Het 'Witte Eiland' is een symbolische naam. Er wordt gezegd dat Asuramaya woonde (zie de traditie van Jnāna-bhaskara) in *Romaka-pura* in het westen, omdat deze naam een zinspeling is op het land en de bakermat van de 'zweetgeborenen' van het derde Ras. Dat land of continent was eeuwen vóór Asuramaya leefde verdwenen, want hij was een Atlantiër; maar hij was een rechtstreekse afstammeling van het *wijze ras, het ras dat nooit sterft*. Er zijn veel legenden over deze held, de leerling van Surya (de zonnegod) zelf, zoals de Indiase verhalen zeggen. Het doet er weinig toe of hij woonde op het ene of op het andere eiland, maar het gaat erom te bewijzen dat hij geen mythe was, zoals dr. Weber en anderen beweren. Het feit dat '*Romaka-pura* in het westen' wordt genoemd als geboorteplaats van deze held van de archaïsche tijd, is des te interessanter omdat het sterk doet denken aan de esoterische leer over de 'zweetgeborenen' rassen, de mensen die werden geboren uit de *poriën van hun ouders*. '*ROMAKÚPAS*' betekent 'haarporiën' in het Sanskriet. In het *Mahabharata XII*, 10.308, wordt gezegd dat een volk, genaamd Rauma's, werd geschapen uit de poriën van Virabhadra, de verschrikkelijke reus, die het offer van Daksha vernietigde. Andere stammen en volkeren worden ook voorgesteld als op deze manier te zijn geboren. Dit alles zijn verwijzingen naar het late tweede en het vroege derde Wortelras.

De volgende cijfers zijn ontleend aan de zojuist genoemde tijdrekening; een voetnoot geeft de punten van verschil aan met de cijfers van de Arya Samaj school:

I.	Van het begin van de kosmische evolutie ² tot het hindoejaar <i>Tarana</i> (of 1887)	1.955.884.687 jaar.
II.	Het (astrale) delfstoffen-, planten- en dierenrijk, tot aan de mens, hadden voor hun evolutie nodig ³	300.000.000 jaar.
III.	De tijd vanaf het eerste verschijnen van de 'mensheid' (op de planeetketen)	1.664.500.987 jaar ⁴ .
IV.	Het aantal verstreken jaren sinds het ' <i>Vaivasvata manvantara</i> ' - of de <i>menselijke</i> periode - tot het jaar 1887 is precies:	18.618.728 jaar.
V.	Het volledige tijdperk van één <i>manvantara</i> is	308.448.000 jaar.
VI.	14 ' <i>manvantara</i> 's' <i>plus</i> de periode van één <i>sātya yuga</i> vormen EÉN DAG VAN BRAHMA of een volledig <i>manvantara</i> , en duren	4.320.000.000 jaar.
	Een <i>mahayuga</i> bestaat dus uit	4.320.000 jaar ⁵ .
	Het jaar 1887 valt na het begin van het kali-yuga:	4989 jaar.

Om dit in details nog duidelijker te maken, geven wij de volgende berekeningen van Rao Bahadur P. Sreenivas Row uit '*The Theosophist*' van november 1885 (de getallen rechts zijn jaren van stervelingen).

360 dagen van stervelingen vormen een jaar	1
krita-yuga bevat	1.728.000
treta-yuga bevat	1.296.000
dvapara-yuga bevat	864.000
kali-yuga bevat	432.000
het totaal van de genoemde vier yuga's vormt een mahayuga	4.320.000
eenenzeventig van dergelijke mahayuga's vormen het tijdperk van de regering van één Manu	306.720.000
de regering van 14 Manu's omvat de duur van 994 mahayuga's, wat gelijk is aan	4.294.080.000
voeg daarbij de <i>sandhi's</i> , d.z. de intervallen tussen de regering van elke Manu, die gelijkstaan met zes mahayuga's, of	25.920.000
het totaal van deze regeringen en interregnums van 14 Manu's is 1000 mahayuga's, die samen een kalpa vormen, d.i. één dag van Brahma	4.320.000.000
omdat een nacht van Brahma van gelijke duur is, omvatten één dag en nacht van Brahma	8.640.000.000
360 van zulke dagen en nachten vormen één jaar van Brahma	3.110.400.000.000
100 van zulke jaren vormen het hele tijdperk van een eeuw van Brahma, d.w.z. één mahakalpa	311.040.000.000.000

Dit zijn de exoterische getallen die in heel India worden aangenomen, en zij sluiten vrij nauwkeurig aan bij die van de Geheime Boeken. De laatste vullen deze bovendien aan met een verdeling in een aantal esoterische cyclussen, die nooit worden genoemd in brahmaanse volksgeschriften - en waarvan er één, de verdeling van de yuga's in rascyclussen, elders als voorbeeld wordt gegeven. De overige zijn natuurlijk nooit in detail openbaar gemaakt. Ze zijn niettemin bekend aan iedere '*tweemaal geboren*' (dvija, of ingewijde) brahmaan, en de Purana's bevatten in bedekte termen verwijzingen naar sommige ervan, die geen oriëntalist die zich enkel aan de feiten houdt, nog heeft geprobeerd te begrijpen, en dit ook niet zou kunnen, al zou hij het willen.

Deze heilige sterrenkundige cyclussen zijn ontzaglijk oud, en de meeste ervan behoren, zoals gezegd, tot de berekeningen van Narada en Asuramaya. De laatste heeft de reputatie een reus en een tovenaars te zijn geweest. Maar de voordiluviaanse reuzen (de gibborim van de bijbel) waren niet allen slecht of tovenaars, zoals de christelijke theologie, die in elke occultist een dienaar van de duivel ziet, het laat voorkomen; en zij waren niet slechter dan menige 'trouwe zoon van de kerk'. Een Torquemada en een Catharina de Médicis deden in hun tijd en

in naam van hun meester ongetwijfeld meer kwaad dan enige Atlantische reus of halfgod van de oudheid ooit heeft gedaan, of zijn naam nu Cycloop of Medusa, dan wel de orfische Titan was, het *slangvoetige* monster dat bekend is als Ephialtes. Er waren in oude tijden *goede* 'reuzen', zoals er nu *slechte* 'dwergeren' zijn; en de rakshasa's en yaksha's van Lanka zijn niet slechter dan onze tegenwoordige plegers van bomaanslagen en bepaalde christelijke en beschaafde generaals in moderne oorlogen. Het zijn ook geen mythen. 'Wie zou willen lachen om Briareus en Orion, kan beter niet naar Carnac of Stonehenge gaan of er zelfs over spreken', merkt een hedendaagse schrijver ergens op.

Omdat de bovenstaande brahmaanse cijfers bij benadering de fundamentele berekeningen van ons esoterische stelsel zijn, wordt de lezer verzocht ze zorgvuldig in gedachten te houden.

In de *'Encyclopaedia Britannica'* vindt men als het laatste woord van de wetenschap dat men de mens een 'oudheid' mag toekennen *van slechts* 'tienduizenden jaren'. Het is duidelijk dat, omdat deze getallen kunnen schommelen tussen 10.000 en 100.000, zij weinig of niets betekenen, en de duisternis rondom het probleem alleen maar dieper maken. Bovendien, wat doet het ertoe of de wetenschap de geboorte van de mens plaatst 'voor of na de gletsjertijd', als men ons tegelijkertijd zegt dat de zogenaamde 'ijstijd' eenvoudig een lange reeks van eeuwen is, die 'zonder enige abrupte verandering overging in wat men noemt het menselijke of nieuwste tijdperk . . . omdat het gedeeltelijk samenvallen van geologische tijdperken vanaf het begin van de tijd regel is geweest'. Deze laatste 'regel' resulteert slechts in de nog raadselachtiger, hoewel toch strikt *wetenschappelijke* en juiste informatie, dat 'zelfs nu nog de mens in de Alpenlanden en in Finmarken leeft in de ijstijd'.

Als de lessen van de *Geheime Leer* en zelfs die van het exoterische hindoeïsme en zijn tradities er niet waren geweest, dan zouden wij nu nog zweven in een verwarrende onzekerheid tussen de onbepaalde eeuwen van de ene wetenschappelijke school, de 'tienduizenden' jaren van de andere school en de 6000 jaar van de bijbeluitleggers. Dit is een van de vele redenen waarom wij, met alle respect voor de conclusies van de tegenwoordige geleerden, gedwongen zijn deze bij alle vragen over de voorhistorische oudheid te negeren.

De hedendaagse geologie en antropologie zullen het natuurlijk met onze opvattingen oneens zijn. Maar het occultisme zal tegen deze twee wetenschappen evenveel wapens vinden als het heeft tegen de sterrenkunde en natuurkundige theorieën; ondanks de verzekeringen van Laing dat 'in (chronologische) berekeningen van deze aard betreffende oudere en latere formaties, er geen *theorie* aanwezig is, en (dat) ze zijn gebaseerd op positieve *feiten*, slechts beperkt door een bepaalde mogelijke (?) fout naar beide kanten', zal het occultisme aan de hand van wetenschappelijke uitspraken bewijzen dat de geologie een grote fout maakt, en heel vaak zelfs een grotere dan de sterrenkunde. In dezelfde passage van Laing, waarin hij wat nauwkeurigheid betreft de geologie hoger stelt dan de sterrenkunde, vinden wij een gedeelte in flagrante tegenspraak met de beweringen van de beste geologen zelf. De schrijver zegt:

'Kortom, de conclusies van de geologie, in ieder geval tot aan het Siluur¹⁰, toen de tegenwoordige orde van de dingen al vrijwel was ingesteld, zijn bij benadering (inderdaad) *feiten* en geen *theorieën*, terwijl de sterrenkundige conclusies *theorieën* zijn, gebaseerd op *zo onzekere gegevens*, dat ze in sommige gevallen ongelooflijk korte . . . en in andere gevallen bijna ongelooflijk lange uitkomsten geven.'

Hierna wordt de lezer medegedeeld dat de veiligste weg 'schijnt te zijn om *aan te nemen* dat de geologie werkelijk bewijst dat de *duur van de tegenwoordige orde van de dingen* ergens boven de 100 miljoen jaar is geweest', en dat 'de sterrenkunde een enorm lange hoewel onbekende tijd in het verleden en in de toekomst geeft voor de geboorte, de groei, de volwassenheid, het verval en de dood van het zonnestelsel, waarvan onze aarde een kleine planeet is die nu door de bewoonbare fase gaat'. (blz. 49.)

Te oordelen naar vroegere ervaringen, koesteren wij niet de minste twijfel dat de geleerden, wanneer op hen een beroep wordt gedaan om te antwoorden op 'de absurde onwetenschappelijke en belachelijke beweringen van de exoterische (en esoterische) Arische chronologie', allen even dogmatisch zouden zijn. Dit geldt voor de geleerde van 'de ongelooflijk korte uitkomsten', d.w.z. slechts 15.000.000 jaar, en voor de geleerde die '600.000.000 jaar nodig zou hebben', en ook voor degenen die het getal van Huxley van 1.000.000.000 aanvaarden 'sinds de sedimentatie in Europa begon' (*World Life*). Ook zouden zij niet nalaten de occultist en de brahmaan eraan te herinneren dat alleen de hedendaagse geleerden de exacte wetenschap vertegenwoordigen, en dat het hun plicht is *onnauwkeurigheid* en *bijgeloof* te bestrijden.

De aarde gaat alleen door de 'bewoonbare fase' voor de *tegenwoordige orde* van de dingen, en voorzover het onze tegenwoordige mensheid betreft met haar huidige 'rokken van vellen' en met fosfor in haar beenderen en hersenen.

Wij zijn bereid akkoord te gaan met de 100 miljoen jaar die door de geologie worden voorgesteld, omdat ons wordt geleerd dat onze tegenwoordige stoffelijke mensheid - of de *Vaivasvata*-mensheid - slechts 18 miljoen jaar geleden begon. Maar de geologie kan ons geen feiten geven voor de duur van de geologische tijdperken, zoals wij hebben aangetoond, evenmin als de sterrenkunde. De elders aangehaalde authentieke brief van W. Pengelly, F.R.S., zegt: 'Het is tegenwoordig ONMOGELIJK, en zal dat misschien altijd zijn, de geologische tijd zelfs

maar bij benadering te herleiden tot jaren of zelfs tot duizenden jaren.' En omdat de geologie tot dusver nooit een fossiele mens heeft opgegraven met een andere *vorm* dan de *huidige* - wat weet zij dan van hem? Zij heeft zones of aardlagen nagespeurd en daarmee het oorspronkelijke dierlijke leven tot het Siluur toe. Wanneer zij op dezelfde manier de mens heeft nagegaan tot zijn oorspronkelijke protoplasmavorm, dan zullen wij toegeven dat zij misschien iets weet over de oorspronkelijke mens. En al is het misschien niet erg belangrijk 'voor de betekenis van de hedendaagse wetenschappelijke ontdekkingen voor het moderne denken', of 'de mens tijdens de laatste 50.000 jaar uit een periode van 15 miljoen, of tijdens de laatste 500.000 jaar uit een periode van 150 miljoen in een toestand van constante hoewel langzame vooruitgang heeft verkeer' ('Modern Science, etc.' blz. 49), zoals S. Laing zijn lezers mededeelt, voor de beweringen van de occultisten is het heel belangrijk. Tenzij deze laatsten aantonen dat het *mogelijk* of zelfs volkomen zeker is dat de mens 18 miljoen jaar geleden leefde, had de Geheime Leer evengoed ongeschreven kunnen blijven. Er moet dus in deze richting een poging worden ondernomen, en wij zullen onze hedendaagse geologen en geleerden in het algemeen in de derde afdeling van dit deel als getuigen voor dit feit laten optreden. Hoewel de chronologie van de hindoes door de oriëntalist voortdurend wordt voorgesteld als een verzinsel dat niet op '*werkelijke* berekeningen' is gebaseerd, maar eenvoudig als 'kinderlijke grootspraak', wordt deze niettemin vaak onherkenbaar verdraaid om haar aan te passen aan westerse theorieën. Er zijn geen getallen die meer zijn gemanipuleerd en mishandeld dan de beroemde 4, 3, 2, gevolgd door nullen, van de yuga's en mahayuga's.

Omdat de hele cyclus van voorhistorische gebeurtenissen, zoals de evolutie en transformatie van de Rassen en de bijzonder hoge oudheid van de mens, op de genoemde chronologie berust, wordt het uiterst belangrijk deze aan andere bestaande berekeningen te toetsen. Indien de oosterse chronologie wordt verworpen, zullen wij tenminste de troost hebben dat we hebben bewezen dat geen andere - hetzij die van de wetenschap of van de kerken - ook maar iets betrouwbaarder is. Zoals prof. Max Müller het uitdrukt: het is vaak even nuttig te bewijzen wat iets *niet* is, als te laten zien wat het wel kan zijn. En als wij er eenmaal in slagen de onjuistheden van zowel de christelijke als de wetenschappelijke berekeningen aan te tonen - door ze eerlijk te vergelijken met onze chronologie - dan zal geen van beide opstellers redelijkerwijs kunnen beweren dat de esoterische gegevens minder betrouwbaar zijn dan de eigen cijfers.

Wij kunnen de lezer hier verwijzen naar ons vroegere boek, '*Isis Ontsluierd*, Deel I, blz. 32 (Engelse uitgave) voor enige opmerkingen over de cijfers die een paar bladzijden terug werden aangehaald.

Er kunnen nu enkele feiten worden toegevoegd aan de daar gedane mededelingen, die elke oriëntalist al bekend zijn. Het heilige karakter van de cyclus van 4320 met daaraan toegevoegde nullen ligt in het feit dat de cijfers waaruit het getal bestaat, afzonderlijk genomen of samen voorkomend in verschillende combinaties, elk een symbool zijn van de grootste mysteriën in de Natuur. Inderdaad, of men de 4 afzonderlijk neemt, of de 3 op zichzelf, of beide samen die 7 vormen, dan wel de drie opgeteld die 9 opleveren, al deze cijfers hebben hun toepassing bij de meest heilige en occulte zaken, en geven de werkingen van de Natuur weer in haar eeuwig periodieke verschijnselen. Het zijn voortdurend terugkerende cijfers die zich nooit vergissen en die aan hem die de geheimen van de Natuur bestudeert, een werkelijk goddelijk stelsel onthullen, een *intelligent* plan in de kosmogonie, dat voert tot natuurlijke kosmische indelingen van tijden, seizoenen, onzichtbare invloeden, sterrenkundige verschijnselen, met hun actie en reactie op de aardse en zelfs op de morele natuur; op geboorte, dood en groei, en, op gezondheid en ziekte. Al deze natuurlijke gebeurtenissen berusten op en hangen af van cyclische processen in de Kosmos zelf, die periodieke krachten voortbrengen die, van buitenaf werkend, invloed uitoefenen op de aarde en alles wat erop leeft en ademt, van het begin tot het einde van elk manvantara. Oorzaken en gevolgen zijn esoterisch, exoterisch, en om zo te zeggen endexoterisch.

In '*Isis Ontsluierd*' schreven we wat we nu herhalen: '*We zijn op het laagste punt van een cyclus en kennelijk in een overgangstoestand*'. Plato verdeelt de intellectuele vooruitgang van het heelal tijdens elke cyclus in vruchtbare en onvruchtbare perioden. In de ondermaanse gebieden blijven de sferen van de verschillende elementen eeuwig in volkomen harmonie met de goddelijke natuur, zegt hij; 'maar hun delen zijn', omdat ze te dicht bij de aarde zijn en door hun vermenging met het *aardse* (wat stof is, en dus het rijk van het kwade), 'soms in overeenstemming en soms in strijd met de (goddelijke) natuur'. Wanneer die circulaties - die Eliphas Lévi 'stromen van het astrale licht' noemt - in de universele ether die ieder element in zich bevat, in harmonie met de goddelijke geest plaatsvinden, geniet onze aarde en alles wat daartoe behoort, een vruchtbare periode. De occulte vermogens van planten, dieren en delfstoffen sympathiseren magisch met de 'hogere naturen', en de goddelijke ziel van de mens staat in een volmaakte verstandhouding met deze 'lagere' naturen. Maar tijdens de onvruchtbare perioden verliezen de laatste hun magische sympathie, en wordt het geestelijke gezichtsvermogen van de meerderheid van de mensheid zo verduisterd, dat deze ieder begrip van de hogere krachten van haar eigen goddelijke geest verliest. We zijn in een onvruchtbare periode: de achttiende eeuw, waarin de kwaadaardige koorts van de scepsis zo onweerstaanbaar uitbrak, heeft het ongeloof als een erfelijke ziekte op de negentiende eeuw overgebracht. Het goddelijke intellect is in de mens versluierd; zijn dierlijke brein alleen

filosofeert. En als het alleen filosofeert, hoe kan het dan de 'ZIELENLEER' begrijpen?

Om de draad van het verhaal niet te verbreken, zullen wij in Afdeling II enkele treffende bewijzen van deze cyclische wetten geven; intussen zullen wij verdergaan met onze uiteenzettingen over geologische en rascyclussen.

Noten:

1. Iets dergelijks wordt toegegeven door prof. Lefèvre, *Philosophy*, blz. 481.
2. De esoterische leer zegt dat deze 'kosmische evolutie' alleen betrekking heeft op ons zonnestelsel, terwijl het exoterische hindoeïsme, als wij ons niet vergissen, de cijfers laat slaan op het hele universele stelsel.
3. Nog een punt van verschil. Het occultisme zegt: 'De astrale oervormen van het delfstoffen-, planten- en dierenrijk tot aan de mens hebben die tijd (300 miljoen jaar) nodig gehad om te evolueren en nieuwe vormen te maken uit de afgeworpen bouwstoffen van de voorafgaande Ronde die, hoewel heel dicht en stoffelijk in hun eigen cyclus, betrekkelijk etherisch zijn, vergeleken met de stoffelijkheid van onze tegenwoordige middelste Ronde. Aan het einde van deze 300 miljoen jaar begint de Natuur, op weg naar het fysische en stoffelijke op de dalende boog, met de mensheid en werkt in neerwaartse richting, waarbij de vormen steeds meer worden verhard en verstoffelijkt. Zo behoren de fossielen die worden gevonden in aardlagen waaraan een ouderdom, niet van achttien, maar van honderden miljoenen jaren moet worden toegeschreven, in werkelijkheid tot vormen van de vorige Ronde, die tijdens hun leven veel meer etherisch dan stoffelijk waren, zoals *wij het stoffelijke kennen*. Dat wij ze als tastbare vormen waarnemen en opgraven, wordt veroorzaakt door het genoemde proces van verstoffelijking of kristallisatie, dat daarna bij het begin van de vierde Ronde plaatsvond, en dat zijn hoogtepunt bereikte na het verschijnen van de mens, terwijl het gelijke tred hield met zijn lichamelijke ontwikkeling. Dit alleen al illustreert het feit dat de graad van stoffelijkheid van de aarde verandert tegelijk met die van haar bewoners. En zo vindt de mens nu als tastbare fossielen wat eens de (voor zijn tegenwoordige zintuigen) etherische vormen van de lagere rijken waren. De bovenstaande brahmaanse cijfers hebben betrekking op de evolutie die begint op bol A in de eerste Ronde. In dit deel spreken wij alleen over deze, de vierde Ronde.'
4. Dit verschil en de verandering van de cijfers in de laatste drie groepen van cijfers kan de schrijfster niet verklaren. Hoe men het ook berekent, als eenmaal de driehonderd miljoen zijn afgetrokken, behoren de cijfers te zijn 1.655.884.687. Maar wij geven ze zoals ze staan in de genoemde Tamiltijdrekening en zoals ze werden vertaald. De school van wijlen Pandit Dayanand Saraswati, stichter van de Arya Samaj, geeft een datum van 1.960.852.987. Zie het 'Arya Magazine' van Lahore, op de omslag waarvan de woorden staan: 'Arisch jaar 1.960.852.987'.
5. *VAIVASVATA* Manu is het enige menselijke wezen - volgens enkele versies wordt hij vergezeld door de zeven rishi's - dat in de allegorie van de *Matsya Avatar* in een boot uit de zondvloed wordt gered, zoals Noach in de ark. Het *Vaivasvata manvantara* zou dan de 'na-diluviaanse' periode zijn. Dit heeft echter geen betrekking op de latere 'Atlantische' zondvloed of die van Noach, en ook niet op de kosmische *zondvloed* of de *pralaya* van verduistering, die aan onze Ronde voorafging, maar op het verschijnen van de mensheid in de laatstgenoemde Ronde. Er wordt echter een groot verschil gemaakt tussen de '*naimitika*' of incidentele, de '*prakritika*', elementale, de '*atyantika*', de absolute, en de '*nitya*', de steeds voortdurende *pralaya*; de laatste wordt beschreven als 'Brahma's mogelijke hereniging van het Heelal aan het eind van de DAG van Brahma'. Een geleerde brahmaanse theosoof stelde de vraag: 'Of er wel zoiets als een *kosmische* *pralaya* bestaat, omdat anders de *logos* (Krishna) opnieuw zou moeten worden geboren, en hij is aja (ongeboren).' Wij kunnen niet inzien waarom. Men zegt alleen als beeldspraak dat de *logos* is geboren, zoals de zon dagelijks wordt geboren, of liever zoals een straal van die zon 's morgens wordt geboren, en men zegt dat deze sterft wanneer hij ondergaat, terwijl hij eenvoudig weer wordt opgenomen in de ouder-essentie. De kosmische *pralaya* is voor zichtbare dingen, niet voor de *arupa*, vormloze, wereld. De kosmische of universele *pralaya* komt pas aan het eind van honderd jaar van Brahma, wanneer zoals men zegt de universele ontbinding plaatsvindt. Volgens de exoterische geschriften treedt dan de *avyaya*, het eeuwige leven gesymboliseerd door Vishnu, die het karakter aanneemt van Rudra, de *vernietiger*, in de zeven stralen van de zon en drinkt alle wateren van het Heelal op. 'Zo gevoed, zetten de zeven zonnestralen zich uit tot *zeven zonnen* en steken de hele Kosmos in brand . . .'

6. Omdat een mahayuga het duizendste deel is van een dag van Brahma.
7. Zie het artikel '*Geology*' in de '*Encyclopaedia Britannica*'.
8. Dit geeft zelfs een kans aan de bijbelse 'chronologie van Adam' van 6000 jaar. (*Ibid.*)
9. Zie zijn '*Modern Science and Modern Thought*'.
10. Toegegeven voor wat betreft het Siluur bij de weekdieren en het dierlijke leven, maar wat weten zij over de mens?
11. Wilsons vertaling van het Vishnu Purana, Deel I, blz. 50 en 51.

STANZA 3

POGINGEN TOT HET SCHEPPEN VAN DE MENS

§ (11) Het neerdalen van de demiurg. (12) De maangoden krijgen het bevel te scheppen. (13) De hogere goden weigeren.

11. DE HEER VAN DE HEREN KWAM. VAN HAAR LICHAAM SCHEIDDE HIJ DE WATEREN, EN DAT WAS DE HEMEL (*de atmosfeer of de lucht, het uitspanseel*) (a).

(a) Hier wordt de traditie weer universeel. Zoals het staat in de oudste versie en wordt herhaald in de Purana's, zo staat het ook in de laatste, het mozaïsche verhaal. In de eerstgenoemde wordt gezegd: 'Hij, de Heer' (de god die de vorm van Brahma heeft) 'zag, toen de wereld één oceaan was geworden (*Harivamsa* I, 36), dat binnen de wateren de aarde lag, en verlangend haar op te heffen, schiep hij zich in een andere vorm' om haar te scheiden. 'Zoals in de voorafgaande kalpa (manvantara) hij de vorm van een schildpad had aangenomen, zo nam hij in deze de vorm aan van een everzwijn, enz.' In de elohistische 'schepping' (*Genesis*, de verzen 6, 7, 8 en 9) schept 'god' een uitspanseel te midden van de wateren . . . en zegt 'laat *het droge land* verschijnen'. En nu komt de traditionele kapstok waaraan het esoterische deel van de kabbalistische uitleg wordt opgehangen.

12. DE GROTE CHOHANS (*Heren*) RIEPEN DE HEREN VAN DE MAAN, MET DE LUCHTLICHAMEN (a). 'BRENG MENSEN VOORT (*werd hun gezegd*), MENSEN VAN UW AARD. GEEF HUN (*d.w.z. de jiva's of monaden*) HUN VORMEN VAN BINNEN. ZIJ (*Moeder Aarde of de Natuur*) ZAL HEN VAN BUITEN BEKLEDEN (*met uitwendige lichamen*). (*Want*) MANNEN-VROUWEN ZULLEN ZIJ ZIJN. OOK HEREN VAN DE VLAM.'

(a) Wie zijn de Heren van de maan? In India worden zij *pitri's* of 'maan-voorvaderen' genoemd, maar in de Hebreeuwse boekrollen is Jehova zelf de 'Heer van de maan', collectief als de menigte, en ook als een van de Elohim. De sterrenkunde van de Hebreëen en hun inachtneming van de *tijden* werd door de maan geregeld. Een kabbalist wees erop dat 'Daniël . . . Gods voorzienigheid op *vaste tijden* verkondigde' en dat de 'Openbaring' van Johannes 'spreekt over een nauwkeurig gemeten *kubusvormige* stad die uit de hemel neerdaalde', enz., en hij voegt eraan toe:

'Maar de levenwekkende kracht van de hemel berustte in hoofdzaak bij de maan . . . Het was de Hebreeuwse יהוה (Jehova), en Paulus vermaant: 'Laat niemand u oordelen over uw viering van de sabbat en de *dag van de nieuwe maan, die een schaduw zijn van dingen die zullen komen*; maar het lichaam (of de substantie) is van Christus' of Jehova, de uitwerking van deze kracht, die 'de onvruchtbare vrouw . . . tot moeder maakte . . . want ze zijn het geschenk van Jehova' . . . wat een sleutel is op het bezwaar dat de echtgenoot van de Sunamitische vrouw maakte, toen zij naar de man van God wilde gaan - 'want het is noch sabbat, noch de *dag van de nieuwe maan . . .*' (2 *Koningen*, iv, 23) De levende geestelijke krachten van de sterrenbeelden hebben grote oorlogen gevoerd, gekenmerkt door de bewegingen en standen van de sterren en planeten, en vooral als gevolg van de conjunctie van de maan, de aarde en de zon. Bentley maakt een opmerking over de 'oorlog tussen de goden en de reuzen' van de hindoës, die wordt gekenmerkt door de zonsverduistering bij de klimmende knoop van de maan in 945 v.Chr. (!), toen SRI (Sarai, S-r-i, de vrouw van de Hebreeuwse A-bram) werd geboren² of uit de zee voortgebracht. Sri is ook Venus-Aphrodite, het westerse symbool 'van het maan-zonnejaar of de maan (omdat Sri de vrouw van de maan is; zie de voetnoot), de godin van het toenemen' . . . 'Daarom . . . 'was het grootse monument en het baken van de exacte periode van het maanjaar en de maanmaand, waardoor deze cyclus (van 19 zonnejaren en 235 omlopen van de maan) kon worden berekend, de Berg Sinai - waarop de Heer Jehova neerdaalde. . . . Paulus spreekt (daarom) als een mystagoog, wanneer hij over de vrije vrouw en de slavin van Abraham zegt: 'Want deze Hagar (de slavin) is de Berg Sinai in Arabië.' Hoe kan een vrouw een berg zijn? en nog wel zo'n berg! En toch . . . was zij het. . . . Haar naam was Hagar, in het Hebreeuws הַגָּר, waarvan men de getallen kan lezen als 235, of precies dat aantal maanmaanden dat gelijkstaat met negentien zonnejaren om deze cyclus te voltooien . . . De berg Sinai was in de esoterische taal van de wijsheid het monument van de exacte duur van de maanjaren en maanden, waardoor deze geestelijke levengevende cyclus kon worden berekend. De berg werd ook genoemd (zie Fuerst) 'de Berg van de Maan' (Sin). Zo kon ook Sarai (SRI), de vrouw van Abram, geen kind krijgen voordat haar naam was veranderd in Sarah, שָׂרָה, waardoor zij in het bezit van deze maaninvloed kwam'.

Men beschouwt dit misschien als een afdwaling van het hoofdonderwerp; maar deze is heel noodzakelijk met het oog op christelijke lezers. Want als men onbevooroordeeld de diverse legenden heeft bestudeerd over

Abram of Abraham, Sarai of Sarah, die 'mooi was om aan te zien', en ook die over Brahma en Sarasvati of Sri, Lakshmi-Venus, met al hun relaties tot de maan en het water - en vooral als men de werkelijke kabbalistische betekenis begrijpt van de naam Jehova en het verband daarvan met de maan - wie kan dan nog twijfelen dat het verhaal van Abram is gebaseerd op dat van Brahma, of dat Genesis is geschreven volgens de oude richtlijnen die door elk volk uit de oudheid zijn gebruikt? Alles in de oude heilige geschriften is allegorisch - alles is gebaseerd op en onafscheidelijk verbonden met de sterrenkunde en de verering van de Kosmos.

13. ZIJ (*de maangoden*) GINGEN, ELK NAAR HET HEM AANGeweZEN LAND: ZEVEN VAN HEN, ELK NAAR ZIJN DEEL. DE HEREN VAN DE VLAM BLEVEN ACHTER. ZIJ WILDEN NIET GAAN, ZIJ WILDEN NIET SCHEPPEN (*a*).

(*a*) Volgens de geheime leringen schiepen de goddelijke voorouders mensen op zeven delen van de aardbol, 'elk op zijn deel' - d.w.z. elk een verschillend mensenras, uitwendig en inwendig, en in verschillende zones. Deze polygenistische bewering wordt elders nader beschouwd (zie Stanza VII). Maar wie zijn 'Zij' die scheppen, en de 'Heren van de vlam', 'die niet wilden'? Het occultisme verdeelt de 'scheppers' in twaalf klassen, waarvan er vier *bevrijding* hebben bereikt tot het einde van de 'grote eeuw'; de vijfde is gereed deze te bereiken, maar blijft nog actief op de verstandelijke gebieden, terwijl er nog zeven rechtstreeks onder de karmische wet vallen. Deze laatste werken op de door mensen bewoonde bollen van onze keten.

De exoterische boeken van de hindoes noemen zeven klassen van pitri's, en daaronder twee verschillende soorten voorouders of voorvaderen: de *barhishad* en de *agnishvatta*, of zij die het 'heilige vuur' bezitten en zij die het missen. Het hindoeritualisme schijnt hen in verband te brengen met offervuren, en met *grihasta*-brahmanen in vroegere incarnaties: zij die in vroegere levens al of *niet* hun heilige huisvuren hebben verzorgd zoals het hoort. Het onderscheid is zoals gezegd ontleend aan de *Veda's*. De eerste en hoogste klasse (esoterisch), de *agnishvatta*, worden in de exoterische allegorie voorgesteld als *grihasta* (brahmaanse gezinshoofden) die, omdat zij in hun vroegere levens in andere manvantara's hebben verzuimd hun huisvuren te onderhouden en brandoffers te brengen, elk recht hebben verloren om zelf offergaven van vuur te ontvangen. De *barhishad* daarentegen, brahmanen die hun heilige huisvuren hebben instandgehouden, worden nog steeds op die manier geëerd. Daarom worden de *agnishvatta* voorgesteld zonder vuren, en de *barhishad* in het bezit daarvan.

Maar de esoterische filosofie verklaart dat de oorspronkelijke eigenschappen zijn te danken aan de verschillende aard van de beide klassen: de *agnishvatta-pitri's* hebben geen vuur (d.w.z. van scheppende hartstocht), omdat ze te goddelijk en zuiver zijn (zie boven, Sloka 13); terwijl de *barhishad*, de maangeesten die nauwer met de aarde zijn verbonden, de scheppende Elohim van de vorm, of de Adam van het stof werden.

De allegorie zegt dat Sanandana en andere *Vedha's*, de zonen van Brahma, *zijn eerste nageslacht*, 'zonder begeerte of hartstocht waren, bezielde met heilige wijsheid, vervreemd van het Heelal en *niet verlangend naar nakomelingen*' (*Vishnu Purana*, Deel I, vii). Dit wordt ook bedoeld in Sloka 13 met de woorden: 'Zij wilden niet scheppen', en wordt als volgt verklaard: 'De oorspronkelijke emanaties van de scheppende macht staan te dicht bij de absolute Oorzaak. Het zijn latente overgangskrachten, die zich pas in de volgende en latere stadia zullen ontwikkelen.' Dit maakt het duidelijk. Daarom zegt men dat Brahma toornig werd toen hij zag dat die 'belichaamde geesten, voortgebracht uit zijn ledematen (*gatra*), zich niet wilden vermenigvuldigen'. Waarna hij volgens de allegorie nog zeven *verstandgeboren* zonen schept (zie '*Moksha-Dharma*' en '*Mahabharata*'), namelijk *Marichi*, *Atri*, *Angiras*, *Pulastya*, *Pulaha*, *Kratu* en *Vasishta*; de laatste wordt vaak vervangen door *Daksha*, de vruchtbaarste van de scheppers. In de meeste teksten worden deze zeven zonen van *Vasishta-Daksha* de zeven rishi's van het *derde* manvantara genoemd; laatstgenoemde heeft zowel betrekking op de derde Ronde als op het derde Wortelras en de vertakkingen daarvan in de vierde Ronde. Deze zijn allen de scheppers van de verschillende wezens op deze aarde, de *prajapati's*, en tegelijkertijd verschijnen ze als verschillende reïncarnaties in de vroege manvantara's of rassen.

Zo wordt duidelijk waarom de *agnishvatta*, die het grovere *scheppende vuur* missen en daardoor niet in staat zijn de stoffelijke mens te scheppen, omdat ze geen *dubbel* of astraal lichaam hebben om te projecteren - zij hebben immers geen enkele *vorm* - in exoterische allegorieën worden voorgesteld als yogi's, kumara's (kuise jongelingen), die 'rebellan' werden, *Asura's*, strijdende en tegenstand biedende goden³, enz. Toch konden alleen zij de mens voltooien, d.w.z. hem tot een zelfbewust, bijna goddelijk wezen maken - een god op aarde. De *barhishad*, hoewel in het bezit van het scheppende vuur, misten het hogere MAHAT-mische element. Omdat zij op hetzelfde niveau stonden als de lagere beginselen - die aan de grove objectieve stof voorafgaan - konden zij slechts de uiterlijke mens voortbrengen, of liever het model van de stoffelijke mens, de astrale mens. Hoewel Brahma (het collectieve *mahat* of het universele goddelijke denkvermogen) hun dus die taak *toevertrouwt*,

wordt het 'mysterie van de schepping' op aarde herhaald, maar alleen in omgekeerde zin, als in een *spiegel*. Zij die niet in staat zijn de geestelijke onsterfelijke mens te scheppen, projecteren het verstandeloze model (het *astrale*) van het stoffelijke wezen; en zoals wij zullen zien, waren het degenen die zich niet wilden vermenigvuldigen die zich offerden voor het welzijn en de redding van de *geestelijke mensheid*. Want om de *zevenvoudige mens* te voltooien, en om aan zijn drie lagere beginselen de geestelijke monade toe te voegen en ze daarmee te verbinden – deze monade zou nooit anders in zo'n vorm kunnen wonen dan in een *absoluut latente toestand* – zijn twee verbindende beginselen nodig: *manas* en *kama*. Dit vereist een levend *geestelijk vuur* van het middelste beginsel uit de *vijfde* en *derde* toestand van het pleroma. Maar dit vuur is in het bezit van de *driehoeken*, niet van de (volmaakte) *kubussen*, die de engelachtige wezens symboliseren: de eerstgenoemden hebben het zich vanaf de eerste schepping toegeëigend, zoals ook wordt gezegd in de allegorie van Prometheus. Dit zijn de actieve, en dus – in de hemel – niet langer 'zuivere' wezens. Ze zijn de onafhankelijke en vrije intelligenties geworden, die volgens elke theogonie voor die onafhankelijkheid en vrijheid strijden, en die dus – in de gewone zin van het woord – 'in opstand zijn tegen de goddelijke passieve wet'. Dit zijn dus die 'vlammen' (de *agnishvatta*) die, zoals Sloka 13 zegt, 'achterblijven' in plaats van samen met de andere op aarde mensen te gaan scheppen. Maar de ware esoterische betekenis is, dat de meeste van hen waren bestemd om te incarneren als de *ego's* van de komende oogst van de mensheid. Het menselijke *ego* is noch atman noch buddhi, maar het hogere *manas*: de verstandelijke verwezenlijking en ontplooiing van de intellectuele zelfbewuste *zelfzucht* – in hogere geestelijke zin. De oude boeken noemen het *karana sarira* op het gebied van *sutratma*, dat is de gouden draad waaraan de verschillende persoonlijkheden van dit hogere *ego* als kralen zijn geregen. Indien de lezer werd gezegd, zoals in de *half-esoterische* allegorieën, dat deze wezens terugkerende *nirvani's* waren uit voorafgaande *mahamanvantara's* – tijdperken van onberekenbare duur die in de eeuwigheid zijn verlopen, een nog minder berekenbare tijd geleden – dan zou hij de tekst nauwelijks goed kunnen begrijpen, terwijl sommige kenners van de Vedanta misschien zouden zeggen: 'Dit is niet zo; de nirvani kan nooit terugkeren', wat waar is voor het manvantara waartoe hij behoort, maar onjuist als de eeuwigheid wordt bedoeld. Want in de heilige sloka's wordt gezegd:

'De stralende draad die onvergankelijk is en slechts in nirvana oplost, komt daaruit ongeschonden weer tevoorschijn op de dag waarop de Grote Wet alle dingen tot werkzaamheid terugroept. . . .'

Omdat dus de hogere 'pitri's of Dhyanis' geen aandeel hadden in zijn stoffelijke schepping, wordt de oorspronkelijke mens, voortgekomen uit de lichamen van zijn *geestelijk vuurloze* voorouders, beschreven als luchtvormig, zonder vastheid en VERSTANDELOOS. Hij had geen middenbeginsel om te dienen als schakel tussen het *hoogste* en het *laagste*, de geestelijke mens en het stoffelijke brein, want hij miste *manas*. De monaden die in deze *lege* SCHILLEN incarneerden, bleven even onbewust als toen zij van hun vroegere onvolledige vormen en voertuigen waren gescheiden. Er is in een *zuivere* geest op ons gebied geen vermogen tot scheppen en geen zelfbewustzijn, tenzij zijn al te homogene, volmaakte – want goddelijke – natuur om zo te zeggen wordt vermengd met en versterkt door een al gedifferentieerde essentie. Alleen de onderste lijn van de driehoek – die de eerste triade voorstelt die emaneert uit de universele MONADE – kan dit benodigde bewustzijn op het gebied van de gedifferentieerde Natuur verschaffen. Maar hoe konden deze zuivere emanaties, die volgens dit beginsel oorspronkelijk zelf *onbewust* (in onze zin) moeten zijn geweest, van enig nut zijn bij het verschaffen van het benodigde beginsel, omdat zij het zelf nauwelijks konden hebben bezeten? Het antwoord is moeilijk te begrijpen, tenzij men goed bekend is met de filosofische metafysica van een beginloze en eindeloze reeks van kosmische wedergeboorten, en doordrongen is van, en vertrouwd raakt met die onveranderlijke Natuurwet die EEUWIGE BEWEGING is, cyclisch en spiraalvormig, en dus zelfs bij haar schijnbare teruggang progressief. Het *ene* goddelijke beginsel, het naamloze DAT van de Veda's, is het universele geheel, dat noch in zijn geestelijke aspecten en emanaties, noch in zijn stoffelijke atomen, ooit in '*absolute rust*' kan zijn, behalve tijdens de 'nachten' van Brahma. Daarom zijn ook de 'eerstgeborenen' degenen die bij het begin van een manvantara het eerst in beweging worden gebracht, en dus de eersten die in de lagere sferen van de stoffelijkheid vallen. Zij die in de theologie 'de Tronen' worden genoemd en de 'zetel van God' zijn, moeten de eerste geïncarneerde mensen op aarde zijn; en als wij aan de eindeloze reeks van vroegere manvantara's denken, wordt het begrijpelijk dat de laatsten het eerst, en de eersten het laatst moesten komen. Kortom, wij zien dat de hogere engelen talloze eonen tevoren de 'zeven cirkels' hadden doorbroken, en deze zo van het heilige vuur hadden *berooft*, wat in gewone taal betekent, dat ze tijdens hun vroegere incarnaties, zowel in lagere als in hogere werelden, alle wijsheid daarvan hadden opgenomen – de weerspiegeling van MAHAT in zijn verschillende graden van intensiteit. Geen enkele entiteit, hetzij engel of mens, kan de toestand van nirvana of van absolute zuiverheid bereiken, behalve door het doormaken van eonen van lijden en door de *kennis* van zowel het KWADE als het goede, omdat het laatste anders onbegrijpelijk zou blijven.

Tussen de mens en het dier – waarvan de monaden (of jiva's) in principe identiek zijn – ligt de onoverbrugbare kloof van verstandelijkheid en zelfbewustzijn. Wat is de menselijke geest in zijn hogere aspect, waar komt hij

vandaan, als hij geen deel is van de essentie – en in sommige zeldzame gevallen van incarnatie, de *essentie zelf* – van een hoger wezen: een wezen van een hoger en goddelijk gebied? Kan de mens – een god in diervorm – het product zijn van de stoffelijke Natuur, alleen door evolutie, evenals het dier dat van de mens verschilt in uiterlijke vorm maar in geen geval in de bouwstoffen van zijn fysieke structuur, en dat wordt bezielde door dezelfde, hoewel niet ontwikkelde, monade – als we zien dat de verstandelijke vermogens van deze twee evenveel verschillen als de zon van de glimworm? En wat brengt zo'n verschil teweeg, tenzij de mens een dier is *plus een levende god* in zijn stoffelijke omhulsel? Laten wij hierbij even stilstaan en ons ernstig deze vraag stellen, zonder ons te storen aan de grillen en sofismen van zowel het tegenwoordige materialisme als de moderne psychologie.

Tot op zekere hoogte geven wij toe dat zelfs de esoterische leer allegorisch is. Om deze laatste voor het gemiddelde verstand toegankelijk te maken, is het nodig symbolen te gebruiken die in een begrijpelijke vorm zijn gegoten. Vandaar de allegorische en half-mythische verhalen in de exoterische, en de (slechts) *half*-metafysische en objectieve voorstellingen in de esoterische leringen. Want de zuiver en transcendentaal geestelijke begrippen zijn alleen aangepast aan het waarnemingsvermogen van degenen die 'zien zonder ogen, horen zonder oren, en gewaarworden zonder organen', volgens de beeldende taal van de Toelichting. De te puriteinse idealist staat het vrij het leerstuk te vergeestelijken, terwijl de moderne psycholoog eenvoudig zou proberen onze 'gevallen', maar nog goddelijke menselijke ziel in haar verbinding met *buddhi*, te laten verdwijnen.

Het mysterie, verbonden met de hoog geestelijke voorouders van de *goddelijke* mens in de aardse mens, is heel groots. In de Purana's wordt naar zijn tweevoudige schepping verwezen, hoewel de esoterische betekenis ervan slechts kan worden benaderd door samenvoegen van de vele verschillende versies, en door ze naar hun symbolische en allegorische karakter te lezen. Dit geldt ook voor de bijbel, zowel wat betreft *Genesis* als zelfs de *Brieven* van Paulus. Want die *schepper*, die in het tweede hoofdstuk van *Genesis* de 'Heer God' wordt genoemd, is oorspronkelijk de *Elohim*, of *goden* (de Heren), in het meervoud; en terwijl een van hen de aardse Adam uit stof maakt, blaast de ander hem de adem van het leven in, en maakt de derde van hem een *levende ziel* (ii, 7); al deze lezingen liggen besloten in het meervoudige getal van de *Elohim*. 'De eerste mens is uit de aarde, de tweede (de laatste of beter hoogste) is uit de hemel', zegt Paulus in I *Corinthiërs* xv, 47.

In de Arische allegorie worden de opstandige zonen van Brahma allen voorgesteld als heilige asceten en yogi's. In elke kalpa opnieuw geboren, proberen zij gewoonlijk het werk van menselijke voortplanting te belemmeren. Wanneer Daksha, het hoofd van de *prajapati's* (scheppers), 10.000 zonen voortbrengt om de wereld te bevolken, komt Narada – een zoon van Brahma, de grote rishi, en *feitelijk*, zo niet in naam, een 'kumara' – tussenbeide en verijdelt tweemaal Daksha's doel, door die zonen over te halen heilige asceten te blijven en het huwelijk te vermijden. Hiervoor legt Daksha aan Narada de vloek op om *als mens* te worden *wedergeboren*, zoals Brahma hem vroeger had vervloekt omdat hij weigerde te trouwen en nakomelingen te verwekken, met de woorden: 'Verga in uw tegenwoordige (*deva*- of engel-)vorm en neem uw verblijf in de moederschoot', d.w.z. word een mens (*Vayu Purana; Harivamsa*, 170). Ondanks verschillende tegenstrijdige lezingen van hetzelfde verhaal is het gemakkelijk in te zien dat Narada behoort tot die klasse van Brahma's 'eerstgeborenen' die allen in opstand kwamen tegen de wet van de dierlijke voortplanting, waarvoor zij als *mensen* moesten incarneren. Van alle vedische rishi's is Narada, zoals al is aangetoond, de meest onbegrijpelijke, omdat hij het nauwst is verbonden met de occulte leringen vooral met de geheime cyclussen en kalpa's (zie boven).

Bepaalde tegenstrijdige mededelingen over deze wijze hebben de oriëntalisten sterk in verwarring gebracht. Zo wordt gezegd dat hij beslist weigert te *scheppen* (nakomelingen te hebben), en zelfs dat hij zijn vader Brahma 'een valse leermeester' noemt, omdat deze hem de raad geeft te trouwen (*'Narada-Pancha-Ratrd'*); toch wordt hij een van de *prajapati's*, 'voorvaderen', genoemd! In het *Naradiya Purana* beschrijft hij de wetten en de plichten van de ongehuwde adepten; en omdat deze occulte plichten toevallig niet voorkomen in het fragment van ongeveer 3000 stanza's dat in het bezit van Europese musea is, worden de brahmanen voor leugenaars uitgemaakt. De oriëntalisten vergeten echter dat wordt aangenomen dat het *Naradiya* 25.000 stanza's bevat en dat het niet erg aannemelijk is dat zulke handschriften in het bezit zouden zijn van niet-ingewijde hindoes, van degenen die bereid zijn ieder kostbaar palmblad-handschrift te verkopen voor een schotel linzen. Laat het voldoende zijn te zeggen dat Narada *de deva-rishi* van het occultisme bij uitstek is, en dat de occultist die Narada niet vanuit zijn zeven esoterische aspecten overdenkt, analyseert en bestudeert, nooit in staat zal zijn bepaalde antropologische, chronologische en zelfs kosmische mysteriën te doorgronden. Hij is een van de bovengenoemde *vuren*, en speelt een rol in de evolutie van deze kalpa vanaf het begin tot het laatste stadium. Hij is een acteur die in elk van de achtereenvolgende bedrijven (Wortelrassen) van het tegenwoordige manvantarische drama verschijnt, in de wereld-allegorieën die de grondtoon van de esoterie aanslaan, en die de lezer nu meer vertrouwd worden. Maar laten wij ons wenden tot andere oude heilige geschriften en documenten om een bevestiging te krijgen van de 'vuren', 'vonken' en 'vlammen'. Ze zijn er in overvloed, als men ze maar op de goede plaatsen zoekt. In het '*Boek van het verborgen mysterie*' worden ze duidelijk genoemd, evenals in de '*Ha*

Idra Zuta Qadishd of de kleine heilige bijeenkomst. De taal is heel mystiek en gesluierd, maar toch nog begrijpelijk. Er staat dat te midden van de vonken van vroegere werelden, 'trillende vlammen en vonken' uit de goddelijke vuursteen, de *werklieden* de mens gaan scheppen, 'mannelijk en vrouwelijk' (427). Over deze 'vlammen en vonken' (engelen en hun werelden, sterren en planeten) wordt gezegd dat ze in figuurlijke zin 'uitdoven en sterven', dat wil zeggen *ongemanifesteerd* blijven tot een zeker natuurproces is voltooid. Om de dichte sluier te laten zien waarmee de belangrijkste feiten over het ontstaan van de mens voor het oog van het publiek zijn verborgen, worden nu twee passages aangehaald uit twee kabbalistische boeken. De eerste is uit het *Boek van het verborgen mysterie*:

(429.) Uit een lichtdrager (een van de zeven heilige planeten) van ondraaglijke helderheid kwam een stralende vlam voort, die als een reusachtige en machtige hamer de vonken liet wegsprengen die de voorafgaande werelden waren.

(430.) En zij werden vermengd en onderling verbonden met de ijlste ether, maar *niet eerder dan toen zij waren samengevoegd*, zelfs de grote vader en de grote moeder.

(431.) Uit *Hoa* zelf komt ^{AB}, de vader; en uit *Hoa* zelf komt ^{RUACH}, de geest; die zijn verborgen in de Oude van dagen, en daarin is die ether verborgen.

(432.) En deze was verbonden met een lichtdrager (een planeet en haar engel of bestuurder), die uitging van die lichtdrager van ondraaglijke helderheid, die is verborgen in de schoot van *Aima*, de grote moeder⁸.

De volgende passage uit de *Zohar*⁹ handelt ook over dit mysterie: 'De voor-adamitische koningen. Wij hebben uit de Siphrah D'Tzniotha vernomen: dat de *At-tee'kah D' At-tee'keen*, de Oude van de Ouden, vóórdat hij zijn vorm voorbereidde, koningen bouwde, en koningen graveerde en koningen uitbeeldde (mensen, de koningen van de dieren), en zij konden niet bestaan: tot hij hen versloeg en *hen verborg tot na enige tijd*, en daarom staat er geschreven: 'En dit zijn de koningen die regeerden in het land van Edom' . . . En zij konden niet bestaan tot *Resha'Hiv'rah*, het Witte Hoofd, de *At-tee'kah D' At-tee'keen*, de Oude van de Ouden, zich inrichtte . . . en aan alle vormen boven en beneden vorm gaf . . . Voordat hij zich in zijn vorm inrichtte, waren al degenen die hij wenste te vormen, nog niet gevormd, en alle werelden zijn vernietigd . . . zij bleven niet op hun plaatsen, omdat de vorm van de koningen niet was gevormd zoals het zou moeten, en de *heilige stad niet was voorbereid*' (*Zohar* iii, 135a; 292a *Idra Zootah*. Brody, enz.)

De duidelijke betekenis van deze twee allegorische en metafysische uitweidingen is eenvoudig deze: werelden en mensen werden afwisselend gevormd en vernietigd, *onder de wet van de evolutie en uit vooraf bestaand materiaal*, tot zowel de planeten als de mensen daarop, in ons geval onze aarde en haar dieren- en mensenrassen, werden wat zij nu in de tegenwoordige cyclus zijn: tegenovergestelde polaire krachten, een evenwichtig samenstel van geest en stof, van het positieve en het negatieve, van het mannelijke en het vrouwelijke. Voordat de mens *stoffelijk* mannelijk en vrouwelijk kon worden, moest zijn prototype, de scheppende Elohim, zijn vorm op dit geslachtelijke gebied *astraal* ordenen. Dat wil zeggen, de atomen en de organische krachten, die neerdaalden naar het gebied van de gegeven differentiatie, moesten worden gerangschikt in de door de Natuur bedoelde orde, om altijd op vlekkeloze manier die wet uit te voeren, die de Kabbala het *Evenwicht* noemt, en waardoor alles wat bestaat in het tegenwoordige stadium van stoffelijkheid, in zijn uiteindelijke volmaaktheid als mannelijk en vrouwelijk bestaat. *Chochmah*, wijsheid, de mannelijke sephiroth, moest zich verspreiden *in en door binah*, de verstandelijke Natuur, of Begrip. Daarom moest het eerste menselijke Wortelras, geslachtloos en verstandeloos, worden vernietigd en 'verborgen tot na enige tijd'; d.w.z. het eerste ras, in plaats van te sterven, verdween *in het tweede ras*, zoals bepaalde lagere levensvormen en planten in hun nageslacht verdwijnen. Het was een transformatie op grote schaal. Het eerste Wortelras werd het tweede, zonder het te verwekken of voort te brengen en zonder te sterven. 'Zij gingen samen voorbij', of zoals er staat geschreven: 'En hij stierf en een ander regeerde in zijn plaats' (*Genesis* xxvi, 31 e.v., *Zohar*, iii, 292a). Waarom? Omdat 'de *Heilige Stad* nog niet was voorbereid'. En wat is de 'Heilige Stad'? De *Maquom* (de geheime *plaats* of het heiligdom) op aarde: met andere woorden de menselijke moederschoot, de microkosmische kopie en weerspiegeling van de *hemelse moederschoot*, de vrouwelijke ruimte of oorspronkelijke Chaos, waarin de mannelijke geest de kiem van de zoon of het zichtbare Heelal bevrucht¹⁰. Daarom wordt in het gedeelte over 'de emanatie van de mannelijke en vrouwelijke beginselen' in de *Zohar* (*ibid.*) gezegd dat op deze aarde de ^{WISJSHEID} van de 'Heilige Oude' 'alleen schittert in het mannelijke en het vrouwelijke'. '*Chochmah*, wijsheid, is de vader, en ^{BINAH}, begrip, is de moeder . . . en wanneer zij zich met elkaar verbinden, brengen zij de waarheid voort en stralen deze uit. Uit de gezegden van rabbi Je-yeva Sabah, d.i. de Oude, vernamen wij dit: Wat is binah, begrip? Maar wanneer zij zich met elkaar verbinden, de י (yod) in de ה (heh), worden zij bevrucht en brengen een zoon voort. En daarom wordt het *binah*, begrip, genoemd. Het betekent BeN YaH, d.i. zoon van YaH. Dit is de volledigheid van het geheel¹¹.'

Dit is ook de 'volledigheid' van het fallisme bij de rabbi's, de volkomen verheerlijking ervan, het goddelijke neergehaald tot het dierlijke, het verhevene tot de grofheid van het aardse. Er bestaat noch in het oosterse

occultisme, noch in de oorspronkelijke Kabbala - het 'Chaldeeuwse Boek van de Getallen' - iets dat zo tekenend grof is. Wij hebben dit al gezegd in 'Isis Ontsluierd':

'Wij vinden het nogal onverstandig van katholieke schrijvers, om aan hun woede lucht te geven in zinnen als deze: 'In een groot aantal pagoden neemt de fallische steen, evenals de Griekse *batylos*, eeuwig en altijd de grove onbetamelijke vorm aan van de *lingam* . . . de maha deva.' Voordat ze een smet werpen op een symbool waarvan de diepzinnige metafysische betekenis aan de hedendaagse kampioenen van die religie van zinnelijkheid *par excellence*, het rooms-katholicisme, ontgaat, zijn ze verplicht hun oudste kerken te vernielen en de vorm van de koepels van hun eigen tempels te veranderen. De Mahody van Elephanta, de ronde toren van Bhagalpur, de minaretten van de islam - hetzij afgerond of puntig - zijn de originelen van de *Campanile* van San Marco in Venetië, van de kathedraal van Rochester en van de moderne Dom van Milaan. Al deze spitsen, torens, koepels en christelijke tempels zijn de reproducties van het oorspronkelijke denkbeeld van de *lithos*, de opgerichte fallus.' (Deel II, blz. 5, Engelse uitgave.)

Niettemin, en hoe dit ook mag zijn, het feit dat al deze Hebreeuwse Elohim, vonken en cherubijnen identiek zijn met de deva's, rishi's en de vuren en vlammen, de rudra's en de negenenveertig agni's van de oude Arya's, wordt door en in de Kabbala voldoende bewezen.

Noten:

1. *Sri* is de dochter van Bhrigu, een van de prajapati's en rishi's, het hoofd van de Bhrigu's, 'de vernietigers', de klasse van luchtgoden. Zij is Lakshmi, de vrouw van Vishnu, en zij is 'de bruid van Siva' (Gauri), en zij is Sarasvati, 'de waterige', de vrouw van Brahma, omdat deze drie goden en godinnen één zijn, onder drie aspecten. Lees de uitleg door Parasara in *Vishnu Purana*, Deel I, hfst. viii (Deel I, vertaling van Wilson, blz. 119), en het wordt begrijpelijk. 'De Heer van Sri' is de maan, zegt hij, en 'Sri is de vrouw van Narayana, de god van de goden'; Sri of Lakshmi (Venus) is Indrani, zoals zij Sarasvati is, want met de woorden van Parasara: 'Hari (of Isvara, 'de Heer') is alles wat in het Heelal mannelijk wordt genoemd; Lakshmi is alles wat vrouwelijk wordt genoemd. Er is niets anders dan deze twee.' Daarom is zij de 'vrouwelijke' en 'god' de mannelijke Natuur.
2. Volgens de wonderbaarlijke chronologie van Bentley, die schreef in een tijd toen de bijbelse chronologie nog onbetwist was; en ook volgens de tijdrekening van die tegenwoordige oriëntalisten die de data van de hindoes zoveel mogelijk verkleinen.
3. Sri is de godin van, en is zelf 'fortuin en voorspoed'.
4. '*Masonic Review*'; Cincinnati, juni 1886, art. 'The Cabbalah'.
5. Omdat, zoals de allegorie laat zien, zij werden aangeklaagd door de goden die geen eigen persoonlijke verdiensten bezaten en die de heiligheid vreesden van die uit eigen kracht strevende geïncarneerde wezens die *asceten* en yogi's waren geworden en die dreigden de macht van de eerstgenoemden omver te werpen door *zelf verworven krachten*. Dit alles heeft een diepzinnige filosofische betekenis en heeft betrekking op het ontwikkelen en verkrijgen van goddelijke vermogens door *eigen inspanning*. Sommige rishi-yogi's zijn volgens de Purana's veel machtiger dan de goden. Secundaire goden of tijdelijke natuurkrachten zijn gedoemd te verdwijnen; alleen de geestelijke potentialiteit in de mens kan hem ertoe brengen één te worden met het ONEINDIGE en het ABSOLUTE.
6. Zie Deel I, Stanza III tot V. De driehoek wordt op aarde een vijfhoek (vijfvoud).
7. Zoals Bunsen en anderen hebben aangetoond, is Seth niet alleen de *oorspronkelijke* god van de Semieten - de eerste joden inbegrepen - maar ook hun 'half-goddelijke voorvader'. Want, zegt Bunsen ('*God in History*', Deel i, blz. 233 en 234), 'de Seth van Genesis, de vader van Henoch (de mens), moet wel oorspronkelijk parallel hebben gelopen met wat afkomstig is van de Elohim, Adams vader'. Volgens Bunsen was de godheid (de god Seth) de *oorspronkelijke* god van Noord-Egypte en Palestina' (Staniland Wake, '*The Great Pyramid*'). En Seth werd in de latere theologie van de Egyptenaren beschouwd als 'EEN BOZE DEMON', zegt dezelfde Bunsen, want hij is één met Typhon en als logisch gevolg één met de demonen van de Hindoes.
8. Zie Mathers, '*Kabbalah Unveiled*'.
9. Vertaald in I. Myer, '*Qabbalah*'.
10. Zie 'Het Heilige der Heiligen: zijn esoterische betekenis', in Afd. II van dit Deel.
11. *Zohar* iii, 290a, geciteerd in Isaac Myer, *Qabbalah*, blz. 387.

STANZA 4

SCHEPPING VAN DE EERSTE RASSEN

S (14) Schepping van mensen. (15) Ze zijn lege schaduwen. (16) De scheppers weten niet hoe zij een denkende mens moeten scheppen. (17) Wat nodig is voor het vormen van een volmaakte mens.

14. DE ZEVEN MENIGTEN, DE 'UIT DE WIL (of het verstand) GEBOREN HEREN', GEDREVEN DOOR DE GEEST VAN HET LEVEN-SCHENKEN (*fohat*), SCHEIDEN MENSEN VAN ZICH AF, IEDER OP ZIJN EIGEN GEBIED (a).

(a) Zij wierpen hun 'schaduwen' of *astrale lichamen* af – indien men mag veronderstellen dat een zo etherisch wezen als een 'maangeest' zich niet alleen in een nauwelijks tastbaar lichaam verheugt, maar ook in een astraal lichaam. In een andere Toelichting wordt gezegd dat de 'voorouders' de eerste mens *uitademden*, zoals Brahma volgens de uitleg de *Sura's* (goden) heeft uitgeademd, toen zij '*Asura's*' werden (van *asu*, adem). In een derde toelichting wordt gezegd dat zij, de nieuw geschapen mensen, 'schaduwen van de schaduwen' waren.

Over deze zin – 'zij waren de schaduwen van de schaduwen' – kan misschien nog iets worden gezegd en kan een vollediger verklaring worden gegeven. Dit eerste proces van de evolutie van de mensheid is veel gemakkelijker aan te nemen dan het proces dat erop volgt, hoewel ze alle zullen worden verworpen en betwijfeld, zelfs door sommige kabbalisten, vooral de westerse, die de tegenwoordige gevolgen bestuderen, maar hebben verzuimd aandacht te schenken aan de oorspronkelijke oorzaken ervan. Ook voelt de schrijfster zich niet bevoegd een manier van voortplanting uit te leggen die, behalve voor een oosterse occultist, zo moeilijk is te begrijpen. Daarom is het hier nutteloos over dit proces in details te treden, hoewel het in de Geheime Boeken nauwkeurig wordt beschreven, want dit zou slechts leiden tot het bespreken van feiten die tot nu toe aan de wereld van niet-ingewijden onbekend waren, en die daarom verkeerd zouden worden begrepen. Aan een 'Adam', gevormd uit het stof van de aarde, zal altijd door een bepaalde klasse van onderzoekers de voorkeur worden gegeven boven één die is geprojecteerd uit het etherische lichaam van zijn schepper, hoewel men over het eerstgenoemde proces nooit iets heeft gehoord, terwijl het laatstgenoemde, zoals iedereen weet, bekend is aan veel spiritisten in Europa en Amerika, die de eersten behoorden te zijn om het te begrijpen. Want wie zal niet althans de mogelijkheid van zo'n *geboorte* erkennen, als hij getuige is geweest van het verschijnsel van een zich materialiserende vorm die uit de poriën van een medium of in andere gevallen uit zijn *linkerzijde* tevoorschijn kwam? Indien er in het Heelal wezens zijn zoals engelen of geesten, van wie de *onlichamelijke* essentie een verstandelijke entiteit kan vormen, ondanks de afwezigheid van een (voor ons) vast organisme, en indien er mensen zijn, die geloven dat een god de eerste mens uit stof maakte en hem een levende ziel inblies – en er zijn miljoenen en miljoenen die beide geloven – wat voor onmogelijks is er dan in onze leer? Al snel zal de dag aanbreken waarop de wereld zal moeten kiezen of zij de wonderbaarlijke schepping van de mens (en ook van de Kosmos) uit *niets*, volgens de dode letter van *Genesis*, wil aanvaarden, of een eerste mens, geboren uit een fantastische schakel – die tot dusver volkomen '*ontbreekt*' – de gemeenschappelijke voorvader van de mens en van de 'echte aap'. Tussen deze twee dwalingen staat de occulte filosofie. Zij leert dat het eerste mensengeslacht door hogere en halfgoddelijke wezens uit hun eigen essenties werd geprojecteerd. Al beschouwt men dit proces ook als abnormaal of zelfs ondenkbaar – omdat het in dit stadium van de evolutie in de Natuur niet meer voorkomt – toch is bewezen dat het mogelijk is, op basis van bepaalde 'spiritistische' feiten. Daarom vragen wij: welke van de drie hypothesen of theorieën is de redelijkste en de minst absurde? Niemand – tenzij hij een verstokte materialist is – kan toch ooit bezwaar maken tegen de occulte leer.

We zagen dat uit de laatstgenoemde is af te leiden dat de mens niet is 'geschapen' als het volledige wezen dat hij nu is, hoe onvolmaakt bij ook nu nog is. Er was een geestelijke, een psychische, een verstandelijke en een dierlijke evolutie, van het hoogste tot het laagste, zowel als een stoffelijke ontwikkeling – van het eenvoudige en homogene tot het meer ingewikkelde en heterogene, hoewel niet helemaal langs de lijnen die de hedendaagse evolutionisten aangeven. Deze dubbele evolutie in twee tegengestelde richtingen vereiste verschillende tijdperken van uiteenlopende aard en graad van geestelijk en verstandelijk vermogen, om het wezen te vormen dat nu als de mens bekendstaat. Bovendien is er één absolute, altijd werkzame en nooit dwalende wet, die van de ene eeuwigheid (of manvantara) tot de andere steeds dezelfde lijnen volgt – die aan het gemanifesteerde, of dat wat wij de grote illusie (*maha-maya*) noemen, altijd een mogelijkheid biedt om hoger op te klimmen, maar die enerzijds de geest dieper en dieper in stoffelijkheid dompelt, en hem dan *door het vlees verlost* en bevrijdt. Deze wet gebruikt voor die doeleinden de wezens van andere en hogere gebieden, mensen of *denkvermogens* (Manu's), in overeenstemming met wat ze karmisch nodig hebben.

Hier verwijzen we de lezer opnieuw naar de filosofie en de religie van India. De esoterie van beide komt overeen met onze Geheime Leer, hoeveel de vorm ook kan verschillen

DE OVEREENSTEMMING VAN EN DE VERSCHILLEN TUSSEN DE INCARNERENDE KRACHTEN

De voorouders van de mens, in India de 'vaderen', pitara of pitri's genoemd, zijn de scheppers van onze lichamen en lagere beginselen. Zij zijn onszelf, als de *eerste persoonlijkheden*, en *wij zijn zij*. De oorspronkelijke mens zou 'het been van hun been en het vlees van hun vlees' zijn, indien zij lichaam en vlees hadden. Zoals gezegd, waren zij '*maanwezens*'.

Degenen die de mens zijn bewuste onsterfelijke *EGO* hebben geschonken, zijn de 'zonne-engelen' – of men dit nu overdrachtelijk of letterlijk opvat. De mysteriën van het bewuste *EGO* of de menselijke ziel zijn groot. De esoterische naam van deze 'zonne-engelen' is letterlijk de 'Heren' (*Nath*) van 'volhardende onophoudelijke toewijding' (*pranidhana*). Daarom schijnen degenen van het *vijfde* beginsel (*manas*) in verband te staan met, of de ontwerpers te zijn van, het stelsel van de yogi's, die van *pranidhana* hun *vijfde* voorschrift maken (zie *Yoga Shastra*, II, 32). Wij hebben al verklaard waarom de occultisten aan de andere kant van de Himalaja deze 'Heren' als duidelijk identiek beschouwen met degenen die in India *kumara's*, *agnishvatta's* en de *barhishads* worden genoemd.

Hoe nauwkeurig en waar is Plato's uitspraak, hoe diepzinnig en filosofisch is zijn opmerking over de (menselijke) Ziel of het *EGO*, toen hij deze omschreef als 'een samenstel van *hetzelfde* en *het andere*'. En toch, hoe slecht is deze wenk begrepen, want de wereld dacht dat werd bedoeld dat de ziel de adem van God of Jehova was. Het is '*hetzelfde* en *het andere*', zoals de grote ingewijde en filosoof zei; want het ego (het 'hogere zelf', wanneer dat is versmolten met en opgegaan in de goddelijke monade) is de mens, en toch *hetzelfde* als het '*ANDERE*', de in hem geïncarneerde engel, die hetzelfde is als het universele *MAHAT*. De grote klassieke schrijvers en filosofen voelden deze waarheid, toen ze zeiden dat 'er iets in ons moet zijn dat onze gedachten voortbrengt. Iets heel ijs; het is een adem; het is vuur; het is ether; het is het meest verfijnde; het is een zwakke gelijkenis; het is een begrijpen; het is een getal; het is harmonie . . .' (*Voltaire*).

Deze allen zijn de *manasam* en *rajasas*: de *kumara's*, *asura's* en andere heersers en *pitri's*, die incarneerden in het derde Ras, en op deze en verschillende andere manieren de mensheid denkvermogen schonken.

Er zijn zeven klassen van *pitri's*, zoals hieronder is te zien, drie onlichamelijke en vier lichamelijke; en twee soorten, de *agnishvatta's* en de *barhishads*. Wij kunnen eraan toevoegen dat, evenals er twee soorten *pitri's* zijn, er ook een dubbel en een drievoudig stel *barhishads* en *agnishvatta's* is. Eerstgenoemden worden, na hun astrale dubbelgangers te hebben voortgebracht, wedergeboren als *zonen van Atri*, en zijn de '*pitri's* van de demonen' of lichamelijke wezens, op gezag van Manu (III, 196); terwijl de *agnishvatta's* worden wedergeboren als zonen van Marichi (een zoon van Brahma), en de *pitri's* van de goden zijn (wederom *Manu*, *Matsya* en *Padma Purana's* en *Kulluka* in de Wetten van de *Manava's*, III, 195). Bovendien verklaart het *Vayu Purana* dat alle zeven orden oorspronkelijk de *eerste goden*, de *vairaja's* zijn geweest, die Brahma 'met het oog van yoga aanschouwde in de eeuwige sferen, en die de *goden van de goden* zijn'; en het *Matsya* voegt eraan toe dat de goden hen vereerden; terwijl de *Harivansa* (S. 1, 935) de *viraja's* slechts als één klasse van de *pitri's* opvat. Deze laatste bewering wordt bevestigd door de geheime leringen, die echter de *viraja's* vereenzelvigen met de *oudere agnishvatta's* en de *rajasas*, of *abhutarajasas*, die onlichamelijk zijn en zelfs geen astrale schim hebben. Van Vishnu wordt in de meeste handschriften gezegd dat hij zich in en door hen heeft geïncarneerd. 'In het *Raivata manvantara* werd Hari, de beste van de goden, geboren uit *Sambhuti*, als de goddelijke *manasas* – voortkomend uit de godheden, *rajasas* genoemd.' *Sambhuti* was een dochter van Daksha en de vrouw van Marichi, de vader van de *agnishvatta's*, die samen met de *rajasas*, altijd in verband worden gebracht met *manasas*. Zoals wordt opgemerkt door een veel bekwaamere sanskritist dan Wilson, namelijk Fitzedward Hall, is 'Manasa geen ongeschikte naam voor een godheid die is verbonden met de *rajasas*. Deze schijnt ook voor te komen in *Manasam* – hetzelfde als *manas* – met een verandering in de uitgang die nodig is om een mannelijke personificatie uit te drukken' (*Vishnu Purana*, Deel III, hfst. I, blz. 17, voetnoot). Alle zonen van *Viraja* zijn *manasa*, zegt *Nilakantha*. En *Viraja* is Brahma, en daarom worden de *onlichamelijke* *pitri's* *vairaja's* genoemd, want ze zijn de zonen van *Viraja*, zegt het *Vayu Purana*.

Wij zouden onze bewijzen tot in het oneindige kunnen vermeerderen, maar dat is nutteloos. De verstandigen zullen onze bedoeling begrijpen; van de *onverstandigen* wordt dit niet verlangd. Er zijn drieëndertig crores of 330 miljoen goden in India. Maar, zoals door de geleerde spreker over de Bhagavad Gita wordt opgemerkt, 'ze zijn misschien allen deva's, maar in geen geval allemaal 'goden' in de hoge geestelijke zin die men aan dit woord toekent'. 'Dit is een ongelukkige blunder', merkt hij op, 'die gewoonlijk door Europeanen wordt begaan. Deva is

een soort geestelijk wezen, maar uit het feit dat hetzelfde woord in het gewone spraakgebruik wordt toegepast in de betekenis van god, volgt volstrekt niet dat wij drieëndertig crores van goden moeten vereren.' En hij voegt er veelbetekenend aan toe: 'Deze wezens hebben, zoals gemakkelijk is af te leiden, een *zekere verwantschap* met een van de drie samenstellende *upadhi's* (grondbeginselen) waarin wij de mens hebben verdeeld.' (Zie *Theosophist*, febr. 1887 e.v.)

De namen van de godheden van een bepaalde mystieke klasse veranderen met elk manvantara. De twaalf grote goden bijvoorbeeld, de *jaya's*, geschapen door Brahma om hem in het begin van de kalpa te helpen bij het scheppingswerk, en die, verzonken in samadhi, verzuimden te scheppen – waarop ze werden veroordeeld om in elk manvantara herhaaldelijk te worden geboren, tot in de zevende – worden respectievelijk genoemd *ajita's*, *tushita's*, *satya's*, *hari's*, *vaikuntha's*, *sadhya's* en *aditya's*: ze zijn *tushita's* (in de tweede kalpa) en *aditya's* in deze *Vaivasvata*-periode (zie *Vayu Purana*), bovendien hebben ze in ieder tijdvak nog andere namen. Maar ze zijn identiek met de *manasa* of *rajasas*, en deze met onze incarnerende Dhyan-Chohans. Ze zijn allen klassen van de *jnana-deva's*.

Ja, behalve die wezens die, zoals de *yaksha's*, *gandharva's*, *kinara's*, enz., opgevat als *individualiteiten*, het astrale gebied bewonen, zijn er werkelijke *devajnanams*, en tot deze klassen van *deva's* behoren de *aditya's*, de *vairaja's*, de *kumara's*, de *asura's* en al die hoge hemelse wezens die de occulte leer vóór alles de *manasvin* noemt, de wijzen, en die alle mensen tot de *zelfbewuste*, geestelijk verstandelijke wezens zouden hebben gemaakt die zij eens zullen zijn, als zij niet wegens hun plichtsverzuim waren 'veroordeeld' om tot voortplanting te vervallen en zelf als stervelingen te worden wedergeboren.

STANZA 4. *Vervolg*

15. ZEVEN KEER ZEVEN SCHADUWEN (*chhaya's*) VAN TOEKOMSTIGE MENSEN (of *amanasas*) (a) WERDEN (zo) GEBOREN, IEDER VAN ZIJN EIGEN KLEUR (*huidkleur*) EN SOORT (b). IEDER (ook) ONDERGESCHIKT AAN ZIJN VADER (*schepper*). DE VADEREN, DE BEENDERLOZEN, KONDEN GEEN LEVEN SCHENKEN AAN WEZENS MET BEENDEREN. HUN NAKOMELINGEN WAREN BHUTA (*schimmen*) ZONDER VORM OF DENKVERMOGEN. DAAROM WERDEN ZIJ HET CHHAYA- (*beeld- of schaduw-*) RAS GENOEMD (c).

(a) *Manu* komt, zoals al werd opgemerkt, van de wortel 'mar', denken, en betekent dus 'een denker'. Van dit Sanskrietwoord is heel waarschijnlijk het Latijnse 'mens', verstand, afgeleid, en het Egyptische 'Menes', de 'meester-geest', het pythagorische *monas*, of de bewuste 'denkende eenheid', en zelfs ons 'manas' of denkvermogen, het vijfde beginsel in de mens. Daarom worden deze schaduwen *amanasa*, 'verstandeloos', genoemd.

Bij de brahmanen zijn de pitri's heel heilig, omdat zij de voortbrengers^o of voorouders van de mensen zijn – de eerste *manushya* op deze aarde – en de brahmaan brengt aan hen offers wanneer hem een zoon wordt geboren. Zij worden meer vereerd en hun ritueel is belangrijker dan de verering van de goden. (Zie de 'Wetten van Manu', Deel III, blz. 203.)

Mogen wij nu niet zoeken naar een filosofische betekenis van deze tweevoudige groep van voorvaderen?

Omdat de pitri's in *zeven klassen* worden verdeeld, hebben wij hier weer dit mystieke getal. Bijna alle Purana's zijn het erover eens dat drie hiervan *arupa*, vormloos, zijn, en vier belichaamd; de eerstgenoemde zijn verstandelijk en geestelijk, de laatste stoffelijk en zonder verstand. Esoterisch vormen de *Asura's* de eerste drie klassen van pitri's – 'geboren in het lichaam van de nacht' – terwijl de andere vier uit het schemerlichaam werden voortgebracht. Hun vaderen, de goden, waren volgens het *Vayu Purana* gedoemd als dwazen op aarde te worden geboren. De legenden zijn opzettelijk dooreengemengd en heel vaag gehouden: de pitri's zijn in de ene legende de zonen van de goden, en in een andere die van Brahma, terwijl ze volgens een derde de leraren van hun eigen vaders zijn. Het zijn de menigten van de vier stoffelijke klassen, die de mensen gelijktijdig in de zeven zones scheppen.

Over de zeven klassen van pitri's, waarvan elke weer is verdeeld in zevenen, volgt nu nog een enkel woord tot de onderzoekers, en een vraag aan de niet-ingewijden. Die klasse van de 'vuur-Dhyani's' die wij op onbetwistbare gronden identificeren met de *agnishvatta's*, wordt in onze school het 'hart' van het lichaam van de Dhyan-Chohan genoemd, en heeft zich, zoals men zegt, geïncarneerd in het derde ras van de mensen en hen vervolmaakt. De esoterische mystagogie spreekt over de geheimzinnige relatie tussen de zevenvoudige essentie of substantie van dit engelenhart en dat van de mens, van wie elk stoffelijk orgaan en elke psychische en geestelijke functie om zo te zeggen een weerspiegeling is, een kopie op het aardse gebied, van het model of prototype *daarboven*. Waarom, kan men vragen, zou er zo'n vreemde herhaling zijn van het getal zeven in de anatomische structuur van de mens? Waarom zou het hart *vier lagere* 'holten en *drie hogere afdelingen* hebben, wat zo merkwaardig

overeenkomt met de zevenvoudige indeling van de menselijke beginselen, gescheiden in twee groepen, de hogere en de lagere; en waarom zou dezelfde verdeling zijn te vinden in de verschillende klassen van pitri's, en vooral onze vuur-Dhyani's? Want zoals al werd medegedeeld, kunnen deze wezens worden onderscheiden in vier lichamelijke (of grovere) en drie onlichamelijke (of fijnere) 'beginselen', of hoe men die ook wil noemen. Waarom zenden de zeven zenuwvlechten van het lichaam *zeven stralen uit*? Waarom zijn er zeven van deze vlechten, en ook zeven verschillende lagen in de menselijke huid?

'Nadat de voorvaderen hun schaduwen hebben uitgeworpen en mensen hebben gemaakt uit één element (ether), stijgen zij weer omhoog naar mahaloka, vanwaar zij periodiek neerdalen wanneer de wereld wordt vernieuwd, om nieuwe mensen voort te brengen.'

'De ijle lichamen blijven zonder verstand (manas) tot de komst van de Sura's (goden), nu Asura's (niet-goden) genoemd, zegt de Toelichting.

'Niet-goder' voor de brahmanen misschien, maar de hoogste *adem* voor de occultist; want die vormloze en verstandelijke voorvaderen (*pitara*) weigeren wel de mens te bouwen, maar schenken hem denkvermogen, terwijl de vier lichamelijke klassen slechts zijn lichaam scheppen.

Dit wordt heel duidelijk gezegd in verschillende teksten van de *Rig Veda* – de hoogste autoriteit voor een hindoe van welke sekte ook. Daarin betekent *Asura* 'geestelijk goddelijk', en het woord wordt gebruikt als synoniem voor Opperste Geest, terwijl de term 'Asura' in de betekenis van een 'god' wordt toegepast op Varuna en Indra en vooral op Agni; deze drie waren in de oude tijd de *drie hoogste goden*, voordat de brahmaanse theomithologie de ware betekenis van bijna alles in de archaische geschriften had verwrongen. Maar omdat de sleutel nu verloren is gegaan, worden de Asura's nauwelijks meer genoemd.

In de *Zendavesta* vindt men hetzelfde. In de mazdeïsche of magische religie is 'Asura' de heer *Asura Visvavedas*, de 'alwetende Heer'; en *Asura-Mazdha*, die later *Ahura-Mazdha* is geworden, is, zoals Benfey aantoonde, 'de Heer die *verstand schenkt*' – *Asura-Medha* en *Ahura-Mazdao*. Elders in dit boek wordt op even goed gezag aangetoond, dat de Indo-Iraanse Asura altijd als *zevenvoudig* werd beschouwd. Dit feit, gecombineerd met de naam *Mazdha*, zoals hierboven, die van de zevenvoudige Asura de 'Heer' of collectief de 'Heren' maakt, 'die *intelligentie schenkt*', brengt de *Amshaspends* in verband met de Asura's en met onze zich incarnerende Dhyani-Chohans, en ook met de Elohim, en de zeven leven schenkende goden van Egypte, Chaldea en elk ander land.

Deze 'goden' weigerden mensen te scheppen, niet, zoals wordt gezegd in exoterische verhalen, omdat hun trots te groot was om de hemelse kracht van hun essentie te delen met de kinderen van de aarde, maar op grond van andere, eerder genoemde overwegingen. De allegorie heeft zich echter overgegeven aan eindeloze fantasieën en de theologie heeft daarvan in elk land gebruikgemaakt door haar standpunt te formuleren tegenover deze eerstgeborenen of *logoi*, en door dit als de waarheid op te dringen aan de onwetenden en de lichtgelovigen. (Vergelijk ook wat is gezegd over Makara en de kumara's in verband met de Dierenriem.)

Het christelijke stelsel is niet het enige dat hen tot demonen heeft verlaagd. Het zoroastrianisme en zelfs het brahmanisme hebben dit eveneens gedaan, om greep te krijgen op de geest van de mensen. Zelfs in de Chaldeeuwse exoterie worden wezens die *weigeren te scheppen*, nl. die, zoals men zegt, daardoor tegen de *Demiurgos* in opstand komen, uitgemaakt voor geesten van de duisternis. De Sura's die hun intellectuele onafhankelijkheid verkrijgen, bestrijden de Sura's die deze missen en van wie wordt gezegd dat zij hun leven doorbrengen met nutteloze ceremoniële eredienst, gebaseerd op blind geloof – een zinspeling die nu door de *orthodoxe* brahmanen wordt genegeerd – en onmiddellijk worden de eerstgenoemden *A-Sura's*. De eerste en *uit het verstand geboren* zonen van de godheid weigeren nakomelingen te scheppen, en worden door Brahma veroordeeld om *als mensen* te worden geboren. Zij worden *omlaaggeslingerd naar de aarde*, die later volgens het theologische dogma wordt veranderd in de *hellegebieden*. Ahriman vernietigt de door Ormazd geschapen stier – het embleem van het aardse *bedrieglijke* leven, de 'kiem van de smart' – en, terwijl men vergeet dat het vergankelijke eindige zaad moet sterven, opdat de plant van de onsterfelijkheid, de plant van het geestelijke eeuwige leven, zal ontspruiten en leven, wordt Ahriman uitgemaakt voor de vijand, de tegenstand biedende macht, de duivel. Typhon snijdt Osiris in veertien stukken om te voorkomen dat hij de wereld zal bevolken en zo ellende zal veroorzaken; en Typhon wordt in de exoterische theologische leer de macht van de duisternis. Maar dit alles is het exoterische omhulsel. De vereerders van dit laatste schrijven het streven en de zelfopoffering van degenen die de mensen willen helpen hun oorspronkelijke toestand van goddelijkheid door *zelfbewuste* pogingen te herwinnen, toe aan ongehoorzaamheid en opstandigheid; en deze vereerders van de vorm hebben van de engelen van het licht demonen gemaakt.

De esoterische filosofie leert echter dat een *derde* van de Dhyani's – d.w.z. de drie klassen van de *arupa-pitri's*, die intelligentie bezitten, 'die een vormloze adem is, samengesteld uit *verstandelijke* en niet uit elementaire substanties' (zie *Harivamsa*, 932) – eenvoudig *door de wet van karma en evolutie werd gedaan op aarde te worden wedergeboren* (of geïncarneerd). Enkele hiervan waren *nirmanakaya's* van andere manvantara's.

Daarom zien wij hen in alle Purana's in het *derde manvantara* (lees het derde Wortelras) weer op deze bol verschijnen, als koningen, rishi's en helden. Dit leerstuk, dat te filosofisch en metafysisch was om door de grote massa te worden begrepen, werd, zoals al is meegedeeld, door de priesters verminkt met het doel greep op deze massa te houden door middel van een bijgelovige vrees.

De veronderstelde 'opstandelingen' waren dus eenvoudig degenen die, door de karmische wet gedwongen de galbeker tot de laatste bittere druppel te ledigen, opnieuw *moesten incarneren*, om zo verantwoordelijke denkende entiteiten te maken van de astrale beelden die waren geprojecteerd door hun lagere broeders. Van sommigen wordt gezegd dat zij hebben geweigerd omdat zij de vereiste bouwstoffen niet in zich hadden – d.w.z. een astraal lichaam – want zij waren *arupa*. De weigering van anderen had betrekking op het feit dat zij langgeleden, in voorafgaande manvantara's, adepten en yogi's waren geweest; nog een mysterie. Maar later offerden zij zich als *nirmanakaya's* op voor het heil en de verlossing van de *monaden* die wachtten op hun beurt, en die anders talloze eeuwen hadden moeten wachten in niet-verantwoordelijke, dierachtige, hoewel uiterlijk menselijke, vormen. Dit is misschien een parabel en een allegorie *binnen een allegorie*. De oplossing ervan wordt aan de intuïtie van de lezer overgelaten, als hij wat er volgt maar leest met zijn *geestelijke oog*.

Wat hun vormgevers of 'voorvaderen' betreft – die engelen die volgens de exoterische legenden aan de wet gehoorzaamden – deze moeten identiek zijn met de barhishad-pitri's, of de pitar-devata's, d.w.z. *zij die in het bezit waren van het stoffelijke scheppende vuur*. Zij konden voor de menselijke monaden slechts hun eigen astrale zelf scheppen, of beter gezegd deze daarmee bekleden, maar zij konden de mens niet maken naar hun beeld en gelijkenis. 'De mens moet niet zijn zoals een van ons', zeggen de *scheppende* goden die zijn belast met het vormen van het lagere dier, maar hoger (zie *Gen.* en *Plato's Timaeus*). Dat zij de gelijkenis van de mens uit hun eigen goddelijke essentie schiepen, betekent esoterisch dat zij het waren die het eerste Ras werden, en dus in zijn lot en verdere evolutie deelden. Zij *wilden en konden* de mens niet die heilige vonk geven, die brandt en zich ontplooit tot de bloem van de menselijke rede en van het zelfbewustzijn, want zij hadden die niet om te geven. Dit werd overgelaten aan die klasse van deva's die in Griekenland symbolisch werden voorgesteld onder de naam Prometheus, aan degenen die niets hadden te maken met het stoffelijke lichaam, maar alles met de zuiver geestelijke mens. (Zie *Afdeling II* van dit deel, 'De gevallen engelen'; ook 'De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis'.)

Elke klasse van scheppers verleent de mens wat zij heeft te geven: de ene bouwt zijn uiterlijke vorm; de andere geeft hem haar essentie, die later het menselijke *hogere Zelf* wordt, tengevolge van de *persoonlijke inspanning van het individu*; maar zij konden de mensen niet maken zoals zijzelf waren: volmaakt, want zondeloos; zondeloos, omdat zij slechts de eerste flauwe schaduwachtige omtrekken van eigenschappen bezaten, en deze waren – vanuit menselijk standpunt – allemaal volmaakt, wit, zuiver en koud als de maagdelijke sneeuw. Waar geen strijd is, is geen verdienste. De mensheid, 'door en door aardsgezin', was niet bestemd te worden geschapen door de engelen van de eerste goddelijke adem: daarom zegt men dat zij *hebben geweigerd* dit te doen, en de mens moest worden gevormd door veel materiële scheppers^s, die op hun beurt alleen konden geven wat zij in hun eigen natuur hadden, en meer niet. Onderworpen aan de eeuwige wet, konden de zuivere goden uit zichzelf slechts *schaduwachtige* mensen projecteren, wat minder etherisch en geestelijk, minder *goddelijk en volmaakt* dan zijzelf – maar toch schaduwen. De eerste mensheid was dus een bleke kopie van haar voorouders; te stoffelijk, zelfs in haar etherische toestand, om een hiërarchie van goden te zijn; te geestelijk en zuiver om MENSEN te zijn, omdat zij immers in het bezit is van elke *negatieve* volmaaktheid (*nirguna*). Volmaaktheid moet, om volkomen te zijn, worden geboren uit onvolmaaktheid, het *onvergankelijke* moet groeien uit het vergankelijke en dit laatste hebben tot voertuig, grondslag en tegenstelling. Absoluut licht is absolute duisternis, en omgekeerd. Inderdaad is er in het rijk van de waarheid noch licht, noch duisternis. Goed en kwaad zijn tweelingen, de nakomelingen van Ruimte en Tijd, onder de heerschappij van maya. Scheid hen door de ene van de andere af te snijden, en zij zullen beide sterven. Geen van beide bestaat op zichzelf, want elk moet uit de ander worden voortgebracht en geschapen om tot bestaan te komen; beide moeten worden gekend en gewaardeerd voordat zij voorwerp van waarneming worden; daarom moet de sterveling hen als gescheiden denken.

Maar omdat dit bedrieglijke onderscheid bestaat, is er een *lagere orde van scheppende engelen* nodig om bewoonde bollen te 'scheppen' – vooral de onze – of om zich op dit aardse gebied met de stof bezig te houden. De filosofische gnostici waren in het historische tijdperk de eersten die zo dachten, en die op basis van deze theorie verschillende stelsels ontwierpen. Daarom ziet men in hun scheppingsstelsels hun *scheppers* altijd een plaats innemen aan de voet van de ladder van geestelijk Zijn. Bij hen waren degenen die onze aarde en haar stervelingen schiepen, geplaatst aan de uiterste grens van de *mayavische* stof, en zij leerden hun volgelingen – tot groot misnoegen van de kerkvaders – te denken dat voor de schepping van die in geestelijke en morele zin armzalige rassen die onze aardbol sieren, geen hoge godheid verantwoordelijk kon worden gesteld, maar slechts engelen van een *lage hiërarchie*, in welke klasse zij de joodse god, Jehova, onderbrengen.

Mensheden die van de tegenwoordige verschillen, worden in alle oude kosmogonieën genoemd. Plato spreekt in

de *Phaedrus* over een *gevleugeld mensenras*. Aristophanes (in *Plato's Gastmaal*) spreekt over een tweeslachtig ras met ronde lichamen. In *Pymander* is zelfs het hele dierenrijk tweeslachtig. Zo wordt in §18 gezegd: 'Nadat de kringloop was volbracht, werd de *knoop losgemaakt* . . . en alle dieren, die eveneens tweeslachtig waren, werden *losgemaakt* (gescheiden) *tegelijk met de mens* . . .' want . . . 'de oorzaken moesten op aarde gevolgen teweegbrengen'. Ook in het oude Quiché-handschrift, de *Popol Vuh* - uitgegeven door wijlen Abbé Brasseur de Bourbourg - worden de eerste mensen beschreven als een ras 'waarvan het gezicht onbeperkt was en die alles onmiddellijk wisten': ze bleken dus de *goddelijke kennis van goden*, niet van stervelingen, te bezitten. De Geheime Leer, die de onvermijdelijke overdrijvingen van de volksverbeelding verbetert, geeft de feiten zoals ze zijn vastgelegd in de archaische symbolen.

(b) Deze 'schaduwen' werden geboren 'elke van haar eigen kleur en soort' en elke ook 'de mindere van haar schepper', omdat deze laatste een volledig wezen van zijn soort was. Volgens de Toelichtingen heeft de eerste zin betrekking op de kleur of gelaatskleur van elk zo geëvolueerd mensenras. In *Pymander* hebben de zeven oorspronkelijke mensen, geschapen door de Natuur uit de 'hemelse mens', allen deel aan de eigenschappen van de 'zeven bestuurders' of heersers, die de mens - hun eigen weerspiegeling en synthese - liefhadden.

In de Noorse legenden herkent men in Asgard, de woonplaats van de goden, evenals in de *Asen* zelf, dezelfde in de volks'mythen' geweven mystieke plaatsen en personificaties als in onze Geheime Leer; en wij vinden ze ook in de Veda's, de Purana's, de mazdeïsche heilige geschriften en de Kabbala. De *Asen* van Scandinavië, de heersers van de wereld die aan de onze voorafging, van wie de naam letterlijk betekent de 'zuilen van de wereld', haar 'stutten', zijn dus identiek met de Griekse *kosmocratores*, de 'zeven werklieden of bestuurders' van *Pymander*, de zeven rishi's en pitri's van India, de zeven Chaldeeuwse goden en zeven boze geesten, de zeven kabbalistische sephiroth, samengevat in de bovenste triade, en zelfs de zeven planeetgeesten van de christelijke mystici. De *Asen* scheppen de aarde, de zeeën, het uitspannel en de wolken, de hele zichtbare wereld, uit de overblijfselen van de verslagen reus Ymir; maar zij scheppen niet de *MENS*, maar alleen zijn vorm uit de *ask* of esseboom. Odin schenkt hem het leven en een ziel, nadat Lodur hem bloed en beenderen had gegeven, en tenslotte verschaft Hönir hem zijn verstand (*manas*) en zijn bewuste zintuigen. De Noorse *ask*, de es van Hesiodus, waaruit de mensen van het bronzen tijdperk, het derde Wortelras, voortkwamen en de *tzite*-boom van de *Popol Vuh*, waaruit het Mexicaanse derde mensenras werd geschapen, zijn alle dezelfde¹². Dit is voor iedere lezer duidelijk te zien. Maar wie van de westerse geleerden kan de occulte reden meedelen, waarom de Noorse Yggdrasil, de Asvattha van de Hindoes, de Gogard, de Helleense levensboom en de Tibetaanse Zampun één zijn met de kabbalistische sephirothboom, en zelfs met de door Ahura Mazda gemaakte heilige boom, en de boom van Eden¹³? Niettemin zijn de vruchten van al die 'bomen', hetzij Pippala of Haoma, of wel de meer prozaïsche appel, in waarheid en werkelijkheid de 'levensplanten'. De oervormen van onze rassen lagen alle besloten in de microkosmische boom, die groeide en zich ontwikkelde *binnen en onder* de grote macrokosmische wereldboom¹⁴; en het mysterie wordt half onthuld in de *Dirghotamas*, waar wordt gezegd: 'Pippala, de zoete vrucht van die boom waarop *geesten* komen *die de wetenschap liefhebben* en waar de goden alle wonderen verrichten.' Evenals in de Gogard, woont tussen de weelderige takken van al die wereldbomen de 'slang'. Maar terwijl de macrokosmische boom de slang van de eeuwigheid en van de absolute wijsheid zelf is, zijn zij die in de microkosmische boom wonen, de slangen van de gemanifesteerde wijsheid. De ene is het Een en het Al, de andere zijn de *weerspiegelde* delen ervan. De 'boom' is natuurlijk de mens zelf, en de slangen die erin wonen, het bewuste *manas*, de verbindende schakel tussen geest en stof, hemel en aarde.

Het is overal hetzelfde. De *scheppende* krachten brengen de mens voort, maar falen in hun einddoel. Al deze logoi trachten de mens een *bewuste* onsterfelijke geest te schenken, weerspiegeld in het denkvermogen (*manas*) alleen; zij falen en, zoals wordt gezegd, worden zij alle gestraft voor de mislukking, zo al niet voor de poging. Wat is de aard van de straf? Een vonnis van gevangenschap in de lagere of onderwereld, die *onze aarde* is; *de laagste in haar keten*, een 'eeuwigheid' - in de betekenis van de duur van de levenscyclus - in de *duisternis* van de stof of *binnen de dierlijke mens*. De deels onwetende en deels intrigerende kerkvaders hebben verkozen dit aanschouwelijke symbool te verminken. Zij maakten gebruik van de beeldspraak en allegorie die in elke oude religie zijn te vinden, om deze toe te passen in de nieuwe. Zo vervormden zij de mens tot de duisternis van een stoffelijke hel; zijn goddelijke bewustzijn, verkregen van zijn inwonende beginsel (*manasa*), of de geïncarneerde deva, werd de laaiende vlammen van het hellegebied, en onze bol die hel zelf. *Pippala*, *Haoma*, de vruchten van de boom van kennis, werden uitgemaakt voor de *verboden* vrucht, en de 'slang van wijsheid', de stem van de rede en het bewustzijn, bleef eeuwenlang vereenzelvigd met de gevallen engel, die de oude draak, de duivel is! (Zie Afd. II, 'De boze geest, wie of wat?')

Hetzelfde geldt voor de andere hoge symbolen. De *swastika*, het heiligste en meest mystieke symbool in India, het 'jainakruis', zoals het nu door de vrijmetselaars wordt genoemd, ondanks zijn rechtstreekse verband en zelfs zijn identiteit met het christelijke kruis, is op dezelfde manier onteerd. Het is het 'teken van de duivel',

zeggen de zendelingen in India. 'Schittert het niet op de kop van de grote *slang* van Vishnu, op de duizendkoppige Sessa-Ananta, in de diepten van Patala, de hindoe-*naraka* of hel'? Ongetwijfeld, maar wat is Ananta? Evenals Sessa is het de nagenoeg eindeloze manvantarische tijdcyclus, en wordt de *oneindige* tijd zelf, wanneer het Ananta wordt genoemd, de grote zevenkoppige slang waarop Vishnu, de *eeuwige godheid*, rust tijdens de niet-activiteit van *pralaya*. Wat heeft satan te maken met dit hoogst metafysische symbool? De *swastika* is het meest filosofisch wetenschappelijke van alle symbolen, en ook het meest begrijpelijke. Het is de samenvatting in een paar lijnen van het hele werk van de *schepping*, of de evolutie, zoals men beter kan zeggen, van de kosmotheogonie tot de antropogenie, van het ondeelbare onbekende Parabrahm tot de nederige *monere* van de materialistische wetenschap, waarvan *het ontstaan* aan die wetenschap *even onbekend* is als dat van de Algodheid zelf. De *swastika* staat bovenaan de lijst van de religieuze symbolen van alle oude volkeren. Het is de 'hamer van de werker' in het Chaldeeuwse *Boek van de Getallen*, de zojuist genoemde 'hamer' in het '*Boek van het verborgen mysterie*' (Hfst. I, § 1, 2, 3, 4, enz.), 'die vonken slaat uit de vuursteen' (Ruimte), vonken die werelden worden. Het is 'de hamer van Thor', het magische wapen, door de dwergen gesmeed tegen de reuzen, of de *voor-kosmische* titanische natuurkrachten, die in opstand zijn en - terwijl ze leven op het gebied van de stof - zich niet laten onderwerpen door de goden, de bemiddelaars van de universele harmonie, maar eerst moeten worden vernietigd. Daarom is de wereld gevormd uit de overblijfselen van de vermoorde Ymir. De swastika is de Miölnir, de 'stormhamer'; en daarom wordt gezegd dat, wanneer de Asen, de heilige goden, na door vuur (het vuur van de hartstochten en van het lijden in hun levens-incarnaties) te zijn gezuiverd, geschikt worden om in eeuwige vrede in Ida te wonen, Miölnir overbodig zal worden. Dit zal zijn wanneer de kluisters van Hel (de godin en koningin van het dodenrijk) hen niet langer zullen binden, want het rijk van het kwade zal voorbij zijn. 'De Asen waren door Surturs vlammen niet vernietigd, en evenmin door de woedende wateren' van de verschillende zondvloed. . . 'Toen kwamen de zonen van Thor. Zij brachten *Miölnir* mee, niet langer als oorlogswapen, maar als de hamer om daarmee de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in te wijden . . .'⁴

Inderdaad heeft de hamer veel betekenissen! In het *macrokosmische* werk heeft de '*HAMER VAN DE SCHEPPING*' met zijn vier rechthoekig omgebogen armen betrekking op de voortdurende *beweging* en omwenteling van de onzichtbare Kosmos van krachten. In het werk van de gemanifesteerde Kosmos en onze aarde wijst hij op de draaiing van de wereldassen en de equatoriale gordels daarvan in de cyclussen van de tijd; de twee lijnen die de *swastika* vormen betekenen geest en stof, terwijl de vier haken de rondgaande beweging van de cyclussen aanduiden. Toegepast op de *microkosmos*, de mens, laat hij deze zien als een schakel tussen hemel en aarde: de rechterhand aan het eind van een horizontale arm is opgeheven, de linkerhand wijst naar de aarde. In de *Smaragden Tafel van Hermes* staat op de opgeheven rechterhand het woord '*Solve*' gebeiteld en op de linker het woord '*Coaguld*'. Het is tegelijkertijd een alchimistisch, kosmogonisch, antropologisch en magisch teken, met zeven sleutels tot de innerlijke betekenis ervan. Het is niet te veel gezegd dat de ingewikkelde symboliek van dit universele en meest suggestieve van alle tekens de sleutel bevat tot de zeven grote mysteriën van de Kosmos. Geboren in de mystieke opvattingen van de oude Ariërs en door hen geplaatst op de drempel van de eeuwigheid, op de kop van de slang Ananta, vond het zijn geestelijke dood in de scholastieke interpretaties van de middeleeuwse antropomorfisten. Het is de *alfa* en de *omega* van de universele scheppingskracht, die zich ontwikkelt uit zuivere geest en die eindigt in grove stof. Het is ook de sleutel tot de cyclus van de wetenschap, goddelijk en menselijk; en wie zijn volle betekenis begrijpt, is voor altijd bevrijd van de strikken van *mahamaya*, de grote illusie en misleider. Het licht dat van onder de goddelijke hamer schijnt, die nu is verlaagd tot de voorzittershamer van de grootmeesters van de vrijmetselaarsloges, is voldoende om de duisternis van alle menselijke gedachteconstructies te verdrijven.

Hoe profetisch zijn de gezangen van de drie Noorse godinnen, aan wie de raven van Odin het verleden en de toekomst toefluisteren, terwijl zij rondfladderen in hun kristallen woning onder de stromende rivier. De gezangen zijn alle neergeschreven in de '*boekrollen* van wijsheid', waarvan er veel zijn verloren gegaan, maar enkele nog bestaan: en zij herhalen in dichterlijke allegorie de leringen van de archaische eeuwen. Wij geven een samenvatting uit 'Asgard and the Gods' van dr. Wagner, over de 'hernieuwing van de wereld', een profetie over het zevende Ras van onze Ronde, verteld in de verleden tijd.

De Miölnir had in deze Ronde zijn plicht gedaan en:

' . . . op het veld van Ida, het veld van de wederopstanding (voor de vijfde Ronde) kwamen de zonen van de hoogste goden samen, en *in hen verreezen opnieuw hun vaders* (de *ego's* van al hun vroegere incarnaties). Zij spraken over het verleden en het heden en herinnerden zich de wijsheid en de profetieën van hun voorvader, die alle in vervulling waren gegaan. Bij hen, maar *niet door hen gezien*, was de sterke, de machtige, die alle dingen bestuurt . . . en de eeuwige wetten uitvaardigt die de wereld regeren. Zij *wisten allen dat hij daar was*, zij *voelden zijn tegenwoordigheid en zijn macht*, maar zij kenden zijn naam niet. Op zijn bevel verrees de nieuwe aarde uit de wateren van de Ruimte. Naar het zuiden, boven het veld van Ida, maakte hij een andere hemel,

genaamd Audlang, en nog verder een derde, Widblain. Boven de grot van Gimil werd een wonderpaleis gebouwd, bedekt met goud en helder stralend in de zon.' Dit zijn de drie trapsgewijs opklimmende planeten van onze 'keten'. Daar werden de goden op de troon geplaatst, zoals *vroeger*. . . . Van de hoogten van Gimil (de *zevende* planeet of bol, de hoogste en de zuiverste), zagen zij neer op de gelukkige nakomelingen van LIF en LIFTHRASIR (de toekomstige Adam en Eva van de gezuiverde *mensheid*), en wenkten hen *hoger* te KLIMMEN, te *groeien in kennis en wijsheid*, stap voor stap, van de ene 'hemel tot de andere', tot zij tenslotte geschikt waren om met de goden te worden verenigd in het huis van Al-vader (blz. 305).

Wie de leringen van het esoterische *budhisme* (of wijsheid) kent, hoewel die tot dusver nog onvolkomen zijn geschetst, zal duidelijk de allegorie zien die in het bovenstaande ligt besloten.

De meer filosofische betekenis ervan zal beter worden begrepen als de lezer zorgvuldig nadenkt over de mythe van Prometheus. Wij zullen deze later onderzoeken in het licht van de *pramantha* van de hindoes. Wanneer deze door sommige oriëntalistten wordt verlaagd tot een zuiver *fysiologisch* symbool en alleen met het aardse vuur in verband wordt gebracht, is hun interpretatie een belediging van elke religie, het christendom inbegrepen, waarvan het grootste mysterie zo tot de stof wordt neergehaald. De 'wrijving' van de goddelijke pramantha en arani kon in deze beeldvorm alleen optreden in de grove denkwereld van de Duitse materialisten - die de ergste van allen zijn. Het is waar dat het goddelijke kind, *Agni* bij het Sanskriet sprekende Ras, dat bij de Romeinen *Ignis* werd, is geboren uit de vereniging van pramantha en arani (swastika) tijdens de offerceremonie. Maar wat zegt dat? *Tvashti* (Visvakarman) is de 'goddelijke kunstenaar en *timmerman*' en in de Veda's ook de vader van de goden en van het *scheppende vuur*. Zo oud is dit symbool en zo heilig, dat er op de plaatsen waar eens oude steden lagen bijna geen opgraving wordt gedaan zonder dat het wordt gevonden. Een aantal van zulke schijven van *terracotta*, die *fusaiolos* worden genoemd, werd door dr. Schliemann onder de ruïnes van het oude Troje gevonden. Beide vormen en werden in grote aantallen opgegraven; hun aanwezigheid is een bewijs te meer dat de oude Trojanen en hun voorvaderen zuivere Ariërs waren.

(c) Chhaya is, zoals al werd verklaard, het astrale beeld. Het heeft deze betekenis in Sanskrietboeken. Zo trekt Sanjna (geestelijk bewustzijn), de vrouw van Surya, de zon, zich terug in de wildernis om een ascetisch leven te leiden, terwijl zij haar chhaya, schaduw of beeld, voor haar echtgenoot achterlaat.

16. HOE WORDEN DE (*echte*) MANUSHYA'S GEBOREN? DE MANU'S MET DENKVERMOGEN, HOE WORDEN ZIJ GEMAAKT? (a) DE VADEREN (*barhishad* (?)) RIEPEN HUN EIGEN VUUR (*de kavyavahana, elektrisch vuur*) TE HULP, DAT HET VUUR IS DAT IN DE AARDE BRANDT. DE GEEST VAN DE AARDE RIEP HET ZONNEVUUR (*Suchi, de geest in de zon*) TE HULP. DEZE DRIE (*de pitri's en de twee vuren*) BRACHTEN DOOR HUN GEZAMENLIJKE INSPANNING EEN GOED RUPA VOORT. HET (*de vorm*) KON STAAN, LOPEN, RENNEN, LIGGEN EN VLIEGEN. TOCH WAS HET NOG SLECHTS EEN CHHAYA, EEN SCHADUW ZONDER VERSTAND (b)

(a) Hier is weer een verklaring nodig in het licht van zowel de exoterische als de esoterische geschriften en met behulp daarvan. De '*manushya's*' (mensen) en de *Manu's* zijn hier gelijk aan de Chaldeeuwse 'Adam' - deze term betekent volstrekt niet de eerste mens, zoals bij de joden, of een enkel individu, maar de gezamenlijke *mensheid*, zoals bij de Chaldeeën en de Assyriërs. Vier van de zeven orden of klassen van Dhyan-Chohans, zegt de Toelichting, 'waren de voorvaderen van de *verborgen mens*', d.i. de ijle innerlijke mens. De 'Lha's' van de maan, de maangeesten, waren, zoals al is gezegd, slechts de *voorvaderen van zijn vorm*, d.w.z. van het model waarnaar de Natuur uiterlijk aan hem begon te werken. Zo was de oorspronkelijke mens, toen hij verscheen, slechts een verstandeloze bhuta²⁶ of een 'fantom'. Deze 'schepping' was een mislukking; in de Toelichting op Sloka 20 zal worden verklaard waarom.

(b) Deze poging werd opnieuw een mislukking. Zij geeft in een allegorie de vruchteloosheid weer van de pogingen van de *stoffelijke* natuur om zonder hulp zelfs maar een volmaakt *dier* te maken - laat staan de mens. Want de 'vaderen', de lagere engelen, zijn allen natuurgeesten, en de hogere elementalen bezitten ook een eigen intelligentie; maar dit is niet genoeg om een DENKENDE mens te vormen. Er was '*levend vuur*' nodig, dat vuur dat aan het menselijke denkvermogen zijn zelfwaarneming en zelfbewustzijn of *manas* schenkt; en de nakomelingen van *Pavaka* en *Suchi* zijn de *dierlijk-elektrische* en zonnevuren, die dieren scheppen, en dus dat eerste astrale model van de mens slechts van een stoffelijke levende constitutie konden voorzien. De eerste scheppers waren dus de Pygmaliions van de oorspronkelijke mens: zij slaagden er niet in het beeld *verstandelijk* te bezielen.

Deze stanza is, zoals wij zullen zien, heel suggestief. Zij verklaart het mysterie van en overbrugt de kloof tussen het bezielende beginsel in de mens - het HOGERE ZELF of de menselijke monade - en de dierlijke monade, die beide een en hetzelfde zijn, hoewel de eerste *goddelijke* intelligentie bezit en de laatste alleen *instinctief* vermogen. Hoe moet het verschil en de tegenwoordigheid van dat HOGERE ZELF in de mens worden verklaard?

'De zonen van MAHAT bezielen de menselijke plant. Zij zijn de wateren die vallen op de dorre bodem van het sluimerende leven, en de vonk die het menselijke dier levend maakt. Zij zijn de Heren van het eeuwige geestelijke leven.' . . . 'In het begin (in het tweede Ras) ademden enigen (van de Heren) alleen maar iets van hun essentie in de manushya's (mensen); en sommigen namen in de mens hun intrek.'

Hieruit blijkt dat niet alle mensen incarnaties van de 'goddelijke opstandelingen' werden, maar slechts enkelen van hen. Van de overigen werd het vijfde beginsel eenvoudig bezielde door de daarin geworpen vonk, wat het grote verschil verklaart tussen de verstandelijke vermogens van mensen en rassen. Als de 'zonen van mahat', allegorisch gesproken, bij hun streven naar verstandelijke vrijheid de tussenliggende werelden niet hadden overgeslagen, dan zou de dierlijke mens nooit in staat zijn geweest vanaf deze aarde omhoog te streven en door eigen inspanning zijn einddoel te bereiken. Hij had de cyclische pelgrimstocht door alle gebieden van bestaan half, zo niet geheel, onbewust moeten afleggen, zoals in het geval van de dieren. Het is te danken aan deze opstand van het verstandsleven tegen de sombere inactiviteit van de zuivere geest, dat we zijn wat we zijn - zelfbewuste denkende mensen, met de vermogens en eigenschappen van goden in ons, zowel ten goede als ten kwade. Daarom zijn de OPSTANDELINGEN onze verlossers. Als de filosoof hierover goed nadenkt, zal hem meer dan één mysterie duidelijk worden. Alleen door de aantrekkingskracht van de contrasten kunnen de twee tegengestelden - geest en stof - op aarde worden samengevoegd en kunnen ze, gelouterd in het vuur van zelf-bewuste ervaring en lijden, voor eeuwig met elkaar zijn verenigd. Dit zal de betekenis duidelijk maken van veel tot nu toe onbegrijpelijke allegorieën, die dom genoeg 'fabels' worden genoemd. (Zie hieronder, 'Het geheim van satarl'.)

Het verklaart om te beginnen de uitspraak, gedaan in Pymander, dat de 'hemelse MENS', de 'zoon van de vader', die deelhad aan de natuur en de essentie van de zeven bestuurders of *scheppers en heersers* van de stoffelijke wereld, 'door de *harmonie* heenzag, door de *zeven kringen van vuur* brak en de naar beneden gerichte natuur openbaarde'. Het verklaart elk vers in dat Hermetische verhaal en ook de Griekse allegorie van Prometheus. En wat het belangrijkste van alles is, het verklaart de vele allegorische verhalen over de 'oorlogen in de hemel', met inbegrip van dat van de *Openbaring* in verband met het christelijke dogma van de *gevallen engelen*. Het verklaart de 'opstand' van de oudste en hoogste engelen en de reden waarom zij uit de hemel in de diepten van de hel, d.i. de STOF, werden geworpen. Het geeft zelfs een oplossing voor de recente verbijstering van de assyriologen, en wijlen George Smith drukt hun verbazing als volgt uit.

'Mijn eerste gedachte over dit gedeelte' (van de opstand), zegt hij, 'was dat de oorlogen met de machten van het kwaad *aan de schepping voorafgingen*; ik denk nu dat het volgde op het verhaal van de val' (*Chaldean Account of Genesis*, blz. 92). In dit boek geeft George Smith een afbeelding, ontleend aan een oude *Babylonische* cilinder, van de heilige boom, de slang, de man en de vrouw. De boom heeft zeven takken: *drie* aan de kant van de man, *vier* aan die van de vrouw. Deze takken stellen de zeven Wortelrassen voor, in het *derde* waarvan, juist aan het einde, de scheiding van de geslachten en de zogenaamde VAL in de voortplanting plaatshad. De eerste drie Rassen waren geslachtloos, daarna hermafrodiet; de andere vier mannelijk en vrouwelijk, duidelijk van elkaar te onderscheiden. 'De draak', zegt G. Smith, 'die in het Chaldeeuwse scheppingsverhaal de mens tot zonde brengt, is de schepping van Tiamat, het levende beginsel van de zee, of de Chaos . . . die bij de schepping van de wereld tegen de godheden opstond.' Dit is een dwaling. De draak is het mannelijke beginsel of fallus, verpersoonlijkt of beter *verderlijkt*; en Tiamat, 'de belichaming van de geest van de Chaos', van de diepte of afgrond, is het vrouwelijke beginsel, de baarmoeder. De 'geest van *chaos en wanorde*' heeft betrekking op de geestelijke verwarring waartoe hij leidde. Het is het zinnelijke, aantrekkende, magnetische beginsel, dat betovert en verleidt, het altijd levende actieve element dat de hele wereld in wanorde, chaos en zonde stort. De slang verleidt de vrouw, maar de laatstgenoemde verleidt de man, en beiden vallen onder de karmische vloek, echter alleen als een natuurlijk gevolg van een voortgebrachte oorzaak. George Smith zegt: 'Het is duidelijk dat de draak mede is begrepen in de vloek wegens de val, en dat de goden (de Elohim, jaloers als zij zien dat de mens van stof op zijn beurt een schepper wordt, evenals alle dieren) over het hoofd van het mensenras alle kwaad afroepen dat de mensheid teistert. Wijsheid en kennis zullen hem schaden, hij zal familieruzies hebben, hij zal de goden vertoornd maken, hij zal zich moeten onderwerpen aan tirannie . . . hij zal worden teleurgesteld in zijn verlangens, hij zal *nutteloze gebeden* opzenden, hij zal toekomstige zonden begaan. . . . Ongetwijfeld gaan de volgende regels over dit onderwerp door, maar opnieuw wordt ons verhaal onderbroken, en het wordt pas hervat, waar de goden zich voorbereiden op de oorlog met de machten van het kwaad, die worden aangevoerd door Tiamat (de vrouw) . . .' (*Babylonian Legend of Creation*, blz. 92.)

Dit verhaal is voor monotheïstische doeleinden uit *Genesis* weggelaten. Maar het is een verkeerde werkwijze - ongetwijfeld geboren uit vrees en consideratie voor de dogmatische religie en de bijgelovigheden daarvan - om

te proberen de Chaldeeuwse fragmenten te reconstrueren met behulp van *Genesis*, terwijl juist deze laatste, die veel jonger is dan die fragmenten, uit deze fragmenten behoort te worden verklaard.

17. DE ADEM (*menselijke monade*) HAD EEN VORM NODIG; DE VADEREN GAVEN DIE. DE ADEM HAD EEN GROF LICHAAM NODIG; DE AARDE VORMDE HET. DE ADEM HAD DE LEVENSGEEST NODIG; DE ZONNE-LHA'S BLIEZEN DIE IN ZIJN VORM. DE ADEM HAD EEN SPIEGEL VAN ZIJN LICHAAM (*astrale schaduw*) NODIG; 'WIJ GAVEN HEM DE ONZE', ZEIDEN DE DHYANI'S. DE ADEM HAD EEN VOERTUIG VAN BEGEERTEN (*kamarupa*) NODIG; 'HIJ HEEFT HET', ZEI DE DROOGLEGGER VAN DE WATEREN (*Suchi, het vuur van hartstocht en dierlijk instinct*). DE ADEM HEEFT EEN DENKVERMOGEN NODIG OM HET HEELAL TE OMVATTEN; 'WIJ KUNNEN DAT NIET GEVEN', ZEIDEN DE VADEREN. 'DAT HEB IK NOOIT GEHAD', ZEI DE GEEST VAN DE AARDE. 'DE VORM ZOU WORDEN VERTEERD, ALS IK HEM HET MIJNE GAF', ZEI HET GROTE (*zonne*)-VUUR . . . DE (*wordende*) MENS BLEEF EEN LEGE VERSTANDELOZE BHUTA . . . ZO HEBBEN DE BEENDERLOZEN LEVEN GESCHONKEN AAN HEN, DIE (*later*) IN HET DERDE (*ras*) MENSEN MET BEENDEREN WERDEN (*a*).

Omdat een volledige uitleg hiervan is te vinden in Stanza V (zie paragraaf (a)), zullen een paar opmerkingen nu voldoende zijn. De 'vader' van de oorspronkelijke stoffelijke mens of van zijn lichaam is het elektrische levensbeginsel dat zetelt in de zon. De maan is zijn moeder, want de geheimzinnige kracht in de maan heeft op de zwangerschap en voortplanting van de mens, die zij regelt, een even duidelijke invloed als op de groei van planten en dieren. De 'wind' of ether, die in dit geval staat voor het medium van overdracht waardoor de invloeden van die twee lichtgevers naar de aarde worden gebracht en daar verspreid, wordt aangeduid als de 'voedster'; terwijl alleen het 'geestelijke vuur' van de mens een goddelijk en volmaakt wezen maakt.

Maar wat is dat 'geestelijke vuur'? In de alchemie is het in het algemeen WATERSTOF, terwijl het in de esoterische werkelijkheid de emanatie of de straal is die voortkomt uit zijn *noumenon*, de 'Dhyan van het eerste element'. Waterstof is alleen op ons aardse gebied een *gas*. Maar zelfs in de scheikunde zou waterstof 'de enige bestaande vorm van stof zijn, in onze betekenis van het woord'¹⁸, en zij is nauw verwant aan *protyle*, die ons *layam* is. Zij is om zo te zeggen de vader en voortbrenger, of beter de *upadhi* (basis) van zowel LUCHT als WATER, en is inderdaad 'vuur, lucht en water': één onder drie aspecten; vandaar de chemische en alchemistische drie-eenheid. In de wereld van manifestatie of stof is deze het objectieve symbool en de stoffelijke emanatie van het subjectieve en zuiver geestelijke Wezen op het gebied van de *noumena*. Terecht heeft Godfrey Higgins waterstof vergeleken en zelfs vereenzelvigd met TO ON, het 'ene' van de Grieken. Want, zoals hij opmerkt, waterstof is *geen* water, hoewel zij dit voortbrengt; waterstof is ook *geen* vuur, hoewel zij dit manifesteert of schept; en evenmin is zij lucht, hoewel lucht mag worden beschouwd als een product van het verenigen van water en vuur - want waterstof komt voor in het waterige element van de atmosfeer. Zij is drie in een.

Als men de vergelijkende theogonie bestudeert, is het gemakkelijk te zien dat het geheim van deze 'vuren' werd onderwezen in de *mysteriën* van alle volkeren van de oudheid, in het bijzonder in Samothrake. Er is niet de minste twijfel dat de kabiren, de geheimzinnigste van alle oude godheden, goden en mensen, grote godheden en titanen, identiek zijn met de kumara's en rudra's, aangevoerd door Kartikeya - ook een kumara. Dit is zelfs exoterisch heel duidelijk; en deze hindoe-godheden waren, evenals de kabiren, de *verpersoonlijkte heilige vuren van de meest occulte natuurkrachten*. De verschillende takken van het Arische Ras, de Aziatische en de Europese, de Hindoe- en de Griekse, deden hun best om hun ware aard, zo niet hun belangrijkheid, te verbergen. Evenals in het geval van de kumara's, is het aantal kabiren onzeker. Sommigen zeggen dat er slechts drie of vier waren; anderen zeggen zeven. Aschieros, Achiosersa, Achiochersus en Camillus kunnen heel goed worden beschouwd als de *alter ego's* van de vier kumara's - Sanat-Kumara, Sananda, Sanaka en Sanatana. De eerstgenoemde godheden, van wie Vulcanus de veronderstelde vader was, werden vaak verward met de dioscouri, corybantes, anaces, enz.; evenals de kumara's, van wie de veronderstelde vader Brahma is (of liever de 'vlam van zijn toorn', die hem ertoe aanzette de negende of kumara-schepping te verrichten, met als gevolg Rudra of Nilalohita (Siva) en de kumara's), werden verward met de asura's, de rudra's en de pitri's, om de eenvoudige reden dat zij allen één zijn - nl. in wisselwerking staande krachten en vuren. Er is hier geen ruimte om deze 'vuren' en hun werkelijke betekenis te beschrijven, hoewel wij dit misschien zullen proberen, indien het derde en het vierde deel van dit boek ooit worden uitgegeven. Intussen kunnen er nog een paar verklaringen aan worden toegevoegd.

Al het voorafgaande betreft mysteries waarvan het beter is de oplossing over te laten aan de persoonlijke intuïtie van de onderzoeker, dan dat ze worden beschreven. Als hij iets zou willen vernemen over het geheim van de VUREN, laat hij zich dan wenden tot bepaalde boeken van alchemisten, die evenals de occultisten het vuur

terecht in verband brengen met alle elementen. De lezer moet bedenken dat de Ouden de religie, de natuurwetenschappen en de filosofie als nauw en onafscheidelijk verbonden beschouwden. Aesculapius was de zoon van Apollo – de zon of het vuur van het leven; tegelijk *Helius*, *Pythius*, en de god van de orakelwijsheid. In de exoterische religies, evengoed als in de esoterische filosofie, maakt men de elementen – vooral vuur, water en lucht – tot de voorvaderen van onze *vijf stoffelijke zintuigen*, en brengt men ze dus rechtstreeks (op occulte manier) daarmee in verband. Deze stoffelijke zintuigen staan zelfs lager dan de schepping die in de Purana's *Pratisarga* of de secundaire schepping wordt genoemd. 'Vloeibaar vuur ontstaat uit ongescheiden vuur', zegt een occult axioma.

'De cirkel is de GEDACHTE; de middellijn (of de lijn) is het WOORD; en hun vereniging is het LEVEN.' In de Kabbala is Bath-Kol de dochter van de *goddelijke stem*, of het oorspronkelijke licht, Shekinah. In de Purana's en de hindoe-exoterie is Vach (de stem) de vrouwelijke *logos* van Brahma – een omzetting van Aditi, *oorspronkelijk licht*. En indien Bath-Kol in de joodse mystiek een duidelijk sprekende bovennatuurlijke stem uit de hemel is, die aan het 'uitverkoren volk' de heilige tradities en wetten onthult, dan is dat alleen omdat Vach vóór het judaïsme de 'moeder van de Veda's' werd genoemd, die de rishi's binnenging en deze door haar openbaringen inspireerde; evenals Bath-Kol, zoals wordt gezegd, de profeten van Israël en de joodse hogepriesters heeft geïnspireerd. En beide bestaan nog steeds in hun respectievelijke heilige symbolieken, omdat de Ouden geluid of spraak in verband brachten met de ether van de Ruimte, waarvan geluid het kenmerk is. Daarom vormen vuur, water en lucht de oorspronkelijke kosmische drie-eenheid. 'Ik ben uw *Gedachte*, uw *God*, ouder dan het vochtige beginsel, *het licht dat straalt in de duisternis* (Chaos), en het schitterende *Woord* van God (geluid) is de zoon van de godheid.' ('*Pymander*', §6.)

Wij moeten dus de 'primaire schepping' goed bestuderen, vóór wij de secundaire kunnen begrijpen. Het eerste Ras had drie *rudimentaire* elementen in zich, maar nog *geen vuur*, omdat volgens de Ouden de evolutie van de mens en de groei en ontwikkeling van zijn geestelijke en stoffelijke zintuigen ondergeschikt waren aan de evolutie van de elementen op het kosmische gebied van deze aarde. Alles komt voort uit *prabhavapyaya*, de evolutie van de scheppende en waarnemende beginselen in de goden, en zelfs van de zogenaamde scheppende godheid zelf. Dit blijkt uit de namen en titels die in exoterische geschriften aan Vishnu worden gegeven. Als de *protologos* (de orfische) wordt hij *purvaja* genoemd, 'vóór-genetisch', en de andere namen verbinden hem dan in hun afdalende volgorde meer en meer met de stof.

De onderstaande parallel lopende volgorde kan men vinden in de evolutie van de elementen en van de zintuigen; of in de kosmische aardse 'mens' of 'geest' en de sterfelijke stoffelijke mens:

1. ether	gehoo	geluid
	r	
2. lucht	tastzi	geluid en tastzin
	n	
3. vuur of licht	gezie	geluid, tastzin en kleur
	ht	
4. water	smaa	geluid, tastzin, kleur en smaak
	k	
5. aarde	reuk	geluid, tastzin, kleur, smaak en reuk

Zoals men ziet, voegt ieder element zijn eigen kenmerk aan die van zijn voorganger toe; evenals elk Wortelras zijn kenmerkende zintuig toevoegt aan die van het voorafgaande Ras. Hetzelfde geldt voor de *zevenvoudige* schepping van de mens, die zich geleidelijk in zeven stadia en volgens dezelfde beginselen ontwikkelt, zoals hierna wordt aangetoond.

Terwijl dus goden of Dhyan-Chohans (deva's) voortkomen uit de eerste Oorzaak – die niet Parabrahm is, want dit is de AL-OORZAAK, en kan niet worden aangeduid als de 'eerste Oorzaak' – die (de eerste Oorzaak) in de brahmaanse boeken Jagad-Yoni, 'de schoot van de wereld' wordt genoemd, emaneert de mensheid uit deze werkzame krachten in de Kosmos. Maar de mensen waren tijdens het eerste en het tweede ras geen stoffelijke wezens, maar slechts *rudimenten* van de toekomstige mensen: *bhuta's*, voortgekomen uit bhutadi, 'oorsprong', of de 'oorspronkelijke plaats waar de elementen ontstonden'. Zij kwamen dus met al het overige voort uit *prabhavapyaya*, 'de plaats van de oorsprong en van het weer oplossen van alle dingen', zoals de commentator verklaart. Van daar kwamen ook onze stoffelijke zintuigen en zelfs de hoogste 'geschapen' godheid zelf, in onze filosofie. Eén met het Heelal, of wij hem nu Brahma, Isvara of Purusha noemen, is hij een gemanifesteerde godheid – en dus geschapen, of beperkt en voorwaardelijk. Dit is gemakkelijk te bewijzen, zelfs uit de exoterische leringen.

Nadat hij het *onkenbare*, eeuwige Brahma (onzijdig of abstract), de Punda-Rikaksha, 'opperste en

onvergankelijke glorie' werd genoemd, en zodra hij in plaats van als *Sadaika-Rupa* - 'onveranderlijke' of 'onbeweeglijke' Natuur - wordt aangesproken als *Ekanaka-Rupa* - 'zowel eenvoudig als veelvuldig' - smelt hij, de oorzaak, samen met zijn eigen gevolgen; en zijn namen, geplaatst in esoterische volgorde, leveren de volgende afdalende reeks op:

1. Mahapurusha of Paramatman	Opperste geest
2. Atman of Purvaja (protologos)	De levende geest van de Natuur
3. Indriyatman of Hrishikesa	Geestelijke of verstandelijke ziel (één met de zintuigen)
5. Bhutatman	De levende of levensziel
6. Kshetrajna	Belichaamde ziel of het Heelal van geest en stof
7. Bhrantidarsanatah	Bedrieglijke waarneming - stoffelijk Heelal

De laatste naam betekent iets dat tengevolge van een onjuiste opvatting wordt waargenomen of begrepen als een stoffelijke vorm, maar dat in werkelijkheid slechts *maya*, illusie is, zoals alles in ons stoffelijke heelal.

De evolutie van de Dhyān-Chohanische essenties vindt plaats in strikte analogie met *zijn* kenmerken, zowel in de geestelijke als in de stoffelijke werelden; de eigenschappen van deze essenties worden op hun beurt weerspiegeld in de *mens*, collectief en in elk van zijn beginselen; *elk daarvan bevat in dezelfde volgorde een deel van hun verschillende 'vuren' en elementen in zich.*

Noten:

1. '... Huxley kon, steunende op de meest overtuigende ontdekkingen in de vergelijkende anatomie, de gewichtige uitspraak doen dat de anatomische verschillen tussen de mens en de hoogste apen kleiner zijn dan die tussen de laatstgenoemde en de laagste apen. In verband met onze menselijke stamboom volgt hieruit noodzakelijk dat het menselijke ras *zich geleidelijk uit de echte apen heeft ontwikkeld.*' (*The Pedigree of Man*, door Ernest Haeckel, vertaald door Ed. B. Aveling, blz. 49.)
Wat kunnen de wetenschappelijke en *logische* bezwaren zijn tegen de tegenovergestelde conclusie - zouden wij willen vragen? De anatomische overeenkomsten tussen de mens en de mensapen - sterk overdreven door de darwinisten, zoals De Quatrefages aantoonde - worden eenvoudig genoeg 'verklaard', wanneer men de oorsprong van de mensapen in aanmerking neemt.
'Nergens in de oudere lagen is een aap te vinden die de mens dichter benadert, of een mens die dichter bij de aap staat. ...'
2. '... Dezelfde kloof die nu bestaat tussen de mens en de aap, gaat met onverminderde breedte en diepte terug tot het Tertiair. Dit feit is al voldoende om de onhoudbaarheid ervan duidelijk te maken' (dr. F. Pfaff, professor in de natuurwetenschap aan de universiteit van Erlangen).
3. Wij zijn ons volkomen bewust dat de *Vayu* en *Matsya Purana's* (overeenkomstig de westerse interpretatie) de agnishvatta's vereenzelvigen met de jaargetijden, en de barhishad-pitri's met de maanden, en er een vierde klasse aan toevoegen - de kavya's - cyclische jaren. Maar vereenzelvigen de christelijke rooms-katholieken hun engelen niet met de planeten, en zijn de zeven rishi's niet de *saptarshi* geworden - een sterrenbeeld? Het zijn godheden die heersen over alle cyclische verdelingen.
4. Volgens het *Vayu Purana* wordt het gebied dat Viraja-loka wordt genoemd, bewoond door de agnishvatta's.
5. Hierop werd gezinspeeld in *Isis Ontsluierd*, Deel I, blz. xxxviii (Eng. uitgave), hoewel de volledige verklaring toen niet kon worden gegeven: 'De *pitri's* zijn niet de voorouders van de nu levende mensen, maar van de eerste mensensoort of het adamitische ras. Het zijn de geesten van *menselijke* rassen die, op de grote ladder van de afdalende evolutie, aan onze mensenrassen voorafgingen, en die zowel stoffelijk als geestelijk ver boven onze hedendaagse pygmeeën stonden. In het *Manava-Dharma-Sastra* worden zij de *maan*-voorouders genoemd.'

6. Vandaar de latere uitspraken naar aanleiding van het visioen van Johannes, gedaan in zijn Openbaring, over 'de grote rode draak met zeven koppen en *tien* horens, en zeven kronen op zijn koppen'; zijn 'staart trok het *derde deel* van de sterren van de hemel en wierp die op de aarde' (hfst. xii).
7. Het vers 'wierp die op de aarde' toont duidelijk zijn oorsprong in de meest verheven en oudste allegorie van de Arische mystici, die na de vernietiging van de Atlantische *reuzen en tovenaars*, de waarheid - *sterrenkundig, fysisch en goddelijk*, want het is een bladzijde uit de *vóór-kosmische* theogonie - onder verschillende allegorieën verborgen. De esoterische, ware verklaring ervan is een echte theodicee van de zogenaamde 'gevallen engelen'. De *gewilligen* en de *onwilligen*, de *scheppers* en zij die *weigerden te scheppen*, worden nu op verbijsterende manier met elkaar verward door de christelijke katholieken, die vergeten dat hun hoogste Aartsengel, Michaël - van wie wordt gezegd dat hij de DRAAK VAN WIJSHEID en van de goddelijke zelfopoffering (nu ten onrechte satan genoemd en belasterd) heeft overwonnen (overmeesterd en in zich opgenomen) - DE EERSTE WAS DIE WEIGERDE TE SCHEPPEN! Dit leidde tot eindeloze verwarring. Zo weinig begrijpt de christelijke theologie de paradoxale taal van het oosten en haar symboliek, dat zij zelfs de Chinees-boeddhistische en de Hindoe-exoterische ritus van het maken van lawaai tijdens bepaalde eclipsen *volgens de dode letter* verklaart als bedoeld om de 'grote rode draak' te verjagen, die een plan had gesmeed om het licht te stelen! Maar hier betekent 'licht' esoterische wijsheid, en wij hebben al een voldoende verklaring gegeven van de geheime betekenis van de termen *draak, slang*, enz., die alle betrekking hebben op adepten en ingewijden.
8. Ondanks alle pogingen tot het tegendeel, kan de christelijke theologie - die de last van het Hebreeuwse esoterische verhaal van de schepping van de mens op zich heeft genomen, dat *letterlijk* wordt opgevat - geen enkele redelijke verontschuldiging vinden voor haar '*God, de schepper*', die een mens voortbrengt zonder denkvermogen en verstand; evenmin kan zij de straf rechtvaardigen die volgt op een daad, waarvoor Adam en Eva zich op ontoerekeningsvatbaarheid zouden kunnen beroepen. Want als men toegeeft dat het mensenpaar vóór het eten van de verboden vrucht onbekend was met goed en kwaad, hoe kan men dan verwachten dat zij wisten dat *ongehoorzaamheid kwaad was*? Als het de bedoeling was dat de oorspronkelijke mens een half-verstandelijk, of eerder een verstandeloos wezen zou blijven, dan was zijn schepping doelloos en zelfs *wreed*, als deze was voortgebracht door een almachtige en volmaakte god. Maar zelfs uit Genesis blijkt dat Adam en Eva zijn geschapen door een klasse van lagere goddelijke wezens, de *Elohim*, die zo angstvallig bezorgd zijn voor hun persoonlijke voorrechten als redelijke en intelligente schepselen, dat zij de mens niet willen toestaan 'als een van ons' te worden. Dit is duidelijk, zelfs uit de letterlijke tekst van de bijbel. De gnostici hadden dus gelijk, toen zij de joodse god beschouwden als behorend tot een klasse van lagere, stoffelijke en niet erg heilige bewoners van de onzichtbare wereld.
9. In *Isis Ontsluierd* worden verschillende van deze gnostische stelsels gegeven. Een daarvan is ontleend aan de *Codex Nazaraeus*, de heilige geschriften van de Nazarenen die, hoewel zij al lang vóór de tijd van Christus bestonden, en zelfs vóór de wetten van Mozes, gnostici waren, en velen van hen ingewijden. Zij hielden hun 'levensmysteriën' in Nazara (het oude en het tegenwoordige Nazareth), en hun leringen zijn een getrouwe echo van die van de Geheime Leer - waarvan wij er nu enige proberen te verklaren.
10. Zie de vertaling uit het Grieks door François, Heer van Foix, bisschop van Ayre: het boek, opgedragen aan Margareta van Frankrijk, koningin van Navarra. Uitgave van 1579, Bordeaux.
11. Zie Max Müllers bespreking van de *Popol Vuh*.
12. James Darmesteter, de vertaler van de Vendidad, zegt daarover: '*De boom, wat deze ook mag zijn . . .*' (blz. 209).
13. Plato's '*Timaeus*'.
14. Zie '*Asgard and the Gods*': '*The renewal of the World*'.
15. De 'Vader van het heilige vuur', schrijft prof. Jolly, 'is Tvashtri . . . zijn moeder was Maya. Hijzelf werd *Akta* (gezelfde, *χριστός*) genoemd, nadat de priester de *geestrijke* (?) soma over zijn hoofd had uitgegoten, en over zijn lichaam boter, gezuiverd door offering' ('*Man before Metals*', blz. 190). De bron van zijn gegevens wordt door de Franse darwinist niet gegeven. Maar wij halen deze regels aan om te laten zien dat zelfs voor de materialisten het licht begint te dagen. Adalbert Kühn identificeert in zijn '*Die Herabkunft des Feuers*' de twee tekens en met *arani* en duidt ze met deze naam aan. Hij voegt eraan toe: 'Deze manier van vuur maken bracht de mens als vanzelf tot het denkbeeld van geslachtelijke voortplanting', enz. Waarom kon niet een waardiger en meer occult denkbeeld de mens hebben gebracht tot het uitvinden van dat symbool, voor zover het in een van zijn aspecten verband houdt met de menselijke voortplanting? Maar de voornaamste symboliek ervan heeft betrekking op de kosmogonie.

- '*Agni*, in de toestand van *akta* of gezelfde, doet denken aan Christus', merkt prof. Jolly op. '*Maya* aan Maria, zijn moeder; *Tvashtri* aan Jozef, de timmerman van de bijbel.' In de *Rig Veda* is Visvakarman de hoogste en oudste van de goden en hun 'vader'. Hij is de 'timmerman of bouwer', omdat god zelfs door de monotheïsten 'de architect van het Heelal' wordt genoemd. Toch is het oorspronkelijke denkbeeld zuiver metafysisch en stond het niet in verband met het latere fallisme.
16. Het is niet duidelijk waarom de oriëntalisten in de Purana's het woord '*bhuta's*' vertalen met 'boze geesten'. In het *Vishnu Purana*, Deel I, hfst. 5, zegt de sloka eenvoudig: '*bhuta's* - duivels, schrikkeljagend omdat ze aapkleurig en vleesetend zijn'; in India betekent het woord nu *spoken*, etherische of *astrale* fantomen, terwijl het in de esoterische leer *elementaire* substanties betekent, iets dat is gemaakt uit verdunde, niet-samengestelde essentie, en meer specifiek de *astrale dubbelganger* van een mens of dier. In dit geval zijn deze oorspronkelijke mensen de *dubbelgangers* van de eerste etherische dhyani's of pitri's.
 17. Zie '*Pymander*', Deel II, vers 17 tot 29.
 18. Zie '*Genesis of the Elements*' door prof. W. Crookes, blz. 21.
 19. De tegenstanders van het hindoeïsme mogen dit pantheïsme of polytheïsme noemen, of wat zij maar willen. Indien de wetenschap niet geheel door vooroordeel is verblind, zal zij in dit verhaal een diepgaande kennis zien, zowel van *de natuurwetenschappen en de natuurkunde*, als van de metafysica en de psychologie. Maar om dit te ontdekken, moet men de personificaties bestuderen en die dan omzetten in chemische atomen. Men zal dan zien dat ze voldoen aan de fysische en zelfs de zuiver materialistische *wetenschap*, en ook dat ze aanvaardbaar zijn voor degenen die in de evolutie het werk zien van de 'grote onbekende oorzaak' in haar fenomenale en bedrieglijke aspecten.

STANZA 5

DE EVOLUTIE VAN HET TWEEDE RAS

S (18) De zonen van yoga. (19) Het geslachtloze tweede Ras. (20) De zonen van de zonen van de schemering. (21) De 'schaduw', of de astrale mens, trekt zich naar binnen terug en de mens ontwikkelt een stoffelijk lichaam.

18. HET EERSTE (*Ras*) WAREN DE ZONEN VAN YOGA. HUN ZONEN, DE KINDEREN VAN DE GELE VADER EN DE WITTE MOEDER.

In de latere Toelichting wordt deze zin zo vertaald:

'De zonen van de zon en de maan, het voedsterkind van de ether (of de wind) (a)'

'Zij waren de schaduwen van de schaduwen van de Heren (b). Zij (de schaduwen) zetten zich uit. De geesten van de aarde kleedden hen; de zonne-Lha's verwarmden hen (d.i. bewaarden het levensvuur in de wordende stoffelijke vormen). De adems hadden leven, maar geen begrip. Zij hadden geen eigen vuur of water' (c).

(a) Denk in dit verband aan de *Tabula Smaragdina* van Hermes, waarvan de esoterische betekenis zeven sleutels heeft. De astro-chemische sleutel is bij de onderzoekers goed bekend, de antropologische kan nu worden gegeven. Het daarin genoemde 'ene ding' is de MENS. Er wordt gezegd: 'De vader van DAT ENE ENIGE DING is de zon; zijn moeder de maan; de wind draagt het in zijn schoot, en zijn voedster is de geestrijke aarde.' In de occulte weergave hiervan wordt eraan toegevoegd: 'en geestelijk vuur is zijn leraar (goeroe)'.

Dit vuur is het hogere Zelf, het geestelijke ego, of dat wat eeuwig reïncarneert onder de invloed van zijn lagere persoonlijke zelden, die bij elke wedergeboorte veranderen, vol van *tanha* of begeerte om te leven. Het is een vreemde wet dat op dit gebied de hogere (geestelijke) Natuur om zo te zeggen de slavin van de lagere moet zijn. Tenzij het ego zijn toevlucht neemt in de atman, de AL-GEEST, en geheel opgaat in de essentie daarvan, kan het persoonlijke ego hem tot het bittere einde voortdrijven. Dit is niet volledig te begrijpen, tenzij de onderzoeker zich vertrouwd maakt met het mysterie van de evolutie, die drie wegen volgt - de geestelijke, de psychische en de stoffelijke.

De evolutie wordt krachtig gestuurd en voortgedreven, met andere woorden, de groei en de ontwikkeling van de mens naar volmaaktheid wordt afgedwongen door (a) de MONADE, of dat wat daarin onbewust werkt door een inherente kracht; en (b) het lagere astrale lichaam of het *persoonlijke* ZELF. De eerstgenoemde, of deze nu is gevangen in een plantaardig of een dierlijk lichaam, bezit die kracht, ja is zelf die kracht. Op grond van haar identiteit met de AL-KRACHT, die zoals gezegd aan de monade inherent is, is zij almachtig op het *arupa*- of vormloze gebied. Op ons gebied blijft zij, omdat haar essentie te zuiver is, alvermogen, maar wordt individueel onwerkzaam: zo kiezen de zonnestralen die bijdragen tot de plantengroei, niet een bepaalde plant om op te schijnen. Als men de plant uit de grond trekt en verplaatst naar een stuk land waar de zonnestraal haar niet kan bereiken, zal deze haar niet volgen. Zo is het ook met de atman: tenzij het hogere Zelf of het EGO zich naar zijn zon - de monade - richt, zal het lagere ego of *persoonlijke* zelf altijd de overhand hebben. Want dit ego, met zijn harde zelfzucht en dierlijke begeerte (*tanha*) om een redeloos leven te leiden, is 'de maker van het tabernakel', zoals Boeddha hem in het *Dhammapada* (153 en 154) noemt. Vandaar de uitdrukking 'de geesten van de aarde kleedden de schaduwen en lieten ze uitzetten'. Tot deze 'geesten' behoren tijdelijk de menselijke astrale zelden; en zij geven of bouwen het stoffelijke tabernakel van de mens, tot woonplaats van de monade en haar bewuste beginsel, manas. Maar de 'zonne'-Lha's, geesten, verwarmen deze schaduwen. Dit is fysisch en letterlijk waar; metafysisch, of op psychisch en geestelijk gebied, is het evengoed waar, dat alleen de atman de innerlijke mens *verwarmt*, d.w.z. hij verlicht hem met de straal van goddelijk leven en is als enige in staat aan de innerlijke mens of het reïncarnerende ego zijn onsterfelijkheid te verlenen. Zo zullen wij zien dat voor de eerste drieëneenhalf Wortelrassen, tot het midden of keerpunt, de astrale schaduwen van de 'voorvaders', de maanpitr's, de vormgevende krachten in de Rassen zijn, en dat zij de evolutie van de stoffelijke vorm naar vervolmaking geleidelijk tot stand brengen - maar ten koste van een evenredig verlies aan spiritualiteit. Dan, vanaf het keerpunt, regeert het hogere ego of incarnerende beginsel, de *nous* of het *denkvermogen*, over het dierlijke ego, en beheerst het wanneer het niet door het laatstgenoemde omlaag wordt getrokken. Kortom, het geestelijke is op de klimmende boog, en het dierlijke of stoffelijke belet het slechts dan om gestaag op het pad van zijn evolutie voort te gaan, wanneer de zelfzucht van de *persoonlijkheid* de werkelijke *innerlijke* mens zo sterk heeft besmet met haar dodelijke virus, dat de opwaartse aantrekking al haar macht over de denkende redelijke mens heeft verloren. De nuchtere waarheid is, dat ondeugd en slechtheid in deze periode van onze menselijke evolutie *abnormale, onnatuurlijke* verschijnselen zijn - althans zouden moeten zijn. Het feit dat de mensheid nooit zelfzuchtiger en boosaardiger is geweest dan nu, en dat beschaafde volkeren erin zijn geslaagd

van het eerste een ethische eigenschap en van het tweede een kunst te maken, is een bewijs te meer voor de uitzonderlijke aard van het verschijnsel.

Het volledige schema is te vinden in het '*Chaldeeuwse Boek van de Getallen*' en zelfs in de *Zohar*, indien men de betekenis van de apocalyptische toespelingen maar begrijpt. Eerst komt En-Soph, het 'verborgene van het verborgene', dan het *punt*, sephira en de latere sephiroth; dan de *atzilat*ische wereld, een *wereld van emanaties*, die drie andere werelden laat ontstaan. De eerste is de Troon, het verblijf van zuivere geesten; de tweede de *wereld van het vormgeven* of Jetzira, de woonplaats van de engelen, die de derde hebben voortgebracht, de wereld van de handeling, de Aziatische *wereld*, die de aarde of *onze* wereld is. En toch zegt men dat deze wereld, ook *Kliphoth* genaamd, die de (zes andere) sferen, גלגלים, en stof bevat, de verblijfplaats is van de 'vorst van de duisternis'. Dit is zo duidelijk mogelijk gezegd; want *Metatron*, de engel van de tweede of *briatische* wereld, betekent boodschapper, ἄγγελος, engel, en wordt de grote leraar genoemd. Onder hem staan de engelen van de derde wereld, *Jetzira*, waarvan de tien en zeven klassen de *sephiroth* zijn, van wie men zegt dat 'zij deze wereld bewonen en bezielen als essentiële *wezens* en *intelligenties*, en dat de *met hen overeenkomenden* en hun *tegengesteld*en de derde of *Aziatische* wereld bewonen'. Deze 'tegengesteld'en worden 'de *schiller*', קליפות, of *demonen* genoemd, die de zeven verblijven bewonen, *Sheba Hachaloth* genaamd, die eenvoudig de zeven zones van onze bol zijn. Hun vorst wordt in de Kabbala Samaël genoemd, de engel van de dood, die ook de verleidelende slang satan is; maar die satan is ook Lucifer, de schitterende engel van het licht, de *licht-* en *levenbrenger*, de 'ziel' die is vervreemd van de *Heiligen*, de andere engelen, en die enigszins *vooruitliep op de tijd* waarop zij op aarde zouden zijn neergedaald om op hun beurt te incarneren.

'De *zielen* (monaden) zijn vóórbestaand in de wereld van de emanaties' (*Boek van de Wijsheid*, viii, 20); en de *Zohar* leert dat in de 'ziel de *ware mens* is, dat is het ego en het bewuste IK BEN: '*manas*'.

'Zij dalen neer uit de zuivere lucht om *aan lichamen* te worden *geketend*, zegt Josephus, die het geloof van de Essenen herhaalt (*De Bello Judaeo*, 11, 12). 'De lucht is vol zielen', verklaart Philo, 'zij dalen neer om *aan sterfelijke lichamen* te worden *gebonden*, omdat zij *verlangen daarin te leven*. (*De Gignat*, 222c.; *De Somniis*, blz. 455); omdat zij door en in de menselijke vorm *zich ontwikkelende* wezens zullen worden, terwijl de aard van de engel zuiver *intransitief* is; de mens heeft daarom de kracht om zich boven de vermogens van de engelen te verheffen. Daarom zeggen de ingewijden in India dat de brahmaan, de tweemaal geborene, de goden of deva's beheerst; en Paulus herhaalde het in I *Corinthiërs* vi, 3: 'Weet gij niet dat wij (de ingewijden) de engelen zullen oordelen?'

Tenslotte wordt in elk oud heilig geschrift en in elke kosmogonie gezegd dat de mens oorspronkelijk evolueerde als een *lichtgevende onlichamelijke vorm*, waarover, zoals het gesmolten koper wordt gegoten om het kleimodel van de beeldhouwer, de stoffelijke gestalte van zijn lichaam werd gebouwd door en uit de lagere vormen en typen van aards dierlijk leven. 'De ziel en de *vorm* nemen een aards kleed aan wanneer zij op aarde neerdalen', zegt de *Zohar*. Zijn modellichaam werd niet gevormd uit die stof waaruit onze sterfelijke lichamen worden gevormd. 'Toen Adam in de hof van Eden verbleef, was hij gekleed in het hemelse gewaad, dat het gewaad is van hemels licht . . . *licht van dat licht dat in de hof van Eden werd gebruikt*' (*Zohar II*, 229 B). 'De mens (de hemelse Adam) *werd geschapen* door de tien sephiroth van de Jetzira-wereld, en door *gemeenschappelijke kracht brachten* zij (de zeven engelen van een nog lagere wereld) *de aardse Adam voort* . . . Eerst viel Samaël, en doordat hij de mens *misleidde*(?), veroorzaakte hij ook de val van deze.'

(b) De zin: 'Zij waren de schaduwen van de schaduwen van de Heren', d.w.z. de voorvaderen schiepen de mens uit hun eigen astrale lichamen, verklaart een algemeen verspreid geloof. In het oosten neemt men aan dat de *deva's* geen eigen schaduwen hebben. 'De deva's werpen geen schaduwen', en dit is een duidelijk teken van een *goede heilige geest*.

Waarom hadden zij 'geen eigen vuur of water'? Omdat:

(c) Wat waterstof is voor de elementen en gassen op het objectieve gebied, is het noumenon ervan in de wereld van de verstandelijke of subjectieve verschijnselen; want de drievoudige latente aard ervan wordt weerspiegeld in zijn drie werkzame emanaties uit de drie hogere beginselen in de mens, namelijk 'geest, ziel en denkvermogen', of *atma*, *buddhi* en *manas*. Het is de geestelijke en ook de stoffelijke menselijke basis. De rudimentaire mens, gevoed door de 'lucht' of de 'wind', wordt later de volmaakte mens. Dit gebeurt wanneer hij met het ontwikkelen van het 'geestelijke vuur' - het *noumenon* van de 'drie in één' in zijn Zelf - van zijn innerlijke Zelf of leermeester de wijsheid van het zelfbewustzijn verkrijgt, dat hij in het begin niet bezit. Zo wordt de goddelijke geest hier weer gesymboliseerd door de zon of het vuur; de goddelijke ziel door water en de maan, en beide stellen de vader en de moeder van *pneuma*, de menselijke ziel of het denkvermogen voor, gesymboliseerd door de wind of de lucht, want *pneuma* betekent 'adem'.

Daarom staat er op de *Smaragden tafel*, die door christelijke handen werd verminkt:

'Het hogere komt overeen met het lagere en het lagere met het hogere, om dit ene inderdaad wonderbaarlijke werk tot stand te brengen' - dat de ^{MENS} is. Want het geheime werk van Chiram, of koning Hiram in de Kabbala, 'in essentie één, maar met drie aspecten', is het universele middel of de *steen der wijzen*. Het hoogtepunt van het geheime werk is enerzijds de geestelijke volmaakte mens; anderzijds is het de vereniging van de drie elementen, het occulte oplosmiddel in de 'wereldziel', de *kosmische* ziel of het astrale licht; en op het stoffelijke gebied is het *waterstof* in haar betrekking tot de andere gassen. Het ^{TO ON}, inderdaad; het ^{ENE} 'dat niemand heeft gezien behalve de zoon'; deze zin heeft betrekking op zowel de metafysische als de fysische Kosmos, en op de geestelijke en de stoffelijke mens. Want hoe zou deze laatste het ^{TO ON}, de 'ene vader' kunnen begrijpen, indien zijn *manas*, de 'zoon', niet (*als*) 'een met de vader' wordt, en door deze opneming verlichting ontvangt van de 'goddelijke leermeester', de goeroe - *atma-buddhi*?

'Indien gij de ^{SECUNDAIRE} (zogenaamde 'schepping') wilt begrijpen, o lanoo, moet gij eerst haar verband met de ^{PRIMAIRE} bestuderen.' (Toelichting, Boek van Dzyan, III, 19.)

Het eerste Ras had drie elementen, maar geen *levend* vuur. Waarom? Omdat:

'Wij zeggen *vier* elementen, mijn zoon, maar moesten eigenlijk drie zeggen', zegt Hermes Trismegistus. 'In de primaire cirkel' (schepping) wordt wat met is aangegeven, gelezen als 'wortel', en in de secundaire eveneens. Zo vinden wij in de alchemie of de westerse hermetiek (een variant op de oosterse esoterie):

X.		X.
Sulphur	Flamma	Spiritus
Hydrargyru	Natura	Aqua
m		
Sal	Mater	Sanguis

En al deze drie zijn viertallen, die volledig zijn gemaakt door hun wortel, vuur. De geest, achter de gemanifesteerde Natuur, is de vurige ^{ADEM} in zijn absolute eenheid. In het gemanifesteerde Heelal is hij de centrale geestelijke zon, het elektrische vuur van alle leven. In ons stelsel is hij de zichtbare zon, de geest van de Natuur, de aardse god. En in, op en rondom de aarde, de vurige geest daarvan - lucht, fluïde vuur; *water*, vloeibaar vuur; *aarde*, vast vuur. Alles is in zijn uiteindelijke gesteldheid vuur - *ignis*, of I, waarvan de wortel volgens onze begrippen O (*nul*) is, het Al in de natuur en het denkvermogen daarvan. *Pro-Mater* is goddelijk vuur. Het is de schepper, de vernietiger, de instandhouder. De oorspronkelijke namen van de goden staan alle in verband met vuur, van ^{AGNI}, de Arische, tot de Joodse god die 'een verterend vuur is'. In India wordt god in verschillende dialecten *Eashoor*, *Esur*, *Iswur* en *Is'Vara* genoemd, in het Sanskriet de Heer, van Isa, maar dit is voornamelijk de naam van Siva, de vernietiger; en de drie voornaamste vedische goden zijn Agni (*ignis*), Vayu en Surya - vuur, lucht en de zon, drie occulte graden van vuur. Het Hebreeuwse אָזָא (*aza*) betekent verlichten, en אֵשׁ (*asha*) is vuur. In het occultisme is 'een vuur aansteken' synoniem met het oproepen van een van de drie grote vuurkrachten, of 'god aanroepen'. In het Sanskriet is *osch* of *asch* vuur of warmte; en het Egyptische woord Osiris is (zoals Schelling heeft aangetoond) samengesteld uit de twee stamwoorden *aish* en *asr*, of een 'vuur-bezweerder'. *Aesar* betekende in het oude Etruskisch een god (het is misschien afgeleid van *Asura* van de Veda's). *Aeswar* en *Eswara* zijn analoge termen, zoals dr. Kenealy dacht. In de *Bhagavad Gita* lezen wij: 'Iswara woont in elk sterfelijk wezen en zet door zijn bovennatuurlijke kracht alle dingen in beweging die op het wiel van de tijd omhoogstijgen.' Hij is inderdaad de schepper en de vernietiger. 'Het oorspronkelijke vuur werd verondersteld een onverzadigbare vraatzucht te hebben. Maximus van Tyrus vertelt dat de oude Perzen brandbare stof in het vuur wierpen en riepen: 'Verslind, o Heer!' In de Ierse taal betekent *easam* of *asam* 'scheppen', en *Aesar* was de naam van een oude Ierse god en betekende 'een vuur aansteken' (Kenealy). De christelijke kabbalisten en kenners van de symboliek, die Pymander hebben misvormd - onder wie de bisschop van Ayre, François de Tours, in de 16de eeuw een voorname plaats innam - verdelen de elementen als volgt:

De vier elementen, gevormd uit goddelijke substanties en de geesten van de zouten van de Natuur, voorgesteld door

	Matth eüs	Engel- mens	Wa ter	(Jezus Christus, Engel-mens, Michaël)
A	Marcu	De	Vuu	
-w	s	Leeuw	r	
E	Lucas	De Stier	Aar	

-y			de
I	Johan	De	Luc
-O	nes	Arend	ht ^s

H, DE QUINTESSENS, 'HΦΛΟΞ, FLAMMA-VIRGO (maagdelijke olie), FLAMMA DURISSIMA, VIRGO, LUCIS AETERNA MATER.

Het eerste mensenras bestond dus eenvoudig uit de beelden, de astrale dubbelgangers van hun vaders, die de pioniers of de verst gevorderde wezens waren van een voorafgaande maar *lagere* sfeer, waarvan de schil nu onze maan is. Maar zelfs deze schil heeft een groot vermogen, want nadat zij de aarde had voortgebracht, trachtte de *schim* van de maan, aangetrokken door magnetische affiniteit, haar eerste bewoners, de vóórmenselijke monsters, te vormen (zie boven, Stanza II). Om zich hiervan te overtuigen, moet de lezer de Chaldeeuse fragmenten weer raadplegen en lezen wat Berosus zegt. Berosus kreeg zijn kennis, zoals hij ons vertelt, van *Ea*, de mannelijk-vrouwelijke godheid van de wijsheid. Terwijl de goden in haar androgynе schoot (svabhavāt, moeder-ruimte) werden voortgebracht, werden de weerspiegelingen (van de wijsheid) op aarde de vrouw Omoroka, die de Chaldeeuse Thavath is, of de Griekse Thalassa, de Diepte of de zee, die esoterisch en zelfs exoterisch *de maan* is. Het was de maan (Omoroka) die leiding gaf aan de monsterlijke schepping van vreemdsoortige wezens die door de Dhyani's werden gedood. (Zie *Hibbert Lectures*, blz. 370 e.v.; ook in Afd. II, 'Adam-Adami'.)

De wet van de evolutie dwong de maan-'vaderen' om in hun monadische toestand alle vormen van het leven en bestaan op deze bol te doorlopen; maar bij het einde van de derde Ronde waren zij al menselijk in hun goddelijke natuur, en moesten daarom de scheppers worden van de vormen die waren bestemd om de tabernakels te bouwen van de minder gevorderde monaden die aan de beurt waren om te incarneren. Deze 'vormen' worden 'zonen van yoga' genoemd, omdat yoga (exoterisch: vereniging met Brahma) de hoogste toestand van de passieve oneindige godheid is, omdat hij alle goddelijke krachten bevat en de essentie van Brahma is, van wie wordt gezegd dat hij (als Brahma) alles door yogakracht schept. Brahma, Vishnu en Siva zijn de sterkste krachten van God, Brahma, het Onzijdige, zegt een Purana-tekst. Yoga is hier hetzelfde als Dhyana, een woord dat weer synoniem is met yoga in de Tibetaanse tekst, waar de 'zonen van yoga' worden genoemd 'zonen van Dhyana', of van die abstracte meditatie met behulp waarvan de Dhyani-Boeddha's hun hemelse zonen, de Dhyani-Bodhisattva's, scheppen. Elk schepsel in de wereld heeft een hoger wezen boven zich. 'Dit hogere wezen, dat een innerlijk welbehagen heeft om *zich in hen uit te stralen*, kan geen uitstraling schenken voordat zij hebben aanbeden' – d.w.z. gemediteerd zoals tijdens yoga. (Sepher *M'bo Sha-arim*, vertaald door Isaac Myer, *Qabbalah*, blz. 109-111.)

19. HET TWEEDE RAS (*was*) HET PRODUCT VAN KNOPVORMING EN UITZETTING, DE ASEKSUELE (*vorm*) UIT DE GESLACHTLOZE (*schaduw*). ZO WERD, O LANOO, HET TWEEDE RAS VOORTGEBRACHT (*a*).

(*a*) Wat wetenschappelijke autoriteiten het meest zullen bestrijden, is dit niet-geslachtelijke Ras, het tweede, de vaderen van de zogenaamde 'zweetgeborenen', en misschien nog meer het derde Ras, de 'ei-geboren' androgynen. Deze twee manieren van voortplanting zijn het moeilijkst te begrijpen, vooral voor de westerse denker. Het is duidelijk dat men niet hoeft te proberen dit uit te leggen aan personen die geen beoefenaars van de occulte metafysica zijn. De Europese talen hebben geen woorden om dingen uit te drukken die de Natuur in het huidige evolutiestadium niet meer herhaalt, dingen die dus voor de materialist geen betekenis kunnen hebben. Maar er zijn analogieën. Het wordt niet ontkend dat er in het begin van de stoffelijke evolutie processen in de Natuur moeten zijn geweest, bijvoorbeeld spontane generatie, die nu niet meer bestaan, maar in andere vormen worden herhaald. Zo zegt men ons dat microscopisch onderzoek heeft uitgewezen dat geen enkele manier van voortplanting *blijvend* bestaat. Want 'dit toont aan dat hetzelfde organisme in de loop van zijn levenscyclus verschillende metamorfosen kan doormaken; dat het afwisselend *geslachtelijk* en *niet-geslachtelijk* kan zijn; d.w.z. dat het zich nu eens vermenigvuldigt door samenwerking van twee wezens van verschillend geslacht, dan weer door deling of *knopvorming* van slechts één wezen, dat geen geslacht heeft'. 'Knopvorming' is precies het woord dat in de stanza wordt gebruikt. Hoe hadden deze chhaya's zich anders kunnen vermenigvuldigen, d.w.z. het tweede Ras voortbrengen, want zij waren etherisch, niet-geslachtelijk en zelfs nog zonder het voertuig van de begeerte, of kamarupa, dat zich pas in het derde Ras ontwikkelde? Zij evolueerden het tweede Ras onbewust, zoals sommige planten doen. Of misschien zoals de *amoëbe*, maar dan op een meer etherische, indrukwekkende en grotere schaal. Indien de celtheorie inderdaad zowel op de plantkunde als op de dierkunde van toepassing is, en zich uitstrekt tot zowel de morfologie als de fysiologie van de organismen, en indien de natuurwetenschap de microscopische cellen beschouwt als onafhankelijke levende wezens – op

dezelfde manier als waarop het occultisme de 'vurige levens' beschouwt - dan levert de opvatting van het oorspronkelijke voortplantingsproces geen moeilijkheid op.

Beschouw de eerste ontwikkelingsstadia van een kiemcel. Haar *kern* groeit, verandert en vormt een dubbele

kegel of spoel, zó , binnen de cel. Deze spoel nadert de wand van de cel, en de helft ervan wordt *uitgestoten* in de vorm van wat de '*poolcellen*' worden genoemd. Dan sterven deze poolcellen, en het embryo ontwikkelt zich door de groei en de deling van het overblijvende stuk van de kern, die wordt *gevoed* door de substantie van de cel. Waarom kunnen wezens dan niet zo hebben geleefd en op *deze* manier zijn geschapen - bij het eerste begin van *de evolutie van mensen en zoogdieren*?

Dit kan misschien dienen als analogie om enig idee te geven van het proces waardoor het tweede Ras uit het eerste werd gevormd.

De astrale vorm die de monade bekleedt, was en is nog omgeven door zijn eivormige sfeer of *aura*, die hier overeenkomt met de substantie van de kiemcel of het *ovum*. De astrale vorm zelf is de kern, die nu evenals toen wordt beziel met het levensbeginsel.

Wanneer de tijd van de voortplanting aanbreekt, '*stoot*' het *sub*-astrale een verkleind beeld van zichzelf buiten het ei van de omringende aura '*uit*'. Deze kiem groeit en voedt zich met de aura tot zij volledig is ontwikkeld; daarna scheidt zij zich geleidelijk van haar ouder af en neemt haar eigen sfeer of aura mee, op dezelfde manier als levende cellen hun gelijken voortbrengen door groei en daarop volgende splitsing in twee delen.

De analogie met de '*poolcellen*' schijnt goed op te gaan, omdat hun dood *nu* zou overeenkomen met de verandering die wordt teweeggebracht door het scheiden van de geslachten, waarbij zwangerschap *in utero*, d.i. *binnen de cel*, regel werd.

'Het vroege tweede (Wortel) Ras waren de vaderen van de 'zweetgeborenen'; het latere tweede (Wortel) Ras waren zelf 'zweetgeborenen'.'

Deze passage uit de Toelichting heeft betrekking op het werk van de evolutie van het begin van een Ras tot het eind ervan. De 'zonen van yoga' of het oorspronkelijke astrale ras hadden *als ras* of collectief zeven evolutiestadia; evenals elk individueel wezen daarvan dit had en nog heeft. Shakespeare was niet de enige die de levensduur van de mens in een reeks van zeven verdeelde, want de Natuur zelf doet dit. Zo werden de eerste onderrassen van het tweede Ras aanvankelijk geboren op de manier, beschreven in de wet van de analogie; terwijl de laatste, gelijke tred houdend met de evolutie van het menselijke lichaam, geleidelijk op een andere manier begonnen te worden gevormd. Het voortplantingsproces had ook in ieder Ras zeven stadia, die elk onafzienbare tijdperken duurden. Welke fysioloog of bioloog zou kunnen zeggen of de tegenwoordige manier van voortplanting met al haar fasen van vruchtvorming ouder is dan een half miljoen of op zijn hoogst een miljoen jaar: hun cyclus van waarneming begon immers nauwelijks een halve eeuw geleden?

De oorspronkelijke menselijke hermafrodieten zijn een feit in de Natuur en waren welbekend aan de Ouden; zij vormen een van Darwins grootste moeilijkheden. Toch is het beslist niet onmogelijk, maar integendeel heel waarschijnlijk, dat hermafroditisme in de evolutie van de eerste rassen bestond; terwijl het *zo moet* zijn op grond van analogie en van het bestaan van één universele wet van stoffelijke evolutie, die op dezelfde manier werkzaam is bij de opbouw van planten, dieren en mensen. De onjuiste theorieën van de monogenese en de afstamming van de mens van de zoogdieren in plaats van het omgekeerde, zijn noodlottig voor de volledigheid van de evolutie, zoals die in de tegenwoordige scholen op darwinistische grondslag wordt onderwezen, en zij zullen moeten worden verlaten met het oog op de onoverkomelijke moeilijkheden die zij opleveren. Alleen de occulte traditie - indien de termen wetenschap en kennis in dit opzicht aan de oudheid worden ontegenzeggd - kan de tegenstrijdigheden met elkaar verzoenen en de kloof overbruggen. Een axioma uit de talmoed zegt: 'Indien gij het onzichtbare wilt kennen, open uw oog dan wijd voor het zichtbare.'

In de '*Descent of Man*' komt de volgende passage voor, die aantoont hoe dicht Darwin was genaderd tot het aanvaarden van deze oude leer.

'Het is al lang bekend dat in het rijk van de gewervelde dieren het ene geslacht rudimenten bezit van verschillende kleinere onderdelen van de voortplantingsorganen, die eigenlijk behoren bij het tegenovergestelde geslacht . . . Een verre voorvader van het hele gewervelde dierenrijk schijnt hermafrodit of androgyn te zijn geweest . . . Maar hier ontmoeten we een *eigenaardige moeilijkheid*. In de klasse van de zoogdieren bezitten de *mannetjes rudimenten van een uterus met de aangrenzende kanalen in de vesiculae prostaticae*; zij bezitten ook *rudimenten van mammae*, en sommige mannelijke buideldieren dragen sporen van een buidelzak. Hieraan zou men andere analoge feiten kunnen toevoegen. Moeten wij dan veronderstellen dat een of ander bijzonder oud zoogdier androgyn is gebleven nadat het de voornaamste kenmerken van zijn klasse had verkregen, en dus nadat het zich had afgescheiden van de lagere klassen van de gewervelde dieren? Dit lijkt heel onwaarschijnlijk, want wij moeten teruggaan tot de vissen, de laagste van alle klassen, om nog enige bestaande androgyne vormen te

vinden.'

Darwin is er kennelijk afkerig van de hypothese te aanvaarden waarop de feiten zo nadrukkelijk wijzen, namelijk die van een oorspronkelijke androgyne stam, waaruit de zoogdieren voortkwamen. Zijn verklaring luidt: 'Het feit dat verschillende bijkomstige organen die behoren tot elk geslacht, in rudimentaire toestand worden gevonden bij het tegenovergestelde geslacht, kan misschien worden verklaard door te veronderstellen dat zulke organen geleidelijk door het ene geslacht zijn verworven en daarna in een min of meer onvolmaakte toestand aan het andere geslacht zijn overgedragen.' Hij noemt als voorbeeld 'sporen, veren en schitterende kleuren, die de mannelijke vogels hebben voor de strijd of als versiersel' en die slechts *gedeeltelijk* worden overgeërfd door hun vrouwelijke afstammelingen. Voor het te behandelen probleem is echter kennelijk een bevredigender verklaring nodig, want de feiten zijn van een veel meer op de voorgrond tredend en belangrijker karakter dan de oppervlakkige details waarmee Darwin ze vergelijkt. Waarom wordt niet eerlijk de juistheid erkend van het argument ten gunste van het hermafroditisme, dat de oude fauna kenmerkt? Het occultisme biedt een oplossing waarin de feiten op alomvattende en eenvoudige manier voorkomen. Deze overblijfselen van een vroeger androgyn geslacht moeten in dezelfde categorie worden ondergebracht als de pijnappelklier en andere even geheimzinnige organen, die stille getuigen zijn van de realiteit van functies die in de loop van de dierlijke en menselijke vooruitgang al lang zijn geatrofieerd, maar die eens een belangrijke rol hebben gespeeld in de algemene huishouding van het oorspronkelijke leven.

In ieder geval kan de occulte leer tot haar voordeel worden vergeleken met die van de meest ruimdenkende geleerden, die theorieën hebben ontwikkeld over de oorsprong van de eerste mens.

Lang vóór Darwin kwam Naudin, die de naam *blastema* gaf aan wat de darwinisten protoplasma noemen, met een half occulte en half wetenschappelijk-materialistische theorie. Hij liet Adam, de *niet-geslachtelijke*, plotseling ontstaan uit *stof*, zoals het in de bijbel wordt genoemd, het *blastema* van de wetenschap. 'Uit deze larve-vorm van de mensheid bewerkte de evolutiekracht de voltooiing van de soorten. Voor het tot stand brengen van dit grootse verschijnsel moest Adam door een fase van onbeweeglijkheid en onbewustheid heengaan, die veel overeenkomt met de poptoestand van dieren die een metamorfose ondergaan', verklaart Naudin. Voor deze voortreffelijke plantkundige was Adam echter niet één mens, maar de *mensheid*, 'die verborgen bleef binnen een tijdelijk organisme . . . dat van alle andere verschilde en nooit een verbintenis met deze aanging'. Hij toont aan dat de scheiding van de geslachten totstandkwam door 'een kiemproces overeenkomstig dat van medusae en zakpijpen'. De mensheid met deze fysiologische constitutie 'zou een voldoende evolutiekracht behouden voor het snelle voortbrengen van de verschillende grote mensenrassen'.

De Quatrefages bekritiseert dit standpunt in zijn '*Human Species*'. Het is *onwetenschappelijk*, zegt hij, of beter gezegd, de denkbeelden van Naudin 'vormen geen wetenschappelijke theorie', omdat het oorspronkelijke *blastema* in zijn theorie in verband wordt gebracht met de *eerste Oorzaak*, waarvan wordt aangenomen dat deze potentieel in het blastema alle wezens van het verleden, het heden en de toekomst heeft gemaakt, en dus deze wezens in werkelijkheid *en masse* heeft *geschapen*. Bovendien schenkt Naudin niet eens aandacht aan de *secundaire* oorzaken, of hun werking in deze evolutie van de organische wereld. De wetenschap, die zich alleen met secundaire oorzaken bezighoudt, heeft dus 'op de theorie van Naudin niets te zeggen' (blz. 125).

Evenmin zal zij iets te zeggen hebben over de occulte leringen, die tot op zekere hoogte door Naudin worden benaderd. Want als wij maar in zijn 'oorspronkelijke blastema' de Dhyan-Chohanische essentie zien, de *chhaya* of dubbelganger van de *pitri's*, die de mogelijkheid van alle vormen in zich bevat, zijn wij het volkomen met hem eens. Maar er zijn twee echte en wezenlijke verschillen tussen onze leer en de zijne. Naudin verklaart dat de evolutie met plotselinge sprongen en schokken is voortgegaan, in plaats van zich langzaam over miljoenen jaren uit te strekken; en zijn oorspronkelijke blastema bezit slechts blinde instincten - een soort *onbewuste* eerste Oorzaak in de *gemanifesteerde Kosmos* - wat absurd is. In tegenstelling hiermee is het onze Dhyan-Chohanische essentie - de *oorzakelijkheid* van de *eerste oorzaak* die de *stoffelijke* mens schept - de levende, werkzame en potentiële stof, uit zichzelf doordrongen van dat dierlijke bewustzijn van een hogere soort, zoals men dit aantreft bij de mier en de bever, die de lange reeks van fysiologische differentiaties teweegbrengt. Afgezien hiervan is zijn 'oude en algemene *scheppingsproces*' uit *proto-organismen* zo occult als een theorie van Paracelsus of Khunrath maar kan zijn.

Bovendien staan de kabbalistische boeken vol met bewijzen hiervoor. Zo zegt bijvoorbeeld de *Zohar* dat elk type in het zichtbare Heelal zijn oervorm heeft in het onzichtbare Heelal. 'Alles wat in de lagere (onze) wereld is, is ook in de hogere. De lagere en de hogere werken op elkaar in.' (*Zohar*, fol. 186.) *Zie hieronder*, Afd. II, '*Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd*'.

20. HUN VADEREN WAREN DE ZELFGEBORENE. DE ZELFGEBORENE, DE CHHAYA UIT DE STRALENDE LICHAMEN VAN DE HEREN, DE VADEREN, DE ZONEN VAN DE SCHEMERING (a).

(a) De 'schaduwen' of *chhaya's* worden de zonen van de 'zelfgeborenen' genoemd, omdat deze laatste naam wordt gebruikt voor alle goden en wezens die zijn geboren door de *WIL* van hetzij een godheid of een adept. Ook aan de *homunculi* van Paracelsus zou men deze naam misschien kunnen geven, hoewel dit een proces op een veel stoffelijker gebied is. De naam 'zonen van de schemering' toont aan dat de 'zelfgeborenen' voorvaderen van onze leer identiek zijn met de pitri's van het brahmaanse stelsel, want deze titel is een verwijzing naar hun manier van geboorte. Er wordt namelijk van deze pitri's gezegd dat ze zijn voortgekomen uit Brahma's 'lichaam van de schemering'. (Zie de *Purana's*.)

21. TOEN HET RAS OUD WERD, VERMENGDEN DE OUDE WATEREN ZICH MET DE VERSERE WATEREN (a); TOEN ZIJN DRUPPELS TROEBEL WERDEN, VERDWENEN ZIJ IN DE NIEUWE STROOM, IN DE HETE STROOM VAN HET LEVEN. HET UITWENDIGE VAN HET EERSTE WERD HET INWENDIGE VAN HET TWEEDE (b). DE OUDE VLEUGEL WERD DE SCHADUW, EN DE SCHADUW VAN DE VLEUGEL (c).

(a) Het oude (oorspronkelijke) Ras ging op in het tweede ras, en werd er één mee.

(b) Dit is het geheimzinnige proces van transformatie en evolutie van de mensheid. Het materiaal van de eerste vormen - schaduwachtig, etherisch en negatief - werd getrokken naar of opgenomen in, en werd zo het complement van, de vormen van het tweede Ras. De *Toelichting* verklaart dit door te zeggen dat, omdat het eerste Ras enkel bestond uit de astrale schaduwen van de scheppende voorvaderen en natuurlijk geen eigen astrale of stoffelijke lichamen had, dit Ras *nooit is gestorven*. Zijn 'mensen' smolten geleidelijk weg, doordat ze werden opgenomen in de lichamen van hun eigen 'zweetgeborenen' nageslacht, die vaster waren dan hun eigen lichamen. De oude vorm verdween en werd geabsorbeerd door, verdween in, de nieuwe vorm, die menselijker en stoffelijker was. Er bestond geen dood in dat tijdperk, dat heerlijker was dan de gouden eeuw; maar het eerste of ouder-materiaal werd gebruikt voor de vorming van het nieuwe wezen, om het lichaam en zelfs de innerlijke of *lagere* beginselen of lichamen van het nageslacht te vormen.

(c) Wanneer de schaduw zich terugtrekt, d.w.z. wanneer het astrale lichaam met steviger vlees wordt bedekt, ontwikkelt de mens een stoffelijk lichaam. De 'vleugel', of de etherische vorm die zijn schaduw en beeld voortbracht, werd de schaduw van het astrale lichaam en zijn eigen nageslacht. Deze uitdrukking is vreemd maar origineel.

Omdat er later misschien geen gelegenheid zal zijn om op dit mysterie terug te komen, is het goed om hier al te wijzen op de dubbele betekenis van de Griekse mythe over dit bijzondere evolutiestadium. Zij is te vinden in de verschillende varianten van de allegorie van Leda en haar twee zonen Castor en Pollux; elke van deze varianten heeft een speciale betekenis. Zo wordt in Deel XI van de *Odysee* Leda de echtgenote van Tyndarus genoemd, die haar man 'twee zonen met dappere harten' schonk - Castor en Pollux. Jupiter schenkt hun een wonderbaarlijke gift en voorrecht. Ze zijn half-onsterfelijk; ze leven en sterven, elk op zijn beurt, en om de andere dag (ἑσπήμεροι¹³). Als de Tyndaridae zijn de tweelingbroers een sterrenkundig symbool en stellen *dag* en *nacht* voor; hun twee vrouwen, Phoebe en Hilasira, de dochters van Apollo of de zon, verpersoonlijken de dageraad en de schemering¹². Maar in de allegorie, waarin Zeus de vader van de twee helden wordt genoemd - geboren uit het ei waaraan Leda het leven schenkt - is de mythe volkomen theogonisch. Zij heeft betrekking op die groep kosmische allegorieën, waarin de wereld wordt beschreven als geboren uit een ei. Want Leda neemt daarin de vorm aan van een witte zwaan, wanneer zij zich met de goddelijke zwaan verenigt¹³. Leda is dus de mythische vogel, waaraan volgens de tradities van verschillende volkeren van het Arische ras diverse ornithologische vogelvormen worden toegeschreven, die alle gouden eieren leggen¹⁴. In de *Kalevala* (het epische gedicht van Finland) schept de schone dochter van de ether, 'de water-moeder', de wereld in samenwerking met een 'eend' (een andere vorm van de zwaan of de gans, kalahansa), die in haar schoot zes gouden eieren legt, en het zevende, 'een ei van ijzer'. Maar de variant van de Leda-allegorie die een rechtstreeks verband heeft met de mystieke mens, vindt men alleen bij Pindarus¹⁵, met een meer terloopse verwijzing ernaar in de Homerische hymnen¹⁶. Castor en Pollux zijn daarin niet langer de *dioscuri* (van *Apollodorus* III, 10, 7); maar worden het hoogst betekenisvolle symbool van de tweevoudige mens, de sterfelijke en de onsterfelijke. En niet alleen dit, maar, zoals we nu zullen zien, zijn ze ook het symbool van het derde Ras en van zijn transformatie van de

dierlijke mens in een god-mens met slechts een dierlijk lichaam.

Volgens Pindarus verenigt Leda zich in dezelfde nacht met haar echtgenoot en ook met de vader van de goden - Zeus. Daarom is Castor de zoon van de sterveling, en Pollux de nakomeling van de onsterfelijke. In de voor die gelegenheid gemaakte allegorie wordt gezegd dat in een opstand van wraak tegen de *Aphariden*¹, Pollux Lynceus doodt - 'van alle stervelingen degene van wie de blik het doordringendst is' - maar dat Castor wordt gewond door *Idas*, 'hij die ziet en weet'. Zeus maakt een eind aan het gevecht door zijn bliksem te slingeren en de laatste twee strijders te doden. Pollux vindt zijn broer stervende². In zijn wanhoop vraagt hij Zeus om ook hem te doden. 'Gij kunt niet helemaal sterven', antwoordt de meester van de goden; 'gij zijt van een goddelijk ras'. Maar hij laat hem de keus: of Pollux zal onsterfelijk blijven en eeuwig op de Olympus leven of, indien hij in alles het lot van zijn broer wil delen, moet hij de helft van zijn bestaan ondergronds doorbrengen en de andere helft in de gouden hemelse verblijfplaatsen. Deze halve onsterfelijkheid, waaraan ook Castor deel zal hebben, wordt door Pollux aanvaard³. *En zo leven de tweelingbroers afwisselend, de een overdag, en de ander 's nachts*⁴.

Is dit alleen maar een dichtelijk verzinsel? Een allegorie, een van die interpretaties van 'zonnemythen', waarboven geen tegenwoordige oriëntalist zich schijnt te kunnen verheffen? Neen, het is veel meer. Hier hebben wij een toespeling op het 'ei-geboren' *derde Ras*, waarvan de eerste helft sterfelijk, d.w.z. onbewust in zijn persoonlijkheid is en niets in zich heeft dat blijft voortbestaan⁵; en waarvan de laatste helft in haar individualiteit onsterfelijk wordt, doordat haar vijfde beginsel door de *bezielende goden* tot leven wordt geroepen, waardoor de monade met deze aarde wordt verbonden. Dit is Pollux, terwijl Castor de *persoonlijke*, sterfelijke mens voorstelt, een dier van een niet eens hoge soort, wanneer het is losgemaakt van de goddelijke individualiteit. 'Tweelingen' inderdaad; maar toch door de dood voor altijd gescheiden, tenzij Pollux, door de stem van het bloed daartoe bewogen, aan zijn minder bevoorrechte sterfelijke broeder een deel van zijn eigen goddelijke natuur schenkt en hem zo deelgenoot maakt van zijn eigen onsterfelijkheid.

Dit is de occulte betekenis van het metafysische aspect van de allegorie. De algemeen verspreide tegenwoordige interpretatie ervan - in de oudheid zo beroemd, zoals Plutarchus ons meedeelt⁶, als symbool van broederlijke toewijding - namelijk dat het een beeld was, ontleend aan het schouwspel van de Natuur, is zwak en ontoereikend om de geheime betekenis te verklaren. Afgezien van het feit dat de maan bij de Grieken in de exoterische mythologie vrouwelijk was, en daarom moeilijk als Castor kon worden beschouwd - en tegelijkertijd met Diana worden vereenzelvigd - zouden de oude kenners van de symboliek die de zon, de koning van alle hemelbollen, beschouwden als het zichtbare beeld van de hoogste godheid, deze zon niet hebben verpersoonlijkt in Pollux, die slechts een halfgod was⁷.

Indien wij overgaan van de Griekse mythologie naar de mozaïsche allegorieën en symboliek, zullen wij een nog treffender bevestiging vinden van dezelfde lering in een andere vorm. Hoewel wij in *Genesis* de 'ei-geborenen' niet vinden, treffen wij wel in de eerste vier hoofdstukken van dit boek, verborgen onder een heel vindingrijke symboliek, onmiskenbaar de androgynen aan, en ook de eerste drie rassen van de Geheime Leer.

Noten:

1. Zie Deel I, Afdeling III, '*Goden, monaden en atomen*'. Het wordt gesymboliseerd in de driehoek van Pythagoras, de 10 stippen daarin, en de zeven punten van de driehoek en de kubus.
2. Vandaar de kabbalistische naam '*schiller*' die aan de astrale vorm wordt gegeven, het lichaam dat *kamarupa* wordt genoemd, dat door de hogere engelen in de vorm van het hogere *manas* wordt achtergelaten, wanneer dit laatste naar devachan vertrekt en zijn residu verlaat.
3. Hieruit volgt dat de Essenen geloofden in wedergeboorte en veel reïncarnaties op aarde, wat Jezus zelf ook deed, een feit dat we uit het Nieuwe Testament zelf kunnen bewijzen.
4. Dit wordt echter bevestigd, zoals wij hebben aangetoond, door de esoterie van *Genesis*. Niet alleen worden daarin de dieren geschapen na de 'Adam van stof', maar er wordt gesproken over plantengroei in de aarde voordat 'de hemel en de aarde werden geschapen'. 'Alle planten van het veld waren daarvoor (vóór de dag dat de hemel en de aarde werden gemaakt, v. 4) in de aarde' (v. 5). Wat kan de dode letter van deze tekst betekenen, tenzij de occulte verklaring wordt aanvaard, die aangeeft dat de aardbol in deze 4de Ronde was overdekt met plantengroei, en dat de eerste (*astrale*) mensheid werd voortgebracht vóórdat op die bol iets van betekenis had kunnen groeien en zich ontwikkelen? Eenvoudig dat het gras in de aarde van die bol was, vóór de bol werd geschapen? En toch is de betekenis van vers 6, dat zegt dat 'er een damp was opgegaan uit de aarde' die het hele aardoppervlak bevochtigde voordat het regende, en die veroorzaakte dat de bomen, enz. groeiden, duidelijk genoeg. Er blijkt ook uit, in welk geologisch tijdperk dit gebeurde en wat wordt bedoeld met 'hemel en aarde'. Bedoeld wordt het

- firmament en droog *korstvormig* land, gescheiden en bevrijd van zijn dampen en uitwasemingen. Bovendien moet de lezer bedenken dat, evenals Adam Kadmon, 'het mannelijke en vrouwelijke wezen' van *Genesis* I geen stoffelijke mens is, maar de menigte van de Elohim, onder wie Jehova zelf was – ook de dieren die volgens de letter van de tekst van dat hoofdstuk vóór de mens werden 'geschapen', geen dieren waren, maar de tekens van de Dierenriem en andere hemellichamen.
5. Aan degenen die vragen 'wat heeft waterstof te maken met lucht of oxydatie', antwoorden wij: 'Bestudeer eerst het ABC van de occulte alchemie.' Maar in hun ijver om Pymander, 'de mond van het mysterie', profetisch te vereenzelvigen met Johannes de Doper, vereenzelvigden zij ook de 7 *kabiren* en de Assyrische stieren met de Cherubijnen van de joden en de apostelen. Omdat zij bovendien een scheidslijn moesten trekken tussen de *vier* en de *drie* – deze laatste zijn de *gevallen engelen* – en bovendien moesten vermijden deze in verband te brengen met de 'zeven geesten van het gezicht', de Aartsengelen, wierpen zij zonder meer alles overboord wat zij niet wensten te erkennen. Vandaar de verdraaiing in de volgorde van de elementen, om deze in overeenstemming te brengen met de volgorde van de evangeliën, en om de engel-mens met Christus te vereenzelvigen. Bij de Chaldeeën, de Egyptenaren, van wie Mozes de *Chroub* (Cherubijnen in hun dierlijke vorm) overnam, en de Ofieten, bij hen allen werden de engelen, de planeten en de elementen op mystieke en alchemistische manier gesymboliseerd door de *Leeuw* (Michaël), de *Stier* (Uriël), de *Draak* (Rafaël), de *Arend* (Gabriël), de *Beer* (Thot-Sabaoth), de *Hond* (Erataoth), het *Muildier* (Uriël of Thartharaoth). Deze hebben alle een kwalificatieve betekenis.
 6. Zie Laing, '*Modern Science and Modern Thought*', blz. 90.
 7. Zie *Deel I, Afdeling I, Stanza VII*, Toelichting 10.
 8. Tweede druk, blz. 161.
 9. En waarom niet alle zich voortplantende eerste Rassen, menselijke zowel als dierlijke; en waarom *één* 'verre voorvader'?
 10. Natuurlijk indien men de evolutieleer volgt, die de zoogdieren terugvoert tot een amfibische stamvader.
 11. '*Odyssee*', xi, 298 tot 305; '*Ilias*', iii, 243.
 12. *Chants Cypriaques, Hyg. Tal.*, 80. *Ovid.*, '*Fasti*', enz. Zie Decharme, '*Mythologie de la Grèce Antique*'.
 13. Zie Brahma Kalahamsa in *Deel I, Stanza III*.
 14. Zie Decharme, '*Mythologie*' enz., blz. 652.
 15. *Nem.*, x, 80 e.v. *Theocras*, xxiv, 131.
 16. xxxiv, v. 5; *Theocritus*, xxii, 1.
 17. *Apollodorus*, III, ii, 1.
 18. In de oudheid liet men in Sparta het graf van Castor zien, zegt Pausanias (III, 13, 1); en Plutarchus zegt dat hij in Argos de half-sterfelijke of halfheld *μῆλαρχαγέτας* werd genoemd (zie Plutarchus, *Quaestiones Graecae*, 23).
 19. *Pindarus. Nem.* x, 60, *Dissen*.
 20. *Schol. Eurip.*, '*Orestes*', 463, *Dindorf*. Zie Decharme, '*Mythol.*' enz., blz. 654.
 21. De *monade* is onpersoonlijk en een god uit zichzelf, hoewel op dit gebied onbewust. Want, gescheiden van haar derde beginsel, manas (vaak het vijfde genoemd), dat de horizontale lijn is van de eerste gemanifesteerde driehoek of drieëenheid, kan zij op dit aardse gebied geen bewustzijn hebben of dingen waarnemen. 'De hoogste ziet door het oog van de laagste' in de gemanifesteerde wereld; *purusha* (geest) blijft blind zonder de hulp van prakriti (stof) in de stoffelijke sferen; en dat geldt ook voor atma-buddhi zonder manas.
 22. '*Morals*', blz. 484 e.v.
 23. Deze vreemde gedachte en interpretatie worden door Decharme in zijn '*Mythologie de la Grèce Antique*' aanvaard. 'Castor en Pollux', zegt hij, 'zijn niets anders dan de zon en maan, opgevat als tweelingen . . . De zon, het onsterfelijke en machtige wezen dat elke avond aan de horizon verdwijnt en onder de aarde afdaalt, alsof hij plaats wilde maken voor de broeder-hemelbol die 's nachts tot leven komt, is Pollux, die zich opoffert voor Castor; voor Castor, die de mindere is van zijn broer en aan hem zijn onsterfelijkheid dankt: want de maan, zegt Theophrastus, is slechts een andere, maar zwakkere zon.' (*De Ventis* 17. Zie Decharme, blz. 655.)

De goddelijke hermafrodit

Over de occulte en religieuze mysteriën die werden onderwezen na de ondergang van het laatste overblijfsel van het Atlantische ras, ongeveer 12.000 jaar geleden, werd een ondoordringbare sluier van geheimhouding geworpen, om te voorkomen dat onwaardigen er deel aan zouden hebben en ze zo zouden worden ontheiligd. Verschillende van deze wetenschappen zijn exoterisch geworden – zoals bijvoorbeeld de sterrenkunde in haar zuiver wiskundige en natuurkundige aspect. Daarom zijn hun dogma's en leerstellingen – die alle werden gesymboliseerd en uitsluitend werden toevertrouwd aan de bescherming van parabel en allegorie – vergeten, en is hun betekenis verwrongen. Niettemin vindt men de hermafrodieten in de geschriften en tradities van bijna ieder volk; en waarom zou er zo'n algemene overeenstemming zijn als de bewering alleen maar een verzinsel is?

Deze noodzaak van geheimhouding bracht het vijfde Ras tot het instellen, of liever het opnieuw instellen, van de religieuze mysteriën, waarin onder de sluier van allegorie en symboliek oude waarheden aan de komende geslachten konden worden onderwezen. Zie de onvergankelijke getuige van de evolutie van de menselijke uit de goddelijke rassen, en in het bijzonder uit het androgyn Ras – de Egyptische Sfinx, dat raadsel van de eeuwen! Goddelijke wijsheid die zich incarneert op aarde en die wordt gedwongen de bittere vrucht te proeven van persoonlijke pijn en van lijden, die op aarde alleen wordt voortgebracht in de schaduw van de boom van kennis van goed en kwaad – een geheim dat eerst alleen bekend was aan de Elohim, de ZELF-INGEWIJDE '*hogere godel*'¹.

In het Boek Henoch vinden wij Adam², de eerste goddelijke androgyn, die zich scheidt in man en vrouw, en in de ene vorm of het ene *ras* JAH-HEVA wordt, en in zijn andere vorm of *ras* Kaïn en Abel³ (mannelijk en vrouwelijk) – de Jehova met dubbel geslacht⁴ – een echo van zijn Arische oervorm, Brahma-Vach. Daarna komen het derde en het vierde Wortelras van de mensheid⁵ – dat wil zeggen, rassen van mannen en vrouwen, of individuen van verschillend geslacht, niet langer geslachtloze half-geesten en androgynen, zoals de twee rassen die aan hen voorafgingen. Op dit feit wordt in elke antropogenese gezinspeeld. Het is te vinden in fabel en allegorie, in mythe en *geopenbaarde* heilige geschriften, in legende en overlevering. Want van alle grote mysteriën die de ingewijden hebben geërfd uit de grijze oudheid, is dit *een van de grootste*. Het geeft een verklaring van het dubbel-geslachtelijke element dat men in elke scheppende godheid aantreft, in Brahma-Viraj-Vach, in Adam-Jehova-Eva, en in 'Kaïn-Jehova-Abel'. Want 'Het Boek van de geslachten van Adam' noemt zelfs Kaïn en Abel niet, maar zegt alleen: 'Man en vrouw schiep hij hen . . . en noemde hun naam Adam' (hfst. v, 5). Vervolgens zegt het: 'En Adam verwekte een zoon naar *zijn gelijkenis*, naar zijn evenbeeld, en noemde zijn naam Seth' (v, 3); waarna hij andere zonen en dochters verwekt, en daardoor bewijst dat Kaïn en Abel zijn eigen allegorische omzettingen zijn. Adam stelt het oorspronkelijke *mensenras* voor, vooral in de kosmosiderische zin ervan. Maar niet in zijn theo-antropologische betekenis. De samengestelde naam Jehova of *Jah-Hovah*, die *mannelijk leven* en vrouwelijk leven betekent – eerst androgyn, dan in geslachten gescheiden – wordt in *Genesis* vanaf hfst. v in deze zin gebruikt. Zoals de schrijver van 'The Source of Measures' zegt (blz. 159): 'De twee woorden waaruit Jehova is samengesteld, vormen het oorspronkelijke denkbeeld van het mannelijk-vrouwelijke, als oorzaak van de geboorten'; want de Hebreeuwse letter *jod* was het *membrum virile*, en *hovah* was Eva, de moeder van alles wat leeft, of de voortbrengster, de Aarde en de Natuur. De schrijver gelooft daarom dat 'het duidelijk is dat *de volmaakte*' (de volmaakte vrouwelijke cirkel of *yoní*, numeriek 20612) 'als *schepper van de maten* ook als *hermafrodit* de vorm aanneemt van oorsprong van de *geboorten*; vandaar de fallische vorm en het gebruik ervan'.

Precies; maar 'de fallische vorm en het gebruik ervan' kwamen vele eeuwen later; en de eerste en oorspronkelijke betekenis van Enos, de zoon van Seth, was het eerste *Ras* dat op de huidige gebruikelijke manier is geboren uit man en vrouw – want Seth is geen mens maar een *ras*. Vóór hem was de mensheid hermafrodit. Terwijl Seth (fysiologisch) het eerste gevolg is na de *VAL*, is hij ook de *eerste mens*; daarom wordt zijn zoon Enos de 'zoon van de mensen' genoemd. (Zie hieronder.) Seth vertegenwoordigt het *latere* derde Ras.

Om de ware mysterienaam AIN-SOPH – het grenzeloze en eindeloze *niet-iets* – te versluieren, hebben de kabbalisten de samengestelde *attribuut*-benaming van een van de persoonlijke scheppende Elohim – die de naam *Yah* en *Jah* droeg (de letters *i* en *j* en *y* zijn verwisselbaar), of *Jah-Hovah*, d.w.z. *mannelijk* en *vrouwelijk* – naar voren geschoven; *Jah-Eva* een *hermafrodit*, of de *eerste vorm van de mensheid*, de oorspronkelijke Adam van de aarde, zelfs niet *Adam-Kadmon*, van wie de 'verstand-geboren zoon' mystiek gezien de aardse *Jah-Hovah* is. En omdat hij dit wist, heeft de slimme rabbi-kabbalist er zo'n geheime naam van gemaakt, dat hij die later niet kon openbaren zonder het hele stelsel te verraden; en hij werd dus gedwongen hem *heilig* te maken.

Hoe nauw de overeenstemming is tussen Brahma-prajapati en Jehova-sephiroth, tussen Brahma-Viraj en Jehova-Adam, kan alleen een vergelijking tussen de Bijbel en de Purana's aantonen. Wanneer men deze analyseert en in hetzelfde licht leest, leveren ze het overtuigende bewijs dat ze twee kopieën van hetzelfde origineel zijn – gemaakt in twee ver van elkaar verwijderde tijdperken. Vergelijk in verband met dit onderwerp nog eens *Genesis* hfst. 4, de verzen 1 en 26 en *Manu* I, en het zal blijken dat zij beide dezelfde betekenis

hebben. In *Manu* (Dee/I, 32) is Brahma, die ook zowel mens als god is, en zijn lichaam in mannelijk en vrouwelijk verdeelt, in zijn esoterische betekenis – evenals Jehova of Adam in de bijbel – de symbolische personificatie van scheppende en voortbrengende kracht, zowel goddelijk als menselijk. De Zohar verschaft een nog overtuigender bewijs van overeenstemming, terwijl sommige rabbi's woord voor woord bepaalde oorspronkelijke uitdrukkingen uit de Purana's herhalen. Zo wordt de 'schepping' van de wereld in de brahmaanse boeken gewoonlijk beschouwd als de *lila*, blijdschap of spel, het vermaak van de Opperste Schepper. 'Vishnu, die dus gescheiden en ongescheiden substantie is, geest en tijd, vermaakt zich als een dartele knaap met het spel.' (Vishnu Purana, Deel I, hfst. ii.) Vergelijk dit met wat in het boek 'Nobelet' Hokhmah' wordt gezegd: 'De kabbalisten zeggen dat het ontstaan van de werelden gebeurt door *blijdschap*, doordat Ain-Soph (?) zich *verheugde* in zichzelf, en van zichzelf tot zichzelf flitste en straalde . . . wat allemaal blijdschap wordt genoemd', enz. (Aangehaald in Myers 'Qabbalah', blz. 110.) Het is dus niet een 'merkwaardig denkbeeld van de kabbalisten', zoals de zojuist aangehaalde schrijver opmerkt, maar een zuiver Arische gedachte uit de Purana's. Maar waarom maakt men van Ain-Soph een schepper?

De 'goddelijke hermafrodit' is dus Brahma-Vach-Viraj; en die van de Semieten, of beter van de joden, is Jehova-Kain-Abel. Maar de 'heidene' waren en zijn oprechter en openhartiger dan de latere Israëlieten en rabbi's, die ongetwijfeld de ware betekenis van hun exoterische godheid kenden. De joden beschouwen de hun gegeven naam – de Yah-oudi – als een belediging. Toch hebben zij onmiskenbaar het recht – of zouden het hebben als zij het slechts wensten – om zich de oude Yah-oudi te noemen, 'Jah-hoviërs', evengoed als de brahmanen het recht hebben om zich brahmanen te noemen, *naar hun nationale godheid*. Want Jah-hovah is de geslachtsnaam van die groep of hiërarchie van scheppende planeetengelen, onder de ster waarvan hun natie zich heeft ontwikkeld. Hij is een van de planetaire *Elohim* van de besturende groep van Saturnus. Vers 26 van *Genesis* hfst. iv, indien op de juiste manier gelezen, alleen al zou hun dit recht geven, want het noemt het nieuwe mensenras, dat afstamt van Seth en Enos, *Jehova*, wat iets heel anders is dan de vertaling die in de bijbel wordt aangenomen: 'En ook aan hem werd een zoon geboren, Enos; toen begonnen de mensen zich *Jah* of Yah-hovah te noemen', dat wil zeggen, *mannen en vrouwen*, de 'heren van de schepping'. Men hoeft het bovengenoemde vers maar te lezen in de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst en in het licht van de Kabbala om te zien dat het, in plaats van de woorden van de huidige vertaling, moet zijn: 'Toen begonnen de mensen *zich Jehova te noemen*', wat de juiste vertaling is, en niet: 'Toen begonnen mensen de naam van de Heer aan te roepen'; een al of niet opzettelijk onjuiste vertaling. Verder behoort de bekende passage: 'Ik heb een man van de Heer verkregen' te luiden: 'Ik heb een man verkregen, gelijk Jehova'. Luther vertaalde deze passage op de ene manier, de rooms-katholieken op een heel andere. Bisschop Wordsworth vertaalt: 'Kaïn – *Ik heb Kaïn verkregen*, van *Kanithi*, heb ik verkregen'. Luther: 'Ik heb een man verkregen – gelijk de Heer' (Jehova); en de schrijver van 'The Source of Measures': 'Ik heb *een mens gemeten*, gelijk *Jehova*.' Dit laatste is de juiste vertaling, omdat (a) een beroemde rabbi, een kabbalist, deze passage precies op deze manier aan de schrijfster heeft uitgelegd, en (b) omdat deze vertaling identiek is met die in de Geheime Leer van het Oosten met betrekking tot Brahma. In 'Isis Ontsluiert' heeft de schrijfster uitgelegd dat 'Kaïn . . . de zoon van de 'Heer' is en niet van Adam (*Genesis* iv, 1)'. De 'Heer' is Adam Kadmon, de 'vader' van *Yodcheva*, 'Adam-Eva', of Jehova, de zoon van de zondige gedachte, niet de nakomeling van vlees en bloed. Anderzijds is Seth *de leider en de voorvader van de rassen van de aarde*; want hij is exoterisch de zoon van Adam, maar esoterisch de nakomeling van Kaïn en Abel, want Abel of Hebel is vrouwelijk, de tegenhanger en vrouwelijke helft van de mannelijke Kaïn, en Adam is de collectieve naam voor man en vrouw: 'man en vrouw (*zachar va nakobeh*) schiep hij hen . . . en noemde *hun* naam Adam'. De verzen in *Genesis* van hfst. i tot v zijn voor kabbalistische doeleinden opzettelijk met elkaar verward. Na de *MENS* van *Genesis* hfst. i, 26 en Enos, de zoon van de mens van hfst. iv, 26, na Adam, de eerste androgyn, na Adam Kadmon, de geslachtloze (de eerste) *logos*, komen nadat Adam en Eva zijn gescheiden, tenslotte Jehova-Eva en Kaïn-Jehova. Deze stellen verschillende Wortelrassen voor, want tussen hen verliepen miljoenen jaren.

Daarom zijn de Arische en de Semitische theo-anthropografieën twee loten van dezelfde stam; hun respectievelijke personificaties en symbolische personages staan op de hierna genoemde manier met elkaar in verband.

I. Het *Onkenbare*, dat op verschillende manieren in de verzen van de *Rig Veda* wordt aangeduid, zoals door 'Niets was', later 'Parabrahm' genoemd; het אֵין (*Ain*, niets, of het 'Ain-Soph' van de kabbalisten), en verder de 'geest' (van God) in *Genesis*, die boven de wateren zweeft. Al deze zijn *identiek*. Bovendien wordt van *Genesis*, hfst. i, het tweede vers geplaatst als vers 1 in de *geheime* kabbalistische teksten, waar het wordt gevolgd door de *Elohim* 'die de hemel en de aarde' scheppen. Deze opzettelijke verandering in de volgorde van de verzen was nodig voor *monotheïstische* en kabbalistische doeleinden. De vloek van Jeremia tegen die Elohim (goden) die de hemel en de aarde *niet hebben geschapen* (hfst. x, 11) bewijst dat er andere Elohim waren die dit wel hadden gedaan.

II. De 'hemelse' *Manu-Svayambhuva*, die voortkwam uit Svayambhu-Narayana, de 'zelf-bestaande', en Adam

Kadmon van de kabbalisten en de androgyne ^{MENS} van *Genesis* hfst. i zijn eveneens identiek.

III. Manu-Svayambhuva is Brahma, of de logos; en hij is Adam Kadmon, die zich in *Genesis* iv, 5, scheidt in twee helften, mannelijk en vrouwelijk, en zo Jah-Hovah of Jehova-Eva wordt; zoals Manu Svayambhuva of Brahma zich scheidt om 'Brahma-Viraj en Vach-Viraj', mannelijk en vrouwelijk, te worden; alle overige teksten en versies zijn 'sluiers'.

IV. Vach is de dochter van Brahma en heet *Sata-Rupa*, 'de honderdvormige', en *Savitri*, 'voortbrengster', de moeder van de goden en van alles wat leeft. Zij is identiek met Eva, 'de moeder (van alle heren of goden of) van alles wat leeft'. Daarnaast zijn er veel andere occulte betekenissen.

Wat in 'Isis' is geschreven, is juist, hoewel het daarin verspreid voorkomt en toen heel voorzichtig werd uitgedrukt:

Bij de esoterische verklaring van het wiel van Ezechiël werd over *Jodhevah* of Jehova gezegd:

'Wanneer het drietal in het begin van het tetragram wordt genomen, drukt het de goddelijke schepping *geestelijk* uit, zonder enige vleeselijke zonde; van de tegenovergestelde kant beschouwd, geeft het uitdrukking aan deze zonde: dan is het vrouwelijk. De naam van Eva bestaat uit drie letters; die van de oorspronkelijke of hemelse Adam wordt met één letter geschreven, jod of yodh; daarom moet men niet Jehova maar Ieva of Eva lezen. De Adam van het eerste hoofdstuk is de geestelijke en dus zuivere, androgyne Adam Kadmon. Als de vrouw voortkomt uit de rib van de tweede Adam (van stof), wordt de zuivere *Maagd* gescheiden, vervalt 'tot voortplanting' of de dalende cyclus en wordt *Schorpioen*, het embleem van zonde en stof. Terwijl de opgaande cyclus wijst op de zuiver geestelijke rassen, of de tien voordiluviaanse aartsvaders, worden de prajapati's en sephiroth geleid door de scheppende godheid zelf, die Adam Kadmon of Yod-cheva is. *Geestelijk* is de lagere (Jehova) de leider van de aardse rassen; deze worden aangevoerd door Henoch of *Weegschaal*, de zevende die, zoals men zegt, omdat hij half goddelijk, half aards is, levend door God is weggenomen. Henoch, Hermes en Weegschaal zijn één.'

Dit is maar één van de verschillende betekenissen. Het is niet nodig de onderzoeker eraan te herinneren dat *Schorpioen* het astrologische teken van de voortplantingsorganen is. Evenals van de Indiase rishi's is het aantal aartsvaders veranderlijk en zijn ze onderling verwisselbaar. Overeenkomstig het onderwerp waarop zij betrekking hebben, is hun aantal tien, twaalf, zeven of vijf, en zelfs *veertien*, en zij hebben dezelfde esoterische betekenis als de *Manu's* of Rishi's.

Bovendien heeft Jehova, zoals kan worden aangetoond, een groot aantal etymologieën, maar daarvan zijn alleen die *waar*, die in de Kabbala voorkomen. יהוה (*Ieve*) is de uitdrukking in het Oude Testament en werd uitgesproken *Ya-va*. Inman veronderstelt dat het is samengetrokken uit de twee woorden יהו Yaho-*Iah*, *Jaho-Jah*, of *Jaho is Jah*. Met punctuatie is het יהוה, wat echter een gril van de rabbi's is om het in verband te

brengen met de naam *Adonai* of אדני, dat dezelfde punten heeft. Het is merkwaardig en zelfs nauwelijks denkbaar dat de joden in de oude tijd de naam יהוה als *Adonai* lazen, terwijl zij zoveel namen hadden waarvan *Jeho* en *Jah* en *Iah* deel uitmaakten. Maar zo was het; en Philo Byblius, die ons het zogenaamde fragment van Sanchoniathon geeft, spelde de naam in Griekse letters *IEYΩ*, *Javo* of *Jevo*. Theodoretus zegt dat de Samaritanen *Yahva* zeiden en de joden *Yaho*. Prof. Gibbs stelt echter de volgende punctuatie voor: יהוה (*Ya-ha-veh*); en hij hakte de Gordiaanse knoop van de ware occulte betekenis door. Want in deze laatste vorm, als een Hebreeuws werkwoord, betekent het 'hij zal - zijn'. Het werd ook afgeleid van het Chaldeeuwse werkwoord אָוה of אָוה *eue* (*eva*) of *eua* (*Eva*), 'zijn'. En zo was het ook, want pas met *Enosh*, de 'zoon van de mens', zouden de werkelijk menselijke rassen beginnen en 'zijn', als mannen en vrouwen. Deze bewering wordt verder bevestigd door Parkhurst, die aan het werkwoord יהוה de betekenis geeft van: (1) 'neervallen' (d.w.z. in de voortplanting of de stof) en (2) 'zijn, voortduren' - als *ras*. Het feit dat de geaspireerde vorm van het woord *eua* (*Eva*), 'zijn', יהוה *Heve* (*Eve*) is, wat het vrouwelijke is van יהוה en hetzelfde als Hebe, de Griekse godin van de jeugd en de Olympische bruid van Heracles, laat de naam Jehova nog duidelijker in zijn oorspronkelijke dubbelgeslachtelijke vorm uitkomen.

Doordat wij in het Sanskriet lettergrepen aantreffen als *Jah* en *Yah*, bijv. *Jah(navi)*, 'Ganges' en *Jagan-natha*, 'Heer van de wereld', wordt het duidelijk waarom Rawlinson in zijn boeken zo vast is overtuigd van een *Arische* of *vedische* invloed op de vroege mythologie van Babylon. Ook is het niet erg verwonderlijk dat de zogenaamde tien stammen van Israël tijdens de ballingschap verdwenen zonder een spoor achter te laten, als wij vernemen dat de joden in feite maar twee stammen hadden - die van *Juda* en van *Levi*. De *levieten* waren bovendien in het geheel geen stam, maar een priesterkaste. De nakomelingen zijn slechts hun voorouders, de verschillende aartsvaders, gevolgd in het ijle siderische niets. Er waren inderdaad *Brahms* en *A-brahms* in de oude tijd, en voordat de eerste jood was geboren. Ieder volk meende dat zijn eerste god en goden androgyn waren; en dat kon ook niet anders, want zij beschouwden hun verre oorspronkelijke voorvaderen, hun tweeslachtige

stamvaders, als goddelijke wezens en goden, zoals de Chinezen nog doen. En zij waren in zekere zin goddelijk, zoals ook hun eerste menselijke nakomelingen, de 'verstandgeboren' oorspronkelijke mensheid, die ongetwijfeld tweeslachtig was, zoals blijkt uit alle oudere symbolen en overleveringen. 'Onder de symbolische spreken en de bijzondere manier van uitdrukken van de priesters van de oudheid liggen aanduidingen verborgen over wetenschappen die in de tegenwoordige cyclus nog niet zijn ontdekt. Hoe goed een geleerde ook bekend is met het hiëratistische schrift en het stelsel van hiërogliefen van de Egyptenaren, hij moet vóór alles leren hun geschriften nauwkeurig te onderzoeken. Hij moet zich met passer en liniaal in de hand ervan overtuigen dat het beeldschrift dat hij onderzoekt, nauwkeurig overeenkomt met *bepaalde vaste meetkundige figuren*, die de verborgen sleutels tot zulke geschriften zijn, voordat hij zich aan een verklaring waagt.'

'Maar er zijn mythen die voor zichzelf spreken. Tot deze klasse mogen wij de dubbelgeslachtelijke eerste scheppers van elke kosmogonie rekenen. De Griekse Zeus-Zen (Aether), en zijn vrouwen Chthonia (de chaotische aarde) en Metis (water); Osiris en Isis-Latona - waarvan de eerste god ook Aether voorstelt, de eerste emanatie van de opperste godheid, Amun, de oorspronkelijke bron van het licht; opnieuw de godin Aarde en Water; Mithras, de uit rots geboren god, het symbool van het mannelijke wereldvuur, of het verpersoonlijkte oorspronkelijke licht, en Mithra, de vuurgodin, tegelijk zijn moeder en zijn vrouw; het zuivere element vuur (het actieve of mannelijke beginsel), beschouwd als licht en warmte, in vereniging met aarde en water of stof, het vrouwelijke of passieve element van de kosmische voortplanting' - dit alles zijn herinneringen aan de oorspronkelijke goddelijke hermafrodit.

Noten:

1. Zie het '*Boek Henoch*'.
2. Adam (Kadmon) is evenals Brahma en Mars het symbool van de *voortbrengende* en *scheppende kracht* die water en aarde typeert - een alchemistisch geheim. 'Aarde en water zijn nodig om een menselijke ziel te scheppen', zei Mozes. Mars is de *Mangala* van de hindoes, de planeet Mars, identiek met *Kartikeya*, de 'oorlogsgod', geboren uit het *zweet* (*gharma-ja*) van Siva en de aarde. Hij is *Lohita*, de rode, evenals Brahma en Adam. De Mars van de hindoes is evenals Adam niet uit een vrouw en moeder geboren. Bij de Egyptenaren was Mars het *oorspronkelijke voortbrengende beginsel*, en dat geldt ook voor Brahma in de exoterische leer, en voor Adam in de Kabbala.
3. Abel is Chebel en betekent 'barensweeën', ontvangenis.
4. Zie '*Isis Ontsluierd*', Deel II, blz. 398, Eng. uitgave, waar wordt gezegd: Jehova is Adam en Eva verenigd, en *Hevah*, en Abel, de *vrouwelijke slang*.
5. Zie '*Isis Ontsluierd*', Deel I, blz. 305, Eng. uitgave: 'Het verenigen van beide schept een *derde Ras*, enz.'.
6. *Jod* heeft in de Kabbala als symbool de hand, de wijsvinger en de *lingam*, terwijl het numeriek de volmaakte één is; maar het is ook het getal 10, bij deling mannelijk en vrouwelijk.
7. Zie '*Source of Measures*', blz. 227.
8. Deel II, blz. 264 e.v. (Eng. uitgave).
9. '*Isis Ontsluierd*', Deel II, blz. 462, Eng. uitgave.
10. Zie ter vergelijking *Hosea*, xii, 6, waar deze punctuatie voorkomt.

STANZA 6

DE EVOLUTIE VAN DE 'ZWEETGEBORENEN'

§ (22) Vervolg van de evolutie van de drie rassen. (23) Het tweede ras schept het derde en gaat ten onder.

22. HET TWEDE ONTWIKKELDE DAARNA DE ZWEETGEBORENEN; HET DERDE (*Ras*). HET ZWEET GROEIDE, ZIJN DRUPPELS GROEIDEN, EN DE DRUPPELS WERDEN HARD EN ROND. DE ZON VERWARMDE HET; DE MAAN KOELDE HET AF EN VORMDE HET; DE WIND VOEDDE HET TOT HET RIJP WAS. DE WITTE ZWAAN VAN HET STERRENGEWELF (*de Maan*) OVERSCHADUWDE DE GROTE DRUPPEL. HET EI VAN HET TOEKOMSTIGE RAS, DE MENS-ZWAAN (*Hamsa*) VAN HET LATERE DERDE (*a*). EERST MANNELIJK-VROUWELIJK, DAN MAN EN VROUW (*b*).

(*a*) De tekst van de stanza geeft duidelijk aan dat het menselijke embryo *van buitenaf* werd gevoed door kosmische krachten, en dat de 'vader-moeder' kennelijk de kiem verschaftte die rijp werd: naar alle waarschijnlijkheid een 'zweetgeboren ei', dat op een of andere geheimzinnige manier moest worden uitgebroed, gescheiden van de 'dubbele' ouder. Het is betrekkelijk gemakkelijk zich een eierleggende mensheid voor te stellen, omdat de mens zelfs nu in zekere zin 'ei-geboren' is. Bovendien noemt Magendie in zijn *Précis Élémentaire de Physiologie* 'een geval waarin de navelstreng was afgescheurd en geheel tot een litteken was vergroeid' en toch het kind levend werd geboren, en hij vraagt nadrukkelijk: 'Hoe werd in dit organisme de circulatie op gang gehouden?' Op de volgende bladzijde zegt hij: 'Op dit moment is niets bekend over de werking van de spijsverteringsorganen van de foetus'; en over de voeding ervan stelt hij de vraag: 'Wat kunnen wij dus zeggen over de voeding van de foetus? De fysiologieboeken bevatten op dit punt slechts *vage vermoedens*.' 'Ja maar', zal de scepticus aanvoeren, 'het boek van Magendie behoort tot de vorige generatie en de wetenschap heeft sindsdien zulke vorderingen gemaakt dat men deze niet langer het stigma van zijn onwetendheid kan laten dragen'. Maar laten wij ons dan wenden tot een hoge autoriteit op het gebied van de fysiologie, namelijk Sir M. Foster (*Text-Book of Physiology*, derde druk, 1879, blz. 623), en wij zullen zien dat hij ten nadele van de hedendaagse wetenschap het volgende zegt: 'Over het ontstaan en de ontwikkeling van de functies in het embryo ontbreekt onze kennis vrijwel geheel. Wij weten nauwelijks iets over de verschillende stadia waarin de oorspronkelijke grondeigenschappen van het protoplasma van het ovum worden gedifferentieerd in de complexe verschijnselen die wij in dit boek hebben geprobeerd te verklaren.' De studenten 'Trinity College Cantabrigians' zullen nu wel zo goed zijn een sluier om het beeld van Hygieia te hangen en de borstbeelden van Galenus en Hippocrates te blinddoeken, opdat deze niet verwijtend op hun ontaarde afstammelingen neerzien. Eén verder feit moet worden vermeld. Sir M. Foster bewaart wijselijk het stilzwijgen over het geval van de verbroken navelstreng, dat werd aangehaald door zijn grote Franse collega.

Dit is een heel merkwaardige mededeling, zoals die in de Toelichtingen wordt uitgelegd. Ter verduidelijking: nadat het eerste Ras het tweede had geschapen door 'knopvorming', zoals zojuist werd verklaard, laat het tweede Ras het derde ontstaan - dat zelf is verdeeld in drie verschillende delen, die bestaan uit mensen die op diverse manieren zijn voortgebracht. De eerste twee daarvan werden voortgebracht door een methode van eivorming die vermoedelijk aan de hedendaagse biologie onbekend is. Terwijl de eerste onderrassen van de derde mensheid hun soort voortplantten door een soort uitzweting van vocht of levensfluidum, waarvan de druppels samenvloeiden tot een eivormige bal - of zullen we zeggen een ei? - die diende als een uitwendig voertuig waarin een *foetus* en kind werd voortgebracht, veranderde de manier van voortplanting bij de latere rassen, althans wat de gevolgen ervan betreft. De kleinen van de eerste rassen waren volkomen geslachtloos - voorzover wij weten zelfs vormloos; maar die van de latere rassen werden androgyn geboren. De scheiding van de geslachten vond plaats in het *derde* Ras. Nadat de mensheid eerst niet-geslachtelijk was geweest, werd zij nu uitgesproken hermafrodit of tweeslachtig; en tenslotte begonnen de mensdragende eieren, geleidelijk en bijna onmerkbaar in hun evolutionaire ontwikkeling, eerst wezens voort te brengen waarin het ene geslacht het andere overheerste, en tenslotte duidelijk onderscheiden mannen en vrouwen. En laten wij nu naar bevestiging van deze beweringen zoeken in de religieuze legenden van het oosten en het westen. Laten wij eerst het 'ei-geboren Ras' nemen. Denk aan Kasyapa, de vedische wijze en de vruchtbaarste schepper. Hij was de zoon van Marichi, Brahma's verstandgeboren zoon; en hij wordt voorgesteld als de vader van onder andere de *naga's*, of slangen. Exoterisch zijn de *naga's* halfgoddelijke wezens met een menselijk gezicht en de staart van een slang. Toch was er een ras van *naga's*, zoals men zegt slechts duizend in getal, geboren of liever voortgekomen uit Kadra, Kasyapa's vrouw, met *het doel Patala te bevolken*, dat onmiskenbaar Amerika is, zoals zal worden aangetoond; en er was een *NAGA-DVIPA*, een van de zeven delen van Bharata-Varsha, dat is India, bewoond door een volk dat dezelfde naam droeg en dat, zoals zelfs sommige oriëntalistten toegeven, *historisch* is, en tot nu toe

veel sporen heeft achtergelaten.

Het punt waarop op het ogenblik de meeste nadruk wordt gelegd, is dat de evolutie van de mens - welke oorsprong men hem ook toeschrijft - plaatsvond in deze volgorde: (1) geslachtloos, zoals alle eerste vormen; (2) dan werd hij door een natuurlijke overgang 'een op zichzelf staande hermafrodit', een dubbelgeslachtelijk wezen; en (3) tenslotte werd hij gescheiden en werd wat hij nu is. De wetenschap leert ons dat alle oorspronkelijke vormen, hoewel geslachtloos, 'toch het vermogen behielden de processen van geslachtloze vermenigvuldiging te ondergaan'; waarom zou dan de mens van die natuurwet zijn uitgesloten? Dubbelgeslachtelijke voortbrenging is een evolutie, een gespecialiseerde en vervolmaakte vorm op het gebied van de stof, van de voortplanting door splitsing. De occulte leringen zijn bij uitstek panspermisch, en de oudste geschiedenis van de mensheid is alleen 'voor gewone stervelingen' verborgen. De geschiedenis van de oorspronkelijke Rassen is voor de ingewijden dan ook niet in het graf van de tijd begraven, zoals voor de profane wetenschap. Wij wagen het dus de leer duidelijk te formuleren, omdat wij worden gesteund, enerzijds door die wetenschap die ons een voortgaande ontwikkeling en een innerlijke oorzaak voor elke uitwendige verandering laat zien als een Natuurwet; en anderzijds door een blind vertrouwen in de wijsheid - wij mogen zelfs zeggen de alwijsheid - van de universele tradities, verzameld en bewaard door de ingewijden, die ze hebben vervolmaakt tot een bijna feilloos stelsel.

In een knap artikel, dat ongeveer vijftien jaar geleden werd geschreven, toont onze geleerde en geachte vriend prof. Alex. Wilder uit New York de absolute logica en de noodzaak aan van het geloof dat 'het oorspronkelijke Ras dubbelgeslachtelijk' was, en hij geeft er een aantal wetenschappelijke redenen voor³. Zijn eerste argument is 'dat een groot deel van het plantenrijk het verschijnsel van tweeslachtigheid vertoont . . . de classificatie van Linnaeus noemt bijna alle planten zo. Dit is zowel het geval bij de hogere families van het plantenrijk als bij de lagere vormen, van de hennep tot de Italiaanse populier en de ailanthus. In het dierenrijk, in het leven van de insecten, brengt de mot een worm voort, zoals in de *Mysteriën* het grote geheim werd uitgedrukt: '*Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco*'. De familie van de koraaldieren, die volgens Agassiz 'tijdens het tegenwoordige geologische tijdperk honderdduizenden jaren aan het opbouwen van het schiereiland Florida heeft gewerkt . . . brengt haar nakomelingen uit zichzelf voort, zoals de knoppen en takken van een boom'. Bijen hebben daarop enigszins gelijkende eigenschappen . . . De aphiden of bladluizen gedragen zich als amazonen, en *maagdelijke ouders* houden het Ras tijdens tien opeenvolgende generaties in stand.'

Wat zeggen de oude wijzen, de filosoof-leraren van de oudheid? Aristophanes spreekt in Plato's '*Gastmaal*' als volgt over dit onderwerp: 'Onze natuur was vroeger niet dezelfde als nu. Zij was *androgyn*, de vorm en de naam hadden zowel iets mannelijks als iets vrouwelijks . . . Hun lichamen waren rond, en zij bewogen zich al ronddraaiend voort'. Zij hadden een verschrikkelijke kracht en een kolossale eierzucht. Daarom *deelde Zeus elk van hen in tweeën* en maakte hen zo zwakker; Apollo sloot op zijn aanwijzing hun huid.'

Meshia en Meshiane waren bij de oude Perzen maar één enkel individu. 'Zij leerden ook dat de mensen het product waren van de levensboom en in androgyne paren groeiden, tot zij bij een volgende verandering van de menselijke vorm werden gescheiden.'

In de *Toleduth* (geslachten) van Adam zal het vers 'God schiep (*bara*, bracht voort) de mens naar zijn beeld, naar het beeld van God schiep hij hem, man en vrouw schiep hij hen', indien men het esoterisch leest, de ware betekenis opleveren, namelijk: 'De *Elohim* (goden) brachten uit zichzelf (door modificatie) de mens voort naar hun beeld . . . zij schiepen *hem* (de collectieve mensheid, of *Adam*), man en vrouw schiep *hij* (de collectieve godheid) hen'. Dit maakt het esoterische denkbeeld duidelijk. Het *geslachtloze* ras was hun eerste voortbrengsel, een modificatie *van en uit* zichzelf, de zuivere geestelijke bestaansvormen; en dit was Adam *alleen*. Dan kwam het *tweede* Ras: Adam-Eva of *Jod-Heva*, onwerkzame androgynen; en tenslotte het *derde*, of de 'zich *scheidende* hermafrodieten', Kain en Abel, die het vierde, Seth-Enos, enz. voortbrengen. Dit derde, het laatste halfgeestelijke *ras*, was ook het laatste voertuig van de goddelijke en aangeboren wijsheid, die was ingeboren in de Henochs, de zieners van die mensheid. Het *vierde*, dat had geproefd van de vrucht van de Boom van goed en kwaad - wijsheid die al was verenigd met aardse en dus *onzuivere* intelligentie - moest als gevolg daarvan die wijsheid verkrijgen door inwijding en grote inspanning. En de vereniging van wijsheid en intelligentie, waarbij de eerste de laatste *bestuurt*, wordt in de Hermetische boeken genoemd 'de God die de dubbele vruchtbaarheid van de twee geslachten bezit'. Mystiek gezien werd Jezus als mannelijk-vrouwelijk beschouwd. Zie ook in de *orfische hymnen*, die tijdens de mysteriën werden gezongen: 'Zeus is een man, Zeus is een onsterfelijke maagd.' De Egyptische Ammon was de godin Neith, in zijn andere helft. Jupiter heeft vrouwenborsten, Venus heeft op sommige van haar beelden een baard, en Ila, de godin, is tevens Su-Dyumna, de god, als Vaivasvata's nakomeling.

'De naam *Adam*', zegt professor A. Wilder, 'of mens, sluit deze dubbele bestaansvorm in. Hij is identiek met *Athamas*, of *Thomas* (in het Tamil, *Tam*), dat wordt weergegeven door het Griekse *didumos*, een tweeling. Indien dus de eerste vrouw werd gevormd na de eerste man, moet zij als logische noodzakelijkheid 'uit de man zijn

genomen' . . . en de *ribbe* die de *Elohim* van de man had genomen, 'maakte hij tot een vrouw' (*Gen.*, ii). Het hier gebruikte Hebreeuwse woord is *Tzala*, dat wordt vertaald zoals wij hebben aangegeven. Het is gemakkelijk de legende terug te vinden in Berossus, die zegt dat *Thalatth* (de *Omoroca*, of Vrouwe van Urka) het begin van de schepping was. Zij was ook Melita, de koningin van de maan . . . De twee tweelinggeboorten van *Genesis*, die van Kaïn en Abel en van Ezau en Jakob, weerspiegelen dezelfde gedachte. De naam '*Hebel*' is dezelfde als *Eva*, en zijn kenmerkende eigenschap schijnt vrouwelijkheid te zijn, vervolgt de schrijver. 'Tot u zal zijn begeerte zijn', zei de Heer God tot Kaïn, 'en gij zult over hem heersen'. Dezelfde woorden waren tot *Eva* gesproken: 'Uw begeerte zal zijn tot uw man, en hij zal over u heersen.' . . .

De oorspronkelijke dubbelgeslachtelijke eenheid van het derde menselijke Wortelras is dus een axioma in de Geheime Leer. Zijn maagdelijke individuen werden tot 'goden' verheven omdat dat Ras hun 'goddelijke dynastie' vertegenwoordigde. Tegenwoordig stelt men zich tevreden met het vereren van de mannelijke helden van het vierde Ras, die goden schiepen naar hun eigen geslachtelijke evenbeeld, terwijl de goden van de oorspronkelijke mensheid 'mannelijk en vrouwelijk' waren.

Zoals in Deel I is gezegd, ontwikkelden de mensheden zich naast en in verband met elkaar, en parallel met de vier elementen, waarbij elk nieuw Ras fysiologisch werd aangepast aan het daaraan toegevoegde element. Ons vijfde Ras nadert snel het vijfde element – noem het desgewenst interstellair ether – dat echter meer heeft te maken met psychologie dan met natuurkunde. Wij mensen hebben geleerd in elk klimaat te leven, hetzij koud of tropisch, maar de eerste twee Rassen hadden niets met het klimaat uit te staan, en zij waren ook niet afhankelijk van de temperatuur of de veranderingen daarin. En op deze manier, zo leert men ons, leefden de mensen tot het einde van het derde Wortelras, toen over de hele aardbol een eeuwige lente heerste, zoals nu de bewoners van Jupiter genieten; een 'wereld', zegt Flammarion, 'die niet zoals de onze is onderworpen aan de wisselvalligheid van de seizoenen of aan plotselinge temperatuursveranderingen, maar die zich verheugt in al de schatten van een eeuwige lente.' (*Pluralité des Mondes*, blz. 69.) De sterrenkundigen die volhouden dat Jupiter in een vloeibare toestand verkeert, in onze betekenis van het woord, worden uitgenodigd hun geschil met deze geleerde Franse sterrenkundige tot een oplossing te brengen. Men moet echter altijd in het oog houden dat de genoemde 'eeuwige lente' slechts een toestand is die als zodanig door de bewoners van Jupiter wordt gekend. Het is geen 'lente' zoals wij die kennen. In dit voorbehoud ligt de verzoening tussen de twee hier aangehaalde theorieën. Beide bevatten gedeeltelijke waarheden.

Het is dus een universele traditie dat de mensheid zich uit een bijna doorschijnende toestand van het weefsel geleidelijk heeft ontwikkeld tot haar tegenwoordige vorm, en niet door een wonder en evenmin door geslachtsgemeenschap. Dit is bovendien in volledige overeenstemming met de oude filosofieën; vanaf die van Egypte en India met hun goddelijke dynastieën tot die van Plato toe. En al deze algemeen verspreide opvattingen behoren tot de categorie van de 'voorgevoelens' en 'vastgeroeste begrippen' in het volksgeloof, waarvan er sommige onuitroeibaar zijn. Dergelijke opvattingen zijn, zoals Louis Figuier opmerkt, 'vaak het resultaat van de wijsheid en de waarnemingen van een oneindig aantal mensengeslachten'. Want een traditie die overal in dezelfde vorm bestaat, heeft het volle gewicht van een wetenschappelijk getuigenis'. En er is in de allegorieën van de Purana's meer dan één dergelijke traditie, zoals is aangetoond. Bovendien wordt de leer dat het eerste Ras van de mensheid uit de *chhaya's* (astrale beelden) van de pitri's werd gevormd, volledig bevestigd in de *Zohar*. 'In de *Tzalam* (het schaduwbeeld) van de *Elohim* (de pitri's), werd Adam (de mens) gemaakt.' (Cremona, Ed. iii, 76a; Brody, Ed. iii, 159a; 'Qabbalah, Isaac Myer, blz. 420.)

Herhaaldelijk is de tegenwerping gemaakt dat, hoe hoog het metafysische denken in het oude India ook stond, de oude Egyptenaren zich toch op niets anders konden beroemen dan op grove afgodendienst en dierenverering, terwijl Hermes zoals men beweert het werk is van Griekse mystici die in Egypte woonden. Hierop kan één antwoord worden gegeven: een rechtstreeks bewijs dat de Egyptenaren in de Geheime Leer geloofden, is dat zij daarin bij de inwijding werden onderwezen. Laat de opponenten de '*Eclogae Physicae et Ethicae*' van *Stobaeus* raadplegen, de Griekse verzamelaar van oude fragmenten, die in de vijfde eeuw n.Chr. leefde. Het volgende is een door hem gemaakt afschrift van een oud Hermetisch fragment, dat de Egyptische theorie over de ziel bevat. Woordelijk vertaald staat er:

'Uit één ziel, die van het AL, ontstaan alle zielen, die zich verspreiden alsof ze opzettelijk over de wereld werden verdeeld. Deze zielen ondergaan veel vormveranderingen; de al kruipende dieren veranderen in waterdieren; uit deze waterdieren komen landdieren voort, en uit deze de vogels. Uit de wezens die hoog in de lucht (de hemel) wonen, worden mensen geboren. Bij het bereiken van de staat van mens, ontvangen de zielen het beginsel van (bewuste) onsterfelijkheid, worden geesten, en worden dan opgenomen in het koor van de goden.'

ZONEN VAN DE SCHEMERING. WATER NOCH VUUR KON HEN Vernietigen. Hun Zonen werden (*wel vernietigd*) (a).

(a) Dit vers kan niet worden begrepen zonder hulp van de Toelichtingen. Het betekent dat het eerste Wortelras, de 'schaduwen' van de voorvaderen, niet kon worden gedeerd of door de dood vernietigd. Omdat zij zo etherisch en zo weinig menselijk van samenstelling waren, konden zij door geen enkel element - water of vuur - worden aangetast. Maar hun 'zonen', het tweede Wortelras, konden worden vernietigd en werden het ook. Evenals de 'voorvaderen' volledig opgingen in hun eigen astrale lichamen, die hun nakomelingen waren, zo werden die nakomelingen opgenomen in hun afstammelingen, de 'zweetgeborenen'. Deze vormden de tweede Mensheid - die bestond uit de meest heterogene, gigantische halfmenselijke monsters - de eerste pogingen van de stoffelijke natuur om menselijke lichamen te bouwen. De eeuwig bloeiende landen van het tweede continent (Groenland, onder andere) werden successievelijk veranderd van Edens met hun eeuwige lente, tot een Hades van de Hyperboreeërs. Deze transformatie was een gevolg van de verplaatsing van de grote wateren van de aardbol, en van oceanen die hun beddingen verlegden; en het grootste deel van het tweede Ras kwam om bij deze eerste grote stuip trekking van de evolutie en consolidatie van de aardbol tijdens het menselijke tijdperk. Er zijn al vier van zulke grote rampen geweest⁹. En wij kunnen op de daarvoor passende tijd voor onszelf een vijfde verwachten.

Noten:

1. Noot vert. In de 'Stanza's uit het Boek van Dzyan' in dit Deel geeft H.P.B. hier 'EI-GEBORENE', in plaats van 'ZWEETGEBORENE'.
2. Zie de 'Timaeus'.
3. Zie de uittreksels uit dat artikel in 'The Theosophist' van februari 1883.
4. Vergelijk het visioen van Ezechiël (hfst. i) van de vier goddelijke wezens die 'de gestalte van een mens hadden' en toch de gedaante van een wiel; 'als zij gingen, gingen zij op hun vier zijden . . . want de geest van het levende schepsel was in het wiel'.
5. Zie prof. Wilders artikel 'The Primeval Race Double-Sexed'.
6. Eugibinus, een christen, en de rabbi's Samuel, Manasseh ben Israel en Maimonides leerden dat 'Adam twee gezichten en één persoon had, en vanaf het begin zowel man als vrouw was - mannelijk aan de ene kant en vrouwelijk aan de andere (evenals Manu's Brahma); maar later werden de delen gescheiden'. Psalm 139 van David, voorgedragen door rabbi Jeremia ben Eliazar, is een bewijs hiervan. 'Gij hebt mij gevormd van achteren en van voren', niet bezet zoals in de bijbel staat, wat absurd en zonder betekenis is, en dit bewijst volgens prof. Wilder 'dat de oorspronkelijke vorm van de mensheid androgyn was'.
7. Zie de vereniging van *chochmah*, wijsheid, met *binah*, intelligentie of Jehova, de *Demiurg*, die in de *Spreuken van Salomo*, hfst. vii, *verstand* wordt genoemd. De *wijsheid* (de goddelijke occulte wijsheid) roept tot de mensen: 'O! gij onnozelen, begrijpt de wijsheid; en gij *dwazen*, hebt een *begrijpend hart*.' Het is *geest en stof*, de *nous* en de *psyche*; over de laatstgenoemde zegt Jacobus dat zij 'aards, zinnelijk en duivels' is.
8. Een in 1881 door Mattieu Williams ontwikkelde hypothese schijnt op de sterrenkundigen maar weinig indruk te hebben gemaakt. De schrijver van 'The Fuel of the Sun' zegt in *Knowledge* van 23 dec. 1881: 'Als ik nu de onderzoekingen van dr. Andrews toepas op de omstandigheden waarin de zon verkeert . . . kom ik tot de conclusie dat de zon *geen kern* heeft, hetzij vast, vloeibaar of gasvormig, maar bestaat uit gedissocieerde stof in de kritische toestand, omringd, in de eerste plaats door een omhulsel van vlammen, ontstaan door het zich opnieuw verbinden van de gedissocieerde stof, en daaromheen een ander omhulsel van dampen, ontstaan door deze verbinding.'

Dit is een nieuwe theorie, toe te voegen aan andere hypothesen, *alle wetenschappelijk en orthodox*. De betekenis van de 'kritische toestand' wordt door M. Williams verklaard in hetzelfde tijdschrift (9 dec. 1881), in een artikel over 'Vaste stoffen, vloeistoffen en gassen'. Sprekend over een proef met koolzuur door dr. Andrews, zegt hij: 'Wanneer 88 $\frac{3}{4}$ is bereikt, verdwijnt de grens tussen vloeistof en gas; *vloeistof en gas hebben zich vermengd tot één geheimzinnig tussenliggend fluidum; de hele buis is gevuld met een onbepaald fluctuerend iets - een geëtheriseerde vloeistof of een zichtbaar gas*. Wanneer men een roodgloeiende pook tussen zijn oog en het licht houdt, ziet men een opstijgende golfbeweging van wat lijkt op vloeibare lucht. Het *hybridische* fluidum in de buis komt hiermee overeen,

maar is merkbaar dichter, en staat kennelijk tussen de vloeibare en de gasvormige toestand van de stof, zoals pek of stroop tussen vaste en vloeibare lichamen in staan.'

De temperatuur waarbij dit gebeurt, is door dr. Andrews de 'kritische temperatuur' genoemd; hier zijn de gasvormige en de vloeibare toestanden 'continú', en het is waarschijnlijk dat alle andere substanties die in beide toestanden kunnen bestaan, hun eigen bijzondere kritische temperaturen hebben.

Bij zijn verdere beschouwingen over deze 'kritische' toestand verkondigt Mattieu Williams enige beslist *occulte* theorieën over Jupiter en andere planeten. Hij zegt: '*Onze begrippen van vaste stoffen, vloeistoffen en gassen zijn afgeleid van onze ervaringen van de toestand van de stof hier op deze aarde. Als wij naar een andere planeet konden worden verplaatst, dan zouden ze op een eigenaardige manier veranderen. Op Mercurius zou water tot de condenseerbare gassen behoren; op Mars tot de smeltbare vaste stoffen; maar waartoe op Jupiter?*'

'Recente waarnemingen geven ons het recht deze laatste planeet als een miniatuur-zon te beschouwen, met een uitwendig omhulsel van wolkachtige stof, blijkbaar van gedeeltelijk gecondenseerd water, maar gloeiend heet, of waarschijnlijk nog heter, vanbinnen. Zijn dampkring is kennelijk enorm dik, en omdat de zwaartekracht aan zijn zichtbare oppervlak twee en een half keer groter is dan aan ons aardoppervlak, moet de atmosferische druk beneden dit zichtbare oppervlak al afdalende snel de waarde bereiken waarbij de waterdamp in zijn kritische toestand wordt gebracht. Hieruit kunnen wij afleiden dat *de oceanen van Jupiter niet bestaan uit bevroren, vloeibaar of gasvormig water, maar oceanen of atmosferen van kritisch water zijn. Indien daarin vissen of vogels zwemmen of vliegen, moeten zij een heel kritische uitrusting bezitten.*'

Omdat de massa van Jupiter 300 keer zo groot is als die van de Aarde, en zijn samendrukkende energie naar het middelpunt toe daarmee evenredig is, zouden zijn stoffen - indien die gelijken op die van de Aarde, en niet heter - aanmerkelijk dichter moeten zijn; de planeet zou een grotere dichtheid moeten hebben; maar wij weten door de beweging van zijn satellieten, dat in plaats daarvan zijn dichtheid minder is dan een vierde van die van de Aarde. Dit wettigt de conclusie dat de planeet ontzaglijk heet is; want zelfs waterstof zou in koude toestand onder zulke druk dichter worden dan Jupiter.

'Omdat alle elementaire substanties kunnen bestaan als vaste stoffen, vloeistoffen of gassen, of in kritische toestand, afhankelijk van de omstandigheden van temperatuur en druk, heb ik het recht tot de hypothetische conclusie te komen, dat *Jupiter noch een vaste, een vloeibare, of een gasvormige planeet is, maar een kritische planeet, of een bol die inwendig is samengesteld uit verbonden elementen in kritische toestand, en omgeven door een dichte atmosfeer van hun dampen* en die van enige van hun verbindingen, zoals water. Dezelfde redenering geldt voor Saturnus en andere grote planeten met een kleine dichtheid.'

Het is prettig te zien hoe de *wetenschappelijke verbeelding* elk jaar dichter tot het grensgebied van onze *occulte* leringen nadert.

9. '*The Day after Death*', blz. 23.

10. De eerste vond plaats toen wat nu de noordpool is, van de latere continenten werd gescheiden.

Enkele woorden over 'zondvloeden' en 'noachs'

De berichten in de verschillende Purana's over onze voorouders zijn even tegenstrijdig *in hun bijzonderheden* als al het andere. Terwijl bijvoorbeeld *in de Rig Veda* Ida (of Ila) de lerares van Vaivasvata Manu wordt genoemd, maakt Sayana van haar een godin die over de aarde heerst, en volgens het Sathapatha Brahmana is zij Manu's dochter, een *gave van zijn offer*, en later zijn (Vaivasvata's) *vrouw, bij wie hij het ras van de Manu's verwekte*. Ook in de Purana's is zij Vaivasvata's dochter, maar tevens de vrouw van Budha (wijsheid), de onwettige zoon van de Maan (Soma), en Tara, de vrouw van de planeet Jupiter (*Brihaspati*). Dit alles, dat de leek een warboel schijnt, is voor de occultist vol filosofische betekenis. Al op het eerste gezicht ziet men dat het verhaal een geheime en heilige betekenis heeft, maar alle bijzonderheden zijn zo opzettelijk door elkaar gehaald, dat alleen het geoefende oog van een ingewijde ze kan volgen en de gebeurtenissen in hun juiste volgorde kan zetten.

Het verhaal, zoals het in het 'Mahabharata' wordt verteld, slaat de grondtoon aan, maar toch moet het worden verklaard met behulp van de geheime betekenis van de Bhagavad Gita. Het is *het voorspel van het drama* van onze (vijfde) mensheid. Terwijl Vaivasvata zich aan de rivieroever met vrome overpeinzingen bezighield, smeekt een vis hem om bescherming tegen een grotere vis. Hij redt hem en doet hem in een kruik waar de vis, die groter en groter wordt, hem het nieuws meedeelt van de komende zondvloed. Deze vis is de bekende 'Matsya Avatar', de eerste Avatar van Vishnu, de *Dagon* van de Chaldeeuwse Xisuthrus, en nog veel meer. Het verhaal is te goed bekend om te moeten worden herhaald. Vishnu beveelt een schip te bouwen, waarin Manu samen met de zeven rishi's wordt gered, hoewel deze laatsten in andere teksten ontbreken. Hier stellen de zeven rishi's de *zeven Rassen*, de zeven beginselen en verschillende andere dingen voor; want bij deze veelvoudige allegorie is weer een dubbel mysterie betrokken.

Wij hebben elders gezegd dat de grote Vloed verschillende betekenissen had, en dat deze evenals de ^{VAL} betrekking had op zowel geestelijke als stoffelijke, kosmische en aardse gebeurtenissen: zo boven, zo beneden. Kortom, het schip of de ark - *navis* - als symbool van het vrouwelijke voortbrengende beginsel, wordt aan de hemel weergegeven door de maan, en op aarde door de moederschoot, omdat beide de voertuigen en draagsters zijn van de zaden van het leven en het zijn, die de zon of Vishnu, het mannelijke beginsel, tot leven brengt en bevrucht. De eerste kosmische vloed verwijst naar de oorspronkelijke schepping, of de vorming van de hemel en de aarden; waarbij Chaos en de grote Afgrond staan voor de 'Vloed', en de maan voor de 'moeder', uit wie alle levenskiemen voortkomen. Maar ook de aardse zondvloed en het verhaal daarover heeft een tweevoudige betekenis. In één geval heeft hij betrekking op dat mysterie waarbij de mensheid voor totale vernietiging werd gespaard, doordat de sterfelijke vrouw aan het einde van het derde Ras tot de vruchtbodem van het menselijke zaad werd gemaakt, en in het andere geval op het werkelijke en historische verzinken van Atlantis. In beide gevallen wordt de 'menigte' - of de Manu die het *zaad* redde - Vaivasvata Manu genoemd. Vandaar de verschillen tussen de versies van de Purana's en andere; terwijl in het Sathapatha Brahmana, Vaivasvata een dochter voortbrengt en bij haar het ras van Manu verwekt, wat een verwijzing is naar de eerste menselijke *manushya's*, die vrouwen moesten scheppen door *wil (kriyasakti)*, vóór zij als een onafhankelijke sekse op natuurlijke manier uit de hermafrodieten werden geboren, en die dus werden beschouwd als de *dochters* van hun scheppers. De verhalen van de Purana's maken van haar (*Ida* of *Ila*) de vrouw van Budha (wijsheid). Deze lezing heeft betrekking op de gebeurtenissen van de Atlantische vloed, toen Vaivasvata, de grote Wijze op aarde, verhinderde dat het vijfde Wortelras tegelijk met de overblijfselen van het vierde werd vernietigd.

Dit wordt heel duidelijk aangetoond in de *Bhagavad Gita*, waar Krishna zegt:

'De zeven grote rishi's, de *vier voorafgaande Manu's*, die deel hebben in mijn essentie, werden uit mijn denkvermogen geboren: uit hen ontstonden (werden geboren) de mensenrassen en de wereld.' (Hoofdstuk X, vers 6.)

De vier voorafgaande 'Manu's' van de zeven, zijn hier de vier Rassen^o die al hebben geleefd, want Krishna behoort tot het vijfde Ras; met zijn dood begon het kali-yuga. Zo is Vaivasvata Manu, de zoon van Surya (de zon) en de verlosser van ons Ras, zowel stoffelijk als geestelijk verbonden met het *levenszaad*. Maar hoewel wij over alle spreken, moeten wij ons op dit moment alleen met de eerste twee bezighouden.

De 'zondvloed' is ontegenzeggelijk een *universele overlevering*. Er zijn talrijke 'ijstijden' geweest, en eveneens veel 'zondvloeden', om verschillende redenen. Stockwell en Croll noemen een half dozijn ijstijden en daaropvolgende zondvloeden - waarvan ze de vroegste dateren op 850.000 en de laatste op ongeveer 100.000 jaar geleden. Maar welke was *onze* zondvloed? Ongetwijfeld de eerste, de vloed die tot nu toe in de overleveringen van alle volkeren sinds de vroegste oudheid opgetekend is gebleven, de vloed die tenslotte de laatste schiereilanden van Atlantis wegvaagde, te beginnen met Ruta en Daitya en eindigend met het (betrokkelijk) kleine eiland dat Plato noemt. Dit wordt bewezen door de overeenstemming van bepaalde details in alle legenden. Het was de laatste vloed van deze geweldige omvang. De kleine vloed waarvan Baron Bunsen de

sporen vond in Midden-Azië, en die hij stelt op ongeveer 10.000 jaar v.Chr., had niets te maken met de *half* universele zondvloed, of die van Noach – de laatste is een zuiver mythische weergave van oude tradities – en zelfs ook niets met de overstroming van het laatste eiland van Atlantis; althans, er bestond alleen een moreel verband.

Toen ons vijfde Ras (het niet-ingewijde gedeelte ervan) hoorde over veel grote vloed, heeft het deze met elkaar verward, en het kent er nu maar één. Deze ene heeft door het onderling verwisselen en het verschuiven van land en zee het hele uiterlijk van de aardbol veranderd.

Wij kunnen de overleveringen van de Peruvianen hiermee vergelijken: 'De Inca's, *zeven* in getal, hebben de aarde na de grote vloed opnieuw bevolkt', zeggen zij (*Coste* I, IV, blz. 19); Humboldt noemt de Mexicaanse versie van dezelfde legende, maar verwacht enigszins de bijzonderheden van de bewaard gebleven legende over de Amerikaanse Noach. Niettemin vermeldt deze vooraanstaande natuurkenner *twee keer zeven* metgezellen en de *goddelijke vogel*, die vóór de boot van de Azteken uitvloog en dus van de zeven en de veertien uitverkorenen er vijftien maakt. Dit is waarschijnlijk geschreven onder onopzettelijke invloed van Mozes die, zoals wordt gezegd, melding heeft gemaakt van vijftien kleinzonen van Noach, die met hun grootvader ontkwamen. Verder wordt Xisuthrus, de Chaldeeuwse Noach, gered en *levend* naar de hemel overgebracht – evenals Henoch – met de zeven goden, de *kabirim* of de zeven goddelijke titanen; ook de Chinese *Yao* heeft *zeven* figuren die met hem scheep gaan en die hij zal *bezielen* wanneer hij landt, en als 'menselijk zaad' zal gebruiken. Osiris neemt, wanneer hij de ark of zonneboot binnegaat, *zeven* stralen mee, enz.

Sanchoniathon maakt de *aletae* of titanen (de kabiren) tot tijdgenoten van Agruerus, de grote Fenicische god (die Faber probeerde te vereenzelvigen met Noach⁷); verder vermoedt men dat de naam 'titan' is afgeleid van *Tit-Ain* – 'de bronnen van de chaotische afgrond' (Tit-Theus, of Tityus is 'de *goddelijke vloed*'); en zo worden de titanen, waarvan er *zeven* zijn, in verband gebracht met de Vloed en de zeven door Vaivasvata Manu geredde rishi's⁸.

Ze zijn de zonen van Kronos (de tijd) en Rhea (de aarde); en omdat Agruerus, Saturnus en Sydyk een en dezelfde persoon voorstellen, en omdat men zegt dat de zeven kabiren de zonen van Sydyk of Kronos-Saturnus zijn, komen de kabiren overeen met de titanen. Deze keer had de vrome Faber gelijk met zijn conclusies, toen hij schreef: 'Ik twijfel er niet aan dat de zeven titanen en kabiren dezelfde zijn als de zeven rishi's van de *hindoemythologie* (?), die volgens het verhaal samen met Manu, het hoofd (?) van het gezin, in een boot zijn ontkomen.'

Maar zijn beschouwingen zijn minder gelukkig als hij eraan toevoegt: 'De hindoes hebben in hun *fantastische* legenden op *verschillende manieren de geschiedenis van de Noachidae* (?) *verdraaid*, en toch is het merkwaardig dat zij zich godvruchtig aan het getal zeven schijnen te hebben gehouden⁹.' Daarom merkt kapitein (kol.) Wilford heel terecht op: 'Misschien zijn de zeven Manu's, de zeven Brahmadica's en de zeven Rishi's dezelfde, en vormen ze slechts zeven individuele personen¹⁰. De zeven Brahmadica's waren prajapati's, of heren 'van de praja's of schepselen'. Uit hen is de mensheid geboren, en ze zijn waarschijnlijk dezelfde als de zeven Manu's . . . Deze zeven grote voorouders van het mensenras waren geschapen met als doel de aarde opnieuw te bevolken.' (*Asiatic Researches*, Deel V, blz. 246); en Faber voegt hieraan toe: 'De onderlinge overeenstemming van de verhalen over de kabiren, de titanen, de rishi's en het gezin van Noach is te opvallend om het gevolg van zuiver toeval te zijn¹¹.'

Faber maakte deze fout – waarop hij vervolgens zijn hele theorie over de kabiren bouwde – doordat de naam van de bijbelse Jafet voorkomt op de lijst van de titanen, opgenomen in een vers van de orfische hymnen. Volgens Orpheus waren de namen van de zeven titanen 'van de Ark' (die Faber weigert te vereenzelvigen met de *goddeloze* titanen, hun afstammelingen) Koeus, Kroeus, Phorcys, Kronos, Oceanus, Hyperion en *Iapetus*:

Κοῖόν τε, Κρῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταίον
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.

(*Orph. apud Proclum. In Tim. lib. v*, blz. 295.)

Maar waarom kon de Babylonische Ezra de naam *Iapetus* niet hebben aangenomen voor een van de zonen van Noach? De kabiren, die de titanen zijn, worden volgens Arnobius ook Manes genoemd, en hun moeder Mania (*Adversum Gentes*, lib. III, blz. 124). De hindoes hebben dus veel meer recht om te beweren dat de Manes hun Manu's betekenen en dat Mania de *vrouwelijke* Manu is. (Zie *Ramayana*.) Mania is Ila of Ida, de vrouw en dochter van Vaivasvata Manu, bij wie 'hij het ras van de Manu's verwekte'. Evenals *Rhea*, de moeder van de titanen, is zij de aarde (Sayana maakt haar tot godin van de aarde), en zij is slechts de tweede uitgave en herhaling van Vach. Zowel *Ida* als *Vach* worden in mannen en vrouwen veranderd; *Ida* wordt Sudyumna, en *Vach*, 'de vrouwelijke Viraj', verandert in een vrouw om de gandharva's te straffen; hierbij heeft de ene versie betrekking op de

kosmische en goddelijke theogonie, en de andere op de latere periode. De *Manes* en *Mania* van Arnobius zijn namen van Indiase oorsprong, die de Grieken en Latijnen zich hebben toegeëigend en verminkt.

Het is dus geen toeval, maar het gevolg van één archaïsche leer die allen gemeenschappelijk bezaten, en waarvan de Israëlieten – door Ezra, de schrijver van de gemoderniseerde boeken van Mozes – de laatste bewerkers waren. Ze hadden zo weinig eerbied voor het bezit van anderen, dat volgens Berosus (*Antiquitates Libyae*, 1, fol. 8) *Titea* – van wie Diodorus de moeder van de titanen of diluvianen maakt (zie *Bibl. lib. III*, blz. 170) – de vrouw van Noach was. Faber noemt hem daarom de '*pseudo-Berosus*', maar aanvaardt toch de mededeling als een extra bewijs dat de heidenen al hun goden hebben ontleend aan de joden, door de gegevens van de aartsvaders te vervormen. Volgens onze bescheiden mening is dit een van de best denkbare bewijzen van juist het tegendeel. Het bewijst zo duidelijk als maar mogelijk is, dat juist de bijbelse *pseudo-personages* allen zijn ontleend aan heidense mythen, als het tenminste mythen moeten zijn. Het bewijst in ieder geval dat Berosus zich bewust was van de oorsprong van *Genesis*, en dat deze hetzelfde kosmische astronomische karakter had als de allegorieën van Isis-Osiris en de Ark en andere oudere 'Ark'-symbolen. Want Berosus zegt dat '*Titea magna*' later *Aretia*⁴ werd genoemd en samen met de aarde werd vereerd; en hierdoor wordt '*Titea*', de vrouw van Noach, vereenzelvigd met *Rhea*, de moeder van de titanen, en met *Ida* – beiden zijn godinnen die heersen over de aarde, en de moeders van de Manu's en Manes (of Tit-an-Kabiri). En '*Titea-Aretia*' werd vereerd als *Horchia*, zegt dezelfde Berosus, en dit is een titel van Vesta, godin van de aarde. '*Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam lingua Janigena Horchiam*'. (*Ibid. lib. V., fol. 64.*)

Er is in de historische of voorhistorische tijd bijna geen dichter die verzuimt in een of andere vorm melding te maken van het verzinken van de twee continenten – die vaak eilanden worden genoemd. Vandaar ook de vernietiging van de Phlegyae, naast die van Atlantis. (Zie Pausanias en Nonnus, die beiden meedelen:

'De strenge Neptunus rukte het Phlegeïsche eiland
Van zijn diep gewortelde grond, en bedolf onder de golven
Zijn goddeloze bewoners'
– *Dionysius lib xviii*, blz. 319.)

Faber was ervan overtuigd dat de '*insulae Phlegyae*' Atlantis waren. Maar al dergelijke allegorieën zijn min of meer verwrongen echo's van de hindoetraditie over die grote ramp die het vierde, werkelijk menselijke, hoewel gigantische Ras overkwam, het Ras dat aan het Arische voorafging. Toch heeft, zoals zojuist is gezegd, de legende over 'de zondvloed, evenals alle andere, meer dan één betekenis. In de theogonie heeft zij betrekking op *voorkosmische transformaties*, op *geestelijke correlaties* – hoe absurd deze term ook klinkt voor een man van de wetenschap – en ook op de daarop volgende kosmogonie; op de grote *WATERVLOED* (stofvloed) in de *CHAOS*, gewekt en bevrucht door die geest-stralen, die werden verzwolgen door en *omkwamen* in de geheimzinnige differentiatie – een voorkosmisch mysterie, de proloog van het drama van het Zijn. Anu, Bel en Noach gingen vooraf aan Adam Kadmon, Adam de Rode, en Noach; evenals Brahma, Vishnu en Siva voorafgingen aan Vaivasvata en de rest.' (Zie '*Isis Ontsluierd*', Deel II, blz. 420 e.v., Eng. uitgave, waar op enkele van de zeven betekenissen wordt gezinspeeld.)

Dit alles bewijst dat de *halfuniversale* vloed die aan de geologie bekend is (de eerste ijstijd) precies moet hebben plaatsgehad in de tijd die de Geheime Leer ervoor aangeeft, namelijk (in ronde getallen) 200.000 jaar na het begin van ons *VIJFDE RAS*, of ongeveer in de tijd waarin volgens Croll en Stockwell de eerste ijstijd viel, d.w.z. ongeveer 850.000 jaar geleden. De laatstgenoemde verstoring wordt door geologen en astronomen toegeschreven aan 'een extreme excentriciteit van de aardbaan', en de Geheime Leer doet ditzelfde, maar voegt er nog een andere factor aan toe, namelijk het verschuiven van de aardas, waarvoor een bewijs is te vinden in het *Boek Henoch*⁴, als men de gesluisde taal van de Purana's niet begrijpt. Dit alles bewijst dat de Ouden iets wisten over de 'hedendaagse ontdekkingen' van de wetenschap. Als Henoch spreekt over 'de grote helling van de aarde', die 'in barensnood is', is hij heel duidelijk en helder.

Spreekt dit niet vanzelf? Nuah is Noach, die in zijn ark op de wateren *drijft*; deze ark is het symbool van de Argha, of de maan, het vrouwelijke beginsel; Noach is de 'geest' die in de stof valt. Wij zien hem, zodra hij op aarde neerdaalt, een wijngaard planten, van de wijn drinken en daarvan dronken worden, d.w.z. de zuivere geest wordt bedwelmd zodra deze geheel in de stof is opgesloten. Het zevende hoofdstuk van *Genesis* is slechts een andere versie van het eerste. Terwijl dit laatste luidt: 'en duisternis was op de afgrond, en de geest van God zweefde op de wateren', wordt in hfst. 7 gezegd: '... en de wateren namen de overhand ... en de ark (met Noach, de geest) ging op de wateren'. Als Noach dus identiek is met de Chaldeeuwse Nuah, is hij de geest die *de stof* bezielt, en deze laatste is de Chaos, voorgesteld door de *AFGROND*, of de wateren van de grote vloed. In de Babylonische legende (waar het voorkosmische is vermengd met de aardse gebeurtenis) wordt Istar (Astaroth of Venus, de maangodin) in de ark opgesloten en zendt 'een *duif* uit op zoek naar droog land'. ('*Isis Ontsluierd*,

Deel II, blz. 423 en 424, Eng. uitgave.)

George Smith ziet in de '*tabletten*' eerst de schepping van de maan, en dan van de zon: 'Zijn schoonheid en volmaaktheid worden verheerlijkt, en de regelmaat van zijn omloop, wat ertoe leidde dat hij werd beschouwd als het voorbeeld van een rechter en de regelaar van de wereld.' Indien dit verhaal alleen maar betrekking had op een kosmogonische ramp – zelfs al was deze universeel – waarom zou dan de godin Ishtar of Astoreth, de maan, spreken over de *schepping van de zon* na de zondvloed? De wateren waren misschien zo hoog gestegen als de berg *Nizir* (de Chaldeeuwse versie), of Jebel Djudi (de zondvloedbergen van de Arabische legende), of de berg Ararat (uit het bijbelverhaal), of zelfs de Himalaja (in de hindoe-overlevering), toch zouden ze de zon niet kunnen bereiken: zelfs de bijbel liet het niet tot zo'n wonder komen! Het is duidelijk dat de zondvloed voor het volk dat hem het eerst vermeldde, een andere betekenis had, minder problematisch en veel filosofischer dan die van een *universele* vloed, waarvan geen enkel geologisch spoor is te vinden.

Omdat al dergelijke rampen periodiek en cyclisch zijn, en omdat Manu Vaivasvata onder verschillende omstandigheden en bij verschillende gelegenheden optreedt als vertegenwoordiger *van een soort* (zie hieronder: '*De zeven Manu's van de mensheid*'), schijnt er geen ernstig bezwaar te bestaan tegen de veronderstelling dat de eerste 'grote vloed' een allegorische zowel als een kosmische betekenis had, en dat hij plaats had aan het eind van het satya-yuga, de 'eeuw van de waarheid', toen het *tweede* Wortelras, 'de Manu met beenderen', voor het eerst verscheen als 'de zweetgeborenen'¹⁵.

De tweede vloed – de zogenaamd 'universele' – die het vierde Wortelras trof (dat de theologie nu gemakshalve beschouwt als 'het vervloekte ras van de reuzen', de *KĀINĪETEN* en 'de zonen van Cham'), is de vloed die het eerst door de geologie is geconstateerd. Indien men een nauwkeurige vergelijking maakt van de verhalen in de verschillende legenden van de Chaldeeën en andere exoterische boeken van de volkeren, zal men zien dat ze alle overeenstemmen met de orthodoxe verhalen die in de brahmaanse boeken worden gegeven. En men zal opmerken dat terwijl er in het eerste verhaal 'nog geen god of sterveling op aarde is' wanneer Manu Vaivasvata op de Himavan landt, in het tweede verhaal de zeven rishi's hem gezelschap mogen houden, waaruit blijkt dat terwijl sommige verhalen betrekking hebben op de siderische en kosmische ^{VLOED} vóór de zogenaamde schepping, de andere handelen, hetzij over de Grote Vloed van stof op aarde, dan wel over een werkelijke watervloed. In het *Satapatha Brahmana* ziet Manu dat 'de vloed alle levende schepselen had weggevaagd, en dat alleen hij was overgebleven' – d.w.z. alleen *het levenszaad* bleef na de voorafgaande ontbinding van het *Heelal*, of *mahapralaya*, na een 'dag van Brahma'; en het *Mahabharata* verwijst slechts naar de geologische ramp die bijna het hele vierde Ras wegvaagde om plaats te maken voor het vijfde. Daarom wordt Vaivasvata Manu in onze esoterische kosmogonie op drie verschillende manieren voorgesteld¹⁶: (a) als de 'Wortelmanu' op bol A in de eerste Ronde; (b) als het 'levenszaad' op bol D in de vierde Ronde; en (c) als het 'zaad van de mens' bij het begin van elk Wortelras – in het bijzonder in ons vijfde Ras. Het eerste begin van het laatstgenoemde ras is tijdens het dvapara-yuga¹⁷ getuige van de vernietiging van de vervloekte tovenaars; 'van dat eiland (Plato spreekt alleen over het laatste eiland) voorbij de Zuilen van Hercules in de Atlantische Oceaan, vanwaar men gemakkelijk kon oversteken naar andere eilanden in de nabijheid van een ander *groot continent*' (Amerika). Dit 'Atlantische' land was verbonden met het '*Witte eiland*', en dit Witte eiland was Ruta; maar het was niet het Atala en de '*Witte Duivel*' van kolonel Wilford (zie '*Asiatic Researches*', Deel VIII, blz. 280), zoals al is aangetoond. Wij kunnen hier opmerken dat het dvapara-yuga volgens de Sanskrietteksten 864.000 jaar duurt; en dat, indien het kali-yuga pas ongeveer 5000 jaar geleden begon, het juist 869.000 jaar is sinds die vernietiging plaatshad. Deze cijfers verschillen weer niet erg veel van die van de geologen, die hun 'ijstijd' op 850.000 jaar geleden stellen.

Daarna werd er een vrouw voortgebracht die tot Manu kwam en verklaarde *zijn dochter te zijn, met wie hij leefde en de nakomelingen van Manu verwekte*. Dit heeft betrekking op de fysiologische transformatie van de geslachten tijdens het derde Wortelras. En de allegorie is zo doorzichtig dat zij niet veel verklaring nodig heeft. Natuurlijk veronderstelde men, zoals al is opgemerkt, dat bij de scheiding van de geslachten een androgyn wezen zijn lichaam in twee helften verdeelde (zoals in het geval van Brahma en Vach, en zelfs van Adam en Eva), en dus is de vrouw in zekere zin zijn dochter, evenals hij haar zoon zal zijn, 'het vlees van zijn (en haar) vlees en het been van zijn (en haar) been'. Laat men ook goed voor ogen houden dat geen van onze oriëntalisten nog heeft geleerd uit die 'tegenstrijdigheden en verbijsterende onzin' – zoals sommigen de Purana's noemen te begrijpen dat een verwijzing naar een yuga zowel een Ronde, als een Wortelras, als vaak een *onderras* kan betekenen, en ook een bladzijde kan voorstellen die uit de voorkosmische theogonie is gescheurd. Deze dubbele en drievoudige betekenis wordt bewezen door verschillende verwijzingen naar schijnbaar één en dezelfde persoon, onder dezelfde naam, terwijl het in werkelijkheid gaat om gebeurtenissen die door hele kalpa's zijn gescheiden. Een goed voorbeeld is dat van Ila. Zij wordt eerst op de ene en dan op de andere manier voorgesteld. In de exoterische legenden wordt gezegd dat Manu Vaivasvata, die verlangde zonen te scheppen, een offerdienst voor Mitra en Varuna instelde; maar door een fout van de dienstdoende brahmaan werd slechts een dochter verkregen – Ila. Dan wordt 'door de gunst van de goden' haar *geslacht veranderd* en zij wordt een man, *Su-*

dymna. Dan wordt zij weer in een vrouw veranderd, en zo voort; de fabel voegt eraan toe dat Siva en zijn gemalin verheugd waren dat 'zij de ene maand een man en de andere een vrouw zou zijn'. Dit is een directe verwijzing naar het derde Wortelras, waarvan de mensen tweeslachtig waren. Maar sommige heel geleerde oriëntalisten denken (zie '*Hindu Classical Dictionary*') en hebben verklaard dat 'Ila oorspronkelijk voedsel of een melkoffer was; vandaar een stroom van loftuigen, verpersoonlijkt als de godin van de spraak'. Zij vertellen de 'niet-ingewijden' echter niet, waarom 'een melkoffer' of 'een stroom van loftuigen' afwisselend *mannelijk* en *vrouwelijk* zou moeten zijn: tenzij er inderdaad een 'inwendig bewijs' is dat de occultisten niet zien.

In haar meest mystieke betekenis staat de vereniging van Svayambhuva Manu met Vach-Sata-Rupa, zijn eigen dochter (dit is de eerste 'vergoddelijking' van het tweevoudige beginsel waarvan Vaivasvata Manu en Ila een tweede en een derde vorm zijn), in de kosmische symboliek gelijk met het Wortel-leven, de kiem waaruit alle zonnestelsels, de werelden, engelen en de goden voortkomen. Want, zoals Vishnu zegt:

'Uit Manu moet de hele schepping, goden, Asura's en de mens worden voortgebracht,
Door hem moet de wereld worden geschapen, dat wat beweegt en niet beweegt . . .'

Maar wij vinden misschien nog ergere tegenstanders dan zelfs de westerse geleerden en oriëntalisten. Al zijn de brahmanen het mogelijk met onze leer eens voor wat betreft de getallen, wij zijn er niet zo zeker van dat sommigen van hen, orthodoxe conservatieven, geen bezwaren zullen maken tegen de manieren van voortplanting die aan hun *pitara-devata's* worden toegeschreven. Men zal ons vragen de boeken te laten zien waaruit wij citeren, terwijl wij hen zullen uitnodigen hun eigen Purana's wat zorgvuldiger te lezen, met een open oog voor de esoterische betekenis. En dan, we herhalen het, zullen zij onder de sluier van min of meer doorzichtige allegorieën, al onze beweringen door hun eigen boeken bevestigd vinden. We hebben al een paar voorbeelden gegeven over het verschijnen van het tweede Ras, dat het 'zweetgeborene' wordt genoemd. Deze allegorie wordt als een sprookje beschouwd, en toch verbergt zij een psychisch-fysiologisch verschijnsel, en een van de grootste mysteriën van de Natuur.

Maar met het oog op de hier gedane beweringen over de chronologie ligt het voor de hand te vragen:

KONDEN ER 18.000.000 JAAR GELEDEN MENSEN BESTAAN?

Hierop antwoordt het occultisme bevestigend, ondanks alle wetenschappelijke bezwaren. Deze periode omvat bovendien slechts de Vaivasvata-Manu-mens, d.w.z. de mannelijke en vrouwelijke entiteit die al in afzonderlijke seksen is gescheiden. De twee en een half Rassen die aan die gebeurtenis voorafgingen, hebben misschien wel 300.000.000 jaar geleden bestaan, voorzover de wetenschap bekend is. Want de geologische en natuurkundige moeilijkheden die deze theorie in de weg staan, bestonden niet voor de *oorspronkelijke etherische mens* van de occulte leringen. *Het hele geschilpunt tussen de profane en de esoterische wetenschappen hangt samen met het geloof in en het aantonen van het bestaan van een astraal lichaam binnen het stoffelijke*, waarbij het eerste onafhankelijk is van het laatste. Paul d'Assier, de positivist, schijnt dat feit nogal duidelijk te hebben bewezen⁸, om nog niet te spreken over het verzamelde getuigenis van de eeuwen en dat van de hedendaagse spiritisten en mystici. Het zal moeilijk blijken te zijn dit feit te verwerpen in onze tijd van bewijzen, proefnemingen en zichtbare demonstraties.

De Geheime Leer verkondigt dat de stoffelijke mensheid gedurende de laatste 18.000.000 jaar⁹ op onze bol heeft bestaan, ondanks de algemene rampen en beroeringen die - doordat wij ons bevinden in de periode van zijn grootste stoffelijke ontwikkeling; de vierde Ronde is immers het middelste gedeelte van het hem toebedeelde leven - veel vreselijker en heviger waren dan tijdens een van de drie voorafgaande Rondes (de cyclussen van zijn vroegere psychische en geestelijke leven en van zijn half-etherische toestanden). Deze periode werd voorafgegaan door 300.000.000 jaar van minerale en plantaardige ontwikkeling. Hiertegen zullen al diegenen bezwaar maken, die weigeren de theorie van een 'beenderloze', zuiver etherische mens te accepteren. De wetenschap, die alleen stoffelijke organismen kent, zal verontwaardigd zijn, en de materialistische theologie nog meer. De eerste zal bezwaar maken op logische en redelijke gronden, berustend op de vooropgezette mening dat alle levende organismen in alle tijden hebben bestaan op hetzelfde gebied van stoffelijkheid; de laatste op basis van een weefsel van de meest absurde verzinsels. De belachelijke aanspraken die de theologen gewoonlijk maken, zijn eigenlijk gebaseerd op de veronderstelling dat de mensheid (lees de christenen) op deze planeet de eer heeft de enige menselijke wezens in de hele Kosmos te zijn die op een aardbol wonen, en dat zij *dus* de besten van hun soort zijn¹⁰.

De occultisten, die vast geloven in de leringen van de moeder-filosofie, wijzen de tegenwerpingen van zowel de theologen als de geleerden af. Zij houden van hun kant vol dat in de tijden toen er zelfs aan de beide polen een ondraaglijke hitte moet hebben geheerst en er opeenvolgende overstromingen, opheffing van de dalen en

voortdurende verplaatsing van de grote wateren en zeeën waren, geen van deze omstandigheden een beletsel kon vormen voor menselijk leven en organisatie, *zoals zij die aan de eerste mensheid toeschrijven*. Noch de heterogeniteit van de omringende sferen, vol giftige gassen, noch de gevaren van een nauwelijks hard geworden korst, konden het eerste en het tweede Ras verhinderen zelfs tijdens het Carboon of het Siluur te verschijnen.

Zo waren de *monaden*, die waren bestemd om toekomstige Rassen te bezielen, klaar voor de nieuwe transformatie. Zij hadden hun fasen van delfstof, plantaardig en dierlijk leven, van het laagste tot het hoogste doorgemaakt, en wachtten op hun menselijke, meer intelligente vorm. Maar wat konden de plastische vormgevers anders doen dan de wetten van de evoluerende Natuur volgen? Konden zij, zoals de dode letter van de bijbel beweert, op de manier van de 'Heer-God', of zoals Pygmalion in de Griekse allegorie, Adam-Galatea vormen uit vulkaanstof, en de mens een *levende ziel* inblazen? Nee, want de ziel was er al, latent in haar *monade*, en had slechts een *bekleedse* nodig. Pygmalion, die er niet in slaagt *zijn beeld te bezielen*, en Bahak-Zivo van de Nazareense gnostici, die tevergeefs probeert 'een menselijke ziel in het schepsel' te leggen, zijn als begrippen veel filosofischer en wetenschappelijker dan Adam in de letterlijke betekenis, of de bijbelse Elohim-scheppers. Volgens de esoterische filosofie, die spontane generatie leert - nadat de sishta en prajapati het levenszaad op aarde hebben geworpen - kunnen de lagere engelen, zelfs met hulp van de Natuur, de *stoffelijke* mens pas *bouwen* nadat zij uit zichzelf de etherische vorm hebben ontwikkeld, waarna zij het aan de stoffelijke vorm overlaten zich geleidelijk uit zijn etherische - of wat men nu zou noemen, *protoplasma* - model te evolueren.

Ook hiertegen zal bezwaar worden gemaakt. 'Spontane generatie' is een ontzenuwde theorie, zal men ons zeggen. De proefnemingen van Pasteur hebben er twintig jaar geleden mee afgerekend, en professor Tyndall is ertegen. Wel, wat zou dat? Hij behoort te weten dat, al zou inderdaad worden bewezen dat spontane generatie in ons tegenwoordige wereldtijdperk en onder de heersende omstandigheden onmogelijk is - wat de occultisten ontkennen - daarmee nog niet zou zijn aangetoond dat ze niet onder andere kosmische omstandigheden kan hebben plaatsgevonden, niet alleen in de zeeën van de Laurentische periode, maar zelfs op de toen in hevige beweging verkerende aarde. Het zou interessant zijn te weten hoe de wetenschap ooit het verschijnen van de soorten en van het leven op aarde, vooral van de *mens*, kan verklaren, als zij zowel de bijbelse leringen als de spontane generatie verwerpt. De waarnemingen van Pasteur zijn echter verre van volmaakt of bewezen. Blanchard en dr. Lutaud achten deze niet belangrijk en tonen dit aan. De kwestie is tot dusver nog hangende, evenals die andere, 'wanneer, in welke periode, het leven op aarde verscheen?'. Het denkbeeld dat de monere van Haeckel - een korreltje zout! - het vraagstuk van de oorsprong van het leven heeft opgelost, is eenvoudig absurd. De materialisten, die geneigd zijn tot verwerping van de theorie van de 'zelf-bestaande', de 'zelf-geboren hemelse mens', voorgesteld als een etherische, astrale mens, moeten het zelfs een beginnening in het occultisme vergeven dat hij op zijn beurt lacht om sommige bespiegelingen van het moderne denken. Nadat men op heel geleerde manier heeft bewezen dat het oorspronkelijke vlekje *protoplasma* (monere) noch dier noch plant is, maar heide, en dat het onder *geen* van die twee zijn *voorouders* heeft, omdat deze monere als uitgangspunt dient voor al het georganiseerde bestaan, vertelt men ons tenslotte dat *de moneren hun eigen voorouders zijn*. Dit is misschien heel wetenschappelijk, maar het is ook heel metafysisch; *te* metafysisch, zelfs voor een occultist.

Al heeft dan de spontane generatie haar methoden nu veranderd, misschien tengevolge van de overvloed aan beschikbaar materiaal, zodat zij bijna aan de waarneming ontsnapt, bij het ontstaan van het aardse leven was zij toch in volle gang. Zelfs de stoffelijke vorm en de evolutie van de soorten tonen de werking van de Natuur. De geschubde, reusachtige sauriërs, de gevleugelde pterodactylus, de megalosaurus en de honderd voet lange iguanodon van de latere periode zijn de transformaties van de vroegste vertegenwoordigers van het dierenrijk, die zijn te vinden in de sedimenten van het primaire tijdperk. Er was een tijd dat al de bovengenoemde 'voordiluviaanse' monsters verschenen als draadvormige infusoriën zonder schaal of pantser, zonder zenuwen, spieren, organen of geslacht, en hun soort voortplantten door knopvorming, zoals ook microscopische dieren doen, de architecten en bouwers van onze bergketens, als men de uitspraken van de wetenschap mag geloven. Waarom in dit geval de mens dan niet? Waarom zou hij in zijn groei niet dezelfde wet hebben gevolgd, namelijk geleidelijke verdichting? Iedere onbevooroordeelde mens zou liever willen geloven dat de oorspronkelijke mensheid in het begin een etherische - of, als men daar de voorkeur aan geeft, een reusachtige draderige, geleiachtige - vorm had, ontwikkeld door goden of natuur-'krachten', die groeide en zich in de loop van miljoenen eeuwen verdichtte en in zijn stoffelijke aard en geneigdheid gigantisch werd, tot hij overging in de kolossale stoffelijke vorm van de mens van het vierde Ras - liever dan te geloven dat hij (*letterlijk*) werd geschapen uit het stof van de aarde of uit de een of andere onbekende antropoïde voorvader.

Onze esoterische theorie is niet in strijd met wetenschappelijke gegevens, behalve op het eerste gezicht, zoals dr. A. Wilson F.R.S. in een brief aan 'Knowledge' (23 dec. 1881) zegt. 'De evolutie - of beter de Natuur in het licht van de evolutie - wordt nog maar *ongeveer vijftientwintig jaar* bestudeerd. Dat is natuurlijk slechts een klein gedeelte van de geschiedenis van het menselijke denken.' En juist daarom verliezen wij niet alle hoop dat

de materialistische wetenschap haar werkwijze zal verbeteren en geleidelijk de esoterische leringen zal aanvaarden - al zijn die aanvankelijk ook ontdaan van hun (voor de wetenschap) al te metafysische elementen.

Is het laatste woord over het onderwerp van de menselijke evolutie al gesproken? Prof. Huxley schrijft: 'Elk . . . antwoord op de grote vraag (de werkelijke plaats van de mens in de Natuur), waarvan de volgelingen van de steller onveranderlijk beweren - als hij het zelf al niet doet - dat dit *volledig en definitief* is, blijft gezaghebbend en in ere, *misschien een eeuw lang*, misschien twintig eeuwen, maar even onveranderlijk leert de tijd dat ieder antwoord *slechts een benadering van de waarheid was - en dat het voornamelijk werd toegelaten tengevolge van de onwetendheid van degenen die het hebben aanvaard, maar geheel ontoelaatbaar bleek wanneer het werd getoetst aan de grotere kennis van hun opvolgers!*' Zal deze eminente darwinist de mogelijkheid erkennen dat zijn *aapachtige voorouders* op grond van de 'grotere kennis' van de occultisten zullen worden verwezen naar de lijst van 'geheel ontoelaatbare opvattingen'? *Maar waar komt de wilde vandaan?* Alleen maar 'opklimmen tot de beschaafde toestand' geeft geen verklaring voor de evolutie van de vorm.

In dezelfde brief, 'De evolutie van de mens', doet dr. Wilson nog andere vreemde bekentenissen. Zo merkt hij op, in antwoord op de aan 'Knowledge' door 'G.M.' gestelde vragen:

'Heeft de evolutie enige verandering in de mens teweeggebracht? Zo ja, welke verandering? Zo nee, waarom niet? . . . Indien wij weigeren te erkennen (de wetenschap doet dit) dat de mens als een volmaakt wezen werd geschapen en daarna ontaardde, blijft er maar één andere veronderstelling over - die van evolutie. Indien de mens van een wilde tot een beschaafde toestand is opgeklommen, dan is dat ongetwijfeld evolutie. *Wij weten nog niet of de menselijke vorm vatbaar is voor dezelfde invloeden als de lagere diervormen, want zulke kennis is moeilijk te verkrijgen.* Maar er bestaat weinig twijfel dat de verheffing uit de wilde staat tot het beschaafde leven 'evolutie' betekent en meebrengt, en wel van een belangrijke omvang. De verstandelijke evolutie van de mens kan niet worden betwijfeld; de steeds ruimer wordende sfeer van het denken is, evenals de taal zelf, voortgekomen uit een klein en ruw begin. Maar de levenswijze van de mens, zijn aanpassingsvermogen aan zijn omgeving en talloze andere omstandigheden hebben het heel moeilijk gemaakt de feiten en de loop van zijn 'evolutie' na te gaan.'

Juist deze moeilijkheid zou de evolutionisten voorzichtiger in hun uitspraken moeten maken. Maar waarom is evolutie *onmogelijk* indien 'de mens als volmaakt wezen werd geschapen en daarna ontaardde'? Op zijn hoogst kan dit van toepassing zijn op de *uiterlijke, stoffelijke mens*. Zoals wij in 'Isis Ontsluierd' hebben opgemerkt, begint Darwins evolutie bij het midden, in plaats van voor de mens en voor al het andere met het universele te beginnen. De methode van Aristoteles en Bacon heeft misschien voordelen, maar zij heeft ontegenzeggelijk haar gebreken al laten zien. Pythagoras en Plato, die van het algemene afdaalden naar het bijzondere, blijken nu in het licht van de hedendaagse wetenschap geleender te zijn dan Aristoteles. Want deze bestreed en verwierp het denkbeeld van de omwenteling van de aarde en zelfs van haar bolvormigheid. 'Bijna al degenen', schreef hij, 'die verzekeren dat zij de hemel in zijn uniformiteit hebben bestudeerd, beweren dat de aarde in zijn middelpunt staat, maar de filosofen van de Italiaanse School, die ook de pythagoreeërs worden genoemd, verkondigen precies het tegenovergestelde . . .' Dit was zo omdat (a) de pythagoreeërs ingewijden waren, en (b) zij de deductieve methode volgden. Maar Aristoteles, de vader van het inductieve stelsel, beklagde zich over degenen die leerden dat 'het middelpunt van ons stelsel door de zon werd ingenomen, en de aarde slechts een ster was die door een draaiende beweging rondom datzelfde middelpunt, de nacht en de dag voortbrengt.' (Zie *De Coelo*, Deel II, hfst. 13.) Hetzelfde geldt voor de mens. De theorie die in de Geheime Leer wordt verkondigd en die nu wordt uiteengezet, is de enige die zijn verschijnen op aarde kan verklaren - zonder te vervallen in de absurditeit van een 'wonderbaarlijke' mens, geschapen uit het stof van de aarde, of de nog grotere dwaling dat de mens zich uit een korreltje kalkzout heeft ontwikkeld (de ex-protoplasmische monere).

Analogie is de leidende wet in de Natuur, de enige ware draad van Ariadne, die ons langs de onontwarbare wegen van haar domein kan voeren naar haar eerste en laatste mysteriën. De Natuur is als scheppend vermogen oneindig, en geen enkele generatie van natuurkundigen kan zich er ooit op beroemen de lijst van haar middelen en methoden te hebben uitgeput, hoe uniform de wetten die zij volgt ook zijn. Wij kunnen ons misschien een bal van vuurnevel voorstellen die geleidelijk - terwijl hij onafzienbare tijden lang voorttolt in de interstellaire ruimten - een planeet wordt, een lichtgevende bol, om dan over te gaan in een *mensendragende* wereld of aarde, en dus is veranderd van een zacht plastisch lichaam in een rotsachtige bol; en we zien dan dat alles daarop evolueert uit het kernloze geleiklompje dat de sarcode²¹ van de *monere* wordt en dan overgaat van zijn *protistische* toestand²² in de diervorm en uitgroeit tot een gigantisch monsterlijk reptiel uit het Mesozoïcum, en dan weer ineenkrimpt tot de (betrekkelijk) dwergachtige krokodil, die nu alleen in tropische gebieden leeft, en de overal voorkomende gewone hagedis²³. Indien wij ons dit alles kunnen voorstellen, hoe kan dan alleen de mens aan de algemene wet ontsnappen? 'Er waren in die dagen reuzen op aarde', zegt *Genesis* en herhaalt daarmee de bewering van alle andere oosterse heilige geschriften; en het bestaan van de *titanen* wordt gebaseerd op antropologische en fysiologische feiten.

En evenals het hard gepantserde schaaldier eens een klompje gelei was, 'een volkomen homogeen eiwitdeeltje in een vaste samenhangende toestand', zo was het uiterlijke omhulsel van de oorspronkelijke mens zijn eerste 'rok van vellen' *plus* een onsterfelijke geestelijke monade en een psychische tijdelijke vorm en lichaam binnen dat omhulsel. De tegenwoordige stevige gespierde mens, die tegen bijna ieder klimaat bestand is, was misschien rond 25.000.000 jaar geleden juist wat de monere van Haeckel is, eigenlijk 'een organisme zonder organen', een geheel homogene substantie met een structuurloos eiwitlichaam van binnen, en alleen van buiten een menselijke vorm.

Geen geleerde in deze eeuw heeft het recht de cijfers van de brahmanen voor wat betreft de chronologie belachelijk te vinden; want hun eigen berekeningen overtreffen vaak verre de beweringen van de esoterische wetenschap. Dit kan gemakkelijk worden aangetoond.

Helmholtz berekende dat de afkoeling van de aarde van een temperatuur van $2000\frac{3}{4}$ tot $200\frac{3}{4}$ Celsius een periode van niet minder dan 350.000.000 jaar in beslag moet hebben genomen. De westerse wetenschap (met inbegrip van de geologie) schijnt in het algemeen aan onze aardbol een ouderdom van ongeveer 500.000.000 jaar toe te kennen. Sir W. Thomson stelt echter het verschijnen van het eerste plantaardige leven op 100.000.000 jaar geleden - een opvatting die door de archaische optekeningen met alle respect wordt tegengesproken. De gissingen op het gebied van de wetenschap veranderen bovendien dagelijks. Sommige geologen verzetten zich intussen sterk tegen zo'n beperking. 'Volger . . . berekent dat de tijd die nodig was voor de afzetting van de ons bekende lagen, tenminste 648 miljoen jaar moet hebben bedragen . . .' Zowel tijd als ruimte zijn oneindig en eeuwig. 'De aarde als een stoffelijk bestaan is inderdaad oneindig; alleen de veranderingen die zij heeft ondergaan, kunnen door eindige tijdperken worden bepaald' (*Burmeister*). 'Wij moeten daarom aannemen dat de sterrenhemel niet alleen in de ruimte - wat geen sterrenkundige betwijfelt - maar ook in de tijd, zonder begin of einde is; dat hij nooit is geschapen en onvergankelijk is.' (Zie *Czolbe*)³⁴.

Czolbe herhaalt precies wat de occultisten zeggen. Maar de Arische occultisten, zal men misschien opmerken, wisten niets van deze latere bespiegelingen. 'Zij waren zelfs niet op de hoogte van de bolvorm van onze aarde' (Coleman). Hierop geeft het Vishnu Purana een antwoord, dat bepaalde oriëntalisten heeft gedwongen hun ogen heel wijd open te zetten.

. . . 'De zon is voor altijd in het midden van de dag geplaatst en tegenover het midden van de nacht, in alle *dvipa's* (continenten), Maitreya! Maar omdat de opkomst en de ondergang van de *zon* steeds *elkaars tegenovergestelde* zijn - en eveneens alle hoofdwindstreken en ook de kruispunten, Maitreya, daarom spreken de mensen over de opkomst van de zon waar zij dat zien; en waar de zon verdwijnt, daar is voor hen zijn ondergang. Voor de zon, die altijd op *een en dezelfde plaats* staat, is er noch ondergang noch opkomst, want wat opkomst en *ondergang* wordt genoemd, is slechts het zien en het *niet* zien van de zon.' (*Vishnu Purana*, Deel II, hfst. viii.)

Hierover merkt Fitzedward Hall op: 'De heliocentrische leer die in deze passage wordt verkondigd, is opmerkelijk. Deze wordt echter iets verderop tegengesproken.' *Met opzet* tegengesproken, omdat het een geheime tempelleer was. Martin Haug ontdekte dezelfde leer in een andere passage. Het is nutteloos de Ariërs nog langer te belasteren.

Laten wij terugkeren tot de chronologie van de geologen en de antropologen. Wij zijn bang dat de wetenschap geen redelijke gronden heeft om de opvattingen van de occultisten in dit opzicht te bestrijden. Het enige dat tot dusver kan worden aangevoerd, is dat 'van de mens, het hoogste organische wezen van de schepping, in de oudste aardlagen geen spoor is gevonden; alleen in de bovenste, de zogenaamde alluviale laag'. Dat de mens *niet het laatste lid van de zoogdierenfamilie* was, maar het eerste in *deze Ronde*, is iets dat de wetenschap eens zal moeten erkennen. Een dergelijke mening is ook al op hoog gezag in Frankrijk ter sprake gebracht.

Dat kan worden aangetoond dat de mens in het midden-Tertiair heeft geleefd en in een geologische periode *toen er nog geen enkel exemplaar bestond van de nu bekende soorten zoogdieren, is een bewering die de wetenschap niet kan ontkennen* en die nu is bewezen door De Quatrefages³⁵. Maar zelfs als we aannemen dat zijn bestaan in het Eoceen nog niet is bewezen, hoeveel tijd is er verstreken sinds het Krijt-tijdperk? We zijn ons ervan bewust dat alleen de moedigste geologen de mens verder terug durven plaatsen dan het Mioceen. Maar hoe lang, vragen wij, is de duur van die eeuwen en tijdperken na het Mesozoïcum? Hierop blijft de wetenschap, na veel gegis en getwist, zwijgen; de grootste autoriteiten op dit gebied zijn gedwongen te antwoorden: 'Wij weten het niet.' Dit is een voldoende bewijs dat de geleerden op dit punt geen grotere autoriteiten zijn dan de leken. Indien volgens prof. Huxley 'de tijd nodig voor de steenkoolformatie zes miljoen jaar zou zijn'³⁶, hoeveel meer miljoenen jaren zouden dan zijn vereist voor de tijd vanaf het Jura-tijdperk, of het midden van de zogenaamde 'reptielen'tijd (toen het derde Ras verscheen), tot het Mioceen, toen het grootste gedeelte van het vierde Ras werd verzwolgen?'?

De schrijfster is zich goed bewust dat de specialisten die zich de minste beperkingen oplegden bij hun

berekeningen van de ouderdom van de aardbol en van de mens, altijd de meer angstvallige meerderheid tegen zich hadden. Maar dit bewijst heel weinig, omdat de meerderheid op de lange duur zelden of nooit gelijk blijkt te hebben. Harvey stond jaren lang alleen. De voorstanders van het idee om de Atlantische Oceaan met stoomboten over te steken, liepen het gevaar hun leven in een krankzinnigengesticht te eindigen. Mesmer wordt tot vandaag toe (in de encyclopedieën) met Cagliostro en St. Germain tot de kwakzalvers en bedriegers gerekend. En nu Mesmer door Charcot en Richet in het gelijk is gesteld en nu het 'mesmerisme' onder zijn nieuwe naam van hypnotisme - een valse neus op een heel oud gezicht - door de wetenschap wordt aanvaard, vergroot dat onze eerbied voor die meerderheid niet, als wij de lichtvaardigheid en de zorgeloosheid zien waarmee haar leden 'hypnotisme', 'telepatische invloeden' en andere verschijnselen behandelen. Kortom, zij spreken erover alsof zij er sinds de tijd van Salomo in hadden geloofd en niet slechts enkele jaren eerder de voorstanders ervan 'krankzinnigen en bedriegers' hadden genoemd²¹!

Dezelfde plotselinge ommekeer in het denken is te verwachten met betrekking tot de lange tijdsduur die de esoterische filosofie aanneemt als de ouderdom van de geslachtelijke en fysiologische mensheid. De stanza die zegt:

'De verstandgeborenen, de beenderlozen, schonken het leven aan de uit wil geborenen met beenderen; en eraan toevoegt dat dit plaatsvond in het midden van het *derde* Ras, 18.000.000 jaar geleden - heeft daarom zelfs nog een kans om door toekomstige geleerden te worden aanvaard.

Voorzover het de manier van denken van de XIXde eeuw betreft, zullen zelfs enkele persoonlijke vrienden, die een abnormale eerbied koesteren voor de steeds veranderende conclusies van de wetenschap, ons zeggen dat zo'n bewering absurd is. Hoeveel onwaarschijnlijker zal dan onze verdere verklaring schijnen, dat het *eerste* Ras nog miljoenen jaren ouder is. Want, hoewel de exacte getallen niet worden gegeven en het uitgesloten is de beginnende evolutie van de oorspronkelijke goddelijke Rassen met *zekerheid* te stellen of op het vroege Secundaire, of op het Primaire tijdperk van de geologie, is één ding duidelijk: het getal van 18.000.000 jaar, dat de duur van de *geslachtelijke stoffelijke* mens omvat, moet aanzienlijk worden vergroot als men het hele proces van geestelijke, astrale en stoffelijke ontwikkeling wil meerekenen. Inderdaad zijn veel geologen van mening dat de duur van het Kwartair en het Tertiair een dergelijke schatting rechtvaardigt; en het is volkomen zeker dat geen enkele aardse omstandigheid in strijd is met de hypothese van het bestaan van een mens in het Eoceen, indien hiervoor bewijsmateriaal zou worden geleverd. Occultisten die beweren dat de bovengenoemde datering ons tot ver in het Secundair of het 'reptielen'tijdperk terugvoert, kunnen verwijzen naar De Quatrefages voor een bevestiging van het mogelijke bestaan van de mens in die grijze oudheid. Maar wat betreft de eerste Wortelrassen staat de zaak heel anders. Indien de dichte opeenhoping van met koolzuur beladen dampen, die uit de grond ontsnapten of vanaf het begin van de sedimentatie in de atmosfeer bleven hangen, een onoverkomelijke hindernis was voor het leven van menselijke organismen zoals wij die nu kennen, hoe, zo zal men vragen, konden de oorspronkelijke mensen dan hebben bestaan? Deze overweging is in feite niet ter zake. De omstandigheden die toen op aarde heersten, hadden geen invloed op het gebied waarop de evolutie van de *etherische astrale* rassen zich afspeelde. Pas in betrekkelijk recente geologische tijdperken heeft de spiraalloop van de cyclische wet de mensheid naar de laagste trap van de stoffelijke evolutie voortgestuwd - het gebied van de grofstoffelijke oorzakelijkheid. In die vroege tijden was er alleen *astrale* evolutie, en de twee gebieden, het astrale en het stoffelijke²², hadden geen directe punten van aanraking met elkaar, hoewel ze zich langs evenwijdige lijnen ontwikkelden. Het is duidelijk dat een schaduwwachtige *etherische* mens op grond van zijn bouw - als wij dit zo mogen noemen - alleen met dat gebied in verband staat waaraan de substantie van zijn *upadhi* is ontleend.

Er zijn misschien dingen die aan de *vèrziende* - maar niet *alziende* - ogen van onze hedendaagse biologen zijn ontsnapt; maar de Natuur zelf verschaft de ontbrekende schakels. De agnostische speculatieve denkers moeten kiezen tussen de vorm van het verhaal volgens de Geheime Leer van het oosten, en de hopeloos materialistische darwinistische en bijbelse verklaringen over de oorsprong van de mens; tussen aan de ene kant geen ziel en geen geestelijke evolutie, en anderzijds de occulte leer die zowel de 'speciale schepping' als het 'evolutionistische' ontstaan van de mens verwerpt.

Om terug te komen op het vraagstuk van de 'spontane voortbrenging': het leven heeft niet altijd op dit aardse gebied bestaan, zoals de wetenschap leert. Er was een tijd toen zelfs de monere van Haeckel - dat eenvoudige bolletje protoplasma - nog niet op de bodem van de zeeën was verschenen. Waar kwam de *impuls* vandaan die veroorzaakte dat de moleculen koolstof, stikstof, zuurstof, enz. zich groepeerden tot het *Urschleim* van Oken, dat organische 'slijm' dat nu protoplasma wordt genoemd? Wat waren de prototypen van de moneren? In ieder geval konden deze niet in meteorieten van andere al gevormde bollen zijn gevallen, ondanks de fantastische theorie daarover van Sir W. Thomson. En zelfs als ze inderdaad zo zijn gevallen, indien onze aarde haar voorraad levenskiemen kreeg van andere planeten, wie of *wat* had ze dan naar die planeten gebracht? Tenzij de occulte leer wordt aanvaard, komen we hier weer voor een *wonder* te staan en worden we gedwongen

de theorie van een *persoonlijke antropomorfe schepper* te aanvaarden, van wie de eigenschappen en omschrijvingen – zoals de monotheïsten die formuleren – niet alleen in strijd zijn met de filosofie en de logica, maar ook een degradatie betekenen van het ideaal van een oneindige universele godheid met een onbegrijpelijke ontzagwekkende grootheid, waartegenover het hoogste menselijke intellect zich nietig voelt. Het is te wensen dat de hedendaagse filosoof, die zich op het hoogtepunt van het tot dusver bereikte menselijke verstandelijke vermogen waant, niet laat blijken dat hij geestelijk en intuïtief zo ver beneden de begrippen van zelfs de oude Grieken staat, die zich in dit opzicht zelf weer op een veel lager niveau bevonden dan de filosofen van de oosterse Arische oudheid. Het hylozoïsme, filosofisch opgevat, is het hoogste aspect van het pantheïsme. Het is de enig mogelijke uitweg uit een onzinnig atheïsme dat is gebaseerd op een dodelijke stoffelijkheid en de nog onzinniger antropomorfistische opvattingen van de monotheïsten, waartussen het op zijn eigen geheel neutrale grond staat. Het hylozoïsme *vereist* een absoluut goddelijk denken, dat de talloze actieve scheppende krachten of 'scheppers' *doordringt*, *entiteiten* die worden bewogen door en hun bestaan hebben in, uit en door dat goddelijke denken. Het laatstgenoemde heeft echter niet meer persoonlijk belang in hen of *hun* scheppingen, dan de zon in de zonnebloem en haar zaden, of in de plantengroei in het algemeen. Het is bekend dat zulke actieve 'scheppers' bestaan en men gelooft in hen omdat de *innerlijke* mens in de occultist ze waarneemt en voelt. De laatstgenoemde zegt dat een ABSOLUTE godheid, die onvoorwaardelijk en zonder relaties moet zijn, niet tegelijkertijd als een actieve, scheppende, ene levende god kan worden gedacht, zonder onmiddellijk dat ideaal te verlagen³⁰. Een godheid die zich manifesteert in *Ruimte en Tijd* – deze twee zijn eenvoudig de vormen van DAT wat het Absolute AL is – kan slechts een onderdeel van het geheel zijn. En omdat dit 'al' in zijn absoluutheid niet kan worden verdeeld, kan die *gevoelde* schepper (wij zeggen *scheppers*) op zijn hoogst alleen maar het *aspect* daarvan zijn. Om dezelfde beeldspraak te gebruiken – ontoereikend om het volledige denkbeeld uit te drukken, maar voor dit geval goed bruikbaar – deze scheppers zijn als de talrijke stralen van de zonnebol, die zich onbewust is van het werk en zich er niet om bekommert; terwijl zijn bemiddelaars, de stralen, in elke lente – de manvantarische dageraad van de aarde – het hulpmiddel worden bij het bevruchten en ontwaken van de sluimerende vitaliteit die inherent is aan de Natuur en haar gedifferentieerde stof. Dit werd in de oudheid zo goed begrepen, dat zelfs de matig religieuze Aristoteles de opmerking maakte dat een dergelijk werk van rechtstreekse schepping voor god *helemaal niet passend* zou zijn – $\square\pi\rho\epsilon\pi\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \Theta\epsilon\acute{\iota}\alpha$. Plato en andere filosofen verkondigden hetzelfde: de godheid kan niet zelf de schepping ter hand nemen – $\pi\acute{\upsilon}\tau\omicron\upsilon\pi\gamma\epsilon\acute{\iota}\nu\ \acute{\alpha}\pi\alpha\nu\tau\alpha$. Dit noemt Cudworth 'hylozoïsme'. De oude Zeno heeft volgens Laertius gezegd: 'De natuur is een gewoonte die uit zichzelf in beweging komt, volgens beginselen die in het zaad liggen; zij vervolmaakt en bevat die verschillende dingen die op bepaalde tijden uit haar worden voortgebracht; zij handelt in overeenstemming met dat waaruit zij is afgescheiden³¹.'

Laten wij tot ons onderwerp terugkeren, en even de tijd nemen om erover na te denken. Inderdaad, indien er in die tijden plantaardig leven was dat zich kon voeden met de toen giftige elementen, en indien er zelfs dierlijk leven was waarvoor een voor het water geschikt organisme kon worden ontwikkeld, ondanks de veronderstelde schaarste aan zuurstof, waarom kon er dan niet ook menselijk leven zijn in zijn aanvankelijke stoffelijke vorm, d.w.z. in een ras van wezens dat was aangepast aan dat geologische tijdperk en zijn omgeving? Bovendien erkent de wetenschap dat zij over de werkelijke duur van 'geologische tijdperken' niets weet.

Maar de voornaamste vraag die wij moeten beantwoorden is, of het volkomen zeker is dat vanaf de tijd die het Azoïcum wordt genoemd, er ooit een atmosfeer is geweest zoals de natuurkundigen zich die voorstellen. Niet alle natuurkundigen zijn het hierover eens. Indien de schrijfster de uitspraken van de Geheime Leer door de exacte wetenschap wilde laten bevestigen, dan zou het gemakkelijk zijn aan te tonen – want meer dan één natuurkundige erkent dit – dat de atmosfeer weinig of niets is veranderd sinds de eerste condensatie van de oceanen – d.w.z. sinds de Laurentische periode, het *vuursteentijdperk*. Dit is in ieder geval de mening van Blanchard, S. Meunier en zelfs van Bischof – zoals de experimenten met basalt van deze laatste geleerde hebben aangetoond. Want als wij de meerderheid van de geleerden zouden geloven voor wat betreft de hoeveelheid dodelijke gassen en de geheel met koolstof en stikstof verzadigde elementen waarin het planten- en het dierenrijk volgens hen zouden hebben geleefd, gegroeid en zich ontwikkeld, dan zou men tot de zonderlinge conclusie moeten komen dat er in die tijd oceanen waren van *vloeibaar koolzuur* in plaats van water. Met zo'n element wordt het twijfelachtig of de ganoiden of zelfs de primitieve trilobieten wel in de oceanen van het Primair konden leven – laat staan in die van het Siluur, zoals Blanchard zegt.

De omstandigheden die voor het eerste mensenras nodig waren, vereisen echter geen elementen, hetzij enkelvoudig of samengesteld. Wij handhaven wat wij in het begin hebben gezegd. De geestelijke etherische entiteit, die leefde in op aarde onbekende Ruimten, vóór het eerste siderische 'vlekje gelei' zich in de oceaan van grove kosmische stof ontwikkelde – biljoenen en triljoenen jaren vóór ons bolvormige stofdeeltje in de oneindigheid, dat aarde wordt genoemd, ontstond en de *monere* voortbracht in zijn druppels, oceanen genaamd – had geen 'elementen' nodig. De 'Manu met weke beenderen' kon het heel goed stellen zonder calciumfosfaat,

want hij had geen beenderen, behalve in figuurlijke zin. En terwijl zelfs de moneren, al is hun organisme homogeen, toch stoffelijke levensomstandigheden nodig hadden die hen zouden helpen bij hun verdere evolutie, kon het wezen dat de primitieve mens en de 'vader van de mens' werd, na te zijn geëvolueerd op bestaansgebieden waarvan de wetenschap nog niet droomt, heel goed onaantastbaar blijven voor alle atmosferische omstandigheden om hem heen. De primitieve voorvader in de '*Popul-Vult*' van Brasseur de Bourbourg, die – in de Mexicaanse legenden – met evenveel gemak onder de grond en onder water als op aarde kon handelen en leven, past slechts bij het tweede en het vroege derde Ras van onze teksten. En als de drie natuurrijken in de *voordiluviaanse* tijd zo verschillend waren, waarom kon de mens dan niet hebben bestaan uit materiaal en combinaties van atomen die nu aan de natuurwetenschap geheel onbekend zijn? De nu bekende planten en dieren, met hun nagenoeg talloze variëteiten en soorten, hebben zich volgens de wetenschappelijke hypothesen alle ontwikkeld uit primitieve en veel minder talrijke organische vormen. Waarom zou hetzelfde niet zijn gebeurd bij de mens, de elementen en de rest? 'De universele genesis begint bij de één, breekt in drieën, dan in vijven en culmineert tenslotte in de zeven, om tot vier, drie en één terug te keren.' (Toelichting.)

Voor verdere bewijzen zie Afdeling II van dit Deel, 'Het zevenvoud in de Natuur'. (§ xxv.)

Noten:

1. Wij moeten bedenken dat *Ea*, Anu, en de oorspronkelijke Bel aan het hoofd van alle Babylonische goden stonden; en dat *Ea*, de eerste, de god van de wijsheid was, de grote 'god van het licht' en van de AFGROND, en dat hij werd vereenzelvigd met Oannes of de bijbelse Dagon – de mens-vis die uit de Perzische Golf oprees.
2. Zie Afd. II, '*Het Heilige der Heiligen*'.
3. Pas veel later werd de maan een mannelijke god; bij de hindoes was hij Soma, bij de Chaldeeën Nannak of Nannar, en Sin, de zoon van Mulil, de oudere Bel. De 'Akkadiërs' noemden hem de 'Heer van de schimmen'; en hij was de god van Nipoor (Niffer) in noordelijk Babylonië. Mulil liet de wateren van de Vloed uit de hemel op aarde vallen, en daarom wilde Xisuthrus hem niet toestaan zijn altaar te naderen. Zoals de hedendaagse assyriologen nu hebben vastgesteld, is het noordelijke Nipoor het centrum vanwaar de Chaldeeuwse (zwarte) magie zich verspreidde; en is Eridu (het zuidelijke) de oorspronkelijke zetel van de eredienst van de cultuurgod, de god van de hoogste wijsheid – terwijl de zonnegod overal de opperste godheid was. Bij de joden staat de maan in verband met de Jehova van Israël en zijn zaad, omdat Ur de voornaamste zetel van de verering van de maangod was, en omdat van Abraham wordt gezegd dat hij was gekomen uit Ur, toen hij van A-bra(h)m, Abraham werd.
4. Toen Narada, de maagdelijke asceet, dreigde aan het mensenras een eind te maken door Daksha's zonen te verhinderen het voort te planten.
5. Dit wordt door een geleerde brahmaan bevestigd. In zijn voortreffelijke lezingen over de Bhagavad Gita (zie '*Theosophist*', april 1887, blz. 444) zegt de spreker: 'Er is een eigenaardigheid waarop ik uw aandacht moet vestigen. Hij (Krishna) spreekt hier over vier Manu's. Waarom spreekt hij over vier? Wij zijn nu in het zevende manvantara, dat van Vaivasvata. Indien hij over de voorafgegane Manu's spreekt, moet hij over zes spreken, maar hij noemt er slechts vier. In sommige toelichtingen is een poging gedaan om dit op een bijzondere manier uit te leggen. Het woord 'Chatvaraha' wordt gescheiden valt het woord 'Manavaha' en in verband gebracht met Sanaka, Sanandana, Sanatkumara, en Sanatsujata, die ook behoren tot de verstandgeboren zonen van Prajapati. Maar deze interpretatie zal leiden tot een absurde conclusie en maken dat de zin zichzelf tegensprekt. De in de tekst aangeduide personen hebben in de zin een kwalificerende betekenis. Het is bekend dat Sanaka en de andere drie weigerden te scheppen, hoewel de overige zonen erin hadden toegestemd dat te doen; als men dus spreekt over de personen uit wie de mensheid is ontstaan, zou het onzinnig zijn om die vier ook in de lijst op te nemen. De passage moet worden geïnterpreteerd zonder het samengestelde woord in twee zelfstandige naamwoorden te splitsen. Het aantal Manu's is dan vier, en de mededeling zou het verslag in de Purana's tegenspreken, hoewel het in overeenstemming zou zijn met de occulte theorie. U zult u herinneren dat (in het occultisme) wordt verkondigd dat wij nu in het vijfde Wortelras zijn. Elk Wortelras wordt beschouwd als de *Santhathi* van een bepaalde Manu. Het vierde Ras is nu voorbijgegaan, met andere woorden, er zijn vier Manu's geweest . . .'
6. '*Smithsonian Contributions to Knowledge*', xviii; '*American Journal of Science*', III, xi, 456; en Croll, '*Climate and Time*'. Lemurië werd niet overstroomd door een vloed, maar vernietigd door vulkanische werking, en verzonk daarna.

7. Agruerus is *Kronos* of Saturnus, en het prototype van de israëlitische Jehova. Omdat hij is verbonden met *Argha*, de maan of ark van de verlossing, is Noach mythologisch één met Saturnus. Maar dan kan dit geen betrekking hebben op de aardse vloed. (Zie echter Faber, '*Kabiri*', Deel I, blz. 35, 43 en 45.)
8. Zie *ibid.*, Deel II, blz. 240.
9. Sanchoniathon zegt dat de titanen de zonen van Kronos waren, en zeven in getal; en hij noemt ze vuuraanbidders, aletae (zonen van Agni?), en diluvianen. Al-ait is de god van het vuur.
10. Wij merken op dat de Ariërs en niet de Semieten de uitvinders waren van deze *zeven*, terwijl de Joden dat getal kregen van de Chaldeeën.
11. Zeven individuele zonen van god, of pitars en pitri's; in dit geval ook de zonen van Kronos of Saturnus (*Kala*, 'tijd') en *arkbewoners*, evenals de kabiren en titanen, zoals hun naam - '*maan-voorvaderen*' - aantoon, want de maan is de Ark, of *Argha*, op de waterige afgrond van de ruimte.
12. Zie '*Kabiri*', Deel I, blz. 131.
13. Aretia is de vrouwelijke vorm van Artes (de Egyptische Mars). Vandaar het Chaldeeuwse (en nu Hebreeuwse) woord אֶרֶץ (*aretz*), 'aarde'. De schrijver van '*Beiträge zur Kenntniss (Art. onder 'Artes' Mars)*' citeert: '*Addit Cedrenus (Salem I, 3): Stella Martis ab Egyptiis vocatur Ertosi (plantare, generare). Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiae et materiae naturam et vim ordinantem atque procreantem.*' Het is de aarde als 'bron van het zijn'; of, zoals de schrijver van '*The Source of Measures*' verklaart, Arts is hetzelfde in het *Hebreeuws* en het *Egyptisch*, en beide combineren het oorspronkelijke denkbeeld van de *aarde* als *bron*, precies zoals in het Hebreeuws zelf onder een andere vorm *Adam* en *Madim* (Mars) hetzelfde zijn, en deze het denkbeeld van de aarde met Adam in de vorm van *H-Adam-H* combineren.
14. Hfst. Ixiv, Sectie xi.
15. Al zulke uitdrukkingen worden verklaard in Afdeling 1, '*Het ontstaan van de mens*', in dit Deel, en elders.
16. Men moet bedenken dat in de hindoeïfilosofie elke gedifferentieerde eenheid dit slechts is tijdens de cyclussen van maya, omdat zij in haar essentie één is met de Allerhoogste of Ene Geest. Vandaar de schijnbare verwarring en tegenspraak in de verschillende Purana's, en soms in dezelfde Purana, over eenzelfde persoonlijkheid. Vishnu - als de veelvormige Brahma en als Brahma (onzijdig) - is één, en toch zegt men dat hij alle 28 vyasa's is (*Vishnu Purana*). 'In elk dvapara (derde) tijdperk verdeelt *Vishnu* in de persoon van *Vyasa* de Veda, die één is, in vier en meer delen. Achtentwintig keer zijn de Veda's door de grote rishi's gerangschikt in het Vaivasvata manvantara, in het dvapara-yuga . . . en er zijn dus ook achtentwintig vyasa's heengegaan . . . zij die allen waren *in de vorm van Veda-vyasa's*, die de vyasa's van hun respectievelijke tijdperken waren . . .' (Deel III, Hfst. III.) 'Deze wereld is Brahma in Brahma, uit Brahma . . . verder is er niets te weten.' En vervolgens . . . 'Er waren in het eerste manvantara zeven beroemde zonen van Vasishtha, die in het *derde* manvantara zonen van Brahma (d.i. rishi's) waren, de roemrijke nakomelingen van Urja.' Dit is duidelijk: de mensheid van het eerste manvantara is die van het zevende en van alle tussenliggende. De mensheid van het eerste Wortelras is de mensheid van het *tweede, derde, vierde, vijfde*, enz. Tot het einde toe vormt zij een cyclische en voortgaande reïncarnatie van de monaden die behoren tot de Dhyan-Chohans van onze planeetketen.
17. Het dvapara-yuga is voor elk Ras verschillend. Alle rassen hebben hun eigen cyclussen, wat een groot verschil maakt. Zo was het vierde onderras van de Atlantiërs in zijn kali-yuga toen het werd vernietigd, terwijl het vijfde in zijn satya- of *krita*-yuga was. Het Arische Ras is nu in zijn kali-yuga, en zal daarin nog 427.000 jaar blijven, terwijl verschillende 'familierassen', het Semitische, Hamitische, enz., in hun eigen bijzondere cyclussen zijn. Het komende 6de onderras - dat misschien al snel begint - zal in zijn satya (gouden) tijdperk zijn, terwijl wij de vruchten plukken van onze ongerechtigheid in ons kali-yuga.
18. '*Posthumous Humanity*', vertaald door H.S. Olcott, Londen 1887.
19. Professor Newcomb zegt: 'De door inkrimping veroorzaakte warmte zou slechts 18.000.000 jaar duren' (*Popular Astronomy*, blz. 500); maar 'een temperatuur die het bestaan van water mogelijk maakt, kon niet eerder worden bereikt dan 10.000.000 jaar geleden' (Winchell, '*World-Life*', blz. 356). Maar Sir W. Thomson zegt dat het hele tijdperk van de korstvorming van de aarde 18.000.000 jaar is, hoewel hij dit jaar opnieuw van mening is veranderd en de leeftijd van de zon op slechts 15.000.000 jaar stelt. Zoals in de Aangangsels zal worden aangetoond, lopen de meningen in de wetenschap zo ver uiteen, dat in *wetenschappelijke* speculaties nooit enig vertrouwen kan worden gesteld.
20. De verhandeling: '*The Plurality of Worlds*' (1853) - een anoniem boek, maar waarvan bekend is dat het is geschreven door dr. Whewell - is een goed bewijs hiervoor. Geen christen behoort aan de veelheid van werelden of de geologische ouderdom van de aardbol te geloven, betoogt de schrijver; want als men beweert dat deze wereld er slechts één onder de vele van haar soort is, die alle het werk van God zijn, zoals onze wereld zelf; dat alle de zetel van het leven zijn en het gebied en de woonplaats van

intelligente wezens met een wil, onderworpen aan de wet en in staat tot vrije wilsbesluiten; dan zou het ongerijmd zijn te denken dat *onze* wereld het voorwerp van Gods gunsten en van zijn bijzondere tussenkomst, van zijn boodschappen en zijn *persoonlijke bezoek* zou zijn . . . Kan de aarde er aanspraak op maken te worden beschouwd als het middelpunt van het morele en religieuze Heelal, vraagt hij, indien zij in het stoffelijke Heelal niet het geringste verschil vertoont met andere werelden? Is het niet even belachelijk om aan zo'n bewering vast te houden (over de veelheid van bewoonde werelden), als het zou zijn om nu nog de oude hypothese van Ptolemaeus te verkondigen, die de aarde in het middelpunt van ons stelsel plaatste? . . . Het bovenstaande is uit het geheugen aangehaald, maar *bijna letterlijk*. De schrijver ziet niet in dat hij met zo'n verdediging zijn eigen zeepbel uit elkaar laat spatten.

21. Of wat meer algemeen bekend staat als *protoplasma*. Deze substantie ontving veel eerder haar naam 'sarcode' van prof. Dujardin Beaumetz.
22. De moneren zijn inderdaad *protista*. Het zijn dieren 'noch planten', schrijft Haeckel; '. . . het hele lichaam van de monere is niets anders dan een enkel volkomen homogeen deeltje eiwit in een vaste samenhangende toestand'. ('*Journal of Microscopical Science*', jan. 1869, blz. 28.)
23. Zie de *iguanodon* van het Mesozoïcum – een monster van 100 voet lang – dat nu is veranderd in de kleine iguana-hagedis van Zuid-Amerika. De volkstradities over *reuzen* in vroegere tijden en hun vermelding in iedere mythologie, met inbegrip van de bijbel, zullen misschien eens op feiten blijken te berusten. Alleen al de logica van de analogie zou ons ertoe moeten brengen deze *tradities* als wetenschappelijke waarheden en natuurfeiten te aanvaarden.
24. '*Force and Matter*'; door L. Büchner, uitgegeven door J.F. Collingwood, F.R.S.L., blz. 61.
25. '*Introduction á l'Etude des Races Humaines*'.
26. '*Modern Science and Modern Thought*' door S. Laing, blz. 32.
27. '*Esoteric Buddhism*', blz. 70.
28. Hetzelfde lot staat de spiritistische verschijnselen en alle andere psychologische manifestaties van de *innerlijke* mens te wachten. Sinds de tijd van Hume, van wie de onderzoekingen culmineerden in een nihilistisch idealisme, is de psychologie geleidelijk veranderd in een grof *materialisme*. Hume wordt als een psycholoog beschouwd, en toch ontkende hij *a priori* de mogelijkheid van verschijnselen waarin nu miljoenen geloven, waaronder veel wetenschapsmensen. De hylo-idealisten van tegenwoordig zijn zuivere *annihilationisten*. De scholen van Spencer en van Bain zijn respectievelijk positivistisch en materialistisch, en helemaal niet metafysisch. Het is *psychisme* en geen *psychologie*; het doet even weinig denken aan de leer van de Vedanta als het pessimisme van Schopenhauer en Von Hartmann aan de esoterische filosofie, het hart en de ziel van het ware boeddhisme.
29. Wij moeten opmerken dat, hoewel de astrale en materiële stofgebieden zelfs in de vroegste geologische tijdperken parallel met elkaar liepen, ze zich toch niet in dezelfde fasen van manifestatie bevonden als waarin ze *nu* zijn. De aarde bereikte haar tegenwoordige *graad van dichtheid* pas 18.000.000 jaar geleden. Sindsdien zijn *zowel* het stoffelijke als het astrale gebied grover geworden.
30. Het begrip en de definitie van het *Absolute* volgens kardinaal Cusa kunnen alleen het westerse denken bevredigen, dat zonder het zelf te weten, gedurende lange eeuwen van scholastieke en theologische sofisterij gevangen was gehouden en was gedegeneerd. Maar deze 'Recente filosofie van het Absolute', die door Sir W. Hamilton tot Cusa werd teruggevoerd, zou de scherper metafysische geest van de hindoe-Vedantakenner nooit bevredigen.
31. Cudworth, '*Intellectual System* I, blz. 328.

STANZA 7

VAN HET HALFGODDELIJKE RAS TOT DE EERSTE MENSENRASSEN

S (24) De hogere scheppers verwerpen in hun trots de vormen die zijn ontwikkeld door de 'zonen van yoga'. (25) Zij willen niet incarneren in de eerste 'ei-geborenen' . . . (26) Zij verkiezen de latere androgynen. (27) Aan de eerste mens wordt denkvermogen geschonken.

24. DE ZONEN VAN WIJSHEID, DE ZONEN VAN DE NACHT (*voortgekomen uit het lichaam van Brahma toen het nacht werd*), GEREED VOOR WEDERGEBOORTE, DAALDEN NEER. ZIJ ZAGEN DE (*verstandelijk*) VERACHTELIJKE VORMEN VAN HET EERSTE DERDE (*nog redeloze Ras*) (a). 'WIJ KUNNEN KIEZEN', ZEIDEN DE HEREN, 'WIJ HEBBEN WIJSHEID'. ENIGEN TRADEN IN DE CHHAYA'S. ENIGEN WIERPEN EEN VONK UIT. ENIGEN STELDEN UIT TOT HET VIERDE (*Ras*). UIT HUN EIGEN ESSENTIE VULDEN (*versterkten*) ZIJ DE KAMA (*het voertuig van de begeerte*). ZIJ DIE SLECHTS EEN VONK ONTVINGEN, BLEVEN ZONDER (*hogere*) KENNIS. DE VONK GLOEIDE ZWAK (b). HET DERDE BLEEF ZONDER DENKVERMOGEN. HUN JIVA'S (*monaden*) WAREN NIET GEREED. DEZE WERDEN AFZONDERLIJK GEZET ONDER DE ZEVEN (*oorspronkelijke mensensoorten*). ZIJ (*werden de*) ENGHOOFDIGEN. DE DERDEN WAREN GEREED. 'IN DEZE ZULLEN WIJ WONEN', ZEIDEN DE HEREN VAN DE VLAM EN VAN DE DUISTERE WIJSHEID (c).

Deze stanza bevat de hele sleutel tot de mysteriën van het kwaad, de zogenaamde Val van de engelen en de vele problemen die sinds mensenheugenis het brein van de filosofen hebben verbijsterd. Zij geeft de oplossing van het geheim van de latere ongelijkheden van verstandelijke vermogens en van geboorte of maatschappelijke positie, en geeft een logische verklaring van de onbegrijpelijke loop van het karma door de daaropvolgende tijdperken heen. Wij zullen nu proberen de beste verklaring te geven die met het oog op de moeilijkheden van het onderwerp mogelijk is.

(a) Tot aan de vierde Ronde en zelfs tot het latere deel van het derde Ras in deze Ronde, is de *mens* - indien die misleidende naam kan worden gegeven aan de steeds veranderende vormen waarmee de monaden zich bekleedden tijdens de eerste drie Ronden en de eerste twee en een half rassen van de tegenwoordige Ronde - in verstandelijk opzicht nog maar een dier. Pas in de tegenwoordige *middelste* Ronde ontwikkelt hij volledig het vierde beginsel als een geschikt voertuig voor het vijfde. Maar manas zal pas in de volgende Ronde zo *volledig* mogelijk worden ontwikkeld, wanneer het de gelegenheid zal hebben om tot het einde van de Ronden geheel goddelijk te worden. Zoals Christian Schoettgen in *Horae Hebraicae*, enz. zegt, had de eerste aardse Adam 'slechts de adem van het leven', *nephesh*, maar niet de levende ziel.

(b) Hier worden de lagere Rassen bedoeld, waarvan er nog enkele analogieën over zijn - zoals de (oorspronkelijke) Australiërs (die nu snel uitsterven) en sommige stammen in Afrika en Oceanië. 'Zij waren niet gereed' betekent dat de *karmische* ontwikkeling van deze monaden hen nog niet geschikt had gemaakt om bezit te nemen van de vormen van mensen die waren bestemd voor incarnatie in verstandelijk hogere Rassen. Maar dit wordt later toegelicht.

(c) De *Zohar* spreekt over 'zwart vuur', dat *absoluut* licht, wijsheid is. Aan hen die, gedreven door het oude theologische vooroordeel, zouden zeggen 'maar de *Asura's* zijn de opstandige deva's, de *tegenstanders van de goden*, en dus duivels en geesten van het kwaad', antwoorden wij: de esoterische filosofie erkent geen goed of kwaad *op zichzelf*, die onafhankelijk in de Natuur zouden bestaan. De oorzaak van beide ligt, wat de Kosmos betreft, in de noodzaak van tegenstellingen of contrasten, en wat de mens aangaat, in zijn menselijke natuur, zijn onwetendheid en hartstochten. Er is geen *duivel* of iemand die volkomen is verdorven, en er zijn ook geen engelen die absoluut volmaakt zijn, hoewel er geesten van licht en van duisternis kunnen zijn. Zo is *LUCIFER* - de geest van verstandelijke verlichting en vrijheid van denken - in overdrachtelijke zin het lichtbaken dat de mens helpt zijn weg te vinden door de klippen en zandbanken van het leven, want Lucifer is de *LOGOS* in zijn hoogste, en de 'tegenstander' in zijn laagste aspect - die beide worden weerspiegeld in ons *ego*. Lactantius maakt, wanneer hij spreekt over de Natuur van Christus, de *LOGOS*, het *Woord*, tot de *eerstgeboren broeder van satan*, het 'eerste van alle schepselen'. (*Inst. div.*, Deel II, hfst. viii, 'Qabbalah', 116.)

Het *Vishnu Purana* beschrijft deze oorspronkelijke wezens (de *Tiryaksrota's*) met *gekromde*

spijsverteringskanalen: zij 'bezaten innerlijke manifestaties, maar waren onderling onkundig van *hun soort en aard*. De achtentwintig soorten *badha* of onvolmaaktheden hebben geen betrekking, zoals Wilson dacht, op de nu bekende en door hem gespecificeerde dieren; want deze bestonden in die geologische tijdperken niet. Dit blijkt heel duidelijk uit het genoemde boek, waarin het eerst geschapene (op deze bol) de 'vijfvoudige onbeweeglijke schepping', delfstoffen en planten zijn; dan komen die fabelachtige dieren, de *Tiryaksrota's*, (de monsters van de afgrond, gedood door de 'Heren', zie Stanza's II en III); dan de *Urdhvasrota's*, de gelukkige hemelwezens, die zich voeden met ambrozijs; en tenslotte de *Arvaksrota's*, mensen – de zogenaamde zevende schepping van Brahma. Maar waar deze 'scheppingen', de laatstgenoemde inbegrepen, ook hebben plaatsgevonden, het was niet op deze bol. Niet Brahma schept dingen en mensen op deze aarde, maar het hoofd en de Heer van de prajapati's, de Heren van het Zijn en de aardse schepping³. Gehoorzaamend aan het bevel van Brahma, maakte Daksha (de synthese of het aggregaat van de aardse scheppers en voorvaderen, waaronder ook de pitri's) hogere en lagere (*vara* en *avara*) dingen 'die betrekking hebben op *putrd* nakomelingen, en 'tweevoeters' en *viervoeters*, en vervolgens bracht hij door zijn wil (de zonen van wil en yoga) vrouwen voort', d.w.z. hij scheidde de androgynen. Hier hebben wij weer 'tweevoeters' of mensen, die werden geschapen vóór de 'viervoeters', evenals in de esoterische leringen (zie boven en Stanza XII, toelichting).

In de exoterische verhalen zijn de *Asura's* de eerste wezens die worden geschapen uit het 'lichaam van de nacht', terwijl de *pitri's* voortkomen uit dat van de *schemering*; de 'goden' worden door Parasara (*Vishnu Purana*) tussen die twee in geplaatst en ontwikkelen zich uit het 'lichaam van de dag'. Daarom is het gemakkelijk de opzet te ontdekken om de volgorde van de schepping te versluieren. De mensen zijn de *Arvaksrota's* die komen uit het 'lichaam van de dageraad'; en elders wordt weer naar de mens verwezen, wanneer van de schepper van de wereld, Brahma, wordt gezegd dat hij 'wrede wezens schept, die bhuta's en vleeseters worden genoemd' of, zoals de tekst luidt, 'schrikwekkende duivels doordat ze apkleurig en vleesetend zijn'. Daarentegen wordt 'rakhasa's' gewoonlijk vertaald door 'boze geesten' en 'de vijanden van de goden', wat hen vereenzelvigd met de *Asura's*. Als Hanuman in de Ramayana de vijand in Lanka verkent, vindt hij daar rakhasa's, sommige afzichtelijk, 'terwijl andere mooi waren om aan te zien', en in het *Vishnu Purana* wordt rechtstreeks gezegd dat zij de redders van 'de mensheid' of van Brahma werden.

De allegorie is heel scherpzinnig uitgedacht. Een groot intellect en te veel kennis zijn in het leven een tweesnijdend zwaard en kunnen zowel ten goede als ten kwade worden gebruikt. Wanneer ze worden gecombineerd met zelfzucht, maken ze van de hele mensheid een voetstuk tot verheffing van degene die ze bezit, en een middel om zijn doeleinden te bereiken; terwijl ze, aangewend voor altruïstische menslievende doeleinden, het middel kunnen worden om velen te redden. In elk geval maakt het ontbreken van zelfbewustzijn en van verstand van de mens een idioot, een beest in menselijke vorm. Brahma is *mahat* – het universele denkvermogen –, daarom vertonen de al te zelfzuchtigen onder de rakhasa's de begeerte om van dat alles bezit te nemen – dus om mahat te 'verslinden'. Het is een doorzichtige allegorie.

Hoe dan ook, de esoterische filosofie vereenzelvigd de vóór-brahmaanse *Asura's*, *rudra's*, *rakhasa's* en alle 'tegenstanders' van de goden in de allegorieën, met de ego's die, door te incarneren in de nog verstandeloze mens van het derde Ras, deze *bewust* onsterfelijk maakten. Ze zijn tijdens de cyclus van de incarnaties dus de ware *tweevoudige logos* – het met zichzelf in strijd zijnde en tweezijdige goddelijke beginsel in de mens. De nu volgende Toelichting en de volgende stanza's kunnen zonder twijfel meer licht werpen op dit heel moeilijke leerstuk, maar de schrijfster acht zich niet bevoegd om het volledig bekend te maken. Over de opeenvolging van de Rassen wordt echter gezegd:

'Eerst komen de ZELFBESTAANDEN op deze aarde. Zij zijn de 'geestelijke levens', geprojecteerd door de absolute WIL en WET, bij de dageraad van elke wedergeboorte van de werelden. Deze LEVENS zijn de goddelijke 'sishta's' (de zaad-Manu's, of de prajapati's en de pitri's).'

Hieruit komen voort:

1. *Het eerste Ras, de 'zelfgeborenen', die de (astrale) schaduwen van hun voorouders zijn. Het lichaam miste elk begripsvermogen (verstand, intelligentie en wil). Het innerlijke wezen (het hogere zelf of de monade), hoewel binnen de aardse vorm, was er niet mee verbonden. De schakel, het manas, was er nog niet.*

2. *Uit het eerste (ras) kwam het tweede voort, de 'zweetgeborenen' en de 'beenderlozen' genoemd. Dit is het tweede Wortelras, waaraan de beschermers (rakhasa's) en de incarnerende goden (Asura's, en de kumara's) de eerste oorspronkelijke en zwakke vonk (de kiem van het verstand) hebben geschonken . . . En uit dit ras komt weer voort:*

3. *Het derde Wortelras, de 'tweevoudigen' (androgynen). De eerste rassen hiervan zijn omhulsels, totdat het laatste wordt 'bewoond' (d.i. beziel) door de Dhyani's.*

Het tweede Ras dat, zoals hierboven is gezegd, ook geslachtloos was, evolueerde in het begin uit zichzelf het derde, androgyn Ras door middel van een analoog maar al meer gecompliceerd proces. Zoals in de *Toelichting* is beschreven, waren de allereersten van dat ras:

'De 'zonen van passieve yogd'. Ze kwamen voort uit de tweede manushya's (menselijk ras), en werden eierlegend. De emanaties die in de tijden van voortplanting uit hun lichamen kwamen, waren eivormig; de kleine bolvormige kernen die zich ontwikkelden tot een groot, zacht, eivormig voertuig, werden geleidelijk hard, waarna het na een tijd van rijping brak en het jonge menselijke dier er zonder hulp uit tevoorschijn kwam, zoals de vogels in ons ras.'

Dit moet de lezer belachelijk en absurd toeschijnen. Niettemin is het precies volgens de evolutionaire analogie, die de wetenschap in de ontwikkeling van de levende diersoorten waarneemt. Eerst de *monere*-achtige voortplanting door zelfdeling (zie *Haeckel*); dan na enkele stadia het eieren leggen, zoals in het geval van de reptielen, die worden gevolgd door de vogels; en tenslotte de zoogdieren met hun *ovovivipare* voortbrenging van jongen.

Als de term *ovovivipaar* op sommige vissen en reptielen wordt toegepast, die hun eieren in hun lichaam uitbroeden, waarom zou hij dan niet worden toegepast op vrouwelijke zoogdieren, inclusief de vrouw? Het onbevuchte eitje is, als daarin na de bevruchting de ontwikkeling van de foetus plaatsvindt, een ei.

In elk geval is dit denkbeeld filosofischer dan dat van Eva met een plotseling geschapen placenta, die tengevolge van de appel het leven schenkt aan Kaïn, want zelfs het buideldier, het eerste van de zoogdieren, heeft nog geen placenta.

Bovendien is de *progressieve* orde van de methoden van voortplanting, zoals de wetenschap die heeft onthuld, een schitterende bevestiging van de esoterische etnologie. Men hoeft de gegevens alleen maar te rangschikken om onze bewering te bewijzen. (Vergelijk vooral Schmidt, '*Doctrine of Descent and Darwinism*', blz. 39 e.v. en Laing, '*A Modern Zoroastrian*', blz. 102-111.)

I. Deling.

(a) In tweeën, zoals men ziet bij de deling van het homogeen vlekje protoplasma dat bekendstaat als de *monere* of amoebe.

(b) Zoals bij de deling van de kernhoudende cel, waarbij de celkern zich splitst in twee onderkernen, die zich òf binnen de oorspronkelijke celwand ontwikkelen, òf deze doorbreken en zich daarbuiten als onafhankelijke entiteiten vermenigvuldigen. (Vgl. het eerste *Wortelras*.)

II. Knopvorming.

Een klein deel van het moederlichaam zwelt aan de oppervlakte op en scheidt zich tenslotte af en groeit tot het dezelfde grootte heeft als het oorspronkelijke organisme; bijv. veel planten, de zee-anemoon, enz.¹⁰. (Vergelijk het tweede *Wortelras*.)

III. Sporen.

Het moederorganisme stoot één enkele cel af, die zich ontwikkelt tot een veelcelig organisme dat de kenmerken van het eerstgenoemde vertoont, bijv. bacteriën en mossen.

IV. Intermediair hermafroditisme.

Tot hetzelfde individu behoren mannelijke en vrouwelijke organen, bijv. bij de meeste planten, wormen, slakken, enz. Het is verwant aan knopvorming. (Vergelijk het tweede en het vroege derde *Wortelras*.)

V. Werkelijke geslachtelijke vereniging.

(Vergelijk het latere derde *Wortelras*.)

Wij komen nu tot een belangrijk moment in de dubbele evolutie van het mensenras. De zonen van Wijsheid, of de *geestelijke* Dhyanis, waren door hun aanraking met de stof 'verstandelijk' geworden, omdat ze in voorafgaande cyclussen van incarnatie al die graad van intellect hadden bereikt, die hen in staat stelde op dit gebied van de stof onafhankelijke en zelfbewuste wezens te worden. Ze werden slechts wedergeboren als gevolg van karmische oorzaken. Ze traden binnen in degenen die 'gereed' waren, en werden de hierboven genoemde arhats of wijzen. Dit moet nader worden toegelicht.

Het betekent niet dat *monaden* in vormen binnengingen waarin al andere monaden waren. Zij waren 'essenties', 'intelligenties' en *bewuste geesten*, entiteiten die nog meer bewust wilden worden door zich te verenigen met meer ontwikkelde stof. Hun essentie was te zuiver om duidelijk verschillend te zijn van de universele essentie; maar hun 'ego's' of *manas* (want zij worden *manasputra* genoemd, geboren uit 'mahat' of Brahma) moesten door aardse menselijke ervaringen heengaan om *al-wijs* te worden, en in staat te zijn te beginnen met de terugkerende opgaande boog. De *monaden* zijn geen beperkte of geconditioneerde *afzonderlijke* beginselen, maar stralen van dat ene universele *absolute* Beginsel. Wanneer in een donkere kamer door dezelfde opening één straal zonlicht binnenvalt, gevolgd door een andere, dan zijn dat niet twee stralen, maar één versterkte straal. Het ligt niet in de lijn van de natuurwet dat de mens een *volmaakt* zevenvoudig wezen wordt vóór het zevende ras in de zevende Ronde. Toch zijn al deze beginselen vanaf zijn geboorte latent in hem aanwezig. Evenmin is het een deel van de evolutiewet dat het vijfde beginsel (*manas*) volledig zal worden ontwikkeld vóór de vijfde Ronde. Al dergelijke voortijdig ontwikkelde intellecten (op *geestelijk* gebied) in ons ras zijn *abnormaal*; het zijn wat wij noemen de 'vijfde-Ronders'. Zelfs in het komende zevende Ras, aan het einde van deze vierde Ronde zal, terwijl

onze vier lagere beginselen volledig zullen zijn ontwikkeld, *manas* nog maar betrekkelijk zijn geëvolueerd. Deze beperking betreft echter alleen de geestelijke ontwikkeling. De verstandelijke, op stoffelijk gebied, werd tijdens het vierde Wortelras bereikt. Degenen die 'half gereed' waren, die 'slechts een vonk' ontvingen, vormen dus de gemiddelde mensheid die haar verstandelijke vermogens moet verkrijgen tijdens de huidige manvantarische evolutie, waarna zij in de volgende gereed zullen zijn om de 'zonen van wijsheid' volledig te ontvangen. Zij die in het geheel 'niet gereed waren', de laatste monaden, die bij het einde van de derde Ronde nog maar nauwelijks waren geëvolueerd uit hun laatste overgangs- en lagere diervormen, bleven intussen de 'enghoofdigen' van de stanza. Dit geeft een uitleg van de anders onverklaarbare graden van verstandelijkheid onder de verschillende mensenrassen - de wilde Bosjesman en de Europeaan - die ook nu nog bestaan. Die wilde stammen, waarvan de verstandelijke vermogens maar weinig boven het peil van de dieren staan, zijn niet de onrechtmatig ontferden of de *niet-bevoorrechten*, zoals sommigen misschien denken - geen sprake van. Het zijn eenvoudig de *laatst aangekomenen* onder de menselijke monaden, die *niet gereed waren*; die in de huidige Ronde moeten evolueren, en ook op de drie nog resterende bollen (dus op vier verschillende bestaansgebieden) om bij het bereiken van de vijfde Ronde op het niveau van de gemiddelde klasse te komen. Eén opmerking is in dit verband misschien nuttig, als stof tot nadenken voor de lezer. De *MONADEN* van de meest primitieve mensentypen (de 'enghoofdige' wilde van de Zuidzee-eilanden, de Afrikaan of Australiër) *hadden geen karma uit te werken toen zij voor het eerst als mensen werden geboren, zoals hun verstandelijk meer bevoorrechte broeders*. De eersten ontwikkelen hun karma pas nu; de laatsten dragen de last van het vroegere, het tegenwoordige en het toekomstige karma. In dit opzicht is de arme wilde gelukkiger dan het grootste genie van *beschaafde landen*.

Laten wij hierbij even stilstaan voordat wij nog meer van zulke vreemde leringen bekendmaken. Laten wij proberen te ontdekken in hoeverre oude heilige geschriften en zelfs de wetenschap de mogelijkheid toelaten van zulke fantastische denkbeelden als in onze antropogenese worden gegeven, of deze zelfs uitdrukkelijk bevestigen.

Wat wij hebben gezegd, kunnen wij als volgt samenvatten. De Geheime Leer verkondigt voor de mens (1) een polygenetische oorsprong; (2) verschillende manieren van voortplanting vóór de mensheid tot de gewone methode verviel; (3) de evolutie van de dieren - in ieder geval van de zoogdieren - is gevolgd op die van de mens en er niet aan voorafgegaan. En dit is lijnrecht in strijd met de nu algemeen aanvaarde theorieën over de evolutie en de afstamming van de mens van een dierlijke voorvader.

Laten wij de keizer geven wat des keizers is, en allereerst de kansen van de polygenetische theorie bij de geleerden onderzoeken.

De meerderheid van de darwinistische evolutionisten is geneigd tot een polygenetische verklaring van de oorsprong van de Rassen. Over deze bijzondere kwestie zijn de geleerden het echter, zoals in veel andere gevallen, geheel met elkaar oneens; ze zijn het er alleen over eens dat ze het oneens zijn.

'Stamt de mens af van een *enkel paar* of van *verschillende groepen* - monogenisme of polygenisme? Voorzover men een mening durft uitspreken over wat bij afwezigheid van getuigen (?) nooit bekend zal zijn (?), is de tweede hypothese verreweg de waarschijnlijkste.' Abel Hovelacque komt in zijn 'Science of Language' tot een gelijke conclusie op grond van het voor een onderzoeker in de linguïstiek beschikbare bewijsmateriaal.

In een toespraak, gehouden voor de British Association, maakte professor W.H. Flower over deze kwestie de volgende opmerking:

'De opvatting die het best schijnt overeen te komen met wat nu bekend is over de karakters en de verspreiding van de mensenrassen . . . is een wijziging van de monogenistische hypothese (!). Zonder in te gaan op de moeilijke vraag hoe de mens het eerst op de wereld is verschenen, moeten wij aannemen dat dit ontzaglijk lang geleden is, in elk geval gemeten met enige historische maatstaf. *Indien wij maar toegang hadden tot een volledig paleontologisch verslag, zou de geschiedenis van de mens kunnen worden gereconstrueerd, maar zoiets is niet beschikbaar.*'

Zo'n erkenning moet fataal worden geacht voor het dogmatisme van de fysische evolutionisten, en zet de deur wijd open voor occulte beschouwingen. De tegenstanders van de theorie van Darwin waren en zijn nog steeds polygenisten. 'Intellectuele reuzen' als John Crawford en James Hunt hielden besprekingen over dit vraagstuk en gaven de voorkeur aan de polygenese, en in hun tijd was er een veel sterkere stroming vóór dan tegen deze theorie. Pas in 1864 begonnen de darwinisten de theorie van de eenheid aan te hangen, waarvan Huxley en Lubbock de eerste coryfeeën werden.

Wat die andere vraag betreft, of de mens in de orde van de evolutie eerder verscheen dan de dieren, hierop is het antwoord even snel te geven. Indien de mens werkelijk de microkosmos van de macrokosmos is, heeft deze leer niets onmogelijks en is alleen maar logisch. Want de mens wordt die macrokosmos voor de drie lagere rijken onder hem. Vanuit een fysisch standpunt geredeneerd, zijn al de lagere natuurrijken, behalve dat van de delfstoffen - dat het gekristalliseerde en gemetalliseerde licht zelf is van de planten tot de wezens die aan de eerste zoogdieren voorafgingen, in hun stoffelijke structuur opgebouwd door middel van het 'afgeworpen stof'

van die delfstoffen, en de afval van de menselijke stof, hetzij van levende of van dode lichamen, waarmee zij zich voedden en die hun uiterlijke lichamen gaven. Op zijn beurt werd de mens stoffelijker door weer in zijn lichaam op te nemen wat hij had afgeworpen en wat werd getransformeerd in de levende dierlijke smeltkroezen waar het was doorheenegaan, tengevolge van de alchemistische transmutaties van de Natuur. Er waren in die tijd dieren waarvan onze hedendaagse biologen nooit hebben gedroomd; en hoe sterker de fysieke stoffelijke mensen, de toenmalige reuzen werden, des te krachtiger waren hun emanaties. Toen die androgyne 'mensheid' in geslachten was gescheiden en door de Natuur was omgevormd tot kinderen-voortbrengende machines, plantte zij zich niet langer voort door middel van druppels levenskracht die uit het lichaam vloeiden. Maar terwijl de mens nog niet bekend was met zijn voortplantingsvermogens op menselijk gebied (vóór zijn val, zoals iemand die in Adam gelooft, zou zeggen), werd al deze levenskracht, die in ruime kring om hem heen was verspreid, door de Natuur gebruikt om de eerste zoogdiervormen voort te brengen. Evolutie is een eeuwige cyclus van wording, wordt ons geleerd; en de natuur laat geen atoom ongebruikt. Bovendien streeft vanaf het begin van de Ronde alles in de Natuur ernaar mens te worden. Alle impulsen van de tweevoudige middelpuntzoekende en middelpuntvliedende kracht zijn gericht op één punt – de MENS. De vooruitgang in de opeenvolging van de wezens, zegt Agassiz, 'bestaat in een toenemende gelijksoortigheid van de levende fauna en bij de gewervelde dieren in het bijzonder in het steeds meer gelijken op de mens. De mens is het doel waarnaar de hele dierlijke schepping vanaf het eerste verschijnen van de eerste paleozoïsche vissen heeft gestreefd¹⁵.'

Inderdaad, maar 'de paleozoïsche vissen' staan lager op de boog van de evolutie van vormen, en deze Ronde begon met de astrale mens, de weerspiegeling van de Dhyana-Chohans, de 'bouwers' genoemd. De mens is de alfa en de omega van de objectieve schepping. Zoals in 'Isis Ontsluierd' wordt gezegd, 'alle dingen hadden hun oorsprong in de geest – want de evolutie gaat oorspronkelijk van boven naar beneden, in plaats van omgekeerd, zoals de theorie van Darwin leert¹⁶'. Daarom is de neiging waarover de boven aangehaalde voortreffelijke bioloog spreekt, inherent aan elk atoom. Maar wanneer men haar zou toepassen op beide kanten van de evolutie, zouden de gemaakte opmerkingen in strijd zijn met de hedendaagse theorie, die nu bijna (darwinistische) wet is geworden.

Maar onze instemming met de passage uit het boek van Agassiz moet niet zo worden begrepen, dat de occultisten enige concessie doen aan de theorie dat de mens van het dierenrijk afstamt. Het feit dat hij in deze Ronde aan de zoogdieren voorafging, is natuurlijk niet in tegenspraak met de overweging dat de laatstgenoemde (de zoogdieren) volgen in het voetspoor van de mens.

25. HOE HANDELDEN DE MANASA, DE ZONEN VAN WIJSHEID? ZIJ VERWIERPEN DE ZELFGEBORENEN (de beenderlozen). ZIJ ZIJN NIET GEREED. ZIJ VERSMAADDEN DE (eerste) ZWEETGEBORENEN¹⁵. ZIJ ZIJN NIET HELEMAAL GEREED. ZIJ WILDEN NIET INTREDEN IN DE (eerste) EI-GEBORENEN¹⁶.

Voor een theïst of een christen zal dit vers een enigszins theologisch denkbeeld oproepen: dat van de val van de engelen tengevolge van hoogmoed. In de Geheime Leer echter schijnen de redenen voor de weigering om in halfgerede stoffelijke lichamen te incarneren, meer met fysiologische dan met metafysische overwegingen in verband te staan. Niet alle organismen waren voldoende gereed. De incarnerende machten kozen de rijpste vruchten en versmaadden de rest¹⁷.

Door een eigenaardige samenloop van omstandigheden bij het kiezen van een bekende naam voor het continent waarop de eerste androgynen, het derde Wortelras, zich scheidden, koos de schrijfster op grond van geografische overwegingen de door P.L. Sclater uitgevonden naam 'Lemurië'. Pas later, bij het lezen van Haeckels 'Pedigree of Man', bleek ons dat de Duitse 'animalist' die naam voor zijn verdwenen continent had gekozen. Hij voert heel terecht het middelpunt van de menselijke evolutie tot 'Lemurië' terug, maar met een kleine wetenschappelijke verandering. Terwijl hij dit continent de 'bakermat van de mensheid' noemt, beschrijft hij de geleidelijke transformatie van het antropoïde zoogdier tot de primitieve wilde!! Verder meent Vogt dat in Amerika de mens afstamde van een tak van de breedneuzige apen, onafhankelijk van het ontstaan van de Afrikaanse en Aziatische families uit de smalneuzigen van de oude wereld. De antropologen zijn het zoals gewoonlijk over deze vraag onderling oneens, zoals over veel andere zaken. Wij zullen deze bewering in Stanza VIII onderzoeken in het licht van de esoterische filosofie. Laten wij intussen enkele ogenblikken aandacht schenken aan de verschillende opeenvolgende manieren van voortplanting volgens de wetten van de evolutie.

Wij beginnen met de manier van voortplanting van de latere onderrassen van het derde mensenras, van degenen die in het bezit waren van het heilige vuur uit de vonk van hogere en toen onafhankelijke wezens, die de

psychische en geestelijke ouders van de mens waren, zoals de lagere *pitar devata* (de *pitri's*) de voorouders van zijn stoffelijke lichaam waren. Dat derde en heilige Ras bestond uit mensen die op hun hoogtepunt werden beschreven als 'geweldige reuzen met goddelijke kracht en schoonheid, en de bewaarders van alle mysteriën van hemel en aarde'. Zijn ook zij dan *gevallen*, indien de incarnatie de *Val* was?

Hierover straks meer. Het enige dat nu over hen moet worden opgemerkt, is dat de voornaamste goden en helden van het vierde en het vijfde Ras, en ook van de latere oudheid, de *vergoddelijke beelden van deze mensen van het derde Ras* zijn. De dagen van hun fysiologische zuiverheid en die van hun zogenaamde *Val* zijn beide blijven voortleven in het hart en in de herinnering van hun afstammelingen. Vandaar het tweevoudige karakter dat die goden vertonen, want in de door het nageslacht samengestelde biografieën worden zowel hun deugden als hun zonden in hoge mate verheerlijkt. Zij waren de *vóór-adamitische* en de goddelijke Rassen, waarmee zelfs theologen, voor wie zij alle 'de vervloekte Kaïnische Rassen' zijn, zich nu beginnen bezig te houden.

Maar de verrichtingen van de 'geestelijke voorouders' van dat Ras moeten eerst worden afgehandeld. Een heel moeilijk en duister punt in verband met de Stanza's 26 en 27 moet worden uiteengezet. Deze luiden:

26. TOEN DE ZWEETGEBORENEN DE EI-GEBORENEN VOORTBRACHTEN, DE TWEEVOLDIGEN (*het androgyne derde Ras*⁸), DE MACHTIGEN, DE STERKEN MET BEENDEREN, ZEIDEN DE HEREN VAN WIJSHEID: 'NU ZULLEN WIJ SCHEPPEN' (a).

Waarom 'nu' - en niet eerder? Dit wordt in de volgende sloka verklaard.

27. HET DERDE (*Ras*) WERD (*toen*) HET VAHAN (*voertuig*) VAN DE HEREN VAN WIJSHEID. HET SCHIEP ZONEN VAN 'WIL EN YOGA', DOOR KRIYASAKTI (b) SCHIEP HET HEN, DE HEILIGE VADEREN, VOORVADEREN VAN DE ARHATS . . .

(a) Hoe *schiepen* zij, want de 'Heren van Wijsheid' zijn identiek met de deva's van de hindoes, die weigeren 'te scheppen'? Kennelijk zijn ze de *kumara's* van het hindoeëpantheon en uit de Purana's, die oudere zonen van Brahma, 'Sanandana en de andere zonen van *Vedhas*' die, vroeger door hem geschapen 'zonder begeerte of hartstocht, kuis bleven, vol heilige wijsheid en niet verlangend naar nakomelingen'⁹.

Juist door de kracht waarmee ze aanvankelijk schiepen, verloren ze later hun hoge plaats en werden ze verlaagd tot de positie van boze geesten, van satan en zijn menigte, die op hun beurt werden geschapen door de onreine fantasie van exoterische geloofsbelijdenissen. Het gebeurde door *kriyasakti*, die geheimzinnige en goddelijke kracht, die latent is in de wil van ieder mens en die, indien ze niet tot leven wordt geroepen, bezielde en ontwikkeld door yoga-oefeningen, in 999.999 van de miljoen mensen blijft sluimeren en wegwijnt. Deze kracht wordt in de 'Twaalf tekens van de Dierenriem'¹⁰ als volgt omschreven:

(b) '*Kriyasakti* - de geheimzinnige *kracht van de gedachte* die haar in staat stelt door haar eigen inherente energie uiterlijke, waarneembare verschijnselen teweeg te brengen. De Ouden beweerden dat een denkbeeld zich *uiterlijk* zal manifesteren, indien iemands aandacht (en wil) er sterk op wordt geconcentreerd; zo zal ook een krachtige wilsinspanning door het gewenste resultaat worden gevolgd. Een yogi verricht gewoonlijk zijn wonderen door middel van *itchasakti* (wilskracht) en *kriyasakti*.'

Het derde Ras had zo de zogenaamde ZONEN VAN WIL EN YOGA, of de 'voorouders' (de *geestelijke* voorvaderen) van alle latere en tegenwoordige arhats of mahatma's op een werkelijk *onbevleete* manier geschapen. Zij werden inderdaad *geschapen*, niet *verwekt*, zoals hun broeders van het vierde Ras, die na de scheiding van de geslachten, de *val van de mens*, op geslachtelijke manier werden voortgebracht. Want schepping is niets anders dan de uitwerking van de wil op de fenomenale stof, het daaruit te voorschijn roepen van het oorspronkelijke goddelijke *licht* en het eeuwige *leven*. Zij waren de 'heilige zaadkorrels' van de toekomstige Heilanden van de mensheid.

Hier moeten wij ons betoog opnieuw onderbreken, om bepaalde moeilijke punten uit te leggen, waarvan er zoveel zijn. Het is bijna onmogelijk zulke onderbrekingen te vermijden. Voor een verklaring van en een filosofische uiteenzetting over de aard van die wezens, die nu als 'boze' en opstandige geesten worden beschouwd, de scheppers door middel van *kriyasakti*, wordt de lezer verwezen naar de hoofdstukken over 'De gevallen engelen' en 'De mystieke draken' in Afdeling II van dit Deel.

De volgorde van de evolutie van de mensenrassen staat als volgt in het vijfde Deel van de Toelichtingen, zoals al is meegedeeld:

De eerste mensen waren chhaya's (1); de tweeden de 'zweetgeborenen' (2); de derden de 'ei-geborenen' en de heilige vaders, geboren door de kracht van kriyasakti (3); de vierden waren de kinderen van de Padmapani (Chenresi) (4).

Natuurlijk zijn zulke primitieve manieren van voortplanting – door de ontwikkeling van zijn evenbeeld, door middel van zweetdruppels, daarna door yoga, en vervolgens door wat men als tovenarij zal beschouwen (kriyasakti) – al bij voorbaat veroordeeld om als sprookjes te worden beschouwd. Niettemin is er van de eerste tot de laatste werkelijk niets wonderbaarlijks in, noch iets waarvan men niet kan aantonen dat het natuurlijk is. Dit moet worden bewezen.

1. *Geboorte van chhaya's*, of die oorspronkelijke manier van *geslachtloze* voortplanting, waarbij het eerste Ras om zo te zeggen is *uitgedampt* uit de lichamen van de pitri's, wordt genoemd in een kosmische allegorie in de Purana's²¹. Het is de mooie allegorie en geschiedenis van Sanjna, de dochter van Visvakarman – gehuwd met de zon – die, 'niet in staat de vurigheid van haar heer te verdragen', hem haar *chhaya* gaf (haar schaduw, evenbeeld of *astrale* lichaam), terwijl zijzelf zich naar de wildernis begaf om religieuze oefeningen, *tapas*, te verrichten. De zon, die veronderstelde dat de 'chhaya' zijn vrouw was, verwekte kinderen bij haar, evenals Adam bij Lilith – ook een *etherische schaduw*, zoals de legende zegt, hoewel miljoenen jaren geleden een werkelijk levend vrouwelijk monster.

Maar misschien bewijst dit voorbeeld weinig meer dan de levendige fantasie van de schrijvers van de Purana's. Wij hebben echter nog een ander bewijs. Indien de gematerialiseerde vormen die men soms uit het lichaam van bepaalde mediums tevoorschijn ziet komen, in plaats van te verdwijnen, konden worden vastgehouden en verdicht, zou de *schepping* van het eerste Ras volkomen begrijpelijk worden. Deze manier van voortplanting moet de lezer beslist aanspreken. Ongetwijfeld is noch de geheimzinnigheid noch de *onmogelijkheid* van een dergelijke methode groter – maar wel is deze voor het verstand van de ware metafysische denker veel begrijpelijker – dan het mysterie van de conceptie van de foetus, zijn groei en geboorte als een kind, zoals wij dit proces nu kennen.

Het volgende betreft de merkwaardige en weinig begrepen bevestiging in de Purana's van wat is gezegd over de 'zweetgeborenen'.

2. Kandu is een wijze en een yogi die uitmunt in heilige wijsheid en vrome onthechting. Deze eigenschappen wekken tenslotte de afgunst van de goden op, die in de hindoe geschriften worden voorgesteld als gewikkeld in een nooit eindigende strijd met de asceten. Indra, de 'koning van de goden'²², zendt tenslotte een van zijn vrouwelijke apsaras om de wijze te verleiden. Dit is niet erger dan Jehova die Sara, de vrouw van Abraham, zendt om de farao te verleiden; maar in werkelijkheid zouden die goden (en god), die steeds proberen asceten te verstoren en hen de vruchten van hun onthechting te laten verliezen, moeten worden beschouwd als 'verleidende demonen', in plaats van deze term toe te passen op de rudra's, kumara's en asura's, van wie de grote heiligheid en kuisheid een blijvend verwijt schijnen te zijn aan de Don Juan-achtige goden van het pantheon. Maar in alle allegorieën van de Purana's vinden wij juist het omgekeerde, en niet zonder goede esoterische redenen.

De koning van de goden (of Indra) zendt een mooie apsaras (nimf), Pramlocha genaamd, om Kandu te verleiden en zijn boetedoening te verstoren. Zij slaagt in haar onheilige voornemen en '907 jaar, zes maanden en drie dagen'²³, in haar gezelschap doorgebracht, schijnen de wijze als één dag toe. Wanneer deze psychologische of hypnotische toestand eindigt, spreekt de Muni bittere vervloeking uit over het schepsel dat hem verleidde, en zo zijn religieuze oefeningen verstoord. 'Ga weg, verdwij!' roept hij uit, 'walgelijke illusie!' . . . En Pramlocha vlucht ontsteld weg, *terwijl ze het zweet van haar lichaam veegt* met de bladeren van de bomen, als ze door de lucht snelt. Ze ging van boom tot boom, en terwijl ze met de donkere uitlopers van hun kruinen haar ledematen afdroogde, kwam het kind dat de rishi bij haar had verwekt, als zweetdruppels tevoorschijn uit de poriën van haar huid. De bomen ving de levende dauwdruppels op; en de wind verzamelde ze tot één massa. 'Dit', zei Soma (de maan), 'bracht ik met mijn stralen tot rijpheid; en geleidelijk nam het in grootte toe, tot de uitwaseming die op de boomtoppen had gerust, het lieflijke meisje Marisha werd'.²⁴

Nu staat Kandu hier voor het *eerste Ras*. Hij is een zoon van de pitri's en dus *zonder denkvermogen*, waarop wordt gezinspeeld doordat hij niet in staat is een tijdperk van bijna duizend jaar te onderscheiden van één dag; daardoor blijkt hij zo gemakkelijk misleid en verblind te worden. Wij hebben hier een variant van de allegorie in *Genesis*, van Adam, geboren als een beeld van stof, waarin de 'Heer God' de *adem van het leven* blaast, maar niet van verstand en onderscheidingsvermogen. Die worden pas ontwikkeld nadat hij had geproefd van de vrucht van de Boom van Kennis; met andere woorden, nadat zijn denkvermogen was begonnen zich te ontwikkelen en *manas* bij hem was ingeplant, waarvan het aardse aspect van de aarde aards is, hoewel zijn hoogste vermogens het met geest en de *goddelijke ziel* verbinden. Pramlocha is de hindoeese Lilith van de Arische Adam; en Marisha, de

dochter die werd geboren uit het zweet van haar poriën, is de 'zweetgeborene' en is een symbool van het tweede Ras van de mensheid.

Zoals in de voetnoot (zie boven) werd opgemerkt, is het niet Indra, die nu in de Purana's optreedt, maar Kamadeva, de god van de liefde en de begeerte, die Pramlocha naar de aarde zendt. Dit volgt, behalve uit de esoterische leer, ook uit de logica. Want Kama is de koning en heer van de apsarasas, van wie Pramlocha er een is; en wanneer dus Kandu haar vervloekt en uitroept: 'Gij hebt de taak verricht die de vorst van de goden u heeft opgedragen, ga!', moet hij met die vorst Kama en niet Indra bedoelen, aan wie de apsarasas niet ondergeschikt zijn. Want Kama is in de Rig Veda (x, 129) de verpersoonlijking van dat gevoel dat leidt en drijft tot schepping. Hij was de *eerste beweging* die het ^{ENE} na zijn manifestatie uit het zuiver abstracte beginsel aandreef om te scheppen. 'Eerst ontstond begeerte in ^{HET}, dat de *oerkiem van het denkvermogen* was; en waarvan de wijzen, zoekend met hun verstand, hebben ontdekt dat het de band is die de Entiteit met de Niet-Entiteit verbindt.' Een hymne in de *Atharva Veda* verheft Kama tot een opperste god en schepper, en zegt: 'Kama werd het eerst geboren. Hem hebben noch goden, noch vaderen (pitara), noch mensen geëvenaard.' . . . De *Atharva Veda* vereenzelvigt hem met *Agni*, maar stelt hem hoger dan die god. Het *Taittiriya Brahmana* maakt hem allegorisch tot de zoon van Dharma (morele religieuze plicht, vroomheid en gerechtigheid) en van Sraddha (geloof). Elders wordt Kama geboren uit het hart van Brahma; daarom is hij *atma-bhu*, 'zelfbestaand', en *aja*, de 'ongeborene'. Dat hij Pramlocha zendt, heeft een diepe filosofische betekenis; was zij door Indra gezonden, dan zou het verhaal deze niet hebben. Evenals Eros in de vroege Griekse mythologie met de schepping van de wereld was verbonden en pas later de geslachtelijke Cupido werd, zo was dit ook het geval met Kama in zijn oorspronkelijke vedische karakter (Harivansa maakt hem tot zoon van Lakshmi, die Venus is). De allegorie geeft, zoals gezegd, aan dat het psychische element het fysiologische ontwikkelt vóór de geboorte van *Daksha*, de *voorvader van de werkelijke stoffelijke mensen*, die men uit Marisha geboren laat worden, terwijl vóór zijn tijd levende wezens en mensen werden voortgebracht 'door de wil, door het gezichtsvermogen, door aanraking en door yoga', zoals wij zullen aantonen.

Dit is dus de allegorie die is gebaseerd op de manier van voortplanting van het *tweede Ras*, of de 'zweetgeborenen'. Hetzelfde geldt voor het *derde Ras* in zijn eindontwikkeling.

Marisha wordt door toedoen van Soma, de maan, tot vrouw genomen door de *Prachetasas*, die ook voortkomen uit de 'verstandgeboren' zonen van Brahma²⁸, die bij haar de aartsvader Daksha verwekken, eveneens een zoon van Brahma, in een vroegere *kalpa* of leven, zo voegen de Purana's hieraan ter verklaring toe, met het doel om te misleiden, terwijl ze toch de waarheid spreken.

3. Het vroege derde Ras wordt dus gevormd uit druppels 'zweet', die na veel transformaties tot menselijke lichamen uitgroeien. Het is niet moeilijker zich dit voor te stellen of te realiseren dan de groei van de foetus uit een onwaarneembare kiem en de ontwikkeling daarvan tot een kind en later tot een krachtig, stevig mens. Maar dit ras verandert volgens de Toelichtingen opnieuw zijn manier van voortplanten. Volgens deze heeft het een *vormende kracht* geëmaneerd, die de zweetdruppels veranderde in grotere druppels, die groeiden, zich uitzetten, en eivormige lichamen werden - reusachtige eieren. Hierin rijpte de menselijke foetus gedurende verschillende jaren. In de Purana's wordt Marisha, de dochter van Kandu, de wijze, de vrouw van de *Prachetasas* en de moeder van Daksha. Daksha is de vader van de *eerste mensachtige* voorouders, omdat hij op deze manier werd geboren. Hij wordt later genoemd. De evolutie van de mens, de microkosmos, is analoog aan die van het Heelal, de macrokosmos. Zijn evolutie staat tussen die van de laatstgenoemde en die van het dier, waarvoor de mens op zijn beurt een macrokosmos is.

Dan wordt het ras:

4. Het androgyne of hermafrodiete. Dit proces van het voortbrengen van mensen verklaart misschien waarom Aristophanes²⁹ de natuur van het oude ras beschrijft als *androgyn*, waarbij de vorm van elk individu rond is, 'met de rug en de zijden als *in een cirkel*, en met 'een rondgaande manier van lopen . . . en een verschrikkelijke kracht en een geweldige eierzucht'. Om ze zwakker te maken 'verdeelde Zeus hen (in het derde Wortelras) in tweeën, en sloot Apollo (de zon) onder zijn toezicht de huid'. De Madagassiërs (het eiland behoorde tot Lemurië) hebben een traditie over de eerste mens, die aanvankelijk leefde zonder te eten. Nadat hij voedsel had gebruikt, verscheen er een gezwel aan zijn been; toen dit openbarstte, kwam er een vrouw uit tevoorschijn, die de moeder van hun ras werd. Inderdaad . . . 'Wij hebben onze wetenschappen van *heterogenese* en *parthenogenese*, die bewijzen dat het veld nog open is . . . De poliepen . . . brengen hun nakomelingen uit zichzelf voort, zoals de knoppen en vertakkingen van een boom . . .' Waarom dan niet de primitieve *menselijke* poliep? De heel interessante poliep *Stauridium* gaat afwisselend over van knopvorming tot de geslachtelijke manier van voortplanting. Merkwaardig genoeg brengt zij, hoewel ze eenvoudig als een poliep op een steel groeit, knopjes voort, die zich tenslotte ontwikkelen tot een zeenetel of *medusa*. De medusa is volstrekt verschillend van het moederorganisme, de *Stauridium*. Zij plant zich ook anders voort, op de geslachtelijke manier, en uit de zo ontstane eieren komen weer *Stauridia* tevoorschijn. Dit treffende feit zal misschien velen helpen te begrijpen

dat er een vorm kan worden ontwikkeld – zoals bij de *geslachtelijke* Lemuriërs uit *hermafrodiëte* voorouders – die heel anders is dan zijn onmiddellijke voortbrengers. Het is bovendien onbetwistbaar dat in het geval van *menselijke* incarnaties de wet van karma, voor rassen of individuen, de ondergeschikte tendenties van de 'erfelijkheid', haar dienaar, tenietdoet.

De betekenis van de laatste zin in de hierboven aangehaalde Toelichting op Stanza 27, namelijk dat het vierde Ras de kinderen van Padmapani waren, kan haar verklaring vinden in een bepaalde brief van de inspirator van '*Esoteric Buddhism*', aangehaald op blz. 68. 'Het grootste deel van de mensheid behoort tot het zevende onderrass van het vierde Wortelras – de hierboven genoemde Chinezen en hun afstammelingen en vertakkingen. (Maleiers, Mongolen, Tibetanen, Hongaren, Finnen en zelfs de Eskimo's zijn allen overblijfselen van deze laatste tak.)'

Padmapani, of in het Sanskriet Avalokitesvara, is in het Tibetaans Chenresi. Nu is Avalokitesvara de grote *logos* in zijn hogere aspect en op de goddelijke gebieden. Maar op de gemanifesteerde gebieden is hij, evenals Daksha, de stamvader (in geestelijke zin) van de mensen. Padmapani Avalokitesvara wordt *esoterisch* bodhisattva (of Dhyani-Chohan) *Chenresi Vanchug*, 'de machtige en alziende', genoemd. Hij wordt nu beschouwd als de grootste beschermer van Azië in het algemeen en van Tibet in het bijzonder. Om de Tibetanen en lama's in heiligheid voor te gaan en om de grote arhats in de wereld te beschermen, manifesteert dit hemelse wezen zich, zoals men gelooft, van eeuw tot eeuw in menselijke vorm. Een volkslegende zegt dat, wanneer in de wereld het geloof begint uit te sterven, Padmapani Chenresi, de 'lotusdrager', een schitterende lichtstraal uitzendt en zich onmiddellijk incarneert in een van de twee grote lama's – de Dalai en de Teschu lama; tenslotte gelooft men dat hij als 'de meest volmaakte Boeddha' zal incarneren in Tibet, in plaats van in India, waar zijn voorgangers, de grote Rishi's en Manu's, bij het begin van ons Ras waren verschenen, maar nu niet meer verschijnen. Zelfs het exoterische verschijnen van Dhyani Chenresi suggereert de esoterische leer. Hij is kennelijk evenals Daksha de synthese van alle voorafgaande rassen en de stamvader van alle *menselijke* rassen na het derde, het eerste dat volledig was, en hij wordt dus voorgesteld als de *culminatie van de vier oorspronkelijke* rassen in zijn vorm met *elf gezichten*. Deze vorm is een in vier rijen gebouwde kolom waarvan elke reeks drie gezichten of hoofden en een andere huidkleur heeft: de drie gezichten voor ieder ras typeren zijn drie fundamentele fysiologische transformaties. De eerste reeks is wit (maankleurig); de tweede is geel; de derde roodbruin; de vierde, waarin slechts twee gezichten voorkomen – de plaats voor het derde gezicht is opengelaten – (een verwijzing naar het voortijdige einde van de Atlantiërs), is bruinzwart. Padmapani (Daksha) zit op de kolom en vormt de top. Vergelijk in dit verband Stanza 39. De Dhyani-Chohan wordt afgebeeld met vier armen, alweer een verwijzing naar de vier rassen. Want terwijl twee armen zijn gevouwen, houdt de derde hand een lotus vast (*Padmapani*, 'de lotusdrager'); de bloem symboliseert de voortplanting, en in de vierde hand heeft hij een slang, embleem van de wijsheid die hij bezit. Om zijn hals draagt hij een rozenkrans en op zijn hoofd staat het teken van

water – stof, zondvloed – terwijl zich in zijn voorhoofd het derde oog bevindt (het oog van Siva, het oog van het geestelijke inzicht). Zijn naam is 'Beschermer' (van Tibet), 'Verlosser van de mensheid'. Bij andere gelegenheden, waar hij slechts twee armen heeft, is hij Chenresi, de Dhyani en bodhisattva, *Chakna-padmakarpo*, 'hij die een lotus vasthoudt'. Zijn andere naam is Chantong, 'hij van de 1000 ogen', wanneer hij duizend armen en handen bezit; op de palm van iedere hand is een oog van Wijsheid afgebeeld en deze armen komen als een woud van stralen uit zijn lichaam. Een andere naam voor hem is Lokapati en Lokanatha (Sanskriet), 'Heer van de wereld'; en Jigtengonpo (Tibetaans), 'beschermer en verlosser tegen kwaad' van allerlei aard.

Padmapani is echter alleen voor de niet-ingewijden symbolisch de 'lotusdrager'; esoterisch betekent het woord de drager van de kalpa's, waarvan de laatste, de tegenwoordige mahakalpa (de Varaha), Padma wordt genoemd, en de helft van het leven van Brahma voorstelt. Hoewel een kleine kalpa, wordt hij maha, 'groot' genoemd, omdat hij de tijd omvat waarin Brahma uit een lotus voortkwam. Theoretisch zijn de kalpa's oneindig, maar praktisch zijn ze verdeeld en onderverdeeld in Ruimte en Tijd, waarbij elk onderdeel – tot het kleinste toe – zijn eigen Dhyani als beschermer of bestuurder heeft. Padmapani (Avalokiteshvara) wordt in China in zijn vrouwelijke aspect Kwan-yin, 'die vrijelijk elke gewenste vorm aanneemt, om de mensheid te redden'. De kennis van het astrologische aspect van de sterrenbeelden op de respectievelijke 'geboortedagen' van deze Dhyani's Amitabha (de O-mi-to Fo van China) inbegrepen: bijv. op de 19de dag van de tweede maand, op de 17de dag van de elfde maand, en op de 7de dag van de derde maand, enz. – stelt de occultist ruimschoots in staat om zogenaamde 'magische' handelingen te verrichten. Men kan de toekomst van een individu, met al de komende gebeurtenissen in volgorde gerangschikt, zien in een *magische* spiegel, die onder de straal van bepaalde sterrenbeelden is geplaatst. Maar – pas op voor de keerzijde van de medaille, TOVENARIJ.

Noten:

1. Zie Boek I, hfst. v, blz. 71.
2. 'Vishnu Purand', Boek I, hfst. xv van deel 2.
3. *Ibid.*, Boek I, hfst. v.
4. Die door Manu 'onze grootvaders van vaderszijde' worden genoemd (III, 284). De rudra's zijn de zeven manifestaties van Rudra-Siva, 'de god van de vernietiging' en ook de grote yogi en asceet.
5. Zie § II, § 1, Toelichting.
6. Door op deze *absurd onwetenschappelijke* manier te spreken over het ontstaan van het *leven* en over de oorsprong van het menselijke ras, ondanks de hedendaagse opvattingen over de afstamming van de mens, stelt men zich bloot aan ogenblikkelijke vernietiging. Niettemin wil de esoterische teer dat gevaar lopen, en gaat zelfs zo ver de onpartijdige lezer te vragen de bovenstaande hypothese (als het er een is) te vergelijken met de theorie van Haeckel - die nu voor de wetenschap al bij na een axioma is - en die we hier woordelijk aanhalen:

'... Hoe is het leven, de levende wereld van de organismen, ontstaan? En in de tweede plaats de speciale vraag: hoe is het mensenras ontstaan? De eerste van deze twee vragen, die het eerste verschijnen van levende wezens betreft, kan alleen empirisch worden beslist (!) door het bewijs van de zogenaamde archebiosis, of de twijfelachtige generatie of de spontane voortbrenging van organismen van de eenvoudigste soort. Hiertoe behoren de moneren (protogenen, protamoeba, enz.), buitengewoon eenvoudige microscopische massa's protoplasma zonder structuur of organisatie, die voedsel opnemen en *zich voortplanten door deling*. Zo'n monere als dat oorspronkelijke organisme dat werd *ontdekt* door de beroemde Engelse zoöloog Huxley en dat Bathybius Haeckelii werd genoemd, ziet eruit als een dikke aaneengesloten laag protoplasma en komt voor in de diepste diepten van de oceaan, tussen 3000 en 30.000 voet. *Het is waar dat het eerste verschijnen van zulke moneren tot dusver niet feitelijk is waargenomen*, maar er is op zichzelf niets onwaarschijnlijk in zo'n evolutie.' ('*The Pedigree of Man*', vertaling van Aveling, blz. 33.)

Omdat onlangs is gebleken dat het bathybius-protoplasma in het geheel geen organische substantie is, blijft er weinig over om te zeggen. Ook hoeft men, na dit te hebben gelezen, geen verdere tijd te besteden aan het weerleggen van de verdere bewering: ... 'in dat geval is de mens *zonder enige twijfel* (naar de mening van Haeckel en de zijnen) ontstaan uit de lagere zoogdieren, de apen en de eerdere aapachtige wezens en de nog vroegere buideldieren, amfibieën en vissen, door steeds verdergaande transformaties', alle teweeggebracht door 'een reeks *blindelings werkende natuurkrachten* ... *zonder doel en zonder plan*' (blz. 36).

De hierboven aangehaalde passage bevat haar eigen kritiek. Men laat de wetenschap doceren wat tot nu toe *'nooit werkelijk is waargenomen'*. Men dwingt haar het verschijnsel van een *intelligente* natuur en van een levenskracht die onafhankelijk is van vorm en stof te ontkennen, en het wetenschappelijker te vinden de wonderbaarlijke verrichtingen van '*blindelings werkende* natuurkrachten, *zonder doel of plan* te verkondigen. Als dat zo is, worden wij ertoe gebracht te denken dat de *fysisch-mechanische* krachten van het brein van bepaalde eminente geleerden hen even blindelings de logica en het gezonde verstand laten opofferen op het altaar van de wederzijdse bewondering. Waarom moet de *monere* van protoplasma die het eerste levende wezen voortbrengt door middel van *zelfdeling*, als een heel wetenschappelijke hypothese worden beschouwd, en een etherisch *voor-menselijk* ras dat de oorspronkelijke mensen op dezelfde manier voortbrengt, worden veroordeeld als *onwetenschappelijk* bijgeloof? Of heeft het materialisme in de wetenschap een monopolie verkregen?

7. De *rakshasa's*, in de Indiase volksthologie als demonen beschouwd, worden aan de andere kant van de Himalaja de 'beschermers' genoemd. Deze dubbele en tegenstrijdige betekenis heeft haar oorsprong in een filosofische allegorie, die in de Purana's op verschillende manieren wordt weergegeven. Er wordt gezegd dat toen Brahma de demonen, yaksha's (van *yaksh*, eten) en de rakshasa's schiep - twee soorten demonen die, zodra zij waren geboren, hun schepper wilden verslinden - diegenen onder hen die uitriepen 'Doe dat niet! o, red (bescherm) hem!', rakshasa's werden genoemd ('*Vishnu Purana*, I, hfst. v). Het *Bhagavata Purana* (III, 20, 19-21) geeft de allegorie anders weer. Brahma veranderde zich in nacht (of onwetendheid), bekleed met een lichaam, dat door de yaksha's en rakshasa's werd gegrepen, terwijl ze uitriepen: 'Spaar het niet; verslind het.' Toen riep Brahma uit: 'Verslind mij niet, spaar mij.' Dit heeft natuurlijk een innerlijke betekenis. Het 'lichaam van de nacht' is de duisternis van de onwetendheid, en het is de duisternis van het stilzwijgen en de geheimhouding. Nu zijn de rakshasa's in bijna alle gevallen yogi's, vrome saddhu's en ingewijden, een nogal ongebruikelijke bezigheid voor *demonen*. De betekenis is nu dat, terwijl wij de macht hebben om de duisternis van de onwetendheid te verdrijven, '*te verslinderd*,

- wij de heilige waarheid moeten beschermen tegen ontheiliging. 'Brahma is alleen voor de brahmanen', zegt die trotse kaste. De moraal van de *fabe*/is duidelijk.
8. De geleidelijke evolutie van de mens volgens de Geheime Leer toont aan dat alle latere (voor de oningewijden de eerste) Rassen hun *stoffelijke* oorsprong hebben in het vroege vierde Ras. Maar het onderras dat voorafging aan het ras dat in geslachten werd gescheiden, moet worden beschouwd als de *geestelijke* voorouders van onze tegenwoordige geslachten, en vooral van de oosterse Arische rassen. Het denkbeeld van Weber dat het Indogermaanse ras voorafging aan het Arische *vedische* ras, is voor de occultist in hoge mate grotesk.
 9. Noot vert. Ovovivipaar = 'eierlevendbarend'.
 10. Elk genezingsproces en elke littekenvorming bij de hogere diergroepen – zelfs in het geval van het zich weer vormen van verminkte ledematen bij de amfibieën – vindt plaats door *deling* en *knopvorming* van de elementaire morfologische elementen.
 11. Deze term betekent hier noch de dolichocefale noch de brachycefale, en evenmin schedels met een kleiner volume, maar eenvoudig hersenen die in het algemeen geen verstandelijkheid bezitten. De theorie die de verstandelijke vermogens van een mens wil beoordelen volgens zijn schedelinhoud, is voor iemand die het onderwerp heeft bestudeerd, absurd en onlogisch. De schedels uit het steentijdperk en die van Afrikaanse stammen (inclusief Bosjesmannen) laten zien dat de eerste eerder boven dan beneden het gemiddelde van de schedelinhoud van de hedendaagse mens staan, en de schedels van deze laatste zijn in het algemeen (zoals in het geval van Papoea's en Polynesiërs) één kubieke duim groter dan die van de gemiddelde Fransman. En de schedelinhoud van de Parijzenaar van nu bedraagt gemiddeld 1437 kubieke centimeter, tegenover de 1523 cm³ van de Auvergniër.
 12. A. Lefèvre, '*Philosophy*', blz. 498.
 13. '*Principles of Zoology*', blz. 206.
 14. Deel I, blz. 154, Eng. uitgave.
 15. Dit wordt toegelicht in het gedeelte dat volgt op deze reeks stanza's, in de allegorie uit de Purana's over Kandu, de heilige wijze, en Pramlocha, de nimf van wie wordt gezegd dat ze hem heeft gehypnotiseerd (zie § II, Toelichting na St. I), een wetenschappelijk suggestieve allegorie, omdat de zweetdruppels die zij uitscheidde, de symbolen van de sporen van de wetenschap zijn (zie hierna).
 16. Dit zal verderop worden verklaard. Deze onwil om mensen te vormen of te scheppen, wordt in de Purana's gesymboliseerd door Daksha, die met zijn tegenstander Narada, de 'twist veroorzakende asceet', te doen krijgt.
 17. Zie vers 24.
 18. De evolutionist professor Schmidt noemt 'het feit van de scheiding van de geslachten, over de afleiding waarvan uit *eens hermafrodiete* soorten allen het eens zijn (behalve natuurlijk degenen die in een schepping geloven)'. Dit is inderdaad een onweerlegbaar bewijs, dat steunt op de aanwezigheid van rudimentaire organen. (Vgl. zijn '*Doctrine of Descent and Darwinism*', blz. 159.) Afgezien van zulke tastbare sporen van een oorspronkelijk hermafroditisme, kan men nog opmerken dat, zoals Laing schrijft, 'een studie van de embryologie . . . aantoonde dat bij de *menselijke hogere diersoort* het onderscheid tussen de geslachten niet wordt ontwikkeld vóór een *aanzienlijke voortgang* is gemaakt in de groei van het embryo'. ('*A Modern Zoroastrian*', blz. 106.) De wet van de vertraging – die zowel werkt in het geval van mensenrassen als van diersoorten, enz., wanneer eenmaal een hoger type is ontwikkeld – houdt het hermafroditisme nog in stand als de manier van voortplanting van de meerderheid van de planten en van veel lagere dieren.
 19. Zie '*Vishnu Purand*', Deel I, hfst. 7, par. 1.
 20. Zie '*Five Years of Theosophy*'. blz. 111.
 21. Zie '*Vishnu Purand*', Deel III, hfst. 2.
 22. In het oudste handschrift van het '*Vishnu Purand*', in het bezit van een ingewijde in Zuid-India, is die god niet Indra, maar Kama, de god van liefde en begeerte. Zie de tekst verderop.
 23. Dit zijn de exoterische getallen die opzettelijk omgekeerd en verdraaid worden gegeven, want zij duiden de duur aan van de cyclus tussen het eerste en het tweede mensenras. Wat de oriëntalisten ook zeggen om dit te ontkennen, in geen van de Purana's staat ook maar één woord dat geen speciale esoterische betekenis heeft.
 24. '*Vishnu Purand*', Deel I, hfst. 15. Vergelijk ook Viviane's verleiding van Merlijn (Tennyson), dezelfde legende in de Ierse traditie.
 25. De tekst luidt: 'Uit Brahma werden door het denkvermogen verwekte nakomelingen geboren, met vormen en vermogens, ontleend aan zijn lichamelijke natuur, *belichaamde geesten*, voortgebracht uit de ledematen (gatra) van *Dhima*' (de alwijze godheid). Deze wezens waren de woonplaats van de drie

eigenschappen van *deva-sarga* (goddelijke schepping die, als de vijfvoudige schepping, *helderheid van waarneming mist, niet kan nadenken* en traag van aard is). Maar omdat zij *zich niet vermenigvuldigden*, schiep Brahma 'andere verstandgeboren zonen gelijk aan zichzelf', namelijk de Brahma-rishi's, of de prajapati's (tien en zeven). Sanandana en de andere zonen van Vedhas (Brahma) waren al eerder geschapen, maar zoals elders is gezegd, waren zij '*zonder begeerte of hartstocht*, bezielde van heilige wijsheid, vervreemd van het heelal en niet verlangend naar nakomelingen' (Deel I, hfst. 7). Deze Sanandana en andere kumara's zijn dus de goden die na hun weigering om 'nageslacht te scheppen', worden gedwongen in verstandloze mensen te incarneren. De lezer moet de onvermijdelijke herhalingen vergeven, met het oog op het grote aantal verstrekte feiten.

26. Zie Plato's '*Gastmaal*'.

STANZA 8

EVOLUTIE VAN DE ZOOGDIEREN. DE EERSTE VAL

S (28) Hoe de eerste zoogdieren werden voortgebracht. (29) Een quasi-darwinistische evolutie. (30) De dieren krijgen vaste lichamen. (31) Hun scheiding in geslachten. (32) De eerste zonde van de verstandeloze mensen.

28. UIT DE ZWEETDRUPPELS (*a*); UIT DE RESTEN VAN DE SUBSTANTIE; DE STOF VAN DODE LICHAMEN VAN MENSEN EN DIEREN VAN HET VOORAFGAANDE WIEL (*de vorige, derde Ronde*); EN UIT HET AFGEWORPEN STOF, WERDEN DE EERSTE DIEREN (*van deze Ronde*) VOORTGEBRACHT.

(*a*) De occulte leer zegt dat in deze Ronde de zoogdieren een later product van de evolutie waren dan de mensen. De evolutie verloopt in cyclussen. De grote manvantarische cyclus van zeven Ronden, die in de eerste Ronde begint met de delfstof, de plant en het dier, eindigt zijn evolutionaire werk op de neergaande boog in het midden van het vierde *Ras*, bij het einde van de eerste helft van de vierde *Ronde*. Dit middenpunt is dus bereikt op onze aarde (de vierde sfeer, en de laagste) en in de tegenwoordige *Ronde*. En omdat de monade na haar 'eerste immetallisatie' op bol A door de delfstoffen-, plantaardige en dierlijke werelden is gegaan in elke graad van de drie stoftoestanden, behalve de laatste graad van de derde of vaste toestand, die zij pas bereikte op het '*middenpunt van de evolutie*', is het alleen maar logisch en natuurlijk dat bij het begin van de vierde Ronde op bol D de mens het eerst moet verschijnen; en ook dat zijn lichaam moet bestaan uit de ijlste stof die met objectiviteit verenigbaar is. Om het nog duidelijker te maken: als de monade haar cyclus van incarnaties door de drie objectieve natuurrijken op de neergaande boog begint, is het noodzakelijk dat zij ook de opgaande boog van de sfeer als mens betreedt. Op de neergaande boog wordt het geestelijke geleidelijk getransformeerd in het stoffelijke. Op het midden van de basis zijn geest en stof in de mens met elkaar in evenwicht. Op de opgaande boog doet de geest zich langzaam weer gelden ten koste van het fysische of de stof, zodat de monade bij het einde van het zevende *Ras* van de zevende Ronde even vrij zal zijn van de stof en al haar eigenschappen als zij in het begin was; terwijl zij bovendien de ervaring en de wijsheid heeft verkregen die de vrucht is van al haar persoonlijke levens, zonder het kwaad en de verleidingen ervan.

Deze volgorde van evolutie kan men ook in *Genesis* (hfst. 1 en 2) vinden, indien men dit boek leest volgens zijn ware esoterische betekenis, want hoofdstuk i bevat de geschiedenis van de eerste drie Ronden, en ook die van de eerste drie Rassen van de vierde Ronde, tot aan het ogenblik waarop de mens door de Elohim van de wijsheid tot bewust leven wordt geroepen. In het eerste hoofdstuk worden dieren, walvissen en het gevogelte van de lucht vóór de androgyne Adam geschapen. In het tweede hoofdstuk komt Adam (de geslachtloze) het eerst, en verschijnen de dieren pas na hem. Zelfs de toestand van verstandelijke verdoving en onbewustheid van de eerste twee rassen en van de eerste helft van het derde *Ras* wordt in het tweede hoofdstuk van *Genesis* gesymboliseerd door de *diepe slaap van Adam*. Het was de droomloze slaap van verstandelijke inactiviteit, de sluimer van de ziel en het denkvermogen, die met die 'slaap' werd bedoeld, en volstrekt niet het fysiologische proces van differentiatie van de seksen, zoals een geleerde Franse theoreticus (Naudin) veronderstelde.

De Purana's, de Chaldeeuwse en Egyptische fragmenten en ook de Chinese tradities stemmen alle overeen met de Geheime Leer, voor wat betreft het proces en de volgorde van de evolutie. Wij vinden er de bevestiging in van vrijwel onze hele leer. Bijvoorbeeld: de uitspraak over de manier van voortplanting bij het derde *Ras* door het leggen van eieren, en zelfs een aanduiding van een minder onschuldige manier van voortplanting bij de eerste zoogdiervormen, 'reusachtig, doorzichtig, stompzinnig en monsterachtig waren zij', zegt de Toelichting. Bestudeer de verhalen over de verschillende rishi's en hun veelsoortige nageslacht; Pulastya bijvoorbeeld is de vader van *alle slangen en naga's* - het eierleggende geslacht; Kasyapa was door zijn vrouw Tamra de stamvader van de vogels en van Garuda, koning van de gevederde stam; terwijl hij door zijn vrouw Surabhi de stamvader was van koeien en buffels, enz.

In de Geheime Leer zijn de eerste *naga's* - wezens, wijzer dan slangen - de 'zonen van wil en yoga', geboren vóór de volledige scheiding van de geslachten, 'gerijpt in de mens-dragende eieren' die waren voortgebracht door de kracht (kriyasakti) van de heilige wijzen' van het vroege derde *Ras*.

'... In hen werden de Heren van de drie (hogere) werelden geïncarneerd, de verschillende klassen van rudra's die *tushita's* waren geweest, die *jaya's* waren geweest en die *aditya's* zijn'; want, zoals Parasara uitlegt, 'er zijn honderd benamingen voor de onmetelijke machtige rudra's'.

Enige afstammelingen van de oorspronkelijke *naga's*, de slangen van wijsheid, bevolkten Amerika, toen dat

continent in de bloeitijd van het grote Atlantis uit de wateren verrees (want Amerika is het *Patala* of de antipoden van Jambu-Dvipa, niet van Bharata-Varsha). Waar zouden anders de tradities en legenden vandaan komen – de laatstgenoemde *bevatten altijd meer waarheid dan de geschiedenis*, zoals Augustin Thierry zegt – en zelfs de gelijkheid van de namen van bepaalde 'medicijnmannen' en priesters, die nog steeds in Mexico bestaan? Wij zullen iets moeten zeggen over de *nargals* en de *nagals* en ook over het *nagalisme*, dat door de zendelingen 'duivelsverering' wordt genoemd.

In bijna alle Purana's wordt het verhaal van het 'offer van Daksha' gegeven, waarvan het oudste verslag in het *Vayu Purana* is te vinden. Allegorisch als het is, bevat het voor een natuurkenner meer betekenis en biologische openbaringen dan alle *pseudo-wetenschappelijke* fantasieën die als geleerde theorieën en hypothesen worden beschouwd.

Daksha, die als de voornaamste voorvader wordt beschouwd, wordt bovendien in de 'fabel', waarin hij zijn hoofd verliest in de algemene strijd tussen de goden en de *rauma's*, aangewezen als de schepper van de *stoffelijke mens*. Dit hoofd, dat in het vuur wordt verbrand, wordt vervangen door de *kop van een ram* (Kasi-Khanda). Nu zijn de kop en de horens van een ram altijd het symbool van de generatieve kracht en het voortplantingsvermogen, en ze zijn *fallisch*. Zoals wij hebben aangetoond, opent Daksha het tijdperk van mensen die door geslachtsgemeenschap zijn voortgebracht. Deze manier van voortplanting is niet plotseling ontstaan, zoals men misschien denkt, maar er zijn lange tijdperken voorbijgegaan vóór dit de enige 'natuurlijke' manier werd. Volgens het verhaal wordt hij bij zijn offer aan de goden gestoord door Siva, de godheid van de *vernietiging, de verpersoonlijkte evolutie en vooruitgang*, die tegelijkertijd de *hernieuwer* is; die de dingen in de ene vorm vernietigt om ze in een andere meer volmaakte vorm weer tot leven te wekken. Siva-Rudra schept de vreselijke Virabhadra (geboren uit zijn adem), het 'duizendkoppige, duizendarmige' (enz.) monster, en draagt hem op het door Daksha bereide offer te vernietigen. Toen *schiep* Virabhadra, 'vertoevend in het gebied van de geesten (etherische mensen) . . . uit de poriën van zijn huid (romakupa's), machtige *rauma's* (of raumya's)'. Hoe mythisch de allegorie echter ook mag zijn, het Mahabharata, dat evengoed geschiedenis is als de Ilias, zegt²⁹ dat de raumya's en andere rassen op dezelfde manier uit de *romakupa's*, haar- of huidporiën, zijn voortgekomen. Deze allegorische beschrijving van het 'offer' is vol betekenis voor de onderzoekers van de Geheime Leer die bekend zijn met de 'zweetgeborenen'.

In het verhaal van het offer van Daksha volgens het Vayu Purana wordt bovendien gezegd dat het heeft plaatsgevonden in tegenwoordigheid van wezens die waren *geboren uit het ei*, uit de damp, de vegetatie, de poriën van de huid, en pas daarna uit de baarmoeder.

Daksha typeert het vroege derde Ras, heilig en zuiver, nog niet in het bezit van een individueel *ego*, maar alleen van de passieve vermogens. Daarom beveelt Brahma hem te scheppen (in de exoterische teksten); waarna hij, om dit bevel op te volgen, 'lagere en hogere' (*avara en vara*) nakomelingen (*putra*) schiep, *tweevoetigen en viervoetigen*, en door zijn *wil* het leven schonk aan vrouwen . . . aan de goden, de *daitya's* (reuzen van het vierde Ras), de slangengoden, dieren, vee en de *danava's* (titanen en demonische magiërs) en andere wezens.

. . . 'Vanaf die tijd werden levende schepselen voortgebracht door geslachtsgemeenschap. Vóór de tijd van Daksha plantten zij zich op verschillende manieren voort – door de *wil*, door de *blik*, door *aanraking*, en door de *kracht van yoga*.' En nu komt de zuiver zoologische leer.

29. DIEREN MET BEENDEREN, DRAGEN UIT DE AFGROND EN VLIEGENDE SARPA'S (*slangen*) WERDEN AAN DE KRUIPENDE WEZENS TOEGEVOEGD. DIE OP DE GROND KRUIPEN, KREGEN VLEUGELS. DIE MET DE LANGE HALZEN IN HET WATER WERDEN DE VOORoudERS VAN DE VOGELS IN DE LUCHT (*a*).

(a) Dit is een punt waarop de leringen en de tegenwoordige biologische opvattingen volkomen overeenstemmen. De ontbrekende schakels die het overgangsproces vormen tussen reptiel en vogel, zijn zelfs voor de grootste kwezel duidelijk, vooral bij de *ornithoscelidae*, *hesperornis* en de *archaeopteryx* van Vogt.³⁰ Tijdens het derde (Ras) groeiden en veranderden de beenderloze dieren: zij werden dieren met beenderen (*a*), (ook) hun *chhaya's* werden vast.

30. TIJDENS HET DERDE (*Ras*) GROEIDEN EN VERANDERDEN DE BEENDERLOZE DIEREN: ZIJ WERDEN DIEREN MET BEENDEREN (*a*), (*ook*) HUN CHHAYA'S WERDEN VAST.

31. DE DIEREN SCHEIDDEN ZICH HET EERST (*in mannelijke en vrouwelijke*) (b) . . .

(a) Gewervelde dieren, en daarna zoogdieren. Daarvóór waren de dieren ook etherische proto-organismen, evenals de mens.

(b) Het feit dat er vroeger hermafrodiete zoogdieren waren en de geslachten daarna zijn gescheiden, is nu onbetwistbaar, zelfs van het standpunt van de biologie. Zoals prof. Oscar Schmidt, een erkende darwinist, zegt: 'Gebruik en onbruik, gepaard met selectie, verklaren (?) *de scheiding van de geslachten*, en het totaal onbegrijpelijke bestaan van rudimentaire geslachtsorganen. Vooral bij de gewervelde dieren *bezit ieder geslacht zulke duidelijke sporen van de voortplantingsorganen die karakteristiek zijn voor het andere*, dat zelfs de oudheid het hermafroditisme aannam als een natuurlijke oervorm van de mensheid . . . De hardnekkigheid waarmee de rudimenten van geslachtsorganen worden overgeërfd, is merkwaardig. In de klasse van de zoogdieren is werkelijk hermafroditisme onbekend, hoewel zij gedurende hun hele ontwikkelingsperiode deze overblijfselen van *hun onbekende voorgeslacht* meedragen, niemand weet hoe lang al.'

31. . . . ZIJ (*de dieren*) BEGONNEN ZICH VOORT TE PLANTEN. DE TWEEVOUDIGE MENS SCHEIDDE ZICH (*toen*) OOK. HIJ (*de mens*) ZEI: 'LATEN WIJ DOEN ZOALS ZIJ; LATEN WIJ ONS VERENIGEN EN SCHEPSELEN MAKEN.' DAT DEDEN ZIJ. . . .

32. EN ZIJ DIE GEEN VONK HADDEN (*de 'enghoofdiger'*) NAMEN REUSACHTIGE VROUWELIJKE DIEREN TOT ZICH (a). ZIJ BRACHTEN DAARMEE STOMME RASSEN VOORT. STOM WAREN ZIJ (*de 'enghoofdiger'*) ZELF. MAAR HUN TONGEN MAAKTEN ZICH LOS (b). DE TONGEN VAN HUN NAGESLACHT BLEVEN STIL. MONSTERS BRACHTEN ZIJ VOORT. EEN RAS VAN KROMME ROODHARIGE MONSTERS, DIE LIEPEN OP VIER VOETEN⁸. EEN STOM RAS OM DE SCHANDE ONUITGESPROKEN TE LATEN⁹.

(a) De dieren 'scheidden zich het eerst', zegt Stanza 31. Men moet bedenken dat de mensen in die tijd zelfs fysiologisch verschillend waren van wat ze nu zijn, omdat wij het middenpunt van het vijfde Ras voorbij zijn. Er wordt niet gezegd wat de 'reusachtige vrouwelijke dieren' waren; maar ze waren beslist even verschillend van alle nu bekende, als bij de mensen het geval was.

Dit was de eerste 'val in de stof' van enkele van de toen bestaande en lagere rassen. Men moet Stanza 24 in gedachten houden. De 'zonen van wijsheid' hadden het vroege, d.w.z. het niet-ontwikkelde *derde* Ras versmaad, en er wordt gezegd dat zij incarneerden in het *latere* derde Ras en dit daardoor verstand schonken. Zo viel de zonde van de breinloze of 'verstandeloze' Rassen, die geen 'vonk' hadden en niet verantwoordelijk waren, terug op degenen die hadden verzuimd hun karmische plicht tegenover hen te vervullen.

(b) Zie verderop over het begin van de menselijke spraak.

MOGELIJKE BEZWAREN TEGEN HET VOORAFGAANDE

Het occultisme verwerpt dus het denkbeeld dat de Natuur de mens heeft ontwikkeld uit de aap, of zelfs uit een gemeenschappelijke voorvader, maar voert integendeel enkele van de meest antropoïde soorten terug tot de mens van het derde Ras uit het begin van de Atlantische periode. Omdat deze stelling elders zal worden toegelicht en verdedigd, zijn op dit ogenblik slechts enkele woorden voldoende. Voor alle duidelijkheid zullen wij

echter in het kort herhalen wat al eerder in Deel I, Stanza VI is gezegd.

Onze leringen houden in dat, hoewel het volkomen juist is te zeggen dat de natuur eens rondom de menselijke astrale vorm een *aapachtige uiterlijke* gedaante had gebouwd, het toch even juist is dat deze gedaante evenmin die van de 'ontbrekende schakel' was als de omhulsels van die astrale vorm in de loop van zijn natuurlijke evolutie door alle natuurrijken. En zoals op een andere plaats is aangetoond, vond een dergelijke evolutie niet plaats op deze planeet van de vierde Ronde, maar alleen tijdens de eerste, tweede en derde Ronden, toen de mens achtereenvolgens 'een steen, een plant en een dier' was, tot hij werd wat hij in het eerste Wortelras van de tegenwoordige mensheid is geweest. De werkelijke lijn van evolutie verschilt van die volgens Darwin, en de twee stelsels zijn onverenigbaar, behalve wanneer het laatstgenoemde wordt losgemaakt van het dogma van de 'natuurlijke selectie' en dergelijke. Inderdaad, tussen de *moneren* van Haeckel en de *sarisripa* van Manu ligt een onoverbrugbare kloof in de vorm van de *jiva*; want de 'menselijke' monade, hetzij *geïmmetalliseerd* in het steenatoom, of *geïnvegetatieerd* in de plant, of *geïnnimaliseerd* in het dier, is nog steeds een goddelijke en dus ook een MENSELIJKE monade. Zij houdt pas op menselijk te zijn, wanneer zij *absoluut goddelijk* wordt. De uitdrukkingen 'delfstof-', 'plantaardige' en 'dierlijke' *monade* zijn bedoeld om een oppervlakkig onderscheid te maken: er is geen andere monade (*jiva*) dan de goddelijke, die dus menselijk is geweest of moet worden. Deze laatste uitdrukking moet zonder betekenis blijven, tenzij het verschil goed wordt begrepen. De monade is een druppel uit de onbegrensde oceaan aan de andere kant, of om het beter te zeggen, *binnen* het gebied van de oorspronkelijke differentiatie. Zij is goddelijk in haar hogere en *menselijk* in haar lagere toestand - de bijvoeglijke naamwoorden 'hogere' en 'lagere' worden gebruikt bij gebrek aan betere woorden - en een monade blijft zij altijd, onder welke omstandigheden en in welke uiterlijke vorm ook, behalve in de nirvanische toestand. Evenals de logos het Heelal in het goddelijke denkvermogen weerspiegelt, en het gemanifesteerde Heelal zich weerspiegelt in elk van zijn monaden, zoals Leibnitz het in navolging van een oosterse leer uitdrukte, zo moet de MONADE tijdens de cyclus van haar incarnaties in zichzelf elke *wortel-vorm* van elk natuurrijk weerspiegelen. Daarom zeggen de kabbalisten terecht dat 'de MENS een steen wordt, een plant, een dier, een mens, een geest, en tenslotte god. Zo voltooit hij zijn cyclus of rondgang en keert hij terug naar het punt vanwaar hij als *hemelse* MENS was uitgegaan.' Maar met 'mens' wordt de goddelijke monade bedoeld, en niet de denkende entiteit, en nog veel minder haar stoffelijke lichaam. Hoewel ze de onsterfelijke ziel verwerpen, proberen de geleerden deze nu na te speuren via een reeks diervormen, van de laagste tot de hoogste; terwijl in werkelijkheid de hele tegenwoordige fauna afstamt van die oermonsters waarover de stanza's spreken. De dieren - de kruipende dieren en de waterdieren die de mens in deze vierde Ronde voorafgingen, en de dieren die tijdgenoten van het derde Ras waren, en verder de zoogdieren die later kwamen dan het derde en het vierde Ras - zijn (stoffelijk) alle direct of indirect het gemeenschappelijke en uit wisselwerkingen ontstane product van de mens. Het is juist dat de mens van dit manvantara, d.w.z. in de voorafgegane drie Ronden, door alle natuurrijken is gegaan, dat hij 'een steen, een plant en een dier' was. Maar (a) deze stenen, planten en dieren waren de oervormen, de vage vooraanduidingen van die van de vierde Ronde; en (b) zelfs die aan het begin van de vierde Ronde waren de astrale schaduwen van de tegenwoordige, zoals de occultisten het uitdrukken. En tenslotte waren de vormen en de soorten van mens, dier, noch plant wat zij later werden. Zo waren de astrale prototypen van de lagere wezens van het dierenrijk van de vierde Ronde, die *voorafgingen* aan (de *chhaya's* van) de *mensen*, de vaster geworden, maar nog heel etherische *omhulsels* van de nog etherischer vormen of modellen die werden voortgebracht aan het einde van de derde Ronde op bol D¹¹. 'Voortgebracht uit de resten van de substantie; stof van dode lichamen van mensen en (andere *uitgestorven*) dieren van het voorafgaande wiel', of de vorige *derde* Ronde - zoals Sloka 28 ons zegt. Terwijl dus de moeilijk te beschrijven 'dieren' die aan de astrale mens bij het begin van deze levenscyclus op onze aarde voorafgingen, nog om zo te zeggen de nakomelingen waren van de mensen van de derde Ronde, danken de zoogdieren van deze Ronde hun bestaan eveneens grotendeels aan de mens. Bovendien is de 'voorvader' van het tegenwoordige antropoïde dier, de aap, het rechtstreekse voortbrengsel van de nog verstandeloze *mens*, die zijn menselijke waardigheid ontheiligde door zich stoffelijk op één lijn te stellen met het dier.

Het bovenstaande verklaart enkele zogenaamde fysiologische bewijzen, die door de antropologen worden aangevoerd als toelichting op de afstamming van de mens van de dieren.

Het punt waarop de evolutionisten de meeste nadruk leggen, is dat 'de geschiedenis van het embryo een korte samenvatting van die van het ras geeft', en dat 'ieder organisme bij zijn ontwikkeling uit het ei een reeks vormen doorloopt, die zijn voorouders tijdens de lange geschiedenis van de aarde in dezelfde volgorde hebben doorlopen¹². De geschiedenis van het embryo . . . is een beeld in het klein en een schets van die van het ras. Deze opvatting vormt de kern van onze biogenetische grondwet, die wij aan het hoofd moeten plaatsen van de studie van de grondwet van de organische ontwikkeling¹³.'

Deze hedendaagse theorie was vanaf de vroegste tijden aan de wijzen en de occultisten als feit bekend en werd door hen veel filosofischer uitgedrukt. Wij citeren hier een passage uit '*Isis Ontsluierd*' om een paar

punten van vergelijking te verschaffen. In Deel I, blz. 388-9 (Engelse uitgave) werd gevraagd waarom de fysiologen met al hun grote geleerdheid niet de teratologische verschijnselen konden verklaren? Iedere anatoom die de ontwikkeling en de groei van het embryo tot 'onderwerp van bijzondere studie' heeft gemaakt, kan zonder veel hersenwerk mededelen wat de dagelijkse ondervinding en het getuigenis van zijn eigen ogen hem laten zien, namelijk dat tot een bepaalde periode het menselijke embryo een reproductie is van een jong kikvorsachtig dier in het stadium dat volgt op het ei - een kikkervisje. Maar geen enkele fysioloog of anatoom schijnt op het idee te zijn gekomen om op de ontwikkeling van de mens - vanaf zijn eerste stoffelijke verschijnen als kiem tot zijn uiteindelijke vorming en geboorte - de pythagorische esoterische leer van de metempsychose toe te passen, die door de critici zo verkeerd wordt uitgelegd. De betekenis van het axioma: 'Een steen wordt een plant; een plant een dier; een dier een mens, enz.' werd al elders gegeven in verband met de geestelijke en stoffelijke evolutie van mensen op deze aarde. Wij zullen er nu een paar woorden aan toevoegen om de zaak duidelijker te maken.

Wat is de oorspronkelijke vorm van de toekomstige mens? Een zaadje, een stofdeeltje, zeggen sommige fysiologen; een molecule, een ei van het ei, zeggen anderen. Indien het kon worden geanalyseerd - met een microscoop of op een andere manier - waaruit moeten wij dan verwachten dat het is samengesteld? Analoog geredeneerd, zouden wij zeggen: uit een kern van anorganische stof, uit de circulatie op het kiempunt afgezet, en verbonden met een neerslag van organische stof. Met andere woorden, deze oneindig kleine kern van de toekomstige mens is samengesteld uit dezelfde elementen als een steen - uit dezelfde elementen als de aarde, die de mens bestemd is te bewonen. Mozes heeft volgens de kabbalisten gezegd dat er aarde en water nodig waren om een levend wezen te maken, en zo zou men kunnen zeggen dat de mens het eerst als een steen verscheen.

Na verloop van drie of vier weken heeft het ei het uiterlijk van een plant aangenomen; het ene uiteinde is bolvormig geworden en het andere spits toelopend als een wortel. Bij het ontleden blijkt het evenals een ui te zijn samengesteld uit heel tere laagjes of vliezen, waarin zich een vloeistof bevindt. De laagjes naderen elkaar aan het benedeneinde en het embryo hangt aan de wortel van de navelstreng, vrijwel zoals een vrucht aan een tak. De steen is nu door 'metempsychose' veranderd in een plant. Dan begint het embryonale wezen zijn ledematen van binnen naar buiten uit te steken en zijn gelaatstrekken te ontwikkelen. De ogen zijn zichtbaar als twee zwarte stippen; de oren, de neus en de mond vormen indeukingen als de punten van een ananas, voordat zij naar buiten beginnen uit te steken. Het embryo ontwikkelt zich tot een op een dier lijkende foetus - in de vorm van een kikkervisje - en leeft en groeit in het water als een amfibisch reptiel. Zijn monade is nog niet menselijk of onsterfelijk geworden, want de kabbalisten delen ons mee dat dit pas gebeurt op het 'vierde uur'. Eén voor één neemt de foetus de kenmerken van de mens aan; het eerste zuchtje van de onsterfelijke adem gaat door zijn wezen; hij beweegt; en de goddelijke essentie vestigt zich in het kinderlichaam, dat zij zal bewonen tot het ogenblik van de stoffelijke dood, wanneer de mens een geest wordt.

Dit geheimzinnige vormingsproces van negen maanden wordt door de kabbalisten de voltooiing van de 'individuele cyclus van evolutie' genoemd. Zoals de foetus zich in het vruchtwater in de baarmoeder ontwikkelt, zo ontkiemen de aarden in de universele ether, of het astrale fluïdum, in de schoot van het Heelal. Deze kosmische kinderen zijn evenals hun dwergbewoners eerst kernen; dan eitjes; dan worden ze geleidelijk rijp; worden op hun beurt moeders en ontwikkelen minerale, plantaardige, dierlijke en menselijke vormen. Van het middelpunt tot de omtrek, van het onwaarneembare blaasje tot de verst denkbare grenzen van de Kosmos, volgen die verheven denkers, de occultisten, cyclus na cyclus die in elkaar opgaan en die een eindeloze reeks vormen en daarvan deel uitmaken. Het embryo dat evolueert in zijn vóórgeboortelijke sfeer, het individu in zijn gezin, het gezin in de staat, de staat in de mensheid, de aarde in ons stelsel, dat stelsel in zijn centrale heelal, het heelal in de Kosmos, en de Kosmos in de ENE OORZAAK . . . zo luidt hun filosofie van de evolutie die, zoals wij zien, verschilt van die van Haeckel:

'Alle zijn slechts delen van één ontzagwekkend geheel,
Waarvan het lichaam de Natuur is, en (Parabrahm) de ziel . . .'

Dit zijn de bewijzen van het occultisme, en zij worden door de wetenschap verworpen. Maar hoe moet in dit geval de kloof tussen het denkvermogen van de mens en van het dier worden overbrugd? Wanneer wij ten behoeve van de redenering even aannemen dat de mensaap en de *homo primigenius* een gemeenschappelijke voorvader hadden (zoals dit bij de hedendaagse bespiegelingen wordt uitgedrukt), hoe verklaart men dan dat de twee groepen zo sterk van elkaar afwijken wat hun verstandelijke vermogens betreft? Zeker, men zou de occultist kunnen zeggen dat het occultisme, en de wetenschap volgt het daarin, een *gemeenschappelijke* voorvader toekent aan aap en mens, want het laat de eerstgenoemde afstammen van de primitieve mens. Ja, maar die 'primitieve mens' was slechts *mens* in uiterlijke vorm. Hij was *verstandeloos* en *zielloos* toen hij met een

vrouwelijk dierlijk monster de voorvader van een reeks apen verwekte. Deze bespiegeling – als het een bespiegeling is – is tenminste logisch en overbrugt de kloof tussen het denkvermogen van de mens en het dier. Zo verklaart zij het tot nu toe onverklaarbare. Het feit dat de wetenschap bijna zeker is dat in het tegenwoordige stadium van evolutie de vereniging van mens en dier geen nakomelingen zal opleveren, wordt elders beschouwd en verklaard.

Wat is dan het fundamentele verschil tussen de aanvaarde (of vrijwel aanvaarde) conclusies, zoals geformuleerd in *The Pedigree of Man*, namelijk dat de mens en de aap een gemeenschappelijke voorvader hebben, en de leringen van het occultisme, die deze conclusie verwerpen en het feit aannemen, dat alle dingen en alle levende wezens uit één gemeenschappelijke bron zijn ontstaan? Volgens de materialistische wetenschap is de mens geleidelijk geëvolueerd tot wat *hij nu is*, en is hij, uitgaande van het eerste deeltje protoplasma, *monere* genaamd (dat zoals men ons zegt, evenals de rest, 'in de loop van onmetelijke tijden is voortgekomen uit enige of uit één enkele, *spontaan ontstaande* oervorm, die aan één evolutiewet heeft gehoorzaamd'), gegaan door 'onbekende en onkenbare' soorten tot aan de aap, en vandaar tot de mens. Waar men de overgangsvormen kan vinden, vertelt men ons niet; om de eenvoudige reden dat er nog nooit 'ontbrekende schakels' tussen de mens en de apen zijn gevonden, hoewel dit feit mensen als Haeckel op geen enkele manier belet ze *ad libitum* te verzinnen.

Ze zullen ook nooit worden gevonden; eenvoudig omdat men die schakel, die de mens met zijn ware voorgeslacht verbindt, zoekt op het objectieve gebied en in de stoffelijke wereld van de vormen, terwijl hij veilig voor de microscoop en het ontleedmes is verborgen in het dierlijke tabernakel van de mens zelf. Wij herhalen wat wij in *Isis Ontsluierd* hebben gezegd:

'... Alle dingen hadden hun oorsprong in de geest – de evolutie is oorspronkelijk van bovenaf begonnen en naar beneden voortgegaan, in plaats van omgekeerd, zoals volgens de theorie van Darwin. Met andere woorden, er was een geleidelijke verstoffelijking van vormen, tot een bepaald uiterste van verlaging was bereikt. Dit is het punt waar de leer van de moderne evolutie de arena van de speculatieve hypothese binnengaat. Bij dit tijdperk aangekomen, zal het ons gemakkelijker zijn de *antropogenese* van Haeckel te begrijpen, die de stamboom van de mens afleidt 'van zijn protoplasma-wortel, bedolven door de modder van zeeën die bestonden vóór de oudste, fossielen bevattende gesteenten waren afgezet', zoals professor Huxley uiteenzet. Wij kunnen nog gemakkelijker geloven dat de mens (van de derde Ronde) is geëvolueerd 'door geleidelijke verandering van een (astraal) zoogdier met een aapachtige vorm', wanneer wij bedenken dat volgens Berosus dezelfde theorie (hoewel in meer beknopte en minder elegante, maar toch even begrijpelijke bewoordingen) duizenden jaren vóór zijn tijd werd verkondigd door de mens-vis Oannes of Dagon, de half-demon van Babylonië' (hoewel in enigszins andere vorm).

'Maar wat ligt er achter de darwinistische lijn van afstamming? Voorzover het hem betreft, alleen maar 'onverifieerbare hypothesen'. Want, zoals hij het uitdrukt, hij beschouwt alle wezens 'als afstammelingen in de rechte lijn van enkele wezens die leefden lang voor de eerste laag van het Siluur werd afgezet'. Hij doet geen poging ons mee te delen wie deze 'enkele wezens' waren. Maar dit beantwoordt heel goed aan ons doel, want doordat hij toegeeft dat zij bestaan en een beroep doet op de Ouden om dit te bevestigen en uit te werken, ontvangt dit denkbeeld het zegel van wetenschappelijke goedkeuring ...'

Inderdaad, zoals wij ook in ons eerste boek zeiden: 'Indien wij de theorie van Darwin over de ontwikkeling van de soorten aanvaarden, zien wij dat zijn uitgangspunt zich voor een open deur bevindt. Het staat ons vrij met hem aan deze kant te blijven of de drempel te overschrijden, waarachter het grenzeloze en het onbegrijpelijke, of liever het onuitsprekelijke ligt. Al is onze sterfelijke taal ontoereikend om uit te drukken wat onze geest – terwijl die op deze aarde is – vaag onderscheidt in het grote 'aan de andere kant', toch moet deze geest dat op een bepaald punt in de tijdloze eeuwigheid begrijpen.' Maar wat ligt er 'aan de andere kant' van de theorie van Haeckel? Wel, Bathybius Haeckelii, en meer niet!

Een verdergaand antwoord wordt gegeven in Afdeling III, Aanhangsels.

Noten:

1. Een allegorische verwijzing naar de 'heilige dieren' van de Dierenriem en andere hemellichamen. Sommige kabbalisten zien er de oervormen van de dieren in.
2. In 'Hesiodus' schept Zeus zijn *derde* mensenras uit essen. In de 'Popol Vuh' wordt het derde Ras geschapen uit de boom *Tzita* en het merg van het riet, dat *sibac* wordt genoemd. Maar *sibac* betekent 'ei' in de mysterietaal van de *artufa's* (of inwijdingsgrotten). In een verslag dat Don Baptista Pino in 1812 aan de Cortes zond, wordt gezegd: 'Alle pueblo's hebben hun *artufa's* - zo noemen de inheemsen de onderaardse vertrekken met slechts één deur, waar zij (in het geheim) bijeenkomen . . . Dit zijn ontoegankelijke tempels . . . en de deuren zijn voor de Spanjaarden altijd gesloten . . . Zij vereren de zon en de maan . . . het vuur en de grote SLANG (de scheppende kracht), waarvan de eieren *sibac* worden genoemd.'
3. Er is *esoterisch* een aanzienlijk verschil tussen de woorden *sarpa* en *naga*, hoewel zij door elkaar worden gebruikt. *Sarpa* (slang) komt van de wortel *srip*, *serpo*, kruipen; en zij worden 'ahi' genoemd, van *ha*, verlaten. 'De *sarpa* werd voortgebracht uit het haar van Brahma dat, tengevolge van zijn schrik bij het zien van de yaksha's die hij had geschapen, vreselijk om aan te zien, van zijn hoofd viel, waarbij iedere haar een slang werd. Ze worden *sarpa* genoemd omdat ze kruipen en *ahi*, omdat ze het hoofd hadden verlaten' (Wilson). Maar de *naga's* kruipen niet, ondanks hun slangenstaart, maar volgens de allegorieën slagen ze erin te lopen, te rennen en te strijden.
4. Wilson vertaalt het woord door 'halfgoden' (zie zijn *Vishnu Purana*, blz. 130); maar *rauma's* of *raumya's* zijn eenvoudig een ras, een stam.
5. xii, 10, 308.
6. 'Vishnu Purand.
7. 'Doctrines of Descent and Darwinism', blz. 186-7. Het hier bedoelde 'onbekende voorgeslacht' zijn de oorspronkelijke astrale oervormen. Vgl. § II, blz. 260(a).
8. Zie vers 24.
9. Deze 'dieren' of monsters zijn niet de antropoïden of andere aapsoorten, maar inderdaad wat de antropologen de 'ontbrekende schakel' zouden kunnen noemen, de primitieve lagere mens; zie hieronder.
10. De schande van hun dierlijke oorsprong, waarop onze hedendaagse geleerden de nadruk zouden leggen, indien zij dat konden.
11. Zie 'Esoteric Buddhism'.
12. 'Een heel sterk argument ten gunste van variabiliteit wordt verschaft door de wetenschap van de embryologie. Is de mens in de baarmoeder niet . . . een enkele cel, een plant met drie of vier blaadjes, een kikkervisje met kieuwen, een zoogdier met een staart en tenslotte een primate (?) en een tweevoeter? Het is nauwelijks mogelijk in de evolutie van het embryo niet een vluchtige schets, een getrouwe samenvatting te zien van de hele organische reeks.' (Lefèvre, *Philosophy*, blz. 484.)
De bedoelde samenvatting betreft echter slechts de *voorraad van typen* die is opgeslagen in de mens, de microkosmos. Deze eenvoudige verklaring komt tegemoet aan alle bezwaren, zoals de aanwezigheid van de rudimentaire staart in de foetus - een feit waarmee Haeckel en Darwin triomfantelijk paraderen als een afdoend bewijs ten gunste van de theorie van de aap-voorvader. *Er kan ook op worden gewezen dat de aanwezigheid van een plant met blaadjes in het embryonale stadium niet wordt verklaard uit de gewone beginselen van de evolutieleer.* De darwinisten hebben de mens niet door het plantenrijk gevolgd, maar de occultisten wel. *Waarom dan dit verschijnsel bij het embryo, en hoe verklaren de darwinisten dit?*
13. 'The Proofs of Evolution', een lezing van Haeckel.
14. Cory: 'Ancient Fragments'.
15. 'Origin of Species', blz. 448, 489, eerste druk.

STANZA 9

DE LAATSTE EVOLUTIESTADIA VAN DE MENS

§ (33) De scheppers hebben berouw. (34) Zij doen boete voor hun nalatigheid. (35) De mensen krijgen denkvermogen. (36) Het vierde ras ontwikkelt een volkomen spraak. (37) Alle androgyne eenheden worden gescheiden en worden biseksueel.

33. TOEN ZIJ DIT ZAGEN (*de met de dieren begane zonde*), WEENDEN DE LHA'S (*de geesten, 'de zonen van wijsheid'*) DIE GEEN MENSEN HADDEN GEBOUWD (*die hadden geweigerd te scheppen*), EN ZEIDEN:

34. 'DE AMANASA (*de 'verstandelozen'*) HEBBEN ONZE TOEKOMSTIGE WONINGEN ONTWIJD (*a*). DIT IS KARMA. LATEN WIJ IN DE ANDERE WONEN. LATEN WIJ HUN IETS BETERS LEREN, OPDAT ER NIET IETS ERGERS GEBEURT.' DAT DEDEN ZIJ

35. TOEN WERDEN ALLE MENSEN MET MANAS (*denkvermogen*) BEGIFTIGD. ZIJ ZAGEN DE ZONDE VAN DE VERSTANDELOZEN.

Maar zij hadden zich al *gescheiden* vóór de straal van de goddelijke rede het duistere gebied van hun nog sluimerende denkvermogen had verlicht, en zij hadden *gezondigd*, of beter gezegd, zij hadden onbewust kwaad gedaan door een gevolg teweeg te brengen dat onnatuurlijk was. Toch zal, evenals de zes andere oorspronkelijke broeder- of mederassen, zelfs ook dit zevende, van toen af gedegenereerde ras - dat tengevolge van de begane *zonde* voor zijn uiteindelijke ontwikkeling zijn tijd zal moeten afwachten - *zich op de laatste dag* op een van de zeven paden *bevinden*. Want 'de wijzen' bewaken het huis van de natuurlijke orde, en zij nemen in het geheim voortreffelijke vormen aan'. Maar we moeten nagaan of de 'dieren' waarmee zij waren omgegaan, tot een aan de zoölogie bekende soort behoorden.

(*a*) De 'zondeval' vond volgens de oude wijsheid en de oude geschriften plaats, zodra Daksha (de gereïncarneerde schepper van mensen en dingen in het begin van het derde Ras) verdween om plaats te maken voor dat deel van de mensheid dat zich had 'gescheiden'. De Toelichting verklaart de bijzonderheden die aan de 'zondeval' voorafgingen, als volgt:

'In de beginperiode van de vierde evolutie van de mens vertakte het mensenrijk zich in een aantal verschillende richtingen. De uiterlijke vorm van de eerste exemplaren ervan was niet gelijk, want met de voertuigen (de eivormige uitwendige omhulsels, waarin de toekomstige volledig stoffelijke mens rijpte) werd vaak, voordat zij verhardden, geknoeid tengevolge van vermenging met reusachtige dieren van nu onbekende soorten, die behoorden tot experimenten van de Natuur. Het gevolg was dat er tussenrassen van monsters, half dier, half mens, werden voortgebracht. Maar omdat dit mislukkingen waren, werd hun niet toegestaan lang te ademen en te leven, hoewel de 'ei-geboren' zonen verschillende van hun wijfjes als gezellinnen tot zich hadden genomen en andere menselijke monsters hadden voortgebracht. Dit kwam doordat de intrinsieke overmacht van de psychische over de fysieke natuur nog erg zwak was en nauwelijks tot stand was gekomen. Later, toen de diersoorten en de mensenrassen geleidelijk in evenwicht kwamen, scheidden ze zich en vermengden zich niet langer. De mens schiep niet meer - hij verwekte. Maar in de oude tijden verwekte hij zowel dieren als mensen. Daarom spraken de wijzen naar waarheid en met wijsheid, toen zij spraken over mannen die geen door wil voortgebracht nageslacht meer hadden, maar die verschillende dieren zowel als danava's (reuzen) verwekten bij wijfjes van andere soorten - dieren waarvan men veronderstelde dat deze als (of een soort van) zonen van hen waren; terwijl zij (de menselijke mannen) later weigerden om als (vermeende) vaders van stomme schepselen te worden beschouwd. Toen de koningen en de Heren van de laatste rassen (het derde en het vierde) dit (deze stand van zaken) zagen, legden zij het zegel van verbod op de zondige gemeenschap. Dit stoorde de werking van

karma; het ontwikkelde nieuw (karma). Zij (de goddelijke koningen) sloegen de schuldigen met onvruchtbaarheid. Zij vernietigden de rode en blauwe rassen.'

In een andere toelichting vinden wij:

'Er waren zelfs in latere tijden dier-mensen met rode en blauwe gezichten; niet uit werkelijke gemeenschap (tussen mensen en dieren), maar door afstamming.'

En nog een andere passage spreekt over:

'Roodharige mensen met een donkere huidskleur, die op handen en voeten lopen, die zich bukken en overeind komen (overeind staan en weer op hun handen vallen), die spreken als hun voorvaders en op hun handen lopen zoals hun reusachtige voormoeders.'

Misschien zullen aanhangers van Haeckel hierin niet de *homo primigenius* herkennen, maar enkele lagere stammen, zoals sommige stammen van Australische wilden. Niettemin zijn zelfs deze geen afstammelingen van de mensapen, maar van menselijke vaders en halfmenselijke moeders, of beter gezegd van menselijke monsters - die 'mislukkingen', die in de eerste Toelichting zijn genoemd. De werkelijke mensapen, de *catarrhini* en *platyrrhini* van Haeckel, kwamen veel later, aan het einde van de periode van Atlantis. De orang-oetan, de gorilla, de chimpansee en de hondskopaap zijn de laatste en zuiver fysieke ontwikkelingen uit lagere antropeïde zoogdieren. Zij hebben een vonk van de zuiver menselijke essentie in zich; de mens daarentegen heeft geen druppel apebloed² in zijn aderen. Dit zeggen de oude wijsheid en de universele overlevering.

Men vraagt: hoe kwam de scheiding van de geslachten tot stand? Moeten we de oude joodse fabel geloven, van de rib van Adam waaruit Eva voortkwam? Zelfs dit geloof is logischer en redelijker dan dat van de afstamming van de mens van de vierhandigen zonder enig voorbehoud; want het eerstgenoemde verbergt een esoterische waarheid in de vorm van een fabel, terwijl het laatstgenoemde geen dieper feit verhuult dan een verlangen de mensheid een materialistische fictie op te dringen. De rib is been, en wanneer we in Genesis lezen dat Eva uit de rib werd gemaakt, betekent dit alleen dat het *ras met beenderen* werd voortgebracht uit een voorafgaand ras of voorafgaande rassen die 'beenderloos' waren. Dit is een esoterisch leerstuk dat wijd en zijd is verspreid, omdat het in zijn verschillende vormen bijna universeel is. Een traditie uit Tahiti zegt dat de mens werd geschapen uit *araea*, 'rode aarde'. Taaroa, de scheppende macht, de voornaamste god, 'bracht de mens voor veel jaren, voor veel levens in slaap'; dit betekent rasperiodes en heeft betrekking op zijn *verstandelijke slaap*, zoals elders is aangetoond. In die tijd trok de godheid een *ivi* (been) uit de man en dit werd een vrouw³.

Wat de allegorie ook mag betekenen, zelfs de exoterische betekenis ervan maakt een *goddelijke* bouw van de mens, 'een voorvader', nodig. Geloven wij dan in zulke 'bovennatuurlijke' wezens? Wij zeggen nee. Het occultisme heeft nooit in iets *buiten* de natuur geloofd, beziel of onbeziel. Ook zijn we geen aanbidders van de kosmos of polytheïsten, omdat we geloven in 'de hemelse mens' en goddelijke mensen, want we worden gesteund door het opeengestapelde getuigenis van eeuwen, met zijn onveranderlijke uitspraken op elk belangrijk punt; de wijsheid van de Ouden en de UNIVERSELE traditie. We verwerpen echter iedere ongefundeerde traditie die aan de strikte allegorie en symboliek is ontgroeid en in exoterische geloofsopvattingen werd opgenomen. Maar wat in *overal gelijklopende tradities* is bewaard, kan alleen door opzettelijke blindheid worden verworpen. Daarom geloven we in rassen van andere wezens dan wijzelf in ververwijderde geologische tijdperken; in rassen van etherische mensen, die volgden op *onlichamelijke*, 'arupd'-mensen met een vorm maar zonder vaste substantie, reuzen die aan ons, dwergen, voorafgingen; in dynastieën van goddelijke wezens: die koningen en leraren van het derde Ras in kunsten en wetenschappen, in vergelijking waarmee onze kleine hedendaagse wetenschap nog minder heeft te betekenen dan de elementaire rekenkunde ten opzichte van de meetkunde.

Nee, beslist niet. We geloven niet in *bovennatuurlijke*, maar alleen in *bovenmenselijke* of liever *tussenmenselijke* intelligenties. Men kan gemakkelijk het gevoel van weerzin begrijpen dat een ontwikkeld mens zou hebben, als hij werd gerekend tot de bijgelovigen en onwetenden; en men kan zelfs de grote waarheid inzien van de volgende uitspraak van Renan: 'Het bovennatuurlijke is geworden als de erfzonde, een smet waarover iedereen zich schijnt te schamen zelfs die heel godsdienstige mensen die in onze tijd weigeren ook maar een *minimum* aan bijbelwonderen in al hun grofheid te aanvaarden en die, terwijl ze proberen deze tot een *minimum* terug te brengen, ze in de verste uithoeken van het verleden verstoppen en verbergen.'

Maar het 'bovennatuurlijke' van Renan behoort tot het dogma en zijn dode letter. Het heeft niets te maken met de geest ervan en ook niet met de werkelijkheid van de natuurfeiten. Als de theologie ons vraagt te geloven dat er vier- of vijfduizend jaar geleden mensen waren die 900 jaar en langer leefden, en dat een gedeelte van de mensheid, uitsluitend de vijanden van het volk van Israël, bestond uit reuzen en monsters, dan weigeren we te geloven dat zoiets *5000 jaar geleden* in de Natuur bestond. Want de Natuur gaat nooit met sprongen en schokken vooruit, en de logica en het gezonde verstand, zowel als de geologie, de antropologie en etnologie, zijn terecht tegen zulke beweringen in opstand gekomen. Maar als diezelfde theologie haar fantastische chronologie had verlaten en had beweerd dat vijf miljoen jaar geleden mensen 969 jaar - de leeftijd van Methusalem - leefden, dan zouden we tegen deze bewering niets hebben in te brengen. Want in die tijd was het stoffelijke

omhulsel van de mens, vergeleken met het tegenwoordige menselijke lichaam, als dat van een megalosaurus ten opzichte van een gewone hagedis.

Een bioloog oppert een andere moeilijkheid. De mens is de enige soort die zich onderling kan voortplanten, hoe ongelijk de rassen ook zijn. 'Er is geen sprake van selectie tussen *mensenrassen*, zeggen de anti-darwinisten, en geen evolutionist kan dat argument ontkennen, dat heel triomfantelijk de *eenheid van de soort* bewijst. Hoe kunnen de occultisten dan volhouden dat een deel van de mensheid van het vierde Ras jongen verwekte bij wijfjes van een ander, slechts *half-menselijk*, zo niet geheel dierlijk ras, en dat de bastaardvormen die het gevolg waren van die vereniging, zich niet alleen vrijelijk voortplantten, maar de voorouders van de hedendaagse mensapen voortbrachten? De esoterische wetenschap antwoordt hierop dat dit gebeurde in het allereerste ontwikkelingsstadium van de stoffelijke mens. Sindsdien heeft de Natuur haar werkwijzen veranderd en onvruchtbaarheid is het enige gevolg van deze misdaad van bestialiteit door de mens. Maar we hebben hiervan nog steeds bewijzen. De Geheime Leer zegt dat de *eenheid van de soort van de mensheid* zelfs nu uitzonderingen kent. Want er zijn, of liever er waren enige jaren geleden nog, afstammelingen van deze half-dierlijke stammen of rassen, zowel van ververwijderde Lemurische als van Lemuro-Atlantische oorsprong. De wereld kent ze als Tasmaniërs (nu uitgestorven), Australiërs, bewoners van de Andamanen-eilanden, enz. De afstamming van de Tasmaniërs kan bijna worden bewezen door een feit dat Darwin sterk trof, zonder dat hij er wijs uit kon worden. Dit feit verdient aandacht.

Nu hebben De Quatrefages en andere biologen die de ontwikkeling van alle mensen uit één stel voorouders proberen te bewijzen, juist uit het feit dat elk ras van de mensheid zich met elk ander ras kan kruisen, bij hun berekeningen *uitzonderingen* weggelaten, die in dit geval de regel niet bevestigen. Menselijke kruisingen zijn misschien sinds de tijd van de scheiding van de geslachten een algemene regel geweest, terwijl toch die andere wet zich kan laten gelden, namelijk die van onvruchtbaarheid tussen twee mensenrassen, evenals tussen twee verschillende diersoorten, in die zeldzame gevallen dat een Europeaan, die het niet beneden zich acht in een vrouw van een wilde stam een levensgezellin te zien, een lid van zo'n gemengde stam verkiest⁸. Darwin wijst op een dergelijk geval bij een stam in Tasmanië, waarvan de vrouwen plotseling *en masse* door onvruchtbaarheid werden getroffen, enige tijd na de komst van de Europese kolonisten. De grote bioloog probeerde dit feit te verklaren uit de verandering van levenswijze, voedsel, omstandigheden, enz., maar gaf tenslotte het zoeken naar de oplossing van het mysterie op. Voor de occultist ligt deze voor de hand. 'Kruising', zoals het wordt genoemd, van Europeanen met Tasmaanse vrouwen - d.w.z. vertegenwoordigsters van een ras waarvan de voorouders een 'zielloos' en verstandeloos monster en een werkelijk mens waren (hoewel de laatste evengoed verstandeloos was) - bracht steriliteit teweeg. Dit gebeurde niet alleen als gevolg van een fysiologische wet, maar ook als een voorschrift van de *karmische* evolutie betreffende het verdere voortbestaan van het abnormale ras. De wetenschap is *nog niet* bereid in enig bovengenoemd punt te geloven - maar zij zal op de lange duur wel moeten. Laten wij bedenken dat de esoterische filosofie slechts de leemten opvult die de wetenschap heeft opengelaten, en haar onjuiste vooronderstellingen verbetert.

Toch steunen de geologie en zelfs de botanie en de zoölogie op dit punt de esoterische leringen. Veel geologen hebben naar voren gebracht dat de oorspronkelijke bewoner van Australië - die immers leeft in en met een *archaische fauna en flora* - uit een enorm ver verleden afkomstig moet zijn. De hele omgeving van dit geheimzinnige ras, over de oorsprong waarvan de etnologie zwijgt, getuigt voor de waarheid van de esoterische opvatting.

'Het is heel merkwaardig', zegt Jukes⁹, 'dat niet alleen deze buideldieren (de zoogdieren die werden gevonden in de leisteen te Stonesfield in Oxfordshire), maar ook verschillende schelpen - zoals bijvoorbeeld de *Trigonas* en zelfs enige planten die als fossielen in de oölitische gesteenten worden gevonden - veel meer lijken op de nu in Australië levende, dan op de levende vormen van enig ander deel van de aardbol. Dit zou men kunnen verklaren door te veronderstellen dat er *in Australië* sinds de oölitische (Jura) periode *minder verandering heeft plaatsgevonden dan elders*, en dat de Australische flora en fauna als gevolg daarvan iets van het oölitische type hebben behouden, *terwijl dit op de rest van de aardbol geheel is verdrongen en vervangen*.' (!!)

Waarom heeft er in Australië minder verandering plaatsgevonden dan elders? Wat is de bestaansreden voor zo'n 'vloek van vertraging'? Het komt eenvoudig doordat de ontwikkeling van de aard van de omgeving gelijke tred houdt met die van het desbetreffende ras. Overeenstemmingen heersen op elk gebied. De overlevenden van die late Lemuriërs, die ontkwamen aan de vernietiging van hun medemensen toen het hoofdcontinent werd overstroomd, werden de voorouders van een deel van de hedendaagse inheemse stammen. Omdat zij tot een heel laag onderras behoren, oorspronkelijk verwekt bij dieren en monsters waarvan de fossielen nu mijlen diep onder de zeebodem rusten, is hun stam blijven voortbestaan in een omgeving die sterk is onderworpen aan de *wet van vertraging*. Australië is een van de oudste landen die nu boven water liggen en bevindt zich in het seniele verval van de ouderdom, ondanks zijn '*maagdelijke bodem*'. Het kan geen nieuwe vormen voortbrengen, tenzij het wordt geholpen door nieuwe en krachtige rassen en door kunstmatige bebouwing en teelt.

Laten we echter weer terugkeren tot de geschiedenis van het derde Ras, het 'zweetgeborene', het 'eierleggende' en het 'androgyn'. Terwijl het in zijn eerste begin bijna geslachtloos was, werd het, natuurlijk heel geleidelijk, tweeslachtig of androgyn. De overgang van de eerste tot de laatste transformatie nam talloze generaties in beslag; in die tijd ontwikkelde de enkelvoudige cel die uit de eerste ouder (de twee in één) voortkwam, zich eerst tot een tweeslachtig wezen; vervolgens bracht de cel, die een gewoon ei werd, een wezen met één geslacht voort. De mensheid van het derde Ras is de geheimzinnigste van de vijf tot dusver ontwikkelde rassen. Het mysterie van het 'hoe' van de voortbrenging van de afzonderlijke geslachten moet hier natuurlijk heel duister blijven, omdat het tot het terrein van de embryoloog en de specialist behoort, en dit boek slechts de ruwe hoofdlijnen van het proces weergeeft. Maar het is duidelijk dat de individuen van de mensheid van het derde Ras zich in hun voorgeboortelijke omhulsels of eieren¹² begonnen te scheiden, en daaruit tevoorschijn kwamen als verschillende mannelijke en vrouwelijke baby's, eeuwen na het verschijnen van hun eerste voorouders. En terwijl de geologische tijdperken elkaar opvolgden, begonnen de nieuwgeboren onderrassen hun aangeboren vermogens te verliezen. Tegen het einde van het vierde *onderras* verloor de baby zijn vermogen om te lopen zodra hij uit zijn omhulsel was bevrijd, en tegen het einde van het vijfde werd de mensheid geboren onder dezelfde omstandigheden en op precies dezelfde manier als onze historische generaties. Dit vereiste natuurlijk miljoenen jaren. De lezer is in Stanza II op de hoogte gesteld van de benaderende getallen, tenminste van de exoterische berekeningen.

We naderen nu het keerpunt in de evolutie van de rassen. Laten we zien wat de occulte filosofie zegt over de oorsprong van de taal.

36. HET VIERDE RAS ONTWIKKELDE DE SPRAAK.

De Toelichtingen verklaren dat het eerste Ras – de etherische of astrale zonen van yoga, ook de 'zelfgeborenen' genoemd – zonder spraak (in onze betekenis) was, omdat het op ons gebied geen denkvermogen had. Het tweede Ras had een 'klanktaal', namelijk zangerige geluiden die alleen uit klinkers bestonden. Het derde Ras ontwikkelde in het begin een soort taal die maar een geringe verbetering inhield ten opzichte van de verschillende geluiden in de Natuur en van de kreten van reusachtige insecten en van de eerste dieren, die echter in de tijd van de 'zweetgeborenen' (het *vroege* derde Ras) nog maar nauwelijks aan het ontstaan waren. In de tweede helft daarvan, toen de 'zweetgeborenen' de 'ei-geborenen' (*halverwege* het derde Ras) voortbrachten, en toen deze, in plaats van 'uit te komen' (de lezer vergeve ons deze nogal belachelijke uitdrukking, als die in onze tijd op mensen wordt toegepast) als androgyn wezens, zich begonnen te ontwikkelen tot afzonderlijke mannen en vrouwen; en toen dezelfde evolutiewet hen ertoe bracht hun soort op geslachtelijke manier voort te planten – een handelwijze die de scheppende goden, gedwongen door de karmische wet, noodzaakte in *verstandeloze* mensen te incarneren – pas toen werd de spraak ontwikkeld. Maar zelfs toen was het niet meer dan een allereerste poging. Het hele mensenras had in die tijd 'één taal en één spraak'. Dit weerhield de laatste twee onderrassen van het derde Ras¹³ er niet van, steden te bouwen en de eerste zaden van de beschaving tot in wijde omtrek te zaaien, onder de leiding van hun goddelijke leraren¹⁴ en hun eigen reeds ontwaakte denkvermogen. Laat de lezer ook in gedachten houden dat, evenals elk van de zeven rassen, ook elk klein onderdeel van die rassen in vier tijdperken is verdeeld – het gouden, zilveren, bronzen en ijzeren tijdperk¹⁵. De spraak heeft zich volgens de occulte leer in onderstaande volgorde ontwikkeld:

I. Eenlettergrepige spraak; de spraak van de eerste vrijwel volledig ontwikkelde mensen aan het eind van het derde Wortelras, de 'goudkleurige' of gele mensen, na hun scheiding in geslachten en het volledige ontwaken van hun denkvermogen. Daarvóór stonden zij met elkaar in verbinding door middel van wat nu 'gedachteoverbrenging' zou worden genoemd, hoewel – met uitzondering van het ras dat de 'zonen van wil en yoga' wordt genoemd, het eerste waarin de 'zonen van wijsheid' zich hadden geïncarneerd – het denken in de wordende stoffelijke mens weinig was ontwikkeld en nooit uitkwam boven een laag aards niveau. Terwijl hun stoffelijke lichamen tot de aarde behoorden, bleven hun monaden op een veel hoger gebied. De taal kon niet goed worden ontwikkeld voordat zij volledig in het bezit waren gekomen van hun denkvermogen en dit hadden ontwikkeld. Deze eenlettergrepige spraak was om zo te zeggen de klinkervoorgangster van de met harde medeklinkers gemengde eenlettergrepige talen, die nog worden gebruikt door die gele rassen waarmee de antropologen bekend zijn¹⁶.

II. Deze taaleigenschappen ontwikkelden zich tot de agglutinerende talen. Deze werden door sommige Atlantische rassen gesproken, terwijl andere stammen van het vierde Ras de moedertaal behielden. En omdat talen hun cyclische evolutie hebben, hun kinderjaren, zuiverheid, groei, *val in de stof*, vermenging met andere talen, volwassenheid, verval en tenslotte hun dood¹⁷, kwam ook de oorspronkelijke spraak van de meest beschaafde Atlantische rassen – de taal die in oude Sanskrietboeken wordt aangeduid als 'Rakshasi Bhasa' tot

verval en stierf vrijwel uit. Terwijl de 'bloem' van het vierde Ras meer en meer naderde tot het toppunt van stoffelijke en intellectuele evolutie, en zo aan het ontstaande vijfde (het Arische) Ras de inflecterende, hoogontwikkelde talen als erfdeel naliet, raakten de agglutinerende talen in verval en bleven als een fragmentarisch fossiel idioom bestaan, dat nu verstrooid is geraakt en nagenoeg is beperkt tot de oorspronkelijke stammen van Amerika.

III. De inflecterende spraak - de wortel van het Sanskriet, ten onrechte 'de oudere zuster' van het Grieks genoemd, in plaats van de moeder ervan - was de eerste taal (nu de mysterietaal van de ingewijden van het vijfde Ras). In elk geval zijn de 'Semitische' talen de nakomelingen van de eerste fonetische verbasteringen van de oudste kinderen van het vroege Sanskriet. De occulte leer erkent geen onderverdelingen zoals het Arisch en het Semitisch en aanvaardt zelfs het Turanisch onder veel voorbehoud. De Semieten, vooral de Arabieren, zijn latere Ariërs - die in spiritualiteit zijn verminderd en in stoffelijk opzicht zijn vervolmaakt. Hiertoe behoren alle Joden en Arabieren. De eerstgenoemde stammen af van de Tchandala's van India, de paria's; velen van hen waren vroegere brahmanen die hun toevlucht zochten in Chaldea, in Scinde en Aria (Iran) en die inderdaad ongeveer 8000 jaar v.Chr. uit hun vader A-bram (niet-brahmaan) werden geboren. De laatstgenoemde, de Arabieren, zijn de afstammelingen van die Ariërs die in de tijd van de verspreiding van de volkeren niet naar India wilden gaan en van wie sommigen in de grensgebieden daarvan bleven, in Afghanistan en Kaboel⁷ en langs de Oxus, terwijl anderen doordrongen tot Arabië en daar binnenvielen.

Maar dit was toen Afrika als continent al was omhooggerezen. Intussen moeten wij, zo nauwkeurig als de beperkte ruimte toelaat, de geleidelijke evolutie van de nu werkelijk menselijke soort volgen. De oorsprong van de antropoïden moeten we zoeken in de plotseling tot staan gebrachte evolutie van bepaalde onderrassen en hun gedwongen en gewelddadige afbuiging naar de zuiver dierlijke lijn door kunstmatige kruising, in feite analoog aan het kweken van hybride vormen, die we nu hebben leren gebruiken in het planten- en dierenrijk.

In deze roodharige en met haar bedekte monsters, het resultaat van onnatuurlijke vereniging van mensen en dieren, incarneerden de 'Heren van Wijsheid' niet, zoals we zagen. Zo ontstonden door een lange reeks transformaties, die het gevolg waren van onnatuurlijke kruising (onnatuurlijke 'selectie'), na verloop van tijd de laagste soorten mensen; terwijl door verdere bestialiteit en de vrucht van hun eerste dierlijke pogingen tot voortplanting, een soort werd verwekt die zich eeuwen later ontwikkelde tot aapachtige zoogdieren⁸.

De scheiding van de geslachten vond niet plotseling plaats, zoals men misschien denkt. De Natuur gaat langzaam te werk bij alles wat zij doet.

37. HET ENE (*androgyn*) WERD TWEE; OOK ALLE LEVENDE EN KRUIPENDE WEZENS, DIE NOG ÉÉN WAREN; REUZENVISSEN, VOGELS EN SLAGEN MET HOORNKOPPEN (a).

Dit heeft kennelijk betrekking op het zogenaamde tijdperk van de amfibische reptielen, waarin volgens de wetenschap *geen mensen bestonden!* Maar wat konden de Ouden weten over antediluviaanse voorhistorische dieren en monsters! Niettemin vindt men in Deel VI van de Toelichtingen een passage die vrij vertaald als volgt luidt:

'Toen het derde zich scheidde en in zonde verviel door mens-dieren voort te brengen, werden deze (de dieren) wild, en mensen en dieren vernietigden elkaar. Vóór die tijd was er geen zonde en werd er geen leven genomen. Na (de scheiding) was het satya (yuga) ten einde. De eeuwige lente werd voortdurende verandering en de seizoenen volgden elkaar op. De kou dwong de mensen schuilplaatsen te bouwen en kleding te maken. Toen deed de mens een beroep op de hogere vaders (hogere goden of engelen). De nirmanakaya van de naga's, de wijze slangen en draken van het licht kwamen, en de voorlopers van de Verlichten (Boeddha's). Goddelijke koningen daalden neer en onderwezen de mensen in wetenschappen en kunsten, want de mens kon niet langer wonen in het eerste land (Adi-Varsha, het Eden van de eerste Rassen), dat in een wit bevroren lijk was veranderd.'

Het bovenstaande geeft veel te denken. We zullen zien wat uit deze korte verklaring kan worden afgeleid. Sommigen zijn misschien geneigd te denken dat deze meer betekent dan op het eerste gezicht schijnt.

Noten:

1. Dit vers in de Veda (X, 5-6), 'De zeven wijzen (stralen van wijsheid, Dhyani's) vormen zeven paden (of lijnen en in een andere betekenis ook rassen); naar één hiervan mag de gekwelde sterveling komen' - dat alleen vanuit het sterrenkundige en het kosmische aspect wordt geïnterpreteerd - is vol occulte betekenis. De 'paden' kunnen lijnen (maryadah) betekenen, maar het zijn in de eerste plaats lichtstralen die vallen op de paden die naar wijsheid leiden. (Zie Rig Veda IV, 5-13.) Het woord betekent 'wegen' of paden. Het zijn kortom de zeven stralen die vrijkomen uit het macrokosmische centrum, de zeven beginselen in de metafysische, de zeven rassen in de fysische betekenis. Het hangt er geheel van af welke sleutel men gebruikt.
2. 'Rig Veda', X, 10, 5, 2.
3. Het is bijna onmogelijk sommige van deze oude toelichtingen woordelijk te vertalen. We zijn vaak genooddaakt alleen de betekenis te geven, en zo de woordelijke vertalingen opnieuw te vertalen.
4. Rudra als een kumara is *lilalohita* - rood en blauw.
5. Dit zonder acht te slaan op de hedendaagse materialistische evolutie, die op de volgende wijze speculeert: 'De primitieve menselijke vorm, waaruit volgens ons alle mensenrassen voortkwamen, is al lang ondergegaan.' (Dit ontkennen wij; deze is alleen in omvang afgenomen en van samenstelling veranderd.) 'Maar veel feiten leiden tot de conclusie dat hij behaard en langschedelig was.' (De Afrikaanse rassen zijn zelfs *nu* in sterke mate langschedelig, maar de schedel van de paleolithische Neanderthaler, de oudste die we kennen, heeft een grote omvang en staat niet dichter bij de inhoud van de schedel van de gorilla dan die van enige andere levende mens.) 'Laten wij deze hypothetische soort voorlopig *homo primigenius* noemen . . . Deze eerste mensensoort, of de aapmens, de voorouder van alle andere, ontstond WAARSCHIJNLIJK uit MENSAPEN in de tropische gebieden van de oude wereld.' Als men hem vraagt naar bewijzen, antwoordt de evolutionist, volstrekt niet ontmoedigd: 'Tot dusver zijn ons hiervan NOG GEEN FOSSIELE OVERBLIJFSELEN BEKEND, MAAR ZIJ WAREN *waarschijnlijk* verwant aan de hedendaagse gorilla en orang-oetan.' En dan wordt de Papoeaneger genoemd als de waarschijnlijke afstammeling in de eerste lijn (*Pedigree of Man*, blz. 80).

Haeckel houdt vast aan Lemurië dat hij, met Oost-Afrika en ook Zuid-Azië, noemt als de mogelijke wieg van de primitieve aapmensen; en veel geologen doen dat ook. A.R. Wallace erkent het bestaan ervan, hoewel in een wat gewijzigde vorm, in zijn *Geographical Distribution of Animals*. Maar laten de evolutionisten niet zo gemakkelijk spreken over de relatieve grootte van de hersenen van de mens en de aap, want dit is heel *onwetenschappelijk*, vooral als ze beweren dat ze daartussen geen verschil zien, of in elk geval heel weinig. Want Vogt zelf toonde aan dat, terwijl de hoogste van de apen, de gorilla, hersenen heeft van slechts 30 tot 51 kubieke inches, de herseninhoud van de meest primitieve mensen van Australië 99,35 kubieke inches bedraagt. De eerstgenoemde heeft dus 'nog niet de helft van de omvang van de hersenen van een pasgeboren baby', zegt Pfaff.

6. 'Polynesian Researches', Ellis, Deel II, blz. 38. Zendelingen schijnen zich op deze naam *ivi* te hebben geworpen en er Eva van te hebben gemaakt. Maar Eva is, zoals professor Max Müller heeft aangetoond, niet de Hebreeuwse naam, maar een Europese omzetting van חַוָּה, *chavah*, 'leven', of moeder van alles wat leeft; 'terwijl het Tahitiaanse *ivi* en het *whewa* van de Maori's 'been' en alleen maar been betekenden'. (*False Analogies*.)
7. *Chaire d'Hébreu au Collège de France*, blz. 20.
8. De enige overblijvenden van zulke half-dierlijke schepselen die bekend zijn aan de etnologie, waren de Tasmaniërs, een *deel* van de Australiërs en een stam van bergbewoners in China, waarvan de mannen en vrouwen geheel met haar zijn bedekt. Zij waren de laatste afstammelingen in de *rechte* lijn van de genoemde half-dierlijke Lemuriërs uit de latere tijd. Er is echter een groot aantal gemengde Lemuro-Atlantische volkeren, die zijn voortgekomen uit verschillende kruisingen met zulke half-menselijke stammen, bijv. de wilden van Borneo, de Wedda's van Ceylon, die door professor Flowers tot de Ariërs worden gerekend(!), de meeste overgebleven Australiërs, Bosjesmannen, Negrito's, bewoners van de Andamanen-eilanden, enz.

De Australiërs van de Golf van St. Vincent en in de omgeving van Adelaide zijn *sterk behaard*, en het bruine dons op de huid van jongens van vijf of zes jaar oud ziet er *pelsachtig* uit. Het zijn echter gedegenereerde *mensen* - en niet de dichtste benadering tot de 'aapmens', zoals Haeckel zo ongenueanceerd beweert. Slechts een deel van deze mensen is een overblijfsel uit Lemurië. (Vgl. *'Esoteric Buddhism'*, blz. 55.)

9. Dat men het dier 'zielloos' noemt, betekent niet dat men aan het dier, van de laagste tot de hoogste soort, geen 'ziel' toeschrijft, maar alleen dat men het geen bewuste overlevende *ego-ziel* toekent, d.w.z. dat beginsel dat een mens overleeft en reïncarneert in een soortgelijke mens. Het dier heeft een astraal lichaam, dat de stoffelijke vorm een korte tijd overleeft; maar zijn (dierlijke) monade

- reïncarneert niet in dezelfde, maar in een hogere soort en heeft natuurlijk geen 'devachan'. Het heeft de *zaden* van alle menselijke beginselen in zich, maar ze zijn *latent*.
10. 'Manual of Geology', blz. 302.
 11. De 'fabels' en 'mythen' over Leda en Jupiter en dergelijke hadden nooit in de fantasie van het volk kunnen ontstaan, als de allegorie niet op een natuurfeit had berust. De evolutie, die de mens geleidelijk tot zoogdier omvormde, deed in zijn geval alleen maar wat ze ook met andere dieren had gedaan. Maar dat neemt niet weg dat de mens altijd aan het hoofd heeft gestaan van de dierenwereld en van de andere organische soorten, en dat hij aan de dieren is voorafgegaan.
 12. Om verwarring te vermijden, moet de lezer bedenken dat de term *Wortelras* betrekking heeft op een van de zeven grote Rassen, de term *onderras* op een van de grote vertakkingen daarvan, en *familieras* op een van de onderafdelingen, waartoe volkeren en grote stammen behoren.
 13. In het hoofdstuk over de goddelijke dynastieën wordt de aard van deze 'leraren' verklaard.
 14. Zie het hoofdstuk dat is toegevoegd aan de 'Verdeling in yuga's'.
 15. De tegenwoordige gele rassen zijn echter de afstammelingen van de eerste vertakkingen van het vierde Ras. De enige *zuivere en rechtstreekse* afstammelingen van het derde Ras zijn, zoals hierboven is gezegd, een deel van de ontaarde Australiërs, van wie de verre voorouders behoorden tot een onderdeel van het zevende onderras van het derde Ras. De rest is van gemengd Lemurisch-Atlantische afkomst. Sinds die tijd zijn ze volledig veranderd, zowel van gestalte als in hun verstandelijke vermogens.
 16. De *taal* is stellig even oud als het verstand en zou nooit kunnen zijn ontwikkeld voordat de mensen één waren geworden met de hen bezielende beginselen - die het manasische element dat in de primitieve mens sluimert, bevruchtten en tot leven wekten. Want, zoals professor Max Müller ons in zijn '*Science of Thought*' zegt, 'Gedachte en taal zijn identiek.' Maar om hieraan de overweging toe te voegen dat *gedachten die te diep zijn voor woorden, geen enkel werkelijk bestaan hebben*, is nogal riskant, omdat de gedachte die op de astrale tafelen is afgedrukt, in eeuwigheid bestaat, of deze werd uitgesproken of niet. Logos is zowel rede als spraak. Maar de taal, die in cyclussen voortgaat, is niet altijd geschikt om *geestelijke* gedachten uit te drukken. Bovendien is het Griekse woord logos in één betekenis gelijkwaardig met Vach in het Sanskriet, 'de onsterfelijke (verstandelijke) straal van de geest'. En het feit dat Vach (als Devasena, een *aspect* van Sarasvati, de godin van de verborgen wijsheid) de echtgenote is van de eeuwige celibataire *Kumara*, is een veelzeggende, hoewel gesluierde, toespeling op de *kumara's*, zij die 'weigerden te scheppen', maar die later werden gedwongen de *goddelijke* mens te voltooien door in hem te incarneren. Dit alles zal in de volgende hoofdstukken volledig worden verklaard.
 17. Ptolemaeus, die in zijn negende tafel over de *Kabolitae* (stammen van Kaboel) spreekt, noemt hen Ἀριστόφυλοι, *Aristophyli*, de aristocratische of *edele stammen*. De Afghanen noemen zich *Ben-Issrael* (kinderen van Is(sa)rael), van *Issa*, 'vrouw en ook aarde', zonen van moeder aarde. Maar als je een Afghaan *Yahoudi* (jood) noemt, zal hij je doden. Het onderwerp wordt elders volledig behandeld. De namen van de veronderstelde twaalf stammen en de namen van de werkelijke stammen van de Afghanen - eveneens twaalf - zijn dezelfde. Omdat de Afghanen (in elk geval hun Arabische stam) veel ouder zijn dan de Israëlieten, hoeft het niemand te verbazen dat men bij hen stamnamen vindt zoals *Youssoufzic*, 'zonen van Jozef' in Punjcaure en Boonere; de *Zablistani* (Zebulon); Ben-manasseh (zonen van Manasseh) bij de Khojar Tartaren, Isaguri of Issaschar (nu Ashnagor in Afghanistan), enz. Alle twaalf namen van de zogenaamde twaalf stammen zijn namen van de tekens van de Dierenriem, zoals nu afdoende is bewezen. De namen van de oudste Arabische stammen leveren in elk geval na herschrijven in het Hebreeuws, de namen van de tekens van de Dierenriem en van de mythische zonen van Jakob op. Waar zijn de sporen van de twaalf joodse stammen? Nergens. Maar er is een spoor, een goede aanwijzing dat de joden hebben geprobeerd met behulp van die namen de mensen te misleiden. Want zie wat er gebeurt, *eeuwen nadat de tien stammen* geheel uit Babylon waren verdwenen. Ptolemaeus Philadelphos, die wenste dat de Hebreeuwse wet voor hem in het Grieks werd vertaald (de beroemde *Septuagint*), schreef aan de hogepriester van de joden, Eleazar, *hem zes mannen van elk van de twaalf stammen te zenden*, en de *tweeënzeventig vertegenwoordigers* (van wie er zestig blijkbaar spoken waren) kwamen naar de koning in Egypte en vertaalden de wet te midden van wonderen. Zie Butler, '*Horae Biblicae*', Josephus en Philo Judaeus.
 18. De Toelichting verklaart dat de apen de enige diersoort zijn die met elke generatie en variëteit een steeds grotere neiging vertoonde, terug te keren tot het oorspronkelijke type van zijn mannelijke voorvader - de donkere, reusachtige Lemuriër en Atlantiër.

Edens, slangen en draken

Waar komt het denkbeeld en de werkelijke betekenis van het woord 'Eden' vandaan? De christenen zullen beweren dat de Hof van Eden het paradijs is, de plaats die *door de zonde* van Adam en Eva *werd ontheiligd*; de occultist zal deze verklaring volgens de dode letter verwerpen en het tegendeel aantonen. Men hoeft niet in de bijbel te geloven en er een goddelijke openbaring in te zien om te zeggen dat dit oude boek, als men het esoterisch leest, is gebaseerd op dezelfde universele tradities. Wat Eden was, wordt voor een deel aangetoond in '*Isis Ontsluierd*'¹.

Daarin werd gezegd: 'De Hof van Eden als plaats is helemaal geen mythe; hij behoort tot die bakens in de geschiedenis, die aan de onderzoeker nu en dan onthullen dat de *bijbel* niet slechts allegorie is. Eden, of het Hebreeuwse גֶּן־עֵדֶן Gan-Eden, dat het park (hof) van Eden betekent, is een archaïsche naam van het land dat door de Eufraat en zijn vele zijrivieren van water werd voorzien, van Azië en Armenië tot de Rode Zee.' (A. Wilder zegt dat Gan-dunias een naam is van Babylonië.) In het Chaldeeuse '*Boek van de Getallen*' is de plaats in getallen aangegeven en in het in cijferschrift gestelde handschrift van de rozenkruisers, dat door de graaf St. Germain is nagelaten, wordt deze volledig beschreven. Op de Assyrische *kleitabletten* wordt de plaats weergegeven als Gan-dunias. 'Zie', zeggen de אֱלֹהִים (Elohim) van Genesis, 'de mens is als een van ons geworden'. De Elohim kunnen in één betekenis worden opgevat als *goden* of krachten, en in een andere als *aleim* of priesters - die hiërofant die waren ingewijd in het goede en kwade van deze wereld; want er was een college van priesters, genaamd de *aleim*, terwijl het hoofd van hun kaste of de voornaamste hiërofant bekend stond als *java-aleim*. In plaats van een neofiet te worden en zijn esoterische kennis geleidelijk door regelmatige inwijding te verkrijgen, gebruikt een *Adam* of een man zijn intuïtieve vermogens en proeft, daartoe aangezet door de slang (de *vrouw* en de *stof*) op onrechtmatige wijze van de Boom van de Kennis - de esoterische of Geheime Leer. De priesters van Hercules, of Mel-karth, de 'Heer van Eden', droegen allen 'rokken van vellen'. De tekst zegt: 'En *java-aleim* maakte voor Adam en zijn vrouw עֹר כִּתּוֹן, chitonuth our.' Het eerste Hebreeuwse woord, '*chiton*', is het Griekse χιτών, *chiton*. Het werd een Slavisch woord door overname uit de *bijbel* en betekent een *mantel*, een bovenkleed.

'Hoewel de Hebreeuwse Schrift dezelfde ondergrond van esoterische waarheid bevat als iedere vroege kosmogonie, draagt zij duidelijke sporen van een dubbele oorsprong. Haar Genesis is zuiver een herinnering aan de Babylonische gevangenschap. De namen van plaatsen, mensen en zelfs voorwerpen kan men volgen van de oorspronkelijke tekst tot bij de Chaldeeën en de Akkadiërs, de voorouders en Arische leraren van de eerstgenoemden. Men bestrijdt fel de opvatting dat de Akkadische stammen van Chaldea, Babylonië en Assyrië op enige wijze verwant waren met de brahmanen van Hindostan; maar er zijn meer bewijzen ten gunste van deze mening dan ertegen. De Semiet of Assyriër zou misschien een Turaniër moeten worden genoemd, en de Mongolen had men wellicht Scythen moeten noemen. Maar als de Akkadiërs ooit hebben bestaan, anders dan in de verbeelding van sommige etnologen en filologen, zouden ze nooit een Turaanse stam zijn geweest, zoals sommige assyriologen ons willen laten geloven. Het waren eenvoudig landverhuizers die uit India, de bakermat van de mensheid, op weg waren naar Klein-Azië, en hun priesterlijke adepten verbleven daar om een barbaars volk te beschaven en in te wijden. Halévy heeft de onjuistheid bewezen van de dwaze opvatting dat het Akkadische volk van Turaanse afkomst is, en andere geleerden hebben bewezen dat de Babylonische beschaving niet in dat land was ontstaan of ontwikkeld. Zij is uit India ingevoerd, en de importeurs waren brahmaanse hindoes.'

En nu, tien jaar nadat dit werd geschreven, zien we onze opvatting bevestigd door professor Sayce, die in zijn eerste Hibbert-lezing zegt dat de cultuur van de Babylonische stad Eridu van *vreemde oorsprong* was. Deze kwam uit India.

'De Semieten hadden veel van hun theologie ontleend aan de niet-Semitische Akkadiërs of proto-Chaldeeën, die zij hadden verdrongen, en zij hadden noch de wil noch de macht om de lokale erediensten van deze volkeren uit te roeien. De beide rassen, de Semieten en de Akkadiërs, hebben inderdaad eeuwenlang naast elkaar geleefd, terwijl hun opvattingen en hun verering van de goden zich onmerkbaar met elkaar vermengden.'

De Akkadiërs worden hier 'niet-Semitisch' genoemd, zoals we in '*Isis*' met nadruk hadden gezegd, wat weer een bevestiging is van onze bewering. En we hebben niet minder gelijk als we steeds volhouden dat de joodse bijbelse geschiedenis een verzameling *historische* feiten was, afkomstig uit de geschiedenis van andere volkeren en in een joods kleed gehuld - behalve Genesis, dat zuiver en alleen esoterie bevat. Maar in werkelijkheid moet de wetenschap de bakermat - of liever een van de voornaamste bakermatten - van de mensheid en de zonen van Ad-ah zoeken tussen de Zwarte Zee en Kashmir en nog verder; en vooral in latere tijden, toen de Hof van Ed-en aan de Eufraat de school werd van de astrologen en magiërs, de aleim.

Maar deze 'school' en dit Eden behoren tot het vijfde Ras en zijn eenvoudig een zwakke herinnering aan de

Adi-varsha van het oorspronkelijke derde Ras. Wat is de etymologische betekenis van het woord *Eden*? In het Grieks is het ἡδονή, dat *wellust* betekent. In dit opzicht is het niets beters dan de Olympus van de Grieken, de hemel van Indra (Svarga) op de berg Meru en zelfs het paradijs vol *hoeri's*, dat Mohammed aan de gelovigen beloofde. De Hof van Eden was nooit het eigendom van de joden; want China, dat men er nauwelijks van kan verdenken in 2000 v.Chr. iets over de joden te hebben geweten, heeft zo'n oorspronkelijke tuin in Midden-Azië, bewoond door de 'draken van wijsheid', de ingewijden. En volgens Klaproth plaatst de hiërogliefen-kaart, die uit een Japanse encyclopedie is overgenomen in het boek van *Fo-kone-ky*, haar 'tuin van wijsheid' op de hoogvlakte van Pamir tussen de hoogste toppen van de Himalajaketens. Zij beschrijft deze als het hoogste punt van Midden-Azië en laat zien dat de vier rivieren - Oxus, Indus, Ganges en Silo - vloeien uit één gemeenschappelijke bron, het '*Meer van de drakerl*'.

Maar dit is niet het Eden uit Genesis; en ook niet de kabbalistische Hof van Eden. Want het eerstgenoemde - *Eden Illa-ah* - is in één betekenis wijsheid, een toestand zoals die van nirvana, een paradijs van gelukzaligheid; terwijl het in een andere betekenis betrekking heeft op de verstandelijke mens zelf, die het Eden bevat waarin de boom van de kennis van goed en kwaad groeit: op de mens als *kennner* daarvan.

Renan en Barthélemy St. Hilaire, die zich baseren 'op de betrouwbaarste inductieve redeneringen', denken dat het onmogelijk is nog langer te twijfelen, en plaatsen beiden de bakermat van de mensheid 'in het gebied van de Timaus'. Tenslotte concludeert het Journal Asiatique²: 'Alle overleveringen van het mensenras situeren de oorspronkelijke families daarvan gegroepeerd rond de landen waar de joodse traditie zich de Hof van Eden denkt; waar de Ariërs (Zoroastriërs) hun Airyana-vaego of de Meru (?) plaatsten. Zij worden in het noorden begrensd door landen die aan het Aralmeer liggen en in het zuiden door Baltistan of Klein-Tibet. Alles draagt ertoe bij om te bewijzen dat daar de woonplaats was van die oorspronkelijke mensheid van wie wij afstammen.'

Die 'oorspronkelijke mensheid' was in haar vijfde Ras toen de 'vierkoppige draak', het meer, waarvan nu heel weinig sporen zijn overgebleven, de verblijfplaats was van de 'zonen van wijsheid', de eerste verstandgeboren zonen van het derde Ras. Maar het was noch de enige, noch de oorspronkelijke bakermat van de mensheid, hoewel het inderdaad een kopie was van de bakermat van de eerste denkende *goddelijke* mens. Het was het *Paradesa*, het hoogland van het eerste Sanskriet-sprekende volk, de *Hedone*, het land van verrukking van de Grieken, maar het was niet de '*hof van wellust*' van de Chaldeeën, want de laatstgenoemde was slechts de herinnering eraan; en ook omdat de *val van de mens* na de 'scheiding' niet daar plaatsvond. Het Eden van de joden was een kopie van de Chaldeeuwse kopie.

Dat de val van de mens in de voortbrenging plaatshad tijdens het eerste gedeelte van wat de wetenschap het Mesozoïcum of het tijdperk van de reptielen noemt, blijkt uit uitdrukkingen in de bijbel met betrekking tot de slang, waarvan de aard wordt verklaard in de *Zohar*. Het gaat er niet om of het verhaal van Eva met het verleidende reptiel allegorisch of letterlijk moet worden opgevat, want niemand zal eraan twijfelen dat het eerste het geval is, maar om de kennelijke ouderdom van de symboliek aan te tonen, en dat het niet alleen een joods maar een universeel denkbeeld was.

In de *Zohar* staat een heel vreemde bewering, die is bedoeld om de lachlust van de lezer op te wekken door haar belachelijke ongerijmdheid. Deze bewering houdt in dat de slang, die door *Shamael* (de veronderstelde satan) werd gebruikt om Eva te verleiden, een soort *vliegende kameel* was (καμηλόμορφον).

Een 'vliegende kameel' is inderdaad voor het ruimst denkende lid van de Royal Society te machtig. Toch gaf de *Zohar*, waarvan men nauwelijks kan verwachten dat deze de taal van Cuvier gebruikt, een goede beschrijving³, want in de oude zoroastrische handschriften wordt het dier *Aschmogh* genoemd, dat volgens de Avesta na de val 'zijn aard en zijn naam' heeft verloren, en wordt beschreven als een reusachtige slang met de hals van een kameel.

'Er zijn geen *gevleugelde slangen* en ook geen echte draken', verzekert Salverte⁴ ons, '... de Grieken noemen sprinkhanen gevleugelde slangen en uit deze beeldspraak ontstonden misschien verschillende verhalen over het bestaan van gevleugelde slangen'.

Nu bestaan ze niet, maar er is geen reden waarom ze in het Mesozoïcum niet zouden hebben bestaan; en Cuvier, die hun geraamten heeft gereconstrueerd, getuigt voor de 'vliegende kamelen'. Al na het vinden van de fossielen van bepaalde sauriërs schreef de grote bioloog dat 'als iets de Hydra en andere monsters kan rechtvaardigen, die zo vaak door middeleeuwse geschiedkundigen werden beschreven, dan is het ontegenzeggelijk de *plesiosaurus*⁵'.

Het is ons niet bekend of Cuvier er nog iets aan had toegevoegd in de zin van een verder *mea culpa*. Maar we kunnen ons zijn verwarring goed voorstellen, in verband met al zijn laster tegen de archaische geloofwaardigheid, toen hij zich bevond tegenover een *vliegende sauriër*, 'de pterodactylus' (gevonden in Duitsland), '78 voet lang, met krachtige vleugels aan zijn reptiellichaam'. Dat fossiel wordt beschreven als een reptiel, dat *aan de handen pinken* heeft die zodanig zijn verlengd, dat ze een lange vliesachtige vleugel kunnen dragen. Hier wordt dus de 'vliegende kameel' van de *Zohar* gerechtvaardigd. Want tussen de lange hals van de

plesiosaurus en de vliesachtige vleugel van de pterodactylus, of nog beter de mosasaurus, ligt beslist genoeg wetenschappelijke waarschijnlijkheid om een 'vliegende kameel' of een draak met een lange hals te bouwen. Professor Cope uit Philadelphia heeft aangetoond dat het mosasaurus-fossiel in het krijt een *gevleugelde slang* van deze soort was. Zijn wervelkolom heeft kenmerken die eerder wijzen op verwantschap met de Ophidia dan met de Lacertilia.

En nu de hoofdvraag. Het is bekend dat de oudheid nooit de paleontografie en de paleontologie tot haar kunsten en wetenschappen heeft gerekend; en zij had nooit haar Cuviers. Toch hebben veel reizigers op Babylonische kleitabletten en vooral op oude Chinese en Japanse tekeningen, in de oudste pagoden en monumenten en in de keizerlijke bibliotheek in Peking, in de veelvormige Chinese draken volmaakte afbeeldingen van plesiosaurs en pterodactylen gezien en herkend⁶. Bovendien spreken de profeten in de bijbel over de vurige vliegende slangen⁷ en Job noemt de Leviathan⁸. Nu stellen wij rechtstreeks de volgende vragen:

I. Hoe konden de oude volkeren iets hebben geweten over de uitgestorven monsters uit het Carboon en het Mesozoïcum en deze zelfs mondeling en in beelden hebben beschreven, tenzij ze *die monsters zelf hadden gezien of er in hun overleveringen beschrijvingen van hadden, waarvoor levende en intelligente ooggetuigen nodig zijn?*

II. En als men eenmaal dergelijke ooggetuigen erkent (tenzij men retrospectieve helderziendheid aanvaardt), waarom kunnen de mensheid en de eerste paleolithische mensen dan niet vroeger hebben bestaan dan ongeveer het midden van het Tertiair? We moeten bedenken dat de meeste geleerden niet zullen toegeven dat de mens vóór het Kwartair is verschenen en dat zij hem dus volledig uitsluiten van het Tertiair. Hier hebben wij uitgestorven diersoorten, die miljoenen jaren geleden van het aardoppervlak verdwenen, en die worden beschreven door en bekend zijn bij volkeren waarvan de beschaving zoals men zegt, maar nauwelijks een paar duizend jaar geleden kon zijn begonnen. Hoe kan dat? Kennelijk moet men aannemen, of dat het Mesozoïcum tot in het Kwartair voortduurt, of dat de mens de tijdgenoot van de pterodactylus en de plesiosaurus is geweest.

Hoewel de occultisten in de oude wijsheid en wetenschap geloven en deze verdedigen, zelfs al worden gevleugelde sauriërs in de vertalingen van de *Zohar* 'vliegende kamelen' genoemd, spreekt het nog niet vanzelf dat we even grif geloven in alle verhalen die de Middeleeuwen ons over zulke draken bieden. Pterodactylen en plesiosaurs hielden op te bestaan tegelijk met het grootste gedeelte van het derde Ras. Wanneer rooms-katholieke schrijvers ons daarom ernstig vragen geloof te hechten aan de kletsverhalen van Christopher Scherer en pater Kircher, dat zij met eigen ogen, respectievelijk in 1619 en 1669, levende vurige en vliegende draken hebben gezien, zal men ons wel toestaan hun beweringen als dromen of leugens te beschouwen⁹. Ook dat andere verhaal, dat over Petrarca wordt verteld, dat hij, terwijl hij op een dag zijn Laura in de bossen volgde en dicht langs een grot ging, een draak zou hebben gevonden, die hij dadelijk met zijn dolk neerstak en doodde en zo het monster verhinderde de dame van zijn hart te verslinden, zullen wij als slechts *dichterlijke vrijheid* opvatten¹⁰. We zouden bereid zijn het verhaal te geloven, als Petrarca in de tijd van Atlantis had geleefd, toen zulke voordiluviaanse monsters misschien nog bestonden. Wij ontkennen hun bestaan in ons huidige tijdperk. De zeeslang is één ding, de draak iets heel anders. De meerderheid ontkent het bestaan van de eerstgenoemde, omdat deze voorkomt en leeft in de diepten van de oceaan, heel zeldzaam is en alleen aan de oppervlakte komt als zij, misschien door honger, daartoe wordt gedwongen. Terwijl ze zich zo onzichtbaar houdt, bestaat ze misschien en kan toch worden ontkend. Maar als er zoiets was als een draak volgens bovenstaande beschrijving, hoe zou deze dan ooit aan ontdekking zijn ontsnapt? Het is een schepsel uit de tijd van het begin van het vijfde Ras, en bestaat niet meer.

De lezer vraagt zich misschien af waarom wij dan over draken spreken? Wij antwoorden: *ten eerste*, omdat de bekendheid met zulke dieren een bewijs is van de enorme ouderdom van het mensenras; en *ten tweede*, om het verschil te laten zien tussen de werkelijke zoölogische betekenis van de woorden 'draak', 'nagd' en 'slang', en de overdrachtelijke, als ze symbolisch worden gebruikt. De niet-ingewijde lezer die niets over de mysterietaal weet, zal geneigd zijn deze woorden, telkens wanneer hij ze genoemd vindt, letterlijk te nemen. Vandaar de misverstanden en ongerechtvaardigde beschuldigingen. Een paar voorbeelden zijn voldoende.

Sed et serpens? Ja, maar welke aard had de slang? Mystici zien in de slang van *Genesis* intuïtief een dierenembleem en een hoge geestelijke essentie: een kosmische, superintelligente kracht, een 'groot gevallen licht', een geest die tegelijkertijd een siderische, een lucht- en een aardgeest is, 'waarvan de invloed rond de aardbol gaat (*qui circumambulat terram*)', zoals een christelijke fanaticus van de dode letter (De Mirville) het uitdrukt, en die zich alleen manifesteerde onder het stoffelijke embleem dat het geschiktst was 'met het oog op de morele en intellectuele *kronkels* ervan'; d.w.z. in de vorm van een slang.

Maar wat zullen de christenen begrijpen van de koperen slang, de 'GODDELIJKE GENEZER', als men de slang moet opvatten als het embleem van slimheid en kwaad? Als de 'boze' zelf? Hoe kan men de scheidslijn ooit vaststellen als deze willekeurig in een sektarische theologische geest wordt getrokken? Want als de volgelingen van de roomse kerk wordt geleerd dat Mercurius en Aesculapius of Asklepios, die in werkelijkheid één zijn, 'duivels en

duivelszonen' zijn, en dat de staf en de slang van de laatstgenoemde 'de staf van de duivel' waren; hoe zit het dan met de 'koperen slang' van Mozes? Elke geleerde weet dat de *heidense* staf en de joodse 'slang' één en hetzelfde zijn, namelijk de *staf van Mercurius*, de zoon van APOLLO-PYTHON. Het is gemakkelijk te begrijpen waarom de joden aan hun 'verleider' de vorm van een slang hebben gegeven. Deze was voor hen zuiver *fysiologisch* en *fallisch*; en geen enkele spitsvondige redenering van de rooms-katholieke kerk kan er een andere betekenis aan geven, als men eenmaal de mysterietaal goed heeft bestudeerd en de Hebreeuwse boekrollen volgens hun getallenwaarde heeft gelezen. De occultisten weten dat de slang, de *naga*, en de draak elk een zevenvoudige betekenis hebben; dat bijvoorbeeld de zon het *sterrenkundige* en kosmische symbool was van de twee tegengestelde lichten, en de twee slangen van de gnostici, de goede en de kwade. Ze weten ook dat de conclusie van zowel wetenschap als theologie, als deze worden *gegeneraliseerd*, twee heel belachelijke uitersten vormen. Want wanneer de eerstgenoemde ons zegt dat het ter verkrijging van de sleutel tot alle latere religieuze dogma's voldoende is om de slangenlegenden te volgen tot hun oerbron, de astrologische legende, en ernstig na te denken over de *zon*, de overwinnaar van Python, en de hemelse maagd in de Dierenriem, die de verslindende draak terugdringt, dan is het gemakkelijk te zien dat de schrijver, in plaats van te generaliseren, het eenvoudig over de christelijke religie en *openbaring* heeft. We noemen dit het ene uiterste. Het andere zien we hierin: de theologie probeert, terwijl ze de beroemde uitspraak van het Concilie van Trente herhaalt, de massa ervan te overtuigen dat 'vanaf de val van de mens tot het uur van zijn doop de duivel volledige macht over hem heeft en hem *rechtens bezit*' (*diabolum dominationem et potestatem super homines habere et jure eos possidere*). Hierop antwoordt de occulte filosofie: bewijs eerst dat de duivel *als entiteit* bestaat, en dan zullen we misschien in een dergelijk aangeboren bezit geloven. Enige waarneming en kennis van de menselijke natuur zijn misschien al voldoende om de onjuistheid van dit theologische dogma te bewijzen. Als SATAN in de objectieve en zelfs in de subjectieve wereld (in de kerkelijke zin) enige werkelijkheid had, dan zou het de arme duivel zelf zijn, die voortdurend door slechte mensen gekweld en zelfs bezeten zou worden – dus door het grootste gedeelte van de mensheid. Het is de mensheid zelf, en vooral de geestelijkheid, aangevoerd door de hooghartige, gewetenloze en onverdraagzame roomse kerk, die de duivel hebben verwekt, gebaard en in liefde grootgebracht; maar dit terzijde.

'De kerk verwijt de hele wereld van het denken de slang te hebben aanbeden. De hele mensheid 'heeft deze bewierookt en tegelijk gestenigd'. De Zend Avesta spreekt over haar op dezelfde manier als de Koningen en de Veda's, als de Edda en de Bijbel . . . Overal de heilige slang, de naga, haar heiligdom en haar priester; in Rome bereidt de Vestaalse maagd haar maaltijd met evenveel zorg als zij aan het heilige vuur besteedt. In Griekenland kan Aesculapius niet genezen zonder haar hulp, en draagt zijn krachten op haar over. Iedereen heeft gehoord van de beroemde Romeinse afvaardiging die door de Senaat naar de god van de geneeskunde werd gezonden en van de terugkeer daarvan met de niet minder beroemde slang, die vrijwillig en op eigen kracht naar de tempel van haar meester op een van de eilanden in de Tiber ging. Er was geen bacchante die deze (de slang) niet in haar haar wond, geen augur die haar niet in orakeltaal ondervroeg, geen necromant van wie het graf vrij is van haar aanwezigheid! De kاینieten en de ofieten noemen haar schepper, terwijl zij evenals Schelling erkennen dat de slang 'als substantie en als persoon het kwade is'¹¹.

Ja, de schrijver heeft gelijk, en als men zich een volledig beeld wil vormen van het prestige dat de slang tot op heden geniet, zou men de zaak in India moeten bestuderen en kennis moeten nemen van alles wat in dat land wordt geloofd over en nog steeds wordt toegeschreven aan de *naga's* (cobra's); men zou ook de Afrikanen van Whydah, de Voodoo's van Port-au-Prince en Jamaica, de Nagals van Mexico en de Pa of mens-slangen van China, enz. moeten bezoeken. Maar waarom zou men zich erover verbazen dat de slang wordt 'aanbeden' en tegelijk vervloekt, omdat we weten dat zij vanaf het begin een symbool was¹²? In alle oude talen betekende het woord *draak* wat het nu in het Chinees betekent – (*lang*) d.w.z. 'het wezen dat uitmunt in intelligentie', en in het Grieks δράκων of 'hij die ziet en waakt'. Kan een van deze titels worden toegepast op het dier dat die naam draagt? Is het niet duidelijk dat – waartoe het bijgeloof en het verloren gaan van de oorspronkelijke betekenis de wilden nu ook mag hebben gebracht – de genoemde beschrijvingen moesten slaan op de menselijke originelen, die werden gesymboliseerd door slangen en draken? Deze 'originelen' – die in China nog steeds 'de draken van wijsheid' worden genoemd – waren de eerste leerlingen van de Dhyani's, die hun leermeesters waren; kortom, de oorspronkelijke adepten van het derde Ras en later van het vierde en het vijfde Ras. De naam werd universeel en vóór het christelijke tijdperk zou geen verstandig mens ooit de mens met het symbool hebben verward.

Het symbool van Chnouphis of de ziel van de wereld, schrijft Champollion, 'is onder andere dat van een enorme slang die op mensenbenen staat; dit reptiel, het embleem van de goede genius, is een *ware Agathodaemon*. Vaak wordt het met een baard afgebeeld . . . Dit heilige dier, dat identiek is met de slang van de ofieten, vindt men gegraveerd op talrijke gnostische en basilidische stenen . . . De slang heeft verschillende koppen, maar draagt altijd het inschrift XNOYBIZ¹³'. Agathodaemon bezat 'de kennis van goed en kwaad', d.w.z. de goddelijke wijsheid, omdat de laatstgenoemde zonder die kennis onmogelijk is¹⁴. Champollion citeert Jamblichus en laat

zien dat hij 'de godheid is die Εἰχτών (of het vuur van de hemelse goden - de grote¹⁵ Thot-Hermes) wordt genoemd, en aan wie Hermes Trismegistus de uitvinding van de magie toeschrijft¹⁶.

De '*uitvinding van de magie*' Een vreemde uitdrukking, alsof het ontsluiten van de eeuwige en werkelijke mysteriën van de natuur kon worden *uitgevonden*! Men zou evengoed over duizenden jaren aan professor Crookes de *uitvinding* in plaats van de ontdekking van stralende materie kunnen toeschrijven. Hermes was niet de uitvinder of zelfs de ontdekker want, zoals in de voetnoot is opgemerkt, Thot-Hermes is een soortnaam, evenals Henoch (Enoichion, het 'innerlijke geestelijke oog'), Nebo, de profeet en ziener, enz. Het is niet de eigenaam van een of ander levend mens, maar een algemene titel van veel adepten. Hun verband met de slang in symbolische allegorieën is toe te schrijven aan hun verlichting door de zonne- en planeetgoden tijdens het eerste verstandelijke Ras, het derde. Ze zijn allen de representatieve beschermers van de Geheime Wijsheid. Asklepios is de zoon van de zonnegod Apollo - en hij is Mercurius; Nebo is de zoon van Bel-Merodach; Vaivasvata Manu, de grote rishi, is de zoon van Vivisvat - de zon of Surya, enz. En terwijl sterrenkundig gezien de naga's en ook de rishi's, de gandharva's, apsarasas, gramani's (of yaksha's, mindere goden), yatudhana's en deva's tijdens de twaalf zonnemaanden de begeleiders van de zon zijn, zijn ze in de theogonie en ook in antropologische evolutie, goden en mensen - als ze in de lagere wereld zijn geïncarneerd. Wij herinneren de lezer in dit verband aan het feit dat Apollonius in Kashmir boeddhistische *naga's* ontmoette - die noch zoologisch gezien slangen zijn, noch etnologisch de *naga's*, maar 'wijzen'.

De bijbel is van *Genesis* tot de *Openbaringen* slechts een reeks historische verslagen van de grote strijd tussen witte en zwarte magie, tussen de adepten van het rechterpad, de profeten, en die van het linkerp pad, de levieten, de geestelijkheid van het ruwe volk. Zelfs de onderzoekers van het occultisme, hoewel enkelen van hen meer archaïsche manuscripten en directe leringen hebben om op te steunen, vinden het moeilijk om een scheidslijn te trekken tussen de *sodales* van het rechter- en die van het linkerp ad. De grote breuk die ontstond tussen de zonen van het vierde Ras, zodra de eerste tempels en zalen van inwijding onder leiding van 'de zonen van god' waren opgericht, wordt allegorisch weergegeven in de zonen van Jakob. Dat er twee scholen van magie waren en dat de orthodoxe levieten niet tot de *heilige* school behoorden, blijkt uit de woorden van de stervende Jakob. En hier is het misschien goed een paar zinnen uit '*Isis Ontsluierd*' aan te halen.

De stervende Jakob beschrijft zijn zonen als volgt: 'Dan', zegt hij, 'zal een *slang* zijn langs de weg, een *adder* op het pad, die de hielen van het paard bijt, zodat de ruiters achterover zal vallen (d.w.z. hij zal de kandidaten *zwarte* magie onderwijzen). . . . Ik heb gewacht op uw redding, o Heer!' Over Simeon en Levi merkt de aartsvader op, dat zij ' . . . broeders *zijn*; in hun woningen zijn werktuigen van *wreedheid*. O mijn ziel, kom niet in hun *geheim*; in hun *vergadering*¹⁷. In het origineel staat voor 'hun geheim' in feite 'hun *Sod*'¹⁸. En Sod was de naam voor de grote mysteriën van Baäl, Adonis en Bacchus, die allen zonnegoden waren en slangen als symbolen hadden. De kabbalisten verklaren de allegorie van de vurige slangen door te zeggen dat dit de naam was die men aan de stam Levi, kortom aan alle *levieten* gaf, en dat Mozes het hoofd van de *sodales*¹⁹ was. De oorspronkelijke betekenis van de 'drakendoders' gaat terug tot de mysteriën, en dit punt wordt hierna volledig besproken.

Intussen volgt hieruit dat, als Mozes het hoofd van de mysteriën was, hij de hiërofant daarvan was, en verder dat, als we tevens de profeten horen fulmineren tegen de 'wandaden' van het volk van Israël, er twee scholen waren. 'Vurige slangen' was dus eenvoudig de bijnaam die men aan de levieten van de priesterkaste gaf, nadat zij waren afgeweken van de *goede wet*, de traditionele leringen van Mozes, en aan al degenen die de *zwarte magie* volgden. Jesaja, die spreekt over de 'opstandige kinderen', die hun rijkdommen zullen moeten brengen naar het land waar 'de adder en de *vurige* vliegende *slang* vandaan komen' (xxx, 6), of Chaldea en Egypte, waar de ingewijden in zijn tijd (700 v.Chr.) al sterk waren gedegenereerd, bedoelde de tovenaars van die landen²⁰. Maar die moeten zorgvuldig worden onderscheiden van de 'vurige draken van wijsheid' en de 'zonen van de vuurnevel'.

In het '*Grote boek van de mysteriën*' wordt ons gezegd: 'Zeven Heren schiepen zeven mensen; drie Heren (Dhyān-Chohans of pitri's) waren heilig en goed, vier minder hemels en vol hartstocht . . . De *chhaya's* (schimmen) van de vaderen waren als zij.'

Dit verklaart de verschillen in de menselijke natuur, die is verdeeld in zeven gradaties van goed en kwaad. Er waren zeven tabernakels gereed om door monaden te worden bewoond onder zeven verschillende karmische omstandigheden. De Toelichtingen verklaren op grond hiervan de gemakkelijke verspreiding van het kwaad, zodra de menselijke vormen echte mensen waren geworden. Sommige filosofen van de oudheid negeerden de zeven in hun genetische verhalen en gaven er slechts vier. Zo kent de plaatselijke Mexicaanse *Genesis* 'vier *goede* mensen', die worden beschreven als de vier werkelijke voorouders van het mensenras, die 'noch door de goden waren verwekt, noch uit een vrouw waren geboren', maar van wie de schepping een wonder was, dat door de scheppende krachten was teweeggebracht, en die pas waren gemaakt nadat '*drie pogingen om mensen te maken, waren mislukt*'. De Egyptenaren hadden in hun theologie slechts 'vier zonen van god', terwijl er in *Pyramiden* zeven worden gegeven - en zij vermeden zo de slechte aard van de mens op enige manier te noemen; maar toen Seth van een god tot Set-Typhon werd verlaagd, ging men hem de 'zevende zoon' noemen. Hieruit

ontstond waarschijnlijk het geloof dat 'de zevende zoon van de zevende zoon' altijd een geboren magiër is, hoewel oorspronkelijk slechts een *tovenaar* werd bedoeld. *APAP*, de slang die het kwaad symboliseert, wordt gedood door Aker, de slang van Set²¹; daarom kon Set-Typhon dat kwaad niet zijn. In het '*Dodenboek*' wordt bevolen (v. 13) dat hoofdstuk clxiii moet worden gelezen 'in tegenwoordigheid van een slang op twee benen', dat is een hoge ingewijde, een hiërofant, want de discus en de ramshorens²², die in de hiërogliefen van de titel van genoemd hoofdstuk de kop van deze 'slang' versieren, wijzen hierop. Boven de 'slang' zijn de twee mystieke ogen van Ammon afgebeeld²³, de verborgen 'mysteriegod'. Deze passage vormt een bevestiging van onze bewering en laat zien wat het woord 'slang' in de oudheid betekende.

Maar wat de nagals en nargals betreft, waar kwam de overeenkomst van de namen tussen de Indiase naga's en de Amerikaanse nagals vandaan?

'De nargal was het Chaldeeuse en Assyrische hoofd van de magiërs (Rab-Mag), en de nagal was de voornaamste tovenaar van de Mexicaanse indianen. Beiden ontleen hun naam aan Nergal-Serezer, de Assyrische god, en de naga's van de hindoes. Beiden hebben dezelfde vermogens en bezitten een begeleidende *daemon*, met wie zij zich volledig identificeren. De Chaldeeuse en Assyrische nargal hield zijn *daemon*, in de vorm van een of ander als heilig beschouwd dier, binnen in de tempel; de indiaanse nagal houdt de zijne waar hij maar kan - in het naburige meer of bos of in huis in de vorm van een of ander huisdier²⁴.'

Een dergelijke overeenkomst kan niet aan *toeva*/worden toegeschreven. Er wordt een nieuwe wereld ontdekt en we constateren dat deze voor onze voorvaders van het vierde Ras al een oude wereld was. Men zegt dat Arjuna, de metgezel en *chela* van Krishna, is afgedaald naar *Patala*, de 'tegenvoeters', en daar met Ulupi²⁵ trouwde, een naga (of liever een nagini), de dochter van de koning van de naga's, Kauravya²⁶.

En nu mogen we hopen dat de volledige betekenis van het slangenembleem is aangetoond. Het is noch het embleem van het kwaad, noch, en allerm minst, dat van de duivel; maar het is inderdaad de KEMEK EIAAM ABPAΣAE ('de eeuwige zon-Abrasax'), de centrale geestelijke zon van alle kabbalisten, in sommige diagrammen weergegeven door de cirkel van Tiphereth.

En ook hier kunnen we onze eerder verschenen boeken aanhalen en nadere uitleg geven.

'Uit dit gebied van onpeilbare diepte (bythos, aditi, shekinah, de sluier van het onbekende) komt een cirkel tevoorschijn die uit spiralen is gevormd. Dit is Tiphereth, wat in de taal van de symboliek een grote cyclus betekent, die uit kleinere is samengesteld. Daarbinnen, opgerold langs de spiralen, ligt de slang-embleem van wijsheid en eeuwigheid - de tweevoudige androgyn; de cyclus stelt *Ennoia* of het goddelijke denkvermogen voor (een kracht die niet schept maar moet assimileren), en de slang, de Agathodaemon, de Ophis, *de schaduw van het licht* (niet-eeuwig, maar toch het grootste goddelijke licht op ons gebied). Beide waren de *logoi* van de ofieten: of de eenheid als *logos*, die zich manifesteert als een dubbel beginsel van goed en kwaad.'

Als het alleen licht was, niet-actief en absoluut, dan zou het menselijke denkvermogen het niet kunnen waarden of zelfs beseffen. Schaduw is dat, wat het licht in staat stelt zich te manifesteren en wat het objectieve werkelijkheid geeft. Daarom is schaduw niet iets kwaads, maar het noodzakelijke en onmisbare gevolg, dat het licht of het goede volledig maakt: *zij is de schepper ervan op aarde*.

Volgens de opvattingen van de gnostici zijn deze twee beginselen onveranderlijk licht en schaduw, want goed en kwaad zijn feitelijk één en hebben in alle eeuwigheid bestaan, en ze zullen altijd blijven bestaan zolang er gemanifesteerde werelden zijn.

Dit symbool verklaart de verering door deze sekte van de slang, als de Verlosser; gekronkeld om het offerbrood of om een tau, het fallische embleem. Als eenheid zijn Ennoia en Ophis de *logos*. Als ze zijn gescheiden, is de ene de Boom van het leven (geestelijk), de andere de Boom van kennis van goed en kwaad. Daarom zien we dat Ophis het eerste mensenpaar - het stoffelijke voortbrengsel van Ilda-Baoth, dat echter zijn geestelijke beginsel te danken had aan Sophia-Achamoth - aanspoort van de verboden vrucht te eten, hoewel Ophis de goddelijke wijsheid voorstelt.

De slang, de boom van kennis van goed en kwaad, en de boom van het leven zijn symbolen die van Indiase bodem werden overgeplant. De arasamaram, de waringinboom, die voor hindoes zo heilig is (omdat Vishnu tijdens een van zijn incarnaties onder zijn machtige schaduw rustte en daar menselijke filosofie en wetenschappen onderwees), wordt de boom van kennis en de boom van het leven genoemd. Onder het beschermende gebladerte van deze koning van de wouden geven de goeroes hun leerlingen de eerste lessen over de onsterfelijkheid en wijden hen in de mysteriën van leven en dood in. Volgens de Chaldeeuse overlevering hebben de *java*-aleim van het priestercollege de zonen van de mensen geleerd om te worden zoals zij. Nog altijd verricht Foh-tchou²⁷ - die woont in zijn Foh-Maeyu of tempel van Boeddha, op de top van de 'Kouin-long-sang'²⁸, de grote berg - zijn grootste religieuze wonderen onder een boom, die in het Chinees sung-ming-shú of de boom van kennis en de boom van leven wordt genoemd, want onwetendheid is dood en alleen kennis geeft onsterfelijkheid. Dit wonderbaarlijke schouwspel vindt elke drie jaar plaats, wanneer een enorme menigte Chinese boeddhisten zich als bedevaartgangers op de heilige plaats verzamelt.

Nu wordt misschien begrijpelijk waarom de eerste ingewijden en adepten, of de 'wijzen', van wie men zegt dat zij door het UNIVERSELE DENKVERMOGEN, vertegenwoordigd door de hoogste engelen, waren ingewijd in de mysteriën van de natuur, de 'slangen van wijsheid' en 'draken' werden genoemd. Ook zal het duidelijker worden hoe de eerste fysiologisch volledige mensenparen – nadat zij door Ophis, de *gemanifesteerde logos* en de androgyn, in het mysterie van de menselijke schepping waren ingewijd door van de vrucht van kennis te eten – door de materialistische geest van het nageslacht er langzamerhand van werden beschuldigd dat zij *zonde* hadden *begaan*, dat zij de 'Heer God' ongehoorzaam waren geweest en door de slang waren verleid.

Zo weinig hebben de eerste christenen (door wie de joden van hun bijbel werden beroofd) de esoterische betekenis van de eerste vier hoofdstukken van Genesis begrepen, dat zij nooit bemerkten dat met deze ongehoorzaamheid niet alleen geen zonde werd bedoeld, maar dat de 'slang' in werkelijkheid 'de Heer God' zelf was, die evenals de Ophis, de logos of de drager van goddelijke, scheppende wijsheid, aan de mensheid leerde op hun beurt scheppers te worden²⁹. Zij hebben nooit beseft dat het *kruis* zich *heeft* geëvolueerd uit de 'boom en de slang' en zo *de verlossing van de mensheid werd*. Hierdoor zou het het eerste fundamentele symbool van de Scheppende Oorzaak worden, toepasbaar op de meetkunde, op getallen, op de sterrenkunde, op maten en op dierlijke voortplanting. Volgens de Kabbala *kwam de vloek over de mens bij het vormen van de vrouw*³⁰. De cirkel werd gescheiden van zijn middellijn. 'Uitgaande van het bezit van het dubbele beginsel in één, dat is de androgyn toestand, had de scheiding van het tweevoudige beginsel plaats, waaruit twee tegengestelden ontstonden, die bestemd waren eeuwig te zoeken naar hereniging tot de oorspronkelijke *ene* toestand. De vloek was namelijk deze, dat de natuur, terwijl zij tot zoeken aanspoorde, het verlangde resultaat voorkwam door het voortbrengen van een nieuw wezen, dat verschilde van die gewenste hereniging of eenheid, waardoor het natuurlijke verlangen om een verloren toestand terug te winnen, voor eeuwig werd en wordt verijdeld. Door dit proces van een voortdurende vloek door het wekken van verwachtingen leeft de Natuur³¹.' (Zie *'Kruis en Cirkel*, Afdeling II.)

De allegorie van Adam, die van de 'boom van het leven' wordt verdreven, betekent esoterisch dat het pas gescheiden Ras misbruik maakte van het mysterie van het leven en dit neerhaalde naar het gebied van dierlijkheid en bestialiteit. Want zoals de *Zohar* aantoont, is Matronethah (Shekinah, symbolisch de vrouw van Metatron), 'de weg tot de grote boom van het leven, de machtige boom', en Shekinah is goddelijke genade. Deze boom reikt volgens de uitleg tot in het hemelse dal en is verborgen tussen drie bergen (de bovenste triade van de beginselen in de mens). Van deze drie bergen verheft de boom zich omhoog (de kennis van de adept streeft naar de hemel) en daalt dan weer af (in het *ego* van de adept op aarde). Deze boom wordt overdag geopenbaard en is 's nachts verborgen, namelijk geopenbaard aan een verlicht denkvermogen en verborgen voor de onwetendheid, die nacht is. (Zie *Zohar*, I, 172, *a* en *b*.) 'De boom van kennis van goed en kwaad groeit uit de wortels van de boom van het leven.' (Toel.) Maar ook: 'In de Kabbala is duidelijk te vinden dat *'de boom van het leven'* het ansatakruis in zijn seksuele aspect was, en dat de *'boom van kennis'* de scheiding en het weer samenkomen was om de noodlottige voorwaarde te vervullen. De waarden van de letters die het woord *otz* (עץ), boom, vormen, zijn 7 en 9; de zeven is het heilige vrouwelijke getal en de negen het getal van de fallische of mannelijke energie. Dit ansatakruis is het symbool van de Egyptische *vrouw-man*, Isis-Osiris, het kiembeginsel in alle vormen, gebaseerd op de eerste manifestatie, die in elke richting en in elke betekenis kan worden toegepast³².

Dit is de kabbalistische opvatting van de westerse occultisten, en deze verschilt van de meer filosofische oosterse of Arische denkbeelden over dit onderwerp³³. De scheiding van de geslachten was onderdeel van het programma van de natuur en van de natuurlijke evolutie; en het scheppende vermogen in man en vrouw was een geschenk van de goddelijke wijsheid. De hele oudheid, van de patricische filosoof tot de nederigste, geestelijk ingestelde plebejer, geloofde in de waarheid van dergelijke overleveringen. En naarmate we verdergaan, zullen we er misschien in slagen aan te tonen dat de *betrekkelijke* waarheid van zulke legenden, of zelfs de absolute juistheid ervan – waarvoor verstandelijke reuzen zoals Solon, Pythagoras, Plato en anderen instaan – aan meer dan één hedendaagse geleerde duidelijk begint te worden. Hij is verbijsterd en ontsteld en raakt in verwarring door bewijzen die zich dagelijks voor hem opstapelen; hij voelt dat de vele historische problemen waar hij tegenover staat, niet anders kunnen worden opgelost dan door te beginnen de oude overleveringen te aanvaarden. Als we dus zeggen dat we vast geloven in oude geschriften en *universele* legenden, hoeven we ons tegenover de onpartijdige waarnemer nauwelijks schuldig te voelen, want andere en veel geleerdere schrijvers, die behoren tot de hedendaagse wetenschappelijke school, geloven blijkbaar in veel waarin ook de occultisten geloven: bijvoorbeeld in 'draken', niet alleen symbolisch, maar ook dat zij ooit echt bestonden.

Het zou dertig jaar geleden inderdaad een moedige stap zijn geweest, het publiek een verzameling meestal als fabels beschouwde verhalen voor te zetten en daarvoor de aandacht te vragen die men aan werkelijkheden schenkt, of te beweren dat verhaaltjes die eeuwenlang als verzinsels werden beschouwd, echte feiten weergeven, en dat bakersprookjes in veel gevallen min of meer verminkte legenden zijn die werkelijke wezens en

gebeurtenissen beschrijven. Tegenwoordig is dat minder gevaarlijk . . .'

Zo begint de inleiding tot een kort geleden (in 1886) verschenen en heel interessant boek van Charles Gould, 'Mythical Monsters'. Hij erkent moedig zijn geloof in de meeste van deze monsters. Hij merkt op: 'Veel zogenaamde mythische dieren, die eeuwenlang en bij alle volkeren het vruchtbare onderwerp van fictie en fabel zijn geweest, behoren logisch tot het gebied van de gewone prozaïsche biologie; ze kunnen worden beschouwd, niet als het gevolg van een rijke fantasie, maar als schepselen die eens werkelijk hebben bestaan en waarvan helaas alleen onvolledige en onnauwkeurige beschrijvingen tot ons zijn doorgedrongen, die waarschijnlijk door de nevel van de tijd sterk zijn verminkt . . . Overleveringen over wezens die *eens tegelijk met de mens bestonden, en waarvan sommige zo vreemd en schrikwekkend zijn, dat zij op het eerste gezicht onmogelijk schijnen te zijn*. Voor mij zijn de meeste van deze schepselen geen hersenschimmen maar voorwerp van rationele studie. De draak is geen schepsel dat voortkwam uit de verbeelding van de Ariër door het zien van een bliksemschicht die door de door hem bewoonde grotten flitste, zoals sommige mythologen denken, maar een dier dat eens leefde en zijn zware kronkelingen voortsleepte en misschien kon vliegen . . . Het bestaan van de eenhoorn lijkt mij niet ongelofelijk en eigenlijk waarschijnlijker dan de theorie die zijn oorsprong aan een maanmythe³⁴ toeschrijft . . . Anderzijds betwijfel ik of de mythen in het algemeen uit 'de beschouwing van de zichtbare werkingen van de uiterlijke natuur' zijn af te leiden. Het lijkt mij gemakkelijker aan te nemen dat de verlamme invloed van de tijd de manier van vertellen van deze vaak herhaalde verhalen zo heeft verzwakt dat hun oorspronkelijke vorm bijna onherkenbaar is, dan dat *onontwikkelde wilden een verbeeldingskracht en een dichterlijke fantasie zouden bezitten, die ver uitgaan boven die van de best onderwezen volkeren van deze tijd*. Het lijkt mij minder moeilijk te geloven dat deze wonderbaarlijke verhalen over goden en halfgoden, reuzen en dwergen, draken en monsters van allerlei soort, *bewerkingen* zijn, dan aan te nemen dat het verzinsels zijn³⁵.'

Dezelfde geoloog toont aan dat de mens, 'gevolgd tot tijdperken waarvan de duur achtereenvolgens wordt geschat op dertigduizend tot een miljoen jaar . . . , tegelijk leefde met dieren die lang geleden zijn uitgestorven' (blz. 20). Deze 'vreemde en schrikwekkende' dieren waren, om een paar voorbeelden te geven: (1) 'Het *genus Cidastes*, waarvan de reusachtige beenderen en wervels aantonen dat zij een lengte van bijna tweehonderd voet hadden . . . ' Professor Marsh heeft overblijfselen gezien van niet minder dan tien van zulke monsters in de Mauvaises Terres van Colorado, verstrooid over de vlakten; (2) de *Titanosaurus montanus*, die een lengte van vijftig tot zestig voet bereikte; (3) de *Dinosaurus* (in de Jura-lagen van de Rocky Mountains), met nog reusachtiger afmetingen; (4) de *Atlantosaurus immanis*, waarvan een *dijbeen* alleen al meer dan zes voet lang is en die dus meer dan honderd voet lang zou zijn! Maar de grens is zelfs dan nog niet bereikt, en we horen over de ontdekking van overblijfselen van zulke geweldige afmetingen, dat het dijbeen ervan meer dan twaalf voet lang is (blz. 37). Vervolgens lezen we over het monsterachtige *Sivatherium* in de Himalaja, het vierhoornige hert, dat zo groot is als een olifant en deze in hoogte overtreft; over het gigantische *Megatherium*; over reusachtige vliegende hagedissen, *Pterodactyli*, met krokodillekaken aan een eendenkop, enz. *Deze bestonden alle tegelijk met de mens, vielen hem hoogstwaarschijnlijk aan, evenals de mens hen aanviel*; en dan vraagt men ons te geloven dat deze mens niet groter was dan nu! Kan men zich voorstellen dat de mens - tenzij hij zelf een kolossale reus was - in de Natuur omringd door zulke monsterlijke wezens, kon blijven bestaan, terwijl al zijn vijanden zijn omgekomen? Kon hij met zijn stenen bijl een *Sivatherium* of een reusachtige vliegende sauriër overwinnen? Laten we altijd in gedachten houden dat tenminste één groot geleerde, De Quatrefages, geen houdbare wetenschappelijke redenen ziet waarom de mens niet de 'tijdgenoot van de eerste zoogdieren zou zijn geweest en in oorsprong zelfs zou teruggaan tot het Secundair'³⁶.

'Het schijnt', schrijft de conservatieve professor Jukes, 'dat de vliegende draken uit de romantische verhalen in vroegere tijdperken van de wereld zoiets als een werkelijk bestaan hadden'³⁷. 'Omvat de geschreven geschiedenis van de mens', vraagt de schrijver verder, 'die enkele duizenden jaren betreft, het hele verloop van zijn intelligente bestaan? Of hebben wij in de lange tijdperken van de mythen, die zich over honderdduizenden jaren uitstrekken, en die in de chronologieën van Chaldea en China zijn neergelegd, vage herinneringen aan de voorhistorische mens, overgeleverd door de traditie en mogelijk door enkele overlevenden naar bestaande landen overgebracht uit andere landen die, zoals het legendarische Atlantis van Plato, misschien in zee zijn verzonken of die het toneel waren van een of andere grote ramp, die ze met hun hele beschaving vernietigde?' (blz. 17).

De weinige overgebleven reuzendieren, zoals olifanten, die zelf kleiner zijn dan hun voorouders de mastodonten, en de hippopotami, zijn de enige nog levende overblijfselen en neigen ertoe steeds meer te verdwijnen. Zelfs zij hebben al enkele voorlopers van hun toekomstige soort gehad en zijn in dezelfde mate in omvang afgenomen als de mens. Want in de afzettingen van een grot op Malta werden de overblijfselen van een dwergolifant (*E. Falconeri*) gevonden die 'slechts twee voet zes duim hoog was'; en dezelfde schrijver verzekert dat zij vergezeld waren van de resten van dwergnijlpaarden, 'of de nog bestaande *Hippopotamus (Choeropsis) Liberiensis*, die volgens Milne-Edwards iets meer dan twee voet hoog is'³⁸.

Sceptici zullen misschien glimlachen en de hele inhoud van ons boek uitmaken voor onzin of sprookjes. Maar zo rechtvaardigen zij alleen maar de wijsheid van de Chinese filosoof Chuang, die zei dat 'de dingen die de mensen weten, op geen enkele manier in aantal kunnen worden vergeleken met de dingen die onbekend zijn'³⁹; en zij lachen dus alleen om hun eigen onwetendheid.

Noten:

1. Deel I, blz. 575ev (Engelse uitgave).
2. 'Journal Asiatique', zevende jaargang, 1855.
3. Zie Mozes Maimonides, 'More Nevachim'.
4. 'Science Occulte', blz. 646.
5. 'Révolution du Globe', Deel v, blz. 464.
6. Wij lezen in de 'Mémoire á l'Académie' over de 'naïeve verbazing van Geoffrey St. Hilaire, toen De Paravey hem in enige oude Chinese boeken en op Babylonische kleitabletten draken liet zien . . . sauriërs en ornithorhynchussen (waterdieren die *alleen in Australië voorkomen*), enz., uitgestorven dieren, waarvan hij dacht dat ze op aarde onbekend waren . . . tot in zijn tijd'.
7. Zie *Jesaja xxx, 6*: 'De adder en de vliegende draak uit het land van benauwdheid en angst', en de vurige slangen die door de koperen slang van Mozes werden overwonnen.
8. De door de wetenschap gereconstrueerde fossielen die wij kennen, zouden voldoende zekerheid moeten geven voor de mogelijkheid van zelfs een *Leviathan*, en dus zonder twijfel van de vliegende slangen van *Jesaja* of de *saraph mehophep*, woorden die in alle Hebreeuwse woordenboeken worden vertaald door 'saraph', vlammend of vurig vergif en 'mehophep', *vliegend*. Maar hoewel de christelijke theologie beide (*Leviathan* en *saraph mehophep*) altijd met de duivel heeft verbonden, zijn de uitdrukkingen overdrachtelijk en hebben niets te maken met de 'duivel'. Maar het woord *dracon* is een synoniem voor de laatstgenoemde geworden. In Bretagne betekent het woord *drouk* nu 'duivel', waarvan volgens Cambry ('*Monuments Celtiques*', blz. 299) het duivelsgraf in Engeland, *Draghedamun sepulcrum*, is afgeleid. In Languedoc worden de vurige meteoren en *dwaallichtjes dragg* genoemd en in Bretagne *dreag*, *wraie* (of spook); het kasteel Drogheda in Ierland betekent het duivelslot.
9. De ultramontaanse schrijvers aanvaarden de hele reeks drakenverhalen van pater Kircher (*Oedipus Aegyptiacus*, 'De Genere Draconum') in volle ernst. Volgens die jezuïet zag hij zelf een draak die in 1669 door een Romeinse boer werd gedood, omdat de directeur van het Museo Barberini hem deze toezond om er een afbeelding van te maken. Pater Kircher deed dit en hij liet deze in een van zijn *in-folio's* publiceren. Hierna ontving hij een brief van Christopher Scherer, prefect van het kanton Solothurn, Zwitserland, waarin die ambtenaar verklaart dat hij op een mooie zomeravond in 1619 *met eigen ogen* een levende draak had gezien. Hij was op zijn balkon gebleven 'om de volmaakte zuiverheid van het uitspansel te beschouwen', schrijft hij, 'en ik zag een vurige, glinsterende draak uit een van de grotten van de berg Pilatus opstijgen en zich snel naar Flüelen aan de andere kant van het meer begeven. Hij was enorm groot, zijn staart was nog langer en zijn hals was ver uitgestrekt. Zijn kop en kaken waren als van een slang. Tijdens zijn vlucht gaf hij talloze vonken (!) af . . . Ik dacht eerst dat ik een meteor zag, maar toen ik aandachtiger toekeek, was ik er door zijn vlucht en de vorm van zijn lichaam al snel van overtuigd dat ik *een echte draak* zag. Het doet mij genoeg Uw Eerwaarde hiermee te kunnen inlichten over het *heel werkelijke* bestaan van die dieren'; in *dromen* van een lang vervlogen tijd, had de schrijver eraan moeten toevoegen.
10. Als overtuigend bewijs voor de waarheid van het verhaal verwijst een rooms-katholiek de lezer naar het schilderij van die gebeurtenis in het portaal van de *Notre Dame du Don* te Avignon, geschilderd door Simon de Sienne, een vriend van de dichter; ondanks het verbod van de hoogste kerkvorst, die 'niet wilde toestaan dat deze triomf van de liefde in de heilige plaats op de troon zou worden verheven'; en hij voegt eraan toe: 'De tijd heeft het kunstwerk beschadigd en vervaagd, maar heeft de overlevering ervan niet verzwakt.' De 'draken-duivels' van De Mirville uit onze tijd schijnen geen geluk te hebben, omdat ze op heel geheimzinnige manier verdwijnen uit de musea waar men zegt dat ze zijn geweest. Zo was de draak die door Ulysses Aldobrandia werd gebalsemd en gegeven aan het Musée du Sénat in Napels of Bologna, 'daar nog steeds in 1700, maar nu is hij er niet meer'. (Deel 2, blz. 427, *Pneumatologie*.)
11. 'Heilige slangen', op blz. 432 van de '*Mémoire*' van De Mirville.

12. Dit is ongeveer even rechtvaardig als wanneer – over een paar duizend jaar – een fanaticus van een of ander toekomstig nieuw geloof, die erop uit was *zijn* religie te verheerlijken ten koste van het *oude* christendom, zou zeggen: 'Overal aanbad men het viervoetige lam. De non droeg het op haar borst en noemde het agnus; de priester legde het op het altaar. Het speelde een rol bij elk paasmaal en werd in elke tempel luid verheerlijkt. En toch vreesden de christenen het en haatten het, want ze doodden het en verslonden het . . .' Heidenen eten in elk geval hun heilige symbolen niet op. Wij kennen geen slangen of reptieleneters, behalve in christelijke beschaafde landen, waar men begint met kikkers en palingen en moet eindigen met echte slangen, evenals men begon met het lam en eindigde met paardenvlees.
13. 'Panthéon', 3.
14. De zonne-Chnouphis of *Agathodaemon* is de Christos van de gnostici, zoals iedere geleerde weet. Hij is nauw verbonden met de zeven zonen van Sophia (wijsheid), de zeven zonen van Aditi (universele wijsheid), terwijl haar achtste Marttanda, de zon is; deze zeven zijn de zeven planetaire bestuurders of genii. Daarom was Chnouphis de *geestelijke zon van verlichting*, van wijsheid, en dus de beschermer van alle Egyptische ingewijden, zoals Bel-Merodach (of Bel-Belitanus) dat later bij de Chaldeeën is geworden.
15. Hermes of liever Thot was een soortnaam. Abul Teda geeft in '*Historia Anti-Islamitica*' vijf Hermessen, en de namen van Hermes, Nebo, Thot werden in verschillende landen gegeven aan grote ingewijden. Zo gaf *Nebo*, de zoon van Merodach en Zarpanitu (die Herodotus Zeus-Belos noemt), zijn naam aan alle grote profeten, zieners en ingewijden. Zij waren allen 'slangen van wijsheid', omdat ze sterrenkundig met de zon en geestelijk met de wijsheid waren verbonden.
16. 'Panthéon', tekst 15.
17. '*Genesis*', hfst. xlix.
18. Dunlap verklaart in zijn inleiding tot '*Sod, the Mysteries of Adonis*', op gezag van 'Penteglott' van Schindler, het woord 'sod' als *arcanum*, religieus mysterie. 'Het geheim van de Heer is met hen die hem vrezen', zegt Psalm xxv, 14. Dit is een onjuiste vertaling door de christenen, want er zou moeten staan '*Sod Ihoh* (de mysteriën van Ihoh) zijn voor *hen die hem vrezen*' (Dunlap, '*Mysteries of Adonis*', xi). 'Al (El) is verschrikkelijk in het grote Sod van de *kadeshim* (de priesters, de heiligen, de *ingewijden*), Psalm lxxxix, 7' (ibid.). De kadeshim waren verre van heilig. (Zie Afdeling II, '*Het Heilige der Heiligen*.')
19. 'De leden van de *priestercolleges* werden *sodales* genoemd', zegt het 'Latin Lexicon' van Freund (iv, 448). 'Er werden sodaliteiten ingesteld in de Ida-mysteriën van de *MACHTIGE MOEDER*', schrijft *Cicero* in de *Senectute*. ('*Mysteries of Adonis*.')
20. De priesters van Baäl, die over de vuren sprongen. Maar dit was een plaatselijke Hebreeuwse uitdrukking. 'Saraph' – 'vurig of vlammend venijn'.
21. '*Dodenboek*', xxxix.
22. Dezelfde ramshoren vindt men op afbeeldingen van het hoofd van Mozes, die de schrijfster in Palestina op enkele oude penningen zag, en waarvan er één in haar bezit is. De horens, die deel uitmaken van het lichtende aureool op het beeld van Mozes in Rome (Michel Angelo), zijn verticaal in plaats van naar de oren neergebogen, maar het embleem is hetzelfde, vandaar de koperen slang.
23. Maar zie '*Magic Papyrus*' no. v van Harris; en Ammon met de ramskop, die mensen maakt op een pottenbakkerswiel.
24. Brasseur de Bourbourg, '*Mexique*', blz. 135 en 574.
25. Ulupi heeft een volstrekt Atlantische klank. Evenals Atlantis is het noch een Griekse noch een Sanskrietnaam, maar doet denken aan Mexicaanse namen.
26. '*Mahabharata*', Adiparva, Sloka 7788, 7789. De '*Bhagavata Purana*', ix, xx, 31, zoals wordt verklaard door Sridhera, de commentator, zegt dat Ulupi de dochter is van de koning van Manipura; maar wijlen pandit Dayanand Sarasvati, in India ongetwijfeld de grootste autoriteit in dergelijke zaken op het gebied van Sanskriet en de Purana's, bevestigde persoonlijk dat Ulupi 5000 jaar geleden de dochter was van de koning van de naga's in Patala, of Amerika, en dat de naga's ingewijden waren.
27. Foh-tchou betekent in het Chinees letterlijk heer van Boeddha of verkondiger van de leringen van Boeddha-Foh.
28. Deze berg ligt ten zuidwesten van China, bijna tussen China en Tibet.
29. De lezer wordt eraan herinnerd dat in de *Zohar* en ook in alle kabbalistische boeken wordt beweerd dat 'Metatron verenigd met *Shekinah*' [of *Shekinah* als de sluier (genade) van Ain-Soph] die de logos voorstelt, de *boom van kennis* zelf is; terwijl Shamaël – het duistere aspect van de logos – alleen de schors van die boom bewoont, en alleen de kennis van het *KWADE* heeft. Zoals Lacour, die in het schouwspel van de val (hfst. iii, '*Genesis*') een voorval zag dat tot de Egyptische inwijding behoorde, zegt: 'De boom van de *waarzeggerij* of van de *kennis* van goed en kwaad . . . is de wetenschap van *Tzyphon*, de

genius van de twijfel; *Tzy* is onderwijzen en *phon* is twijfel. Tzyphon is een van de aleim; we zullen hem straks tegenkomen onder de naam *Nach*, de verleider.' (*Les OEloim*, Deel II, blz. 218.) Hij staat nu bij de kenners van de symboliek bekend onder de naam JEHOVA.

30. Dit is de opvatting die alle kerkvaders hebben aanvaard, maar het is niet de werkelijke esoterische leer. De *vloek* begon niet bij het vormen van man of vrouw, want hun scheiding was een natuurlijk gevolg van de evolutie, maar *bij het overtreden van de wet* (zie boven).
31. 'Leeft de (menselijke) natuur', zelfs niet eens de dierlijke - maar de misleide, zinnelijke en kwaadaardige natuur die *door mensen is geschapen, niet door de natuur*.
32. 'The Source of Measures'.
33. Zie hieronder, 'Het zevenvoud', in Afdeling II.
34. '*The Unicorn: a Mythological Investigation*', door Robert Brown jr., F.S.A.
35. Inleiding tot 'Mythical Monsters', blz. 3 en 4.
36. '*The Human Species*', blz. 52.
37. '*Manual of Geology*', blz. 301.
38. '*Recherches sur les Mammifères*', plaat I.
39. Voorwoord van 'Wonders by Land and Sea' (Shan Hai King).

De 'zonen van god' en het 'heilige eiland'

De in *Isis* opgenomen *legende* over een gedeelte van de aardbol dat de wetenschap nu erkent als de bakermat van de mensheid – hoewel het in feite maar een van de *zeven* bakermatten is – luidde in het kort, en nu toegelicht, als volgt:

'De overlevering zegt, en de verslagen in het *Grote Boek* (het Boek van Dzyan) verklaren, dat er lang vóór de tijd van Ad-am en zijn nieuwsgierige vrouw, He-va, op de plaats waar nu slechts zoutmeren en verlaten, dorre woestijnen zijn te vinden, een grote binnenzee was, die zich over Midden-Azië uitstreckte, ten noorden van de trotse Himalajaketen en haar westelijke uitlopers. Een eiland, dat om zijn onvergelijkelijke schoonheid in de wereld zijn weerga niet had, werd bewoond door het laatste overblijfsel van het ras dat aan het onze voorafging.'

'Het laatste *overblijfsel* betekende de 'zonen van wil en yoga', die met een paar stammen de grote ramp overleefden. Want het was het *derde* Ras dat het grote Lemurische continent bewoonde, dat voorafging aan de echte en voltooide menselijke rassen – het vierde en het vijfde. Daarom werd in *Isis* gezegd:

'Dit ras kon even gemakkelijk in water, lucht of vuur leven, want het had een onbegrensde macht over de elementen. Dit waren de 'zonen van god'; niet zij die de dochters van de mensen aanzagen, maar de echte *Elohim*, hoewel zij in de oosterse Kabbala een andere naam hebben. Zij hebben de mensen de vreemdste geheimen van de Natuur medegedeeld en hun het onuitsprekelijke en nu *verloren* woord' geopenbaard.'

Dit 'eiland' bestaat, zoals men gelooft, nog steeds; nu als een *oase*, omringd door de angstaanjagende wildernis van de grote woestijn, de Gobi – waarvan de zandvlakten 'sinds mensenheugenis niet zijn doorkruist'.

'Dit woord, dat geen woord is, is eens de wereld rondgegaan en blijft nog steeds als een verre, wegstervende echo in de harten van enkele bevoorrechte mensen hangen. De hiërofanen van alle priestercolleges waren van het bestaan van dit eiland op de hoogte; maar het 'woord' was alleen bekend aan de *java aleim* (Maha-Chohan in een andere taal), of de hoogste bestuurder van elk college, en werd pas op het moment van zijn dood aan zijn opvolger doorgegeven. Er bestonden veel van dergelijke colleges en de oude klassieke schrijvers spreken erover.'

'Er was geen overzeese verbinding met het mooie eiland, maar onderaardse gangen, die alleen aan de hoofden bekend waren, gaven er in alle richtingen toegang toe.'

De overlevering beweert, en de archeologie erkent de waarheid van de legende, dat er meer dan één nu bloeiende stad in India is, die op verschillende andere steden is gebouwd, waardoor er een onderaardse stad van zes of zeven verdiepingen is ontstaan. Delhi is er een van, Allahabad een andere – zelfs in Europa bestaan hiervan voorbeelden, bijv. Florence, gebouwd op verschillende niet meer bestaande Etruskische en andere steden. Waarom kunnen Ellora, Elephanta, Karli en Ajunta dan niet op onderaardse doolhoven en gangen zijn gebouwd, zoals men beweert? Natuurlijk hebben we het hier niet over de grotten die aan elke Europeaan bekend zijn, hetzij uit aanschouwing of van horen zeggen, ondanks hun enorme ouderdom, hoewel die door de hedendaagse archeologie wordt betwist. Maar het is een feit, dat aan de ingewijde brahmanen van India en vooral aan de yogi's bekend is, dat er in het land geen rotstempel is, of deze heeft zijn onderaardse gangen die in alle richtingen lopen, en dat deze onderaardse grotten en eindeloze gangen op hun beurt *hun* grotten en gangen hebben.

'Wie kan zeggen dat het verloren Atlantis – dat ook in het *Geheime Boek* wordt genoemd, maar weer onder een andere naam, uitgesproken in de heilige taal – in die tijd niet nog bestond?'

vroegen wij verder. Het *bestond* ongetwijfeld, want het naderde snel zijn toppunt van roem en beschaving toen het laatste gedeelte van het Lemurische continent verzinkte.

'Het grote verloren continent lag misschien ten zuiden van Azië en strekte zich uit van India tot Tasmanië. Als deze hypothese (waaraan nu zo wordt getwijfeld, en die door sommige geleerde schrijvers, die haar als een grap van Plato beschouwen, beslist wordt ontkend) ooit juist blijkt te zijn, dan zullen de geleerden misschien geloven dat de beschrijving van het door goden bewoonde continent niet helemaal een fabel was. En zij zullen dan misschien ontdekken dat de bedekte aanwijzingen van Plato en het feit dat hij het verhaal aan Solon en de

Egyptische priesters toeschrijft, alleen maar een voorzichtige manier was om de waarheid aan de wereld mede te delen en om, door handig waarheid en verbeelding te combineren, zich buiten een verhaal te houden dat hij tengevolge van de verplichtingen die hem bij zijn inwijding waren opgelegd, niet mocht onthullen.'

'Om verder te gaan met de overlevering, moeten we eraan toevoegen dat de klasse van de hiërofanten in twee afzonderlijke categorieën was verdeeld: zij die werden onderwezen door de 'zonen van god' van het eiland en die waren ingewijd in de goddelijke leer van de zuivere openbaring; en anderen, die het verloren Atlantis bewoonden - als dat de naam moet zijn - en die, omdat ze van een ander ras waren (*geslachtelijk* voortgebracht, maar uit *goddelijke* ouders), waren geboren met een waarnemingsvermogen dat alle levende dingen omvatte en onafhankelijk was van zowel afstand als stoffelijke obstakels. Kortom, zij waren de in de *Popol-Vuh* genoemde mensen van het vierde Ras, van wie het waarnemingsvermogen onbeperkt was en die alle dingen direct wisten.'

Met andere woorden, zij waren de Lemuro-Atlantiërs, de eersten die een dynastie van *geest*-koningen hadden, niet van *manes* of 'spoken', zoals sommigen geloven (zie '*Pneumatologie*'), maar van werkelijke levende *deva's* (of halfgoden of *engelen*), die lichamen hadden aangenomen om over hen te heersen en die hen op hun beurt in kunsten en wetenschappen onderwezen. Maar omdat zij *rupa* of stoffelijke geesten waren, waren deze Dhyanis niet altijd goed. Hun koning *Thevetata* was een van laatstgenoemden, en onder de kwade invloed van deze koning-demon werd . . . het Atlantische ras een volk van boze *tovenaars*.

'Als gevolg hiervan werd de oorlog verklaard, waarvan de geschiedenis te lang zou zijn om te vertellen; de hoofdzaken ervan kan men vinden in de verminkte allegorieën van het ras van Kain, de reuzen, en van Noach en zijn rechtschapen gezin. De strijd eindigde met de overstroming van Atlantis, die men terugvindt in de verhalen van de Babylonische en de Mozaïsche vloed. De reuzen en tovenaars '. . . en alle vlees stierf . . . en elk mens'. Allen behalve Xisuthrus en Noach, die in feite gelijk zijn aan de grote Vader van de Thlinkithiërs in de *Popol-Vuh*, of het heilige boek van de Guatemalteken, dat ook spreekt over zijn ontsnapping in een grote boot, evenals Vaivasvata, de Noach van de Hindoes.'

'Indien we enigszins in deze overlevering geloven, moeten we ook het verdere verhaal aannemen dat uit onderlinge huwelijken van de nakomelingen van de hiërofant van het eiland met de afstammelingen van de Atlantische Noach, een gemengd ras ontstond van rechtschapen en slechte mensen. Enerzijds had de wereld haar Henochs, Mozessen, verschillende Boeddha's, haar talloze 'Verlossers' en grote hiërofant; anderzijds haar '*natuurlijke* tovenaars' die, door het ontbreken van een beperkende kracht van goede geestelijke verlichting, . . . hun gaven voor slechte doeleinden misbruikten . . . '

Wij kunnen dit aanvullen met het getuigenis van enige geschriften en overleveringen. In de '*Histoire des Vierges: Les Peuples et les Continents Disparus*' zegt de schrijver:

'Een van de oudste legenden van India, die door mondelinge en schriftelijke overlevering in de tempels werd bewaard, vertelt dat er honderdduizenden jaren geleden in de Stille Oceaan een enorm continent bestond dat werd vernietigd door een geologische catastrofe en waarvan men de overblijfselen moet zoeken op Madagascar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo en de voornaamste eilanden van Polynesië.'

'De hoogvlakten van Hindostan en Azië zouden volgens deze hypothese in die ververwijderde tijd slechts zijn vertegenwoordigd door grote eilanden in de nabijheid van het centrale continent . . . Volgens de brahmanen had dit land een hoge beschaving bereikt, en heeft het schiereiland van Hindostan, dat werd vergroot door de verplaatsing van de wateren tijdens die grote ramp, de keten van de oorspronkelijke overleveringen die op deze plaats waren ontstaan, slechts voortgezet. Deze overleveringen geven de naam *Ruta's* aan de volkeren die dit enorme continent rond de evenaar bewoonden, en uit hun taal *werd het Sanskriet afgeleid* . . . En de Indo-Helleense overlevering, bewaard door de intelligente bevolking die uit de vlakten van India wegtrok, spreekt eveneens over het bestaan van een continent en een volk, waaraan zij de namen Atlantis en Atlantiden geeft en dat zij plaatst in de Atlantische Oceaan in het noordelijke deel van de tropen.'

'Afgezien van dit feit, is de veronderstelling dat er op die breedten een oud continent heeft gelegen, waarvan de sporen zijn te vinden op de vulkanische eilanden en de bergachtige oppervlakte van de Azoren, de Kanarische en de Kaap-Verdische eilanden, geografisch niet geheel onwaarschijnlijk. De Grieken, die bovendien uit vrees voor de geheimzinnige oceaan nooit voorbij de zuilen van Hercules durfden gaan, verschenen zo laat in de oudheid, dat de door Plato bewaarde verhalen niets anders kunnen zijn dan een echo van deze legende uit India. Als wij verder een blik op de wereldkaart werpen en kijken naar de eilanden en eilandjes die verspreid liggen van de Maleise Archipel tot Polynesië, van Straat Soenda tot het Paaseiland, en we gaan uit van de hypothese dat er aan onze continenten andere zijn voorafgegaan, dan is het onmogelijk het voornaamste vroegere continent niet bij die eilanden te plaatsen.'

'Volgens een religieuze overtuiging, die men zowel aantreft in Malakka als in Polynesië, dat is te zeggen, in de twee uiteinden van Oceanië, 'vormden al deze eilanden eens twee enorme landen, bewoond door gele en zwarte mensen die altijd met elkaar in oorlog waren; en droegen de goden, die deze twisten moe waren, de oceaan op de vrede te herstellen. Deze verzwolg de beide continenten en sindsdien was het onmogelijk om hem ertoe te brengen zijn gevangenen vrij te laten. Alleen de bergtoppen en hoogvlakten zijn door de macht van de goden, die hun fout te laat bemerkten, aan de overstroming ontsnapt.'

'Wat er ook van deze overlevering waar is en waar ook de plek was waar zich een beschaving had ontwikkeld die ouder was dan die van Rome, van Griekenland, van Egypte en van India, het staat vast dat deze beschaving heeft bestaan en het is heel belangrijk voor de wetenschap om de sporen ervan terug te vinden, hoe zwak en vluchtig deze ook zijn' (blz. 13-15).

Deze laatste overlevering bevestigt die uit de 'verslagen van de Geheime Leer'. De genoemde oorlog tussen de gele en de zwarte mensen heeft betrekking op een strijd tussen de 'zonen van god' en de 'zonen van de reuzen', of de bewoners en tovenaars van Atlantis.

De eindconclusie van de schrijver, die persoonlijk alle eilanden van Polynesië bezocht en jaren heeft gewijd aan de studie van de religie, de taal en de overleveringen van bijna alle volkeren, is als volgt:

'Wat het Polynesische continent betreft dat tijdens de laatste geologische rampen is verdwenen: het bestaan ervan berust op bewijzen waaraan we logisch gezien niet langer kunnen twijfelen.'

'De hoogste drie toppen van dit continent, de Sandwich-eilanden, Nieuw-Zeeland en het Paaseiland, liggen vijftien- tot achttienhonderd mijl van elkaar, en de tussenliggende eilandengroepen, Viti, Samoa, Tonga, Foutouna, Ouvea, de Marquises, Tahiti, Poumoutou en de Gambiereilanden liggen zelf zeven- of achthonderd tot duizend mijl van deze uiterste punten.'

'Alle zeevarenden zijn het erover eens dat de buitenste en de middengroepen, met het oog op hun huidige geografische ligging en de onvoldoende middelen die zij tot hun beschikking hadden, nooit met elkaar in verbinding konden hebben gestaan. Het is fysiek onmogelijk om zulke afstanden af te leggen in een kano . . . zonder een kompas, en maanden te reizen zonder proviand.'

'Anderzijds hadden de oorspronkelijke bewoners van de Sandwich-eilanden, Viti, Nieuw-Zeeland, van de centrale groepen, van Samoa, Tahiti, enz. vóór de komst van de Europeanen *elkaar nooit gekend en nooit van elkaar gehoord. En toch beweerde ieder van deze volkeren dat hun eiland eens deel had uitgemaakt van een enorm uitgestrekt land, dat zich naar het westen naar de kant van Azië had uitgestrekt.* En toen zij bij elkaar werden gebracht, bleken ze allen dezelfde taal te spreken en dezelfde gebruiken, dezelfde gewoonten, dezelfde religieuze opvatting te hebben. En op de vraag: 'Waar stond de wieg van uw ras?' *wezen allen als enig antwoord naar de ondergaande zon.*' (ibid., blz. 308.)

In geografisch opzicht is deze beschrijving enigszins in strijd met de feiten in de Geheime Verslagen; maar zij bewijst het bestaan van dergelijke overleveringen, en daar gaat het om. Want evenals er geen rook is zonder vuur, moet ook een overlevering zijn gebaseerd op een benadering van waarheid.

Op een geschikte plaats zullen we aantonen dat de hedendaagse wetenschap het bovenstaande en de overleveringen van de *Geheime Leer* betreffende de twee verloren continenten volledig bevestigt. De overblijfselen op Paaseiland bijvoorbeeld zijn de verbazingwekkendste en welsprekendste gedenktekens van de oorspronkelijke reuzen. Ze zijn even indrukwekkend als geheimzinnig; en men hoeft slechts de hoofden van de reusachtige standbeelden, die op dat eiland onaangetaast zijn gebleven, te onderzoeken om daarin bij de eerste blik de trekken te herkennen van het type en het karakter dat aan de reuzen van het vierde Ras wordt toegeschreven. Zij schijnen van één model te zijn, hoewel hun trekken verschillen - ze zijn van een *duidelijk zinnelijk type*, zoals de Atlantiërs (de Daitya's en 'Atalantiërs') in de esoterische boeken van de hindoes worden voorgesteld. Vergelijk deze met de gezichten van sommige andere reusachtige standbeelden in Midden-Azië - bijvoorbeeld die bij Bamian - de *portret-standbeelden*, zegt de overlevering, van Boeddha's die behoren tot *voorgaande manvantara's*; van die Boeddha's en helden die in de boeddhistische en hindoeboeken worden genoemd als mensen van fabelachtige grootte, in het algemeen de goede en heilige broeders van hun slechte tweelingbroeders, zoals Ravana, de reuzenkoning van Lanka, de broeder was van Kumbhakarna; allen afstammelingen van de goden door de rishi's en daarom, evenals 'Titan en zijn enorme nageslacht', allen 'eerstgeborenen van de hemel'. Deze 'Boeddha's', hoewel vaak bedorven door de symbolische voorstelling van de grote afhangende oren, vertonen bij de eerste aanblik een veelbetekenend verschil in gelaatsuitdrukking met die van de standbeelden op Paaseiland. Ze zijn misschien van hetzelfde ras - maar de eerstgenoemden zijn 'zonen van god'; de laatstgenoemden de nakomelingen van machtige tovenaars. Het zijn echter allen reïncarnaties en, afgezien van de onvermijdelijke overdrijving in de verbeelding en de overlevering van het volk, zijn het

historische figuren. Wanneer leefden zij? Hoelang geleden leefden de twee rassen, het derde en het vierde, en hoeveel later begonnen de verschillende stammen van het vijfde hun strijd, de oorlogen tussen goed en kwaad? Oriëntalistten verzekeren ons dat de chronologie in de Purana's en andere hindoe geschriften hopeloos verward en absurd overdreven is. We zijn volkomen bereid het met deze beschuldiging eens te zijn. Maar zelfs indien de Arische schrijvers hun chronologische slinger nu en dan te ver naar één kant hebben laten doorslaan, verder dan de feiten toelieten, dan zal toch, wanneer de afstand van de afwijking wordt vergeleken met die van de oriëntalistten in de tegenovergestelde richting, blijken dat vooral de brahmanen zich hebben gematigd. Men zal op de lange duur ontdekken dat de pandit dichter bij de waarheid en de feiten staat dan de sanskritist. De door laatstgenoemde toegepaste bekortingen – zelfs wanneer is bewezen dat hij hiertoe zijn toevlucht heeft genomen om deze te laten passen bij een persoonlijk stokpaardje – worden door de publieke opinie in het westen opgevat als 'een *voorzichtige* aanvaarding van feiten', terwijl de pandit in geschriften grofweg voor een *leugenaar* wordt uitgemaakt. Maar daarom hoeft toch niet iedereen dit in hetzelfde licht te zien. Een onpartijdige waarnemer zal dit misschien anders beoordelen. Hij kan òf beiden gewetenloze geschiedschrijvers noemen, òf beiden, elk op zijn eigen terrein, rechtvaardigen en zeggen: de hindoe-Ariërs schreven voor hun ingewijden, die de waarheid tussen de regels lezen, en niet voor de grote massa. Indien zij *opzettelijk* gebeurtenissen verwisselden en eeuwen verwarden, dan was dat niet met de bedoeling iemand te misleiden, maar om hun kennis tegen het glurende oog van de vreemdeling te beschermen. Overigens zijn, voor wie *de geslachten kan tellen uit de Manu's en uit de reeksen incarnaties zoals deze in het geval van sommige helden zijn opgegeven*, de betekenis en de chronologische volgorde in de Purana's heel duidelijk. Wat de westerse oriëntalist betreft, men moet hem verontschuldigen op grond van zijn ontegenzeggelijke onwetendheid over de werkwijzen van de archaïsche esoterie.

Maar zulke bestaande vooroordelen zullen heel snel moeten verdwijnen en plaatsmaken voor het licht van nieuwe ontdekkingen. De geliefkoosde theorieën van dr. Weber en Max Müller – namelijk dat de schrijfkunst in India onbekend was, zelfs in de tijd van Panini (!); dat de hindoes al hun kunsten en wetenschappen, zelfs de Dierenriem en hun bouwkunst (Ferguson), aan de Macedonische Grieken hadden ontleend – deze en andere onmogelijke hypothesen worden al met ondergang bedreigd. De geest van het oude Chaldea komt de waarheid te hulp. In zijn derde Hibbert-lezing (1887) verwees professor Sayce uit Oxford, toen hij sprak over pas ontdekte Assyrische en Babylonische cylindervolgers, uitvoerig naar Ea, de god van de wijsheid, die nu wordt vereenzelvigd met de Oannes van Berossus, de half-mens, half-vis, die aan de Babyloniërs beschaving *en de schrijfkunst* onderwees. Over deze Oannes die men, alleen dankzij de bijbelse zondvloed, tot dusver niet eerder dan in 1500 v.Chr. plaatste, wordt nu als volgt gesproken:

'Zijn stad was Eridu, die 6000 jaar geleden aan de kust van de Perzische Golf lag. De naam betekent 'de goede stad', een bijzonder heilige plaats, want het was het middelpunt van waaruit de eerste Chaldeeuwse beschaving haar weg naar het noorden vond. Omdat de god van deze beschaving werd voorgesteld als afkomstig uit de zee, was het mogelijk dat de beschaving waarvan Eridu de zetel was, van vreemde herkomst was. *Wij weten nu dat Chaldea in heel vroege tijd zowel met het schiereiland Sinaï als met India in verbinding stond.* De standbeelden die door de Fransen bij Tel-loh zijn ontdekt (en die van tenminste 4000 v.Chr. dateren), waren gemaakt van de uitzonderlijk harde steensoort die bekendstaat als dioriet, en volgens de inscripties daarop was het dioriet uit Magan aangevoerd – d.w.z. het schiereiland Sinaï, dat toen door de farao's werd bestuurd. Het is bekend dat de algemene stijl van de standbeelden lijkt op die van het diorieten standbeeld van Kephren, de bouwer van de tweede piramide, terwijl volgens Petrie de eenheid van maat, die is aangegeven op het plan van de stad, dat een van de figuren van Tel-loh op zijn schoot houdt, dezelfde is als de piramidebouwers gebruikten. *In Mugheir, of het Ur van de Chaldeeën, heeft men teakhout gevonden, hoewel dat hout een speciaal Indiaas product is; voeg hieraan toe, dat een oude Babylonische lijst van kledingstukken sindhu of 'mousseline' noemt, dat wordt beschreven als 'plantaardig doek'.*

Mousseline, nu het best bekend als mousseline van *Dacca*, in Chaldea bekend als afkomstig van de Hindoes (sindhu), en *teakhout*, dat 4000 jaar v.Chr. werd gebruikt; en toch waren de Hindoes, aan wie Chaldea zijn beschaving heeft te danken (zoals kolonel Vans Kennedy heeft bewezen), *onbekend met de schrijfkunst* voordat de Grieken hun alfabet leerden – als we de oriëntalistten moeten geloven!

Noten:

1. Er zijn archeologen die evenals James Fergusson de hoge ouderdom van ook maar één enkel monument in India ontkennen. In zijn boek 'Illustrations of the Rock-Cut Temples of India' is de schrijver zo vrij de uitzonderlijke mening te verkondigen dat 'Egypte had opgehouden een natie te zijn voordat de eerste rotstempel van India werd uitgehouwen'. Kortom, hij ontkent het bestaan van ook maar één rotstempel vóór de regering van Asoka en schijnt verlangend te bewijzen dat de meeste van deze in de rotsen uitgehouwen tempels tot stand werden gebracht tussen de tijd van die vrome boeddhistische koning en de vernietiging van de Andhra-dynastie van Maghada in het begin van de vijfde eeuw. We vinden zo'n bewering volkomen willekeurig. Verdere ontdekkingen zullen aantonen dat deze onjuist en ongerechtvaardigd is.
2. Toen Amerika werd ontdekt, noemden enkele inheemse stammen het *Atlanta*.
3. Sindsdien is *Atlantis* van Donnelly verschenen, en spoedig zal het werkelijke bestaan ervan een wetenschappelijk feit zijn geworden.
4. Deze is nog altijd zo verdeeld, en de theosofen en occultisten die tot hun eigen nadeel iets hebben geleerd over de occulte maar niet te ontkennen kracht van het dugpaschap, weten dit maar al te goed.
5. Iets dat de standbeelden in Bamian nabijkomt – ook een 200 voet hoge Boeddha – kan men vinden bij een nederzetting van de jains in Zuid-India, en schijnt nu de enig overgeblevene te zijn.
6. Zelfs Wilson erkent dat Rama en Ravana persoonlijkheden waren die op historische feiten zijn gebaseerd: 'De overleveringen van Zuid-India schrijven de beschaving ervan en de vestiging van beschaafde Hindoes (het vijfde Ras) eenparig toe aan de verovering van Lanka door Rama' (*Vishnu Purana*, iii, blz. 318) – de overwinning van de 'zonen van god' op de Atlantische tovenaars, zegt de ware overlevering.
7. Zo laat men ons bijvoorbeeld een held zien, die eerst werd geboren als de 'onrechtvaardige maar dappere vorst' (purusha) van de daitya's, Hiranyakasipu, die werd gedood door de Avatar *Nara-Sinha* (mens-leeuw). Daarna werd hij geboren als Ravana, de reuzenkoning van Lanka, en gedood door Rama, waarna hij wordt herboren als Sisupala, de zoon van rajarishi (koning rishi) Damaghosha, waarop hij weer wordt gedood door Krishna, de laatste incarnatie van Vishnu. Deze parallelle evolutie van Vishnu (geest) en die van een daitya, als mens, schijnt zonder betekenis; toch geeft deze ons de sleutel tot de respectievelijke data van Rama en Krishna, en zelfs tot een bepaald psychologisch mysterie.

STANZA 10

DE GESCHIEDENIS VAN HET VIERDE RAS

S (38) De geboorte van het vierde, Atlantische Ras. (39) De onderrassen van de vierde mensheid beginnen zich te verdelen en te vermengen; zij vormen de eerste gemengde rassen met verschillende kleur. (40) De superioriteit van het Atlantische ten opzichte van andere rassen. (41) Zij vervallen tot zonde en verwekken kinderen en monsters. (42) De eerste kiemen van antropomorfisme en geslachtelijke religie. Zij verliezen hun 'derde oog'.

38. TWEE AAN TWEE OP DE ZEVEN GEBIEDEN, ZO BRACHT HET DERDE (*Ras*) (*de mensen van*) HET VIERDE (*Ras*) VOORT. DE GODEN WERDEN NIET-GODEN (*de Sura's werden a-Sura's*) (*a*).

39. HET EERSTE (*Ras*) IN ELK GEBIED WAS MAANKLEURIG (*geelwit*); HET TWEEDE GEEL ALS GOUD; HET DERDE ROOD; HET VIERDE BRUIN, DAT VAN ZONDE ZWART WERD. DE EERSTE ZEVEN (*menselijke*) LOTEN HADDEN ALLE IN HET BEGIN ÉÉN GELAATSKLEUR. DE VOLGENDE (*zeven, de onderrassen*) BEGONNEN HUN KLEUREN TE VERMENGEN (*b*).

(*a*) Om vers 38 te begrijpen, moet men het samen met de drie verzen van Stanza IX lezen. Tot aan dit punt van de evolutie behoort de mens meer tot de metafysische dan tot de fysische natuur. Pas na de zogenaamde val begonnen de rassen zich snel tot een zuiver menselijke vorm te ontwikkelen. En om een goed begrip te krijgen van de volledige betekenis van de val, die zo mystiek en transcendentaal is, moet de onderzoeker direct beschikken over de details die aan deze gebeurtenis voorafgingen. Van deze gebeurtenis heeft de hedendaagse theologie een spel gevormd, waaromheen zij haar verderfelijke en onzinnigste dogma's en geloofsopvattingen laat draaien.

De archaische toelichtingen verklaren, zoals de lezer zich zal herinneren, dat van de menigte Dhyanis, die nu aan de beurt waren om te incarneren als de *ego's* van de onsterfelijke, maar *op dit gebied onbewuste* monaden, er enkelen direct (aan de wet van de evolutie) 'gehoorzaamden', onmiddellijk nadat de mensen van het derde Ras fysiologisch en fysiek gereed waren, d.w.z. toen zij zich in geslachten hadden verdeeld. Dit waren die eerste bewuste wezens die, terwijl zij bewuste kennis en wil aan hun ingeboren goddelijke zuiverheid toevoegden, door *kriyasakti* de halfgoddelijke mens *schiepen*, die op aarde het zaad voor toekomstige adepten werd. Voor hen echter die, angstvallig bezorgd voor hun intellectuele vrijheid (die toen nog niet was geboeid door de ketenen van de stof), zeiden 'wij kunnen kiezen . . . wij hebben wijsheid' (zie vers 24) en veel later incarneerden, voor hen was de eerste karmische straf al voorbereid. Zij kregen lichamen die (fysiologisch) inferieur waren aan hun astrale modellen, omdat hun *chhaya's* hadden toebehoord aan voorvaderen van een lagere graad in de zeven klassen. Die 'zonen van wijsheid', die hun incarnatie hadden 'uitgesteld' tot het vierde Ras, dat (fysiologisch) al door zonde en onreinheid was besmet, brachten een verschrikkelijke oorzaak voort, waarvan het karmische gevolg nog steeds op hen drukt. Dit werd in henzelf voortgebracht, en zij werden voor toekomstige eonen de dragers van dat zaad van ongerechtigheid, omdat de lichamen die zij moesten bezielen, door hun eigen talmen waren ontviid. (*Zie de verzen 32, 36.*)

Dit was de 'val van de engelen', als gevolg van hun opstand tegen de karmische wet. De 'val van de mens' was geen val, want hij was niet verantwoordelijk. Maar omdat 'schepping' in het dualistische stelsel als het 'voorrecht van God alleen' werd opgevat, als het rechtmatige *attribuut* dat door de theologie in naam van de *oneindige* godheid van haar eigen maaksel werd opgeëist, moest deze kracht als 'satanisch' worden beschouwd, en als een wederrechtelijke toe-eigening van goddelijke rechten. Het voorgaande moet dus in het licht van dergelijke bekrompen opvattingen natuurlijk worden gezien als een verschrikkelijke belasting van de mens, 'die is geschapen naar het evenbeeld van God', en als een nog vreselijker godslastering volgens het dogma van de dode letter. 'Uw leer', heeft men de occultisten al gezegd, 'maakt van de mens, die uit het stof naar het evenbeeld van zijn God is geschapen, vanaf het begin een voertuig van de duivel'. Ons antwoord is: 'Waarom maakte u van uw God een duivel, beiden bovendien geschapen naar uw eigen beeld?' De *esoterische* interpretatie van de bijbel weerlegt echter deze lasterlijke uitvinding van de theologie in voldoende mate; de Geheime Leer moet eens het

rechtvaardige karma van de kerken worden – die meer anti-christelijk zijn dan de vertegenwoordigers van de meest overtuigde materialisten en atheïsten.

De oude leer over de ware betekenis van de 'gevallen engelen', in haar antropologische en evolutionaire zin, staat in de Kabbala, en verklaart de bijbel. Zij komt duidelijk naar voren in *Genesis*, wanneer men dit boek leest in een geest van onderzoek naar de waarheid, zonder op dogma's te letten en zonder vooringenomenheid. Men kan dit gemakkelijk bewijzen. In *Genesis* (vi) worden de 'zonen van God' – *B'ne Aleim* – verliefd op de dochters van de mensen, huwen hen en onthullen aan hun vrouwen de geheimen die zij volgens Henoeh op onwettige manier in de hemel hadden geleerd; en dit is de 'val van de engelen'. Maar wat is eigenlijk dit 'Boek van Henoeh', waaruit de schrijver van de *Openbaring* en zelfs de Johannes van het vierde evangelie zo uitvoerig hebben aangehaald? (bijv. vers 8 in hoofdstuk 10, over allen die vóór Jezus zijn gekomen en 'dieven en rovers' zijn). Eenvoudig een *boek van inwijding*, dat in allegorieën en in voorzichtige bewoordingen het programma geeft van bepaalde archaïsche mysteriën die in het *inwendige* van de tempels werden uitgevoerd. De schrijver van de 'Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés' oppert terecht, dat de zogenaamde 'visioenen' van Henoeh betrekking hadden op zijn (Henoehs) ervaringen tijdens de inwijding en op wat hij leerde in de mysteriën; maar de auteur verkondigt ten onrechte dat Henoeh dit had geleerd voordat hij tot het christendom werd bekeerd (!!). Bovendien gelooft hij dat dit boek werd geschreven 'aan het begin van het christelijke tijdperk, toen . . . de gebruiken en de religie van de Egyptenaren in verval raakten! Dit is nauwelijks mogelijk, omdat Judas in zijn brief het 'Boek van Henoeh' (vers 14) citeert; en daarom kon het, zoals aartsbisschop Laurence, de vertaler van het Boek van Henoeh uit de Ethiopische versie, opmerkt, 'niet het werk zijn geweest van een schrijver die na . . . of zelfs gelijktijdig leefde met' de schrijvers van het Nieuwe Testament: tenzij natuurlijk Judas en de evangeliën en alles wat erop volgt, ook voortbrengsels waren van de reeds gevestigde kerk – wat volgens sommige critici niet onmogelijk is. Maar het gaat ons hier om de 'gevallen engelen' van Henoeh, en niet zozeer om Henoeh zelf.

In de Indiase exoterie worden deze engelen (*asura's*) ook uitgemaakt voor 'de vijanden van de goden'; voor diegenen die zich verzetten tegen de offerdienst aan die goden. In de christelijke theologie worden zij globaal als de 'gevallen geesten' aangeduid, de helden uit verschillende tegenstrijdige en elkaar tegensprekende legenden, die uit heidense bronnen zijn bijeengebracht. De *coluber tortuosus*, 'de gekronkelde slang', een omschrijving die naar men zegt van de joden afkomstig is, had voordat de roomse kerk deze verdraaide, een heel andere betekenis: onder andere een *zuiver sterrenkundige*.

De 'slang' die uit de hemel is gevallen, '*deorsum fluens*', werd geacht de sleutels van het dodenrijk te bezitten, τοῦ θανάτου ἀρχή, tot op de dag waarop Jezus haar 'als een bliksemschicht uit de hemel zag vallen' (*Lucas* x, 17, 18), ondanks de rooms-katholieke interpretatie van *cadebat ut fulgur*, die daarmee in strijd is. Het betekent inderdaad dat zelfs 'de duivels onderworpen zijn' aan de *logos* – die *WIJSHEID* is, maar die als de bestrijder van onwetendheid tegelijkertijd Satan of Lucifer is. Deze opmerking heeft betrekking op de goddelijke wijsheid die als een bliksem het verstand van degenen die de duivels van onwetendheid en bijgeloof bestrijden, treft en opwekt. Tot de tijd dat de wijsheid, in de vorm van de incarnerende geesten van *MAHAT*, uit de hemel neerdaalde om het derde Ras te bezielen en tot werkelijk bewust leven te roepen, was de mensheid – als men deze in haar dierlijke, verstandeloze toestand zo kan noemen – natuurlijk gedoemd tot zowel een *morele* als een stoffelijke dood. De engelen die *tot voortbrenging waren vervallen*, worden overdrachtelijk als *slangen* en *draken van wijsheid* aangeduid. Anderzijds kan men zeggen dat, gezien in het licht van de *LOGOS*, de christelijke Heiland, evenals Krishna, hetzij als mens of als logos, diegenen van een 'eeuwige dood' heeft gered, die geloofden in de geheime leringen, en dat hij, zoals iedere ingewijde, het koninkrijk van de duisternis of de hel heeft overwonnen. Dit in de menselijke, aardse vorm van de ingewijden, en ook omdat de *logos* Christos is, dat beginsel van onze innerlijke natuur dat zich in ons ontwikkelt tot het geestelijke ego – het hogere zelf – dat is gevormd uit de onverbrekelijke vereniging van *buddhi* (het zesde) en de geestelijke bloesem van *manas*, het vijfde beginsel¹. 'De logos is passieve wijsheid in de hemel en bewuste, zelfwerkzame wijsheid op aarde', wordt ons geleerd. Het is het huwelijk van de 'hemelse mens' met de 'maagd van de wereld' – de Natuur, zoals beschreven in *Pymander*; het gevolg hiervan is hun nageslacht – de onsterfelijke mens. In de Openbaring van Johannes wordt dit het huwelijk van het lam met zijn bruid genoemd (xix, 7). Deze 'vrouw' wordt nu vereenzelvigd met de kerk van Rome, op grond van de willekeurige interpretatie van haar volgelingen. Maar zij schijnen te vergeten dat haar *linnen van buiten* zuiver en wit kan zijn (als het 'witgepleisterde graf'), maar dat de verrotting waarmee ze van binnen is gevuld, niet 'de rechtschapenheid van de heiligen' is (v. 8, *ibid.*), maar eerder het bloed van de heiligen die door haar 'op aarde zijn gedood' (hfst. xviii, 24). Zo werd de opmerking die door de grote Ingewijde werd gemaakt (in *Lucas* x, 18) – die allegorisch verwees naar de straal van verlichting en rede, *die als een bliksem* uit de hemel viel in de harten en *denkvermogens* van de bekeerlingen tot die oude wijsheidsreligie, die toen door de wijze Galilese adept² in een nieuwe vorm werd gegoten – onherkenbaar verminkt (evenals zijn eigen persoonlijkheid) en in overeenstemming gebracht met een van de wreedste en verderfelijkste theologische

dogma's. (Zie aan het einde van Stanza XI, 'SATANISCHE MYTHEN'.)

Maar zelfs al heeft alleen de westerse theologie het patent en het auteursrecht op SATAN met alle dogmatische verschrikking van dit verzinzel - andere volkeren en religies hebben soortgelijke fouten gemaakt door hun verkeerde uitleg van deze leer, die een van de diepzinnigst filosofische en meest ideële begrippen van het denken in de oudheid vormt. Want in hun talloze allegorieën over dit onderwerp hebben zij de juiste betekenis zowel verdraaid als erop gezinspeeld. De half-esoterische dogma's van het puranische hindoeïsme hebben ook niet nagelaten heel betekenisvolle symbolen en allegorieën over de opstandige en gevallen goden in het leven te roepen. De Purana's staan er vol van; en wij vinden een directe toespeling op de waarheid in de talrijke verwijzingen van Parasara (*Vishnu Purana*) naar al die rudra's, rishi's, asura's, kumara's en muni's, die *in ieder tijdperk moeten worden geboren*, en in ieder manvantara moeten reïncarneren. Dit staat (esoterisch) gelijk met te zeggen dat de VLAMMEN, die uit het universele denkvermogen (mahat) zijn geboren, tengevolge van de geheimzinnige werkingen van de karmische wil en een impuls van de wet van de evolutie, evenals in Pymander - zonder enige geleidelijke overgang - op deze aarde waren beland, nadat zij *door de zeven kringen van vuur*, kortom door de zeven tussenliggende werelden, waren *heengebroken*.

Er is een eeuwige cyclische wet van wedergeboorten, en aan het hoofd van de reeks staan bij de dageraad van elk nieuw manvantara diegenen, die ontelbare eonen lang hun rust hadden genoten na reïncarnaties in voorafgaande kalpa's - de hoogste en eerste *nirvani's*. Het was de beurt van die 'goden' om in het huidige manvantara te incarneren; vandaar hun aanwezigheid op aarde en de daaruit voortvloeiende allegorieën; vandaar ook het verdraaien van de oorspronkelijke betekenis⁵. De goden die tot voortbrenging waren *gekomen*, die als opdracht hadden de *goddelijke* mens te voltooien, werden later voorgesteld als demonen, boze geesten en duivels, die in vijandschap en oorlog zijn met de goden, of de onverantwoordelijke werktuigen van de ene eeuwige wet. Maar deze duizend en één Arische allegorieën hadden nooit de bedoeling schepselen te bedenken zoals de duivels en de satan van de christelijke, joodse en mohammedaanse religies⁶. (Zie 'De gevallen engelen' en 'De mystieke draken' in Afdeling II.)

De werkelijke esoterische opvatting over 'satan', de mening die de hele filosofische oudheid over dit onderwerp had, wordt op bewonderenswaardige manier naar voren gebracht in een aanhangsel in de tweede druk van 'The Perfect Way' van dr. A. Kingsford, getiteld 'Het geheim van satan'. Er kon geen betere en duidelijker aanduiding van de waarheid aan de ontwikkelde lezer worden geboden, en daarom citeren wij dit boek uitvoerig.

1. 'En op de zevende dag (de zevende schepping van de hindoes)⁷ ging er van gods tegenwoordigheid een *machtige engel* uit, vervuld van toorn en verterende boosheid, en god gaf hem de heerschappij over de buitenste sfeer⁸.'

2. 'De eeuwigheid bracht de tijd voort; het grenzeloze schiep de beperking; het Zijn daalde af tot voortbrenging⁹.

4. '*Onder de goden is er niemand gelijk aan hem*; de koninkrijken, de macht en de heerlijkheid van de werelden zijn aan hem toevertrouwd.'

5. 'Tronen en keizerrijken, de dynastieën van koningen¹⁰, de val van de volkeren, de geboorte van kerken, de zege van de Tijd.'

Want, zoals in Hermes wordt gezegd, 'satan is de poortwachter van de *tempel van de koning*; hij staat in het voorportaal van Salomo; hij bezit de *sleutel van het heiligdom*, zodat geen mens daar zal binnengaan, behalve de gezalfde die het geheim van Hermes kent' (v. 20 en 21).

Deze veelbetekenende en majestueuze verzen sloegen bij de oude Egyptenaren en andere beschaafde volkeren uit de oudheid op het *scheppende en voortbrengende licht van de logos* (Horus, Brahma, Ahura-Mazda, enz., als eerste manifestaties van het altijd-ongemanifesteerde beginsel, d.i. Ain-Soph, Parabrahm of *Zeruana Akerne* - grenzeloze tijd - *kala*), maar de betekenis is nu in de Kabbala verlaagd. De 'gezalfde', die de geheimen en mysteriën van Hermes (*buddha*, wijsheid) bezit en aan wie als enige de sleutel van het 'heiligdom', de schoot van de natuur, is toevertrouwd, om die te bevruchten en de hele Kosmos tot actief leven te brengen, is bij de joden Jehova geworden, de 'god van de voortplanting' op de maanberg (Sinaï, de berg van de maan, 'Sir'). Het 'heiligdom' is het 'Heilige der Heiligen' geworden en het geheim is geantropomorfiseerd en tot een *fallussymbool* gemaakt en inderdaad omlaaggesleurd in de stof. Hieruit ontstond de noodzaak om van de 'draak van wijsheid' de *slang van Genesis* te maken: van de bewuste god die een lichaam nodig had om zijn te subjectieve goddelijkheid te bekleden, een satan. Maar de 'ontelbare incarnaties van de geest' en 'de onophoudelijke polsslag en stroom van begeerte' hebben, wat de eerste betreft, betrekking op onze leer van karmische en cyclische wedergeboorten, en wat de tweede betreft op EROS, niet de latere god van stoffelijke, fysiologische liefde, maar op de goddelijke begeerte, zowel in de goden als in de hele natuur, om wezens te scheppen en deze leven te geven. De stralen van de ene 'duistere', want onzichtbare en onbegrijpelijke VLAM konden dit alleen bereiken door zelf in de stof neer te dalen. Daarom vervolgt het AANHANGSEL:

12. 'Veel namen heeft god hem (satan) gegeven, namen van mysterie, geheim en verschrikkelijk.'

13. 'De tegenstander, omdat de stof zich verzet tegen de geest. De Tijd beschuldigt zelfs de heiligen van de Heer.'

28, 29, 31. 'Vrees hem en zondig niet; spreek zijn naam sidderend uit . . . Want satan is de rechter van gods gerechtigheid (karma); hij draagt de weegschaal en het zwaard . . . Want hem *zijn gewicht en maat en getal toevertrouwd*.'

Vergelijk de laatste zin met wat de rabbi zegt, die de Kabbala aan prins *Al-Chazari* uitlegt in het boek met die naam; en men zal ontdekken dat het *gewicht* en de *maat* en het *getal* in de *Sepher Jezirah* de attributen van de sephiroth (de drie *sephrim* of getallen, cijfers) zijn, die het hele collectieve getal 10 omvatten; en dat de sephiroth de collectieve Adam Kadmon, de 'hemelse mens' of de *logos* zijn. Satan en de gezalfde werden dus in het denken van de oudheid vereenzelvigd. Daarom:

33. 'Satan is de dienaar van god, de heer van de zeven woningen van Hades' . . .

De zeven of *saptaloka* van de aarde bij de hindoes; want Hades of de limbus van de illusie, waarvan de theologie een gebied maakt dat aan de hel grenst, *is eenvoudig onze bol, de aarde* en daarom wordt satan genoemd

33. ' . . . de engel van de *gemanifesteerde werelden*.'

Het is 'satan die de god is van onze planeet en *de enige god*', en dit zonder enige beeldspraak die slaat op haar slechtheid en verdorvenheid. Want hij is één met de *logos*, 'de eerste zoon, de *oudste van de goden*', in de volgorde van de microkosmische (goddelijke) evolutie; sterrenkundig gezien is Saturnus (satan) 'de *zevende en laatste* in de volgorde van de macrokosmische uitstraling, omdat hij de omtrek van het koninkrijk vormt, waarvan Phoebus (het licht van de wijsheid, ook de zon) het centrum is'. De gnostici hadden dus gelijk toen zij de joodse god 'een engel van de stof' noemden, of degene die Adam (bewust) leven inblies en degene die Saturnus als planeet had.

34. 'En god heeft een gordel om zijn lendenen gelegd (de ringen van Saturnus) en de naam van de gordel is Dood.'

In de antropogenie is deze 'gordel' het menselijke lichaam met zijn twee lagere beginselen; deze drie sterven, terwijl de innerlijke mens onsterfelijk is. En nu naderen we het '*geheim* van satan'.

37, 38, 39. ' . . . Op satan alleen *rust de schande van de voortplanting*. Hij heeft zijn maagdelijkheid verloren (evenals de *kumara* door te incarneren); door het *ontsluieren van hemelse geheimen* is hij in slavernij geraakt . . . Hij omgeeft alle dingen met boeien en grenzen . . . '

42, 43, 44. 'Tweevoudig zijn de legers van god: in de hemel de menigten van Michaël; in de afgrond (de gemanifesteerde wereld) de legioenen van satan. Deze zijn de niet-gemanifesteerde en de gemanifesteerde; de vrije en de gebondene (in de stof): de maagdelijke en de gevallene. Beide zijn de dienaren van de vader en vervullen het goddelijke woord . . . ' Daarom:

55. 'Heilig is de sabbat van god: *gezegend en geheiligd is de naam van de engel van Hades*' - SATAN.

Want 'de glorie van satan is de schaduw van de Heer': god in de gemanifesteerde wereld; 'de troon van satan is de voetenbank van Adonai' - die voetenbank is de hele Kosmos (*zie Afdeling II, 'Is pleroma de legerstede van satan?'*).

Als dus de kerk satan vervloekt, vervloekt zij de kosmische weerspiegeling van god; zij spreekt de banvloek uit over god, die zich in de stof of in het objectieve heeft gemanifesteerd; zij vervloekt god, of de altijd onbegrijpelijke *WIJSHEID*, die zich openbaart als licht en schaduw, goed en kwaad in de natuur, op de enige manier die voor het beperkte intellect van de *MENS* begrijpelijk is.

Dit is de ware filosofische en metafysische interpretatie van Samaël of satan, de tegenstander in de Kabbala; dezelfde leerstellingen en dezelfde geest treft men aan in de allegorische interpretaties van alle andere oude religies. Deze filosofische opvatting is echter niet in strijd met de *historische* geschriften die ermee in verband staan. We zeggen 'historische', omdat allegorie en mythische versiering rond een kern van traditie op geen enkele manier beletten dat die kern een weergave van werkelijke gebeurtenissen is. Zo heeft de Kabbala, waarin de aloude openbaringen van de eens universele geschiedenis van onze bol en de evoluties van zijn rassen opnieuw worden verteld, deze voorgesteld in de legendarische vorm van de verschillende geschriften waaruit de bijbel is gevormd. De historische grondslag ervan, hoe onvolkomen ook van vorm, wordt nu gegeven op deze bladzijden uit de Geheime Leer van het oosten; en zo ziet men dat de allegorische en symbolische betekenis van de slang van Genesis wordt verklaard door de 'zonen van wijsheid' (of engelen van hogere sferen, hoewel allen behoren tot het rijk van satan of de stof), die aan de mensen de mysteriën van de hemel openbaren. Daarom zal men ook ontdekken dat alle zogenaamde mythen van de Hindoe-, Griekse, Chaldeeuwse en Joodse pantheons op feiten en waarheid zijn gebaseerd. De reuzen van Genesis zijn de historische Atlantiërs van Lanka en de Griekse titanen.

Wie kan vergeten dat Troje eens voor een mythe werd uitgemaakt, en Homerus voor een niet bestaande persoon, terwijl het bestaan van steden als Herculanum en Pompeji werd ontkend en aan sprookjesachtige legenden werd toegeschreven? Toch bewees Schliemann dat Troje werkelijk had bestaan, en de twee steden

hebben hun dag van herrijzenis gehad en leven weer aan het aardoppervlak, hoewel zij eeuwenlang onder de lava van de Vesuvius waren begraven. Hoeveel andere steden en plaatsen, die 'fabels' worden genoemd, op de lijst van toekomstige ontdekkingen staan, hoeveel personen die als mythen¹¹ worden beschouwd, eens historisch zullen worden: dat kunnen alleen zij zeggen, die in het astrale licht de beschikkingen van het lot kunnen lezen.

Omdat de stellingen van de oosterse leer echter altijd geheim zijn gehouden en omdat de lezer nauwelijks kan hopen dat hem de oorspronkelijke teksten worden getoond, tenzij hij een aangenomen leerling wordt, kan de kenner van het Grieks en het Latijn zich het best wenden tot de oorspronkelijke teksten van de Hermetische literatuur. Laat hij bijvoorbeeld aandachtig de eerste bladzijden lezen van de *Pymander* van Hermes Trismegistus; hij zal onze leringen daarin bevestigd zien, hoe versluierd de tekst ervan ook is. Daar zal hij ook de evolutie van het Heelal vinden, van onze aarde (in *Pymander* 'Natuur' genoemd) en van alle andere dingen, uit het 'vochtige beginsel' - of de grote diepte, ^{VADER-MOEDER} - de eerste differentiatie in de gemanifesteerde Kosmos. Eerst het 'universele denkvermogen', dat in de oudste christelijke vertalingen was omgezet in God, de vader: dan de 'hemelse mens'¹², het grote geheel van die menigte van engelen die te zuiver was voor de schepping van de lagere werelden of van de mensen van onze bol, maar die niettemin, uit kracht van diezelfde evolutie als de tweede *logos* van de 'vader', *in de stof viel*.

Opgevat als synthese is elke scheppende *logos* of 'de zoon die één is met de vader', in zichzelf de menigte van de *rectores mundi*. Zelfs de christelijke theologie maakt van de zeven 'engelen van de Tegenwoordigheid' de Machten, of de verpersoonlijkte eigenschappen van God, die Aartsengelen werden nadat zij door hem waren geschapen, evenals de Manu's door Brahma. De rooms-katholieke *theodicee* zelf, die in haar scheppende *Verbum Princeps*, het hoofd van die engelen - *caput angelorum* - en de *magni consilii Angelus* (de engel van de grote raad) erkent, erkent zo ook de gelijkheid van Christus en die engelen.

'De goden werden niet-goden, de Sura's - A-sura's', zegt de tekst; d.w.z. goden werden duivels - SATAN, als men het letterlijk leest. Maar we zullen nu aantonen dat satan in de Geheime Leer allegorisch onder verschillende namen wordt voorgesteld als het goede en als een offer, een god van wijsheid.

De Kabbala leert dat trots en arrogantie - de twee voornaamste aanstichters van zelfzucht en egoïsme - de oorzaken zijn die de hemel in mystieke zin hebben beroofd van *een derde deel* van zijn goddelijke bewoners en in sterrenkundige zin van *een derde* van de sterren; met andere woorden, van de twee beweringen is de eerste een allegorie en de tweede een feit. De eerstgenoemde is niettemin, zoals is aangetoond, nauw verbonden met de mensheid.

De rozenkruisers, die goed op de hoogte waren van de geheime betekenis van de traditie, hielden deze op hun beurt voor zich en onderwezen slechts dat de hele *schepping* was toe te schrijven aan, en het gevolg was van, die legendarische 'oorlog in de hemel', die *werd veroorzaakt door de opstand van de engelen tegen de scheppende wet*, of de Demiurg. De bewering is juist, maar de *innerlijke* betekenis is tot op heden een mysterie. Het ontlopen van een verdere uitleg van de moeilijkheid door een beroep op het goddelijke mysterie, of op het zondige van de poging de bedoelingen daarvan te doorgronden, staat gelijk met helemaal niets zeggen. Voor hen die in de onfeilbaarheid van de paus geloven, is dit misschien voldoende, maar het zal de filosofische geest nauwelijks bevredigen. Maar hoewel de waarheid aan de meeste hogere kabbalisten bekend was, heeft geen van hen deze ooit meegedeeld. Alle kabbalisten en kenners van de symboliek waren buitengewoon terughoudend om uit te komen voor de oorspronkelijke betekenis van de val van de engelen. Bij een christen is zo'n zwijgzaamheid alleen maar natuurlijk. Geen alchemist of filosoof kon in de Middeleeuwen uitspreken wat¹³ volgens de opvatting van de orthodoxe theologie een verschrikkelijke godslastering was, want het zou hem direct via het 'Heilig' Officie van de Inquisitie op de brandstapel en de pijnbank hebben gebracht. Maar voor onze hedendaagse kabbalisten en vrijdenkers is de zaak anders. Bij de laatstgenoemden, vrezen wij, is het alleen menselijke trots, en ijdelheid gebaseerd op een nadrukkelijk verworpen en toch onuitroeibaar bijgeloof. Sinds de kerk in haar strijd met het manicheïsme de duivel uitvond en door het zetten van een theologische domper op de stralende sterrengod *Lucifer*, de 'zoon van de morgen', haar meest enorme paradox schiep - *een zwart en duister licht* - heeft de mythe zich zo diep in de bodem van het blinde geloof vastgeworteld, dat zelfs in onze tijd degenen die het niet met haar dogma's eens zijn en lachen om haar gehoornde satan met gespleten hoeven, niet dapper naar voren durven treden en de ouderdom van de oudste van alle tradities niet durven erkennen. In een paar woorden gaat het om het volgende. *Half-exoterisch* werd de 'eerstgeborenen' van de Almachtige - *Fiat Lux* - of de engelen van het oorspronkelijke licht, bevolen *te scheppen*; een derde van hen kwam in opstand *en weigerde*; terwijl zij die 'gehoorzaamden zoals Fetahil, duidelijk *faalder*.

Om de juiste fysische betekenis van de weigering en de mislukking te beseffen, moet men de oosterse filosofie bestuderen en *begrijpen*; men moet op de hoogte zijn van de fundamentele mystieke leringen van de Vedanta met betrekking tot de volstrekte onjuistheid van het toeschrijven van functionele werkzaamheid aan de oneindige en absolute godheid. Volgens de esoterische filosofie straalt de 'centrale zon' tijdens de *sandhya's* *scheppend licht* uit - op passieve manier om zo te zeggen. De *oorzakelijkheid* is nog latent. Alleen tijdens de

actieve bestaansperioden laat deze een stroom van onophoudelijke energie ontstaan, waarvan de golven op iedere sport van de zevenvoudige ladder van het Zijn die zij afdalen, meer activiteit en vermogen krijgen. Zo wordt het begrijpelijk waarom het *scheppings-* of liever vormingsproces van het organische Heelal met al zijn eenheden van de zeven rijken, intelligente wezens vereiste – die collectief een wezen of scheppende god werden – die reeds van de ene absolute Eenheid waren gedifferentieerd; de laatstgenoemde staat immers niet in verband met de voorwaardelijke schepping¹⁶.

Het Vaticaanse manuscript van de Kabbala – waarvan het enige exemplaar (in Europa) zoals men zegt in het bezit van de graaf St. Germain was – bevat de volledigste uiteenzetting van de leer, met inbegrip van de merkwaardige versie die door de luciferanen¹⁷ en andere gnostici werd aanvaard; en op dat perkament worden de *zeven zonnen van het leven* gegeven in de volgorde waarin zij in de *Saptasurya* worden aangetroffen. Slechts vier hiervan worden genoemd in de uitgaven van de Kabbala die in openbare bibliotheken verkrijgbaar zijn, en zelfs dat nog in een meer of minder versluierde taal. Niettemin is zelfs dit verminderde aantal ruim voldoende om aan te tonen dat ze een gelijke oorsprong hebben, want het heeft betrekking op de viervoudige groep van de Dhyān-Chohans en bewijst dat de beschouwing haar oorsprong had in de Geheime Leringen van de Ariërs. Zoals bekend, is de Kabbala niet afkomstig van de Joden; die hadden hun denkbeelden van de Chaldeeën en de Egyptenaren.

Zo spreken zelfs de nu *exoterische* kabbalistische leringen over een *centrale* zon, en over drie secundaire zonnen in elk zonnestelsel – het onze daarbij inbegrepen. Zoals wordt gezegd in dat knappe, maar te materialistische boek *'New Aspects of Life and Religion'*, dat een *samenvatting geeft van de opvattingen* van de kabbalisten vanuit een diep doordacht en uitgewerkt standpunt:

'De *centrale zon* . . . was voor hen (evenals voor de Ariërs) het centrum van rust, het centrum waaraan alle beweging uiteindelijk zou moeten worden gerelateerd. Rond deze centrale zon . . . 'wentelde de eerste van de drie zonnen van het stelsel . . . in een poolvlak . . . de tweede in een equatoriaal vlak' . . . en pas de derde was onze zichtbare zon. Deze vier zonnelichamen waren bepaalde '*organen: van de werking daarvan hangt af, wat de mens de schepping, de evolutie van het leven op de planeet, de aarde noemt*'. De kanalen, waardoor de invloed van deze lichamen op de aarde werd overgebracht, waren volgens hen (de kabbalisten) elektrisch.' (blz. 287) . . . 'De stralende energie die uit de centrale zon¹⁸ stroomt, bracht de aarde voort als een waterige bol' die de neiging had 'als de kern van een planetair lichaam zich snel naar de (centrale) zon te bewegen . . . binnen de aantrekkings sfeer waarvan zij was geschapen', 'maar de stralende energie, die beide op dezelfde manier elektriseerde, hield ze van elkaar verwijderd en veranderde zo de beweging naar in een beweging rondom het centrum van aantrekking, dat de ronddraaiende planeet (de aarde) zo trachtte te bereiken'.

'In de organische cel vond de *zichtbare zon* zijn eigen voedingsbodem en bracht hierdoor het dierenrijk voort (terwijl hij het plantenrijk liet rijpen), en plaatste tenslotte de mens aan het hoofd ervan, in wie hij door de bezielende werking van dat rijk de psychische cel liet ontstaan. Maar de mens die zo aan het hoofd van het dierenrijk werd geplaatst, aan het hoofd van de schepping, was de dierlijke, de *zielloze, de vergankelijke mens* . . . Daarom zou de mens, hoewel hij blijkbaar de kroon van de schepping is, door zijn komst het einde van de schepping hebben betekend; omdat de schepping, die in hem haar hoogtepunt bereikte, bij zijn dood zou beginnen te vervallen' . . . (blz. 289).

Deze kabbalistische opvatting wordt hier aangehaald om aan te tonen, dat deze naar de geest volkomen overeenkomt met de oosterse leer. Verklaar of voltooi de leer van de zeven zonnen met de zeven stelsels van de *zijnsgebieden*, waarvan de 'zonnen' de centrale lichamen zijn, en men heeft de zeven engelen sferen, waarvan de menigte, collectief gezien, de goden van die sferen zijn. (Zie Toel. op Stanza VII, Deel I.) Ze zijn de hoofdgroep, verdeeld in vier klassen, van de *niet-lichamelijke* tot de half-lichamelijke; deze klassen zijn direct verbonden met onze mensheid – hoewel op heel verschillende manieren, wat vrijwillige verbinding en functies betreft. Het zijn drie klassen, samengevat door de vierde (de eerste en hoogste), die in de zojuist aangehaalde kabbalistische leer de 'centrale zon' wordt genoemd. Dit is het grote verschil tussen de Semitische en de Arische kosmogonie; de ene verstoffelijkt en vermenschlijkt de mysteriën van de natuur; de andere vergeestelijkt de stof, en haar fysiologie wordt altijd dienstbaar gemaakt aan de metafysica. Hoewel dus het zevende beginsel de mens bereikt door alle fasen van het zijn, zuiver als een ongescheiden element en een onpersoonlijke eenheid, gaat het door (de Kabbala zegt *uit*) de centrale geestelijke zon en de tweede groep (de *poolzon*), die beide de atma van de mens op hem uitstralen. Groep *drie* (de equatoriale zon) verbindt de buddhi met atman en de hogere eigenschappen van *manas*, terwijl groep vier (de geest van onze zichtbare zon) hem voorziet van zijn manas en zijn voertuig – het *kama rupa* of lichaam van hartstochten en begeerten, de twee elementen van *ahamkara*, die *geïndividualiseerd bewustzijn* – het persoonlijke ego ontwikkelen. Tenslotte is het de geest van de aarde in zijn drievoudige eenheid, die het stoffelijke lichaam opbouwt door er de geesten van

het leven naartoe te trekken en zijn *linga sarira* te vormen.

Omdat alles cyclisch verloopt, de evolutie van de mens evenals al het andere, wordt de volgorde waarin hij wordt voortgebracht volledig beschreven in de oosterse leringen, terwijl de Kabbala er alleen maar op zinspeelt. Het *Boek van Dzyan* zegt over de oorspronkelijke mens, toen deze eerst door de 'beenderloze', de onlichamelijke schepper werd geprojecteerd: *'Eerst werd de adem, toen buddhi en de schaduwzoon (het lichaam) 'GESCHAPEN'. Maar waar was de spil (middenbeginsel, manas)? De mens is gedoemd. Wanneer het ongescheidene (het ongedifferentieerde element) en het vahan (buddhi) - de oorzaak van het oorzaakloze - alleen zijn, breken zij los van het gemanifesteerde leverl - 'tenzij ze worden verbonden en bijeengehouden door het middenbeginsel, het voertuig van het persoonlijke bewustzijn van JIVA'*; verklaart de Toelichting. Met andere woorden, de twee hogere beginselen kunnen op aarde geen individualiteit hebben, kunnen geen mens zijn, tenzij er (a) het denkvermogen is, het manas-ego, om zichzelf te kennen en (b) de aardse onechte persoonlijkheid, of het lichaam van egoïstische begeerten en persoonlijke wil, om het geheel aan de fysieke vorm van de mens te hechten als rond een spil (wat deze in feite ook is). Het vijfde en het vierde beginsel²⁹ - *manas* en *kama rupa* - bevatten de tweevoudige persoonlijkheid; het werkelijke onsterfelijke ego (*als dit zich met de beide hogere verenigt*) en de onechte en vergankelijke persoonlijkheid, het mayavi of zogenaamde astrale lichaam, of de *dierlijk-menselijke* ziel - die nauw met elkaar moeten zijn verbonden om een *volledig* aards bestaan te kunnen hebben. Incarneer de geestelijke monade van een Newton, geënt op die van de grootste heilige op aarde - in een stoffelijk lichaam, zo volmaakt als men zich maar kan denken - d.w.z. in een lichaam met twee of zelfs drie beginselen, dat bestaat uit zijn *sthula sarira*, prana (levensbeginsel) en *linga sarira* - en wanneer het middelste en het vijfde beginsel eraan ontbreken, zult u een *idiot* hebben geschapen - op zijn best een mooie, ziellose, lege en onbewuste verschijning. Voor *'cogito, ergo sum'* is in de hersenen van zo'n schepsel geen plaats, in elk geval niet op dit gebied.

Er zijn echter onderzoekers die al lang geleden de filosofische betekenis hebben begrepen die ten grondslag ligt aan de door de roomse kerk zo mishandelde en verminkte allegorie van de *gevallen engelen*. 'Het rijk van de geesten en van geestelijke actie, die voortvloeit en resulteert uit een geestelijke wilsuiging, staat buiten en tegenover het rijk van (goddelijke) zielen en van goddelijke actie³⁰.' Zoals de tekst zegt:

'Het gelijke brengt bij het ontstaan van het zijn het gelijke voort en niet meer, en de evolutie met haar beperkte voorwaardelijke wetten komt later. De zelf-bestaanden³¹ worden SCHEPPINGEN genoemd, want zij verschijnen in de geest-straal, gemanifesteerd door het vermogen dat inherent is aan zijn ONGEBOREN Natuur, die buiten de tijd en de (beperkte of voorwaardelijke) Ruimte staat. Aardse voortbrengselen, bezielend en onbezielend, de mensheid inbegrepen, worden ten onrechte schepping en schepselen genoemd: ze zijn de ontwikkeling (evolutie) van de gescheiden elementen' (Toel. xiv). Verder:

'De hemelse rupa (Dhyani-Chohan) scheidt (de mens) naar zijn eigen vorm; het is een geestelijke verbeelding die volgt op de eerste differentiatie en het ontwaken van de universele (gemanifesteerde) substantie; die vorm is de ideële schaduw van zichzelf: en dit is DE MENS VAN HET EERSTE RAS.'

Om het nog duidelijker uit te drukken en de verklaring tot deze aarde te beperken: het was de plicht van de eerste 'gedifferentieerde ego's' - de kerk noemt hen Aartsengelen - de oerstof met de evolutionaire impuls te doordringen en haar krachten te leiden bij het vorm geven aan haar voortbrengselen. Dit wordt bedoeld met de zin in zowel de oosterse als de westerse overlevering: *'De engelen werd bevolen te scheppen.'* Nadat de aarde door de *lagere* en meer materiële krachten was gereedgemaakt en haar drie rijken goed op weg waren 'vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen', werden de hogere machten, de Aartsengelen of Dhyani's, door de evolutiewet gedwongen naar de aarde af te dalen om de kroon van de evolutie te bouwen - DE MENS. Zo projecteerden de 'zelfgeschapenen' en de 'zelf-bestaanden' hun bleke schaduwen; maar de derde groep, de vuurengelen, kwamen in opstand en weigerden zich bij hun mede-deva's te voegen.

De exoterie van de hindoes stelt hen allen als *yogins* voor, die door hun vroomheid werden geïnspireerd om te weigeren te *scheppen*, omdat zij eeuwig *kumara's* wensten te blijven, 'maagdelijke jongelieden', om zo mogelijk hun mede-deva's vóór te zijn op weg naar nirvana - de uiteindelijke bevrijding. Maar volgens de esoterische interpretatie was het een zelfopoffering voor het heil van de mensheid. De 'opstandelingen' wilden geen willoze onverantwoordelijke mensen scheppen, zoals de 'gehoorzame' engelen deden; ook konden zij de mensen niet slechts de tijdelijke weerspiegelingen van hun eigen eigenschappen schenken; want zelfs laatstgenoemde, die tot een ander en zoveel hoger bewustzijnsgebied behoren, zouden de mens nog steeds onverantwoordelijk laten, en dus iedere mogelijkheid van verdere vooruitgang verhinderen. Er is geen geestelijke en psychische evolutie mogelijk op aarde - het laagste en stoffelijkste gebied - voor iemand die op dat gebied althans in wezen *volmaakt* is en geen verdiensten of schulden kan verzamelen. Als de mens de bleke schaduw van de inerte, onveranderlijke en bewegingloze perfectie was gebleven, de enige negatieve en passieve eigenschap van het werkelijke *ik ben die ik ben*, dan zou hij gedoemd zijn het leven op aarde door te brengen als in een zware droomloze slaap, en daarom op dit gebied een mislukking zijn. De wezens die, of het wezen dat men collectief Elohim noemt en het eerst (zo al ooit) de wrede woorden uitsprak 'zie, de mens is geworden *als een van ons*, en

kent goed en kwaad; en nu, laat hij niet zijn hand uitsteken en ook van de boom van het leven nemen en eten en eeuwig leven . . .', moet inderdaad Ilda-baath, de *Demiurg* van de Nazareners zijn geweest, die was vervuld van woede en jaloezie tegenover zijn eigen scheepsel, van wie de weerspiegeling de *Ophiomorphos* schiep. In dit geval is het alleen maar natuurlijk zelfs vanuit het gezichtspunt van de dode letter – om *satan*, de slang van Genesis, op te vatten als de werkelijke schepper en weldoener, de vader van de geestelijke mensheid. Want hij was de 'boodschapper van het licht', de helder stralende Lucifer, die de ogen opende van de automaat, die zoals men beweert door Jehova was *geschapen*, en hij die het eerst fluisterde 'op de dag dat u ervan eet, zult u zijn als de Elohim en goed en kwaad kennen', kan alleen in het licht van een Heiland worden beschouwd. Hij was een 'tegenstander' van Jehova, de '*verpersoonlijkende geest*', en blijft in de esoterische waarheid nog steeds de eeuwig liefhebbende 'boodschapper' (de engel), de Serafinen en Cherubijnen, die beide heel goed *wisten* en nog meer *liefhadden*, en die ons geestelijke in plaats van lichamelijke onsterfelijkheid schonken – deze laatste was een soort *statische* onsterfelijkheid, die de mens zou hebben veranderd in een nooit stervende 'wandelende jood'.

Zoals in 'Gnostics' van King wordt verteld, 'was Ilda-Baath, die door verschillende sekten werd beschouwd als de god van Mozes, geen zuivere geest; hij was eerezuchtig en trots, en terwijl hij het geestelijke licht van de middenruimte, dat zijn moeder Sophia-Achamoth hem aanbood, verwierp, zette hij zich aan het scheppen van een eigen wereld. Geholpen door zijn zonen, de zes planetaire genii, vormde hij de mens, maar deze bleek een mislukking te zijn. Het was een monster, zonder ziel, onwetend en op handen en voeten over de grond kruipend als een stoffelijk beest. Ilda-Baath was gedwongen zijn geestelijke moeder om hulp te smeken. Zij zond hem een straal van haar goddelijke licht en schonk zo de mens leven en verleende hem een ziel. En nu begon de vijandschap van Ilda-Baath tegen zijn eigen scheepsel. Doordat hij de impuls van het goddelijke licht volgde, steeg de mens hoger en hoger in zijn aspiraties; al heel snel begon hij het beeld te vertonen, niet van zijn schepper Ilda-Baath, maar van het opperste wezen, de 'oorspronkelijke mens', Ennoia. Toen raakte de Demiurg vervuld van woede en jaloezie; en terwijl hij zijn jaloezische blik vestigde op de afgrond van de stof, werden zijn door hartstocht vergiftigde blikken plotseling als in een spiegel weerkaatst; het spiegelbeeld kwam tot leven en daar verrees uit de afgrond satan, de slang, Ophiomorphos – 'de belichaming van jaloezie en sluwheid. Hij is de vereniging van alles wat het laagst is in de stof, met de haat, de jaloezie en de list van een geestelijke intelligentie.' Dit is de exoterische weergave van de gnostici, en de allegorie, al is het een *sektarische* versie, geeft veel te denken en schijnt levensecht te zijn. Het is de natuurlijke afleiding uit de dode-letter tekst van hoofdstuk iii van Genesis.

Vandaar de allegorie van Prometheus, die het goddelijke vuur steelt om de mensen in staat te stellen bewust voort te gaan op het pad van geestelijke evolutie, en zo het meest volmaakte *dier* op aarde verandert in een potentiële god, en hem vrij maakt om 'het koninkrijk van de hemel met geweld te nemen'. Vandaar ook de *vloek* die door Zeus wordt uitgesproken over Prometheus, en door Jehova-Il-da-Baath over zijn 'opstandige zoon', satan. De koude, zuivere sneeuw van het Kaukasusgebergte en het nooit stervende, verzengende vuur en de vlammen van een onblusbare hel. Twee polen, maar toch dezelfde gedachte; het tweevoudige aspect van een verfijnde marteling: een *vuurverwekker* – het verpersoonlijkte embleem van Φωσφόρος van het astrale vuur en licht in de *anima mundi* – (dat element waarvan de Duitse²² materialistische filosoof Moleschott zei: 'Ohne Phosphor keine Gedanken', d.w.z. zonder fosfor geen gedachten), brandend in de laaiende vlammen van zijn aardse hartstochten; de brand die wordt aangewakkerd door zijn *denken*, dat nu goed van kwaad kan onderscheiden, en toch is hij een slaaf van de hartstochten van de aardse Adam en voelt de gier van de twijfel en het volledige bewustzijn aan zijn hart knagen – *inderdaad een Prometheus, omdat hij een bewust en daarom een verantwoordelijk wezen is*²³. De vloek van het *leven* is groot, maar hoe weinig mensen zijn er, afgezien van enkele hindoe- en soefi-mystici, die alle martelingen van het bewuste leven, alle kwade kanten van een verantwoordelijk bestaan, zouden willen ruilen voor de onbewuste volmaaktheid van een passief (objectief) *onlichamelijk* wezen, of zelfs voor de universele statische inertie die wordt verpersoonlijkt door Brahma tijdens zijn 'nachtelijke' rust. Want, om een knap artikel aan te halen van iemand²⁴ die de gebieden van bestaan en bewustzijn verwarde en daarvan het slachtoffer werd:

'Satan of Lucifer vertegenwoordigt de *actieve* of, zoals Jules Baissac het noemt, de 'middelpuntvliedende energie van het Heelal' in kosmische zin. Hij is vuur, licht, leven, strijd, inspanning, gedachte, bewustzijn, vooruitgang, beschaving, vrijheid, onafhankelijkheid. Tegelijkertijd is hij pijn, de reactie op de *vreugde* van de daad, en *dood* – de omwenteling van het *leven* – satan, die brandt in zijn eigen hel, voortgebracht door de heftigheid van zijn eigen stuwkracht – de expansieve ontbinding van de nevelvlek, die zich moet verdichten tot nieuwe werelden. En terecht wordt hij telkens opnieuw weerhouden door de eeuwige *inertie* van de *passieve* energie van de Kosmos – het onverbiddelijke 'IK BEN' – de vuursteen waaruit de vonken worden geslagen. Terecht worden hij . . . en zijn aanhangers . . . prijsgegeven aan de 'zee van vuur', want in de *zon* (in de kosmische allegorie in slechts één betekenis), de levensbron in ons *stelsel*, worden zij gezuiverd (ontbonden) en gekarnd om ze voor

een nieuw leven (de opstanding) geschikt te maken; die *zon* die, als de oorsprong van het actieve beginsel van onze aarde, tegelijk het *thuis* en de *oorsprong* van de wereldlijke satan is.' De juistheid van de algemene theorie van Baissac (in *Le Diable et Satan*) blijkt verder uit het bekende feit dat koude een 'middelpuntzoekende' werking heeft. 'Onder de invloed van kou trekt alles samen. . . Het leven gaat *in winterslaap* of sterft, het denken bevriest en het vuur wordt gedoofd. Satan is onsterfelijk in zijn eigen vuurzee - alleen in het 'Nifl-heim' (de koude hel uit de Scandinavische *Edda's*) van het 'IK BEN' kan hij niet bestaan. Maar ondanks dat alles is er een soort *onsterfelijk* bestaan in het Nifl-heim, en dat bestaan moet *pijnloos en vredig* zijn, want het is *onbewust en inactief*. In het koninkrijk van *Jehova* (als deze god alles is wat de joden en christenen over hem beweren) is er geen ellende, geen oorlog, geen huwen en uithuwelijken, geen verandering, geen *individueel bewustzijn*. Alles wordt opgenomen in de geest van de Almachtige. *Het is nadrukkelijk een koninkrijk van vrede en loyale onderwerping, zoals dat van de 'aartsrebel' er een is van oorlog en revolutie* . . . Het (eerstgenoemde) is inderdaad wat de theosofie *nirvana* noemt. Maar de theosofie leert ook dat, als de scheiding van de *oerbron* *eenmaal heeft plaatsgevonden*, hereniging alleen kan worden bereikt *door wil - inspanning* - wat in de betekenis van dit artikel beslist *satanisch* is.'

Dit is inderdaad 'satanisch' van het standpunt van het orthodoxe rooms-katholicisme, want het is te danken aan de oervorm van de latere christelijke duivel - aan de stralende Aartsengelen, Dhyān-Chohans, die weigerden te scheppen, omdat zij wilden dat de mens *zijn eigen schepper* en een onsterfelijke god *zou worden* - dat de mensen *nirvana* en de haven van de hemelse goddelijke vrede kunnen bereiken.

Om dit vrij uitvoerige commentaar te besluiten: de Geheime Leer zegt dat de vuurdeva's, de rudra's en de kumara's, de 'maagd-engelen' (waartoe de Aartsengelen Michaël en Gabriël beiden behoren), de goddelijke 'rebellens' - door de *alles-materialiserende* en positivistische joden de *nahash* of 'misdeelden' genoemd - de voorkeur gaven aan de *vloek* van *incarnatie* en de lange cyclussen van aards bestaan en wedergeboorten, boven het aanschouwen van de ellende (zelfs als deze *onbewust* is) van de wezens (die als schaduwen uit hun broeders werden ontwikkeld) door de half-passieve energie van hun al te *geestelijke* scheppers. Als 'het gebruik dat de mens van zijn leven maakt zo moet zijn dat hij het zelf noch verdierlijkt, noch vergeestelijkt maar het *vermenselijkt*', dan moet hij, voordat hij dat kan doen, eerst als *mens* en niet als engel worden geboren. Daarom offerden de hemelse *yogi's* zich volgens de overlevering vrijwillig op om de mensheid - die oorspronkelijk een goddelijke en volmaakte schepping was - te verlossen en haar te voorzien van menselijke aandoeningen en aspiraties. Hiervoor moesten zij hun natuurlijke positie opgeven en naar onze bol afdalen en daar tijdens de hele mahayuga-cyclus verblijven, en zo hun onpersoonlijke individualiteiten voor individuele persoonlijkheden verwisselen - de zaligheid van een siderisch bestaan voor de vloek van het aardse leven. Dit vrijwillige offer van de vurige engelen, die een natuur van *kennis* en *liefde* hadden, werd door de exoterische theologieën omgewerkt tot de bewering dat 'de opstandige engelen uit de hemel werden geslingerd naar de duisternis van de hel' - onze aarde. De hindoeïfilosofie geeft een aanwijzing over de waarheid door te verkondigen dat de *Asura's*, die door Siva werden omlaaggeslingerd, slechts in de *tussenfase* zijn, waarin ze zich voorbereiden op hogere graden van zuivering en verlossing uit hun ellendige toestand; maar de christelijke theologie, die beweert zich te baseren op de rots van goddelijke liefde, barmhartigheid en rechtvaardigheid van hem die zij als haar Heiland aanroept - heeft, om die bewering op paradoxale manier kracht bij te zetten, het troosteloze dogma van de hel uitgevonden, die Archimedes-hefboom van de rooms-katholieke filosofie.

Wat de rabbijnse wijsheid betreft - er is er geen die positiever, materialistischer of grof-aardser is, omdat zij alles terugbrengt tot fysiologische mysteriën - deze noemt die wezens de 'Boze'; en de kabbalisten noemen ze *nahash*, 'misdeelden', zoals al is gezegd, en de *zielen* die, *nadat ze in de hemel van de Heilige waren vervreemd*, zich bij de dageraad van hun bestaan in een afgrond hebben gestort, vooruitlopend op de tijd dat ze naar de aarde moeten afdalen. (*Zohar* iii, 61, C.)

En laat mij dadelijk opmerken dat onze strijd niet gaat tegen de *Zohar* en de Kabbala in hun juiste interpretatie - want dat is de onze - maar alleen tegen de grove, *pseudo-esoterische* verklaringen van de laatste, en vooral die van de christelijke kabbalisten.

'Onze aarde en de mens', zegt de toelichting, '*zijn de voortbrengselen van de drie vuren*' - waarvan de drie namen in het Sanskriet overeenkomen met '*het elektrische vuur, het zonnevuur en het vuur dat door wrijving wordt voortgebracht*'. Deze drie vuren zijn, op de kosmische en menselijke gebieden toegepast, geest, ziel en lichaam, de drie grote wortelgroepen met hun vier verdere verdelingen. Deze variëren met de scholen en worden - al naar hun toepassingen - de *upadhi's* en de *voertuigen* of de *noumena* hiervan. In de exoterische verhalen worden zij verpersoonlijkt door de 'drie zonen van onovertroffen schittering en pracht' van Agni Abhimanim, de oudste zoon van Brahma, de *kosmische* LOGOS, bij *Svaha*, een van de dochters van Dakṣa²⁷. In metafysische zin betekent het 'vuur van de wrijving' de vereniging van *buddhi*, het zesde, en *manas*, het vijfde beginsel, die zo worden verenigd of tot één samengevoegd; waarbij het vijfde gedeeltelijk opgaat in en deel wordt van de *monade*. In stoffelijke zin houdt het verband met de *scheppende vonk* of kiem, die de mens bevrucht en verwekt.

De drie vuren (waarvan de namen Pavaka, Pavamana en Suchi zijn) werden, zo zegt men, door een vloek van Vasishta, de grote wijze, veroordeeld 'om telkens opnieuw te worden geboren'. (Bhagavata-Purana iv, 24, 4.) Dit is duidelijk genoeg.

Daarom zegt men dat de VLAMMEN, waarvan in de exoterische boeken de functies worden verward en die afwisselend prajapati's, pitri's, manu's, asura's, rishi's, kumara's²⁸, enz., worden genoemd, persoonlijk incarneren in het derde Wortelras en zo 'telkens opnieuw worden geboren'. In de esoterische leer worden zij gewoonlijk de Asura's genoemd, of de *Asu-ra devata* of *Pitar-devata* (goden) want, zoals gezegd, waren zij eerst goden – en wel de hoogste – voordat zij 'niet-goden' werden, en van geesten van de hemel waren vervallen tot geesten van de aarde²⁹ – let wel, *in exoterische zin*, volgens het orthodoxe dogma.

Geen theoloog of oriëntalist kan ooit de stambomen van de prajapati's, de manu's en de rishi's begrijpen, en evenmin hun directe verband – of liever hun wisselwerking – met de goden, tenzij hij de sleutel heeft tot de oude oorspronkelijke kosmogonie en theogonie, die alle volkeren aanvankelijk gemeenschappelijk hadden. Al deze goden en halfgoden worden in verschillende kalpa's en met verschillende karakters op aarde herboren; elk van hen heeft bovendien een duidelijk omljnd karma, waarbij elk gevolg wordt toegeschreven aan zijn oorzaak.

Voordat andere stanza's konden worden verklaard, was het absoluut noodzakelijk aan te tonen dat de zonen van de 'duistere wijsheid', hoewel identiek met de Aartsengelen die de theologie de 'gevallenen' verkiest te noemen, even goddelijk en zuiver zijn als – en zelfs meer dan – alle Michaëls en Gabriëls, die in de kerken zo worden verheerlijkt. Het 'oude boek' geeft verschillende bijzonderheden over het astrale leven, die op dit moment voor de lezer volstrekt niet begrijpelijk zouden zijn. Deze kunnen daarom misschien beter voor een latere verklaring worden bewaard, en aan het eerste en tweede Ras kan nu slechts kort aandacht worden besteed. Dat geldt niet voor het derde Ras – het Wortelras dat zich in geslachten verdeelde en dat het eerste was dat werd voorzien van de rede. Omdat de mens zich tegelijk met de aardbol ontwikkelt en de laatstgenoemde meer dan honderd miljoen jaar eerder 'een vaste korst had gekregen', was het eerste menselijke onderras al begonnen zich te materialiseren of als het ware te verstevigen. Maar, zoals de stanza het uitdrukt, 'de innerlijke mens (de bewuste entiteit) bestond niet'. Volgens het occultisme komt deze 'bewuste entiteit' uit, ja in veel gevallen is ze zelfs de hele essentie en het wezen van de hoge intelligenties, die door de onfeilbare wet van de karmische evolutie werden veroordeeld in dit manvantara te reïncarneren.

(b) Dit vers (het negenendertigste) heeft uitsluitend betrekking op de verdeling van de rassen. Strikt genomen verkondigt de esoterische filosofie een gewijzigd polygenisme. Want ofschoon zij aan de mensheid een eenheid van oorsprong toeschrijft, in zoverre dat haar voorvaders of 'scheppers' allen goddelijke wezens waren – hoewel van verschillende klassen of graden van volmaaktheid in hun hiërarchie – werden niettemin de mensen in zeven verschillende centra van het continent van die tijd geboren. Hoewel zij allen één gemeenschappelijke oorsprong hadden, waren toch om de gegeven redenen hun mogelijkheden en verstandelijke vermogens, hun uiterlijke of stoffelijke vormen en hun toekomstige eigenschappen heel verschillend³⁰. Over hun huidkleur wordt in het *Linga Purana* een veelzeggende allegorie verteld. De *kumara's* – de zogenaamde rudra-goden (zie hierna) worden beschreven als incarnaties van Siva, de vernietiger (van uiterlijke vormen), ook Vamadeva genoemd. De laatstgenoemde komt in elk groot manvantara als een *kumara*, de 'eeuwige ongehuwde', de kuise maagdelijke jongeling, voort uit Brahma, en 'wordt weer vier': een verwijzing naar de vier grote afdelingen van de mensenrassen, wat huidkleur en type betreft – en de belangrijkste drie varianten hiervan. In de 29ste kalpa – in dit geval een verwijzing naar de transformatie en evolutie van de menselijke vorm die door Siva telkens wordt vernietigd en periodiek opnieuw wordt gevormd, tot aan het grote keerpunt van het manvantara omstreeks het midden van het vierde (Atlantische) Ras – wordt Siva als svetalohita, de wortelkumara, van maankleurig, wit; in zijn volgende transformatie is hij rood (en hierin verschilt de exoterische versie van de esoterische leer); in de derde geel en in de vierde zwart.

De esoterie rangschikt deze zeven variaties met hun vier grote afdelingen in maar drie verschillende oorspronkelijke rassen – omdat zij het eerste Ras niet in de beschouwing betreft; dit had namelijk type noch kleur en nauwelijks een objectieve, hoewel reusachtige vorm. De evolutie van deze rassen, hun vorming en ontwikkeling, verliep gelijktijdig en langs parallelle lijnen met de evolutie, formatie en ontwikkeling van drie geologische lagen, en de menselijke huidkleur werd in dezelfde mate daardoor beïnvloed als door de klimaten van die zones. Zij noemt drie grote afdelingen, de ROOD-GELE, de ZWARTE en de BRUIN-WITTE³¹. De Arische rassen bijvoorbeeld, die nu variëren van donkerbruin, bijna zwart, rood-bruin-geel tot de witste roomkleur, hebben toch alle een en dezelfde afkomst – het vijfde Wortelras – en komen voort uit één enkele voorouder. Deze wordt in de exoterie van de hindoes aangeduid met de soortnaam Vaivasvata Manu: men moet bedenken dat de laatstgenoemde dat type persoonlijkheid is, de wijze, van wie men zegt dat hij meer dan 18.000.000 jaar geleden leefde en ook 850.000 jaar geleden – in de tijd van het verzinken van de laatste overblijfselen van het grote continent Atlantis³² (zie hierna, De wortel- en zaadmanu's) – en dat hij zelfs nu in zijn mensheid leeft. (Zie aan het einde

van deze stanza, 'DE OORSPRONKELIJKE MANU'S VAN DE MENSHEID'.) Lichtgeel is de kleur van het eerste mensenras met een VASTE VORM, dat verscheen na het midden van het derde Wortelras (na de val daarvan in de voortbrenging - zoals zojuist werd uitgelegd), en dat de uiteindelijke veranderingen teweegbracht. Want pas in die tijd vond de laatste transformatie plaats, die de mens voortbracht zoals hij nu is, alleen op een grotere schaal. Dit Ras bracht het vierde Ras voort; 'Siva' veranderde dat deel van de mensheid dat 'zwart van zonde' werd, geleidelijk in rood-gele (waarvan de Indianen en Mongolen de nakomelingen zijn) en tenslotte in bruin-witte rassen - die nu, samen met de gele rassen, de grote meerderheid van de mensheid vormen. De allegorie in het *Linga Purana* is opvallend, omdat hieruit de grote etnologische kennis van de Ouden blijkt.

Wanneer er wordt gesproken over 'de laatste transformatie', laat de lezer zich dan afvragen: als die 18.000.000 jaar geleden plaatsvond, hoeveel miljoenen jaren moeten er dan nodig zijn geweest om dat eindstadium te bereiken? En als de mens, terwijl hij geleidelijk vaster werd, zich parallel ontwikkelde met de aarde, hoeveel miljoenen jaren moeten dan zijn verstreken tijdens het eerste, het tweede en de eerste helft van het derde Ras? Want de aarde was in een betrekkelijk etherische toestand voordat zij haar uiteindelijke vaste staat bereikte. De archaische leringen zeggen ons bovendien dat tijdens de middenperiode van het Lemuro-Atlantische Ras, drie en een half ras na het ontstaan van de mens, de aarde, de mens en alles wat op de bol was, een nog grovere en materiëlere aard had, terwijl onder andere koralen en sommige schelpen nog in een half geleiachtige astrale toestand verkeerden. De cyclussen die daarna zijn doorlopen, hebben ons al verder gebracht op de tegenovergestelde opgaande boog, enkele stappen in de richting van onze dematerialisatie, zoals de spiritisten zouden zeggen. De aarde, wijzelf en alle dingen zijn sindsdien minder hard geworden - ja zelfs onze hersenen. Maar enkele theosofen hebben het bezwaar gemaakt dat een etherische aarde, zelfs ongeveer 15 of 20.000.000 jaar geleden, niet in overeenstemming is met de geologie, die ons leert dat er 'in de vroegste eeuwen van de geologische tijd, ja van de oudste paleozoïsche gesteenten', winden hebben gewaaid, regens zijn gevallen, golven op de kust zijn gebroken, zand zich verplaatste en ophoopte, enz., kortom dat alle natuurlijke oorzaken die nu actief zijn, ook toen werkten. Hierop geven wij de volgende antwoorden. Ten eerste, welke datum kent de geologie toe aan die 'oudste paleozoïsche gesteenten'? En ten tweede, waarom konden er geen winden waaien, regen vallen en golven (blijkbaar van koolzuur, zoals de wetenschap lijkt aan te nemen) breken op de kust van een half-astrale, dat is taaie aarde? Het woord 'astraal' betekent in het occulte spraakgebruik niet noodzakelijk ijl als rook, maar eerder 'sterachtig', stralend of doorschijnend, in talloze verschillende graden, uiteenlopend van een heel wazige tot een taaie toestand, zoals zojuist werd opgemerkt. Maar er wordt nog een bezwaar gemaakt: hoe kon een astrale aarde de andere planeten in dit stelsel beïnvloeden? Zou het hele proces niet in de war raken als de aantrekking van één planeet plotseling zou wegvallen? Het bezwaar houdt kennelijk geen steek, want ons stelsel bestaat uit oudere en jongere planeten, sommige dood (zoals de maan), andere in een wordingsproces, wat de sterrenkunde daartegen ook aanvoert. De laatstgenoemde heeft, zover wij weten, ook nooit verkondigd dat alle hemellichamen van ons stelsel tegelijk zijn ontstaan en zich tegelijk hebben ontwikkeld. De geheime leringen van deze kant van de Himalaja verschillen in dit opzicht van die van India. Het hindoe-occultisme leert dat de mensheid van de Vaivasvata Manu ruim achttien miljoen jaar oud is. Wij bevestigen dit, maar alleen voorzover het de fysieke of nagenoeg fysieke mens betreft, die dateert van het einde van het derde Wortelras. Vóór die tijd kan de mens of zijn schimmige beeld, voorzover wij weten, wel 300 miljoen jaar hebben bestaan. Want ons zijn geen getallen verstrekt, deze zijn en blijven, zoals in 'Esoterisch Buddhismisme' terecht wordt opgemerkt, het geheim van de Meesters van de occulte wetenschap. Bovendien, terwijl de hindoe-Purana's over één Vaivasvata Manu spreken, zeggen wij dat er verschillende waren; de naam is immers een soortnaam. (Zie hierboven.)

Nu moeten we nog iets meer zeggen over de fysieke evolutie van de mens.

Noten:

1. Strikt genomen behoort men alleen vanaf de tijd van de Atlantische bruine en gele reuzenrassen, van MENSEN te spreken, want pas het vierde Ras was de eerste volledige menselijke soort, hoewel zij veel groter in omvang waren dan wij nu. Alles wat in 'Man' (door twee chela's) over de Atlantiërs wordt gezegd, is volkomen juist. Het is voornamelijk dat ras, dat 'zwart werd van zonde', dat de goddelijke namen van de asura's, de rakshasa's en de daitya's in diskrediet bracht en ze aan het nageslacht doorgaf als namen van duivels. Want omdat de sura's (goden) of deva's, zoals gezegd, in de wijzen van Atlantis waren geïncarneerd, werden aan de Atlantiërs de namen asura's en rakshasa's gegeven; deze namen hebben, tengevolge van hun onophoudelijke strijd met de laatste overblijfselen van het derde Ras en de 'zonen van wil en yoga', geleid tot de latere allegorieën over hen in de Purana's. 'Asura was de algemene

benaming van alle Atlantiërs die de vijanden waren van de geestelijke helden van de Ariërs (goden).'
(Man', blz. 97.)

2. In het algemeen zijn de zogenaamde *orthodoxe* christelijke opvattingen over de 'gevalen' engelen of satan even merkwaardig als onzinnig. Men zou er ongeveer een dozijn kunnen aanhalen, wat de details betreft van heel verschillende aard, en alle uit de pen van ontwikkelde leken, met 'academische graad' uit het laatste kwart van onze eeuw. Zo wijdt J.H. Pember, M.A., schrijver van 'Earth's Earliest Ages', een dik boek aan het bewijs dat theosofen, spiritisten, metafysici, agnostici, mystici, dichters en alle hedendaagse schrijvers over oosterse beschouwingen, de toegewijde dienaren zijn van de 'vorst van de lucht', en onherroepelijk verdoemd. Hij beschrijft satan en zijn antichrist als volgt:
'Satan is de 'gezalvde Cherubijn' van voorheen . . . God schiep satan, het schoonste en wijste van al zijn schepselen in dit deel van zijn Heelal, en maakte hem vorst van de wereld en van de macht van de lucht. . . . Hij werd geplaatst in een Eden, dat lang voor het Eden van Genesis bestond . . . en dat een totaal andere en meer substantiële aard had, en leek op het nieuwe Jeruzalem. Omdat satan dus volmaakt is in wijsheid en schoonheid, is zijn uitgestrekte rijk onze aarde, zo niet het hele zonnestelsel . . . Er is stellig geen andere engelenmacht van grotere of zelfs gelijke waardigheid aan ons geopenbaard. *De Aartsengel Michaël zelf wordt door Judas aangehaald als iemand die de vorst van de duisternis de eer bewijst die een meerdere toekomst, hoe slecht hij ook mag zijn, totdat God formeel zijn afzetting heeft bevolen.* Dan deelt men ons mede dat 'satan vanaf het moment van zijn schepping was omringd door de onderscheidingsteken van het koningschap' (!!); dat hij 'tot bewustzijn ontwaakte en de lucht vervuld vond met de vreugdevolle muziek van hen die door God waren aangesteld . . .' Dan gaat de duivel 'van het koningschap tot zijn priesterlijke waardigheid over' (!!!). 'Satan was ook een priester van de Allerhoogste', enz. En nu 'zal de antichrist de geïncarneerde satan zijn' (blz. 56-59). De pioniers van de komende Apollyon zijn al verschenen - het zijn de theosofen, de occultisten, de schrijvers van de 'Perfect Way', van 'Isis Unveiled', van de 'Mystery of the Ages' en zelfs van het 'LIGHT OF ASIA'!! De schrijver wijst erop dat (de theosofie) 'heeft erkend af te stammen van de vallende engelen', van de 'Nephilim' of de engelen van het zesde hoofdstuk van Genesis, en de reuzen. Hij zou ook zijn eigen afstamming van hen moeten vermelden, zoals deze Geheime Leer probeert aan te tonen - tenzij hij weigert tot de huidige mensheid te behoren.
3. Het is niet juist om - zoals sommige theosofen doen - Christus te omschrijven als het zesde beginsel in de mens - *buddhi*. Dit laatste is in wezen een passief en latent beginsel, het geestelijke voertuig van atman, onafscheidelijk van de gemanifesteerde universele ziel. Slechts in vereniging en in verbinding met *zelfbewustzijn* wordt *buddhi* het hogere zelf en de goddelijke ziel, die onderscheidingsvermogen bezit. *Christos* is, als het al iets is, het zevende beginsel.
4. Om dit te verduidelijken: iedereen die deze passage in *Lucas* leest, zal zien dat de opmerking volgt op het bericht van de *zeventig*, die zich verheugen dat 'zelfs de duivels (de geest van tegenstrijdigheid en redenering, of de tegenwerkende kracht, omdat satan eenvoudig 'vijand' of 'tegenstander' betekent) aan ons onderworpen zijn in uw naam' (*Lucas* x, 17). 'Uw naam' betekent hier de naam van *Christos* of de *logos*, of de geest van ware goddelijke wijsheid, ter onderscheiding van de geest van intellectuele of zuiver materialistische redenering - kortom het *HOGERE ZELF*. En als Jezus hieraan toevoegt dat hij 'satan als een bliksem uit de hemel zag vallen', dan is dit alleen maar een bevestiging van zijn helderziende vermogens, en deelt hij hun mede dat hij het al wist en verwijst hij naar de incarnatie van de goddelijke straal (de goden of engelen) die *tot voortbrenging komt*. Want lang niet alle mensen profiteren van die incarnatie, en bij sommigen blijft die kracht tijdens het hele leven latent en dood. Inderdaad, 'niemand weet wie de zoon is, behalve de vader; en wie de vader is, behalve de zoon', zoals Jezus er direct aan toevoegde (*Ibid*, v. 22) - en de kerk 'van Christus' minder dan wie ook. Alleen de ingewijden begrepen de geheime betekenis van de term 'vader en de zoon', en wisten dat deze betrekking had op de geest en de ziel op aarde. Want de leringen van Christus waren *occulte* leringen, die alleen *tijdens de inwijding* konden worden uitgelegd. Ze waren nooit bedoeld voor de massa, want Jezus verbood de twaalf om naar de heidenen en de Samaritanen te gaan (*Matth.* x, 8) en herhaalde tegen zijn leerlingen dat de 'mysteriën van de hemel' voor hen alleen waren, niet voor de grote massa (*Marcus* iv, 11).
5. Zo had bijvoorbeeld volgens de Purana's 'Pulastya', een prajapati of zoon van Brahma - de voorvader van de rakshasa's en de grootvader van Ravana, de grote koning van Lanka (zie *Ramayana*) - *in een vorig leven* een zoon, die Dattoli heette, 'die nu bekendstaat als de wijze Agastya' - zegt het Vishnu Purana. Alleen al deze naam Dattoli heeft nog zes varianten, dus zeven betekenissen. Hij wordt respectievelijk Dattoi, Dattali, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi en Dambholi genoemd - deze zeven varianten hebben elk een geheime betekenis en slaan in de esoterische toelichtingen op verschillende etnologische classificaties en ook op fysiologische en antropologische mysteriën van de oorspronkelijke

rassen. Want de rakshasa's zijn beslist geen *demonen*, maar eenvoudig de oorspronkelijke en woeste reuzen, de Atlantiërs, die over de oppervlakte van de aarde waren verspreid, evenals het vijfde Ras nu. Vasishta bevestigt dit, indien zijn woorden – gericht tot Parasara, die de rakshasa's probeerde te vernietigen met behulp van een beetje JADOO (tovenarij), dat hij 'offer' noemt – iets te betekenen hebben. Want hij zegt: 'Er mogen niet meer van *deze onschuldige geesten van de duisternis*' worden vernietigd' (zie voor bijzonderheden *Adiparvan*, s. 176, *Mahabharata*; ook het *Linga Purana* 'Purvardhd', s. 64).

6. Wij hebben een passage uit een brief van een Meester, die rechtstreeks betrekking heeft op deze incarnerende engelen. De brief zegt: 'Nu zijn er – en moeten er zijn – mislukkingen in de etherische rassen van de vele klassen van Dhyan-Chohans of deva's (*gevorderde entiteiten van een voorafgaand planetair tijdperk*), zoals ook onder mensen. Maar omdat de *mislukkingen* toch nog te ver zijn gevorderd en vergeestelijkt om met geweld uit het Dhyan-Chohanschap te worden teruggeworpen in de maalstroom van een nieuwe oorspronkelijke evolutie door de lagere rijken heen, gebeurt er het volgende. Waar een nieuw zonnestelsel moet worden ontwikkeld, worden deze Dhyan-Chohans meegevoerd door de binnenkomende stroom, 'vóór' de elementalen (entiteiten . . . die zich in de *toekomst* tot mensen zullen ontwikkelen), en blijven als een latente of onwerkzame geestelijke kracht in de aura van een ontstaande wereld . . . tot het menselijke evolutiestadium is bereikt . . . Dan worden zij een *actieve kracht* en vermengen zich met de elementalen om *geleidelijk het volledige menselijke type te ontwikkelen*.' Dat wil zeggen, om zich in de mens te ontwikkelen en hem zijn zelfbewuste denkvermogen of *manas* te schenken.
7. Toen de aarde met haar planeetketen en de mens moesten verschijnen.
8. Onze aarde en het stoffelijke bewustzijnsgebied.
9. Toen het zuivere hemelse wezen (Dhyan-Chohan) en de grote pitri's van verschillende klassen tot taak kregen – het eerste om hun beelden (*chhaya*) te ontwikkelen en daarvan de stoffelijke mens te maken, de anderen om hem te bezielen en hem zo goddelijke intelligentie en begrip van de *mysteriën van de schepping* te verlenen.
10. De 'dynastieën van de koningen' die zich allen als de 'gezalften' beschouwen, die regeren 'bij de gratie van god', terwijl zij in werkelijkheid regeren bij de gratie van de *stof*, de grote *illusie*, de misleider.
11. Zie de 'Oorspronkelijke Manu's van de mensheid'.
12. De 'hemelse mens' – let goed op het woord – is esoterisch 'de LOGOS' of de 'zoon'. Daarom had de christelijke theologie – toen de titel eenmaal op Christus werd toegepast (die tot God en God zelf werd verklaard) – geen keus. Om haar dogma van de persoonlijke drie-eenheid te ondersteunen, moest zij verkondigen, zoals zij ook doet, dat de christelijke *logos* de enige ware is, en dat alle *logoi* van andere religies vals waren, en slechts de vermomming van de boze beginselen, SATAN. Zie nu waarheen dit de westerse theologie heeft gebracht.
13. 'Want het *denkvermogen*, een godheid die in beide geslachten overvloedig aanwezig is, en dat leven en licht is, bracht door zijn *woord* een ander *denkvermogen* of een andere werker voort die, omdat hij de god van het *vuur* en van de geest is, zeven andere bestuurders vormde, die in hun kringen de *fenomenale wereld* bevatten; hun beschikking wordt het lot of het noodlot genoemd' (Sectie 9, hfst. 1, uitgave van 1579).
Het is hier duidelijk dat 'denkvermogen' (de oorspronkelijke universele goddelijke gedachte) niet het Onbekende niet-gemanifesteerde Ene is, omdat het overvloedig aanwezig is in beide geslachten (mannelijk en vrouwelijk is), en ook niet de christelijke vader, omdat de laatstgenoemde mannelijk en niet androgyn is. In feite zijn *de vader, de zoon en de mens* in de vertalingen van Pymander hopeloos vermengd.
14. De allegorie van het vuur van Prometheus is een andere versie van de opstand van de trotse Lucifer, die *in de bodemloze afrond werd geslingerd*, of eenvoudig op onze aarde, om als mens te leven. Ook van de Lucifer van de hindoes, de *Mahasura*, wordt gezegd dat hij jaloers werd op het schitterende licht van de schepper, en dat hij aan het hoofd van lagere Asura's (niet goden maar geesten) in opstand kwam tegen Brahma, waarvoor Siva hem in Patala heeft geslingerd. Maar, omdat in de hindoemythen de filosofie hand in hand gaat met allegorische verbeelding, laat men de *duivel* berouw hebben en geeft men hem de gelegenheid tot vooruitgang: hij is *esoterisch* een zondig mens en kan door *yoga*-toewijding en adeptschap opnieuw de toestand bereiken, waarin hij *één is met de godheid*. Hercules, de zonnegod, daalt af in Hades (de inwijdingsgrot) om de slachtoffers te verlossen van hun kwellingen, enz. Alleen de christelijke kerk schept *eeuwige* kwelling voor de duivel en de verdoemden, die zij zelf heeft uitgevonden.

15. Waarom zou bijvoorbeeld Eliphas Lévi, de *onbevreesde* en openhartige kabbalist, hebben gearzeld om het mysterie van de zogenaamde *gevallen* engelen te onthullen? Zijn omvangrijke geschriften en zijn vele toespelingen en aanwijzingen tonen aan dat hij de werkelijke betekenis van de allegorie kende, zowel in haar religieuze en mystieke als in haar fysiologische zin. Toch zegt Eliphas, na er in zijn voorgaande boeken wel honderd keer op te hebben gezinspeeld, in zijn laatste boek, '*Histoire de la Magie*', blz. 220: 'Wij protesteren met alle kracht tegen de heerschappij en de alomtegenwoordigheid van satan. *We willen de overlevering over de val van de engelen noch ontkennen, noch bevestigen* . . . maar als deze waar is, kan de vorst van de opstandige engelen op zijn hoogst de laatste en meest machteloze van de verdoemden zijn - nu hij is gescheiden van de godheid, die het beginsel van elke macht is . . .' Dit is nogal vaag en ontwijkend; maar zie wat Hargrave Jennings in zijn vreemde, *staccato*-stijl schrijft:
 'Zowel Michaël als Joris zijn symbolische figuren. Het zijn geheiligde personen of verheven helden of verheerlijkte machten. Ze worden elk weergegeven met hun eigen vermogens en eigenschappen. Ze worden afgebeeld en vermenigvuldigd - en in alle mythologieën (met inbegrip van de christelijke) door verschillende namen onderscheiden . . . De gedachte die elk ervan tot uitdrukking brengt is algemeen. Deze gedachte en deze voorstelling is die van een almachtige kampioen - kinderlijk in zijn 'maagdelijke onschuld' - die zo machtig is dat deze van goddelijkheid vervulde onschuld (de Serafinen 'weten het meest', de Cherubijnen 'beminnen het meest') de wereld kan verbrijzelen (duidelijk tot uiting komend in de magie van Lucifer, maar veroordeeld), in tegenstelling tot de kunstige constructies (dit 'neven-leven') van de verheven afvallige, de machtige rebel, maar tegelijk de 'lichtbrenger', de Lucifer, de 'morgenster', de 'zoon van de morgen' - de allerhoogste titel 'buiten de hemel', want in de hemel kan hij niet bestaan, maar buiten de hemel is hij alles. Een schijnbaar ondenkbare kant van zijn karakter - eigenschappen hebben geen geslacht - is dat deze aartsengel, Michaël, de *onoverwinnelijke, geslachtloze, hemelse* 'energie' is - om hem met zijn grootste eigenschappen te eren - de onoverwinnelijke 'maagdelijke strijder', gekleed . . . en tegelijkertijd gewapend, in het zich ontzettende pantser van de gnostische 'weigering om te scheppen'. Dit is weer . . . 'een mythe binnen mythen' . . . een verbazingwekkend 'mysterie van de mysteriën', omdat het zo onmogelijk en tegenstrijdig is. Onverklaarbaar als de Apocalyps. Evenmin te openbaren als de 'Openbaring' (blz. 213).'
- Niettemin zal dit *onverklaarbare* en *niet te openbaren mysterie* nu worden verklaard en geopenbaard door de leringen van het oosten. Maar zoals de heel geleerde, maar nog raadselachtiger schrijver van 'Phallicism' zegt, zou natuurlijk een oningewijde sterveling nooit de werkelijke strekking van zijn opmerkingen begrijpen.
16. 'Schepping' - uit al bestaande eeuwige substantie of stof natuurlijk; die substantie is volgens onze leringen grenzeloze, eeuwig-bestaande ruimte.
17. De luciferanen - een sekte uit de vierde eeuw, van wie men beweert dat zij leerden dat de ziel een *vleselijk* lichaam was, dat door de vader op het kind werd overgebracht; - en die andere religieuze en nog oudere sekte uit de tweede eeuw n.Chr., de lucianisten, die dit alles ook onderwezen, en verder dat de *dierlijke* ziel niet onsterfelijk was, filosofeerden op basis van de werkelijke kabbalistische en occulte leringen.
18. Deze 'centrale zon' van de occultisten - die zelfs de wetenschap in sterrenkundige zin moet aanvaarden, want deze kan niet ontkennen dat er in de sterrenruimte een centraal lichaam in de melkweg bestaat, een ongezien en geheimzinnig punt, het altijd-verborgen centrum van aantrekking van onze zon en ons stelsel - wordt door de occultisten van het oosten anders opgevat. Terwijl de westerse en joodse kabbalisten (en zelfs enkele vrome hedendaagse sterrenkundigen) beweren dat de godheid in het bijzonder in deze zon aanwezig is - en de wilsuitingen van God daaraan toeschrijven - beweren de oosterse ingewijden dat - omdat de *boven-goddelijke* essentie van het onbekende Absolute op elk gebied en op elke plaats gelijkelijk aanwezig is - de 'centrale zon' eenvoudig het centrum is van de universele levenselektriciteit, het reservoir waarin die goddelijke straling, die bij het begin van iedere *schepping* al is gedifferentieerd, is geconcentreerd. Hoewel nog in een *laya*- of neutrale toestand, is het toch het ene aantrekkende en ook het eeuwig uitstralende levenscentrum.
19. Het vierde en vijfde van *beneden* af, te beginnen bij het fysieke lichaam; het derde en het vierde als we vanaf *atma* rekenen.
20. '*New Aspects of Life*'.
21. Engelachtige, geestelijke essenties, onsterfelijk in wezen, want onvoorwaardelijk in eeuwigheid; periodiek en voorwaardelijk in hun manvantarische manifestaties.
22. Noot vert. Nederlandse!
23. De geschiedenis van Prometheus, karma en het menselijke bewustzijn vindt men hierna in dit boek.

24. Een Engelsman die door zijn grillige genie werd gedood. Hij was de zoon van een protestantse geestelijke en werd mohammedaan, toen een fervente atheïst, en nadat hij een *meester*, een goeroe, had ontmoet, werd hij een mysticus; toen een theosoof die twijfelde en wanhoopde; de *witte* magie opgaf voor de *zwarte*, krankzinnig werd en tot de roomse kerk toetrad. Toen draaide hij weer om, vervloekte deze kerk, werd weer atheïst en stierf, terwijl hij de mensheid, de kennis en God, in wie hij niet meer geloofde, vervloekte. In het bezit van alle esoterische gegevens om zijn 'Oorlog in de hemel' te schrijven, maakte hij er een half-politiek artikel van, waarin hij Malthus met satan en Darwin met het astrale licht in verband bracht. Vrede zij zijn – *schil*. Hij vormt een waarschuwing voor de chela's die falen. Zijn vergeten graf is nu te vinden op de mohammedaanse begraafplaats van de Joonagad, Kathiawar, in India.
25. De schrijver spreekt over de *actieve, strijdende*, vervloekende Jehova alsof hij een synoniem van Parabrahm was! Wij hebben uit dit artikel geciteerd om te laten zien waar het van de theosofische leringen afwijkt; anders kon het wel eens tegen ons worden aangehaald, zoals gewoonlijk gebeurt met alles wat in de *Theosophist* wordt gepubliceerd.
26. Dr. H. Pratt zegt bij het uitleggen van de Kabbala: 'De geest was voor de mens (of eerder voor de joodse rabbi?) een lichaamloos, onbelichaamd of misdeeld en ontaard wezen, en werd daarom aangeduid door het schriftteken *nahash*, 'miskeeld'; hij werd voorgesteld als verschijnend aan het menselijke ras en het verleidend: mannen door de vrouw . . . In de afbeelding van deze *nahash* werd de geest weergegeven door een slang; deze werd, omdat zij *ledematen mist*, beschouwd als een misdeeld, verdorven en ontaard schepsel' ('*New Aspects*', blz. 235). Als het ene symbool naast het andere wordt gezet, zouden sommigen aan dat van de slang – het zinnebeeld van wijsheid en eeuwigheid, al mist zij ook *ledematen* – de voorkeur geven boven de jod (י) – het dichterlijke schriftteken van Jehova in de Kabbala – de god van het mannelijke symbool van voortplanting.
27. Daksha, de 'intelligente, de bekwame'. 'Deze naam gaat meestal samen met het denkbeeld van *scheppende kracht*.' Hij is een zoon van Brahma en Aditi, en volgens andere versies een zelf-geboren kracht, die evenals Minerva uit het lichaam van zijn vader tevoorschijn kwam. Hij is het hoofd van de *prajapati's* – de heren of scheppers van het Zijn. In het Vishnu Purana zegt *Parasara* over hem: 'In elke kalpa (of manvantara) worden Daksha en de rest geboren en weer vernietigd.' En de Rig Veda zegt dat 'Daksha voortkwam uit Aditi en Aditi uit Daksha', een verwijzing naar de eeuwige cyclus van wedergeboorte van dezelfde goddelijke essentie.
28. Geen van deze orden verschilt van de pitri's of voorvaderen, zoals Manu zegt (iii, 284). 'De wijzen noemen onze vaders *vasu's*, onze grootvaders van vaderszijde *rudra's*, onze overgrootvaders van vaderszijde *aditya's*; overeenkomstig een tekst van de Veda's' of, zoals een andere vertaling luidt, 'dit is een eeuwige vedische tekst'.
29. Hetzelfde gold voor de Chaldeeuwse theogonie, zoals door wijlen G. Smith in de literatuur van de Babylonische cylinders is ontdekt. Ishtar, 'de oudste van hemel en aarde'. Beneden hem waren de *igaga* of engelen van de hemel en de *anunnaki* of engelen van de aarde. Daar weer onder waren verschillende klassen van geesten en 'genii', sadu, vadukku, ekimu en gallu genaamd – waarvan sommige goed waren en sommige slecht. (Zie '*Babylonian Mythology*'.)
30. Sommige hoger, andere lager, *al naar gelang het karma* van de verschillende reïncarnerende monaden, die niet alle in hun vorige geboorte in andere werelden dezelfde graad van zuiverheid konden hebben. Dit verklaart de verschillen tussen de rassen, de inferioriteit van de wilden en andere menselijke soorten.
31. 'Er zijn', zegt Topinard (Engelse uitgave van '*Anthropology*', met een voorwoord van prof. Broca), 'DRIE fundamentele kleurelementen in het menselijke organisme – namelijk *rood, geel en zwart*, die, in telkens andere hoeveelheden vermengd met het wit van de weefsels, de talrijke schakeringen laten ontstaan die men in de menselijke familie aantreft'. Ook hier ondersteunt de wetenschap onbedoeld het occultisme.
32. Men moet bedenken dat de 'laatste overblijfselen' waarover hier wordt gesproken, betrekking hebben op die gedeelten van het 'grote continent', die nog waren overgebleven, en niet op een van de talrijke eilanden die tegelijk met het continent bestonden. Het 'eiland' van Plato bijvoorbeeld was een van die overblijfselen; de andere waren al in verschillende tijdperken daarvoor verzonken. Een occulte 'overlevering' leert dat dergelijke overstromingen telkens optreden als er een verduistering is van de 'geestelijke zon'.

Archaïsche leringen in de purana's en in genesis **Stoffelijke evolutie**

De schrijfster kan niet *te veel* bewijzen geven dat het hier beschreven stelsel van kosmogonie en antropogonie werkelijk bestond, dat de geschriften ervan inderdaad bewaard zijn gebleven en dat dit stelsel zelfs in de hedendaagse versies van de oude geschriften wordt weerspiegeld.

De Purana's en de joodse heilige geschriften zijn gebaseerd op hetzelfde stelsel van evolutie dat, esoterisch gelezen en in moderne taal uitgedrukt, even wetenschappelijk zou blijken te zijn als veel van wat nu geldt als de allerlaatste ontdekking. Het enige verschil tussen de twee stelsels is dat de Purana's, die evenveel en misschien meer aandacht besteden aan de oorzaken dan aan de gevolgen, meer verwijzen naar de vóórkosmische en vóórgenetische tijdperken dan naar die van de zogenaamde schepping, terwijl de bijbel maar een paar woorden over het eerstgenoemde tijdperk zegt en zich direct stort in de stoffelijke ontstaansgeschiedenis en voortgaat met zijn allegorieën over het vijfde Ras, terwijl de rassen vóór Adam vrijwel worden overgeslagen.

Welke aanvallen men ook richt op de volgorde van de schepping in *Genesis* - en naar de dode letter opgevat leent dit verhaal zich bewonderenswaardig goed voor kritiek - wie de Purana's van de hindoes leest, zal ondanks de allegorische overdrijvingen ontdekken dat ze geheel in overeenstemming zijn met de natuurwetenschap.

Zelfs wat oppervlakkig beschouwd de volstrekt onzinnige allegorie schijnt te zijn van Brahma die de vorm van een everzwijn aanneemt om de aarde van onder de wateren te redden, vindt in de geheime toelichtingen een volkomen wetenschappelijke verklaring. Deze allegorie staat in verband met het telkens weer oprijzen en verzinken van de aardbodem en met het voortdurende afwisselen van water en land vanaf de vroegste tot de laatste geologische tijdperken van onze bol; want de wetenschap leert ons nu dat negen tiende van de gelaagde formaties van de aardkorst geleidelijk onder water zijn gevormd, op de bodem van de zeeën. Men veronderstelt dat de oude Ariërs hoegenaamd niets hebben geweten van biologie, geologie, enz. Aan het joodse ras wordt anderzijds zelfs door zijn strengste criticus, een onverzoenlijke tegenstander van de bijbel ('Modern Science and Modern Thought', blz. 337), de verdienste toegeschreven het denkbeeld van het monotheïsme 'eerder te hebben gevormd en standvastiger te hebben behouden dan alle andere *minder filosofische en meer immorele religies* (!!) van de oude wereld'. Terwijl in de bijbelse esoterie fysiologische seksuele mysteriën symbolisch zijn weergegeven, en niet veel meer dan dat (iets waarvoor *heel weinig echte filosofie nodig is*), vindt men echter in de *Purana's* de meest wetenschappelijke en filosofische 'dageraad van de schepping' die - als men haar onpartijdig zou ontleden en uit de sprookjesachtige allegorieën in duidelijke taal zou overbrengen - zou aantonen dat er op de hedendaagse dierkunde, geologie, sterrenkunde en bijna alle takken van hedendaagse kennis, in de oude wetenschap is vooruitgelopen en dat deze in hun algemene trekken, zo niet in bijzonderheden zoals tegenwoordig, aan de filosofen bekend waren!

De puranische sterrenkunde met al haar opzettelijke geheimhouding en verwarring, met het doel de niet-ingewijden op een dwaalspoor te brengen, was, zoals zelfs Bentley heeft aangetoond, een werkelijke wetenschap; en degenen die vertrouwd zijn met de mysteriën van de sterrenkundige verhandelingen van de hindoes, zullen kunnen bewijzen dat de hedendaagse theorieën over de voortgaande verdichting van nevelvlekken, nevelachtige sterren en zonnen, met de nauwkeurigste details over de cyclische voortgang van de sterrenbeelden - veel nauwkeuriger dan de Europeanen zelfs nu hebben - voor chronologische en andere doeleinden in India precies bekend waren.

Op het gebied van de geologie en de zoölogie vinden we hetzelfde. Wat zijn alle mythen en eindeloze stambomen van de zeven prajapati's en hun zonen, de zeven rishi's of manu's en hun vrouwen, zonen en nakomelingen, anders dan een uitgebreid en gedetailleerd verslag van de voortgaande ontwikkeling en evolutie van de dierlijke schepping, de ene soort na de andere? Waren de diepzinnig filosofische en metafysische Ariërs - de opstellers van de meest volmaakte filosofische stelsels van transcendente psychologie, van wetten over ethica en van een grammatica zoals die van Panini, van de Sankhya- en Vedantastelsels en van een morele code (het boeddhisme), die door Max Müller de volmaaktste op aarde wordt genoemd - zulke dwazen of kinderen, dat zij hun tijd verspilden met het schrijven van *sprookjes*, wat de Purana's nu schijnen te zijn in de ogen van hen die niet het flauwste begrip hebben van hun geheime betekenis? Wat is de *fabel*, de stamboom en de oorsprong van Kasyapa met zijn twaalf vrouwen, bij wie hij een talrijk en gevarieerd nageslacht had van *naga's* (slangen), reptielen, vogels en allerlei andere soorten levende wezens, en die dus de *vader* was van alle soorten dieren, anders dan een *versluisd* verslag van de volgorde van de evolutie in *deze* ronde? Tot dusver hebben we nog geen enkele oriëntalist gezien die ook maar enig begrip had van de waarheden die onder de allegorieën en personificaties schuil gaan. 'De Satapatha Brahmana', zegt een van hen, 'geeft een niet erg begrijpelijk verhaal van de oorsprong van Kasyapa . . . Hij was de zoon van Marichi, de zoon van Brahma, de vader van Vivasvat, de vader van Manu, de voorvader van de mensheid . . . Nadat hij de vorm van een schildpad had aangenomen, schiep Prajapati nakomelingen. Wat hij schiep, maakte hij (Sanskrit. *akarot*), vandaar het woord kurma (schildpad).

Kasyapa betekent schildpad; daarom zegt men: 'Alle schepselen zijn afstammelingen van Kasyapa', enz.' (*Hindu Class. Dict.*)

Hij was dit alles; hij was ook de vader van *Garuda*, de vogel, de 'koning van de gevederde stam', die afstamt van en van hetzelfde geslacht is *als de reptielen*, de naga's; en die *later* hun doodsvijand wordt, omdat *hij ook een cyclus, een tijdsperiode is, als in de loop van de evolutie de vogels, die zich uit de reptielen ontwikkelden, bij hun 'strijd om het bestaan' - 'het overleven van de geschiktsten', enz. - zich bij voorkeur keerden tegen degenen uit wie zij voortkwamen, om ze te verslinden*, misschien gedreven door een natuurwet, om plaats te maken voor andere en meer volmaakte soorten. (Zie Afdeling II, 'Symboliek'.)

In die bewonderenswaardige samenvatting van 'Modern Science and Modern Thought' wordt aan Gladstone een les in biologie gegeven, die aantoonde dat deze volkomen in strijd is met de bijbel. De schrijver merkt op dat de geologie, te beginnen met:

'... het oudste bekende fossiel, het Eozoon Canadense van de Laurentische formatie, zich voortzette in een keten met stevig gesmede schakels, door het Siluur met zijn overvloed van weekdieren, schaaldieren en wormachtige dieren en de eerste sporen van vissen; het Devoon met overwegend vissen en het eerste verschijnen van reptielen; het Mesozoïcum met zijn kikvorsachtigen (of de familie van de kikkers); de formaties van het Secundair, waarin reptielen van de zee, het land en de lucht de overhand hadden en de eerste bescheiden vormen van gewervelde landdieren begonnen te verschijnen; en tenslotte het Tertiair, waarin zoogdieren overvloedig voorkwamen, die zich type na type en soort na soort geleidelijk differentieerden en specialiseerden, door het Eoceen, het Mioceen en het Pliocene, tot we komen bij de ijstijden en de voorhistorische perioden en bij een positief bewijs van het bestaan van de mens.'

Dezelfde volgorde, *plus* de beschrijving van dieren die aan de hedendaagse wetenschap onbekend zijn, vindt men in de toelichtingen op de Purana's in het algemeen en in het boek van Dzyan in het bijzonder. Het enige verschil, en zonder twijfel een gewichtig verschil - omdat het de geestelijke en goddelijke aard van de mens betreft, onafhankelijk van zijn stoffelijke lichaam in deze wereld van illusie, waarin alleen de *valse persoonlijkheid* en haar in de hersenen zetelende basis aan de orthodoxe psychologie bekend zijn - is het volgende. Omdat de mens in alle zogenaamde 'zeven scheppingen' is geweest, die de allegorie vormen van de zeven evolutionaire veranderingen, of de *onderrassen*, zoals we ze kunnen noemen, *van het eerste Wortelras van de mensheid* - was de *MENS* in deze Ronde vanaf het begin op aarde. Nadat hij in de voorafgaande *drie Ronden* door alle natuurrijken was gegaan, was zijn *stoffelijke* omhulsel - dat aan de temperaturen van die vroege tijdperken was aangepast - gereed om de *goddelijke pelgrim* te ontvangen bij de eerste dageraad van het menselijke leven, d.i. 18.000.000 jaar geleden. Pas halverwege het derde Wortelras werd aan de mens *manas* geschonken. Eenmaal verenigd, werden de *twee* en vervolgens de *drie één*; want hoewel de lagere dieren, van de amoebe tot de mens, *hun* monaden ontvingen, waarin alle hogere eigenschappen potentieel aanwezig zijn, moeten alle in sluimerende toestand blijven totdat elk ervan zijn menselijke vorm bereikt. *Vóór* dit stadium ontwikkelt *manas* (denkvermogen) zich niet in hen. In de dieren zijn alle beginselen verlamd en in een foetusachtige toestand, behalve het tweede (het levensbeginsel) en het derde (het astrale) en de rudimenten van het vierde (*kama*, dat begeerte, instinct is), waarvan de intensiteit en ontwikkeling varieert en verandert met de soort. Voor de materialist die de theorie van Darwin is toegedaan, zal dit klinken als een sprookje, een mystificatie; voor wie gelooft in de innerlijke, geestelijke mens, zal deze uitspraak niets onnatuurlijks bevatten.

De schrijfster is er zeker van dat men hiertegen zogenaamd onoverkomelijke bezwaren zal inbrengen. Men zal ons zeggen dat de lijn van de embryologie, de geleidelijke ontwikkeling van elk individueel leven en de voortgang van wat, zoals men weet, plaatsvindt in de reeks van voortgaande stadia van specialisatie - dat dit alles in strijd is met het denkbeeld dat de mens aan de zoogdieren voorafging. De mens begint als het nederigste en primitiefste wormachtige schepsel, 'uit het oorspronkelijke protoplasmadeeltje en de van een kern voorziene cel waarin alle leven zijn oorsprong vindt' en 'ontwikkelt zich via stadia die niet zijn te onderscheiden van die van de vis, het reptiel en het zoogdier, totdat de cel tenslotte de heel gespecialiseerde ontwikkeling van de *vierhandigen* bereikt, en *als allerlaatste het menselijke type*'. (Laing, 335.)

Dit is volkomen wetenschappelijk en we hebben *daar* geen bezwaar tegen, want dit alles heeft betrekking op het *omhulsel* van de mens - zijn lichaam, dat in zijn groei evenals elke andere (zogenaamde) morfologische eenheid, natuurlijk aan zulke metamorfosen is onderworpen. Degenen die verkondigen dat de transformatie van het delfstoffenatoom plaatsvindt door kristallisatie - wat dezelfde functie is en in dezelfde relatie staat tot zijn (zogenaamde) *anorganische upadhi* (of basis) als de formatie van *cellen* tot hun organische *kernen*, door de stadia van plant, insect en dier heen tot aan de mens - zullen deze theorie niet verwerpen, omdat deze tenslotte zal leiden tot de erkenning van een universele godheid in de natuur, altijd aanwezig en altijd onzichtbaar en onkenbaar, en van *intra-kosmische* goden, die allen mensen waren.

Maar we zouden willen vragen wat de wetenschap en haar exacte en nu axiomatische ontdekkingen tegen *onze* occulte theorie bewijzen? Zij die geloven in de wet van de evolutie en de geleidelijke voortgaande ontwikkeling uit een cel (die van een *vitale* cel een morfologische cel werd, totdat zij als zuiver protoplasma ontwaakte) - kunnen ongetwijfeld nooit hun geloof tot één lijn van evolutie beperken. De levensstypen zijn ontelbaar; en de voortgang van de evolutie gaat bovendien niet in elke soort even snel. De samenstelling van de oerstof in het Siluur - we bedoelen de 'oer'stof' van de wetenschap - is in elke essentiële bijzonderheid, met uitzondering van haar huidige graad van grofheid, dezelfde als de *levende* oerstof van nu. En we vinden niet wat we zouden moeten vinden, als de nu orthodoxe evolutietheorie *geheel* juist was, namelijk een constante, steeds verdere vooruitgang in alle soorten wezens. Wat zien wij in plaats daarvan? Terwijl de tussenliggende groepen van dierlijk leven alle naar een hoger type streven en terwijl specialisaties, nu eens van het ene type en dan van het andere, door de geologische tijdperken heen tot ontwikkeling komen, van vorm veranderen, nieuwe vormen aannemen, en in de beschrijving van de paleontologen van het ene tijdperk tot het andere met kaleidoscopische snelheid verschijnen en verdwijnen, zijn de enige twee uitzonderingen op de algemene regel de levensstypen aan de beide tegengestelde polen van het leven en de soort, nl. - *DE MENS en de lagere bestaansvormen!*

'Bepaalde duidelijk onderscheiden vormen van levende wezens hebben gedurende enorm lange tijdperken bestaan, en niet alleen de veranderingen van de stoffelijke omstandigheden overleefd, *maar zijn vrijwel onveranderd gebleven*, terwijl andere levensvormen zijn verschenen en verdwenen. Zulke vormen kan men 'blijvende typen' van leven noemen; en zowel in de dieren- als in de plantenwereld zijn de voorbeelden ervan overvloedig genoeg.' (Huxley, 'Proceed. of Roy. Inst.', deel iii, blz. 151.)

Niettemin geeft men ons geen enkele goede reden waarom Darwin reptielen, vogels, amfibieën, vissen, weekdieren, enz. met elkaar verbindt als afstammelingen van moneren. Evenmin deelt men ons mee of bijvoorbeeld reptielen directe afstammelingen zijn van de amfibieën, deze laatstgenoemde van de vissen en vissen van lagere vormen - wat zij ongetwijfeld zijn. Want de monaden zijn op elke planeet in de drie *voorafgaande* Ronden door al deze bestaansvormen tot de mens toe heengegaan; elke Ronde, zowel als elke volgende bol, van A tot G, was de arena van dezelfde evolutie en moet dit nog steeds zijn, alleen wordt deze elke keer op een hechtere materiële basis herhaald. Daarom is de vraag: 'Welke relatie is er tussen de astrale prototypen van de derde Ronde en de gewone stoffelijke ontwikkeling bij het ontstaan van de organische soorten die aan de zoogdieren voorafgingen?' - gemakkelijk te beantwoorden. Het ene is het schaduwachtige prototype van het andere, de voorlopige, nauwelijks omlinnde en vluchtige schets op het doek van objecten die bestemd zijn om onder het penseel van de schilder hun uiteindelijke en levendige vorm te krijgen. De vis ontwikkelde zich in de *schaduwen* van vijvers tot een amfibie - een kikker - en de mens doorliep al zijn metamorfosen op deze bol in de derde Ronde, evenals hij dat in deze, zijn vierde cyclus deed. De typen van de derde Ronde droegen bij tot de vorming van de typen van deze. Op strikt analoge manier wordt de cyclus van zeven Ronden van de geleidelijke vorming van de mens door alle natuurrijken heen, op microscopische schaal herhaald in de eerste zeven maanden van de ontwikkeling van een toekomstige mens. Laat de lezer over deze analogie nadenken en haar uitwerken. Evenals de ongeboren baby van zeven maanden, hoewel geheel gereed, toch nog twee maanden nodig heeft om kracht te verzamelen en stevigheid te krijgen, zo blijft ook de mens, nadat hij zijn evolutie tijdens zeven Ronden heeft voltooid, nog twee perioden in de schoot van Moeder Natuur, voordat hij als Dhyanî wordt geboren, of liever herboren, nog volmakter dan hij was voordat hij als een monade op de nieuw gebouwde keten van werelden zijn reis begon. Laat de lezer over dit mysterie nadenken, dan zal hij er gemakkelijk van overtuigd raken dat, zoals er ook stoffelijke schakels tussen vele klassen zijn, er ook nauwkeurig afgebakende gebieden zijn waarin de astrale evolutie samenvloeit met de stoffelijke. Hierover spreekt de wetenschap met geen woord. Zij zegt dat de mens met en uit de aap is geëvolueerd. Maar zie nu de tegenspraak.

Huxley wijst vervolgens op planten, varens, wolfsklauwen - waarvan sommige naar soort overeenkomen met de nu levende - die in het Carboon voorkwamen, want: 'De dennenappel van de oölitische *araucaria* is nauwelijks te onderscheiden van die van bestaande soorten . . . Onderafdelingen van het dierenrijk geven dezelfde voorbeelden. De *globigerina* van de Atlantische peilingen komt overeen met de soorten van hetzelfde geslacht uit het Krijt . . . de tafelkoralen uit het Siluur lijken wonderbaarlijk veel op de puntkoralen in onze eigen zeeën . . . De hoogste groep van de *arachnida*, de schorpioenen, wordt in de steenkoollagen vertegenwoordigd door een geslacht dat van zijn levende soortgenoten alleen verschilt met betrekking tot . . . de ogen', enz.; dit alles kan worden besloten met de gezaghebbende uitspraak van dr. Carpenter over de *foraminifera*. Hij zegt: 'Er is geen bewijs voor enige fundamentele wijziging of vooruitgang van het type van de foraminifera vanaf het Paleozoïcum tot de huidige tijd . . . De fauna van de foraminifera uit onze eigen tijd biedt waarschijnlijk een grotere verscheidenheid dan er in enige vroegere periode bestond; maar *er is geen aanwijzing voor een neiging tot het zich verheffen tot een hoger type*.' ('Introduction to the study of the Foraminifera', blz. xi.)

Terwijl dus de foraminifera, een *protozoön* van het laagste levensstype, zonder mond en zonder ogen, geen

teken van verandering vertonen, behalve dat deze nu in grotere verscheidenheid voorkomen dan vroeger, vertoont de mens, die op de hoogste sport van de levensladder staat, nog minder verandering, zoals we hebben gezien; want het skelet van zijn paleolithische voorouder blijkt in sommige opzichten zelfs superieur aan zijn huidige geraamte te zijn. Waar is dan de beweerd uniformiteit in de wet, de *absolute regel* dat de ene soort geleidelijk overgaat in de andere, en onmerkbaar stapje voor stapje in hogere typen? We zien dat Sir William Thomson aanneemt dat 400.000.000 jaar in de geschiedenis van de aarde zijn voorbijgegaan sinds de oppervlakte van de bol voldoende was afgekoeld om de aanwezigheid van levende wezens mogelijk te maken; en wij vinden tijdens die enorme periode alleen al in het oölitische tijdperk, de zogenaamde 'eeuw van de reptielen', een buitengewone verscheidenheid en overvloed aan saurische vormen, terwijl het amfibische type *zijn hoogste ontwikkeling* bereikt. We horen over ichthyosaurussen en plesiosaurussen in de meren en rivieren en over gevleugelde krokodillen en hagedissen die door de lucht vliegen. Daarna, in het Tertiair, 'vertoont het zoogdiertype opmerkelijke afwijkingen ten opzichte van vroeger bestaande vormen . . . mastodonten, megatheriums en andere logge bewoners van oude wouden en vlakten; en vervolgens' brengt men ons op de hoogte van '*de geleidelijke overgang van één van de vertakkingen van de orde van de vierhandigen in die wezens uit wie de oorspronkelijke mens zelf zou kunnen beweren te zijn voortgekomen*'. ('The Beginnings of Life'.)

Hij zou dat kunnen beweren, maar niemand, behalve de materialisten, kan inzien waarom hij dat zou moeten doen, want er is niet de geringste noodzaak voor; evenmin wordt zo'n evolutie door feiten bevestigd, want degenen die het meeste belang hebben bij het bewijs daarvoor, erkennen dat het hun niet is gelukt om een enkel feit te vinden dat hun theorie ondersteunt. Het is niet noodzakelijk dat de talloze levensstypen de leden van één voortgaande reeks vertegenwoordigen. Ze zijn 'de producten van verschillende uiteenlopende evolutionaire ontwikkelingen, die nu eens in de ene en dan weer in de andere richting plaatsvinden'. Daarom is de uitspraak dat de aap zich ontwikkelde tot de orde van de vierhandigen, veel beter te rechtvaardigen dan dat de oorspronkelijke mens die, *zoals uit zijn in de oudste lagen gevonden fossielen blijkt, in zijn menselijke specialisatie stationair is gebleven* - en van wie geen variëteit is aangetroffen behalve in kleur en gelaatstype - zich samen met de aap uit een gemeenschappelijke voorouder heeft ontwikkeld.

Dat de mens evenals andere dieren ontstaat in een cel en zich ontwikkelt 'door stadia die niet zijn te onderscheiden van die van de vis, het reptiel en het zoogdier, totdat de cel de sterk gespecialiseerde ontwikkeling van het vierhandige en *tenslotte het menselijke type* bereikt', is een duizenden jaren oud occult axioma. Het kabbalistische axioma: 'Een steen wordt een plant; een plant een dier; een dier een mens; een mens een god', blijft door de eeuwen heen van kracht. Haeckel laat in zijn *Schöpfungsgeschichte* een dubbele tekening zien die twee embryo's voorstelt - van een hond van zes weken en van een mens van acht weken. Afgezien van een klein verschil in het hoofd, dat op de plaats van de hersenen bij de mens groter en breder is, zijn de twee niet te onderscheiden. 'Inderdaad kunnen we zeggen dat ieder mens door het stadium van vis en reptiel heengaait, voordat hij komt bij dat van het zoogdier en tenslotte van de mens. Als we hem in een meer gevorderd stadium beschouwen, waar het embryo de reptielvorm al heeft gepasseerd . . . blijft de ontwikkelingslijn een aanzienlijke tijd dezelfde als bij andere zoogdieren. De rudimentaire ledematen zijn precies gelijk, de vijf vingers en tenen ontwikkelen zich op dezelfde manier en de overeenkomst *tussen het embryo van een mens en een hond is na de groei van de eerste vier weken zo groot dat het vrijwel onmogelijk is ze te onderscheiden*. Zelfs op de leeftijd van acht weken is het menselijke embryo een dier met een staart, dat nauwelijks valt te onderscheiden van het embryo van een hondje' ('Modern Science', enz., blz. 171).

Waarom laat men dan de mens en de hond zich niet ontwikkelen uit een gemeenschappelijke voorouder, of uit een reptiel - *een naga*, in plaats van de mens aan de vierhandigen te koppelen? Dit zou even logisch zijn, en zelfs logischer. De vorm en de ontwikkelingsstadia van het menselijke embryo zijn sinds het begin van de historische tijden niet veranderd, en deze metamorfosen waren zowel aan Aesculapius en Hippocrates als aan Huxley bekend. Omdat de kabbalisten het al in voorhistorische tijden hadden opgemerkt, is het geen nieuwe ontdekking. In 'Isis', Deel I, blz. 389 (Engelse uitgave) wordt dit opgemerkt en half uitgelegd.

Daar het embryo van de mens niet méér lijkt op dat van de aap dan op dat van ieder ander zoogdier, *maar in zich de totaliteit van de natuurrijken bevat*, en omdat het een 'blijvend levenstype' schijnt te zijn, in veel hogere mate dan zelfs de foraminifera, schijnt het even onlogisch hem uit de aap te laten evolueren, als zijn oorsprong terug te voeren tot de kikker of de hond. Zowel de occulte als de oosterse filosofieën geloven in evolutie, die Manu en Kapila veel duidelijker uiteenzetten dan welke hedendaagse geleerde ook. Het is niet nodig te herhalen wat in *Isis Ontsluierd* volledig werd besproken, omdat de lezer al deze betogen en de beschrijving van de grondslag van alle oosterse leringen over evolutie in onze eerste boeken kan vinden. Maar geen occultist kan de onhoudbare stelling aanvaarden, dat alle nu bestaande vormen, 'van de structuurloze amoëbe tot de mens', in rechte lijn afstammen van organismen die miljoenen en miljoenen jaren vóór de geboorte van de mens in het pre-Siluur in de zee of in de landmodder leefden. De occultisten geloven in een *inherente wet* van voortgaande *ontwikkeling*. Darwin heeft dit nooit geloofd, en zegt dat zelf.

Op blz. 145 van de 'Origin of Species' lezen we dat, daar het *geen voordeel kan opleveren* 'voor het infusiediertje of een ingewandsworm . . . om hoger te worden georganiseerd', de 'natuurlijke selectie' - die *niet noodzakelijk een voortgaande ontwikkeling inhoudt* - het infusiediertje en de worm (de 'blijvende typen') met rust laat.

Er schijnt in zo'n gedrag van de Natuur niet veel *uniformiteit* van wet te schuilen; en het lijkt meer op de discriminerende werking van een of andere *bovernatuurlijke selectie*; misschien heeft dat aspect van *karma*, dat de occultisten van het oosten de 'wet van vertraging' zouden noemen, er iets mee te maken.

Maar er bestaat alle reden eraan te twifelen of Darwin zelf ooit aan *zijn* wet zo'n belang hechtte als zijn atheïstische volgelingen nu doen. De kennis over de verschillende levende vormen in verstreken geologische tijdperken is heel mager. De redenen die dr. Bastian hiervoor aanvoert zijn heel suggestief: (1) de onvolkomen manier waarop de diverse vormen in de aardlagen van een bepaalde periode zijn vertegenwoordigd; (2) de uiterst beperkte aard van de onderzoeken in deze weinig representatieve aardlagen; (3) een groot gedeelte van het bewijsmateriaal is voor ons volstrekt ontoegankelijk - bijna alles wat ligt onder de formatie van het Siluur is door de tijd uitgewist, terwijl tweederde van het aardoppervlak waarin de resterende lagen zijn te vinden, nu door zeeën is bedekt. Daarom zegt Darwin zelf:

'Om de beeldspraak van Lyell voort te zetten: ik beschouw het geologische bewijsmateriaal als een slecht bijgehouden geschiedenis van de wereld, geschreven in een veranderend dialect; *van deze geschiedenis bezitten we alleen het laatste deel*, dat slechts twee of drie landen betreft. Van dit deel is *alleen hier en daar een kort hoofdstuk bewaard gebleven*, en van elke bladzijde *slechts hier en daar een paar regels*.'

Op grond van zulke magere gegevens kan het laatste woord van de wetenschap beslist niet worden gesproken. En het is ook niet op grond van menselijke trots of van een onredelijk geloof dat de mens zelfs hier op aarde - (in *ons* tijdperk misschien) - de hoogste levensvorm vertegenwoordigt, dat het occultisme ontkent dat alle voorgaande vormen van menselijk leven behoorden tot lagere typen dan het onze, want dat is niet zo. Het doet dit eenvoudig omdat de 'ontbrekende schakel', die de bestaande theorie onweerlegbaar zou moeten bewijzen, nooit door de paleontologen zal worden gevonden. Als men evenals wij gelooft dat de mens (tijdens de voorafgaande Ronden) is geëvolueerd uit en gegaan door de laagste vormen van elk plantaardig en dierlijk leven op aarde, dan is er niets vernederends in het denkbeeld dat de orang-oetan een voorouder van onze stoffelijke vorm is. Integendeel, want het zou de occulte leer met betrekking tot de uiteindelijke evolutie van alles in de aardse natuur tot de mens, onweersaanbaar naar voren brengen. Men kan zich zelfs afvragen hoe het komt dat biologen en antropologen - als zij eenmaal de theorie hebben aanvaard dat de mens van de aap afstamt - tot dusver de toekomstige evolutie van de bestaande apen tot mensen buiten beschouwing hebben gelaten? Dit is slechts een logisch gevolg van de eerste theorie, tenzij de wetenschap van de mens een bevoorrecht wezen zou maken, en van zijn evolutie iets *zonder precedent* in de natuur, een heel *bijzonder* en uniek geval. En daarheen wordt de natuurwetenschap door dit alles geleid. De occultisten verwerpen echter de hypothese van Darwin en vooral die van Haeckel, omdat in werkelijkheid de aap en niet de mens een speciaal en uniek geval is. De aapachtige is een *toevallige schepping*, een kunstmatig product, het gevolg van een onnatuurlijk proces.

Volgens ons is de occulte leer logischer. Deze verkondigt een cyclische, nooit veranderende wet in de natuur, waarbij laatstgenoemde geen persoonlijk 'speciaal doel' heeft, maar werkt volgens een uniform plan dat het hele manvantarische tijdperk door van kracht blijft en zowel op de landworm als op de mens betrekking heeft. Geen van beide heeft om het bestaan gevraagd, daarom vallen beide onder dezelfde evolutionaire wet en moeten beide zich volgens de karmische wet verder ontwikkelen. Beide zijn begonnen in hetzelfde neutrale levenscentrum en beide moeten bij het voltooien van de cyclus weer daarin opgaan.

We ontkennen niet dat de mens in de vorige Ronde inderdaad een reusachtig aapachtig wezen was; en als we zeggen 'de mens', dan zouden we misschien moeten zeggen de ruwe vorm, die zich ontwikkelde voor het gebruik door de mens in deze Ronde - waarvan we het midden of het overgangspunt nog maar nauwelijks hebben bereikt. Tijdens de eerste twee en een half Wortelrassen was de mens ook niet wat hij nu is. Zoals gezegd, bereikte hij dat punt volgens ons pas 18.000.000 jaar geleden tijdens het Secundair.

Tot die tijd was hij volgens de overlevering en de occulte leer 'een god op aarde die in de stof was gevallen', of in de voortplanting. Dit kan men al of niet aanvaarden, omdat de Geheime Leer niet als een onfeilbaar dogma wordt opgelegd; en omdat dit, of men haar voorhistorische getuigenis nu aanvaardt of verwerpt, niets heeft te maken met het vraagstuk van de *werkelijke* mens en zijn innerlijke natuur, want de genoemde val heeft geen erfzonde op de mensheid achtergelaten. Maar dit is al voldoende behandeld.

Verder wordt ons geleerd dat de transformaties die de mens doormaakte op de neergaande boog - die middelpuntvliedend is voor de geest en middelpuntzoekend voor de stof - en die waarop hij zich vervolgens voorbereidt en die hij moet doormaken op zijn opgaande pad, dat de richting van de twee krachten zal omkeren (de stof zal middelpuntvliedend worden en de geest middelpuntzoekend) *ook de antropoïde aap te wachten staan*. Dit geldt in elk geval voor de soorten die in deze Ronde de het dichtst bij de mens staande trap hebben bereikt.

En deze zullen alle in de vijfde Ronde mensen zijn, zoals de tegenwoordige mensen in de derde, de voorgaande Ronde, aapachtige vormen bewoonden.

Zie dan in de hedendaagse bewoners van de grote wouden van Sumatra de verbasterde en *verkleinde* voorbeelden - 'vervaagde kopieën', zoals Huxley zegt - van onszelf, zoals wij (de meerderheid van de mensheid) waren in de eerste onderrassen van het vierde Wortelras in de periode die de 'val in de voortplanting' wordt genoemd. De aap die wij kennen, is niet het product van natuurlijke evolutie maar een *toevalligheid*, een kruising tussen een dierlijk wezen of vorm en de mens. Zoals in dit Deel (Het ontstaan van de mens) is aangetoond, begon het dier zonder spraak het eerst met geslachtelijk verkeer, omdat het zich het eerst in mannetjes en vrouwtjes scheidde. Het was ook niet de bedoeling van de Natuur dat de mens het voorbeeld van de dieren zou volgen - zoals blijkt uit de betrekkelijk pijnloze voortplanting van de soort bij de dieren en het verschrikkelijke lijden en het gevaar daarbij in het geval van de vrouw. De aap is inderdaad, zoals in *Isis Ontsluierd* (Deel II, blz. 278, Engelse uitgave) is opgemerkt, 'een transformatie van soort die rechtstreeks is verbonden met die van de mensenfamilie - een bastaardtak die op hun eigen stam was geënt voordat deze (de mens) volledig was *geperfectioneerd*'. De apen zijn miljoenen jaren jonger dan de sprekende mens, en zijn de laatste tijdgenoten van ons vijfde Ras. Het is daarom heel belangrijk te bedenken dat de *ego's* van de apen entiteiten zijn die door hun karma zijn gedwongen te incarneren in de dierlijke vormen die het gevolg waren van de bestialiteit van de mensen van het *eind* van het derde en het begin van het vierde Ras. Het zijn entiteiten die het 'menselijke stadium' al vóór deze Ronde hadden bereikt. Zij vormen dus een uitzondering op de algemene regel. De talloze overleveringen over saters zijn geen fabels, maar geven een uitgestorven ras van diermensen weer. De dierlijke 'Eva's' waren hun voormoeders en de menselijke 'Adams' hun voorvaders; vandaar de *kabbalistische allegorie van Lilith of Lilatu*, de eerste vrouw van Adam, die in de talmoed wordt beschreven als een *bekoorlijke* vrouw met lang golvend haar - een vrouwelijk behaard dier van een nu onbekende aard, maar toch een vrouwelijk dier - die in de kabbalistische en talmoedische allegorieën de vrouwelijke weerspiegeling wordt genoemd van Samaël, Samaël-Lilith, of mens en dier verenigd, een wezen dat wordt genoemd *hayo bischat*, het beest of het boze beest (*Zohar*). Uit deze onnatuurlijke vereniging kwamen de huidige apen voort. De laatstgenoemde zijn inderdaad 'mensen zonder spraak', en zullen in de vijfde Ronde sprekende dieren (of mensen van een lagere orde) worden, terwijl de adepten van een bepaalde school hopen dat sommige *ego's* van de apen met een hogere intelligentie weer zullen verschijnen aan het einde van het zesde Wortelras. Wat hun vorm zal zijn is van secundair belang. De vorm betekent niets. Soorten en geslachten van de flora, fauna en van het hoogste dier, haar bekroning - de mens, veranderen en variëren naar gelang van de omgeving en klimatologische verschillen, niet alleen met elke Ronde, maar eveneens met elk Wortelras en ook na elke geologische ramp, die een eind maakt aan of een keerpunt veroorzaakt in dat ras. Tijdens het zesde Wortelras zullen de fossielen van de orang, de gorilla en de chimpansee die van uitgestorven vierhandige zoogdieren zijn, en nieuwe vormen - hoewel geringer in aantal en steeds verder van elkaar verwijderd naarmate de eeuwen verstrijken en het einde van het manvantara nadert - zullen zich ontwikkelen uit de 'afgeworpen typen' van de mensenrassen, wanneer ze uit het slijk van het stoffelijke leven weer overgaan tot het astrale leven. Voor de mens er was, waren er geen apen, en ze zullen zijn uitgestorven vóór het zevende Ras zich ontwikkelt. Karma zal de monaden van de achtergebleven mensen van ons ras verder leiden en onderbrengen in de nieuw ontwikkelde menselijke vormen van de op deze manier fysiologisch herboren bavian. (Maar zie Afdeling III, *Aanhangsels*.)

Dit zal natuurlijk pas over miljoenen jaren plaatsvinden. Maar het beeld van deze cyclische voortgang van alles wat nu op aarde leeft en ademt, van elke soort op haar beurt, is juist en heeft geen 'speciale schepping' of wonderbaarlijke vorming nodig van mens, dier en plant *uit het niets*.

Zo verklaart de occulte wetenschap de afwezigheid van schakels tussen aap en mens, en laat zien dat de eerstgenoemde evolueerde uit de laatstgenoemde.

Noten:

1. De ongelukkige poging van Gladstone om het verhaal van Genesis in overeenstemming te brengen met de wetenschap (zie *Nineteenth Century*, 'Dawn of Creation' en de 'Proem to Genesis', 1886), heeft hem een door Huxley geslingerde bliksem van Jupiter bezorgd. De dode letter van het verhaal rechtvaardigde zo'n poging niet; en zijn viervoudige orde of indeling van de bezielde schepping is een steen geworden die, in plaats van de vlieg op het hoofd van de slapende vriend te doden, de man zelf doodde. Gladstone heeft *Genesis* voorgoed vermoord. Maar dit bewijst niet dat er geen esoterie in aanwezig is. Het feit dat de joden en alle christenen, de hedendaagse zowel als de eerste sekten, het verhaal tweeduizend jaar lang *letterlijk* hebben opgevat, bewijst slechts hun onwetendheid; en het toont de grote

vingrijckheid en constructieve bekwaamheid van de ingewijde rabbi's, die de twee verhalen - het *elohistische* en het *jehovistische* - esoterisch hebben opgebouwd en de betekenis ervan door de klinkerloze symbolen of woordtekens in de oorspronkelijke tekst opzettelijk hebben verward. De zes dagen - *yom* - van de schepping betekenen zes tijdperken van evolutie, en de zevende die van het hoogtepunt van perfectie (niet van rust), en hebben betrekking op de zeven Ronden en de zeven Rassen met in elk een *specifieke* 'schepping'; hoewel het gebruik van de woorden *boker*, dageraad of ochtend en *crib*, avondschemering - die esoterisch dezelfde betekenis hebben als *sandhya*, schemering, in het Sanskriet - hebben geleid tot de beschuldiging van de grofste onwetendheid over de volgorde van de evolutie.

2. 'Volg de wet van de analogie', leren de Meesters. *Atma-buddhi* is tweevoudig en *manas* is drievoudig, omdat het eerstgenoemde twee aspecten heeft en het laatstgenoemde drie, d.i. als een beginsel *per se*, dat in zijn hogere aspect naar atma-buddhi streeft en in zijn lagere natuur *kama* volgt, de zetel van aardse en dierlijke begeerten en hartstochten. Vergelijk nu de evolutie van de Rassen, waarvan het eerste en het tweede van de aard van atma-buddhi zijn, hun passieve geestelijke nageslacht, terwijl het derde Wortelras fysiologisch en psychisch drie verschillende verdelingen of aspecten laat zien; het eerste is zonder zonden; het middelste ontwaakt tot intelligentie; en het derde en laatste is beslist *dierlijk*, d.i. *manas* dat bezwijkt voor de verleidingen van *kama*.
3. 'De mensen worden pas *voltooid* tijdens hun derde cyclus (ras), tegen het begin van de vierde. Ze worden tot 'goden' gemaakt, goede en kwade, en zijn pas verantwoordelijk wanneer de twee bogen elkaar ontmoeten (na 3 1/2 ronde tegen het begin van het *viijfde* Ras). Ze worden zo gemaakt door de *nirmanakaya* (geestelijke of astrale overblijfselen) van de rudra-kumara's, *vervloekt* om weer op aarde te worden geboren; d.w.z. *gedoemd om op hun beurt en op natuurlijke wijze te reïncarneren* in de hogere opgaande boog van de aardse cyclus.' (*Toelichting IX.*)
4. De hele moeilijkheid is deze: fysiologen noch pathologen zullen ooit erkennen dat de celvoortbrengende substantie (de *cytoblastema*) en de moederloog waaruit de kristallen voortkomen, één en dezelfde essentie zijn, behalve in differentiatie voor bepaalde doeleinden.
5. ' *Trans. of Geolog. Soc. of Glasgow*', deel iii. Vreemd genoeg is hij onlangs van mening veranderd. De zon, zegt hij, is slechts 15.000.000 jaar oud.
6. Vandaar de filosofie in de allegorie van de 7, 10 en tenslotte 21 prajapati's, rishi's, muni's, enz., die allen tot *vaders* van verschillende dingen en wezens worden gemaakt. De volgorde van de zeven klassen of orden van planten, dieren en zelfs onbezielde dingen - die in de Purana's door elkaar voorkomen - wordt in een aantal toelichtingen wel goed weergegeven. Zo is Prithu de vader van de aarde. Hij *melkt haar*, en laat haar alle soorten graan en groente dragen, die alle worden genoemd en gespecificeerd. Kasyapa is de vader van alle reptielen, slangen, demonen, enz.
7. Zie Deel I, blz. 151ev (Engelse uitgave) over de boom van de evolutie, de 'Wereldboom'.
8. Maar in toom gehouden en gewijzigd door de *wet van vertraging*, die aan de vooruitgang van alle soorten een beperking oplegt als er een hoger type verschijnt.

Een panoramisch overzicht van de eerste rassen

Er ligt een tijdperk van enige miljoenen jaren tussen het eerste 'verstandeloze' ras en de hoog intelligente en *intellectuele* latere 'Lemuriërs'; en er is nog zo'n periode tussen de vroegste beschaving van de Atlantiërs en het historische tijdperk.

Als getuigen van de Lemuriërs zijn slechts een paar zwijgende gedenktekens in de vorm van een half dozijn gebroken reuzenbeelden en oude cyclopische ruïnes overgebleven. Hieraan besteedt men geen aandacht, want het zijn 'voortbrengselen van blinde natuurkrachten', zoals sommigen ons verzekeren, en 'heel modern' volgens anderen. De scepticus en de materialist negeren minachtend de traditie, en de te ijverige geestelijke maakt ze telkens weer ondergeschikt aan de bijbel. Telkens wanneer een legende niet past in de 'zondvloedtheorie' van Noach, wordt deze door de christelijke geestelijkheid verklaard tot 'de waanzinnig ijende stem van het oude bijgeloof'. Men ontkent het bestaan van Atlantis, als men het al niet verwacht met Lemurië en andere verdwenen continenten, misschien omdat Lemurië voor de helft een schepping van de hedendaagse wetenschap is en men er daarom in moet geloven, terwijl het Atlantis van Plato door de meeste geleerden als een droom wordt beschouwd.

Atlantis wordt door volgelingen van Plato vaak beschreven als een verlengstuk van Afrika. Men vermoedt ook dat er aan de oostkust een oud continent heeft bestaan. Maar Afrika als continent is nooit een onderdeel geweest van Lemurië of Atlantis, zoals we overeenkwamen het derde en het vierde continent te noemen. Hun archaische benamingen worden in de Purana's of elders niet genoemd. Maar als men slechts één van de esoterische sleutels bezit, wordt het een gemakkelijke taak om deze verdwenen landen te herkennen in de talloze 'landen van de goden', deva's en muni's die in de Purana's worden beschreven, in hun *varsha's*, *dvipa's* en *zones*. Hun Sveta-Dvipa verhief zich in de eerste tijd van Lemurië als een reusachtige piek uit de bodem van de zee, terwijl het gebied tussen de Atlas en Madagascar door water werd ingenomen tot ongeveer de beginperiode van Atlantis (na het verdwijnen van Lemurië), toen Afrika van de bodem van de oceaan oprees en de Atlas half verzonk.

Het is natuurlijk onmogelijk om te proberen, zelfs in het kader van een aantal boekdelen, een samenhangend en gedetailleerd verslag te geven van de evolutie en vooruitgang van de eerste drie rassen - maar we kunnen er wel een algemeen overzicht van geven, en dat gaan we nu doen. Het eerste Ras had geen eigen geschiedenis. Over het tweede Ras kan men hetzelfde zeggen. Wij zullen daarom alleen aan de Lemuriërs en de Atlantiërs zorgvuldig aandacht moeten besteden, voordat wij kunnen proberen de geschiedenis van ons eigen Ras (het vijfde) te geven.

Wat is er bekend over andere continenten dan onze tegenwoordige, en wat weet of aanvaardt de geschiedenis over de eerste rassen? Alles wat buiten de weerzinwekkende speculaties van de materialistische wetenschap ligt, wordt beklad met de minachtende term 'bijgeloof'. De wijzen van tegenwoordig willen niets geloven. De 'gevleugelde' en *hermafrodiete* rassen van Plato en zijn gouden eeuw onder de regering van Saturnus en de goden, worden door Haeckel rustig teruggebracht tot hun *nieuwe* plaats in de natuur: hij 'toont aan' dat onze goddelijke rassen afstammen van smalneusapen en dat onze voorouder een klont zeeslib is.

Niettemin, zoals Faber het uitdrukt, 'zal men ontdekken dat de *verzinsels* van de oude poëzie . . . een stuk historische waarheid bevatten'. Hoe eenzijdig de pogingen van de geleerde schrijver van de '*Mysteries of the Kabiri*' ook zijn - pogingen die er overal in zijn beide delen op zijn gericht de klassieke mythen en symbolen van het oude heidendom te dwingen om 'te getuigen van de waarheid van de Schrift' - de tijd en het verdere onderzoek hebben tenminste gedeeltelijk die 'waarheid' gewroken door deze *ongesluisd* te laten zien. Zo zijn het integendeel juist de knappe aanpassingen van de Schrift, die getuigenis afleggen van de grote wijsheid van het archaische heidendom. En dit ondanks de volstreckte verwarring waarin de waarheid over de Kabiri - de geheimzinnigste goden uit de oudheid - werd gebracht door de fantastische en tegenstrijdige speculaties van bisschop Cumberland, dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey, enz., en tenslotte door Faber. Toch moesten al deze geleerden, van de eerste tot de laatste, tot een bepaalde conclusie komen, die door de laatstgenoemde werd geformuleerd. 'We hebben geen reden om aan te nemen', schrijft hij, 'dat de afgodendienst van de heidense wereld alleen maar een willekeurig verzinsel was; integendeel, deze schijnt bijna overal te zijn gebaseerd op een overgeleverde herinnering aan bepaalde ware gebeurtenissen. Ik heb begrepen dat deze gebeurtenissen betrekking hebben op de vernietiging van het eerste (in de esoterische leringen het vierde) mensenras door de wateren van de zondvloed.' (Hfst. I, blz. 9.) Hieraan voegt Faber toe:

'Ik ben ervan overtuigd dat de overlevering over het verzinken van het eiland Phlegyaë dezelfde is als die van het verzinken van het eiland Atlantis. Het komt mij voor dat beide betrekking hebben op één grote gebeurtenis, het verzinken van de hele wereld onder de wateren van de zondvloed of, als we veronderstellen dat het gebogen aardoppervlak in de oorspronkelijke positie is gebleven, op het rijzen van de centrale wateren daarboven. Bailly

doet inderdaad in zijn boek over het Atlantis van Plato, waarvan het doel kennelijk is het gezag van de chronologie van de Schrift te verkleinen, moeite om te bewijzen dat de Atlantiërs een heel oud noordelijk volk waren, lang vóór de Hindoes, de Feniciërs en de Egyptenaren.' (*A Dissertation on the Kabiri*, blz. 284.)

Faber is het hier eens met Bailly, die zich geleerder en intuïtiever toont dan degenen die de bijbelse chronologie aanvaarden. Ook heeft de laatstgenoemde geen ongelijk als hij zegt dat de Atlantiërs dezelfde waren als de titanen en de reuzen. (Zie *'Lettres sur l'Atlantide'*.) Faber is volkomen bereid de opvatting van zijn Franse collega over te nemen, want Bailly noemt Cosmas Indicopleustes, die een oude overlevering over Noach bewaarde – dat deze 'vroeger het eiland Atlantis bewoonde' (*ibid*). Of dit eiland het 'Poseidonis' was dat in 'Esoterisch Buddhismisme' wordt genoemd, of het continent Atlantis, doet er niet veel toe. De overlevering bestaat en wordt genoemd door een christen.

Geen occultist zou er ooit over denken Noach zijn rechten te ontnemen, wanneer men beweert dat hij een Atlantiër is; want dit zou eenvoudig bewijzen dat de Israëlieten het verhaal van Vaivasvata Manu, Xisuthrus en zoveel anderen herhaalden en dat zij alleen de naam veranderden, met evenveel recht als elk ander volk of andere stam. Waartegen wij bezwaar maken, is de letterlijke aanvaarding van de bijbelse chronologie, omdat deze onzinnig is en noch met de geologische gegevens, noch met de rede overeenstemt. Bovendien, als Noach een Atlantiër was, dan was hij een titan, een reus, zoals Faber aantoonde; en als hij een reus was, waarom wordt hij dan in *Genesis* niet zo genoemd?

De fout van Bailly was de overstroming van Atlantis te verwerpen, en de Atlantiërs eenvoudig een noordelijk en *nadiluviaans* volk te noemen, dat echter, zoals hij zegt, 'bloeyde vóór het stichten van de Hindoe-, Egyptische en Fenicische rijken'. Ook hierin zou hij gelijk hebben gehad, als hij maar het bestaan had gekend van wat wij zijn overeengekomen *Lemurië* te noemen. Want de Atlantiërs waren voor de Lemuriërs *nadiluviaans*, en Lemurië werd niet zoals Atlantis overstroomd, maar *verzonk* onder de golven tengevolge van aardbevingen en onderaards vuur, evenals Groot-Brittannië en Europa eens zal overkomen. De onwetendheid van onze geleerden – die noch de overlevering willen aanvaarden dat er al verschillende continenten zijn verzonken, noch de periodieke wet die tijdens het hele manvantara werkt – is de belangrijkste oorzaak van alle verwarring. Ook hier heeft Bailly geen ongelijk als hij ons verzekert dat de Hindoes, de Egyptenaren en de Feniciërs na de Atlantiërs kwamen, want de laatstgenoemden behoorden tot het vierde Ras, terwijl de Ariërs en hun Semitische tak tot het vijfde behoren. Plato, die het verhaal herhaalt zoals dat door de priesters van Egypte aan Solon werd verteld, verwacht opzettelijk (zoals elke *ingewijde* zou doen) de twee continenten, en schrijft aan het kleine eiland dat het laatst verzonk alle gebeurtenissen toe die behoorden bij de twee reusachtige continenten, het voorhistorische en dat van de overlevering. Daarom beschrijft hij het *eerste mensenpaar*, uit wie de hele eilandbevolking was voortgekomen, als uit aarde gevormd. Hiermee bedoelt hij niet Adam en Eva en ook niet zijn eigen Helleense voorouders. Zijn taal is eenvoudig allegorisch, en als hij het over 'aarde' heeft, bedoelt hij 'stof', omdat de Atlantiërs inderdaad het eerste zuiver *menselijke* en *aardse* ras waren – zij die eraan voorafgingen, waren meer goddelijk en etherisch dan menselijk en vast.

Toch moet Plato, evenals iedere andere ingewijde adept, bekend zijn geweest met de geschiedenis van het derde Ras na zijn 'val', hoewel hij zijn kennis nooit met zoveel woorden heeft laten blijken, omdat hij was gebonden door een gelofte van stilzwijgen en geheimhouding. Niettemin wordt het nu – nadat men zich vertrouwd heeft gemaakt met een benadering van de chronologie van de oosterse volkeren, die geheel op de Arische berekeningen was gebaseerd en deze volgde – misschien gemakkelijker zich de enorme tijdperken voor te stellen die moeten zijn verlopen sinds de scheiding van de seksen, zonder nog te spreken over het eerste of zelfs het tweede Wortelras. Omdat deze het begripsvermogen van personen die in het westerse denken zijn geoefend, te boven zullen gaan, schijnt het nutteloos om in detail over het eerste en tweede en zelfs over het derde Ras in zijn vroegste stadium te spreken. Men moet beginnen met dit laatste, op het punt dat het zijn volledig menselijke periode had bereikt, anders zal de oningewijde lezer hopeloos in de war raken.

Het DERDE RAS VIEL – en schiep niet meer: het *verwekte* zijn nakomelingen. Omdat het in de tijd van de scheiding nog geen denkvermogen had, verwekte het bovendien afwijkende nakomelingen, totdat zijn fysiologische natuur zijn instincten in de juiste richting had aangepast. Evenals de 'heren goden' van de bijbel, hadden de 'zonen van wijsheid', de Dhyan-Chohans, hen gewaarschuwd niet van de door de Natuur verboden vrucht te eten, maar de waarschuwing bleek geen effect te hebben. De mensen zagen het ongepaste – we moeten niet zeggen de zonde – van wat ze hadden gedaan pas in toen het te laat was: nadat de engelen-monaden uit hogere sferen in hen waren geïncarneerd en hen van verstand hadden voorzien. Tot dan toe waren ze eenvoudig stoffelijk gebleven, evenals de dieren die uit hen waren voortgekomen. Want wat is het onderscheid? De leer zegt dat het enige verschil tussen bezielde en onbezielde voorwerpen op aarde, tussen een dierlijke en een menselijke vorm, eruit bestaat dat in sommige de verschillende 'vuren' niet en in andere wel werkzaam zijn. De *levensvuren* zijn in alle dingen en in geen atoom ontbreken ze. Maar in geen enkel dier zijn de drie hogere beginselen ontwaakt; ze zijn er

eenvoudig als mogelijkheid, slapend, en *bestaan* dus *niet*. En de dierlijke vormen van de mensen zouden tot op deze dag nog zo zijn, als ze in de toestand waren gelaten waarin ze uit de lichamen van hun voorouders kwamen, van wie ze *schaduwen* waren, om slechts door de vermogens en de krachten die aanwezig zijn in de stof, te groeien en zich te ontplooiën. Maar zoals in PYMANDER wordt gezegd:

'Dit is een mysterie dat tot nu toe was verzegeld en verborgen. De Natuur³ en de mens⁴ brachten gezamenlijk iets wonderbaarlijks voort; de harmonische vermenging *van de essentie van de zeven* (pitri's, bestuurders) en haar eigen essentie; het *vuur* en de *geest* en de Natuur (het noumenon van de stof); die (vermenging) bracht onmiddellijk zeven mensen van tegengesteld geslacht (negatief en positief) voort, overeenkomstig de essenties van de zeven bestuurders.' (*Divine Pymander*, Hfst. 1, sect. 16.)

Zo spreekt Hermes, de driemaal grote ingewijde⁵, 'de kracht van de goddelijke gedachte'. Paulus, een andere ingewijde, noemde onze wereld 'de raadselachtige spiegel van de zuivere waarheid', en Gregorius van Nazianzus bevestigde de uitspraak van Hermes door te verklaren dat 'zichtbare dingen slechts de schaduw en de omtrek zijn van dingen die we niet kunnen zien'. Het is eeuwig een combinatie, en de beelden worden herhaald van de bovenste tot de onderste sport van de ladder van het zijn. De 'val van de engelen' en de 'oorlog in de hemel' worden op elk gebied herhaald, waarbij de lagere 'spiegel' het beeld van de hogere spiegel vervormt, en elk dat op zijn eigen manier herhaalt. Zo zijn de christelijke dogma's slechts herinneringen aan de *paradigma's* van Plato, die voorzichtig over deze dingen sprak, zoals elke ingewijde zou doen. Maar het is allemaal zoals in deze paar zinnen van de *Desatir* wordt uitgedrukt:

'Alles wat op aarde is, zegt de Heer (Ormazd), is de *schaduw van iets dat in de hogere sferen is*. Dit lichtgevende voorwerp (licht, vuur, enz.) is de schaduw van dat wat nog meer licht geeft, en zo verder, tot het mij, het licht van de lichten, bereikt.'

In de kabbalistische boeken, en vooral in de *Zohar*, is het denkbeeld, dat al het objectieve op aarde of in dit Heelal de schaduw - *dyooknah* - is van het eeuwige licht of de godheid, heel sterk aanwezig.

Het derde Ras was in het begin bij uitstek de heldere schaduw van de goden, die volgens de overlevering na de allegorische oorlog in de hemel naar de aarde worden verbannen. Deze werd op aarde nog allegorischer, want het was de oorlog tussen geest en stof. Deze oorlog zal voortduren tot de innerlijke en goddelijke mens zijn uiterlijke aardse zelf aanpast aan zijn eigen geestelijke natuur. Tot die tijd zullen de duistere en vurige hartstochten van dit aardse zelf in een eeuwige vijandschap zijn verwickeld met zijn meester, de goddelijke mens. Maar eens zal het dier worden getemd, omdat zijn aard zal zijn veranderd, en er zal tussen beide weer harmonie heersen, evenals vóór de 'val', toen zelfs de sterfelijke mens door de elementen werd *geschapen* en niet werd geboren.

Het bovenstaande wordt in alle grote theogonieën duidelijk gemaakt, voornamelijk in de Griekse (zie *Hesiodus en zijn theogonie*). Het *verminken* van *Ouranos* door zijn zoon *Kronos*, die hem zo tot impotentie veroordeelt, is door de hedendaagse mythografen nooit begrepen. Toch is de allegorie heel duidelijk; en omdat deze algemeen verspreid was⁶, moet zij een groot abstract en filosofisch denkbeeld hebben bevat, dat nu voor onze hedendaagse wijzen verloren is gegaan. Deze straf in de allegorie geeft inderdaad 'een nieuw tijdperk, een tweede fase in de ontwikkeling van de schepping' aan, zoals terecht wordt opgemerkt door Decharme (*Mythologie de la Grèce Antique*, blz. 7), die echter geen poging doet om deze te verklaren. *Ouranos* heeft geprobeerd die ontwikkeling of natuurlijke evolutie te belemmeren *door al zijn kinderen te doden zodra ze waren geboren*. *Ouranos*, die alle scheppende krachten van en in de Chaos (de Ruimte of de gemanifesteerde godheid) verpersoonlijkt, wordt daarvoor dus gestraft; want door *die* krachten evolueren de *pitri's* uit zichzelf de oorspronkelijke *mensen* - evenals deze mensen later *hun* nakomelingen evolueren - zonder enig gevoel of verlangen om zich voort te planten. Het werk van de voortbrenging, dat een moment werd onderbroken, gaat over in de handen van *Kronos*, de *tijd*, die zich verenigt met *Rhea* (in de esoterie de aarde - stof in het algemeen), en zo na hemelse, aardse titanen voortbrengt. Deze hele symboliek heeft betrekking op de mysteriën van de evolutie.

Deze allegorie is de exoterische versie van de esoterische leer die in dit gedeelte van ons boek wordt gegeven. Want in *Kronos* zien wij dezelfde geschiedenis herhaald. Zoals *Ouranos* zijn kinderen uit *Gaia* (in de wereld van manifestatie één met aditi of de grote kosmische diepte) doodde door ze in de schoot van de aarde, *Tythea*, op te sluiten, zo doodde *Kronos* in dit tweede stadium van de schepping zijn kinderen uit *Rhea* - door ze te verslinden. Dit is een bedekte verwijzing naar de vruchteloze pogingen van de Aarde of de Natuur om zonder hulp werkelijke *menselijke* mensen te scheppen. (Zie onze *Stanza's III-X e.v. en ook het verhaal van Berossus over de oorspronkelijke schepping*.) De tijd verslindt zijn eigen vruchteloze werk. Dan komt Zeus-Jupiter, die op zijn beurt zijn vader onttroont⁷. Jupiter de titan is in één betekenis Prometheus⁸ en verschilt van Zeus, de grote 'vader van de goden'. Hij is bij Hesiodus de 'oneerbiedige zoon'. Hermes noemt hem de 'hemelse mens' (Pymander); en zelfs in de bijbel vindt men hem terug onder de naam Adam en later - door omzetting - onder de naam Cham. Toch zijn dit allen personificaties van de 'zonen van wijsheid'. De nodige bevestiging dat Jupiter behoort tot de

zuiver *menselijke Atlantische cyclus* – als men *Ouranos* en *Kronos* die aan hem voorafgaan, onvoldoende vindt – kan men vinden bij Hesiodus, die ons meedeelt dat de onsterfelijken de mensen hebben gemaakt en de gouden en zilveren eeuw hebben geschapen (het eerste en het tweede Ras); terwijl Jupiter de geslachten van het bronzen tijdperk (een mengsel van *twee* elementen), van helden en de mensen van de ijzeren eeuw schiep. Daarna zendt hij door middel van Pandora zijn noodlottige geschenk aan Epimetheus¹⁰. Hesiodus noemt dit geschenk 'een noodlottige gift', of de *eerste vrouw*. Het was een straf, verklaart hij, die aan de mens was gezonden 'voor de diefstal van het goddelijke scheppende vuur'. Haar verschijning op aarde is het teken van allerlei soorten kwaad. Vóór zij verscheen, leefden de mensenrassen gelukkig, vrij van ziekte en lijden – zoals diezelfde rassen leefden onder het bestuur van Yima, volgens de mazdeïsche *Vendidad*.

Door een zorgvuldige vergelijking van Hesiodus, de Rig Veda, de Zend-Avesta, enz. kan men in de universele overlevering twee zondvloeden vinden, maar in geen enkele theogonie, behalve in de bijbel, wordt ooit een *eerste* mens genoemd¹¹. Overal verschijnt de mens van *ons ras* na een door water teweeggebrachte ramp, waarna de overlevering alleen de verschillende benamingen van continenten en eilanden noemt, die als hun tijd¹² aanbreekt onder de golven van de oceaan verzinken. 'Goden en stervelingen hebben een gemeenschappelijke oorsprong', zegt Hesiodus (*ibid.* v. 1c8); en Pindarus zegt hem dit na (*Nem.* VI, 1). Deukalion en Pyrrha, die aan de zondvloed ontkomen door een ark te bouwen zoals die van Noach (zie Apollod. 1, 7, 2 en Ovidius, *Metam.* 1, 260, 899), vragen Jupiter het mensenras, dat hij onder de wateren van de zondvloed had laten omkomen, weer tot leven te brengen. Volgens de Slavische mythologie (Litouwse legende, in Grimm, *Deutsche Myth.* 1, 545) verdronken alle mensen en bleven er maar twee oude mensen over, een man en zijn vrouw. Toen gaf *Pram-gimas* (de 'meester van alles') hun de raad *zevenmaal* op de rotsen van de aarde te springen, en er werden *zeven nieuwe rassen* (paren) geboren, waaruit de negen Litouwse stammen voortkwamen. Zoals de schrijver van *Mythologie de la Grèce Antique* goed heeft ingezien, betekenen de vier eeuwen tijdperken, en zijn ze ook een allegorische verwijzing naar de rassen. 'De opeenvolgende rassen, die zonder enige overgangperiode werden vernietigd en vervangen door andere', zegt hij, 'worden in Griekenland gekenmerkt door de namen van metalen, om hun steeds afnemende waarde uit te drukken. Goud, het schitterendste en kostbaarste metaal van alle, symbool van zuiverheid . . . kenmerkt het eerste Ras . . . De mensen van het tweede Ras, die van de zilveren eeuw, staan al lager dan die van het eerste. Omdat zij inerte en zwakke schepselen zijn, is hun hele leven niet meer dan een lange wezenloze kindertijd . . . Zij verdwijnen. . . . De mensen uit de bronzen eeuw zijn robuust en gewelddadig (het derde Ras); hun kracht is uitzonderlijk groot. Zij hadden wapens van brons en woningen van brons, en gebruikten niets dan brons. IJzer, het zwarte metaal, was nog onbekend.' (*Op. at. D.*, 143-155). Het vierde geslacht (Ras) is volgens Hesiodus dat van de helden die vóór Thebe vielen (zie '*De Zeven tegen Thebe*' door Aeschylus), of onder de muren van Troje.

De vier rassen worden door de oudste Griekse dichters genoemd, hoewel heel verward en anachronistisch; onze leringen worden dus nogmaals door de klassieken bevestigd. Maar dit is allemaal 'mythologie' en dichtkunst. Wat heeft de hedendaagse wetenschap op zo'n euhemerisatie van oude verhalen te zeggen? Het vonnis is niet moeilijk te voorzien. Daarom moet men proberen om er bij voorbaat op te antwoorden en te bewijzen dat verhalen en *empirische* speculaties tot het terrein van diezelfde wetenschap behoren, en wel in die mate dat geen geleerde ook maar enig recht heeft om, met zo'n zware balk in eigen oog, te wijzen op de splinter in het oog van de occultist, zelfs als die splinter niet een product van de verbeelding van onze tegenstander is.

Noten:

1. Dit wordt aangetoond door Faber, eveneens een vrome christen, die zegt dat 'ook het gezin van Noach . . . namen droeg van *Atlantiërs* en *titanen*; en de grote aartsvader zelf werd bij wijze van eerbetoon *Atlas* en *Titan* genoemd'. (Deel II, blz. 285.) En als dat zo is, moet Noach *volgens de bijbel* de nakomeling zijn geweest van de zonen van God, de *gevallen engelen*, volgens dezelfde autoriteit, en van de 'dochters van de mensen die mooi waren' (zie *Genesis*, hfst. vi). En waarom ook niet, want zijn vader Lamech doodde een man en was met al zijn zonen en dochters (die in de zondvloed omkwamen) even slecht als de rest van de mensheid.
2. In dat prachtige boek van Donnelly, '*Atlantis, the Antediluvian World*', kondigt de schrijver, als hij spreekt over de Arische kolonies uit Atlantis en over de kunsten en wetenschappen – de erfenis van ons vierde Ras – dapper aan, dat 'de wortels van de hedendaagse instellingen teruggaan op het Mioceen'. Dit is voor een geleerde uit de tegenwoordige tijd een enorme concessie; maar de beschaving dateert van nog verder terug dan de Atlantiërs van het Mioceen. De mens uit het 'Secundair' zal worden ontdekt en met hem zijn lang vergeten beschaving.

3. De Natuur is het *natuurlijke* lichaam, de schaduw van de voorouders.
4. De MENS is, zoals gezegd, de 'hemelse mens'.
5. De 'Pymander' van onze musea en bibliotheken is een verkorting van een van de boeken van Thoth, door een platonist uit Alexandrië. In de derde eeuw werd deze door een joodse kabbalist omgewerkt naar oude Hebreeuwse en Fenicische handschriften en de 'Genesis van Henoch' genoemd. Maar zelfs de verminkte overblijfselen laten zien hoe nauw de tekst overeenkomt met de archaische leer, zoals blijkt uit de schepping van de zeven scheppers en de *zeven oorspronkelijke mensen*. Henoch, Thoth of Hermes, Orpheus en Kadmus zijn algemene benamingen, takken en spruiten van de zeven oorspronkelijke wijzen (geïncarneerde Dhyan-Chohans of deva's, in *illusoire*, niet in sterfelijke lichamen), die de mensheid al haar kennis hadden bijgebracht, en waarvan de eerste leerlingen de namen van hun meester aannamen. Deze gewoonte ging over van het vierde op het vijfde Ras. Vandaar de overeenstemming van de overleveringen over Hermes (van wie de egyptologen er vijf kennen), Henoch, enz.: ze zijn allen de uitvinders van de letters, geen van hen sterft zonder dat hij voortleeft, en ze zijn de eerste inwijders in en grondleggers van de mysteriën. De *Genesis van Henoch* treft men sinds kort niet meer aan bij de kabbalisten. Guillaume Postel zag het boek. Het was ongetwijfeld voor een groot deel overgeschreven uit de boeken van Hermes, en veel ouder dan de boeken van Mozes, zoals Eliphas Lévi zijn lezers meedeelt.
6. Ouranos is een gewijzigde Varuna, 'de universele omvatter', de al-omvatter, en een van de oudste vedische godheden - RUIJME, de maker van hemel en aarde, omdat beide uit zijn zaad (of het zaad ervan) zijn gemanifesteerd. Pas later werd Varuna het hoofd van de aditya's en een soort Neptunus, die rijdt op de *Leviathan - Makara*, nu het heiligste en geheimzinnigste teken van de Dierenriem. Varuna, 'zonder wie geen schepsel zelfs maar met de ogen kan knippen', werd evenals Ouranos verlaagd en *viel* eveneens *in de voortplanting*. Zijn functies, 'de meest verheven kosmische functies', zoals Muir ze noemt, werden door het exoterische antropomorfisme van de hemel tot de aarde verlaagd. Zoals dezelfde oriëntalist zegt: 'De eigenschappen die (in de Veda's) aan Varuna worden toegeschreven, verlenen zijn karakter een morele verheffing en heiligheid die veel groter zijn dan die aan enige andere vedische godheid worden toegeschreven.' Maar om de reden voor zijn val, evenals die van Ouranos, goed te begrijpen, moet men in iedere exoterische religie het onvolmaakte en zondige werk van de menselijke verbeelding zien, en ook de mysteriën bestuderen die Varuna, zoals men zegt, aan Vasishta heeft meegedeeld. Maar . . . 'zijn geheimen en die van Mitra *mogen niet aan de dwazen worden onthuld*'.
7. Kronos is niet alleen Χρόνος, de *tijd*, maar komt ook, zoals Bréal aantoonde in zijn *Hercule et Cacus* (blz. 57), van de wortel *kar*, 'maken, scheppen'. Wij betwijfelen echter of Bréal en Decharme, die hem aanhaalt, ook gelijk hebben als zij zeggen dat in de Veda's *Kronan* een scheppende god is. Bréal bedoelde waarschijnlijk Karma, of beter VisvaKarma, de scheppende god, de 'almachtige' en de 'grote architect van de wereld'.
8. De titanenstrijd is, althans in de theogonie, de strijd om de oppermacht van de kinderen van *Ouranos* en *Gaia* (of hemel en aarde in hun abstracte betekenis), de titanen, tegen de kinderen van *Kronos*, van wie Zeus het hoofd is. Het is in zekere zin de eeuwige strijd, die nog steeds voortduurt, tussen de geestelijke innerlijke mens en de mens van vlees.
9. Evenals de 'Heer God' of Jehova esoterisch Kaïn is, en ook de 'verleidende slang', het mannelijke deel van de androgyne Eva, vóór haar 'val'; het vrouwelijke deel van Adam Kadmon; de linkerkant of binah van de rechterkant chochmah in de eerste triade van de sephiroth.
10. In de Egyptische legende die de 'Twee broeders' heet en die is vertaald door Maspero (de voormalige directeur van het Bulaq-museum), wordt het oorspronkelijke verhaal van Pandora gegeven. *Noum*, de beroemde hemelse kunstenaar, schept een wonderbaarlijke schoonheid, een meisje, dat hij naar *Batoo* zendt, waarna het geluk van de laatstgenoemde wordt vernietigd. Batoo is natuurlijk de man en Eva het meisje. (Zie Maspero, *'Egyptian Legends'*, en ook Decharme, *'Mythologie de la Grèce Antiqué'*.)
11. Yima is niet de 'eerste mens' in de *Vendidad*, maar alleen in de theorieën van de oriëntalist. Zie hierna.
12. Beotië, daarna het oude Athene, en Eleusis werden overstroomd.

STANZA 10.

Vervolg

40. TOEN WERDEN HET DERDE EN HET VIERDE (*ras*) VERVULD VAN TROTS. WIJ ZIJN DE KONINGEN, ZEIDEN ZIJ; WIJ ZIJN DE GODEN (*a*).

41. ZIJ NAMEN VROUWEN, MOOI OM TE ZIEN. VROUWEN UIT DE 'VERSTANDELOZEN', DE ENGHOOFDIGEN. ZIJ BRACHTEN MONSTERS VOORT, BOOSAARDIGE DEMONEN, MANNELIJK EN VROUWELIJK. OOK KHADO (*Dakin*), MET EEN KLEIN VERSTAND (*b*).

42. ZIJ BOUWDEN TEMPELS VOOR HET MENSELIJKE LICHAAM. HET MANNELIJKE EN HET VROUWELIJKE AANBADEN ZIJ (*c*). HET DERDE OOG WERKTE TOEN NIET MEER (*d*).

(*a*) Zo waren de eerste werkelijk stoffelijke mensen, van wie de belangrijkste eigenschap - trots was! De herinnering aan dit derde Ras en aan deze reusachtige Atlantiërs bleef voortbestaan van het ene geslacht en ras op het andere, tot in de tijd van Mozes, en vond een objectieve vorm in die voordiluviaanse reuzen, die verschrikkelijke tovenaars en magiërs, over wie de roomse kerk zulke levendige maar verdraaide legenden heeft bewaard. Wie de toelichtingen op de archaïsche leer heeft gelezen en bestudeerd, zal in sommige Atlantiërs gemakkelijk de prototypen herkennen van de Nimrods, de torenbouwers van Babel, de Chamieten en al die anderen met een 'vervloekte nagedachtenis', zoals de theologische literatuur het uitdrukt: kortom van hen, die het nageslacht hebben voorzien van de orthodoxe typen van satan. En dit leidt ons er vanzelf toe, de religieuze ethiek van deze vroege rassen te onderzoeken, hoe mythisch die ook zijn.

Wat was de religie van het derde en het vierde Ras? In de gebruikelijke zin van het woord hadden noch de Lemuriërs, noch hun nakomelingen, de Lemuro-Atlantiërs, een religie, omdat ze geen dogma kenden en niets *op gezag* hoefden aan te nemen. Zodra het verstand van de mens was geopend voor begrip, voelde het derde Ras zich één met het altijd tegenwoordige als het eeuwig onbekende en onzichtbare ^{AL}, de ene universele godheid. Ieder voelde dat hij volgens zijn natuur een mens-god was - hoewel een dier in zijn stoffelijke zelf - want hem waren goddelijke vermogens verleend en hij was zich bewust van zijn *innerlijke* god. De strijd tussen die twee begon op de dag dat zij proefden van de vrucht van de boom van wijsheid; een strijd op leven en dood tussen het geestelijke en het psychische, het psychische en het stoffelijke. Zij die de lagere beginselen overwonnen door meester te worden over het lichaam, sloten zich aan bij de 'zonen van het licht'. Zij die slachtoffer werden van hun lagere natuur, werden slaven van de stof. Van 'zonen van licht en wijsheid' werden ze tenslotte de 'zonen van de duisternis'. Ze waren gevallen in de strijd tussen het sterfelijke en het onsterfelijke leven, en allen die zo waren gevallen, werden het zaad van de toekomstige generaties van Atlantiërs.

Bij de dageraad van zijn bewustzijn had de mens van het derde Wortelras dus geen geloofsopvattingen die religie konden worden genoemd. Dat wil zeggen, hij was evenmin op de hoogte van 'vrolijke religies, vol pracht en goud' als van enig ander stelsel van geloof of uiterlijke verering. Maar als men het woord religie definieert als het verenigen van de massa's in één vorm van eerbied voor hen die volgens ons gevoel hoger staan dan wij, van piëteit - als een gevoel dat een kind voor een ouder heeft van wie het houdt - dan hadden zelfs de vroegste Lemuriërs een religie - en een heel mooie - vanaf het eerste begin van hun verstandelijke leven. Hadden zij niet hun stralende goden van de elementen om zich heen, en zelfs in zich? Hadden zij hun kindertijd niet doorgemaakt onder de zorg en het toezicht van diegenen die hun het leven hadden gegeven en hen tot intelligent, bewust leven hadden opgewekt? Men verzekert ons dat het zo was, en wij geloven dat. Want de evolutie van de geest in de stof zou nooit kunnen zijn volbracht en evenmin zou deze haar eerste impuls hebben gekregen, indien de stralende geesten hun eigen respectievelijke superetherische essenties niet hadden opgeofferd om de uit aarde bestaande mens te bezielen, door elk van zijn innerlijke beginselen een deel, of liever een weerspiegeling, van die essentie mee te geven. De Dhyani's van de zeven hemelen (de zeven gebieden van het Zijn) zijn de ^{NOUMENOI} van de huidige en de toekomstige elementen, evenals de Engelen van de zeven Natuurkrachten - waarvan wij de grovere uitwerkingen waarnemen in wat de wetenschap graag noemt de 'bewegingsvormen', de niet meetbare krachten en wat al niet - de nog hogere noumenoi zijn van nog hogere hiërarchieën.

Het was de 'gouden eeuw' in die oude tijd, de eeuw waarin de 'goden op aarde wandelden en vrij met stervelingen omgingen'. Sindsdien vertrokken de goden (d.i. werden onzichtbaar), en latere generaties aanbadten tenslotte hun rijken - de elementen.

De Atlantiërs, de eerste afstammelingen van de *halfgoddelijke* mens na zijn scheiding in geslachten – dus de eerstverwekte en als mensen geboren stervelingen werden de eerste 'offeraars' aan de *god van de stof*. Zij staan in het lang vervlogen, nevelige verleden, in oudere dan voorhistorische tijden, als het prototype waarop het grote symbool van Kain werd gebouwd¹, als de eerste antropomorfisten die vorm en stof vereerden. Die verering onttaandde heel snel in *zelfverering*, leidde vervolgens tot fallisme of dat wat tot nu toe de boventoon voert in de symboliek van elke exoterische religie van ritueel, dogma en vorm. Adam en Eva *werden stof* of verschaften de bodem, Abel en Kain werden respectievelijk de levendragende bodem en 'de bewerker van die grond of van dat veld'.

Zo scheidden zich de eerste Atlantische rassen, die op het Lemurische continent waren geboren, vanaf hun vroegste stammen in rechtvaardigen en onrechtvaardigen; in hen die de ene ongeziene geest van de Natuur (waarvan de mens de straal in zich voelt) vereerden, de pantheïsten, en anderzijds hen die fanatiek de geesten van de aarde vereerden, de duistere kosmische, antropomorfe machten waarmee zij een verbond sloten. Dit waren de eerste *gibborim*, 'de machtige mensen van naam in die dagen' (*Gen.* vi); die bij het vijfde Ras de *kabirim* werden; kabiri bij de Egyptenaren en de Feniciërs, titanen bij de Grieken, en rakshasa's en daitya's bij de Indiase rassen.

Dat was de geheime en mysterieuze oorsprong van alle daarna komende en hedendaagse religies, vooral van de verering van de latere Hebreeën voor hun stamgod. Tegelijkertijd was deze seksuele religie nauw verbonden met, gebaseerd op en om zo te zeggen vermengd met sterrenkundige verschijnselen. De Lemuriërs voelden zich aangetrokken tot de noordpool of de hemel van hun voorouders (het continent van de Hyperboreërs); de Atlantiërs tot de zuidpool, de *afgrond* in kosmische en aardse zin – waar de felle hartstochten vandaan komen, die tot orkanen worden aangewakkerd door de kosmische elementalen, die haar als woonplaats hebben. De twee polen werden door de Ouden aangeduid als draken en slangen – vandaar de 'goede en slechte' draken en slangen en ook de namen die aan de 'zonen van god' (zonen van geest en stof) worden gegeven; de goede en de boze magiërs. Dit is de oorsprong van deze tweevoudige en drievoudige natuur van de mens. De legende van de 'gevallenen' bevat in haar esoterische betekenis de sleutel tot de talrijke tegenstrijdigheden in het karakter van de mens; zij wijst op het geheim van het zelfbewustzijn van de mens; zij is de hoeksteen waarop zijn hele levenscyclus is gebaseerd – de geschiedenis van zijn evolutie en groei.

Het juiste begrip van de esoterische antropogenese hangt af van een goede beheersing van deze leer. Deze geeft een aanwijzing voor de oplossing van het lastige vraagstuk van de oorsprong van het kwaad, en laat zien dat de mens zelf het *ENE* scheidt in verschillende tegengestelde aspecten.

De lezer zal zich er daarom niet over verbazen dat er telkens zoveel aandacht wordt besteed aan een poging dit moeilijke en duistere onderwerp te verduidelijken. Het is nodig uitvoerig in te gaan op het symbolische aspect ervan, omdat de bedachtzame lezer hierdoor aanwijzingen worden gegeven voor zijn eigen onderzoekingen, en omdat er zo meer licht op kan worden geworpen dan mogelijk is door middel van de technische taal in een meer formele, filosofische uiteenzetting. De zogenaamde 'gevallenen' zijn de *mensheid zelf*. De demon van de trots, wellust, opstandigheid en haat *bestond niet vóór* het verschijnen van de stoffelijke bewuste mens. Het is de mens die de duivel heeft verwekt, gevoed en toegestaan zich in zijn hart te nestelen; hij is het ook die de in hem wonende god heeft besmet door de zuivere geest te verbinden met de onzuivere demon van de stof. En als het kabbalistische gezegde '*Demon est Deus inversus*' zijn metafysische en theoretische bevestiging vindt in de tweevoudige gemanifesteerde natuur, wordt de praktische toepassing ervan alleen in de mensheid gevonden.

Gelet op het feit dat wij uitgaan van (a) het verschijnen van de mens vóór de andere zoogdieren en zelfs vóór de reuzenreptielen; (b) periodieke zondvloed en ijstijden tengevolge van karmische verstoringen van de aardas; en vooral van (c) de geboorte van de mens uit een *hoger* wezen – of wat het materialisme een *bovennatuurlijk* wezen zou noemen, hoewel het slechts *bovenmenselijk* is – spreekt het vanzelf dat onze leringen weinig kans maken op een onpartijdig gehoor. Voeg daarbij de bewering dat een deel van de mensheid in het derde Ras – al die monaden van mensen die het toppunt van verdienste en *karma* in het vorige manvantara hadden bereikt – hun psychische en *rationele* natuur dankten aan goddelijke wezens die het vijfde beginsel van die monaden *hypostaseerden*, en de *Geheime Leer* moet in de ogen van het materialisme en zelfs van het dogmatische christendom wel in aanzien dalen. Want zodra het laatstgenoemde hoort dat die engelen identiek zijn met hun 'gevallenen' geesten, zal de esoterische leer voor verschrikkelijk ketters en verderfelijk worden uitgemaakt². De *goddelijke* mens woonde in de dierlijke mens, en toen de fysiologische scheiding plaatsvond in het natuurlijke verloop van de evolutie – toen ook 'de *banden* van de hele dierlijke schepping werden *losgemaakt*', en mannetjes tot wijfjes werden aangetrokken – viel dat ras; niet omdat zij van de vrucht van de kennis hadden gegeten en goed van kwaad konden onderscheiden, maar omdat zij niet beter wisten. Gedreven door het geslachtloze scheppende instinct hadden de eerste onderrassen een tussenras voortgebracht waarin, zoals wordt aangegeven in de stanza's, de hogere Dhyan-Chohans zich hadden geïncarneerd³. 'Wanneer we de omvang

van het Heelal hebben vastgesteld en alles wat erin is hebben leren kennen, zullen we ons ras vermenigvuldigen', antwoorden de *zonen van wil en yoga* aan hun broeders van hetzelfde ras, die hen uitnodigen hetzelfde te doen als zij. Dit betekent dat de grote adepten en ingewijde asceten zich zullen 'vermenigvuldigen', d.i. opnieuw *uit het denkvermogen geboren* onbevleete zonen voortbrengen – in het zevende Wortelras.

Dit wordt zo gezegd in de Purana's; in *Adi Parvan* (blz. 115) en *Brahma Purana*, enz. In één gedeelte van het *Pushkara Mahatmya* wordt bovendien de scheiding van de seksen allegorisch voorgesteld door Daksha die, toen hij zag dat zijn uit wil geboren nageslacht (de 'zonen van passieve yoga') geen mensen willen scheppen, '*zich voor de helft in een vrouw verandert*' bij wie hij dochters verwekt', de toekomstige vrouwen van het derde Ras dat de reuzen van Atlantis, het zogenaamde vierde Ras, voortbracht. In het *Vishnu Purana* staat eenvoudig dat Daksha, de vader van de mensheid, seksueel verkeer instelde als middel om de aarde te bevolken.

Gelukkig voor het mensenras was het 'uitverkoren ras' al het voertuig geworden van de incarnatie van de (intellectueel en geestelijk) hoogste Dhyani's, voordat de mensheid geheel stoffelijk was geworden. Toen de laatste onderrassen – behalve enkele van de laagste – van het derde Ras ten onder waren gegaan met het grote Lemurische continent, hadden 'de zaden van *de drieëenheid van wijsheid* al het geheim van de onsterfelijkheid op aarde verkregen, die gawe, die dezelfde grote persoonlijkheid in staat stelt *ad libitum* van een versleten lichaam over te stappen in een ander.

(b) De eerste oorlog die de aarde kende, het eerste mensenbloed dat werd vergoten, was het gevolg van het feit dat de ogen en zintuigen van de mens werden geopend, waardoor hij zag dat de dochters en ook de vrouwen van zijn broeders mooier waren dan de zijne. Er waren ontvoeringen vóór de Sabijnse maagdenroof, en al vóór het vijfde Ras werd geboren, werden Menelaassen van hun Helena's beroofd. De titanen of reuzen waren het sterkst; hun tegenstanders het wijst. Dit vond plaats tijdens het vierde Ras – dat van de reuzen.

Want 'er waren inderdaad reuzen' in de oudheid, en de evolutiereeks van de dierenwereld staat er borg voor dat hetzelfde ook bij de mensenrassen plaatsvond. Op een nog lagere rang van de schepping vinden we ook getuigen dat de ontwikkeling van de flora wat grootte betreft gelijke tred houdt met die van de fauna. De mooie varens die we verzamelen en tussen de bladen van onze lievelingsboeken laten drogen, zijn de afstammelingen van de reuzenvarens die tijdens het Carboon groeiden.

Geschriften en fragmenten van filosofische en wetenschappelijke boeken – kortom, bijna alle documenten die uit de oudheid tot ons zijn gekomen – bevatten verwijzingen naar reuzen. Men moet de Atlantiers van de Geheime Leer wel herkennen in de rakhasa's van Lanka – de door Rama overwonnen tegenstanders. Zijn deze verhalen niet meer dan voortbrengselen van een lege fantasie? Laten wij aan dit onderwerp enige aandacht besteden.

Noten:

1. Deze naam wordt hier gebruikt in de betekenis van en als synoniem voor 'tovenaars'. De Atlantische rassen waren talrijk, en hun evolutie duurde miljoenen jaren: ze waren niet allen slecht. Dat werden ze tegen het eind, zoals wij (het vijfde Ras) nu snel worden.
2. De 'goden van de elementen' zijn beslist niet de elementalen. De laatstgenoemde worden op zijn best door hen gebruikt als voertuigen en als materialen om zich in te kleden.
3. Kaïn was de *offeraar*, zoals het eerst wordt aangetoond in hfst. iv van *Genesis*, van 'de vruchten van de bodem', waarvan hij de *eerste bebouwer* was, terwijl Abel 'van de eerstgeborenen van zijn kudde' aan de Heer bracht. Kaïn is het symbool van de eerste mannelijke, Abel van de eerste vrouwelijke mensheid, terwijl Adam en Eva de typen van het derde Ras zijn. (Zie ' *The Mystery of Cain and Abel* .) Het 'doodslaan' betekent bloedvergieten, maar niet het nemen van leven.
4. Misschien had Jacobus deze *verlaging* van de hoogste en zuiverste geesten op het oog, die door de tussenliggende gebieden van lager bewustzijn (de 'zeven kringen van vuur' van Pymander) heenbraken, toen hij zei dat 'deze wijsheid (*psüche* in het origineel) niet van boven afdaalde, maar aards, sensueel, *duivels* is'; en *psüche* is *manas*, de 'menselijke ziel', terwijl de geestelijke wijsheid of ziel *buddhi* is. Maar *buddhi* op zichzelf is, omdat zij zo dicht bij het Absolute staat, slechts *latent* bewustzijn.
5. Dit is het 'onsterfelijke ras', zoals het in de esoterie wordt genoemd, en exoterisch het vruchtloze geslacht van de eerste nakomelingen van Daksha, die Narada, de goddelijke rishi, vervloekt, van wie wordt beweerd dat hij de Haryasva's en de Sabalasva's, de zonen van Daksha, ervan had afgebracht hun soort voort te planten, door te zeggen: 'Word geboren in de moederschoot; er zal voor u in al deze

- gebieden geen rustplaats zijn'; hierna wordt van Narada, de vertegenwoordiger van dat ras van vruchtloze asceten, gezegd dat hij, zodra hij in één lichaam sterft, in een ander wordt wedergeboren.
6. De overleveringen van elk land en volk wijzen hierop. Donnelly geeft een citaat uit *Historia Antigua de la Nueva España* van 1585 door pater Duran, waarin een inwoner van Cholula, een honderdjarige, een verklaring geeft voor de bouw van de grote piramide van Cholula, door te zeggen: 'In het begin, vóórdat het licht van de zon was geschapen, was dit land (Cholula) in duisternis gedompeld . . . maar onmiddellijk nadat het licht van de zon in het oosten verrees, verschenen er reusachtige mensen . . . die de genoemde piramide bouwden, waarna de bouwers ervan over alle delen van de aarde werden verspreid.'
- 'Een groot gedeelte van de geschiedenis van Midden-Amerika wordt in beslag genomen door de daden van een oud reuzenras, dat Quinames wordt genoemd', zegt de schrijver van 'Atlantis' (blz. 204).

Zijn de reuzen een verzinsel?

Hier komen we opnieuw in botsing met de wetenschap. Deze ontkent tot dusver dat de mens ooit veel groter is geweest dan het gemiddelde van de lange en krachtige mensen die men nu af en toe tegenkomt. Dr. Henry Gregor veroordeelt zulke overleveringen openlijk als berustend op slecht verwerkte feiten. Hij geeft voorbeelden van foutieve beoordelingen. Zo vond men in 1613 in een plaatsje in de Beneden-Dauphiné (in Frankrijk, vier mijl van St. Romans), dat sinds onheuglijke tijden het 'Veld van de Reuzen' wordt genoemd, reusachtige beenderen die diep in de zandige bodem waren begraven. Ze werden toegeschreven aan menselijke overblijfselen en zelfs aan Teutobodus, de aanvoerder van de Teutonen die door Marius werd gedood. Maar uit later onderzoek door Cuvier bleek dat het fossiele overblijfselen waren van de *Dinotherium giganteum* van de familie van de tapirs, 18 voet lang. Men wijst op oude gebouwen als bewijs dat onze vroegste voorouders niet veel groter waren dan wij, want de toegangsdeuren zijn niet groter dan nu het geval is. De langste *ons bekende* mens uit de oudheid was, zoals men ons vertelt, de Romeinse keizer Maximus, met een lengte van slechts zeven en een halve voet. Niettemin zien we tegenwoordig elk jaar mensen die langer zijn. De Hongaar die zich in het London Pavilion tentoonstelde, was bijna 9 voet lang. In Amerika werd een reus vertoond van 9 1/2 voet lang; de Montenegrijn Danilo was 8 voet en 7 duim. In Rusland en Duitsland ziet men vaak in de lagere klassen mensen van meer dan 7 voet. En omdat Darwin de aanhangers van de aap-theorie zegt dat de diersoorten die het gevolg zijn van kruising 'altijd een neiging vertonen om tot het oorspronkelijke type terug te keren', zouden zij dezelfde wet op mensen moeten toepassen. Indien er vroeger als regel geen reuzen waren geweest, dan zouden ze er ook nu niet zijn.

Dit alles betreft alleen de historische periode. En als de skeletten uit de voorhistorische tijd er tot dusver niet in zijn geslaagd (wat beslist wordt ontkend) om de hier gedane bewering naar het oordeel van de wetenschap onweerlegbaar te bewijzen, dan is dat slechts een kwestie van tijd. Bovendien is de menselijke gestalte, zoals al is gezegd, sinds de laatste cyclus van het ras weinig veranderd. De reuzen van voorheen liggen allen onder de oceanen begraven, en honderdduizenden jaren van voortdurende wrijving door water zouden een koperen, en dus beslist een menselijk skelet, verpulveren. Maar uit welke bron komt dan het getuigenis van bekende klassieke schrijvers, van filosofen en mensen die overigens nooit als leugenaars bekend hebben gestaan? Laten we verder bedenken dat er vóór 1847, toen Boucher de Perthes de aandacht van de wetenschap daarop vestigde, bijna niets bekend was over de fossiele mens, want de archeologie negeerde rustig zijn bestaan. Over reuzen die 'in die dagen op aarde' waren, had alleen de bijbel tot de wijzen van het westen gesproken, terwijl de Dierenriem de enige getuige was waarop men een beroep kon doen om de bewering te bevestigen, in de personen van Atlas of Orion, van wie de machtige schouders zoals men zegt de aarde dragen.

Niettemin zijn zelfs de 'reuzen' niet zonder hun getuigen gebleven, en men kan evengoed beide kanten van de zaak onderzoeken. De drie wetenschappen - geologie, sterrenkunde en kennis van de Schrift (de laatste in haar universele karakter) - kunnen ons de benodigde bewijzen verschaffen. Om met de geologie te beginnen, deze heeft al erkend dat hoe ouder de opgegraven skeletten zijn, des te groter, langer en krachtiger hun bouw is. Hiermee hebben wij reeds enig bewijs in handen. 'Al die beenderen', schrijft Frédéric de Rougemont - die, hoewel hij al te vroom in de ark van Noach en in de bijbel gelooft, toch een wetenschappelijke getuige is - 'al die skeletten die zijn gevonden in het Departement Gard, in Oostenrijk, Luik, enz., . . . die schedels die alle aan het negertype doen denken . . . en die men op grond daarvan ten onrechte voor dieren zou kunnen aanzien, hebben alle toebehoord aan mensen met een heel grote gestalte' . . . ('*Histoire de la Terre*', blz. 154). Hetzelfde zegt Lartet, een autoriteit, die een grote gestalte toeschrijft aan degenen die omkwamen bij de zondvloed (niet noodzakelijk die van 'Noach'), en een kleinere gestalte aan de rassen die daarna leefden.

Wat het getuigenis van oude schrijvers betreft, hoeven we niet te blijven stilstaan bij dat van Tertullianus, die ons verzekert dat er in zijn tijd in Carthago een aantal reuzen waren te vinden - want voordat zijn getuigenissen kunnen worden aanvaard, zou men zijn eigen identiteit en werkelijke bestaan moeten bewijzen. Maar we kunnen ons wenden tot de wetenschappelijke tijdschriften van 1858, waarin werd gesproken over een *sarcofaag van reuzen* die in dat jaar op de plaats van diezelfde stad werd gevonden. Wat de oude heidense schrijvers betreft, hebben we het getuigenis van Philostratus, die spreekt over een reusachtig skelet van tweeëntwintig el lang, en ook over een ander van twaalf el, dat hijzelf in Sigeum had gezien. Dit skelet heeft misschien niet, zoals Protesilaus geloofde, toebehoord aan de reus die door Apollo bij de belegering van Troje werd gedood; niettemin was het er een van een reus, evenals dat andere, dat door Messekrates van Steiria op Lemnos werd ontdekt - 'verschrikkelijk om aan te zien', volgens Philostratus (*Heroica*, blz. 35). Is het mogelijk dat het vooroordeel de wetenschap zover zou voeren dat zij al deze mensen tot dwazen of *leugenaars* zou rekenen?

Plinius spreekt over een reus in wie hij dacht Orion, de zoon van Ephialtes, te herkennen (*Nat. Hist.*, deel VII,

hfst. xvi). Plutarchus verklaart dat Sertorius het graf van Antaeus, de reus zag; en Pausanias staat in voor het werkelijke bestaan van de graven van Asterius en van Geryon of Hyllus, de zoon van Hercules – allen reuzen, titanen en machtige mensen. Tenslotte verklaart abbé Pègues (aangehaald in '*Pneumatologie*' van De Mirville) in zijn merkwaardige boek over '*De vulkanen van Griekenland*', dat er 'in de omgeving van de vulkanen van het eiland Thera, reuzen met enorme schedels werden gevonden, neergelegd onder kolossale stenen, voor het oprichten waarvan overal het gebruik van titanische krachten nodig moet zijn geweest, en die de overlevering in alle landen in verband brengt met de denkbeelden over reuzen, vulkanen en magie' (blz. 48).

In hetzelfde hierboven aangehaalde boek van abbé Pègues vraagt de schrijver zich af waarom in de bijbel en de overlevering de *gibborim* (reuzen, de machtigen), de *rephaim* of de spoken (*fantomen*), de *nephilim* of de gevallen – *irruentes* – worden voorgesteld 'als identiek, hoewel het allen *mensen* zijn, want de bijbel noemt hen de oorspronkelijken en de machtigen', bijv. Nimrod. De '*leer*' verklaart het geheim. Deze namen, waarop alleen de voorafgaande vier rassen en het eerste begin van het vijfde recht hebben, slaan heel duidelijk op de eerste twee *schimmige* (astrale) rassen; op het *gevallen ras*, het derde; en op het ras van de Atlantische reuzen, het vierde, waarna 'de mensen kleiner begonnen te worden'.

Bossuet (*Elévations*, blz. 56) ziet de oorzaak van de latere universele afgodendienst in de 'erfzonde'. 'Gij zult als goden zijn', zegt de slang van *Genesis* tegen Eva, en legt zo de eerste kiem voor de verering van *valse godheden*. Daaruit ontstond de afgodendienst, denkt hij, of de cultus en de aanbidding van *beelden*, van vermenselijkte of menselijke figuren. Maar als men de afgodendienst op het laatstgenoemde baseert, dan zijn de twee kerken, de Griekse en vooral de Latijnse, even afgodisch en heidens als iedere andere religie. Pas in het vierde Ras gingen de mensen, die alle recht hadden verloren om als goddelijk te worden beschouwd, over tot lichaamsverering, met andere woorden, tot fallisme. Tot die tijd waren zij inderdaad goden, even zuiver en goddelijk als hun voorouders, en de woorden van de allegorische slang hebben, zoals in de voorgaande bladzijden afdoende is aangetoond, in het geheel geen betrekking op de fysiologische val van de mensen, maar op het feit dat zij kennis van goed en kwaad kregen, en dit gebeurde *vóór* hun val. Men moet niet vergeten dat pas na zijn gedwongen verdrijving uit Eden 'Adam gemeenschap had met zijn vrouw Eva' (*Genesis* iv). Wij zullen echter niet de leringen van de *Geheime Leer* toetsen aan de dode letter van de Hebreeuwse bijbel; wij willen liever wijzen op de grote overeenkomsten tussen deze twee in hun esoterische betekenis.

Pas na zijn afval van de neoplatonisten begon Clemens van Alexandrië *gigantes* te vertalen door *serpentes*, met als verklaring dat 'slangen en reuzen *demonen* betekenen' (*Genesis*, hfst. v).

Men zal ons misschien zeggen dat, voordat we parallellen trekken tussen onze leringen en die van de bijbel, wij betere bewijzen moeten leveren voor het bestaan van de reuzen van het vierde Ras, dan de verwijzing naar hen in *Genesis*. Wij antwoorden dat de bewijzen die we geven, overtuigender zijn en in elk geval meer literair en wetenschappelijk dan die van de zondvloed van Noach ooit zullen zijn. Zelfs de geschiedenisboeken van China staan vol met zulke herinneringen aan het vierde Ras. In de *Shoo-King* (4e deel, hfst. XXVII, blz. 291) kan iedereen in de Franse vertaling lezen: 'Toen de Miao-tse' ('dat voordiluviaanse en ontaarde ras', verklaart de schrijver van de toelichting, 'dat zich in de oudheid had teruggetrokken in grotten in de rotsen, en waarvan de afstammelingen zoals men zegt nog steeds in de buurt van Canton zijn te vinden'), '*volgens onze oude documenten*, tengevolge van de verleidingen door *Tchy-Yeoo*, de hele aarde hadden verontrust, wemelde deze van rovers . . . De Heer Chang-ty (een koning van de *goddelijke* dynastie) zag dat zijn volk de laatste sporen van deugd had verloren. Toen beval hij Tchong en Lhy (twee lagere Dhyen-Chohans) elke verbinding tussen hemel en aarde te verbreken. Sindsdien was er *geen opgaan en neergaan meer*!'

'Opgaan en neergaan' betekent een onbelemmerde verbinding en een verkeer tussen de twee werelden. Omdat we hier niet een volledige en gedetailleerde geschiedenis van het derde en het vierde Ras kunnen bekendmaken, moeten nu zoveel afzonderlijke feiten over hen worden samengebracht als is toegestaan; vooral die feiten die worden ondersteund door zowel direct als indirect bewijsmateriaal dat in de oude literatuur en geschiedenis is gevonden. Naarmate de 'rokken van vellen' van de mensen zich verdichtten en zij meer en meer tot lichamelijke zonde vervielen, werd aan de wisselwerking tussen de lichamelijke en de etherische *goddelijke* mens een einde gemaakt. De sluier van stof tussen de twee gebieden werd zo dicht, dat zelfs de innerlijke mens deze niet kon doordringen. De mysteries van hemel en aarde, die aan het derde Ras in de dagen van zijn reinheid door zijn hemelse leraren waren geopenbaard, werden een groot brandpunt van licht, waarvan de stralen noodzakelijk werden verzwakt naarmate deze werden verspreid en op een ongeschikte, want te materiële bodem vielen. Bij de massa ontaardden deze mysteries in tovenarij, die later de vorm aannam van exoterische religies, van afgodendienst vol bijgeloof en van mensen- of heldenverering. Slechts een handvol van de oorspronkelijke mensen – in wie de vonk van de goddelijke wijsheid helder brandde en alleen maar in sterkte toenam naarmate zij bij degenen die haar voor slechte doeleinden gebruikten, iedere eeuw zwakker en zwakker werd – bleven de gekozen bewakers van de Mystериën, die door de goddelijke leraren aan de mensheid werden geopenbaard. Sommigen van hen bleven vanaf het begin in hun *kumarische* toestand, en de overlevering fluistert wat de

geheime leringen bevestigen, namelijk dat deze gekozenen de kiem waren van een hiërarchie *die sinds die tijd nooit is uitgestorven*.

*'De innerlijke mens van de eerste * * * verandert slechts van tijd tot tijd van lichaam; hij is altijd dezelfde, kent noch rust noch nirvana, versmaadt devachan en blijft voortdurend op aarde voor de redding van de mensheid.'*

'Van de zeven maagdelijke mensen (kumara) offerden er zich vier op voor de zonden van de wereld en het onderricht van de onwetenden, om tot het einde van het huidige manvantara te blijven. Hoewel ongezien, zijn ze altijd aanwezig. Wanneer de mensen over een van hen zeggen: 'Hij is dood'; zie, hij leeft en in een andere vorm. Ze zijn het hoofd, het hart, de ziel en het zaad van onsterfelijke kennis (jnana). O lanoo, gij zult nooit over deze groten (Maha . . .) spreken tot een menigte, en hen bij hun namen noemen. De wijzen alleen zullen begrijpen.' . . . (Catechismus van de innerlijke scholen.)

Deze heilige 'vier' zijn geallegoriseerd en gesymboliseerd in het '*Linga Purand*, dat zegt dat Vamadeva (Siva) als kumara in elke kalpa (hier *Ras*) wordt wedergeboren als vier jongelingen - vier wit; vier rood; vier geel en vier donker of bruin. Als we bedenken dat Siva in de eerste en voornaamste plaats een asceet is, de patroon van alle yogi's en adepten, dan zal de allegorie heel begrijpelijk worden. De geest van goddelijke wijsheid en ingetogen ascetisme zelf incarneert in deze uitverkorenen. Pas nadat Rudra is *getrouwd* en door de goden uit zijn vreselijke ascetische leven werd gesleurd, wordt hij Siva, een god in het hindoeëpantheon, en niet een van een heel deugdzaam of barmhartig type. Er is slechts EEN hoger dan de 'vier', zowel op aarde als in de hemelen - dat nog geheimzinniger en eenzamer Wezen, dat werd beschreven in Deel I.

We moeten nu de aard van de 'zonen van de vlam' en van 'de duistere wijsheid' onderzoeken en ook het voor en tegen van de veronderstelling over satan.

De gebroken zinnen die konden worden ontcijferd uit de fragmenten op het kleitablet en die George Smith 'de vloek na de val' noemt (zie blz. 81 van zijn '*Chaldean Account of Genesis*'), zijn natuurlijk allegorisch; toch bevestigen zij wat in onze boeken over de ware aard van de *val van de engelen* wordt gezegd. Zo staat er in regel 12 dat de 'Heer van de aarde zijn naam uitriep, de vader Elu' (Elohim), en zijn vloek uitsprak, die 'de god Hea hoorde, en zijn lever was boos, omdat *zijn* mens (de engel-mens) zijn zuiverheid had besmet (14 en 15)', en daarom spreekt Hea de wens uit dat '*wijsheid en kennis* zich tegen hem (de mens) zouden keren en hem benadelen'.

De laatste zin wijst op het directe verband tussen het Chaldeeuwse verslag en dat in *Genesis*. Terwijl Hea probeert de wijsheid en kennis teniet te doen die de mens heeft verkregen door zijn pas verworven intellectuele en bewuste vermogen om op zijn beurt te scheppen (en zo God [de goden] het monopolie van schepping uit handen te nemen), doen de Elohim in het derde hoofdstuk van *Genesis* hetzelfde. Daarom zonden de Elohim hem uit de hof van Eden.

Maar dit baatte niet. Want de geest van goddelijke wijsheid die op en in de mens is - in feite de slang van eeuwigheid en alle kennis, die *manasische* geest die hem het geheim van de *schepping* liet leren op het gebied van kriyasakti en van de voortplanting op het aardse gebied - bracht hem er als vanzelf toe om zijn weg naar onsterfelijkheid te ontdekken, ondanks de jaloezie van alle goden.

De eerste Atlanto-Lemuriërs worden ervan beschuldigd dat zij vrouwen van een lager ras tot zich (goddelijke incarnaties) namen, namelijk van het ras van tot dan toe verstandeloze mensen. Alle oude heilige geschriften bevatten dezelfde, min of meer verminkte legende. Oorspronkelijk betekent de *val* van de engelen - die de 'eerstgeborenen' van God veranderde in Asura's of in de Ahriman en Typhon van de 'heidenen' (d.i. indien de verhalen in het Boek van Henoch⁸ en in Hermes, in de Purana's en in de Bijbel letterlijk worden genomen) - esoterisch gelezen eenvoudig het volgende:

Zinnen zoals: 'In zijn (satans) eerzucht heft hij zijn hand op tegen het heiligdom van de God van de hemel', enz., zouden als volgt moeten luiden: 'Gedreven door de wet van eeuwige evolutie en karma incarneerde de engel op aarde in de mens; en omdat zijn wijsheid en kennis nog goddelijk zijn, hoewel zijn lichaam aards is, wordt hij er (allegorisch) van beschuldigd de mysteriën van de hemel te onthullen.' Hij combineert en gebruikt beide voor doeleinden van menselijke, in plaats van bovenmenselijke voortplanting. Voortaan 'zal de mens *verwekken* en niet *scheppen*'. Maar omdat hij door dat te doen zijn zwakke lichaam moet gebruiken als middel tot voortplanting, zal dat lichaam moeten boeten voor deze wijsheid, die van de hemel naar de aarde werd gebracht; daarom zal het misbruik van de lichamelijke reinheid een tijdelijke vloek worden.

De middeleeuwse kabbalisten wisten dit goed; een van hen vreesde namelijk niet om te schrijven: 'De Kabbala werd eerst door God zelf aan een selecte groep engelen onderwezen, die een theosofische school in het paradijs vormden. Na de *val* deelden de engelen deze hemelse leer goedgunstig mee aan het ongehoorzame kind van de aarde, om de eerste mensen het middel te verschaffen om tot hun voormalige adel en gelukzaligheid terug te keren.' (Aangehaald door Christian Ginsburg uit de *Kabbala*.) Dit toont aan hoe de gebeurtenis - dat de zonen van God met de dochters van de mensen huwden en hun de goddelijke geheimen van de hemel meedeelden - die

allegorisch werd verteld door Henoch en in het zesde hoofdstuk van *Genesis*, door de christelijke kabbalisten werd geïnterpreteerd. Deze hele periode kan worden opgevat als het *vóór-menselijke* tijdperk, dat van de goddelijke mens of, zoals de plooibare protestantse theologie nu zegt – de *vóór-adamitische* periode. Maar zelfs *Genesis* begint zijn *werkelijke* geschiedenis (hfst. vi) met de *reuzen* van 'die dagen' en de 'zonen van God' die hun vrouwen – de dochters van de mensen – huwden en onderwezen.

Dit is de periode die in de *Purana's* wordt beschreven; en omdat deze betrekking heeft op tijden die zijn verloren in de archaïsche eeuwen en dus voorhistorisch zijn, kan geen antropoloog er zeker van zijn of de mensheid van die periode wel of niet was zoals nu. Alle personen uit de *Brahmana's* en *Purana's* – de *rishi's*, *prajapati's*, *manu's*, hun vrouwen en nakomelingen – behoren tot die *vóór-menselijke* periode. Zij vormen allen om zo te zeggen het *zaad* van de mensheid. Rond deze 'zonen van god', de 'uit het verstand geboren' astrale kinderen van *Brahma*, zijn onze stoffelijke lichamen gegroeid en ontwikkeld tot wat ze nu zijn. Want de *puranische* geschiedenissen van al deze mensen zijn die van onze monaden in hun verschillende en talloze incarnaties op deze en andere gebieden, gebeurtenissen waargenomen door het 'oog van *Siva*' van de oude zieners (het 'derde oog' van onze stanza's) en allegorisch beschreven. Later werden ze voor sektarische doeleinden vervormd; verminkt, maar toch nog in het bezit van een aanzienlijke basis van waarheid. En de filosofie in zulke allegorieën is niet minder diepgaand, al zijn ze zo dicht versluierd door een overwoekering van de fantasie.

Maar met het vierde *Ras* bereiken we de zuiver menselijke periode. De tot dan toe halfgoddelijke wezens, die zich hadden opgesloten in lichamen die alleen uiterlijk menselijk waren, werden fysiologisch veranderd en namen vrouwen tot zich die volkomen menselijk waren en mooi om naar te kijken, maar in wie *lagere, meer materiële*, hoewel toch siderische wezens waren geïncarneerd. Deze wezens in vrouwelijke vormen (*Lilith* is het prototype hiervan in de joodse overleveringen) worden in de esoterische verslagen 'khado' (*dakini* in het Sanskriet) genoemd. Allegorische legenden noemen het hoofd van deze *Liliths*, *Sangye Khado* (in het Sanskriet *Boeddha Dakini*); aan allen wordt de kunst van 'het lopen in de lucht' toegeschreven en de grootste *vriendelijkheid tegenover stervelingen*; maar *geen verstand* – alleen dierlijk instinct²⁰.

(c) Dit is het begin van een eredienst die eeuwen later was gedoemd te degenereren tot fallisme en seksuele eredienst. Het begon met de verering van het menselijke lichaam – dat 'wonder van de wonderen', zoals een Engelse schrijver het noemt – en eindigde met die van zijn beide geslachten. De vereerders waren reuzen van gestalte; maar zij waren ook reuzen van kennis en geleerdheid, hoewel zij zich deze gemakkelijker eigen maakten dan de mensen van onze huidige tijd. Hun wetenschap was hun aangeboren. De *Lemuro-Atlantiër* behoefde niet te ontdekken en in zijn herinnering vast te leggen wat zijn bezielende ^{BEGINSEL} op het moment van zijn incarnatie *wist*. Alleen de tijd en de steeds kleiner wordende ontvankelijkheid van de stof waarin de *beginselen* zich hadden gehuld, konden, wat de eerste betreft, de herinnering aan hun voorgeboortelijke kennis laten vervagen en, wat het tweede aangaat, elke vonk van het geestelijke en goddelijke in hen verzwakken en zelfs uitblussen. Zo waren zij al in het begin het slachtoffer geworden van hun dierlijke natuur en hadden zij 'monsters' voortgebracht – d.i. mensen van een andere variëteit dan zichzelf.

Creuzer beschrijft de reuzen goed door te zeggen:

'Die kinderen van hemel en aarde ontvingen van de *soevereine machten*, de veroorzakers van hun bestaan, bij hun geboorte buitengewone morele en lichamelijke vermogens. Zij *heersten over de elementen, kenden de geheimen van de hemel en de aarde, van de zee en de hele wereld, en lazen de toekomst* in de sterren. . . . Het schijnt inderdaad dat men, als men over hen leest, *niet met mensen zoals wij* te maken heeft, maar met geesten van de elementen, die zijn voortgekomen uit de schoot van de Natuur en volledige macht over haar hebben . . . Al deze wezens *dragen het kenmerk* van ^{MAGIE} en ^{TOVENARIJ} . . .'

En zo waren zij de (nu) legendarische helden van de voorhistorische, maar toch eens werkelijk bestaande rassen. Creuzer was in zijn tijd een wijze, want hij heeft een eindeloze reeks erkende filosofen die deze rassen noemen en verklaren dat zij zelfs in hun eigen tijd fossielen ervan hadden gezien, niet beschuldigd van opzettelijk bedrog of domheid en bijgeloof. Er waren in de oudheid sceptici – niet minder dan nu en even beroemd. Maar zelfs een *Lucianus*, een *Democritus* en een *Epicurus* erkenden *feiten* en toonden het onderscheidingsvermogen van een werkelijk groot intellect, dat fantasie van feiten kan onderscheiden, en waarheid van overdrijving en bedrog. De schrijvers uit de oudheid waren evenmin dwazen als onze hedendaagse wijzen; want, zoals de schrijver van enkele '*Notes on Aristotle's Psychology in Relation to Modern Thought*' (in *Mind*) terecht opmerkt:

'De gebruikelijke indeling in oude en nieuwe geschiedenis is . . . misleidend. De Grieken van de 4de eeuw v.Chr. waren in veel opzichten modern; vooral in hun scepsis, voegen we eraan toe. Het is niet erg aannemelijk dat ze gemakkelijk *fabels* zouden aanvaarden . . .'

Toch droegen de 'Lemuriërs' en de Atlantiërs, 'die kinderen van hemel en aarde', inderdaad het kenmerk van TOVENARIJ, want de esoterische leer beschuldigt hen precies daarvan wat, als het werd geloofd, een einde zou maken aan de moeilijkheden van de wetenschap met betrekking tot de oorsprong van de mens, of eerder nog tot zijn anatomische overeenkomsten met de *mensaap*. Zij beschuldigt hen van de (*voor ons*) afschuwelijke misdaad van geslachtelijke gemeenschap met zogenaamde 'dieren', waardoor ze een werkelijk aapachtige soort, die nu is uitgestorven, hebben voortgebracht. Natuurlijk zal, evenals in de kwestie van de spontane voortplanting - waarin de esoterische wetenschap gelooft en die zij leert - de mogelijkheid van zo'n kruising tussen de mens en een of andere diersoort worden ontkend. Maar afgezien van de overweging dat, zoals al werd opgemerkt, in die oude tijden noch de menselijke Atlantische reuzen, noch ook de 'dieren' de fysiologisch volmaakte mensen en zoogdieren waren die wij nu kennen, zijn de hedendaagse ideeën over dit onderwerp - die van de fysiologen inbegrepen - te onzeker en te veranderlijk om hen in staat te stellen een dergelijk feit *a priori* absoluut te ontkennen.

Bij het nauwkeurig bestuderen van de Toelichtingen kan de gedachte opkomen dat het 'wezen' waar de pas '*geïncarneerde*' gemeenschap mee had, een 'dier' werd genoemd, niet omdat het geen mens was, maar eerder omdat het fysiek en mentaal zoveel afweek van de meer volmaakte rassen, die zich in een vroegere periode fysiologisch hadden ontwikkeld. Denk aan Stanza VII en aan wat in het eerste vers ervan (vers 24) wordt gezegd: dat toen de 'zonen van wijsheid' de eerste keer verschenen om te incarneren, enkelen van hen volledig incarneerden, anderen alleen *een vonk* in de vormen projecteerden, terwijl het *vullen* en vervolmaken van sommige schaduwen werd uitgesteld tot het vierde Ras. De rassen die 'van kennis bleven verstoken' of die 'verstandeloos' waren gelaten, bleven zoals zij waren, zelfs na de natuurlijke scheiding van de geslachten. Zij bezondigden zich aan de eerste kruisingen, om zo te zeggen, en brachten monsters voort; en uit hun afstammelingen kozen de Atlantiërs hun vrouwen. Adam en Eva werden verondersteld met Kaïn en Abel het enige *menselijke* gezin op aarde te zijn. Toch vernemen we dat Kaïn naar het land van Nod ging en daar een vrouw nam. Blijkbaar vond men dat slechts één ras volmaakt genoeg was om menselijk te worden genoemd; en zelfs in onze eigen tijd geloven sommige Britten in hun arrogantie stellig dat elke andere mensenfamilie - vooral de donkere Indiërs - een *inferieur* ras is, terwijl de Singalezen de Veddha's van hun jungles als niet meer dan *sprekende dieren* beschouwen. Bovendien zijn er natuuronderzoekers die serieus hebben overwogen of sommige wilde stammen - zoals bijvoorbeeld de Bosjesmannen - wel als *mensen* zijn te beschouwen. De Toelichting, die de soort (of ras) dieren, 'mooi om te zien', omschrijft als tweevoetig, zegt: '*Zij hadden de menselijke vorm, maar hun onderste ledematen waren vanaf het middel bedekt met haar.*' Vandaar misschien het ras van de *saters*.

Als er twee miljoen jaar geleden mensen bestonden, moeten ze - evenals de dieren - fysisch en anatomisch veel hebben verschild van wat ze zijn geworden; en ze stonden toen dicht bij het type van het zuivere zoogdier dan nu. In ieder geval vernemen we dat de dieren zich pas sinds het verschijnen *op deze aarde* van het Atlantische ras uitsluitend onderling voortplanten, d.i. overeenkomstig geslacht en soort. Zoals door de schrijver van dat knappe boek, '*Modern Science and Modern Thought*', wordt aangetoond, schijnt dit denkbeeld van de weigering om gemeenschap te hebben met andere soorten, of dat steriliteit het enige gevolg van zo'n gemeenschap is, zelfs nu 'eerder een oppervlakkige gevolgtrekking dan een absolute wet' te zijn. Hij toont aan dat 'verschillende soorten inderdaad vaak onderling paren, zoals in het bekende geval van het paard en de ezel. Het is waar dat in dit geval het muilnier onvruchtbaar is . . . maar deze regel is niet algemeen en kort geleden is een nieuw mengras, dat van de leporiden of haas-konijnen, gecreëerd dat inderdaad vruchtbaar is'. De nakomelingen van de wolf en de hond worden ook genoemd, evenals die van verschillende andere huisdieren (blz. 101); 'zoals vossen en nogmaals honden, en het hedendaagse Zwitserse vee, waarvan Rutimeyer heeft aangetoond dat het afstamt van drie verschillende soorten fossiele runderen, de *bos primigenius*, *bos longifrons* en *bos frontosus*'. Toch bevatten *enkele van die soorten, zoals de familie van de apen, die wat lichaamsbouw betreft zo duidelijk op de mens lijken*, zoals men ons vertelt, 'talrijke vertakkingen, die in elkaar overgaan, maar waarvan de uitersten meer van elkaar verschillen dan de mens van de hoogste van de reeks apen' bijvoorbeeld de gorilla en de chimpansee (zie *Aanhangsel*).

Zo bevestigt de esoterische wetenschap niet alleen de opmerking van Darwin of zullen we zeggen die van Linnaeus? - *natura non facit saltum*, maar zou - als er enige kans bestond dat de werkelijke leer door iemand anders dan haar directe aanhangers zou worden aanvaard - de moderne evolutietheorie op meer dan één manier, zo niet geheel, met de feiten verzoenen, en ook met het feit dat de antropologen er absoluut niet in zijn geslaagd de 'ontbrekende schakel' in de geologische formaties van onze vierde Ronde te vinden.

We zullen elders aantonen dat de hedendaagse wetenschap, al is ze zich daarvan niet bewust, door wat ze

zelf erkent onze zaak bepleit en dat De Quatrefages volkomen gelijk heeft als hij in zijn laatste boek naar voren brengt dat het veel aannemelijker is dat de mensaap *de afstammeling van de mens* zal blijken te zijn, dan dat deze twee typen een gemeenschappelijke, denkbeeldige en onvindbare voorvader zouden hebben. Zo wordt de wijsheid van de samenstellers van de oude stanza's door tenminste één eminente geleerde bevestigd, en de occultist geeft er de voorkeur aan te geloven wat hij altijd al deed, namelijk:

'De mens was het eerste en hoogste (zoog)dier dat in deze (vierde-Ronde) schepping verscheen. Toen kwamen er nog grotere dieren; en tenslotte de mens zonder spraak, die op vier benen loopt.' Want *'de rakshasa's* (reuzendemonen) *en daitya's* (titanen) *van het 'witte dvipa'* (continent) *bedierven zijn* (van de mens zonder spraak) *voorouders'*. (Toelichting.)

Verder zijn er, zoals wij zien, antropologen die de oorsprong van de mens hebben nagegaan tot in een zodanig tijdperk, dat de schijnbare barrière tussen de chronologieën van de hedendaagse wetenschap en de archaische leer voor een groot deel verdwijnt. Het is waar dat Engelse geleerden zich in het algemeen niet lieten vastleggen door de hypothese dat er zelfs in het Tertiair mensen zouden zijn geweest. Zij allen meten de ouderdom van Homo primigenius naar hun eigen inzichten en vooroordelen. Huxley durft het inderdaad aan om over de mogelijkheid van een mens in het Pliocene of Mioceen te speculeren. Prof. Seeman en Grant Allen hebben zijn komst in het Eoceen geplaatst, maar in het algemeen zijn Engelse geleerden van oordeel dat we niet met zekerheid verder terug kunnen gaan dan het Kwartair. Helaas wordt het al te voorzichtige voorbehoud van de laatstgenoemden niet door de feiten gesteund. De Franse school van de antropologie, die haar opvattingen baseert op de ontdekkingen van de abbé Bourgeois, Capellini en anderen, heeft bijna zonder uitzondering de lering aanvaard dat de sporen van onze voorouders beslist in het Mioceen zijn te vinden, terwijl De Quatrefages nu neigt tot de stelling dat er in het Secundair mensen bestonden. Later zullen we dergelijke schattingen vergelijken met de getallen die worden gegeven in de brahmaanse exoterische boeken, en die de esoterische leer benaderen.

(d) ... *Toen 'werkte het derde oog niet langer'*, zegt de stanza, omdat de MENS te diep was gezonken in het slijk van de stof.

Wat is de betekenis van deze vreemde en geheimzinnige uitspraak in vers 42 over het 'derde oog van het derde Ras dat was gestorven en niet meer werkte'?

Wij moeten nu in verband met zowel dit punt als enkele andere, nog enige occulte leringen geven. De geschiedenis van het derde en het vierde Ras moet worden aangevuld, om wat meer licht te werpen op de ontwikkeling van onze huidige mensheid en om aan te tonen hoe de vermogens die door occulte oefening tot activiteit worden gebracht, de mens terugbrengen naar de plaats die hij tevoren innam met betrekking tot geestelijke waarneming en bewustzijn. Maar eerst moet het verschijnsel van het derde oog worden verklaard.

Noten:

1. Er zijn critici die geneigd zijn aan het bestaan van Tertullianus te twifelen, omdat zij er geen bewijs van vinden, behalve in de geschriften van Eusebius, 'de waarheidlievende'.
2. En dat ondanks het formele verbod van het grote kerkconcilie van Elyrus in 303 n.Chr., toen werd verklaard dat 'de vorm van God, die onstoffelijk en onzichtbaar is, niet zal worden beperkt door gestalte of vorm'. In 692 had ook het concilie van Constantinopel verboden 'Jezus *als een lam* af te beelden of voor te stellen' en ook 'om te knielen in gebed, omdat dit een daad van afgodendienst is'. Maar het concilie van Nicaea (787) bracht deze afgodendienst terug, terwijl dat van Rome (883) Johannes, de patriarch van Constantinopel, excommuniceerde, omdat hij zich een openlijke tegenstander van beeldenverering toonde.
3. Ch. Gould schrijft in zijn *'Mythical Monsters'* op blz. 212 bij het behandelen van de Chinese draak en de literatuur van China: 'Haar mythologieën, geschiedenis, religies, volksverhalen en spreekwoorden staan vol verwijzingen naar een geheimzinnig wezen *dat een stoffelijke natuur en geestelijke eigenschappen heeft*. Met een aangenomen vorm en met het bovennatuurlijke vermogen die af te werpen om andere vormen aan te nemen, is hij in staat het weer te beïnvloeden en naar verkiezing droogten of vruchtbaar makende regen voort te brengen, stormen te laten opsteken en deze te doen bedaren. Men zou boekdelen kunnen volschrijven met de verspreid voorkomende legenden die over dit onderwerp in overvloed zijn te vinden ...'

Dit 'geheimzinnige wezen' is de *mythische* draak, d.i. het symbool van de *historische*, werkelijke adept, meester en leraar in de occulte wetenschappen van de oudheid. Elders is al verklaard dat de grote

'magiërs' van het vierde en het vijfde Ras meestal de 'slangen' en de 'draken' werden genoemd, naar hun voorouders. Zij behoorden allen tot de hiërarchie van de zogenaamde 'vurige draken van wijsheid', de Dhyan-Chohans, die in het algemeen overeenkomen met de agnishvatta pitri's, de maruts en rudra's, als nakomelingen van Rudra, hun vader, die wordt vereenzelvigd met de god van het vuur. In de tekst wordt hierover meer gezegd. Clemens, een ingewijde neoplatonist, kende natuurlijk de oorsprong van het woord 'draak', en wist waarom de ingewijde adepten zo werden genoemd, want hij kende het geheim van *Agathodaemon*, de Christus, de slang met de zeven klinkers van de gnostici. Hij wist dat het dogma van zijn nieuwe geloof de transformatie vereiste van alle *rivalen* van Jehova, de engelen, die werden verondersteld tegen die Elohim in opstand te zijn gekomen, evenals de Titan-Prometheus in opstand kwam tegen Zeus, de overweldiger van het koninkrijk van zijn vader; en dat 'draak' de mystieke benaming was van de 'zonen van wijsheid'; uit deze kennis kwam zijn even wrede als willekeurige definitie voort, nl. 'slangen en reuzen betekenen *demonen*', d.w.z. niet 'geesten', maar *duivels*, in het taalgebruik van de kerk.

4. 'Wat zou u zeggen op onze bewering dat de Chinezen - ik spreek over de echte Chinees uit het binnenland, niet over het mengras tussen het vierde en het vijfde Ras dat nu overweegt, de oorspronkelijke bewoners die als onvermengd volk geheel behoren tot de hoogste en laatste tak van het vierde Ras - hun hoogste beschaving bereikten toen het vijfde nauwelijks in Azië was verschenen' (*Esoteric Buddhism*, blz. 67). En deze enkele Chinezen uit het binnenland zijn allen erg lang. Als men over de oudste handschriften in de Lolo-taal (van de oorspronkelijke bewoners van China) kon beschikken en deze juist kon vertalen, dan zouden er veel bewijsstukken van onschatbare waarde worden gevonden. Maar ze zijn even zeldzaam als hun taal onbegrijpelijk is. Tot dusver hebben slechts een of twee Europese archeologen zulke onschatbare boeken kunnen bemachtigen.
5. Denk aan dezelfde bewering in het Boek van Henoch, en ook aan de ladder die door Jakob in zijn droom werd gezien. De 'twee werelden' betekenen natuurlijk de 'twee gebieden van bewustzijn en Zijn'. Een ziener kan in verbinding treden met wezens van een hoger gebied dan de aarde, zonder zijn leunstoel te verlaten.
6. Zie boven, de *Toelichting* op de vier Rassen - en op de 'zonen van wil en yoga', de onbevleete nakomelingen van het androgyne derde Ras.
7. In de Kabbala is het uitspreken van de *onuitsprekelijke* naam van vier letters 'een allergeheimst mysterie' - 'een geheim van geheimen'.
8. Wij keren nog eens terug tot het belangrijkste onderwerp in de archaïsche kosmogonie. Zelfs in de Noorse legenden, in de heilige boekrollen over de godin Saga, vinden wij Loki, de bloedbroeder van Odin (zoals Typhon, Ahriman en anderen de broeders van Osiris en Ormazd zijn), die pas later slecht wordt, als hij te lang met de mensen is omgegaan. Evenals alle andere vuur- of lichtgoden - want vuur brandt en vernietigt evengoed als het verwarmt en leven geeft - werd hij tenslotte aanvaard in de vernietigende betekenis van 'vuur'. De naam *Loki*, zo vernemen wij (*Asgard and the Gods*, blz. 250), is afgeleid van het oude woord 'liechan', verlichten. Het woord heeft dus dezelfde oorsprong als het Latijnse 'lux, licht'. Daarom is *Loki* dezelfde als Lucifer (lichtbrenger). Deze titel, die aan de vorst van de duisternis wordt gegeven, is heel suggestief en is op zichzelf een *verdediging* tegen theologische laster. Maar *Loki* is nog nauwer verwant aan Prometheus, omdat hij geketend aan een scherpe rots wordt afgebeeld, terwijl Lucifer, die wordt vereenzelvigd met satan, in de hel was geketend; een omstandigheid echter die geen van beiden verhinderde om in alle vrijheid op aarde te handelen, als we de theologische paradox volledig aanvaardden. In de vroege Scandinavische theogonie is *Loki* in het begin van de tijd een weldadige, edelmoedige en machtige god en het beginsel van het goede, niet van het kwade.
9. De Griekse mythe waarvan wij enige bladzijden eerder melding maakten, nl. de verminging van *Ouranos* door zijn zoon *Kronos* in de Griekse theogonie, verwijst naar deze diefstal door de Zoon van de Aarde en de Hemelen van het *goddelijke scheppende vuur*. Zoals *Ouranos*, de personificatie van de hemelse machten, moet ophouden met scheppen (hij wordt door *Kronos*, de god *in de tijd*, impotent gemaakt), zo regelt in de Egyptische kosmogonie Thot, de god van de wijsheid, deze strijd tussen Horus en Set; de laatstgenoemde wordt door Horus evenzo behandeld als *Ouranos* door *Kronos* (zie '*Dodenboek*', hfst. XVII, v. 26). In het Babylonische verhaal is het de god Zu, die 'de vader van de goden' berooft van *umsimi* - het ideële scheppende orgaan, niet de *kroon* (!), zoals G. Smith dacht (zie blz. 115 en 116, *Chaldean Account of Genesis*). Want in fragment K. 3454 (Brits Museum) staat heel duidelijk dat Zu, nadat hij de 'eerbiedwaardige van de hemel' van zijn *begeerte* had beroofd, de *umsimi* van de goden wegvoerde en daardoor de *teroti* (de macht) van alle andere goden verbrandde, en zo 'het zaad' van alle engelen beheerste' (15). Omdat de *umsimi* op de *zetel* van Bel was, kon hij moeilijk de 'kroon' zijn. Een

vierde versie staat in de bijbel. Cham is de Chaldeeuwse Zu, en beiden worden voor dezelfde allegorisch beschreven misdaad vervloekt.

10. Het legendarische bestaan van deze wezens heeft gediend als grondslag voor de rabbijnse Lilith en wat degenen die in de bijbel geloven, de 'vóór-zondvloed' vrouwen zouden noemen, en de kabbalisten de vóór-adamitische rassen. Ze zijn geen verzinsel - dat staat vast, hoe fantastisch de latere wildgroei in verhalen ook mag zijn.

De rassen met het 'derde oog'

Het onderwerp is zo ongebruikelijk, de gevolgde paden zo ingewikkeld, zo vol gevaarlijke valkuilen die door vijandige theorieën en kritiek zijn gegraven, dat men elke stap die men neemt, goed moet beredeneren. Terwijl wij het zoeklicht dat esoterie wordt genoemd, richten op bijna elke centimeter van het occulte terrein dat wij bestrijken, moeten we ook zijn lens gebruiken om de gebieden die door de exacte wetenschap worden onderzocht, sterker te belichten; dit niet alleen om beide tegenover elkaar te stellen, maar ook om onze opvatting te verdedigen.

Misschien zullen sommigen klagen dat er te weinig wordt gezegd over de stoffelijke, *menselijke* kant van de uitgestorven rassen, in deze geschiedenis over hun groei en ontwikkeling. Men zou ongetwijfeld veel meer kunnen zeggen, als niet alleen al de voorzichtigheid ons op de drempel van elke nieuwe onthulling liet aarzelen. We geven hier wat op grond van de ontdekkingen van de hedendaagse wetenschap mogelijk is en waarnaar deze verwijst; alles waarover de exacte wetenschap niets weet en waarover deze niet in staat is zich gedachten te vormen – en wat ze daarom als feiten in de Natuur ontkent – wordt achtergehouden.

Maar zelfs beweringen als deze – bijv. dat de mens de eerste van alle zoogdieren was; dat de mens de indirecte voorouder van de aap is; dat hij in oude tijden een soort cycloop was – zal men bestrijden. Toch zullen de geleerden nooit kunnen bewijzen *dat het niet zo was* – behalve tot hun eigen tevredenheid. Ook kunnen zij niet toegeven dat de eerste twee mensenrassen te etherisch en schimachtig in hun bouw, organisme en *vorm* waren om zelfs stoffelijke mensen te worden genoemd. Want als zij dat wel doen, zal men ontdekken dat dit een van de redenen is waarom men niet kan verwachten dat hun overblijfselen ooit met andere fossielen zullen worden opgegraven. Niettemin houden wij dit alles vol. De mens was om zo te zeggen de voorraadschuur van *alle levenszaden* voor deze Ronde, zowel plantaardige als dierlijke². Evenals En-Soph 'één is, *ondanks de ontelbare vormen die in hem zijn* (Zohar, i, 21a), is de mens op aarde de microkosmos van de macrokosmos. 'Zodra de mens verscheen, was alles volledig . . . want alles is in de mens begrepen. *Hij verenigt alle vormen in zich* (Ibid, iii, 48a). 'Het mysterie van de *aardse mens* volgt het mysterie van de *hemelse mens*' (ii, 76a). De menselijke vorm – zo genoemd omdat deze het voertuig is (in welke gedaante ook) van de *goddelijke mens* – is, zoals door de schrijver van 'Esoteric Studies'³ zo intuïtief wordt opgemerkt, het *nieuwe type* aan het begin van elke Ronde, 'omdat de mens nooit kan worden, en dus nooit *is*, gemanifesteerd in een vorm die in wezen tot het dierenrijk behoort'. De schrijver vervolgt: 'Hij heeft nooit deel van dat rijk uitgemaakt. Afgeleid, alleen afgeleid, van de hoogst ontwikkelde klasse van het dierenrijk, moet een nieuwe menselijke vorm altijd het *nieuwe type* van de cyclus zijn geweest. De menselijke vorm van de ene ring (?) wordt, zoals ik me voorstel, de afgeworpen kleding van de volgende; en deze wordt dan in gebruik genomen door de hoogste orde in het lager staande en onderhorige rijk.'

Als deze gedachte betekent wat wij eronder verstaan – want de 'ringen' waarover wordt gesproken, stichten enige verwarring – dan is het de juiste esoterische lering. Nadat de mens in het eerste begin en aan het hoofd van het waarnemende en bewuste leven was verschenen, werd hij (de astrale mens of de 'ziel', want de Zohar, die de archaïsche lering herhaalt, zegt duidelijk dat 'de *werkelijke mens* de ziel is en dat zijn stoffelijke vorm geen deel van hem is') de levende en bezielde ^{EENHEID}, waarvan de 'afgeworpen kleding' de vorm van elk dierlijk leven in deze Ronde bepaalde⁴.

Zo 'schiep' hij, zonder zich daarvan bewust te zijn, eeuwenlang de insecten, reptielen, vogels en andere dieren uit zijn overblijfselen uit de derde en de vierde Ronde. Hetzelfde denkbeeld en dezelfde leer worden even duidelijk gegeven in de *Vendidad* van de Mazdeeërs als in de Chaldeeëse en Mozaïsche allegorie van de ark, die alle de nationale versies vormen van de oorspronkelijke legende die in de hindoe geschriften wordt gegeven. Men vindt deze in de allegorie van Vaivasvata Manu en *zijn* ark met de zeven rishi's, evenals in die van de rishi's, die elk worden voorgesteld als de vader en voorvader van bepaalde omschreven dieren, reptielen en zelfs monsters. (Zie *Vishnu* en andere *Purana's*.) Open de mazdeïsche *Vendidad*, bij Fargard ii, vers 27 (73) en lees het bevel van Ormazd aan Yima, een aardgeest die de drie rassen symboliseert, nadat hij hem had bevolen een *vara* ('een omsloten ruimte', een *argha* of voertuig) te bouwen.

'Daarin (in de *vara*) zult u *de zaden van de mannen en vrouwen* brengen, van de grootste, beste en mooiste soorten op deze aarde; daarin zult u de zaden van alle soorten vee brengen', enz., en v. 28 (74) . . . 'al die zaden zult u brengen, twee van elke soort, *om daar onuitputtelijk te worden bewaard, zolang die mensen in de vara zullen blijven*'. Die 'mensen' in de 'vara' zijn de 'voorouders', de hemelse mensen of Dhyani's, de toekomstige *ego's* aan wie is opgedragen de mensheid te bezielen. Want 'vara' of de 'ark' (of nogmaals het voertuig) betekent eenvoudig de ^{MENS}. Vers 30 zegt: . . . 'U zult de vara verzegelen (na die met de zaden te hebben gevuld) en u zult een deur maken en een *venster dat uit zichzelf van binnen schijnt*', en dat is de ziel. En wanneer Yima aan Ahura Mazda vraagt hoe hij het moet aanpakken om die *vara* te maken, krijgt hij als antwoord: 'Breek de aarde . . . en

kneed die met uw handen, zoals de pottenbakker als hij zijn klei kneedt' (31).

De Egyptische god met de ramskop maakt de mens van klei op een pottenbakkerswiel en in Genesis vormen de Elohim hem uit hetzelfde materiaal.

Als men de 'maker van de stoffelijke wereld' (Ahura Mazda) verder vraagt wat 'aan de *vara* die Yima maakte' licht moet geven, dan antwoordt hij dat 'er *ongeschapen* en *geschapen* lichten zijn' en dat men 'daar' (in Airyana Vaego, waar de *vara* is gebouwd) 'de sterren, de maan en de zon maar eenmaal (per jaar) ziet op- en ondergaan', en dat een jaar slechts als een dag (en een nacht) schijnt; een duidelijke verwijzing naar het 'land van de goden' of de (huidige) poolgebieden. Bovendien bevat dit vers nog een andere aanwijzing: een duidelijke zinspel op de 'ongeschapen lichten' die de mens innerlijk verlichten - zijn beginselen. Anders zou er geen zin of redelijkheid zijn te ontdekken in het antwoord van Ahura Mazda (v. 40), dat direct wordt gevolgd door vers 41, dat zegt dat 'elk veertigste jaar er bij elk paar (hermafrodit) *twee worden geboren, een man en vrouw*', waarbij dit laatste een duidelijke echo is van de Geheime Leer, van een stanza die luidt:

'Na het verstrijken van telkens veertig (jaarlijkse) zonnen, aan het einde van elke veertigste dag, wordt de dubbele tot vier; mannelijk en vrouwelijk in één, in de eerste en tweede en de derde . . .'

Dit is duidelijk, omdat 'elke zon' een heel jaar betekent, dat toen uit één dag bestond, zoals die nu binnen de poolcirkel uit zes maanden bestaat. Volgens de oude leer verandert de aardas geleidelijk haar helling ten opzichte van de ecliptica, en in het bedoelde tijdperk was deze helling zó, dat een pooldag een hele omloop van de aarde om de zon duurde, waarna een soort schemering van heel korte duur optrad; dan nam het poolland zijn ligging direct onder de zonnestralen weer in. Dit is misschien in strijd met de sterrenkunde zoals die nu wordt onderwezen en begrepen: maar wie kan zeggen dat veranderingen in de beweging van de aarde, die nu niet plaatsvinden, niet miljoenen jaren geleden wel optraden?

Wij keren nog eens terug tot de bewering dat *vara* de ^{MENS} van de vierde Ronde betekent, en ook de aarde van die tijd, de maan en als men wil zelfs de ark van Noach - dit blijkt ook uit de dialoog tussen Ahura Mazda en Zarathoestra. Wanneer deze laatste dus vraagt:

V.42. 'O, maker van de stoffelijke wereld, gij heilige! Wie bracht de wet van Mazda in de *vara* die Yima maakte?'

'Toen antwoordde Ahura Mazda: 'Het was de vogel Karshipta, o heilige Zarathoestra.' . . .'

'De vogel Karshipta woont in de hemelen; als hij op aarde leefde, zou hij de koning van de vogels zijn. Hij bracht de wet in de *vara* van Yima en hij reciteert de Avesta *in de taal van de vogels*.' (*Bund.* xix en xxiv.)

Dit is weer een allegorie en een symbool dat alleen door de oriëntalisten verkeerd wordt begrepen; die zien in deze vogel 'een incarnatie van de bliksem', en zeggen dat zijn lied 'vaak werd opgevat als een uitspraak van een god en een openbaring', en wat al niet meer. Karshipta is de menselijke denk-ziel en de godheid daarvan, die bij de oude magiërs werd gesymboliseerd door een vogel, en bij de Grieken door een vlinder. Zodra Karshipta de *vara* of mens was binnengetreten, begreep hij de wet van Mazda of de goddelijke wijsheid. In het 'Book of Concealed Mystery' wordt over de boom, die de boom van kennis van goed en kwaad is, gezegd: 'In zijn takken (van de boom) wonen de vogels en bouwen zij hun nesten', of hebben *de zielen* en de engelen hun plaats! Daarom was de boom bij de kabbalisten een soortgelijk symbool. 'Vogel' was een Chaldeeus, en werd later een Hebreeus synoniem en symbool voor engel, een ziel, een geest of deva; en het 'vogelnest' was bij beiden de hemel, en is in de *Zohar* de schoot van God. De volmaakte messias treedt Eden binnen 'op de plaats die het vogelnest wordt genoemd' (*Zohar*, ii, 8b). 'Zoals een vogel die van zijn nest vliegt, en dat is de ziel van wie de shekinah (goddelijke wijsheid of genade) zich niet verwijdt' (*Zohar*, iii, 278a; Qabbalah van Myer, 217). 'Het nest van de eeuwige vogel, van wie het klapwieken leven voortbrengt, is grenzeloze ruimte', zegt de Toelichting, die Hansa, de vogel van de wijsheid betreft.

Adam Kadmon is de boom (van de sephiroth) en hij wordt esoterisch de 'boom van kennis van goed en kwaad'. En die 'boom heeft om zich heen zeven zuilen (zeven pilaren) van de wereld, of *bestuurders*'; dezelfde '*voorouders*' of '*sephiroth*' die weer 'werkzaam zijn door middel van de respectievelijke orden van engelen in de sferen van de zeven planeten', enz.; een van die orden verwekt reuzen (*nephilim*) op aarde.

De hele oudheid, de heidense en de christelijke, geloofde dat de eerste mensheid een ras van reuzen was. Opgravingen in Amerika, in grafheuvels en grotten, hebben al in op zichzelf staande gevallen groepen skeletten opgeleverd van negen en twaalf voet lang. Deze behoren tot stammen van het vroege vijfde Ras, waarvan de gemiddelde lengte nu is afgenomen tot vijf of zes voet. Maar we kunnen gemakkelijk geloven dat de titanen en cyclopen van voorheen werkelijk tot het vierde (Atlantische) Ras behoorden, en dat alle latere legenden en allegorieën die in de hindoe-Purana's en bij de Grieken Hesiodus en Homerus worden gevonden, waren gebaseerd op de vage herinneringen aan de werkelijke titanen - mensen met een bovenmenselijke geweldige lichaamskracht, die hen in staat stelde zich te verdedigen en stand te houden tegen de reusachtige monsters van het Secundair en het vroege Tertiair - en aan werkelijke cyclopen, drie-ogige stervelingen.

Opmerkelijke schrijvers hebben er vaak op gewezen dat de 'oorsprong van bijna elke volksmythe en legende

onveranderlijk in een natuurfeit is terug te vinden'.

In deze fantastische scheppingen van een weelderig subjectivisme is er altijd een element van objectiviteit en werkelijkheid. De verbeelding van de massa, hoe wanordelijk en slecht beheerst deze ook is, kon nooit zoveel monsterlijke figuren, zo'n rijkdom aan buitengewone verhalen *uit het niets* hebben verzonnen en voortgebracht, als zij niet als kern daarvan die zwevende, duistere en vage herinneringen had gehad, die de gebroken schakels van de keten van de tijd verenigen om daarmee de geheimzinnige droomachtige grondslag van ons collectieve bewustzijn te vormen⁹.

In latere hoofdstukken zullen wij bewijsmateriaal voor het bestaan van de cyclopen – een ras van reuzen – aanvoeren, dat aanwezig is in de cyclopische overblijfselen, zoals deze nog steeds worden genoemd. Een aanwijzing dat, tijdens zijn evolutie en vóór de uiteindelijke aanpassing van het menselijke organisme – dat pas in het vijfde Ras volmaakt en symmetrisch werd – het vroege vierde Ras drie-ogig kan zijn geweest, zonder noodzakelijk het derde oog in het midden van het voorhoofd te hebben, zoals de legendarische cyclopen, wordt ook door de wetenschap verschaft.

Deze bewering is geen veronderstelling of mogelijkheid, maar eenvoudig *een fase van de wet van de groei*, kortom *een bewezen feit* voor de occultisten, die geloven dat geestelijke en psychische *involutie* parallel verloopt met stoffelijke *evolutie*, dat de *innerlijke* zintuigen – die de eerste mensenrassen waren aangeboren – tijdens de groei van de rassen en de stoffelijke ontwikkeling van de uiterlijke zintuigen verschrompelden; dit geldt ook voor de onderzoeker van de esoterische symboliek. Zij begrijpen de betekenis van deze passage in de *Toelichtingen*, die zegt:

'Er waren vierarmige menselijke wezens in die oude tijden van de man-vrouwen (hermafrodieten); met één hoofd, maar toch drie ogen. Zij konden vóór en achter zich zien¹⁰. Een KALPA later (na de scheiding van de geslachten), toen de mensen in de stof waren gevallen, werd hun geestelijke blik vaag; en tegelijk begon het derde oog zijn kracht te verliezen . . . Toen het vierde (Ras) de middelbare leeftijd had bereikt, moest het innerlijke gezichtsvermogen met kunstmatige middelen worden opgewekt en verkregen, en de oude wijzen kenden het proces daarvan¹¹. . . Het derde oog VERSTEENDE¹² eveneens geleidelijk en verdween al snel. Degenen met het dubbele gezicht werden mensen met één gezicht, en het oog werd diep in het hoofd teruggetrokken en is nu onder het haar verborgen. Tijdens de werkzaamheid van de innerlijke mens (tijdens trances en geestelijke visioenen) zwelt het oog op en zet het uit. De arhat ziet en voelt het en laat zijn handeling daardoor leiden. . . . De onbevleete lanoo (leerling, chela) hoeft geen gevaar te vrezen; hij die niet zijn zuiverheid bewaart (die niet kuis is), zal geen hulp ontvangen van het 'deva-oog'.

Helaas niet. Het 'deva-oog' bestaat voor de meerderheid van de mensheid niet meer. Het *derde oog is dood*, en werkt niet langer; maar het heeft een bewijs voor zijn bestaan achtergelaten. Dit bewijs is nu de PIJNAPPELKLIER. Wat de 'vierarmige' mensen betreft, zij worden de prototypen van de vierarmige hindoegoden, zoals in een eerdere voetnoot werd aangetoond.

Het mysterie van het menselijke oog is zo groot, dat sommige geleerden werden gedwongen hun toevlucht te nemen tot occulte verklaringen bij hun vergeefse pogingen alle moeilijkheden die betrekking hebben op de werking ervan, uit te leggen en te verklaren. De ontwikkeling van het *menselijke oog* geeft meer steun aan de occulte antropologie dan aan die van de materialistische fysiologen. 'De ogen van het menselijke embryo *groeien van binnen naar buiten*' uit de hersenen, in plaats van deel uit te maken van de huid, zoals bij insecten en de inktvis. Professor Lankester, die de hersenen een vreemde plaats voor het oog vindt en probeert het verschijnsel op *darwinistische manier* te verklaren, oppert de merkwaardige gedachte dat 'onze' eerste gewervelde voorvader een *doorzichtig* wezen was en dat de plaats van het oog er daarom voor hem niet toe deed! En dus was de mens ooit eens 'een doorzichtig wezen', zo leert men ons, en daarom gaat onze theorie op. Maar hoe is de hypothese van Lankester te rijmen met het standpunt van Haeckel, dat het oog van gewervelde dieren ontstond door veranderingen *in de opperhuid*? Als het oog *van binnenuit* kwam, hoort die theorie in de prullenbak. De embryologie schijnt dit te bewijzen. Bovendien wordt de merkwaardige gedachte – of zullen we zeggen erkenning? – van professor Lankester misschien noodzakelijk gemaakt door de eisen van de evolutietheorie. Het occultisme met zijn leer van de geleidelijke ontwikkeling 'VAN BINNEN NAAR BUITEN' van de zintuigen uit astrale prototypen, is veel bevredigender. Het *derde oog heeft zich naar binnen teruggetrokken* toen zijn taak was afgelopen – weer een punt in het voordeel van het occultisme.

Zo wordt de allegorische uitdrukking van de hindoemystici, als zij spreken over het 'oog van Siva', de *tri-lochana* ('drie-ogige'), gerechtvaardigd en vindt deze haar bestaansreden – terwijl het overbrengen van de pijnappelklier (eens dat 'derde oog') naar het voorhoofd een exoterische vrijheid is. Dit werpt ook licht op het – voor sommigen onbegrijpelijke – mysterie van het verband tussen *abnormaal* of geestelijk zienschap en de fysiologische zuiverheid van de ziener. Men vraagt dikwijls: 'Waarom moeten celibaat en kuisheid een *sine qua*

non en een voorwaarde zijn voor het ware *chelaschap* of voor de ontwikkeling van psychische en occulte krachten.' Het antwoord vindt men in de Toelichting. Wanneer wij vernemen dat het 'derde oog' eens een fysiologisch orgaan was, en dat het later, tengevolge van het geleidelijke verdwijnen van de spiritualiteit en het toenemen van de stoffelijkheid (toen de geestelijke natuur werd uitgedoofd door de stoffelijke), een verschrompeld orgaan werd, dat door de fysiologen even weinig wordt begrepen als de milt - wanneer we dit alles vernemen, zal het verband duidelijk worden. Tijdens het menselijke leven vormt de werkzaamheid van onze fysiologische zintuigen de grootste hindernis op de weg naar geestelijke ontwikkeling, en vooral naar het verkrijgen van *yoga*-krachten. Omdat seksuele werkzaamheid door wisselwerking in nauw verband staat met het ruggenmerg en de grijze hersenstof, is het nutteloos enige nadere uitleg te geven. Natuurlijk veroorzaken de normale en abnormale toestand van de hersenen en de mate van werkzaamheid in de *medulla oblongata* een krachtige reactie op de pijnappelklier, want tengevolge van het aantal 'centra' in dat gebied, dat verreweg de grote meerderheid van de fysiologische werkingen van de dierlijke huishouding beheerst, en ook tengevolge van het dicht bij elkaar liggen van de twee, moet er wel een heel krachtige 'inductieve' werking door de *medulla* op de pijnappelklier worden uitgeoefend.

Dit alles is heel duidelijk voor de occultist, maar erg vaag voor de gewone lezer. Aan de laatste moet daarom de mogelijkheid duidelijk worden gemaakt van een drie-ogige mens in de natuur, in die tijden toen zijn vorming nog in een betrekkelijk chaotische toestand verkeerde. Zo'n mogelijkheid kan in de eerste plaats uit anatomische en zoölogische kennis worden afgeleid; verder kan deze berusten op de veronderstellingen van de materialistische wetenschap zelf.

Op gezag van de wetenschap en van bewijsmateriaal dat deze keer niet alleen maar een verzinsel van theoretische speculatie is, wordt beweerd dat veel dieren - vooral behorende tot de lagere orden van gewervelden - een derde oog hebben, dat nu is verschrompeld, maar dat oorspronkelijk werkzaam moet zijn geweest¹⁴. De soort *Hatteria*, een hagedis van de orde van de *Lacertilia*, die onlangs in Nieuw-Zeeland (*let wel, een deel van het zogenaamde oude Lemurië*) werd ontdekt, vertoont deze eigenaardigheid op een buitengewone manier; en niet alleen de *Hatteria punctata*, maar ook het kameleon, bepaalde reptielen en zelfs vissen. Men dacht eerst dat het slechts een verlenging van de hersenen was, die eindigde met een klein uitsteeksel, epifyse genaamd, een beentje dat van het hoofdbeen is gescheiden door kraakbeen en dat in elk dier wordt aangetroffen. Maar al snel ontdekte men dat het meer betekende. Het bood - zoals de ontwikkeling en de anatomische structuur ervan aantoonde - zo'n grote analogie met de structuur van het oog, dat het onmogelijk bleek er iets anders in te zien. Er waren en er zijn paleontologen die er tot op heden van zijn overtuigd dat dit 'derde oog' oorspronkelijk gefunctioneerd, en zij hebben beslist gelijk. Want in *Anatomy* (Deel II, negende druk, blz. 830-851. 'Thalamencephalon, tussenhersenen) zegt Quain over de pijnappelklier:

'Uit dit gedeelte, dat aanvankelijk het hele en vervolgens het achterste deel van het primaire voorste hersenblaasje vormt, worden in het eerste tijdperk de oogblaasjes ontwikkeld en aan het voorste gedeelte worden de hersenhelften en bijbehorende delen gevormd. De *thalamus opticus* aan elke kant ontstaat door zijdelingse verdikking van de medullaire wand, terwijl de tussenruimte, naar de basis afdalend, de holte van het derde ventrikel met haar verlenging in het infundibulum vormt. De grijze commissuur strekt zich daarna dwars over de ventrikelholte uit . . . Het achterste gedeelte van het dak wordt door een merkwaardig, later te beschrijven, proces ontwikkeld tot de pijnappelklier, die aan elke kant door haar steeltjes blijft verbonden met de *thalamus*, en hierachter wordt een dwarsband gevormd als achterste commissuur.'

'De *lamina terminalis* (*lamina cinerea*) sluit vervolgens het derde ventrikel aan de voorkant; daaronder vormt de optische commissuur de bodem van het ventrikel en verder naar achteren daalt het infundibulum af om in de *sella turcica* te worden verenigd met het weefsel dat grenst aan de achterste kwab van de hypofyse.'

'De twee *optische thalami* die uit het achterste en buitenste deel van het voorste blaasje zijn gevormd, bestaan eerst uit een enkele holle zak zenuwstof, waarvan de holte aan de voorkant aan elke kant in verbinding staat met die van de tot ontwikkeling komende hersenhelften, en aan de achterkant met die van het middelste hersenblaasje (*corpora quadrigemina*). Door toenemende afzetting vanbinnen, achter, en aan de onder- en zijkanen worden de *thalami* echter al snel vast, en tegelijkertijd verschijnt er tussen hen bovenaan een kloof of opening en deze dringt door tot in de binnenholte, die openblijft aan de achterkant tegenover de ingang van de aqueductus sylvii. Deze kloof of opening is het *derde ventrikel*. Aan de achterkant blijven de twee *thalami* verenigd door de *achterste commissuur*, die men ongeveer aan het eind van de derde maand kan onderscheiden, en ook door de steeltjes van de pijnappelklier . . .'

'In een vroeg stadium kan men de *tractus optici* herkennen als holle verlengstukken van het buitenste gedeelte van de wand van de *thalami*, terwijl zij nog blaasvormig zijn. In de vierde maand zijn deze *tractus* duidelijk gevormd. Zij worden daarop achterwaarts verlengd, tot zij in verbinding komen met de *corpora quadrigemina*.'

'De vorming van de pijnappelklier en die van de hypofyse zijn enkele van de interessantste verschijnselen die in verband staan met de ontwikkeling van het *thalamencephalon*.'

Het bovenstaande is vooral interessant als men bedenkt dat de pijnappelklier zonder de ontwikkeling van het achterdeel van de hersenhelften naar achteren, volledig zichtbaar zou zijn als men de schedelwandbeenderen verwijdert. Het is ook heel belangwekkend het duidelijke verband op te merken tussen de (oorspronkelijk) holle optische tractus en de ogen ervóór, de pijnappelklier en haar steeltjes erachter, en van dit alles met de optische thalami. De recente ontdekkingen wat betreft het derde oog van de *Hatteria punctata* hebben dus grote betekenis voor de ontwikkelingsgeschiedenis van de menselijke zintuigen en voor de occulte beweringen in de tekst.

Het is bekend dat Descartes in de pijnappelklier de zetel van de ziel zag (en dit wordt nu ook als een verzinzel opgevat door diegenen die niet langer geloven in het bestaan van een onsterfelijk beginsel in de mens). Hoewel de ziel met elk deel van het lichaam is verbonden, zegt hij, is er één speciaal deel van het lichaam waarin zij haar functies meer in het bijzonder uitoefent dan in enig ander. En omdat noch het hart, noch de hersenen die 'speciale' plaats konden zijn, concludeerde hij dat het die kleine klier was die met de hersenen is verbonden, maar toch een werking heeft die daarvan onafhankelijk is, omdat zij gemakkelijk in een soort slingerende beweging kon worden gebracht '*door de levensgeesten*' die de holten van de schedel in alle richtingen *doorkruiserl*.

Hoe onwetenschappelijk dit in onze tijd van exacte kennis ook mag schijnen, Descartes kwam toch veel dichterbij de occulte waarheid dan welke Haeckel ook. Want de pijnappelklier is, zoals gezegd, veel meer verbonden met de ziel en de geest dan met de fysiologische zintuigen van de mens. Als de toonaangevende geleerden een flauw begrip hadden van de *werkelijke* processen die de evolutie-impuls gebruikt en van de spiraalvormige *kringloop* van deze grote wet, dan zouden zij *weten* in plaats van te raden; en zekerheid hebben over de toekomstige fysieke veranderingen van de menselijke soort door de kennis van vormen ervan uit het verleden. Dan zouden zij de onjuistheid en absurditeit inzien van hun hedendaagse 'blinde kracht' en mechanische natuurprocessen; als gevolg van zulke kennis zouden zij zich realiseren, bijvoorbeeld dat de genoemde pijnappelklier in deze fase van de cyclus voor *fysiek* gebruik wel buiten werking moet zijn. Als het derde 'oog' bij de mens nu is verschrompeld, dan bewijst dit dat het eens, evenals bij de lagere dieren, actief is geweest; want de natuur schept nooit de kleinste, de meest onbetekenende vorm zonder een bepaald doel of nut. Wij zeggen dat het een *actief* orgaan was in die fase van evolutie, waarin het geestelijke element in de mens de nauwelijks geboren intellectuele en psychische elementen overheerste. En terwijl de cyclus zijn loop naar beneden voortzette tot dat punt waarop de fysiologische zintuigen werden ontwikkeld door, en gelijke tred hielden met, de groei en de consolidatie van de stoffelijke mens, de eindeloze en ingewikkelde wederwaardigheden en lotgevallen van de zoölogische ontwikkeling, verschrompelde tenslotte dat middelste 'oog', samen met de eerste geestelijke en zuiver psychische eigenschappen van de mens. Het oog is de spiegel en ook het venster van de ziel, zegt de volkswijsheid⁶, en *vox populi vox dei*.

In het begin waren alle klassen en families van levende soorten hermafrodit en objectief één-ogig. Bij het dier - waarvan de vorm even etherisch (astraal) was als die van de mens, vóór de lichamen van beide hun rokken van vellen begonnen te evolueren, d.w.z. vóór ze *van binnen naar buiten* het dikke omhulsel van substantie of stof met zijn inwendige fysiologische mechanisme gingen ontwikkelen - was het derde oog oorspronkelijk, evenals bij de mens, het enige ziende orgaan. De twee stoffelijke ogen aan de voorkant ontwikkelden⁷ zich later zowel bij het dier als de mens, van wie het fysische gezichtsorgaan aan het begin van het derde Ras zich op dezelfde plaats bevond als dat van sommige blinde gewervelde dieren in onze tijd, nl. onder een ondoorzichtige huid⁸. Alleen zijn de stadia die het *derde* of oorspronkelijke oog in de mens en het dier doormaakt nu omgekeerd, omdat eerstgenoemde dat dierlijke *niet-rationele* stadium al in de derde Ronde heeft doorlopen en de zuiver dierlijke schepping een heel bewustzijnsgebied vóór is. Terwijl dus het 'cyclopische' oog bij de mens het orgaan van *geestelijk* zien was en nog steeds *is*, was het bij het dier dat van objectief zien. En toen dit oog zijn functie had vervuld, werd het in de loop van de stoffelijke evolutie van het eenvoudige tot het ingewikkelde, vervangen door twee ogen, en werd zo door de natuur opgeborgen en terzijde gesteld om in toekomstige eonen weer te worden gebruikt.

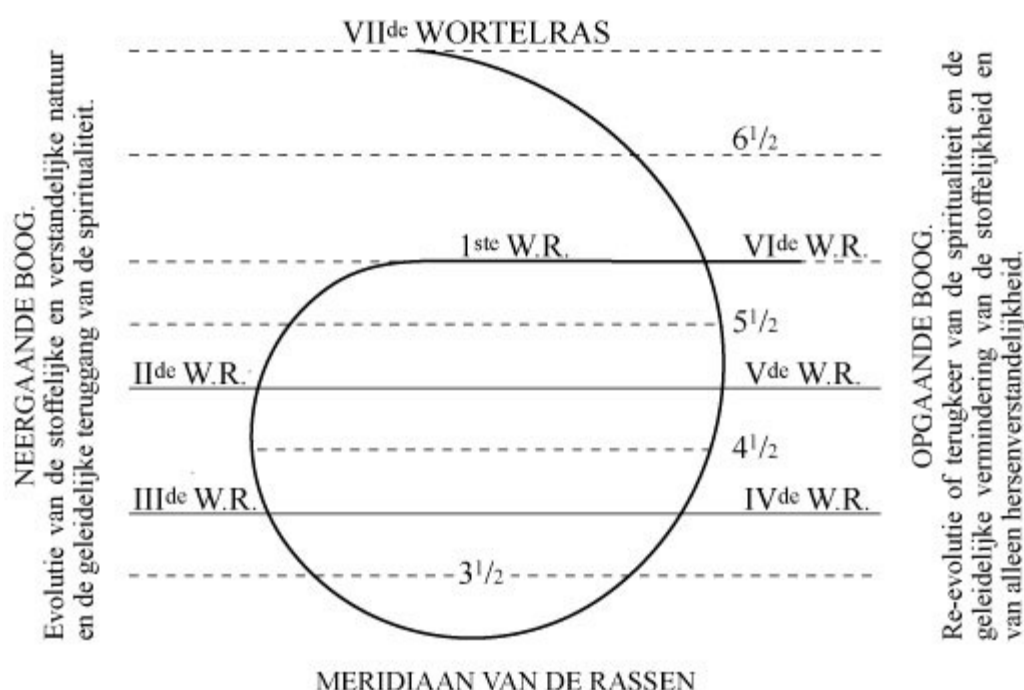
Dit verklaart waarom de pijnappelklier haar hoogste ontwikkeling bereikte bij de laagste stoffelijke ontwikkeling. Bij de gewervelde dieren treedt zij het meest op de voorgrond en is zij het meest objectief, en bij de mens is zij heel zorgvuldig verborgen en ontoegankelijk, behalve voor de anatoom. Hierdoor wordt eveneens licht geworpen op de toekomstige lichamelijke, geestelijke en verstandelijke toestand van de mensheid, in tijdperken die langs parallelle lijnen verlopen en overeenkomen met perioden uit het verleden, en altijd langs lijnen van opgaande en neerwaartse cyclische evolutie en ontwikkeling. Zo werd een paar eeuwen vóór het *Kali-yuga* - de zwarte eeuw, die bijna 5000 jaar geleden begon - gezegd (overgebracht in begrijpelijke

bewoordingen):

'Wij (het vijfde Wortelras) in onze eerste helft (van duur) op weg (op de nu OPGAANDE boog van de cyclus), zijn op het midden van (tussen) het eerste en het tweede Ras - die omlaagvallen (d.w.z. de rassen waren toen op de neergaande boog van de cyclus) . . . Maak uw eigen berekening, lanoo, en zie.' (Toelichting xx.)

Als we de voorgestelde berekening maken, zien we dat tijdens die overgangperiode - nl. in de tweede helft van het eerste geestelijke etherisch-astrale ras - bij de wordende mensheid het verstandelijke hersenelement ontbrak. Omdat zij op de *neerdalende* lijn was, en wij parallel daarmee op de *opgaande* lijn, daarom ontbreekt het ons aan het geestelijke element, dat nu is vervangen door het verstandelijke. Want men moet bedenken dat, omdat wij in het *manasa* tijdperk van onze cyclus van rassen zijn, dat is in het vijfde, wij het meridiaanpunt van de volmaakte aanpassing van geest en stof, of dat evenwicht tussen hersenverstand en geestelijke waarneming, zijn gepasseerd. Een belangrijk punt moet men echter in gedachten houden.

EVOLUTIE VAN DE WORTELRASSEN IN DE VIERDE RONDE

We zijn pas in de vierde Ronde, en in de vijfde zal de volledige ontwikkeling van *manas*, als een directe straal van het universele MAHAT - een straal, niet door de stof belemmerd - tenslotte zijn bereikt. Maar evenals de cyclussen en evolutiestadia van elk onderras en volk op kleinere schaal worden herhaald, moet dit in nog sterkere mate zo zijn bij een Wortelras. Ons ras heeft dus als Wortelras de equatoriale lijn overschreden en vervolgt zijn kringloop aan de geestelijke kant; maar sommige van onze onderrassen bevinden zich nog steeds op de schaduwachtige afdalende boog van hun respectievelijke nationale cyclussen; terwijl weer andere (de oudste) hun kritieke punt hebben gepasseerd - en alleen dat beslist of een ras, een volk of een stam zal leven of ondergaan - en op het hoogtepunt van hun geestelijke ontwikkeling als onderrassen staan.

Het wordt nu begrijpelijk waarom het 'derde oog' geleidelijk is overgegaan in een eenvoudige klier, na de stoffelijke val van hen die wij overeenkwamen 'Lemuriërs' te noemen.

Het is merkwaardig dat vooral bij mensen de hersenhelften en de laterale ventrikels zijn ontwikkeld, en dat de *optische thalami*, *corpora quadrigemina* en *corpora striata* de belangrijkste delen zijn die in de hersenen van zoogdieren zijn ontwikkeld. Bovendien beweert men dat het verstand van een mens tot op zekere hoogte kan worden gemeten door de ontwikkeling van de centrale windingen en het voorste deel van de hersenhelften. Het schijnt een natuurlijke gevolgtrekking, dat als men de ontwikkeling en de toegenomen omvang van de pijnappelklier kan beschouwen als een aanwijzing voor iemands astrale vermogens en geestelijke neigingen, er een overeenkomstige ontwikkeling zal zijn van dat deel van de schedel, of een toenemen van de omvang van de pijnappelklier ten koste van het achterdeel van de hersenhelften. Dit is een merkwaardige speculatie, die in dit geval zou worden bevestigd. Daaronder en daarachter zouden we dan de kleine hersenen zien, die men heeft beschouwd als de zetel van alle dierlijke neigingen van de mens en die de wetenschap opvat als het grote

centrum voor alle fysiologisch gecoördineerde bewegingen van het lichaam, zoals lopen, eten, enz.; aan de voorkant ligt dan het voorste deel van de hersenen – de hersenhelften – het deel dat in het bijzonder is verbonden met de ontwikkeling van de intellectuele vermogens in de mens; en in het midden zouden we de ontwikkelde pijnappelklier zien, die beide en vooral de dierlijke functies overheerst en die in verband staat met de hoger geëvolueerde of geestelijke mens.

Men moet niet vergeten dat dit alleen maar fysieke overeenkomsten zijn, zoals de gewone menselijke hersenen het orgaan zijn dat de herinnering registreert, maar dat niet de herinnering zelf is.

Dit dan is het orgaan dat aanleiding gaf tot zoveel legenden en overleveringen, o.a. tot die van een mens met één hoofd maar twee gezichten. Deze kan men vinden in verschillende Chinese boeken, terwijl er ook naar wordt verwezen in de Chaldeeuse fragmenten. Afgezien van het al geciteerde boek – de Shan Hai King, samengesteld door Kung Chia uit inscripties op negen urnen die 2255 v.Chr. door keizer Yü zijn gemaakt – kan men ze vinden in een ander boek, de 'Bamboe-boeken', en in een derde, de 'Rh Ya' – 'waaraan volgens de overlevering werd begonnen door Chow Kung, oom van Wu Wang, de eerste keizer van de Chow-dynastie, in 1122 v.Chr.', zegt Ch. Gould in zijn '*Mythical Monsters*'. De Bamboe-boeken bevatten de oude annalen van China, gevonden in 279 n.Chr. bij het openen van het graf van koning Seang van Wai, die in 295 v.Chr. stierf. Beide boeken maken melding van mensen met twee gezichten aan één hoofd – een van voren en een van achteren (blz. 27).

Wat de beoefenaars van het occultisme echter behoren te weten, is dat HET 'DERDE OOG' ONVERBREKELIJK IS VERBONDEN MET KARMA. Deze leer is zo geheimzinnig dat slechts enkelen ervan hebben gehoord.

Het 'oog van Siva' verschrompelde niet volledig vóór het einde van het vierde Ras. Toen de spiritualiteit en alle goddelijke vermogens en eigenschappen van de deva-mens van het derde Ras tot dienaressen waren gemaakt van de pas ontwaakte fysiologische en psychische hartstochten van de stoffelijke mens, in plaats van omgekeerd, verloor het oog zijn vermogens. Maar zo was de wet van de evolutie, en het was strikt genomen geen VAL. De zonde lag niet in het gebruiken van die nieuw-ontwikkelde vermogens, maar in het *misbruiken* ervan; in het maken van het tabernakel, dat was bestemd om een god te huisvesten, tot de tempel van allerlei *geestelijke* ongerechtigheid. En als we zeggen 'zonde', is dat alleen om iedereen onze bedoeling te laten begrijpen, want de term *karma* zou in dit geval beter zijn. De lezer die zich bij het gebruik van het woord 'geestelijke' in plaats van 'fysieke' ongerechtigheid van zijn stuk voelt gebracht, wordt herinnerd aan het feit dat er geen fysieke ongerechtigheid kan zijn. Het lichaam is eenvoudig het onverantwoordelijke orgaan, het werktuig van de *psychische*, zo niet van de 'geestelijke mens'. Maar in het geval van de Atlantiers was het juist het geestelijke wezen dat zondigde, omdat het geest-element in die tijd nog steeds het 'meester'-beginsel in de mens was. Zo kwam het dat in die tijd het zwaarste karma van het vijfde Ras door onze monaden werd voortgebracht.

Omdat deze zin misschien weer onbegrijpelijk wordt gevonden, is het beter dat deze ten behoeve van hen die onbekend zijn met de theosofische leringen, wordt uitgelegd.

Er worden voortdurend vragen gesteld over *karma* en *wedergeboorten*, en over dit onderwerp schijnt grote verwarring te heersen. Degenen die zijn geboren en opgegroeid in het christelijke geloof en zijn grootgebracht met het denkbeeld dat God voor elk nieuwgeboren kind een nieuwe ziel schept, zijn het meest verbijsterd. Zij vragen of dan het aantal incarnerende monaden op aarde beperkt is; waarop zij een bevestigend antwoord krijgen. Want hoe ontelbaar in onze opvatting het aantal incarnerende monaden ook is – zelfs als wij rekening houden met het feit dat sinds het tweede Ras, toen de respectievelijke zeven groepen monaden werden voorzien van lichamen, er iedere seconde een aantal geboorten en sterfgevallen moeten hebben plaatsgevonden in de eonen die al voorbij waren – toch moet er een grens zijn. Er is gezegd dat Karma-Nemesis, met haar dienaar de Natuur, alles op heel harmonische manier regelde; en dat dus het binnenstromen of de aankomst van nieuwe monaden had opgehouden zodra de mensheid haar volledige lichamelijke ontwikkeling had bereikt. Sinds het midden van het Atlantische Ras zijn er geen nieuwe monaden geïncarneerd. Als men bedenkt dat, behalve in het geval van jonge kinderen en van mensen van wie het leven op gewelddadige manier door een of ander ongeluk werd afgesneden, een geestelijke entiteit niet kan reïncarneren voordat een periode van vele eeuwen is verstreken, dan moeten alleen al dergelijke tussenpozen aantonen dat het aantal monaden noodzakelijk eindig en beperkt is. Bovendien moet men andere dieren een redelijke tijd geven voor hun voortgang in de evolutie.

Vandaar de bewering dat velen van ons nu de gevolgen uitwerken van de slechte karmische oorzaken die door ons in Atlantische lichamen in het leven werden geroepen. De wet van KARMA is onontwarbaar verweven met die van reïncarnatie.

Alleen de leer die hieronder kort wordt samengevat, kan ons het geheimzinnige vraagstuk van goed en kwaad verklaren en de mens verzoenen met de vreselijke en *schijnbare* onrechtvaardigheid van het leven. Deze leer omvat de kennis van de voortdurende wedergeboorten van één en hetzelfde individu door de hele levenscyclus heen, en de overtuiging dat dezelfde MONADEN, onder wie veel Dhyana-Chohans of de 'goden' zelf zijn, door de 'kringloop van noodzakelijkheid' moeten gaan en door zo'n wedergeboorte worden beloond of gestraft voor het ondergane lijden of de gepleegde misdaden in het vorige leven. Verder zegt deze leer dat juist die monaden die

binnengingen in de lege, onbezielde schillen of astrale vormen van het eerste Ras, die door de pitri's waren geëmaneerde, dezelfde zijn die nu in ons midden zijn - ja, misschien zelfs wij zelf zijn. Slechts de zekerheid die zo'n leer biedt, kan ons in opstand gekomen gevoel van rechtvaardigheid tot rust brengen. Het kan zijn dat iemand die deze edele leer niet kent, om zich heen ziet en de ongelijkheid van geboorte en lot, van verstand en capaciteiten waarneemt en dat hij constateert dat eer wordt bewezen aan dwazen en losbollen, die alleen tengevolge van hun geboorte door het lot met gunsten zijn overladen, terwijl hun naaste buurman met al zijn verstand en edele deugden - die in ieder opzicht veel grotere verdiensten heeft - omkomt van armoede en door gebrek aan sympathie. Wanneer hij dit alles ziet en zich moet afwenden - niet in staat om het onverdiende lijden te verlichten, terwijl de kreten van pijn om hem heen in zijn oren weerklinken en zijn hart ontroeren - dan weerhoudt alleen die gezegende kennis van karma hem ervan zowel het leven en de mensen als hun veronderstelde schepper te vervloeken²⁰.

Van alle verschrikkelijke godslasteringen en beschuldigingen die de monotheïsten feitelijk naar hun god slingeren, is er geen groter en onvergeeflijker dan die (bijna altijd) valse nederigheid, die de ogenschijnlijk 'vrome' christen ertoe brengt te beweren dat elk kwaad en elke onverdiende tegenslag '*de wil is van God*'.

Uilskuikens en huichelaars! Godslasteraars en goddeloze Farizeëen, die in één adem spreken over de eindeloze barmhartige liefde en zorg van hun god en schepper voor de hulpeloze mens, en over diezelfde god, die *de goeden, de allerbesten van zijn schepselen kastijdt en hen als een onverzadigbare Moloch laat doodbloeden!* Luidt het antwoord hierop dan, met de woorden van Congreve:

'Maar wie zal de eeuwige gerechtigheid durven beschuldigen?' *De logica en het gezonde verstand*, antwoorden wij: als men ons wil laten geloven in de 'erfzonde', in één leven op deze aarde voor elke ziel en in een antropomorfe godheid, die sommige mensen alleen schijnt te hebben geschapen voor het genoeg en ze tot eeuwig hellevuur te veroordelen (en dit of zij nu goed of slecht zijn, zegt de aanhanger van de leer van de voorbeschikking²¹), waarom zou dan niet ieder mens die verstandelijke vermogens bezit, op zijn beurt zo'n schurkachtige godheid veroordelen? Het leven zou ondraaglijk worden, als men in de god moest geloven die door de onreine verbeelding van de mens is geschapen. Gelukkig bestaat hij alleen in menselijke dogma's en in de ongezonde verbeelding van sommige dichters, die geloven dat zij het probleem hebben opgelost door hem aan te spreken als

'Gij grote geheimzinnige kracht, die de trots
van de menselijke wijsheid *tot een zekere macht hebt verheven*,
om hen in hun *gedurfde onderzoek te verwarren* en
het geloof van uw *verwaande schepselen*
op de *proef te stellen* . . . !'

Er is inderdaad een krachtig 'geloof' nodig om het 'verwaand' te vinden de gerechtigheid te betwifelen van iemand die de hulpeloze kleine mens alleen schept om hem te 'verwarren' en om een 'geloof' op de proef te stellen, waarvan die 'macht' bovendien kan zijn vergeten, zo niet hebben verzuimd, hem te voorzien, zoals soms gebeurt.

Vergelijk dit blinde geloof met het filosofische geloof aan Karma-Nemesis, of de wet van de vergelding, dat is gebaseerd op louter redelijke bewijzen en op levenservaring. Deze wet, of die nu bewust of onbewust werkt, beschikt niets en niemand tot iets vóór. Zij bestaat werkelijk van en in eeuwigheid, want zij is de EEUWIGHEID zelf; en omdat geen handeling kan samenvallen met de eeuwigheid, kan men niet zeggen dat zij handelt, want zij is de HANDELING zelf. Iemand verdrinkt niet door de golf, maar door de *persoonlijke* daad van deze ongelukkige, die weloverwogen handelt en zich blootstelt aan de *onpersoonlijke* werking van de wetten die de bewegingen van de oceaan beheersen. Karma schept niets en beraamt niet. De mens maakt plannen en schept oorzaken en de karmische wet past de gevolgen erbij aan. Deze aanpassing is geen handeling, maar universele harmonie, die er steeds toe neigt om naar de oorspronkelijke toestand terug te keren, zoals een tak die te sterk wordt neergebogen, met overeenkomstige kracht terugspringt. Als de arm, die probeerde deze uit de natuurlijke stand te buigen, wordt ontwricht, moeten we dan zeggen dat de tak onze arm brak, of dat onze eigen dwaasheid ons dit ongeluk heeft bezorgd? Karma heeft nooit getracht de verstandelijke en individuele vrijheid te vernietigen, zoals de God die door de monotheïsten werd uitgevonden. Het heeft zijn besluiten niet in het duister gehuld om de mens opzettelijk in verwarring te brengen, en wie het waagt zijn geheimen nauwkeurig te onderzoeken, zal niet door karma worden gestraft. Integendeel, wie door studie en meditatie zijn ingewikkelde paden ontwart en licht werpt op die duistere wegen, in de kronkelingen waarvan zovelen te gronde gaan tengevolge van hun onbekendheid met het labyrint van het leven, werkt ten bate van zijn medemensen. KARMA is een absolute en eeuwige wet in de gemanifesteerde wereld; en omdat er maar één Absolute kan bestaan, en dus één eeuwige altijd aanwezige Oorzaak, kan men degenen die in karma geloven niet beschouwen als atheïsten of materialisten

- en nog minder als fatalisten²²: want karma is één met het Onkenbare, waarvan het met zijn gevolgen in de wereld van de verschijnselen een aspect is.

Nauw of beter onverbrekkelijk verbonden met karma is de wet van de wedergeboorte, of van de reïncarnatie van een en dezelfde geestelijke individualiteit in een lange, bijna eindeloze reeks van persoonlijkheden. Deze laatsten zijn als de verschillende kledingstukken die door dezelfde acteur worden gedragen en de rollen die door hem worden gespeeld, met elk waarvan die acteur zich enkele uren identificeert en door het publiek wordt geïdentificeerd. De *innerlijke* of werkelijke mens die deze rollen speelt, weet al die tijd dat hij Hamlet is tijdens de korte duur van enkele bedrijven, die echter op het gebied van de menselijke illusie het hele leven van Hamlet voorstellen. En hij weet dat hij de avond tevoren Koning Lear was, op zijn beurt de transformatie van de Othello van een daaraan weer voorafgaande avond; maar de uiterlijke, zichtbare persoonlijkheid wordt geacht dat niet te weten. In het werkelijke leven is die onwetendheid helaas maar al te reëel. Niettemin is de *permanente* individualiteit zich dit feit volledig bewust, hoewel die kennis door de verschrompeling van het 'geestelijke' oog in het stoffelijke lichaam, zich niet op het bewustzijn van de onechte persoonlijkheid kan afdrukken.

Men zegt ons dat de mensen van het derde Wortelras zich verheugden in het bezit van een *derde* stoffelijk oog, tot ongeveer de middenperiode van het derde ONDERras van het vierde Wortelras, toen de consolidatie en vervolmaking van het menselijke lichaam het lieten verdwijnen uit de uiterlijke bouw van de mens. Psychisch en geestelijk duurde echter de mentale en visuele waarneming door dit oog tot bijna het einde van het vierde Ras, toen zijn functies, tengevolge van de stoffelijkheid en de ontaalde toestand van de mensheid vóór het verzinken van het grootste deel van het Atlantische continent, geheel ophielden. En nu kunnen we terugkeren tot de zondvloeden en hun vele 'Noachs'.

De onderzoeker moet bedenken dat er veel zondvloeden waren, zoals de vloed die in Genesis wordt genoemd, en drie van veel groter belang, die zullen worden vermeld en beschreven in het hoofdstuk over voorhistorische continenten. Om echter onjuiste gissingen te vermijden met betrekking tot de bewering dat de esoterische leer veel bevat van de legenden die in de hindoe geschriften staan; dat verder de chronologie van de laatstgenoemde bijna gelijk is aan die van de eerstgenoemde, maar toegelicht en verduidelijkt; en tenslotte dat 'Vaivasvata Manu' - inderdaad een soortnaam! - de Noach van de Ariërs en zijn prototype was: dit alles wordt ook door de occultisten geloofd, en maakt op deze plaats een nieuwe uitleg noodzakelijk. (Zie Afdeling III, 'Verzonken continenten'.)

Noten:

1. Wij zouden een kort artikel in de *Theosophist* van augustus 1887, 'Esoteric Studies', willen aanbevelen, omdat dit tot nadenken stemt. De schrijver zet daarin een heel occulte theorie uiteen, hoewel deze voor de wereld een nieuwe gedachte is: 'de *vooruitgang* van de *monade* vindt plaats tegelijk met de *achteruitgang* van de vorm' (666), d.i. 'met de vermindering van de *vis formativa*'. Hij zegt: 'Wie weet welke vorm de ego in ver verwijderde *ringen* (Ronden of Rassen?) als voertuig had . . . ? Kan het menselijke type niet dat van de verschillende soorten *aapachtigen* zijn geweest? Kan de bekendheid van het koninkrijk van de apen uit het Ramayana niet op de een of andere verre overlevering berusten, die betrekking heeft op een tijdperk toen dat het gemeenschappelijke lot, of liever uiterlijk, van de mens was?' . . . en hij besluit een heel knappe, maar te korte uiteenzetting van zijn theorie met woorden die elke ware occultist zal onderschrijven: 'Bij de fysiek-etherische mens moet er een *involutie* van geslacht zijn. Evenals de fysiek-astrale mens voor zijn wedergeboorte afhankelijk was van entiteiten van de sub-menselijke klasse (ontwikkeld uit dier-prototypen), zo zal de fysiek-etherische mens onder de bevallige, goedgevormde klassen die uit het *lucht*-gebied voortkomen, er een of meer vinden die voor zijn opeenvolgende belichamingen zullen worden ontwikkeld, *als er voortgeplante vormen worden gegeven* - een proces dat slechts heel geleidelijk de hele mensheid zal omvatten. De (*vóór?*)-adamitische en na-adamitische rassen waren reuzen; hun etherische tegenhangers zijn misschien lilliputters - mooi, stralend, doorschijnend - maar beslist reuzen van verstand' (blz. 671, art. door Visconde de Figanière, lid van de Theosophical Society).
2. Men kan het bezwaar maken dat dit een tegenspraak inhoudt: het zaad van het plantaardige leven kon niet in het eerste Ras aanwezig zijn, want het eerste Wortelras verscheen 300.000.000 jaar nadat het plantenrijk zich had ontwikkeld. Wij zeggen dat het wel kon; want tot het verschijnen van de mens in deze Ronde was de plantengroei van een heel andere soort dan nu, en volkomen etherisch, en dit om de eenvoudige reden dat er geen stoffelijk gras of planten konden hebben bestaan voordat er dieren of

- andere organismen waren om het koolzuur uit te ademen dat de planten voor hun ontwikkeling, voeding en groei moeten opnemen. Ze zijn in hun *stoffelijke* voltooide vormen van elkaar afhankelijk.
3. 'Visconde de Figanière, lid van de Theosophical Society' (*The Theosophist*, aug. 1887, blz. 676).
 4. In de Zohar wordt gezegd dat de 'oorspronkelijke werelden' (vonken) niet konden voortbestaan, omdat *de mens nog niet bestond*. 'De *menselijke* vorm bevat alles; en omdat deze er nog niet was, werden de werelden vernietigd.'
 5. Dit is de betekenis wanneer de allegorie en het symbool worden geopend en gelezen met behulp van de *menselijke* sleutel, of de sleutel tot de aardse wijsheid van de mens. Deze interpretatie van de symboliek van de 'ark' doet niet in het minst afbreuk aan de sterrenkundige of zelfs theogonische sleutels ervan, of aan een van de andere zes betekenissen. Ook schijnt zij niet minder wetenschappelijk dan de moderne theorieën over de oorsprong van de mens. Zoals gezegd, heeft zij zeven sleutels, evenals al het andere.
 6. Vendidad Sadah, zie ook Bund. XV, en de vertaling door J. Darmesteter van de *Vendidad*. 'Sacred Books of the East'.
 7. Zie '*Kabbalah Unveiled*', door S. McGregor Mathers, blz. 104.
 8. De aanhangers van de evolutietheorie van Darwin, die graag wijzen op *de terugkeer tot het oertype* - waarvan de volledige betekenis in het geval van de menselijke monsters ligt in de esoterische oplossing voor het vraagstuk van de embryologie - als bewijs voor hun argumenten, zouden er goed aan doen de voorbeelden van *hedendaagse reuzen* te onderzoeken, die vaak 8, 9 en zelfs 11 voet lang zijn. Dergelijke gevallen van *atavisme* zijn onvolkomen, maar toch onmiskenbare reproducties van de oorspronkelijke geweldig grote mens uit de oertijd.
 9. Zie '*Mythical Monsters*' van Ch. Gould, het belangwekkende en wetenschappelijke boek waaruit hierna enkele passages worden geciteerd. Zie in de '*Occult World*' van Sinnett de beschrijving van een grot in de Himalaja, vol overblijfselen van reusachtige menselijke en dierlijke beenderen.
 10. Het derde oog bevond zich namelijk aan de achterkant van het hoofd. De mededeling dat de laatste hermafrodiete mensheid 'vierarmig' was, ontraadselt waarschijnlijk het mysterie van al de voorstellingen en afbeeldingen van de exoterische goden van India. Op de Acropolis van Argos was er een ξόανον, een ruw gesneden houten beeld (toegeschreven aan Daedalus), dat een drie-ogige kolos voorstelt, die was gewijd aan Zeus-*Triopas* (drie-ogig). Het hoofd van de 'god' heeft twee ogen in het gezicht en één bovenaan het voorhoofd. Het wordt beschouwd als het meest archaïsche van alle oude beelden (*Schol. Vatic. ad Eurip. Troad.* 14).
 11. Het *innerlijke gezichtsvermogen* kon van toen af alleen door oefening en inwijding worden verkregen, behalve in de gevallen van 'natuurlijke en geboren magiërs', sensitieven en mediums, zoals ze nu worden genoemd.
 12. Deze uitdrukking 'versteend' in plaats van 'verbeend' is merkwaardig. Het 'achterste oog', dat natuurlijk de zogenaamde *pijnappelklier* is, de kleine erwtachtige massa van grijze zenuwstof die met de achterkant van de derde hersenholte is verbonden, bevat, zoals men zegt, bijna steeds *minerale afzettingen* en *zand* en 'niets anders' (zie hieronder).
 13. Noot vert. D.i. leerlingenschap.
 14. 'Diep binnenin de kop geplaatst, bedekt met een dikke huid en spieren, vindt men bij bepaalde dieren echte ogen die niet kunnen zien', en ook, zegt Haeckel: 'Gewervelde dieren . . . blinde mollen en veldmuizen, blinde slangen en hagedissen . . . Zij schuwen het daglicht . . . en wonen onder de grond. Zij waren oorspronkelijk niet blind maar zijn uit voorouders geëvolueerd die in het licht leefden en goed ontwikkelde ogen hadden. Het verschrompelde oog onder de ondoorzichtige huid kan men bij deze blinde wezens in elk stadium van teruggang vinden.' ('*Sense Organs*', Haeckel.) En als bij lagere dieren twee ogen zo verschrompeld konden raken, waarom dan niet één oog - de pijnappelklier - bij de mens, die in zijn fysieke aspect slechts een hoger dier is?
 15. De 'zenuw-ether' van dr. B.W. Richardson, F.R.S. - de zenuw-aura van het occultisme. De 'levensgeesten' (?) zijn gelijkwaardig aan de stromen van de samengestelde circulatie van de zenuw-aura.
 16. Laten we bedenken dat het *eerste* Ras volgens de occulte wetenschappen vanbinnen geestelijk en vanbuiten etherisch was; het *tweede*, verstandelijk psychisch-geestelijk en lichamelijk etherisch-stoffelijk; het *derde*, in het begin nog zonder verstand, is astraal-stoffelijk wat lichaam betreft en leeft een innerlijk leven waarin het psychisch-geestelijke element nog op geen enkele manier wordt gestoord door de nauwelijks geboren fysiologische zintuigen. De twee voorste ogen van dit Ras zien voor zich uit zonder verleden of toekomst te zien. Maar het 'derde oog' *overziet de EEUWIGHEID*.
 17. Maar op een heel andere manier dan zoals Haeckel het voorstelde, als een '*evolutie door natuurlijke selectie in de strijd om het bestaan*' ('*Pedigree of Man*', '*Sense Organs*', blz. 335). Het is totaal

ontoereikend om de mooie combinatie van aanpassingen die in het oog aanwezig is, te verklaren op basis van alleen de 'warmtegevoeligheid van de huid' voor hypothetische lichtgolven. Bovendien is al eerder aangetoond dat 'natuurlijke selectie' een zuivere mythe is, als hieraan de oorsprong van de variaties wordt toegeschreven (zie hieronder, Afdeling III, over darwinistische mechanische veroorzaking); omdat het 'overleven van de geschiktsten' pas kan plaatsvinden nadat er bruikbare variaties en verbeterde organismen zijn ontstaan. Waar kwamen de 'bruikbare variaties' vandaan die het oog ontwikkelden? Alleen uit 'blinde krachten . . . zonder doel en zonder plan?' Deze redenering is kinderachtig. De ware oplossing van het mysterie is te vinden in de onpersoonlijke goddelijke wijsheid, in de VERBEELDINGSKRACHT ervan - weerkaatst door de stof.

18. De paleontologie heeft vastgesteld dat bij de dieren van het Tertiair - vooral de sauriërs, zoals de voordiluviaanse *Labyrinthodon*, waarvan de fossiele schedel een anders onverklaarbare perforatie vertoont - het derde oog sterk ontwikkeld moet zijn geweest. Verschillende biologen, onder andere E. Korschelt, zijn ervan overtuigd dat, terwijl zo'n oog bij de reptielen van de huidige periode - ondanks de ondoorzichtige huid die het bedekt - alleen licht van donker kan onderscheiden (evenals het menselijke oog als het met een zakdoek wordt bedekt of zelfs stevig wordt gesloten), dit oog bij de nu uitgestorven dieren functioneerde en een werkelijk gezichtsorgaan was.
19. Karma is een woord met veel betekenissen en heeft voor bijna elk van zijn aspecten een speciale term. Het betekent, als synoniem van zonde, het verrichten van de een of andere handeling tot het verkrijgen van een object van *werelds*; en dus *zelfzuchtig* verlangen, dat voor iemand anders wel schadelijk moet zijn. Karma is actie, de oorzaak; en karma is ook 'de wet van de ethische veroorzaking'; het *gevolg* van een zelfzuchtig verrichte daad, terwijl de grote wet van harmonie op altruïsme berust.
20. Tegenstanders van de leer van karma moeten bedenken dat het absoluut *onmogelijk* is te proberen de pessimisten op basis van andere gegevens te overtuigen. Een goed begrip van de beginselen van de karmische wet ondermijnt de hele grondslag van het indrukwekkende gebouw dat is opgericht door de leerlingen van Schopenhauer en Von Hartmann.
21. De leer en de theologie van de calvinisten. 'Het doel van God *van alle eeuwigheid* ten aanzien van alle gebeurtenissen' (dat *fatalisme* wordt en de vrije wil doodt, of enige poging deze ten goede aan te wenden) . . . 'Het is de voorbeschikking of lottoedeling van de mensen tot eeuwigdurende gelukzaligheid of ellende' (Catechismus). Wat een edele en bemoedigende leer!
22. Sommige theosofen hebben een poging gedaan karma door *Nemesis* te vertalen, om het voor het westerse denken begrijpelijker te maken, omdat dit beter bekend is met de Griekse dan met de Arische filosofie. Had de term *nemesis* in de oudheid voor de ongewijde dezelfde betekenis gehad als voor de ingewijden, dan zou deze vertaling geen bezwaar ontmoeten. In feite is het begrip door de Griekse fantasie teveel geantropomorfiseerd om het zonder een uitvoerige toelichting te mogen gebruiken. Bij de oude Grieken, 'van Homerus tot Herodotus, was zij geen godin, maar eerder een *moreel gevoel*, zegt Decharme; de barrière tegen kwaad en immoraliteit. Wie ertegen zondigt, begaat in de ogen van de goden heiligschennis en wordt door Nemesis vervolgd. Maar in de loop van de tijd werd dat 'gevoel' vergoddelijkt en de personificatie ervan werd een eeuwig noodlottige en straffende godin. Als men dus karma in verband wil brengen met Nemesis, moet men dit doen in het drievoudige karakter van de laatstgenoemde, nl. als Nemesis, Adrasteia en Themis. Want, terwijl de laatste de godin is van de universele orde en harmonie die, evenals Nemesis, opdracht heeft elke uitspatting te onderdrukken en de mens onder bedreiging met zware straffen binnen de grenzen van de Natuur en de gerechtigheid te houden, vertegenwoordigt *Adrasteia* - de 'onvermijdelijke' - Nemesis als het onveranderlijke gevolg van oorzaken die door de mens zelf zijn geschapen. Nemesis, als de dochter van *Dikè*, is de rechtvaardige godin die haar toorn bewaart alleen voor diegenen die waanzinnig zijn van trots, egoïsme en ongeloof. (Zie *Mesomed. Hymn. Nemes.*, V.2. Brunck, *Analecta* II, blz. 292; *Mythol. de la Grèce Antique*, blz. 304.) Kortom, terwijl Nemesis een mythologische, exoterische godin of *macht* is, die in haar verschillende aspecten is gepersonifieerd en geantropomorfiseerd, is *karma* een hoogst filosofische waarheid, een goddelijke, edele uitdrukking van de oorspronkelijke intuïtie van de mens over de godheid. Het is een leer die de oorsprong van het kwaad verklaart en onze denkbeelden van wat goddelijke onveranderlijke gerechtigheid zou moeten zijn, veredelt, in plaats van de onbekende en onkenbare godheid te verlagen door deze tot een grillige, wrede tiran te maken, die we voorzienigheid noemen.

De oorspronkelijke manu's van de mensheid

Degenen die weten dat de 'grote vloed', die in verband stond met het verzinken van een heel continent – behalve wat een paar eilandjes werden – geen 18.000.000 jaar geleden kan hebben plaatsgevonden; en dat Vaivasvata Manu de Indiase Noach is, die is verbonden met de *Matsya* (of de vis-) Avatar van Vishnu – zijn misschien verbijsterd door deze tegenstrijdigheid tussen de genoemde feiten en de eerder gegeven chronologie. Maar in werkelijkheid is er geen tegenstrijdigheid. Wij vragen de lezer de *Theosophist* van juli 1883 te raadplegen, en na het bestuderen van het daarin voorkomende artikel 'Het zevenvoudige beginsel in de esoterie' kan hem het hele vraagstuk worden uitgelegd. In deze uitleg verschillen, geloof ik, de occultisten van de brahmanen.

Ten behoeve van diegenen echter, die 'The Theosophist' van die maand en dat jaar niet bij de hand hebben, citeren wij nu enkele passages daaruit:

'Wie was Manu, de zoon van Svayambhuva? De geheime leer zegt ons dat *deze* Manu geen mens was, maar hij vertegenwoordigt de eerste mensenrassen die aan het begin van de eerste ronde, geholpen door de Dhyan-Chohans (*deva's*), zijn geëvolueerd. Maar in zijn Wetten (*Boek I*, 80) wordt ons gezegd dat er veertien Manu's zijn voor elke kalpa – of interval van schepping tot schepping (lees: interval tussen de ene *kleine 'pralaya'* en de volgende) – en dat er in de huidige goddelijke eeuw tot nu toe *zeven* Manu's zijn geweest. Zij die weten dat er zeven ronden zijn, waarvan wij er drie hebben doorgemaakt en nu in de vierde zijn; en die hebben geleerd dat er zeven dageraden en zeven schemeringen of veertien *manvantara's* zijn; dat er bij het begin en aan het eind van elke Ronde, op en tussen de planeten een zich bewust worden is van het *illusoire* leven en van het *werkelijke* leven; en bovendien dat er wortel-Manu's zijn, en wat we onhandig moeten vertalen met de zaad-Manu's – *de zaden voor de mensenrassen van de volgende Ronde* (of de *sishta's* – de overlevende geschiktsten; een geheim dat alleen aan diegenen wordt onthuld die de derde graad van inwijding hebben verkregen) – zij die dat alles hebben geleerd, zullen beter zijn voorbereid om de betekenis van het volgende te begrijpen. Er wordt in de heilige hindoe geschriften gezegd dat de eerste Manu *zes* andere Manu's (*zeven* oorspronkelijke Manu's in totaal) voortbracht, en deze brachten op hun beurt ieder *zeven* andere Manu's' (*Bhrigu I*, 61-63) voort – het voortbrengen van deze laatste wordt in de occulte geschriften aangegeven met 7×7 . Zo wordt het duidelijk dat Manu – de laatste, de voorvader van de mensheid van onze vierde Ronde – de *zevende* moet zijn, want we zijn in onze vierde Ronde, en er is een *wortel-Manu* op bol A en een *zaad-Manu* op bol G. Evenals elke planetaire Ronde begint met het verschijnen van een 'wortel-Manu' (Dhyan-Chohan) en sluit met een 'zaad-Manu', zo verschijnen er een *wortel-* en een *zaad-Manu* respectievelijk aan het begin en aan het einde van het menselijke tijdperk op iedere planeet. Uit de voorafgaande mededeling kan men gemakkelijk zien dat een *manu-antarisch* tijdperk, zoals de naam aangeeft, de tijd betekent *tussen* het verschijnen van twee Manu's of Dhyan-Chohans; daarom is een klein *manvantara* de duur van *zeven* rassen op iedere planeet, en een groot *manvantara* is het tijdperk van één menselijke ronde langs de planeetketen. Bovendien, omdat wordt gezegd dat elk van de *zeven* Manu's 7×7 Manu's *schept* en dat er 49 wortelrassen zijn op de *zeven* planeten tijdens elke Ronde, heeft elk Wortelras zijn Manu. De huidige zevende Manu wordt 'Vaivasvata' genoemd en staat in de exoterische teksten voor die Manu die in India de Babylonische Xisuthrus en de Joodse Noach vertegenwoordigt. Maar in de esoterische boeken wordt ons meegedeeld dat Manu Vaivasvata, de voorvader van ons *vijfde* Ras – die het redde van de vloed die het vierde (Atlantis) bijna uitroeide – niet de zevende Manu is, die in de naamlijst van de wortel- of oorspronkelijke Manu's wordt genoemd, maar een van de 49 Manu's die zijn voortgekomen uit deze wortel-Manu.'

'Voor een duidelijker begrip geven wij hier de namen van de 14 Manu's in volgorde en in hun relatie tot elke Ronde:

1ste Ronde	{ 1ste (Wortel)Manu	op planeet A – Svayambhūva
	{ 1ste (Zaad)Manu	op planeet G – Svarochi (of) Svarotisha
2de Ronde	{ 2de (W) M	op planeet A – Uttama
	{ 2de (Z) M	op planeet G – Thamasa
3de Ronde	{ 3de (W) M	op planeet A – Raivata
	{ 3de (Z) M	op planeet G – Chackhuska
4de Ronde	{ 4de (W) M	op planeet A – Vaivasvata (onze voorvader)
	{ 4de (Z) M	op planeet G – Savarna
5de Ronde	{ 5de (W) M	op planeet A – Daksha Savarna
	{ 5de (Z) M	op planeet G – Brahmā Savarna
6de Ronde	{ 6de (W) M	op planeet A – Dharma Savarna
	{ 6de (Z) M	op planeet G – Rudra Savarna
7de Ronde	{ 7de (W) M	op planeet A – Rouchya
	{ 7de (Z) M	op planeet G – Bhoutya .’

'Vaivasvata is dus, hoewel zevende in de gegeven volgorde, de oorspronkelijke wortel-Manu van onze vierde menselijke golf (de lezer moet steeds bedenken dat Manu geen mens is, maar de collectieve mensheid), terwijl onze Vaivasvata slechts één van de zeven *kleine* Manu's was, die men over de zeven rassen van onze planeet laat heersen. Ieder van hen moet getuige worden van een van de periodieke en steeds terugkerende natuurrampen (door vuur en water) die de cyclus van elk Wortelras afsluiten. Deze Vaivasvata – bij de hindoes de ideale belichaming, die respectievelijk Xisuthrus, Deukalion, Noach en nog anders wordt genoemd – is de allegorische mens die ons ras redde, toen bijna de hele bevolking van het ene halfrond door water omkwam, terwijl het andere halfrond ontwaakte uit zijn tijdelijke verduistering.'

Zo ziet men dat er geen werkelijk gebrek aan overeenstemming is als men spreekt over het Vaivasvata-manvantara (*manu-antara*, letterlijk 'tussen twee Manu's'), ongeveer 18.000.000 jaar geleden, toen de stoffelijke of werkelijk menselijke mens het eerst in zijn vierde Ronde op deze aarde verscheen; en over de andere Vaivasvata's, bijv. de Manu van de grote kosmische of siderische vloed (een mysterie), of wel de Manu Vaivasvata van het verzonken Atlantis, toen de Vaivasvata van het *ras* de uitverkorenen van de mensheid, het vijfde Ras, van volledige vernietiging redde. Doordat de diverse (en heel verschillende) gebeurtenissen in het *Vishnu* en andere Purana's met opzet zijn samengevoegd tot één verhaal, kan er in de geest van de niet-ingewijde lezer nog veel verwarring blijven. Omdat er voortdurend opheldering nodig is, moet men ons de onvermijdelijke herhalingen vergeven. De sluiers die de werkelijke mysteriën van de esoterische filosofie verbergen, zijn groot en raadselachtig, en zelfs nu kan het laatste woord niet worden gezegd. De sluier kan echter iets meer worden opgelicht en enkele tot dusver geweigerde verklaringen kunnen de ernstige onderzoeker nu worden aangeboden.

Zoals iemand – kolonel Vans Kennedy, als wij ons niet vergissen – heeft opgemerkt, 'is het eerste beginsel in de religieuze filosofie van de hindoes *eenheid in verscheidenheid*'. Dat al die Manu's en Rishi's met één soortnaam worden aangeduid, is toe te schrijven aan het feit dat zij *alle* de gemanifesteerde energieën van één en dezelfde *LOGOS* zijn, zowel de hemelse als de aardse boodschappers en uitingen van dat Beginsel dat altijd in een toestand van werkzaamheid is; bewust in het tijdperk van de kosmische evolutie, onbewust (vanuit ons gezichtspunt) tijdens de kosmische rust, terwijl de logos slaapt in de schoot van *DAT* wat 'niet slaapt', noch ooit waakt – want het is *SAT* of *het Zijn*, en niet een wezen. Uit *HET* komt de grote ongeziene logos voort, die alle andere *logoi* evolueert, de oorspronkelijke *MANU*, die het bestaan schenkt aan de andere Manu's, die gezamenlijk het heelal en alles erin emaneren, en die als aggregaat de *gemanifesteerde logos* vertegenwoordigen. Daarom vernemen we uit de 'Toelichtingen' dat, terwijl geen Dhyan-Chohan, zelfs niet de hoogste, volledig 'de toestand van de voorgaande kosmische evolutie kan verwezenlijken', 'de Manu's in eeuwigheid de kennis van hun ervaringen in alle kosmische evoluties behouden'. Dit is heel duidelijk: de eerste Manu wordt *Svayambhuva* genoemd, de 'zelf-gemanifesteerde', de zoon van de *ongemanifesteerde* *VADER*. De Manu's zijn de scheppers van de scheppers van ons eerste Ras – de geest van de mensheid – wat niet verhindert dat de *zeven* Manu's de eerste 'voor-adamitische' mensen op aarde zijn geweest.

Manu verklaart dat hij is geschapen door Viraj³ of Vaisvanara (de geest van de mensheid³); dit betekent dat zijn monade aan het begin van elke nieuwe kosmische activiteit emaneert uit het nooit rustende beginsel: die *logos* of *UNIVERSELE MONADE* (collectieve Elohim) die *uit zichzelf al* die kosmische monaden uitstraalt, die de

middelpunten van activiteit worden – voorouders van de talloze zonnestelsels en van de nog ongedifferentieerde *menselijke* monaden, van planeetketens en van elk wezen daarop. Elke kosmische monade is 'Svayambhuva', de ZELF-GEBORENE, *die het krachtencentrum wordt, waaruit van binnenuit een planeetketen voortkomt* (er zijn zeven van deze ketens in ons stelsel), en waarvan de uitstralingen weer even zoveel Manu's Svayambhuva worden (een geheimzinnige soortnaam, die veel meer betekent dan het schijnt); elk van deze wordt, als een menigte, de schepper van zijn eigen mensheid. (Zie ' *The Manus and the Manvantaras Explained by a Western Mystic and Mathematician* .)

Wat het vraagstuk betreft van de vier verschillende rassen van de mensheid die aan ons vijfde Ras voorafgingen, daar is niets mystieks in, behalve de etherische lichamen van de eerste rassen; en het is een kwestie van legendarische, niettemin heel juiste geschiedenis. Die legende is universeel. En als het de westerse geleerden behaagt hier alleen een mythe in te zien, maakt dat niet het minste verschil. De Mexicanen hadden en hebben nog steeds de overlevering van de viervoudige vernietiging van de wereld door vuur en water, evenals de Egyptenaren die hadden en de Hindoes nog altijd hebben.

Terwijl de schrijver van ' *Mythical Monsters* ' probeert een verklaring te geven voor het gemeenschappelijk voorkomen van legenden in de grijze oudheid – bij de Chinezen, Chaldeeën, Egyptenaren, Indiërs en Grieken – en voor de afwezigheid van stellige sporen van een beschaving, ouder dan 5000 jaar, merkt hij op dat 'we niet verbaasd moeten zijn wanneer we niet onmiddellijk de sporen van de mensen van tien-, vijftien- of twintigduizend jaar geleden ontdekken. Met een weinig duurzame architectuur (zoals in China) kunnen de plaatsen waar grote steden hebben gelegen, door natuurlijk verval in een paar duizend jaar geheel uit de herinnering zijn verdwenen . . . en hoeveel te meer . . . indien . . . er intussen kleine rampen plaatsvonden, zoals plaatselijke overstromingen, aardbevingen, neerslag van vulkanische as, het zich uitbreiden van zandwoestijnen, het vernietigen van leven door dodelijke epidemieën, door ongezonde uitwaseming of door het uitstromen van zwaveldampen.' (*Mythical Monsters* , door Ch. Gould, blz. 134.)

En hoeveel van dergelijke rampen het hele aardoppervlak hebben veranderd, kan worden afgeleid uit deze stanza:

' *Tijdens de eerste zeven crores van de kalpa (70.000.000 jaar) zijn de aarde en haar twee natuurrijken (het delfstoffen- en plantenrijk), waarvan het ene reeds zijn zevende kringloop heeft voltooid en het andere nog maar nauwelijks bestaat, lichtgevend en half-etherisch, koud, levenloos en doorschijnend. In de elfde crore wordt de moeder (de aarde) ondoorzichtig en in de VEERTIENDE vinden de pijnen van de adolescentie plaats. Deze stuiptrekkingen van de natuur (geologische veranderingen) duren ononderbroken tot haar twintigste crore van jaren, waarna zij periodiek worden en met lange tussenpozen voorkomen.*

De laatste verandering vond bijna twaalf crores van jaren (120.000.000) geleden plaats. Maar de aarde met alles op haar oppervlak was eeuwen tevoren koel, hard en vast geworden. (Toelichting, xxii.)

Als we dus de esoterische leer mogen geloven, zijn er de laatste 120 miljoen jaar geen universele geologische verstoringen en veranderingen meer geweest, en was de aarde zelfs vóór die tijd gereed om haar menselijke bevolking te ontvangen. Het verschijnen van deze laatste, fysiek volledig ontwikkeld, vond echter, zoals al werd gezegd, pas ongeveer achttien miljoen jaar geleden plaats, nadat het de natuur eerst niet was gelukt om alleen, zonder de hulp van de goddelijke 'vormgevers', wezens te scheppen, en na de daaropvolgende evolutie van de eerste drie rassen (zie hierboven, Stanza III e.v.). De werkelijke duur van de eerste twee en een half ras wordt voor iedereen, behalve de hogere ingewijden, geheimgehouden. De geschiedenis van de rassen begint bij de scheiding van de geslachten, toen het voorafgaande eierleggende androgyne ras snel ten onder ging en de volgende onderrassen van het derde Wortelras als een *fysiologisch* heel nieuw ras verschenen. Deze 'vernietiging' wordt allegorisch de grote 'Vaivasvata Manu zondvloed' genoemd, toen volgens het verhaal Vaivasvata Manu (of 'de mensheid') alleen op aarde achterbleef in de Ark van de Redding, die wordt getrokken door Vishnu in de vorm van een monsterachtige vis, en de zeven rishi's 'met hem'. De allegorie is heel duidelijk:

In de symboliek van alle volkeren staat 'de zondvloed' voor chaotische ongeordende stof – de Chaos zelf – en het water voor het vrouwelijke beginsel: de 'grote diepte'. Het Griekse Lexicon van Parkhurst zegt: ' Ἀρχή – (ark) komt overeen met het Hebreeuwse *rasit* of wijsheid . . . en (tegelijk) met het embleem van het vrouwelijke voortbrengende vermogen, de *arg* of *arca*, waarin de kiem van de natuur (en van de mensheid) zweeft of broedt op de grote afgrond van de wateren, tijdens het interval na elke wereld- (of ras-) cyclus.' Ark is ook de mystieke naam van de goddelijke geest van *het leven* die zweeft boven de chaos. Maar Vishnu is de goddelijke geest als abstract beginsel en ook als de *instandhouder* en *voortbrenger*, of *schenker van het leven* – de derde persoon van de trimurti (die bestaat uit Brahma, de schepper, Siva, de vernietiger en Vishnu, de instandhouder). Volgens de allegorie leidt Vishnu, in de vorm van een *vis*, de ark van Vaivasvata Manu veilig over de wateren van de vloed. Het heeft geen zin over de esoterische betekenis van het woord *vis* uit te weiden. (Zie *Payne Knight, Inman, Gerald Massey, enz.*) De theologische betekenis is fallisch, maar de metafysische is *goddelijk*. Jezus wordt de 'vis' genoemd, evenals Vishnu en Bacchus: ΙΗΣ, de 'verlosser' van de mensheid, is slechts het monogram van de

god Bacchus, ΙΧΘΥΣ, de vis genaamd¹². Wat de zeven rishi's in de ark betreft, zij symboliseerden de zeven beginselen, die in de mens pas volledig werden nadat hij zich had gescheiden, en een menselijk, en niet langer een goddelijk, wezen was geworden. (Zie voor verdere bijzonderheden 'De zevende Manu'.)

Wij hebben evenmin veel details over het verzinken van het continent dat door het tweede Wortelras werd bewoond. Maar de geschiedenis van het derde, 'Lemurië', wordt gegeven, evenals die van Atlantis; op de andere wordt alleen gezinspeeld. Men zegt dat Lemurië ongeveer 700.000 jaar vóór het begin van wat nu het Tertiair (het Eoceen)¹³ wordt genoemd, is ondergegaan, en ook tijdens deze zondvloed – deze keer een werkelijke geologische zondvloed – heeft Vaivasvata Manu de mensheid gered (allegorisch is het de mensheid of een deel ervan, het vierde Ras, dat wordt gered); zo redt hij ook het vijfde Ras tijdens de vernietiging van de laatste Atlantiërs, de overgeblevenen die 850.000 jaar geleden omkwamen¹⁴, waarna er geen grote overstroming meer was tot de tijd van het Atlantis van Plato of Poseidonis, die slechts aan de Egyptenaren bekend was, omdat deze zo betrekkelijk kort vóór hen had plaatsgevonden.

Het meest interessant is het verzinken van het grote Atlantis. De oude geschriften (zie het 'Boek van Henoch') zeggen over deze ramp dat 'de uiteinden van de aarde losraakten'; en de legenden en allegorieën over Vaivasvata, Xisuthrus, Noach, Deukalion en alle andere geredde uitverkorenen berusten hierop. De overlevering, die geen rekening houdt met het verschil tussen siderische en geologische verschijnselen, noemt beide zonder onderscheid 'zondvloeden'. Toch is er een groot verschil. De ramp die het reusachtige continent vernietigde waarvan Australië het grootste overblijfsel is, werd veroorzaakt door een reeks onderaardse schokken en het openbreken van de oceaانبodem. De ramp die een einde maakte aan zijn opvolger – het vierde continent – werd teweeggebracht door opeenvolgende verstoringen in de draaiing van de aardas. Deze begonnen in het vroege Tertiair en duurden eeuwenlang voort. Ze vaagden geleidelijk de laatste sporen van Atlantis weg, met uitzondering misschien van Ceylon en een klein deel van wat nu Afrika is. Deze verstoringen veranderden het aanzien van de aarde, en er bleef geen enkele herinnering aan haar bloeiende continenten en eilanden, haar beschavingen en wetenschappen, in de annalen van de geschiedenis achter, behalve in de heilige geschriften van het oosten.

Daarom ontkent de hedendaagse wetenschap het bestaan van Atlantis. Zij ontkent zelfs iedere heftige verschuiving van de aardas, en zou de verandering van de klimaten aan andere oorzaken willen toeschrijven. Maar deze vraag staat nog steeds open. Ook al beweert dr. Croll dat al dergelijke veranderingen kunnen worden verklaard als gevolgen van schommelingen van de aardas en de precessie van de dag- en nachteveningspunten, er zijn andere geleerden, zoals Sir H. James (*Athenaeum*, 25 aug. 1860) en Sir John Lubbock (*ibid*), die meer zijn geneigd het denkbeeld te aanvaarden dat deze het gevolg zijn van een verandering in de stand van de aardas. Hiertegen maakt de meerderheid van de sterrenkundigen bezwaar. Maar wat hebben zij vroeger zoal niet ontkend en openlijk veroordeeld – alleen om het later toch te aanvaarden, toen de hypothese een niet te ontkennen feit was geworden?

In hoeverre onze getallen overeenkomen met of liever gezegd afwijken van die van de hedendaagse wetenschap, zullen we later zien in de *Aanhangsels* van dit Deel, waar de geologie en de antropologie van onze tijd zorgvuldig worden vergeleken met die van de archaische wetenschap. In elk geval schijnt het tijdperk dat de Geheime Leer geeft voor het verzinken van Atlantis, niet veel af te wijken van de berekeningen van de hedendaagse wetenschap, die Atlantis echter 'Lemurië' noemt, als het zo'n verzonken continent aanvaardt. Over de vóór-menselijke periode kan nu alleen worden gezegd dat de aarde, zelfs tot aan het verschijnen van het 'verstandeloze' eerste Ras, niet zonder bewoners was. Er kan hierover nog meer worden gezegd: men kan toegeven dat de periode die de wetenschap – die *alleen de stoffelijke mens* erkent – mag beschouwen als het *vóór-menselijke* tijdperk, zich heeft uitgestrekt vanaf het eerste Ras tot de eerste helft van het Atlantische Ras, want pas toen werd de mens het 'volledige *organische* wezen dat hij nu is'. En dan zou de *adamitische* mens niet ouder zijn dan een paar miljoen jaar¹⁵.

De schrijver van de Qabbalah merkt terecht op dat 'de mens vandaag als individu slechts een aaneenschakeling is van bestaansvormen van voorafgaand menselijk leven', of liever *levens*. 'Volgens de Qabbalah verdeelden de zielen vonken die zich in Adam (Rishoun) bevonden, zich in drie hoofdklassen die overeenkwamen met zijn drie *zoons*, nl. *Hesed* Habel, *Ge-boor-ah* Qai-yin en *Ra'hmin* Seth. Deze drie werden verdeeld in 70 soorten, die de voornaamste wortels van het mensenras werden genoemd.' (Zie blz. 422.)

Rabbi Jehuda zei: 'Hoeveel gewaden (van de onlichamelijke mens) zijn deze die zijn gekroond' (vanaf de dag dat de mens werd 'geschapen')? R. El'eazar zei: 'De bergen van de wereld (de grote mensen van het geslacht) wisselen erover van gedachten, maar er zijn er drie: een om in dat gewaad de rua'h-geest te kleden, die in de hof (van Eden) op aarde is; één die kostbaarder is dan alle, waarin de *neshamah* is gekleed in die bundel van leven, tussen de engelen van de koningen . . . ; en een buitenste gewaad, dat bestaat en niet bestaat, wordt gezien en niet gezien. In dat gewaad wordt de *nephesh* gekleed, en zij gaat en vliegt erin heen en weer in de wereld.' (Zohar I, 119b, kol. 475; Qabbalah, 412.)

Dit heeft betrekking op de rassen (hun 'gewaden' of mate van stoffelijkheid) en op de drie beginselen van de mens in hun drie voertuigen.

Noten:

1. *Pralaya* – een woord dat al werd toegelicht – is geen term die *alleen* van toepassing is op elke 'nacht van Brahma', of ontbinding van de wereld die volgt op elk manvantara, dat gelijk is aan 71 mahayuga's. Het is ook van toepassing op elke 'verduistering' en zelfs op elke natuurramp die, afwisselend door vuur en door water, een eind maakt aan elk Wortelras. *Pralaya* is een woord zoals 'Manu' – de soortnaam voor de *sishta's*, die onder de benaming 'koning' *volgens de Purana's* met het zaad van alle dingen in een ark' worden gespaard 'voor de wateren van de vloed' (of de vuren van een algemene vulkanische uitbarsting, waarvan we het begin al voor ons vijfde Ras zien in de verschrikkelijke aardbevingen en uitbarstingen van de laatste jaren en vooral in het tegenwoordige)'. . . die in de tijd van een pralaya de wereld (de aarde) overdekt'. (Zie Voorwoord, blz. lxxxi, van 'Vishnu Purana' van Wilson.) De tijd is inderdaad slechts een vorm van 'Vishnu', zoals Parasara in dat Purana zegt. In de yuga kalpa van de hindoes hebben we de regelmatig afdalende reeks 4, 3, 2, met daarachter nullen, al naar gelang de esoterische doeleinden vereisen, maar niet, zoals Wilson en andere oriëntalisten dachten, voor 'sektarische versieringen'. Een kalpa kan een eeuw zijn, een 'dag' van Brahma of een siderische kalpa, sterrenkundig en aards. Deze berekeningen zijn in alle Purana's te vinden, maar sommige verschillen, zoals bijvoorbeeld 'het jaar van de zeven rishi's, 3030 sterfelijke jaren, en het jaar van Dhruva, 9090 in het Linga Purana', die weer esoterisch zijn en die inderdaad de werkelijke (geheime) chronologie weergeven. Zoals in het *Brahma Vaivarta* wordt gezegd: 'Tijdrekenkundigen berekenen een kalpa naar het leven van Brahma. Kleine kalpa's, zoals samvarta en de rest, zijn talrijk.' 'Kleine kalpa's' duiden hier elk tijdperk van vernietiging aan, zoals Wilson zelf goed begreep, die de laatste verklaart als 'die waarin de samvarta-wind of andere vernietigende invloeden werken' (*Vishnu Purana*, blz. 54, deel I).
2. Een intuïtie en een voorgevoel van de *sishta's* is te vinden in 'Esoteric Buddhism' van Sinnett, vijfde druk. Zie daarin de *Aantekeningen*, de 'Theorie over de Ark van Noach', blz. 146, 147.
3. Het feit dat men Manu zelf laat verklaren dat hij door Viraj werd geschapen en dat hij toen de tien prajapati's voortbracht, die weer zeven Manu's voortbrachten, die op hun beurt zeven andere Manu's lieten ontstaan (*Manu I*, 33-36), heeft betrekking op andere nog oudere mysteries en vormt tegelijk een *sluier* betreffende de leer van de zevenvoudige keten en de gelijktijdige evolutie van de zeven mensheden of MENSEN. Dit boek is echter gebaseerd op de geschriften van de geheime leringen van deze kant van de Himalaja, en de brahmaanse esoterische filosofie kan daar nu in vorm van verschillen, evenals de Kabbala. Maar in de grijze oudheid kwamen ze overeen.
4. Hiervoor is nog een andere *esoterische* reden. Een Vaivasvata is de *zevende* Manu, omdat onze Ronde, hoewel zij de vierde is, in het *preseptenaire* manvantara valt, en onze Ronde zelf in haar *zevende* fase van stoffelijkheid verkeert. Het midden van het ras vond plaats tijdens het vierde Wortelras, toen de mens en de hele natuur hun laagste toestand van grove stoffelijkheid bereikten. Vanaf die tijd, d.i. vanaf het einde van drie en een half ras, bevonden de mensheid en de natuur zich op de opgaande hoog van hun rascyclus.
5. Het interval dat aan elk yuga voorafgaat, wordt een *sandhya* genoemd. Deze bestaat uit evenveel honderden jaren als er duizenden in het yuga zijn; en het interval dat op het yuga volgt, wordt *sandhyamsa* genoemd, en heeft volgens het *Vishnu Purana* een gelijke duur. 'Het interval tussen de sandhya en de sandhyamsa is het yuga dat krita, treta, enz. wordt genoemd. De (vier) krita, treta, dvapara en kali vormen een grote eeuw, of een geheel van vier eeuwen: 1000 van zulke gehelen zijn een Dag van Brahma; en *binnen die tijd heersen 14 Manu's*.' Als wij dit letterlijk moesten nemen, dan zou er maar één Manu zijn voor elke 4.320.000.000 jaar. Maar men leert ons dat er 300.000.000 jaar nodig was om de twee lagere rijken te evolueren, en dat onze mensheid ruim 18 miljoen jaar oud is – waar waren dan de andere Manu's waarover wordt gesproken, tenzij de allegorie betekent wat de esoterische leer ons zegt over de vermenigvuldiging van elke 14 met 49.
6. De woorden 'schepping', 'ontbinding', enz. geven de juiste betekenis van manvantara of pralaya niet goed weer. Het *Vishnu Purana* noemt er verschillende. Er zijn vier soorten ontbinding van alle dingen, zegt Parasara: *naimittika* (af en toe optredend), als Brahma sluiert (zijn nacht, wanneer 'Aan het einde van deze dag een weer-ineenvloeien van het Heelal plaatsvindt, dat de eventuele weer-ineenvloeiing van Brahma wordt genoemd', omdat Brahma dit Heelal zelf *is*); '*prakritika* (elementaal), wanneer de

terugkeer van dit Heelal tot zijn oorspronkelijke natuur gedeeltelijk en stoffelijk is; *atyantika* (absoluut), vereenzelviging van *de belichaamde* met de onlichamelijke hoogste geest - mahatmische toestand, hetzij tijdelijk of tot de volgende *mahakalpa*: ook absolute verduistering - zoals van een hele planeetketen, enz.; en *nitya* (eeuwigdurend) *mahapralaya* voor het Heelal, *de dood* - voor de mens. *Nitya* is de uitblussing van het leven, zoals het uitgaan van een lamp', ook 'in de slaap 's nachts'. *Nitya sarga* is 'voortdurende of eeuwige schepping', zoals *nitya pralaya* 'voortdurende of eeuwige vernietiging is van alles wat is geboren'. 'Wat volgt op een kleine ontbinding, wordt kortstondige schepping genoemd . . . Dit is samyama' (voortbrenging, bestaan en ontbinding) (*Vishnu Purana*, Deel I, hfst. vii). Het onderwerp is zo moeilijk dat we onze verklaringen moeten herhalen.

7. Maar zie de voortreffelijke definities van Parabrahmam en de logos in de lezingen van Subba Row over de *Bhagavad Gita*, in de nummers van de *Theosophist* van februari, maart, april en mei 1887.
8. Zie de voorgaande voetnoot.
9. Zie *Manu* I, 32, 33. Vaisvanara is in een andere betekenis het levende magnetische vuur dat het gemanifesteerde zonnestelsel doordringt. Het is het meest objectieve (voor ons is het andersom) en altijd aanwezige aspect van het ^{ENE LEVEN}, want het is het levensbeginzel. (Zie *The Theosophist*, juli 1883, blz. 249.) Het is ook een naam van *Agni*.
10. Dit is in het tijdperk van de zogenaamde *secundaire* schepping. Over de *primaire*, wanneer de aarde in het bezit is van de drie *elementaire* rijken, kunnen we om verschillende redenen niet spreken; één daarvan is dat, tenzij men een groot ziener is, of van nature intuïtief, men niet in staat zal zijn te begrijpen wat nooit in bestaande woorden kan worden uitgedrukt.
11. Hippocrates zei dat het getal zeven 'door zijn occulte krachten neigde tot het tot stand brengen van alle dingen, schenker te zijn van het leven en bron van alle verandering daarin'. Het leven van de mens verdeelde hij in zeven tijdperken (Shakespeare), want 'zoals de maan haar fasen elke zeven dagen verandert, beïnvloedt dit getal alle ondermaanse wezens', en zelfs de aarde, zoals wij weten. Bij het kind verschijnen de tanden in de zevende maand en hij wisselt ze als hij zeven jaar is; bij tweemaal zeven begint de puberteit en bij driemaal zeven zijn al onze verstandelijke en vitale vermogens ontwikkeld; bij viermaal zeven is hij in zijn volle kracht, bij vijfmaal zeven zijn zijn hartstochten het verst ontwikkeld, enz. Dat geldt ook voor de aarde. Deze heeft nu de middelbare leeftijd bereikt, maar is daarom toch niet veel wijzer. Het *tetragrammaton*, de vierletterige heilige naam van de godheid, kan op aarde slechts worden ontbonden door zevenvoudig te worden door de zichtbare driehoek, die tevoorschijn komt uit de verborgen *Tetraktis*. Daarom moet men op dit gebied het getal zeven aannemen. Zoals staat geschreven in de Kabbala, 'De grotere heilige samenkomst', v. 1161: 'Want er is stellig geen stabiliteit in die zes, behalve (wat zij ontleen) aan de zevende. Want alle dingen hangen af van de ZEVENDE.'
12. Augustinus zegt over Jezus: 'Want hij is een *vis* die leeft omringd door de wateren.' De christenen noemden zich in hun heilige mysteriën kleine vissen - *pisciculi*. 'Zoveel in het water voortgebrachte vissen, en gered door één grote vis', zegt Tertullianus over de christenen, Christus en de kerk.
13. '*Esoteric Buddhism*', blz. 55.
14. Deze gebeurtenis, de vernietiging van het bekende eiland *Ruta* en het kleinere *Daitya*, die 850.000 jaar geleden in het late Pliocene plaatshad, moet niet worden verward met het verzinken van het hoofdcontinent van Atlantis tijdens het Mioceen. Geologen kunnen het Mioceen niet 850.000 jaar geleden plaatsen; wat zij ook zeggen, het is verscheidene miljoenen jaren geleden dat het grootste deel van Atlantis is ondergegaan.
15. Huxley verdeelt die rassen in de vijfvoudige groep van australoïden, negroïden, mongoloïden, xanthochroïden en melanochroïden - die allen voortkomen uit denkbeeldige antropoïden. En toch blijft de grote anatoom spreken van de *aapachtige* kenmerken van de mens (zie De Quatrefages, '*The Human Species*', blz. 113), hoewel hij protesteert tegen hen die zeggen 'dat de structurele verschillen tussen de mens en de apen klein en onbetekenend zijn' en eraan toevoegt dat 'elk been van de gorilla een kenmerk draagt waardoor het kan worden onderscheiden van een overeenkomstig menselijk been' en dat 'er althans in de huidige toestand van schepping geen tussenliggend wezen de kloof overbrugt die de mens scheidt van de holbewoner'.

STANZA 11

DE BESCHAVING EN DE Vernietiging van het vierde en vijfde ras

§ (43) De Lemuro-Atlantiërs bouwen steden en verbreiden de beschaving. Het beginstadium van het antropomorfisme. (44) Hun standbeelden, getuigen van de grootte van de Lemuro-Atlantiërs. (45) Lemurië verwoest door vuur, Atlantis door water. De vloed. (46) De vernietiging van het vierde Ras en van de laatste voordiluviaanse monsterdieren.

43. ZIJ (*de Lemuriërs*) BOUWDEN REUSACHTIGE STEDEN. VAN ZELDZAME AARDSOORTEN EN METALen BOUWDEN ZIJ. UIT DE UITGEBRAAKTE VUREN (*lava*), UIT DE WITTE STEEN VAN DE BERGEN (*marmer*) EN UIT DE ZWARTE STEEN (*van de onderaardse vuren*) HAKTEN ZIJ HUN EIGEN BEELDEN, NAAR HUN GROOTTE EN GELIJKENIS, EN AANBADEN ZE (*a*).

(*a*) Terwijl de geschiedenis van de eerste twee mensenrassen – het laatste van de Lemuriërs en het eerste van de toekomstige Atlantiërs – voortschrijdt, moeten we deze twee op dit punt samen nemen en een tijdlang over hen gezamenlijk spreken.

Hier wordt ook verwezen naar de *goddelijke* dynastieën die, zoals de Egyptenaren, Chaldeeën, Grieken, enz. beweren, aan hun *menselijke* koningen zijn voorafgegaan; de tegenwoordige hindoes geloven nog steeds in hen en zij worden in hun heilige boeken opgenoemd. Maar deze zullen we op de daarvoor geschikte plaats bespreken. We moeten nog bewijzen dat onze hedendaagse geologen nu worden gedwongen het onbetwistbare bestaan van verzonken continenten te erkennen. Maar hun bestaan erkennen is niet hetzelfde als aanvaarden dat daar tijdens de eerste geologische tijdperken mensen leefden; ja, mensen en beschaafde volkeren, niet alleen paleolithische wilden; die onder leiding van hun *goddelijke* heersers grote steden bouwden, kunsten en wetenschappen beoefenden en tot in de perfectie bekend waren met de sterrenkunde, de bouwkunst en de wiskunde. Deze oorspronkelijke beschaving volgde niet onmiddellijk op hun fysiologische verandering, zoals men misschien zou denken. Tussen de uiteindelijke evolutie en de eerste stad die werd gebouwd, waren vele honderdduizenden jaren voorbijgegaan. Toch bouwden de Lemuriërs in hun zesde onderrass hun eerste rotssteden uit steen en lava¹. Een van deze grote steden met een primitieve structuur was geheel van lava gebouwd, ongeveer dertig mijl ten westen van de plaats waar zich nu het smalle stuk onvruchtbare grond van het Paaseiland uitstrekt, en werd door een reeks vulkanische uitbarstingen volledig verwoest. De oudste overblijfselen van cyclopische gebouwen waren alle het werk van de Lemuriërs van de laatste onderrassen; en een occultist toont daarom geen verbazing als hij hoort dat de stenen overblijfselen die werden gevonden op de kleine strook land die door kapitein Cook het Paaseiland werd genoemd, 'sterk overeenkomen met de muren van de tempel van Pachacamac of de ruïnes van Tia-Huanuco in Peru', (Robert Brown, 'The Countries of the World', Deel 4, blz. 43) en dat zij in *CYCLOPISCHE STIJL* zijn gebouwd. De eerste grote steden verschenen echter in dat gebied van het continent dat nu bekendstaat als het eiland Madagascar. Er waren in die tijd beschaafde mensen en wilden, evenals nu. De evolutie volbracht haar werk van vervolmaking bij de eerstgenoemde en karma verrichtte zijn vernietigingswerk bij de laatsten. De Australiërs en verwante stammen zijn de afstammelingen van diegenen die, in plaats van de vonk te bezielen die de 'vlammen' in hen lieten vallen, deze uitdoofden door generaties van bestialiteiten². De Arische volkeren konden hun afstamming via de Atlantiërs volgen tot de meer geestelijke rassen van de Lemuriërs, in wie de 'zonen van wijsheid' persoonlijk waren geïncarneerd³.

Met de komst van de goddelijke dynastieën begonnen de eerste beschavingen. En terwijl in sommige gebieden van de aarde een deel van de mensheid er de voorkeur aan gaf een nomadisch en patriarchaal leven te leiden, en in andere gebieden de wilde ternauwernood had geleerd een vuur aan te leggen en zich tegen de elementen te beschermen, bouwden zijn broeders – door hun *karma* meer begunstigd dan hij en geholpen door de goddelijke intelligentie die hen bezielde – steden en ontwikkelden kunsten en wetenschappen. Terwijl hun herderlijke broeders wonderbaarlijke vermogens als hun geboorterecht genoten, konden de bouwers, ondanks hun beschaving, hun vermogens toch slechts geleidelijk verkrijgen; zelfs deze werden in het algemeen gebruikt om macht over de stoffelijke natuur uit te oefenen en voor zelfzuchtige, onheilge doeleinden. De beschaving heeft altijd het stoffelijke en verstandelijke ontwikkeld ten koste van het psychische en geestelijke. De beheersing

van en de leiding over zijn eigen psychische natuur, die dwaze mensen nu in verband brengen met het bovennatuurlijke, waren de eerste mensheid aangeboren en waren voor de mens even natuurlijk als lopen en denken. 'Er bestaat niet zoiets als magie', filosofeert 'SHE', waarbij de schrijver vergeet dat 'magie' in haar jeugd nog de grote WETENSCHAP VAN DE WIJSHEID betekende en dat Ayesha onmogelijk iets kon weten over de hedendaagse ontarding van het denken - 'hoewel er zoiets is als kennis van de geheimen van de Natuur' (blz. 152). Maar deze zijn pas in ons ras 'geheimen' geworden, en waren algemeen bezit bij het derde.

Geleidelijk werd de mens kleiner van gestalte, want zelfs vóór de werkelijke komst van het vierde of Atlantische Ras was de meerderheid van de mensheid vervallen tot ongerechtigheid en zonde, behalve de hiërarchie van de 'uitverkorenen', de volgelingen en leerlingen van de 'zonen van wil en yoga' - die later de 'zonen van de vuurnevel' werden genoemd.

Toen kwamen de Atlantiërs; de reuzen van wie de lichamelijke schoonheid en kracht overeenkomstig de evolutiewet hun hoogtepunt bereikten tegen de middenperiode van hun vierde onderras. Maar zoals in de Toelichting wordt gezegd:

De laatste overlevenden van het mooie kind van het Witte Eiland (het oorspronkelijke Sveta-dvipa) waren eeuwen daarvoor omgekomen. Hun uitverkorenen (van Lemurië) hadden een schuilplaats gevonden op het heilige eiland (nu het 'legendarische' Shamballah in de Gobi-woestijn), terwijl sommige van hun vervloekte rassen, die zich van de hoofdstam hadden gescheiden, nu woonden in de oerwouden en onder de grond ('holbewoners'), toen het goudgele ras (het vierde) op zijn beurt 'zwart van zonde' werd. Van pool tot pool had de aarde haar uiterlijk voor de derde keer veranderd, en werd niet langer bewoond door de zonen van Sveta-dvipa, de gezegenden, en Adhitya, oost en west, het eerste, het ene en het zuivere, was verdorven geraakt . . . De halfgoden van het derde Ras hadden plaatsgemaakt voor de halfdemonen van het vierde. Sveta-dvipa, waarvan de noordelijke gedeelten van het Toyambudhi volgens de exoterische overlevering waren bezocht door de zeven kumara's (Sanaka, Sananda, Sanatana, Sanatkumara, Jata, Vodhu en Panchasikha) (zie de Uttara Khanda van het Padma Purana; ook Asiat. Researches, Deel XI, blz. 99, 100); het Witte Eiland had haar gezicht gesluiert. Haar kinderen woonden nu op het Zwarte land, waarin later daitya's van het zevende dvipa (pushkara) en rakshasa's van het zevende klimaat de saddhu's en de asceten van het derde tijdperk vervingen, die 'tot hen waren neergedaald uit andere en hogere gebieden' . . .

Het is duidelijk dat, als men de Purana's naar de dode letter opvat, zij lijken op een absurd weefsel van sprookjes en anders niet. Maar als men de hoofdstukken I, II en III van Boek II (Deel II) van het Vishnu Purana leest en de geografie, geodesie en etnologie ervan in het verhaal van de zeven zonen van Priyavrata, onder wie de vader de zeven *dvipa's* (continentale eilanden) verdeelt, letterlijk aanvaardt; en dan verneemt hoe de oudste zoon Agnidhra, de koning van *Jambu-dvipa*, dat rijk onder zijn negen zoons verdeelde; en verder hoe Nabhi, zijn zoon, die *honderd zonen* had en al dezen op zijn beurt iets toedeelde - dan zal de lezer het boek waarschijnlijk weggooien en het voor een samenraapsel van onzin uitmaken. Maar de beoefenaar van de esoterie zal begrijpen, dat de werkelijke betekenis in de tijd toen de Purana's werden geschreven, alleen duidelijk was aan de ingewijde brahmanen, die deze boeken op allegorische manier schreven en de grote massa niet de *hele* waarheid wilden geven. En hij zal aan de oriëntalisten die er, te beginnen bij kolonel Wilford en eindigend bij professor Weber, zo'n warboel van maakten en nog steeds maken, uitleggen dat de eerste drie hoofdstukken (zie de vertaling door Wilson van het *Vishnu Purana*, Deel II e.v.) met opzet de volgende onderwerpen en gebeurtenissen verwarren:

I. Met de juiste opeenvolging van de kalpa's of eeuwen (ook van de rassen) wordt nooit rekening gehouden; bijvoorbeeld laat men gebeurtenissen die in de ene plaatsvonden, optreden naast die uit een andere. De chronologische volgorde wordt volledig genegeerd. Dit wordt aangetoond door verschillende Sanskrietcommentatoren, die de onverenigbaarheid van gebeurtenissen en berekeningen verklaren door te zeggen: 'Telkens wanneer er in verschillende Purana's tegenstrijdigheden worden opgemerkt, worden zij toegeschreven . . . aan verschillen in de kalpa's en dergelijke' (*Vishnu en Bhagavata Purana's*).

II. De diverse betekenissen van de woorden 'manvantara' en 'kalpa' of eeuw worden achtergehouden en alleen de algemene betekenis wordt gegeven.

III. In de stambomen van de koningen en de geografie van hun *varsha's* (landen) en *dvipa's*, worden deze alle voorgesteld als aardse gebieden.

De waarheid is nu, zonder al te veel op details in te gaan, dat het gemakkelijk en geoorloofd is het volgende mee te delen:

(a) De zeven *dvipa's* die aan het zevenvoudige nageslacht van Priyavrata worden toegewezen, hebben betrekking op verschillende plaatsen: in de eerste plaats op onze planeetketen. *Jambu-dvipa* alleen stelt onze bol voor, de zes andere zijn de (voor ons) onzichtbare medebollen van deze aarde. Dit wordt aangetoond door de aard zelf van de allegorische en symbolische beschrijvingen. *Jambu* (dvipa) 'is in het centrum van al deze (de

zogenaamde eilandcontinenten) en wordt omringd' door een *zee van zout water* (lavana), terwijl Plaksha, Salmalia, Kusa, Krauncha, Saka en Pushkara 'elk voor zich zijn omringd - door grote zeeën van suikerrietsap, van wijn, van gezuiverde boter, van stremsel, van melk', enz., en dergelijke metaforische namen. (Hfst. II, Deel II.) Dit wordt verder aangetoond door:

(b) Bhaskara Acharya, die bij zijn beschrijving van de siderische plaats van al deze dvipa's uitdrukkingen gebruikt uit de *Geheime Leer* en haar boeken: 'de zee van melk en de zee van stremsel', enz. betekent de Melkweg en de verschillende opeenhopingen van de nevelvlekken; te meer, omdat hij 'het land ten zuiden van de evenaar *Bhur-loka* noemt en dat ten noorden ervan *Bhuva-loka*, *Svar-*, *Mahar-*, *Jana-*, *Tapo-* en *Satya-loka*'; en zegt: 'Die loka's worden geleidelijk bereikt door middel van het vergroten van religieuze verdiensten', d.w.z. het zijn verschillende *paradijzen*. (Zie *Bibliotheca Indica*. Vert. van de *Goladhyaya* van de *Siddhanta-siromani* III, 21-44.)

(c) In de teksten zelf wordt door de verteller van het *Vishnu Purana* verklaard dat deze geografische verdeling van de zeven allegorische continenten, eilanden, bergen, zeeën en landen niet alleen tot *onze* Ronde of zelfs tot *onze* rassen behoort (ondanks de naam Bharata Varsha, d.i. India). Want hij besluit het eerste hoofdstuk met te zeggen: 'Bharata (de zoon van *Nabhi*, die zijn naam gaf aan Bharata-Varsha of India) droeg zijn koninkrijk over aan zijn zoon Sumati . . . en eindigde zijn leven in Salagrama. Later werd hij herboren als religieus brahmaan in een voorname familie van asceten . . . onder deze vorsten (nakomelingen van Bharata) werd Bharata Varsha in negen stukken verdeeld, en hun nakomelingen hielden achtereenvolgens het land in bezit tijdens eenenzeventig perioden van het geheel van de vier tijdperken', of de regering van een Manu, die overeenkomt met een mahayuga van 4.320.000 jaar.

Maar nadat hij dit heeft gezegd, verklaart Parasara plotseling dat 'dit de schepping van Svayambhuva Manu was, waardoor de aarde werd bevolkt *toen hij heerste over het eerste manvantara*, in de kalpa van Varaha', d.i. de *everzwijn*-incarnatie of *Avatar*. Nu weet elke brahmaan dat *onze* mensheid *pas met Vaivasvata Manu* op deze aarde (of *Ronde*) begon. En als de westerse lezer het hoofdstuk over '*De oorspronkelijke Manu's van de mensheid*' raadpleegt, zal hij zien dat Vaivasvata de *zevende* van de veertien Manu's is die heersen over onze planeetketen tijdens haar levenscyclus: d.w.z. dat, omdat hij in elke Ronde twee Manu's van dezelfde naam (een *wortel*- en een *zaadmanu*) vertegenwoordigt en weergeeft, hij de wortelmanu van de vierde Ronde is en dus de *zevende*. Wilson ziet hierin alleen 'een tegenstrijdigheid' (zie zijn *Vishnu Purana*, deel II, blz. 108, voetnoot) en veronderstelt dat 'de stambomen van de aartsvaders ouder zijn dan het chronologische stelsel van manvantara's en kalpa's' en dus 'nogal onbeholpen over de verschillende perioden zijn verdeeld'. Dit is volstrekt onjuist. Maar omdat de oriëntalisten niets weten over de geheime leer, vatten ze alles *letterlijk* op en keren zich dan tegen de schrijvers van wat ze niet begrijpen, en beledigen deze!

Deze stambomen omvatten een periode van *drie en een halve Ronde*; zij spreken over *voor-menselijke* tijdperken en verklaren het vervallen tot voortbrenging van elke Manu - de eerste gemanifesteerde vonken van de ^{ENE} Eenheid - en laten verder zien dat elk van deze menselijke vonken zich verdeelt en vermenigvuldigt, eerst door de *pitars*, de menselijke voorouders, en vervolgens door de mensenrassen. Geen enkel wezen kan god of deva worden, tenzij hij door de menselijke cyclussen is heengegaan. Daarom zegt de sloka: 'Gelukkig zijn zij die, zelfs vanuit de (latente) toestand van goden, in Bharata-varsha *als mensen* worden geboren; want dat is de weg tot . . . uiteindelijke bevrijding.' In Jambu-dvipa wordt Bharata beschouwd als *de beste van zijn afdelingen*, omdat ^{HET HET LAND VAN DE WERKEN IS}. Alleen in dat land 'vindt de opeenvolging van de vier yuga's (tijdperken), het krita, het treta, het dvapara en het kali plaats'. Wanneer dus Parasara naar aanleiding van de vraag van Maitreya 'hem de beschrijvingen van de aarde te geven', nogmaals de opsomming geeft van dezelfde dvipa's met dezelfde zeeën, enz., die hij in het Svayambhuva manvantara had beschreven - dan is dat eenvoudig een *sluier*. Toch zijn voor degene die tussen de regels leest, de vier grote Rassen en het vijfde aanwezig, ja zelfs met hun onderverdelingen, eilanden en continenten, waarvan sommige werden aangeduid met de namen van hemelse loka's en met die van andere bollen. Vandaar de verwarring.

Al deze eilanden en landen worden door de oriëntalisten 'mythisch' en 'fabelachtig' genoemd¹. Inderdaad *zijn* sommige ervan *niet van deze aarde*, maar toch bestaan ze. Het 'Witte Eiland' en *Atala* zijn in ieder geval geen mythen, want dit laatste was de naam die door de eerste pioniers van het vijfde Ras minachtend werd gebruikt voor het land van de zonde - Atlantis in het algemeen, niet alleen het eiland van Plato - en het eerstgenoemde was (a) het Sveta-dvipa van de theogonie en (b) Saka-dvipa of het begin (de oudste gedeelten) van Atlantis. Dit was toen het nog zijn 'zeven heilige rivieren' had 'die alle zonden wegwasten' en zijn 'zeven districten, waarin geen verwaarlozing van de deugd, geen strijd, geen afwijking van deugd was', omdat het toen werd bewoond door de kaste van de *Maga's* - die kaste die zelfs door de brahmanen niet lager werd geacht dan hun eigen kaste - en die de bakermat was van de eerste Zaratushta. Over de brahmanen vertelt men dat zij op advies van Narada,

Gauramukha raadpleegden, die hun zei de *Maga's* uit te nodigen priesters van de zon te worden in de tempel, gebouwd door Samba (de veronderstelde) zoon van Krishna, die er in werkelijkheid geen had. Hierin zijn de Purana's *historisch* - ondanks de allegorie - en geeft het occultisme feiten.

De hele geschiedenis wordt in het Bhavishya Purana verteld. Er staat dat Samba, nadat hij door Surya (de zon) was genezen van melaatsheid, en een tempel had gebouwd die aan de zon was gewijd, vrome brahmanen zocht om daarin de vastgestelde rituelen te vervullen en de aan de god gebrachte geschenken in ontvangst te nemen. Maar Narada (de maagdelijke asceet die men in alle tijdperken in de Purana's aantreft) raadde hem aan dat niet te doen, omdat de brahmanen door Manu was verboden vergoedingen in ontvangst te nemen voor het vervullen van religieuze rituelen. Hij verwees Samba daarom naar Gauramukha (wit gezicht), de *purohita* of familiepriester van Ugrasena, koning van Mathura, die hem zou mededelen wie hij het best kon aanstellen. De priester adviseerde Samba de *Maga's*, de vereerders van Surya, uit te nodigen deze plicht te vervullen. Maar omdat hij hun woonplaats niet kende, wijst Surya, de zon zelf, Samba de weg naar Sakadvipa, *voorbij het zoute water*. Daarna volbrengt Samba de reis, waarbij hij gebruikmaakt van Garuda (de grote vogel, het voertuig van Vishnu en Krishna), die hem bij de *Maga's* afzet, enz.

Nu laten Krishna, die 5000 jaar geleden leefde, en Narada, die in elke cyclus (of elk ras) wordt wedergeboren, en ook Garuda - esoterisch het symbool van de grote cyclus - de allegorie zien; maar toch zijn de *Maga's* de magiërs van Chaldea, en hun klasse en eredienst ontstonden in het oude Atlantis, in Saka-dvipa, het Zondeloze. Alle oriëntalistenvrijden zijn het erover eens dat de *Maga's* van Saka-dvipa de voorvaders van de vuuraanbiddende parsi's zijn. Ons meningsverschil met hen berust zoals gewoonlijk op het feit dat zij deze keer honderdduizenden jaren terugbrengen tot een paar eeuwen: zij plaatsen de gebeurtenis - ondanks Narada en Samba - in de tijd van de vlucht van de parsi's naar Gujarat, wat eenvoudig onzin is, omdat die plaats had in de VIIIste eeuw van onze tijd. Hoewel volgens het Bhavishya Purana de *Maga's* in de tijd van de zoon van Krishna nog steeds in Saka-dvipa woonden, was toch het laatste gedeelte daarvan - het 'Atlantis' van Plato - 6000 jaar daarvoor ondergegaan. Zij waren Mag 'vroeger van' Saka-dvipa, en leefden in die tijd in Chaldea. Dit is weer een opzettelijke verwarring.

De eerste pioniers van het vierde Ras waren geen Atlantiërs en ook nog niet de menselijke *asura's* en *rakshasa's* die zij later werden. In die tijd maakten grote gedeelten van het toekomstige continent Atlantis nog deel uit van de oceaانبodem. 'Lemurië', zoals wij het continent van het derde Ras hebben genoemd, was toen een reusachtig land⁶. Het nam het hele gebied vanaf de voet van de Himalaja in beslag, die het scheidde van de binnenzee, waarvan de golven stroomden over wat nu Tibet, Mongolië en de grote Shamo- (Gobi-) woestijn is; van Chittagong westwaarts tot Hardwar en naar het oosten tot Assam. Vandaar strekte het zich uit naar het zuiden over wat wij kennen als Zuid-India, Ceylon en Sumatra; dan omvatte het op zijn weg naar het zuiden Madagascar aan de rechterkant en Australië en Tasmanië aan de linkerkant en liep door tot enkele graden van de zuidelijke poolcirkel; dan strekte het zich van Australië, in die tijd een binnengebied van het moedercontinent, ver in de Stille Oceaan uit, tot voorbij Rapa-nui (Teapy, of Paaseiland), dat nu op 26° zuiderbreedte en 110° westerlengte ligt. (Zie *Aanhangsel bij dit Deel II, hoofdstuk: 'Bewijzen voor de verzonken continenten'*.) Deze bewering schijnt door de wetenschap - al is het maar gedeeltelijk - te worden bevestigd; want bij het bespreken van de richting waarin de continenten zich uitstrekken, waarbij bleek dat de landmassa's beneden de noordpool zich in het algemeen langs de meridiaan uitstrekken, worden gewoonlijk verschillende oude continenten genoemd, hoewel alleen impliciet. Men spreekt in dit verband over het 'Mascareense continent', dat Madagascar omvatte en zich vandaar naar het noorden en het zuiden uitstrekte, men noemt een ander *oud* continent dat liep 'van Spitsbergen naar het Nauw van Calais, toen de meeste andere delen van Europa nog zeebodem waren'⁷. Dit bevestigt dus de occulte leer, die zegt dat de (tegenwoordige) poolgebieden de eerste van de zeven bakermatten van de mensheid waren, en het graf van het grootste deel van de mensheid van dat gebied tijdens het derde Ras, toen het reusachtige continent van Lemurië zich in kleinere stukken begon op te delen. Volgens de uitleg in de Toelichting werd dit veroorzaakt door het afnemen van de omwentelingssnelheid van de aarde:

'Wanneer het wiel met de gebruikelijke snelheid draait, zijn de uiteinden ervan (de polen) met de middencirkel (de evenaar) in evenwicht; wanneer het langzamer draait en naar alle kanten wankelt, zijn er grote verstoringen aan het aardoppervlak. De wateren stromen naar de beide uiteinden en nieuwe landen verrijzen in de middengordel (landen op de evenaar), terwijl die aan de uiteinden onderworpen zijn aan pralaya's door verzinken. ...'

En verder:

'... Zo is het wiel (de aarde) onderworpen aan en wordt het geregeld door de geest van de maan, voor wat de adem van zijn wateren (de getijden) betreft. Tegen het einde van het tijdperk (de kalpa) van een groot (wortel)ras beginnen de bestuurders van de maan (de pitar-vaders of pitri's) harder te trekken, en maken zo het wiel rondom zijn gordel platter, terwijl het op sommige plaatsen inzakt en op andere opzwellt. En wanneer de zwelling zich naar de uiteinden (de polen) beweegt, zullen nieuwe landen verrijzen en oude worden opgeslokt.'

We hoeven slechts boeken over sterrenkunde en geologie te lezen om heel duidelijk de betekenis van het bovenstaande in te zien. Geleerden (*hedendaagse* specialisten) hebben de invloed vastgesteld van de getijden op de geologische verdeling van land en water op de planeten, en de verplaatsing van de oceanen met een daarmee gepaard gaand dalen en rijzen van continenten en nieuwe landen. De wetenschap weet, of denkt te weten, dat dit periodiek gebeurt*. Professor Todd gelooft dat hij de reeks schommelingen kan terugvoeren tot de periode van de eerste korstvorming van de aarde. (Zie '*American Naturalist*', XVIII, 15 e.v.); daarom schijnt het gemakkelijk voor de wetenschap om de esoterische beweringen te verifiëren. Wij stellen ons voor dit in het *Aanhangsel* uitvoeriger te behandelen. (Zie § V en § VI)

Sommige theosofen stellen de vraag: 'Hoe zal Atlantis eruitzien wanneer het is verzezen?' Zij hebben namelijk uit enkele woorden in '*Esoteric Buddhism*' begrepen dat 'oude continenten' die zijn verzonken, weer zullen verschijnen. Hier bestaat weer een kleine misvatting. Indien precies *dezelfde* landen van Atlantis zouden herrijzen die waren verzonken, dan zouden zij inderdaad *eeuwenlang onvruchtbaar* zijn. Dat de Atlantische zeebodem nu is bedekt met een krijtlaag van ongeveer 5000 voet, en er nog meer wordt gevormd – in feite een nieuwe 'krijtformatie' van lagen – is geen reden waarom, als de tijd voor het verschijnen van een nieuw continent is aangebroken, een geologische beroering en verheffing van de zeebodem deze 5000 voet krijt niet uit de weg zou ruimen voor het vormen van enkele bergen en niet nog 5000 meer aan de oppervlakte zou laten komen. De raciale rampen zijn geen zondvloed van Noach van veertig dagen – een soort Bombaymoesson.

Dat het periodieke verzinken en weer tevoorschijn komen van de machtige continenten die door de hedendaagse schrijvers Atlantis en Lemurië worden genoemd, geen verzonnen verhaal is, zal worden aangetoond in het hoofdstuk waarin alle bewijzen daarvoor zijn bijeengebracht. De meest archaische Sanskriet- en Tamilgeschriften wemelen van toespelingen op beide continenten. De zeven heilige eilanden (dvipa's) worden genoemd in de *Surya Siddhanta*, het oudste sterrenkundeboek op de hele wereld, en in de boeken van Asura Maya, de Atlantische sterrenkundige, die volgens professor Weber in Ptolemaeus was gereïncarneerd. Toch is het een vergissing om deze 'heilige eilanden' *Atlantisch* te noemen – zoals wij hebben gedaan; want evenals al het andere in de heilige boeken van de hindoes, kan men ze op verschillende dingen laten slaan. Het erfstuk dat door Priyavrata, de zoon van Svayambhuva Manu, aan zijn zeven zonen werd nagelaten, was niet *Atlantis*, zelfs al hebben een paar van deze eilanden het verzinken van hun lotgenoten overleefd en eeuwen later onderdak geboden aan de Atlantiërs, van wie het continent op zijn beurt was verzonken. Als de zeven voor het eerst door Parasara (*Vishnu Purana*) worden genoemd, hebben ze betrekking op een esoterische lering die verderop wordt verklaard. Van alle zeven eilanden is Jambu-dvipa het enige dat aards is, want *het is onze bol*. Elke verwijzing in de Purana's naar het noorden van Meru staat in verband met dat oorspronkelijke Eldorado, dat nu het noordpoolgebied is; dat een continent was toen de magnolia bloeide waar wij nu een nog niet onderzochte eindeloze ijswoestijn zien. De wetenschap spreekt over een oud continent dat zich uitstreckte van Spitsbergen tot het Nauw van Calais. De Geheime Leer verkondigt dat deze gebieden in de vroegste geologische tijdperken een hoefijzervormig continent vormden, waarvan het ene eind, het oostelijke, dat veel noordelijker dan Noord-Cornwallis lag, Groenland omvatte, en het andere de Beringstraat als een stuk binnenland omsloot en in zijn natuurlijke beloop zuidwaarts omhoog en zich tot aan de Britse eilanden uitstreckte, die in die tijd precies onder de onderste boog van de halve cirkel moeten hebben gelegen. Dit continent verhief zich tegelijkertijd met het verzinken van de equatoriale gedeelten van Lemurië. Eeuwen later verschenen enkele van de Lemurische overblijfselen opnieuw aan het oppervlak van de oceanen. Daarom moet men – hoewel men zonder van de waarheid af te wijken kan zeggen dat Atlantis behoort tot de zeven grote eilandcontinenten, omdat de Atlantiërs van het vierde Ras enkele Lemurische overblijfselen kregen en door zich op die eilanden te vestigen, deze bij *hun* landen en continenten opnamen – toch een verschil maken en een verklaring geven, zodra men probeert een vollediger en nauwkeuriger verhaal op te stellen, zoals in dit boek. Sommige Atlantiërs hebben op deze manier ook bezit genomen van Paaseiland; zij waren ontsnapt aan de ramp die hun eigen land overkwam en vestigden zich op dat overblijfsel van Lemurië, maar alleen om daar om te komen toen het in één dag door vulkanisch vuur en lava werd vernietigd. Bepaalde geografen en geologen vatten dat misschien op als een verzinzel; voor de occultisten is het *geschiedenis*. Wat weet de wetenschap ertegenin te brengen? 'Vóór er een kaart verscheen, uitgegeven in Basel in 1522, waarop de naam Amerika voor het eerst voorkomt, *geloofde men dat dit land een deel van India was* . . . De wetenschap weigert ook de *wilde* hypothese te aanvaarden, dat er een tijd was waarin het schiereiland van India aan de ene kant van de lijn, en Zuid-Amerika aan de andere kant, waren verbonden door een gordel van eilanden en continenten. Het India van de voorhistorische tijden . . . was op twee manieren met de twee Amerika's verbonden. De landen van de voorouders van hen, die Ammianus Marcellinus de 'brahmanen van Boven-India' noemt, strekten zich uit van Kashmir tot ver in de (tegenwoordige) woestijnen van Shamo. Een voetganger uit het noorden kon toen – vrijwel zonder zijn voeten nat te maken – het schiereiland Alaska bereiken, door Mantsjoerije heen, over de *toekomstige* Golf van Tartarije, de Koerilen en Aleoeten; terwijl een andere reiziger, in het bezit van een kano, die in het zuiden begon, van Siam uit lopend via

de Polynesische eilanden zich naar ieder deel van het Zuidamerikaanse continent kon begeven.' (Maar zie '*Five Years of Theosophy*', het artikel 'Leaflets from Esoteric History', blz. 338 en 340.) Dit is ontleend aan de woorden van een ^{MEESTER} - voor de materialisten en sceptici een nogal twijfelachtige autoriteit. Maar hier hebben we iemand uit hun eigen groep, een vogel van dezelfde pluimage - Ernst Haeckel, die bij *zijn* verspreiding van de rassen deze bewering bijna letterlijk bevestigt . . . 'Het schijnt dat het gebied op het aardoppervlak waar de evolutie van deze oorspronkelijke mensen uit de ^{NAUW VERWANTE SMALNEUSAPEN} (!!) plaatsvond, moet worden gezocht in Zuid-Azië of in Oost-Afrika [dat tussen haakjes zelfs nog niet bestond toen het derde Ras zijn bloeitijd had - *H.P.B.*] of in Lemurië. Lemurië is een oud continent dat nu in de wateren van de Indische Oceaan is verzonken en dat ten zuiden van het huidige Azië lag en zich uitstreckte, enerzijds in oostelijke richting tot Boven-India en de Soenda-eilanden, en anderzijds naar het westen tot Madagascar en Afrika.' (Zie boven; vgl. '*The Pedigree of Man*', blz. 80-81.)

In het tijdperk dat we nu behandelen, was het continent 'Lemurië' al op veel plaatsen verbrokkeld en hadden zich nieuwe afzonderlijke continenten gevormd. Maar er bestond toen nog geen Afrika en geen Amerika en beslist geen Europa; deze sluimerden alle nog op de oceaanbodem. Ook was er nog niet veel van het huidige Azië; want de gebieden aan deze kant van de Himalaja waren bedekt met zeeën, en daarachter strekten zich de 'lotusbladeren' van *Sveta-dvipa* uit, de landen die nu Groenland, Oost- en West-Siberië, enz. worden genoemd. Het enorme continent dat eens de opperheerschappij had gevoerd over de Indische, de Atlantische en de Grote Oceaan, bestond nu uit reusachtige eilanden die geleidelijk, het ene na het andere, verdwenen totdat de laatste stuiptrekking alle overblijfselen ervan verzwoeg. Het Paaseiland bijvoorbeeld behoort tot de vroegste beschaving van het derde Ras. Nadat het met de rest was verzonken, liet een plotseling vulkanisch oprijzen van de oceaanbodem het kleine overblijfsel van de archaische tijden met zijn vulkaan en zijn standbeelden onaangetast weer bovenkomen in het Champlain tijdperk van de noordpooloverstroming, als een blijvende getuige van het bestaan van Lemurië. Men zegt dat sommige Australische stammen de laatste overblijfselen zijn van de laatste afstammelingen van het derde Ras.

Ook dit wordt gedeeltelijk bevestigd door de materialistische wetenschap. Bij het bespreken van het bruine of Maleise ras van Blumenbach en van de Australiërs en Papoea's merkt Haeckel op: 'Er is veel overeenkomst tussen deze laatsten en de oorspronkelijke bewoners van Polynesië, die Australische eilandenwereld die *eens een reusachtig en doorlopend continent schijnt te zijn geweest*.' ('*Pedigree of Man*', blz. 82. Maar zie de voetnoot hierboven en de Aanhangsels.)

Dat was beslist zo, want het strekte zich tijdens het derde Ras naar het oosten en het westen uit tot waar nu de twee Amerika's liggen, en het huidige Australië is er maar een gedeelte van, evenals een paar overgebleven eilanden die hier en daar over het oppervlak van de Grote Oceaan verspreid liggen, en een groot deel van Californië, dat ertoe behoorde. Vreemd genoeg beschouwt Haeckel in zijn fantastische boek '*Pedigree of Man*', 'de Australiërs van nu als de rechtstreekse bijna onveranderde (?) afstammelingen van die *tweede* tak van het oorspronkelijke mensenras . . . die zich naar het noorden verbreidde, eerst voornamelijk in Azië, vanuit de bakermat van de mens, en die de voorouder schijnt te zijn geweest van alle andere sluikeharige mensenrassen . . . Een deel van het ene, kroesharige ras trok naar het westen' . . . (d.i. naar Afrika en noordelijk naar Nieuw-Guinea, landen die toen zoals gezegd nog niet bestonden) . . . 'het andere, sluikeharige, ras ontwikkelde zich verder naar het noorden in Azië . . . en bevolkte Australië . . .' (blz. 81). 'Zie', schrijft een ^{MEESTER}, 'de overblijfselen van dat eens grote volk (Lemurië van het derde Ras) in *sommige* plathoofdige oorspronkelijke bewoners van uw Australië'. ('*Esoteric Buddhism*', blz. 65.) Maar zij behoren tot de laatste overblijfselen van het zevende onderras van het derde. Professor Haeckel moet ook hebben *gedroomd* en voor één keer een *echt* visioen hebben gehad!

In deze periode moeten we zoeken naar het eerste verschijnen van de voorouders van diegenen, die wij de oudste volkeren van de wereld noemen - nu respectievelijk enerzijds de Arische Hindoe's, de Egyptenaren en de oudste Perzen, en anderzijds de Chaldeeën en Feniciërs genaamd. Deze werden bestuurd door de ^{GODDELIJKE} DYNASTIEËN, d.i. koningen en heersers die van de sterfelijke mens alleen zijn lichamelijke uiterlijk hadden *zoals dat toen was*; zij waren echter wezens uit sferen die hoger en hemelser zijn dan onze sfeer pas over lange manvantara's zal zijn. Het is natuurlijk nutteloos te proberen de waarheid van hun bestaan aan sceptici op te dringen. Hun grootste trots bestaat eruit te bewijzen dat zij behoren tot de familie van de *smalneusapen*, wat zij proberen aan te tonen op het vermeende gezag van het aan hun *os sacrum* gehechte *stuitbeentje*, die rudimentaire staart die zij, als hij maar lang genoeg was, ter ere van de eminente ontdekker ervan voortdurend zouden laten kwispelen van vreugde. Deze sceptici zullen hun aapvoorouders even trouw blijven als christenen hun staartloze Adam. De Geheime Leer echter brengt op dit punt theosofen en beoefenaars van de occulte wetenschappen op de juiste weg.

Als we het tweede gedeelte van het derde Ras beschouwen als de eerste vertegenwoordigers van het *werkelijke mensenras* met stevige beenderen, dan is het vermoeden van Haeckel dat 'de evolutie van de oorspronkelijke mensen plaatsvond . . . in Zuid-Azië of . . . Lemurië' - van Oost- of West-Afrika is geen sprake -

vrijwel, zo niet geheel juist. Om echter nauwkeurig te zijn: op dezelfde manier als waarop de evolutie van het eerste Ras (uit de lichamen van de *pitars*) in zeven duidelijk gescheiden gebieden aan de noordpool (toen het enige land) plaatsvond zo geschiedde ook de uiteindelijke transformatie van het derde Ras: deze begon in die noordelijke gebieden, waarover enige bladzijden terug is geschreven dat zij de Beringstraat omvatten en wat er toen aan droog land bestond in Midden-Azië, toen het klimaat zelfs in de arctische gebieden subtropisch was en het meest aangepast aan de primaire behoeften van de wordende stoffelijke mens. Dat gebied is echter sinds het verschijnen van de mens meer dan eens afwisselend koud en tropisch geweest. De toelichting zegt ons dat het derde Ras pas ongeveer bij het middenpunt van zijn ontwikkeling stond toen:

'De as van het wiel ging hellen. De zon en de maan schenen niet langer boven de hoofden van dat deel van de ZWEEETGEBORENEN; de mensen kenden sneeuw, ijs en vorst en mensen, planten en dieren werden belemmerd in hun groei. Zij die niet omkwamen, bleven wat omvang en verstand betreft als halfvolgroeide kinderen'. Dit was het derde pralaya van de rassen⁹.

Dit betekent weer dat onze bol zeven periodieke *totale* veranderingen moet doormaken die gelijktijdig verlopen met de rassen. Want de Geheime Leer zegt dat er in deze Ronde zeven aardse *pralaya's* moeten zijn, waarvan er drie worden teweeggebracht door de verandering in de helling van de aardas. Dit is een *wet* die op de daarvoor vastgestelde tijd werkt en volstrekt niet blindelings, zoals de wetenschap misschien denkt, maar in strikte overeenstemming en harmonie met de *karmische wet*. In het occultisme wordt deze onverbidelijke wet aangeduid als 'de grote *VEREFFENAAR*'. De wetenschap erkent haar onwetendheid over de oorzaak van klimaatwisselingen en van de veranderingen in de richting van de aardas, waarop altijd deze wisselingen volgen; ook schijnt zij van die veranderingen van de aardas niet zo zeker te zijn. En omdat zij niet in staat is deze te verklaren, is zij geneigd liever de verschijnselen rond de aardas helemaal te ontkennen, dan het bestaan toe te geven van de intelligente hand en wet van karma, want alleen die kan een redelijke verklaring geven voor zulke plotselinge veranderingen en hun gevolgen. Zij heeft geprobeerd hiervoor een verklaring te geven door middel van verschillende min of meer fantastische speculaties; één daarvan zou de plotselinge en even denkbeeldige botsing zijn van onze aarde met een komeet (de hypothese van De Boucheporn), als oorzaak van alle geologische veranderingen. Maar wij houden liever vast aan onze esoterische verklaring, omdat *FOHAT* even goed is als welke komeet ook en daarbij de universele intelligentie heeft om hem te leiden.

Er zijn dus sinds de mensheid van Vaivasvata Manu op deze aarde verscheen, al vier van dergelijke verstoringsen in de aardas geweest, toen de oude continenten - behalve het eerste - door de oceanen werden verzwolgen, andere landen verschenen en reusachtige bergketens verrezen waar er tevoren geen waren. Het oppervlak van de aarde werd iedere keer volledig veranderd; het *overleven van de geschiktste* volkeren en rassen werd door tijdige hulp gewaarborgd; en de ongeschikte - de mislukkingen - werden opgeruimd doordat zij van de aarde werden weggevaagd. Een dergelijk rangschikken en verschuiven gebeurt niet tussen zonsondergang en zonsopgang, zoals men misschien denkt, maar vereist vele duizenden jaren, voordat in het nieuwe huis orde op zaken is gesteld.

De *onderrassen* zijn aan hetzelfde reinigingsproces onderworpen, evenals de zijtakken (de familierassen). Laat iemand die goed bekend is met sterrenkunde en wiskunde, een blik terugwerpen in de schemering en de schaduwen van het verleden. Laat hem waarnemen en aantekeningen maken van wat hij weet over de geschiedenis van volkeren en naties, en de opkomst en neergang van elk daarvan vergelijken met wat bekend is over sterrenkundige cyclussen - vooral met het *siderische jaar*, dat gelijk is aan 25.868 van onze zonnejaren¹¹. Als de waarnemer ook maar de geringste intuïtie bezit, zal hij ontdekken hoe nauw het wel en wee van volkeren is verbonden met het begin en het einde van deze siderische cyclus. Het is waar dat de niet-occultist het nadeel heeft dat hij zich niet op zulke ver verwijderde tijden kan beroepen. Hij weet op grond van de exacte wetenschap niets over wat ongeveer 10.000 jaar geleden plaatsvond; toch kan hij misschien troost vinden in de kennis of, als hij daaraan de voorkeur geeft, in de speculatie over het lot van elk van de hedendaagse volkeren waarover hij iets weet - over ongeveer 16.000 jaar. Onze bedoeling is heel duidelijk. Elk siderisch jaar verwijderen de keerkringen zich *vier graden* van de pool bij elke omwenteling van de dag- en nachteveningspunten, terwijl de evenaar zijn ronde door de tekens van de Dierenriem maakt. Nu ligt de keerkring tegenwoordig, zoals elke sterrenkundige weet, slechts drieëntwintig en iets minder dan een halve graad van de evenaar. Daarom moet hij nog 2,5 graad opschuiven vóór het einde van het siderische jaar; wat de mensheid in het algemeen, en onze beschaafde rassen in het *bijzonder*, een uitstel geeft van ongeveer 16.000 jaar¹².

Na de grote vloed van het derde Ras (de Lemuriërs):

'namen de mensen aanzienlijk in grootte af, en werd hun levensduur verkort. Omdat ze hun goddelijke toestand hadden verlaagd, vermengden ze zich met dierenrassen, en huwden met reuzen en pygmeeën (de dwerg geworden rassen van de polen) . . . Velen verkregen GODDELIJKE, ja zelfs ONWETTIGE kennis, en volgden vrijwillig het LINKERPAD.' (Toelichting xxxiii.)

Zo naderden de Atlantiërs op hun beurt de vernietiging. Hoeveel geologische tijdperken er nodig waren om deze *vierde* vernietiging te volbrengen? Wie kan het zeggen. . . Maar ons wordt gezegd:

44. ZIJ (*de Atlantiërs*) BOUWDEN GROTE BEELDEN, NEGEN YATI'S HOOG (27 voet) - DE GROOTTE VAN HUN LICHAMEN (*a*). ONDERAARDSE VUREN HADDEN HET LAND VAN HUN VADEREN (*de Lemuriërs*) VERWOEST. HET WATER BEDREIGDE HET VIERDE (*Ras*) (*b*).

(a) Het is de moeite waard op te merken dat de meeste van de reusachtige standbeelden die zijn ontdekt op het Paaseiland, een deel van een onmiskenbaar verzonken continent - evenals de beelden die worden gevonden aan de rand van de Gobi, een gebied dat talloze eeuwen overstroomd is geweest - alle tussen de 20 en 30 voet hoog zijn. De beelden die door Cook op het Paaseiland werden aangetroffen, waren bijna alle *zevenentwintig* voet hoog en acht voet over de schouders gemeten. (Zie de § 'Stenen, getuigen van reuzen' aan het einde van deze stanza.) De schrijfster is zich ervan bewust, dat de hedendaagse archeologen nu voor zichzelf hebben vastgesteld dat 'deze standbeelden niet erg oud zijn', zoals wordt beweerd door een van de hoge ambtenaren van het Brits Museum, waar enkele ervan nu staan. Maar dit is een van die willekeurige beslissingen van de hedendaagse wetenschap die niet veel gewicht in de schaal leggen.

Men zegt ons dat de mensen geleidelijk in grootte afnamen na de vernietiging van 'Lemurië' door onderaardse vuren - een proces dat al na hun *stoffelijke* ^{VAL} was begonnen - en dat zij tenslotte enkele miljoenen jaren later de zes à zeven voet bereikten en nu (zoals de oudere Aziatische rassen) afnemen tot eerder vijf dan zes voet. Zoals Pickering aantoont, is er in het Maleise ras (een onderras van het vierde Wortelras) een opmerkelijke verscheidenheid in lengte; de leden van de Polynesische familie (de bewoners van Tahiti, Samoa en de Tonga-eilanden) hebben een *grotere lengte dan de rest van de mensheid*, maar de Indiase stammen en de bewoners van de Indochinese landen zijn beslist beneden het algemene gemiddelde. Dit is gemakkelijk te verklaren. De Polynesiërs behoren tot de allereerste van de nog overlevende onderrassen, de anderen tot de allerlaatste, de overgangsstam. De Tasmaniërs zijn nu volledig uitgestorven en de Australiërs zijn snel aan het uitsterven; de andere oude rassen zullen spoedig volgen.

(b) Hoe konden deze geschriften nu zijn bewaard, kan men ons vragen. Onze vriendelijke en geleerde oriëntalist ontzeggen de Hindoes zelfs de kennis van de Dierenriem en *concluderen* dat de Arische Hindoes er niets van wisten voordat de Grieken deze in dat land brachten. Deze onnodige laster werd door Bailly, en wat meer zegt, door het duidelijke *getuigenis van de feiten* afdoende weerlegd, zodat er geen behoefte is aan veel meer weerleggingsmateriaal. Terwijl de Egyptenaren in hun Dierenriemen (Zie Denon, '*Voyage en Egypte*', Deel II) onweerlegbare bewijzen hebben van verslagen die meer dan drie en een half *siderisch jaar* - of ongeveer 87.000 jaar - omvatten, beslaan de berekeningen van de Hindoes bijna drieëndertig van dergelijke jaren, dat is 850.000 jaar. De Egyptische priesters verzekerden Herodotus dat de pool van de aarde en de pool van de ecliptica vroeger samenvielen. Maar, zoals de schrijver van de *Sphinxiad* opmerkt: 'Deze *arme onwetende* Hindoes hebben in hun verslagen een kennis van de sterrenkunde neergelegd tijdens tienmaal 25.000 jaar sinds de (laatste plaatselijke) *grote vloed* (in Azië) of de *eeuw van de verschrikking*, op de breedtegraad van India. En zij bezitten verslagen van waarnemingen vanaf de datum van de eerste *grote vloed* in de Arische *geschiedkundige* herinnering - de vloed die 850.000 jaar geleden de laatste gedeelten van Atlantis liet verzinken. De vloed die daaraan voorafgingen, vallen natuurlijk meer onder de overlevering dan onder de geschiedenis.

Terwijl het verzinken en de transformatie van Lemurië dicht bij de poolcirkel (Noorwegen) begonnen, beëindigde het derde Ras zijn loopbaan in Lanka, of liever op wat bij de Atlantiërs Lanka werd. Het kleine overblijfsel, dat nu bekendstaat als Ceylon, is het noordelijke hoogland van het oude Lanka, terwijl het reusachtige eiland van die naam in het Lemurische tijdperk het enorme continent was dat enige bladzijden terug werd beschreven. Zoals een ^{MEESTER} zegt (zie '*Esoteric Buddhism*', blz. 65): 'Waarom houden uw geologen niet in gedachten dat er onder de continenten die zij hebben onderzocht . . . diep in de peilloze of liever ongepeilde oceaانبodem, misschien andere en veel oudere continenten verborgen liggen, waarvan de lagen nooit geologisch zijn onderzocht; en dat die op een goede dag hun huidige theorieën geheel ondersteboven kunnen gooien? Waarom geven ze niet toe dat onze tegenwoordige continenten, evenals Lemurië en Atlantis, al verschillende keren zijn overstroomd en de tijd hebben gehad om weer te verschijnen en hun nieuwe groepen van mensen en beschavingen te dragen; en dat bij de eerste grote geologische omwenteling tijdens de volgende aardramp in de reeks van periodieke rampen, die van het begin tot het eind van elke Ronde plaatsvinden, onze reeds ten dode

opgeschreven continenten zullen tenondergaan en de Lemuriërs en Atlantissen weer boven zullen komen?'

Natuurlijk niet *precies* dezelfde continenten.

Maar hier is een verklaring nodig. Over het denkbeeld van een noordelijk 'Lemurië' hoeft geen verwarring te ontstaan. Het feit dat dit grote continent een uitloper had tot in de noordelijke Atlantische Oceaan, is geen beletsel voor de algemeen verbreide opvattingen over de ligging van het verloren Atlantis, en het ene bevestigt het andere. Men moet bedenken dat het Lemurië dat diende tot bakermat van het derde Wortelras, niet alleen een uitgestrekt gebied in de Grote en de Indische Oceaan omvatte, maar zich in de vorm van een hoefijzer uitstreckte voorbij Madagascar, rond 'Zuid-Afrika' (toen slechts een brokstuk in wording), door de Atlantische Oceaan tot Noorwegen toe. De laag van het grote *Engelse zoetwaterbekken dat het Wealden wordt genoemd - dat elke geoloog beschouwt als de monding van een vroegere grote rivier - is de bedding van de belangrijkste stroom die in het Secundair zorgde voor de afwatering van noordelijk Lemurië*. Het vroegere bestaan van deze rivier is een wetenschappelijk vaststaand feit - zullen de aanhangers van deze opvatting de noodzaak erkennen om het noordelijke Lemurië uit het Secundair te aanvaarden, zoals hun gegevens vereisen? Professor Berthold Seeman aanvaardde niet alleen het werkelijke bestaan van zo'n machtig continent, maar beschouwde ook *Australië en Europa als vroegere gedeelten van één continent* - en bevestigde zo de al genoemde 'hoefijzer'-leer volledig. Er kan geen treffender bevestiging van onze bewering worden gegeven dan door het feit, dat de VERHOOGDE RUG in het Atlantische bekken, 9000 voet hoog, vanaf een punt bij de Britse eilanden twee tot drieduizend mijl naar het zuiden loopt, eerst afbuigt in de richting van Zuid-Amerika, dan *bijna rechthoekig ombuigt* en verder gaat in ZUIDOOSTELIJKE richting naar de kust van Afrika, vanwaar hij in zuidelijke richting zijn weg vervolgt naar Tristan da Cunha. Deze rug is een overblijfsel van een Atlantisch continent en zou, als hij verder kon worden vervolgd, het bewijs opleveren van een onderzeese hoefijzervormige verbinding met een vroeger continent in de Indische Oceaan. (Vergelijk de kaart volgens de peilingen van de 'Challenger' en de 'Dolphin' in Donnelly, *'Atlantis, the Antediluvian World'*, blz. 47.)

Het *Atlantische deel van Lemurië* was de geologische basis van wat algemeen bekendstaat als Atlantis. Het laatste moet inderdaad eerder worden opgevat als een uitbreiding van de Atlantische voortzetting van Lemurië, dan als een heel nieuwe landmassa die was verrezen om aan de speciale behoeften van het vierde Wortelras te voldoen. Evenmin als bij de evolutie van de rassen kan bij het verplaatsen en hergroeperen van continentale massa's een scherpe en vaste lijn worden getrokken om aan te geven waar de ene situatie eindigt en de andere begint. In natuurlijke processen wordt de continuïteit nooit verbroken. Zo werden de Atlantiers van het vierde Ras ontwikkeld uit een kern van mensen van het derde Ras in het noorden van Lemurië, ruwweg rondom een plaats die nu in het midden van de Atlantische Oceaan ligt. Hun continent werd gevormd door het zich verenigen van een groot aantal eilanden en schiereilanden, die in de natuurlijke loop van de tijd omhoogkwamen *en die tenslotte het ware thuis werden van het grote, Ras dat bekendstaat als de Atlantiers*. Nadat deze samensmelting eenmaal werkelijkheid was geworden, is het duidelijk - zoals op het hoogste 'occulte' gezag wordt gezegd - dat 'Lemurië evenmin met het Atlantische continent moet worden verward als Europa met Amerika'. (*'Esoteric Buddhism'*, blz. 58.)

Het bovenstaande, dat afkomstig is uit kringen die bij de orthodoxe wetenschap zo verdacht zijn, zal natuurlijk door deze worden opgevat als een meer of minder gelukkige fantasie. Zelfs het genoemde knappe boek van Donnelly wordt terzijde gelegd, hoewel alle daarin opgenomen beweringen binnen het kader van strikt wetenschappelijke bewijzen vallen. Maar wij schrijven voor de toekomst. Ontdekkingen in deze richting zullen de Aziatische filosofen in het gelijk stellen, die beweren dat de wetenschappen - met inbegrip van de geologie, de etnologie en de geschiedenis - werden beoefend door de voordiluviaanse volkeren die een onnoemelijk aantal eeuwen geleden leefden. Toekomstige vondsten zullen de juistheid van de huidige opmerkingen van scherpzinnige denkers als H.A. Taine en Renan rechtvaardigen. De eerstgenoemde toont aan dat de beschavingen van archaische volkeren zoals de Egyptenaren, de Ariërs van India, de Chaldeeën, de Chinezen en de Assyriërs het resultaat zijn van voorafgaande beschavingen tijdens '*myriaden eeuwen*'. De laatstgenoemde wijst erop dat 'Egypte al in het begin volwassen lijkt te zijn, oud en geheel en al zonder een mythische en heroïsche tijd, alsof het land nooit een jeugd had gehad. Zijn beschaving had geen kinderjaren en zijn kunst geen archaische periode. De beschaving van de oude monarchie begon niet met een kindsheid. Zij was al volwassen'. Hieraan voegt professor R. Owen toe dat 'Egypte volgens de geschiedenis een beschaafde en bestuurd gemeenschap was *vóór* de tijd van Menes'; en Winchell ('Pre-Adamites', blz. 120) zegt dat 'de Egyptenaren in de tijd van Menes al een beschaafd en talrijk volk waren. Manetho deelt mee dat Athotis, de zoon van de eerste koning Menes, het paleis van Memphis bouwde, dat hij arts was en *anatomische boeken* heeft nagelaten.'

Dit is heel natuurlijk als we de verklaringen van Herodotus mogen geloven, die in *Euterpe* (cxlii) meedeelt dat de geschreven geschiedenis van de Egyptische priesters liep vanaf ongeveer 12.000 jaar *vóór* zijn tijd. Maar wat zijn 12.000 of zelfs 120.000 jaar, vergeleken met de miljoenen jaren die sinds het Lemurische tijdperk zijn verstreken? Dit laatste is echter niet zonder getuigen gebleven, ondanks zijn enorm hoge ouderdom. De

volledige verslagen van de groei, de ontwikkeling, het sociale en zelfs het politieke leven van de Lemuriërs zijn in de geheime annalen bewaard gebleven. Helaas zijn er maar weinigen die ze kunnen lezen; en zij die dat zouden kunnen, zouden nog niet in staat zijn de taal te begrijpen, tenzij ze bekend zijn met alle zeven sleutels van de symboliek ervan. Want het begrijpen van de occulte leer is gebaseerd op dat van de zeven wetenschappen, en deze vinden hun uitdrukking in de zeven verschillende toepassingen van de geheime verslagen op de exoterische teksten. We hebben dus te maken met denkwijzen op zeven heel verschillende gebieden van het ideële. Elke tekst heeft betrekking op en moet worden vertaald vanuit een van de volgende standpunten:

1. het realistische gebied van het denken;
2. het idealistische;
3. het zuiver goddelijke of geestelijke.

De andere gebieden gaan het gemiddelde bewustzijn, vooral dat van de materialistische denker, zover te boven dat men ze in gewone taal zelfs niet symbolisch kan weergeven. In geen enkele van de oude religieuze teksten is een zuiver *mythisch* element aanwezig; maar de denkwijze waaruit zij oorspronkelijk zijn voortgevloeid, moet bij het interpretatieproces worden ontdekt en men moet zich er nauwkeurig aan houden. Want de manier van denken is òf symbolisch (de archaische manier), emblematisch (een latere, hoewel heel oude manier van denken), parabolisch (allegorisch), hiëroglifisch, òf wel *logogrammatisch* - de moeilijkste methode van alle, omdat elke letter, zoals in de Chinese taal, een heel woord voorstelt. Zo bestaat bijna elke eigenaam, of deze nu staat in de Veda's, het 'Dodenboek' of de Bijbel (tot op zekere hoogte), uit zulke logogrammen. Niemand die niet is ingewijd in het mysterie van de occulte religieuze logografie, kan beweren te weten wat een naam in een oud fragment betekent, voordat hij zich de betekenis van iedere letter waaruit het is samengesteld, heeft eigen gemaakt. Hoe kan men dan verwachten dat een niet-ingewijde denker, hoe groot zijn kennis van de om zo te zeggen *orthodoxe* symboliek ook is - d.i. die symboliek die nooit uit de oude gedachtegroeven van zonnemythe en sekseverering loskomt - zal doordringen tot het geheim achter de sluier? Iemand die zich bezighoudt met het omhulsel of de schil van de dode letter en zich wijdt aan de kaleidoscopische overzetting van dorre woordsymbolen, kan nooit verwachten verder te komen dan de fantasieën van de hedendaagse mythologen.

Zo verschaffen Vaivasvata, Xisuthrus, Deukalion, Noach, enz. - al de hoofdfiguren van de algemene en gedeeltelijke, sterrenkundige of geologische wereldzondvloeden - allen in hun namen zelf, indien men deze maar volledig kan lezen, de aanduidingen van de oorzaken en gevolgen die tot de gebeurtenis hebben geleid. Al dergelijke zondvloeden zijn gebaseerd op gebeurtenissen die in de natuur plaatsvonden en gelden daarom als *historische* verslagen - of ze nu siderisch, geologisch, of zelfs eenvoudig allegorisch waren - van een morele gebeurtenis op andere en hogere gebieden van bestaan. Dit is naar onze mening nu voldoende aangetoond in de lange toelichting die door de allegorische stanza's noodzakelijk werd.

Het is enigszins ongebruikelijk om in een boek dat aanspraak maakt op een meer wetenschappelijk karakter dan 'Jack the Giant-Killer' te spreken over een ras dat negen *yati's* of 27 voet lang is. 'Waar zijn uw bewijzen?' zal men de schrijfster vragen. In de geschiedenis en de overlevering, is het antwoord. Overleveringen over een ras van reuzen in de oude tijd zijn algemeen verbreid; zij bestaan in mondelinge en geschreven volksverhalen. India had zijn *danava's* en *daitya's*; Ceylon had zijn *rakhasa's*; Griekenland zijn titanen; Egypte zijn reusachtige helden; Chaldea zijn *Izdubars* (Nimrod); en de Joden hun *emims* van het land Moab met de beroemde reuzen, *ananim* (*Numeri* xiii, 33). Mozes spreekt over Og, een koning die negen el (15 voet 4 duim) lang was en vier el breed (Deut. iii, 11), en Goliath was 'zes el en een span (10 voet 7 duim) lang'. Het enige verschil tussen de 'geopenbaarde Schrift' en de bewijzen die ons door Herodotus, Diodorus Siculus, Homerus, Plinius, Plutarchus, Philostratus, enz. worden verschaft, is dit: terwijl de heidenen alleen de *skeletten van reuzen* noemen, die ontelbare eeuwen tevoren waren gestorven, overblijfselen die sommigen van *hen persoonlijk hadden gezien*, eisen de bijbeluitleggers schaamteloos dat de geologie en archeologie zouden geloven dat verschillende landen in de tijd van Mozes door zulke reuzen werden bewoond; reuzen in vergelijking waarmee de joden als sprinkhanen waren, en die nog bestonden in de tijd van Jozua en David. Helaas staat hun eigen chronologie ze in de weg. òf deze, òf de reuzen moeten worden opgegeven. (Zie evenwel Afdeling III, *Aanhangsels*, het afsluitende hoofdstuk.)

Er zijn nog maar een paar getuigen van de verzonken continenten en de reusachtige mensen die ze bewoonden. De archeologie beweert dat er verschillende op deze aardbol zijn, maar behalve zich afvragen 'wat zij zouden kunnen zijn', heeft ze nooit een ernstige poging gedaan om het mysterie op te lossen. Afgezien van de al genoemde standbeelden op Paaseiland, tot welk tijdperk behoren de reusachtige nog overeind staande en onbeschadigde beelden bij Bamian? De archeologie schrijft ze zoals gebruikelijk toe aan de eerste eeuwen van het christendom, en vergist zich hierin, zoals bij veel andere speculaties. Een korte beschrijving zal de lezer laten zien wat de standbeelden van Paaseiland en Bamian zijn. We zullen eerst onderzoeken wat erover aan de

orthodoxe wetenschap bekend is. In *'The Countries of the World'* door Robert Brown wordt in Deel IV, blz. 43, gezegd:

'Teapi, Rapa-nui of het Paaseiland is een afgelegen plek, bijna 2000 mijl van de Zuidamerikaanse kust . . . Het is ongeveer twaalf mijl lang en vier breed . . . en er is in het midden een uitgedoofde krater, die 1050 voet hoog is. Het eiland heeft een overvloed van kraters, die al zo lang zijn uitgedoofd dat er geen overlevering over hun activiteit bestaat . . .'

' . . . Maar wie heeft de grote beelden (blz. 44) gemaakt, die nu voor bezoekers de belangrijkste attractie van het eiland zijn? *Niemand weet het*, zegt de schrijver. 'Het is meer dan waarschijnlijk dat zij hier waren toen de huidige bewoners (een handvol Polynesische wilden) aankwamen . . . De bekwaamheid waarmee ze zijn gemaakt, *staat op een hoog niveau* . . . en men gelooft dat het ras dat ze vervaardigde, geregelde bezoekers waren van de inheemse bevolking van Peru en andere delen van Zuid-Amerika . . . Zelfs in de tijd van het bezoek van Cook lagen sommige van de standbeelden, die 27 voet hoog zijn en acht voet over de schouders meten, omver, terwijl andere die nog overeind stonden, veel groter leken. Een van de laatstgenoemde was zo hoog, dat de schaduw ervan voldoende was om een groep van dertig personen tegen de hitte van de zon te beschutten. De voetstukken waarop deze reusachtige beelden stonden, waren gemiddeld dertig tot veertig voet lang en twaalf tot zestien breed . . . alle vervaardigd uit gehouwen steen in cyclopische stijl, en ze leken in veel opzichten op de muren van de tempel van Pachacamac, *of de ruïnes van Tia-Huanuco in Peru* (zie ook deel iii, blz. 310, 311).

'ER IS GEEN REDEN OM AAN TE NEMEN DAT DEZE BEELDEN STUKJE BIJ BEETJE ZIJN OPGEBOUW MET BEHULP VAN EROMHEEN OPRICHTTE STEIGERS', voegt het blad er veelbetekenend aan toe - zonder te verklaren *hoe* ze anders konden worden gebouwd, tenzij door reuzen van dezelfde grootte als de standbeelden zelf. Een van de beste van deze reusachtige beelden staat nu in het Brits Museum. De beelden van Ronororaka - de enige die nu overeind staan - zijn vier in getal, waarvan er drie diep in de grond zijn weggezakt en er één rust op zijn achterhoofd, als een slapend mens. Hoewel alle langhoofdig, zijn hun typen verschillend, en ze zijn kennelijk bedoeld als afbeeldingen, want de neuzen, de monden en kinnen verschillen sterk van vorm, terwijl bovendien uit hun hoofdtooi - een soort platte kap met een achterstuk eraan bevestigd om de achterkant van het hoofd te bedekken - blijkt dat de originelen geen wilden uit de steentijd waren. Inderdaad kan men de vraag stellen: 'Wie heeft ze gemaakt?' Het is echter niet waarschijnlijk dat de archeologie of zelfs de geologie daarop antwoordt, hoewel deze laatste het eiland als een deel van een verzonken continent erkent.

Maar wie hebben de nog kolossaler beelden van Bamian uitgehouwen, de grootste en meest gigantische in de hele wereld, want het 'Vrijheidsbeeld' van Bartholdi (nu in New York) *is een dwerg* in vergelijking met het grootste van deze vijf beelden. Burnes en verschillende geleerde jezuïeten die deze plaats hebben bezocht, spreken over een berg '*die in alle richtingen wordt doorkruist door reusachtige cellen*', met twee enorme reuzen die in dezelfde rots zijn uitgehouwen. Men duidt ze aan als de hedendaagse *Miaotse* (zie boven, citaat uit *Shoo-King*), de laatste overlevende getuigen van de *Miaotse* die 'de aarde in beroering hadden gebracht'; de jezuïeten hebben gelijk, en de archeologen die in de grootste van deze beelden Boeddha's zien, vergissen zich. Want al die talloze reusachtige ruïnes die de een na de ander in onze tijd worden ontdekt, al die enorme rijen kolossale ruïnes die Noord-Amerika langs en voorbij het Rotsgebergte doorkruisen, zijn het werk van de cyclopen, de ware en werkelijke reuzen van de oudheid. 'Massa's geweldig grote menselijke beenderen' werden gevonden 'in Amerika, bij Misorte', vertelt een beroemde hedendaagse reiziger ons, precies op de plaats die de lokale overlevering aanwijst als de landingsplaats van de reuzen die Amerika binnendrongen toen dit nauwelijks uit de wateren was verzezen (zie '*De la Vegd*, Deel ix, hfst. ix)¹⁰.

Overleveringen uit Midden-Azië zeggen hetzelfde over de beelden van Bamian. Wat zijn ze, en wat is het voor een plaats waar ze ontelbare eeuwen hebben gestaan, terwijl ze de natuurrampen om hen heen en zelfs de hand van de mens, zoals bijvoorbeeld van de horden van Timur en de Vandalenkrijgers van Nadir-Shah, trotseerden? Bamian is een kleine, armzalige, halfvervallen stad in Midden-Azië, halverwege tussen Kaboel en Balkh, aan de voet van de Koeh-i-Baba, een reusachtige berg van de Paropamisian- (of Hindoe-Koesj-)keten, ongeveer 8500 voet boven de zeespiegel. In de oudheid was Bamian een deel van de oude stad Djooljool, die door Djengis Khan in de XIIIe eeuw tot de laatste steen werd verwoest. De hele vallei is ingesloten door kolossale rotsen, vol deels natuurlijke en deels kunstmatige holen en grotten, eens de woonplaatsen van boeddhistische monniken die daarin hun *vihara's* hadden gevestigd. Dergelijke *vihara's* kan men tot heden toe in overvloed aantreffen in de rotstempels van India en de dalen van Jellalabad. Aan de ingang van enkele hiervan zijn vijf enorme standbeelden, die men beschouwde als Boeddhabeelden, ontdekt of liever in onze eeuw *opnieuw ontdekt*, want de beroemde Chinese reiziger Hiouen-Thsang spreekt erover en zag ze toen hij Bamian in de VIIe eeuw bezocht.

De bewering dat er op de hele wereld geen grotere standbeelden bestaan, wordt gemakkelijk bewezen op grond van de getuigenissen van alle reizigers die ze hebben onderzocht en gemeten. Zo is het grootste 173 voet

hoog, of *zeventig* voet hoger dan het 'Vrijheidsbeeld' dat nu in New York staat, want dit laatste is slechts 105 voet of 34 meter hoog. Zelfs de beroemde Kolossus van Rhodos, tussen de benen waarvan de grootste schepen van die tijd gemakkelijk konden doorvaren, was maar 120 tot 130 voet hoog. Het tweede standbeeld, evenals het eerste in de rots uitgehouwen, is slechts 120 voet (15 voet langer dan het genoemde 'Vrijheidsbeeld')⁸. Het derde standbeeld is slechts 60 voet hoog; de twee andere zijn nog kleiner, het laatste is maar weinig groter dan de gemiddelde lange mens van ons tegenwoordige ras. De eerste en grootste van de kolossen stelt een man voor, die in een soort *toga* is gehuld. Volgens De Nadeylac (zie hieronder) wijzen het algemene voorkomen van de figuur, de lijnen van het hoofd, de plooien van de kleding en vooral de grote hangende oren er onmiskenbaar op, dat men Boeddha bedoelde af te beelden. Maar dit alles bewijst niets. Ondanks het feit dat de meeste nu bestaande beelden van Boeddha, die wordt voorgesteld in de *samadhi*-houding, grote afhangende oren hebben, is dit een latere nieuwigheid en toevoeging. Het oorspronkelijke denkbeeld berustte op een esoterische allegorie. De onnatuurlijk grote oren symboliseren de alwetendheid van de wijsheid, en waren bedoeld als herinnering aan de macht van hem die *alles weet en hoort* en die een weldadige liefde en aandacht voor alle schepselen bezit en aan wie niets kan ontgaan. 'De barmhartige Heer, onze Meester, hoort de kreet van smart van de kleinste van de kleinen over bergen en dalen, en haast zich te helpen', zegt een stanza. Gautama Boeddha was een Arische Hindoe en iets wat op dergelijke oren lijkt, vindt men alleen bij de Mongoolse Birmanen en Siamezen die ze, evenals in Cochín, kunstmatig misvormen. De boeddhistische monniken, die de grotten van de *Miaotse* veranderden in *vihara's* en cellen, trokken omstreeks de eerste eeuw van de christelijke jaartelling Midden-Azië binnen. Daarom zegt Hiouen Thsang over het kolossale standbeeld dat 'de schittering van de gouden versieringen die het beeld bedekten' in zijn tijd 'de ogen verblindde', maar in de huidige tijd is er geen spoor van een dergelijk verguldsel over. Het gewaad is, in tegenstelling tot het beeld zelf dat in de opgaande rots is uitgehouwen, gemaakt van pleisterwerk en over het stenen beeld aangebracht. Talbot, die een nauwkeurig onderzoek heeft verricht, stelde vast dat dit gewaad tot een veel later tijdperk behoorde. Het beeld zelf moet daarom worden gerekend tot een veel vroegere periode dan die van het boeddhisme. Wie stelt het dan voor, kan men vragen?

Opnieuw geeft de overlevering, gesteund door geschreven documenten, antwoord op de vraag en verklaart ze het mysterie. De boeddhistische arhats en asceten vonden de vijf beelden en nog veel andere, die nu tot stof zijn vergaan, en omdat ze de drie aantreffen in reusachtige nissen bij de ingang van hun toekomstige verblijfplaats, bedekten zij de figuren met pleisterwerk en modelleerden over de oude heen, nieuwe beelden die de Heer Tathagata moesten voorstellen. De binnenmuren van de nissen zijn nog steeds bedekt met fel gekleurde schilderijen van menselijke figuren, en de heilige afbeelding van Boeddha is in elke groep herhaald. Deze fresco's en versieringen – die herinneren aan de Byzantijnse stijl van schilderen – zijn alle te danken aan de vroomheid van de monnik-asceten, en hetzelfde geldt voor enkele andere kleine figuren en in de rots uitgehouwen versieringen. Maar de vijf standbeelden behoren tot het handwerk van de ingewijden van het vierde Ras, die na het verzinken van hun continent toevlucht zochten in de uitgestrektheden en op de toppen van de Midden-Aziatische bergketens. Bovendien vormen de vijf beelden een onvergankelijk getuigenis van de esoterische leer over de geleidelijke evolutie van de rassen.

Het grootste moet het eerste Ras van de mensheid voorstellen, een gedenkteken van het etherische lichaam daarvan in harde, onvergankelijke steen, tot lering van toekomstige generaties, omdat de herinnering eraan anders de Atlantische zondvloed nooit zou hebben overleefd. Het tweede – 120 voet hoog – stelt de zweetgeborenen voor, en het derde – dat 60 voet meet – vereeuwigd het ras dat viel en daarmee het eerste *stoffelijke* ras inleidde, uit een vader en een moeder geboren, waarvan de laatste afstammelingen worden voorgesteld door de beelden van het Paaseiland; maar zij hadden slechts een lengte van 20 tot 25 voet in de tijd dat Lemurië verzonk, nadat het door vulkanische vuren bijna was vernietigd. Het vierde Ras was nog kleiner, hoewel reusachtig vergeleken met ons huidige vijfde Ras, en de reeks bereikte tenslotte een hoogtepunt in dit laatste. (Zie het volgende hoofdstuk over 'Cyclopische ruïnes en kolossale stenen als getuigen voor het bestaan van reuzen'.)

Dit zijn dan de 'reuzen' van de oudheid, de voor- en nadiluviaanse *gibborim* van de bijbel. Ze leefden en bloeiden in een tijd die eerder een miljoen dan drie- of vierduizend jaar geleden lag. De *anakim* van Jozua, waarvan de menigten waren als 'sprinkhanen' vergeleken met hen, zijn dus een product van de israëlitische verbeelding, tenzij het volk van Israëel inderdaad aan Jozua een oudheid en een oorsprong in het Eoceen toeschrijft, of tenminste in het Mioceen, en de duizenden jaren van hun tijdrekening in miljoenen jaren wil veranderen.

Bij alles wat te maken heeft met voorhistorische tijden zou de lezer de wijze woorden van Montaigne in gedachten moeten houden. De grote Franse filosoof zegt:

'... Het is een dwaze arrogantie om te verachten en voor onwaar uit te maken, wat voor ons in het geheel geen waarschijnlijkheid of waarheid lijkt te bevatten: dit is een gewone fout van diegenen die zich wijsmaken dat zij meer zijn dan het gewone volk.'

'... Maar de rede heeft mij geleerd dat door iets zo beslist als fout en onmogelijk te veroordelen, men zichzelf het voorrecht toekent de grenzen en beperkingen van Gods wil en de macht van onze gemeenschappelijke Moeder Natuur in de zak te hebben, en dat er geen grotere dwaasheid in de wereld is dan deze terug te brengen tot de omvang van onze vermogens en de grenzen van ons kunnen.'

'Als wij de dingen die ons verstand niet kan begrijpen monsters of wonderen noemen, met hoeveel daarvan hebben wij dan niet dagelijks te maken? Laten we bedenken door welke wolken en hoe geblinddoekt wij worden geleid tot de kennis van de meeste dingen die door onze handen gaan; inderdaad zullen we vinden dat het veeleer gewoonte dan wetenschap is die ons het vreemde ervan laat aanvaarden; en dat wij die dingen, als ze zich voor het eerst aan ons voordoen, ongetwijfeld als veel onwaarschijnlijker en ongelooflijker zouden beschouwen dan wat dan ook.' (*Essays*, hfst. xxvi.)

Een onbevooroordeelde geleerde behoort, voordat hij de mogelijkheid van *onze* geschiedenis en geschriften ontkent, in de moderne geschiedenis en in de universele overleveringen die door de oude en moderne literatuur heen zijn verspreid, te zoeken naar sporen die door deze wonderbaarlijke eerste rassen zijn achtergelaten. Weinig ongelovigen hebben een vermoeden van de rijkdom aan ondersteunend bewijsmateriaal dat alleen al in het Brits Museum ligt verspreid en begraven. Wij vragen nog één keer de aandacht van de lezer voor het onderwerp dat in het volgende hoofdstuk wordt behandeld.

Cyclopische ruïnes en kolossale stenen

als getuigen voor het bestaan van reuzen

In zijn lijvige boeken - *Mémoires adressés à l'Académie des Sciences* - heeft De Mirville bij het uitoefenen van de taak het werkelijke bestaan van de duivel te bewijzen en aan te tonen dat hij in elke oude en moderne afgod verblijft, enkele honderden bladzijden 'historische bewijzen' verzameld, dat in de tijd van de *wonderen* - heidense en bijbelse - de stenen liepen, spraken, orakels verkondigden en zelfs zongen. Dat tenslotte de 'Christus-steen' of *Christus-rots*, 'de geestelijke rots' die 'Israël' volgde (1 *Cor.* x, 4) 'een *Jupiter-lapis* werd', die door zijn vader Saturnus werd verslonden 'in de vorm van een steen'⁷. Wij zullen niet stilstaan bij het kennelijke misbruik en het verstoffelijken van bijbelse beeldspraak, enkel en alleen om het *satanisme* van afgoden te bewijzen, hoewel er over dit onderwerp veel zou zijn te zeggen⁸. Maar zonder te beweren dat onze stenen een dergelijke zwerflust en aangeboren psychische vermogens hebben, kunnen we wel op onze beurt elk beschikbaar bewijs verzamelen om aan te tonen dat (a) als er geen reuzen waren geweest om dergelijke kolossale stenen te verplaatsen, er nooit een Stonehenge, een Carnac (Bretagne) en meer van zulke cyclopische bouwwerken konden zijn geweest; (b) als er niet zoiets als *MAGIE* was, er nooit zoveel getuigen van *orakels verkondigende* en *sprekende* stenen konden zijn geweest.

In de *Achaica* (blz. 81) erkent Pausanias dat hij bij het begin van zijn werk de Grieken als bijzonder *dom* had beschouwd 'omdat ze stenen vereerden'. Maar nadat hij Arcadië had bereikt, voegt hij eraan toe: 'Ik ben van gedachten veranderd.' Zonder dus stenen, of wat hetzelfde is, stenen afgoden en beelden te vereren - een misdaad die de rooms-katholieken zo onverstandig zijn de heidenen te verwijten, want zij doen hetzelfde - is het toegestaan te geloven waarin zoveel grote filosofen en heilige mensen hebben geloofd, zonder dat men verdient door hedendaagse Pausaniassen een 'idiot' te worden genoemd.

We verwijzen de lezer naar Deel VI van de *Académie des Inscriptions (Mémoires)*, blz. 518 e.v.) als hij de verschillende eigenschappen van vuurstenen en kiezelstenen wil bestuderen vanuit het standpunt van de *magie* en psychische krachten. In een aan Orpheus toegeschreven gedicht over *stenen* worden deze verdeeld in *ofieten* en *siderieten*, 'slangenstenen' en 'sterrenstenen'. 'De *ofiet* is ruig, hard, zwaar, zwart en heeft de gave van de spraak, als men hem wil weggooien, brengt hij een geluid voort dat lijkt op de schreeuw van een kind. Door middel van deze steen voorspelde Helenos de ondergang van Troje, zijn vaderland ...', enz. (Falconnet.)

Sanchoniathon en Philo Byblos, die naar deze *betyles* verwijzen, noemen ze '*bezielde stenen*'. Photius herhaalt wat Damascius, Asclepiades, Isidorus en de arts Eusebius vóór hem hadden beweerd. De laatstgenoemde

(Eusebius) scheidde nooit van zijn *ofieten*, die hij op zijn borst droeg, en hij ontving orakeluitspraken van hen, die werden gegeven *met een zwakke stem die leek op zacht gefluit*²⁰. Arnobius (een heilige die 'van een heiden een van de *lichten van de kerk* was geworden', zoals de christenen hun lezers vertellen) erkent dat hij nooit een van zulke stenen kon aantreffen zonder deze vragen te stellen, 'die soms werden beantwoord met een *helder en schrill stemmetje*'. Waar is dan het verschil tussen de christelijke en de heidense *ofieten*, vragen wij?

Het is ook bekend dat de beroemde steen in Westminster, *liafail* - 'de sprekende steen' - werd genoemd, die zijn stem alleen verhief om de koning te noemen die moest worden gekozen. Cambry (*Monuments Celtiques*) zegt dat hij hem heeft gezien toen hij nog het inschrift droeg²¹:

*'Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem.'*

Tenslotte spreekt Suidas over een zekere Heraclius, die met één oogopslag de onbezielde stenen kon onderscheiden van stenen die zich konden bewegen; en Plinius vermeldt stenen die 'wegliepen als een hand ze naderde'. (Zie *Dictionnaire des Religions*, par l'abbé Bertrand; art. over de woorden Heraclius en betyles).

De Mirville - die probeert de bijbel te rechtvaardigen - vraagt heel ter zake, waarom de reusachtige stenen van Stonehenge in de oude tijd *chiorgaur* (van *cor*, 'dans', waarvan *chorea*, en *gaur*, een REUS) werden genoemd, of de dans van de reuzen? En dan verwijst hij de lezer voor een antwoord naar bisschop Gildas. Maar de schrijvers van de *Voyage dans le Comté de Cornouailles, sur les traces des géants* en van verschillende geleerde boeken over de ruïnes van Stonehenge²², Carnac en West Hoadley, geven veel betere en betrouwbaarder informatie over juist dit onderwerp. In die gebieden - ware wouden van rotsen - vindt men enorme monolieten, 'waarvan sommige meer dan 500.000 kilo wegen' (Cambry). Deze 'hangende stenen' van de vlakte van Salisbury worden verondersteld de overblijfselen te zijn van een druidentempel. De druïden waren echter historische mensen en geen cyclopen of reuzen. Maar wie *anders dan reuzen konden ooit zulke massa's optillen* (vooral die in Carnac en West Hoadley), ze zo symmetrisch rangschikken dat ze de planisfeer voorstellen en ze in zo'n bewonderenswaardig evenwicht brengen dat ze de grond nauwelijks schijnen te raken, in beweging worden gebracht bij het kleinste tikje van een vinger en toch weerstand zouden bieden aan de pogingen van twintig mannen die zouden proberen ze te verplaatsen.

Wij zeggen dat de meeste van deze stenen overblijfselen zijn, achtergelaten door de laatste Atlantiërs. Men zal ons antwoorden dat ze volgens alle geologen van natuurlijke oorsprong zijn. Dat een rots als zij 'verweert', d.i. onder invloed van het weer schilfer na schilfer van haar substantie verliest, deze vorm aanneemt. Dat de 'tors' in het westen van Engeland eigenaardige vormen vertonen, die ook daardoor zijn veroorzaakt. Dat tenslotte, omdat alle geleerden van mening zijn dat de 'schoommelende stenen van zuiver natuurlijke oorsprong zijn en dat wind, regen, enz. het uiteenvallen van de rotsen in lagen veroorzaken' - onze bewering terecht wordt ontkend, vooral omdat 'we dit proces van verandering van rotsen nog steeds om ons heen zien voortgaan'. Laten we dus de zaak onderzoeken.

Maar lees wat de geologie heeft te zeggen en u zult vernemen dat deze reusachtige massa's vaak zelfs niet thuishoren in de landen waar ze zich nu bevinden; dat hun geologische verwanten vaak behoren tot lagen die in die gebieden onbekend zijn en die alleen ver weg over zee zijn te vinden. William Tooke (Franse vert., *Sépulture des Tartares*, Arch. VII, blz. 222) zegt in zijn beschouwingen over de enorme granietblokken die over Zuid-Rusland en Siberië liggen verspreid, dat waar zij zich nu bevinden, geen rotsen en geen bergen zijn, en dat zij daarheen moeten zijn gebracht 'over ontzaglijke afstanden en met kolossale inspanningen'. Charton (*Voyageurs Anciens et Modernes*, Deel I, blz. 230) spreekt over een exemplaar van zo'n steen 'uit Ierland', die werd onderworpen aan een onderzoek door een voortreffelijke Engelse geoloog, die er een vreemde oorsprong aan toeschreef, 'heel waarschijnlijk een Afrikaanse'.

Dit is een vreemde *samenloop van omstandigheden*, want de Ierse overlevering schrijft de oorsprong van haar in een cirkel staande stenen toe aan een *tovenaar die ze uit Afrika bracht*. De Mirville ziet in die tovenaar 'een vervloekte *Hamiet*²³'. Wij zien in hem een donkere Atlantiër of misschien zelfs een nog eerdere Lemuriër, die in leven was gebleven tot het ontstaan van de Britse eilanden - in ieder geval EEN REUS²³.

'Mensen', zegt Cambry naïef, 'hebben er niets mee te maken . . . want *menselijke* kracht en ijver zouden iets dergelijks nooit tot stand kunnen brengen. Alleen de Natuur heeft dit alles volbracht (!) en eens zal de wetenschap dat bewijzen' (!) (blz. 88). Niettemin is het een *menselijke*, hoewel reusachtige kracht, die het heeft volbracht, en het is evenmin alleen 'de natuur' als god of de duivel.

De 'wetenschap', die op zich heeft genomen te bewijzen dat zelfs het verstand en de geest van de mens eenvoudig het voortbrengsel van *blinde krachten* zijn, is heel goed in staat deze taak te aanvaarden. Zij komt misschien op een goede dag naar voren met een poging te bewijzen dat alleen de natuur de reusachtige stenen van Stonehenge heeft opgesteld, hun plaats met wiskundige precisie heeft bepaald en ze de vorm heeft gegeven

van de Dendera planisfeer en van de tekens van de Dierenriem, en stenen die meer dan een miljoen pond wegen, uit Afrika en Azië naar Engeland en Ierland heeft laten vliegen!

Het is waar dat Cambry later zijn beweringen heeft herroepen. 'Ik had lange tijd geloofd', zegt hij, 'dat *alleen de Natuur* die wonderen kon voortbrengen . . . maar ik *neem dat terug* . . . het toeval is *niet in staat* zulke wonderbaarlijke combinaties *te scheppen* . . . en degenen die genoemde stenen in evenwicht hebben opgesteld, zijn dezelfde als zij die de bewegende massa's van de vijver van Huelgoat bij Concarneau hebben omhooggebracht . . .' Dr. John Watson, die door dezelfde schrijver wordt aangehaald ('*Antiquités Celtiques*', blz. 99), zegt over de *bewegende* rotsen of schommelende stenen op de helling van Golcar (de 'Tovenaar'): 'De verbazingwekkende beweging van die in evenwicht gehouden massa's was er de oorzaak van dat de Kelten ze met goden vergeleken' . . .

In 'Stonehenge' (Flinders Petrie) wordt gezegd dat 'Stonehenge is gebouwd van de steen uit het district, een rode zandsteen, 'sarsen' steen, die in die streek 'grijze ramstenen' worden genoemd. Maar enkele stenen, vooral die waarvan men zegt dat ze voor sterrenkundige doeleinden waren bestemd, zijn van ver aangevoerd, waarschijnlijk uit het noorden van Ierland'.

Tenslotte is het de moeite waard de overdenkingen van een geleerde te citeren, uit een artikel over dit onderwerp, dat in 1850 werd gepubliceerd in de *Revue Archéologique* (blz. 473). Het artikel zegt over de schommelende stenen:

'Elke steen is een blok, waarvan het gewicht de krachtigste machines op de proef zou stellen. Kortom, er zijn, verspreid over de hele wereld, massa's waarvoor het woord *bouwstoffen* onverklaarbaar schijnt te blijven, bij de aanblik waarvan de verbeelding verward raakt en die men een naam moest geven die even reusachtig is als de dingen zelf. Daar komt bij dat deze *enorme schommelende* stenen, die soms *routers* worden genoemd - en die op een van hun zijden als op een punt zijn geplaatst, waarbij hun evenwicht zo volmaakt is dat het kleinste duwtje voldoende is om hen in beweging te brengen . . . - duidelijk een kennis van de statica verraden. De wederzijdse tegenbeweging, hun oppervlakken, om beurten vlak, bol en hol . . . dit alles brengt ze in verband met cyclopische monumenten, waarvan men, in navolging van De La Vega, met reden kan zeggen dat 'de demonen er meer aan schijnen te hebben gewerkt dan de mensen'²⁴.'

We zijn het deze keer eens met onze vrienden en vijanden, de rooms-katholieken, en vragen of zulke wonderen van statica en evenwicht, toegepast op massa's die miljoenen ponden wegen, het werk kunnen zijn van paleolithische *wilden*, van holbewoners die langer zijn dan de gemiddelde mens in onze eeuw, maar toch gewone stervelingen zoals wij? Het heeft voor *ons* doel geen zin te verwijzen naar de verschillende tradities die zijn verbonden met de schommelende stenen. Toch kan het goed zijn de Engelse lezer te herinneren aan *Giraldus Cambrensis*, die spreekt over zo'n steen op het eiland Mona, die naar zijn plaats terugkeerde, ondanks alle pogingen om deze op een andere plaats te houden. In de tijd van de verovering van Ierland door Hendrik II bond een zekere graaf Hugo Cestrensis, die zich van de werkelijkheid van dat feit wilde overtuigen, de Monasteen aan een veel grotere en liet ze in zee gooien. De volgende ochtend vond men hem op zijn gewone plaats . . . De geleerde William van Salisbury staat voor het feit in door te getuigen dat deze aanwezig is in de muur van een kerk waar hij hem in 1554 had gezien . . . En dit doet denken aan wat Plinius zei over de steen die door de Argonauten in Cyzicum was achtergelaten en die de Cyziciërs in het Prytaneum hadden geplaatst, 'waaruit *hij verschillende keren wegliep*, wat hen dwong hem met lood te verzwaren' (*Nat. Hist.* XXXVI, blz. 592) . . . Hier hebben we enorme stenen waarvan de hele oudheid beweerde dat ze 'leven, bewegen, spreken en uit eigen kracht rondwandelen'. Ze waren blijkbaar ook in staat mensen op de vlucht te jagen, want ze werden *routers* (to rout, 'op de vlucht jagen') genoemd, en Des Mousseaux zegt over alle dat ze profetische stenen zijn en *krankzinnige* stenen worden genoemd (zie zijn '*Dieu et les Dieux*', blz. 587). 'De schommelende steen wordt door de wetenschap aanvaard. Waarom schommelde deze, waarom moest hij dat doen? Men moet blind zijn om niet te zien dat deze beweging weer een middel tot voorspelling was, en dat ze om deze reden 'de stenen van de waarheid' werden genoemd.' (De Mirville, '*Fétichisme*')²⁵.

Dit is geschiedenis, het verleden van voorhistorische tijden, en dit is ze ook voor de latere eeuwen. De dracontia, die waren gewijd aan de maan en de slang, waren de oudere 'stenen van het lot' van vroegere volkeren, en hun beweging of *schommeling* was een code die volkomen duidelijk was voor de ingewijde priesters, die als enigen de sleutel hadden om deze *af te lezen*. Vormius en Olaüs Magnus delen mee dat de koningen van Scandinavië werden gekozen volgens de bevelen van het orakel, 'waarvan de stem sprak door middel van de enorme stenen die door de kolossale krachten van de oude reuzen waren opgericht'. 'In India en Perzië', zegt Plinius, 'moesten de magiërs *haar* (de Perzische Oitzoé) raadplegen bij de verkiezing van hun vorsten' (*Nat. Hist.*, lxxvii, hfst. LIV); en hij beschrijft (in hfst. XXXVIII, l. ii) een rots die Harpasa in Azië overschaduwde, en die zó is geplaatst dat 'een enkele vinger haar kan doen bewegen, terwijl het gewicht van het hele lichaam haar

weerstand laat bieden'. Waarom zouden dan de schommelende stenen van Ierland of die van Brinham in Yorkshire niet voor dezelfde manier van *waarzeggen* of voor orakel-mededelingen hebben gediend? De grootste ervan zijn kennelijk overblijfselen van de Atlantïërs; de kleinere, zoals de rotsen van Brinham met enige draaiende stenen er bovenop, zijn kopieën van de oudere lithoi. Als de bisschoppen van de middeleeuwen niet alle tekeningen van de *dracontia* hadden vernietigd waarop ze beslag konden leggen, dan zou de wetenschap hierover meer weten²⁰. Zoals het er nu voorstaat, weten we dat ze tijdens lange voorhistorische eeuwen overal werden gebruikt, en alle voor dezelfde doeleinden van voorspelling en magie. E. Biot, lid van het Institut de France, publiceerde in zijn *Antiquités de France*, Deel IX, een artikel dat aantoonde dat de *Chatam peramba* (het Dodenveld of de oude begraafplaats in Malabar) identiek was met de oude graven in Carnac – 'een verhevenheid en een centraal graf' . . . 'Er (in de graven) worden beenderen gevonden', zegt hij, 'en Hillwell deelt ons mee dat sommige hiervan enorm groot zijn en dat de bewoners (van Malabar) de graven de woningen van rakhasa's (reuzen) noemen'. Verschillende steencirkels, 'die worden beschouwd als het werk van de *panch pandava* (vijf pandu's), zoals het geval is met al dergelijke monumenten in India, die in dat land zo talrijk zijn', bleken, toen zij op aanwijzing van radja Vasariddi werden geopend, '*menselijke beenderen van heel grote afmetingen te bevatten*'. (T.A. Wise, '*History of Paganism in Caledonid*', blz. 36.)

Weer heeft De Mirville gelijk in zijn *generalisatie*, maar misschien niet in zijn conclusies. Omdat de lang gekoesterde theorie dat de meeste *dracontia* getuigen zijn van 'grote natuurlijke geologische beroeringen' (Charlton) en '*het werk van de Natuur*' (Cambry), nu is ontzenuwd, zijn zijn opmerkingen heel terecht. 'Voordat men beweert dat zo'n theorie *onmogelijk* is, adviseren wij de wetenschap na te denken . . . en vooral *titanen en reuzen* niet langer tot de primitieve legenden te rekenen: want wij hebben hun werken voor onze ogen, en die schommelende stenen zullen tot het einde van de wereld op hun voetstuk blijven slingeren om hen te helpen duidelijker te zien en zich eens en voor altijd te realiseren dat *men nog niet helemaal rijp is voor Charenton als men gelooft in wonderen waarvan de hele oudheid getuigt*' ('*Fétichisme*', blz. 288).

Juist dit kunnen wij niet vaak genoeg herhalen, hoewel de stemmen, zowel van de occultisten als van de rooms-katholieken, zich verheffen als van roependen in de woestijn. Niettemin moet iedereen wel inzien dat de wetenschap op zijn zachtst gezegd even inconsequent is bij haar tegenwoordige beschouwingen als de oude en middeleeuwse theologie bij haar interpretatie van de zogenaamde *Openbaring*. De wetenschap wil de mens van de pithecoïde aap laten afstammen – een vormverandering die miljoenen jaren zou vereisen – en toch vreest zij de mensheid ouder te maken dan 100.000 jaar! De wetenschap leert de geleidelijke transformatie van de soorten, natuurlijke selectie en evolutie van de laagste vorm tot de hoogste; van weekdier tot vis, van reptiel tot vogel en zoogdier. Toch ontkent zij de mens, die fysiologisch slechts een hoger zoogdier en een dier is, een dergelijke transformatie van zijn uiterlijke vorm. Maar als de monsterachtige reuzenhagedis van de Wealden de voorouder kan zijn geweest van de kleine leguaan van nu, waarom kan dan de monsterachtige mens van de Geheime Leer niet de hedendaagse mens zijn geworden – de schakel tussen dier en engel? Is *deze* 'theorie' iets meer onwetenschappelijk dan de theorie die de mens een geestelijk onsterfelijk ego ontkent, een automaat van hem maakt en hem tegelijk rangschikt *als een afzonderlijke soort* in het stelsel van de Natuur? De occulte wetenschappen zijn misschien minder wetenschappelijk dan de tegenwoordige exacte wetenschappen, maar ze zijn logischer en consequenter in hun leringen. Fysische krachten en natuurlijke affiniteiten van atomen zijn misschien voldoende als factoren om een plant in een dier te transformeren; maar om een *volledig bewust mens* tot leven te wekken, is meer vereist dan alleen een wisselwerking tussen bepaalde stoffelijke aggregaten en hun omgeving; zelfs als die mens inderdaad niet meer was dan een afsplitsing tussen twee 'arme neven' van de orde van de vierhandigen. De occulte wetenschappen erkennen met Haeckel dat het (objectieve) leven op onze bol 'een logisch postulaat is van de wetenschappelijke biologie', maar voegen eraan toe dat het verwerpen van een soortgelijke *geestelijke* involutie, van *binnen naar buiten*, van het onzichtbare subjectieve geestesleven – dat eeuwig en een beginsel in de Natuur is – zo mogelijk nog onlogischer is dan te zeggen dat het Heelal en alles erin geleidelijk zonder enige hulp *van buitenaf* is opgebouwd door blinde krachten die inherent zijn aan de stof.

Stel dat een occultist zou beweren dat het eerste grote orgel van een kathedraal oorspronkelijk op de volgende manier was ontstaan. Eerst was er in de Ruimte een voortgaand en geleidelijk totstandkomen van een organiseerbaar materiaal, dat uitmondde in het voortbrengen van een toestand van de stof, genaamd *organische* PROTEÏNE. Terwijl deze toestanden in een fase van onstabiel evenwicht waren gebracht, evolueerden zij onder invloed van incidentele krachten langzaam en majestueus tot nieuwe combinaties van gebeeldhouwd en gepolijst hout, van koperen pennen en krammen, van leer en ivoor, luchtpijpen en blaasbalgen. Waarna het orgel, als het alle onderdelen in een harmonieuze en symmetrische machine had ingepast, plotseling het *Requiem* van Mozart uitgalmde. Dit werd gevolgd door een sonate van Beethoven, enz., *ad infinitum*; terwijl de toetsen uit zichzelf speelden en de wind door zijn eigen inherente kracht en fantasie in de pijpen blies . . . Wat zou de wetenschap over zo'n theorie zeggen? Toch vertellen de materialistische *geleerden* ons dat het Heelal op precies zo'n manier werd gevormd, met zijn miljoenen wezens en de mens, zijn geestelijke kroon.

Wat ook de werkelijke innerlijke gedachte van Herbert Spencer was, toen hij schreef over de geleidelijke transformatie van de soorten, wat hij hierin zegt is van toepassing op onze leer. 'Gesteld in evolutietermen is elke soort wezen op te vatten als een product van wijzigingen, teweeggebracht door onmerkbare gradaties in een *tevorens bestaande soort wezen*' (*Essays on Physiology*, subj. blz. 144). Waarom zou dan in dit geval de historische mens niet het product zijn van een wijziging van een vooraf bestaande en voorhistorische soort mens, zelfs als men ter wille van de discussie zou veronderstellen dat er niets in hem is dat langer duurt dan of onafhankelijk leeft van zijn stoffelijke lichaam? Maar dit is niet zo! Want wanneer men ons zegt dat 'organische stoffen in het laboratorium worden voortgebracht door wat wij letterlijk *kunstmatige evolutie* kunnen noemen' (Aanhangsel bij *Principles of Biology*, blz. 482), dan antwoorden we de beroemde Engelse filosoof, dat alchemisten en grote adepten hetzelfde en in feite veel meer hebben gedaan, vóór de scheikundigen ooit probeerden 'uit afzonderlijke elementen samengestelde combinaties te bouwen'. De *homunculi* van Paracelsus zijn in de alchemie een feit en zullen dit waarschijnlijk ook in de scheikunde worden, en dan zal men de Frankenstein van mevrouw Shelley als een voorspelling moeten beschouwen. Maar geen scheikundige of alchemist zal zo'n 'monster van Frankenstein' ooit meer dan een dierlijk instinct schenken, tenzij hij inderdaad doet wat aan de 'voorvaderen' wordt toegeschreven, namelijk zijn eigen stoffelijke lichaam verlaten en incarneren in de 'lege vorm'. Maar zelfs dit zou een *kunstmatige*, geen natuurlijke mens zijn, want onze 'voorvaderen' moesten in de loop van de eeuwige evolutie *goden* worden, vóór zij mensen werden.

De bovenstaande uitweiding, als het er een is, is een poging ons te rechtvaardigen tegenover de paar denkende mensen van de komende eeuw, die dit misschien lezen. Maar dit verklaart ook waarom de beste en meest spirituele mensen van deze tijd niet langer worden bevredigd door de wetenschap of de theologie; en waarom zij de voorkeur geven aan zo'n 'psychische rage' boven de dogmatische beweringen van beide, die niets beters hebben te bieden dan *blind* geloof in hun respectievelijke onfeilbaarheid. De *universele* overlevering is inderdaad een veel veiliger gids in het leven. En de universele overlevering zegt dat de oorspronkelijke mens eeuwenlang samen met zijn scheppers en eerste leermeesters - de Elohim - heeft geleefd in de 'Hof van Eden' of 'zaligheid' van de wereld. Wij zullen de goddelijke leermeesters in Stanza XII behandelen.

45. DE EERSTE GROTE WATEREN KWAMEN. ZIJ VERZWOLGEN DE ZEVEN GROTE EILANDEN (a).

46. ALLE HEILIGEN GERED, DE NIET-HEILIGEN Vernietigd. Met hen de meeste Reuzendieren, voortgebracht uit het zweet van de aarde (b).

(a) Omdat dit onderwerp - de vierde grote vloed op onze bol in deze Ronde - volledig wordt behandeld in de hoofdstukken die op de laatste stanza volgen, zou het alleen maar herhaling zijn als er nu iets meer van werd gezegd. De zeven grote eilanden (dvipa's) behoorden tot het continent Atlantis. De geheime leringen zeggen dat de 'zondvloed' het vierde, het reuzenras overviel, niet als gevolg van hun ontaarding of omdat ze 'zwart van zonde' waren geworden, maar eenvoudig omdat dit het lot is van elk continent, dat - evenals alles onder de zon - wordt geboren, leeft en in verval raakt en sterft. Dit gebeurde toen het vijfde Ras in zijn kindertijd was.

(b) Zo kwamen de reuzen om - de magiërs en tovenaars, voegt de verbeelding van de volksoverlevering eraan toe, maar 'alle heiligen werden gered', en alleen de 'niet-heiligen werden vernietigd'. Dit was echter evengoed toe te schrijven aan de *vooruitziende blik* van de 'heiligen', die het gebruik van hun 'derde oog' niet hadden verloren, als aan karma en de natuurwet. Over het daaropvolgende ras (onze vijfde mensheid) zegt de Toelichting:

'Alleen een handvol van die uitverkorenen, van wie de goddelijke leermeesters dat heilige eiland waren gaan bewonen - 'vanwaar de laatste Heiland zal komen' - weerhielden de ene helft van de mensheid ervan de andere uit te roeien [zoals de mensheid nu doet. H.P.B.]. Zij (de mensheid) werd verdeeld. Tweederde ervan werd geregeerd door dynastieën van lagere, stoffelijke aardgeesten, die bezit namen van de gemakkelijk toegankelijke lichamen; één derde bleef trouw en verenigde zich met het wordende vijfde Ras - de goddelijke geïncarneerden. Toen de polen zich (voor de vierde keer) bewogen, had dit geen gevolgen voor degenen die werden beschermd, en die zich van het vierde Ras hadden afgescheiden. Evenals de Lemuriërs kwamen alleen de verdorven Atlantiërs om, en 'werden niet meer gezien'. . . .'

Noten:

1. Dit is misschien de reden waarom zelfs het Paaseiland met zijn verbazingwekkende reusachtige standbeelden – een sprekend getuigenis voor een verzonken continent met een beschaafde mensheid – nauwelijks in de moderne encyclopedieën wordt genoemd. Men vermijdt zorgvuldig het te noemen, behalve in enkele reisverhalen; de hedendaagse wetenschap heeft er een onmiskenbare voorkeur voor om aan het ontwikkelde publiek hypothesen die zijn gebaseerd op persoonlijke liefhebberijen, als goed gefundeerde bewijzen op te dringen en om het *gissingen* aan te bieden in plaats van kennis, en deze dan 'wetenschappelijke conclusies' te noemen. Haar specialisten zullen liever duizend en één tegenstrijdige beschouwingen uitwerken dan een *hinderlijk vanzelfsprekend feit* erkennen – en tot die specialisten behoren in het bijzonder Haeckel en zijn Engelse bewonderaars en medestanders. Toch herinnert men ons er ernstig aan, dat 'het autoriteiten zijn'. Wat zou dat? De paus van Rome is ook een *AUTORITEIT* en nog wel onfeilbaar – voor *zijn* volgelingen; terwijl de opmerkelijke feilbaarheid van wetenschappelijke beschouwingen bij elke verandering van de maan opnieuw wordt bewezen.
 2. Onze beste hedendaagse romanschrijvers, die geen theosofen en ook geen spiritisten zijn, beginnen niettemin heel psychologische en suggestief occulte dromen te hebben: getuige Louis Stephenson en zijn Dr. Jekyll en Mr. Hyde; er bestaat geen grootser psychologisch essay op occult gebied dan dit. Had de bekende romanschrijver Rider Haggard ook een profetische of eerder een terugblikkende helderziende droom, vóór hij 'SHE', schreef? Zijn keizerlijke Kor, de grote dodenstad, waarvan de overlevenden naar het noorden voeren nadat de pest bijna een heel volk had gedood, schijnt in grote trekken uit de onvergankelijke bladzijden van de oude archaïsche geschriften afkomstig te zijn. Ayesha oppert het denkbeeld 'dat die mensen die naar het noorden voeren, misschien de voorvaderen van de eerste Egyptenaren waren'; en schijnt dan een samenvatting te willen geven van bepaalde brieven van een *MEESTER* die in 'Esoteric Buddhism' worden aangehaald. Want zij zegt: 'Keer op keer zijn er volkeren, en wel rijke en krachtige volkeren, bedreven in de kunsten, geweest en weer heengegaan en vergeten, zodat er geen herinnering aan hen overblijft. Dit (het volk van Kor) is er maar één uit vele; want de tijd verslindt het werk van de mens, tenzij hij inderdaad grotten graaft zoals het volk van Kor, en *dan verzwelgt de zee hen misschien of een aardbeving bedelft hen* . . . Toch zijn deze mensen niet volledig vernietigd, denk ik. Enkelen bleven over in de andere steden, want zij hadden veel steden. Maar de barbaren . . . overvielen hen en namen hun vrouwen tot echtgenote, en het ras van de Amahagger van nu is een bastaardgeslacht van de machtige zonen van Kor en zie, het woont in de graven bij het gebeente van zijn voorvaderen (blz. 180, 181.)

Hier schijnt de knappe romanschrijver de geschiedenis te herhalen van alle nu ontaarde en gevallen rassen van de mensheid. De geologen en antropologen zouden aan het hoofd van de mensheid, als afstammeling van *homo primigenius*, de aapmens willen plaatsen waarvan 'ONS TOT DUSVER GEEN FOSSIELE RESTEN BEKEND ZIJN', maar (die) 'WAARSCHIJNLIJK verwant was met *de gorilla en de orang-oetan van nu* (Haeckel). In antwoord op zijn 'waarschijnlijk' wijzen de occultisten op een andere en grotere *waarschijnlijkheid* – nl. die in onze tekst wordt gegeven. (Zie boven.)

 - 3. Zie Stanza II hiervóór. Dit zou een verklaring bieden voor het grote verschil en de variatie tussen de intellectuele vermogens van rassen, volkeren en individuele mensen. Bij het incarneren in en in andere gevallen alleen bij het bezielen van de menselijke voertuigen, die door het eerste hersenloze (*manasloze*) ras waren ontwikkeld, moesten de incarnerende machten en beginselen kiezen tussen en rekening houden met het vroegere karma van die *monaden* waarvan zij de verbindende schakel met de lichamen waren geworden. Afgezien daarvan 'is het vijfde beginsel of de menselijke (intellectuele) ziel bij de meerderheid van de mensheid zelfs nu nog niet volledig ontwikkeld', zoals in '*Esoteric Buddhism*' (blz. 30) terecht wordt gezegd.
 - 4. Krishna, de geïncarneerde *logos*, zegt in de *Bhagavad-gita*: 'De zeven grote rishi's, de vier voorafgaande Manu's, die deel uitmaken van mijn natuur, werden uit mijn denkvermogen geboren: aan hen ontsprongen (emaneerden of werden geboren) het menselijke ras en de wereld.' (Hfst. X, vers 6.)
- Met de zeven grote rishi's worden hier de zeven grote *rupa*-hiërarchieën of klassen van Dhyana-Chohans bedoeld. Laten wij bedenken dat de *saptarshi* (de zeven rishi's) de bestuurders van de zeven sterren van de Grote Beer zijn en dus van dezelfde aard als de engelen van de planeten of de zeven grote planeetgeesten. In verschillende kalpa's en rassen waren zij allen wedergeboren, allen als mensen op aarde. Bovendien zijn 'de vier voorafgaande Manu's' de vier klassen van de oorspronkelijke *arupa* goden – de kumara's, de rudra's, de asura's, enz., van wie men ook zegt dat ze zijn *geïncarneerd*. Ze zijn niet de prajapati's, zoals de eersten, maar hun bezielende beginselen – waarvan sommigen in mensen zijn geïncarneerd, terwijl anderen andere mensen eenvoudig tot de voertuigen van hun gedachten hebben gemaakt. Zoals Krishna terecht zegt – dezelfde woorden zijn later herhaald door een ander *voertuig* van de *LOGOS* –: 'Ik ben dezelfde voor alle wezens . . . zij die mij vereren (het zesde beginsel of de

intellectuele *goddelijke* ziel, *buddhi*, bewustgemaakt door zijn vereniging met de hogere vermogens van *manas*) *zijn in mij en ik ben in hen.*' (*Ibid*, 29.) De logos, die geen persoonlijkheid is maar het universele beginsel, wordt vertegenwoordigd door alle goddelijke krachten die *uit zijn denkvermogen zijn geboren* - de zuivere vlammen of, zoals ze in het occultisme worden genoemd, de 'intellectuele adems' - die engelen van wie *men zegt dat ze zich onafhankelijk hebben gemaakt*, d.i. die zijn overgegaan van passieve berusting tot de actieve toestand van zelfbewustzijn. Als men dit inziet, wordt de ware betekenis van Krishna begrijpelijk. Maar zie de uitstekende lezing van Subba Row over de *Bhagavadgita* ('*Theosophist*', april 1887, blz. 444).

5. Professor Pengelly, F.R.S. citeert in een lezing professor Oliver en laat hem zeggen 'dat de tegenwoordige flora van de Atlantische eilanden geen wezenlijk bewijs oplevert voor een vroegere directe verbinding met het vasteland van de nieuwe wereld', maar hij voegt er tegelijk zelf aan toe, dat 'in een bepaalde periode van het Tertiair, Noordoost-Azië was verbonden met Noordwest-Amerika, misschien langs de lijn waar zich nu de keten van de Aleoeten uitstrekt'. Zo kan dus alleen de occulte wetenschap de tegenstrijdigheden en aarzelingen van de hedendaagse wetenschap oplossen. Bovendien berust het bewijs voor het bestaan van Atlantis beslist niet alleen op de plantkunde.
6. Zoals uit de Inleiding blijkt, spreekt het vanzelf dat noch de naam Lemurië, noch zelfs Atlantis de werkelijke *archaische* namen van de verloren continenten zijn, maar door ons zijn aangenomen ter wille van de duidelijkheid. Atlantis was de naam die werd gegeven aan die delen van het verzonken continent van het vierde Ras, die 'voorbij de zuilen van Hercules' lagen, en die na de algemene ramp boven water waren gebleven. Het laatste overblijfsel hiervan was ongeveer 11.000 jaar geleden het *Atlantis* van Plato of 'Poseidonis' (een *alternatief* of liever een vertaling van de werkelijke naam). De juiste namen van het merendeel van de landen en eilanden van beide continenten worden in de Purana's gegeven; maar ze speciaal te noemen, zoals ze voorkomen in andere oudere boeken, bijv. de *Surya Siddhanta*, zou te lange uiteenzettingen nodig maken. Als het schijnt dat beide in vroegere geschriften te vaag zijn onderscheiden, moet dit worden toegeschreven aan onzorgvuldig lezen en onvoldoende nadenken. Als eeuwen na heden Europeanen worden aangeduid als Ariërs, en een lezer verwacht hen met de Hindoes en deze weer met het vierde Ras, omdat zij (sommigen van hen) in het oude Lanka wonen - zal dat niet de schuld zijn van de schrijfster.
7. Zie het artikel van professor Dana, '*American Journal of Science*', III, blz. 442-3; professor Winchell, '*World Life*'; en andere boeken over geologie.
8. Bij het bespreken van het periodieke stijgen en dalen van de equatoriale en poolgebieden en van de daaruit voortvloeiende veranderingen van het klimaat zegt Winchell (professor in de geologie in Michigan): 'Omdat de hier beschouwde bewegingen cyclisch zijn, zouden dezelfde omstandigheden zich telkens opnieuw moeten voordoen; en daarom zou dezelfde fauna telkens weer in hetzelfde gebied terugkeren, met tussenpozen waarin een andere fauna optreedt. Voortgaande sedimentatie zou de herinneringen aan zulke veranderingen in de fauna bewaren; en men zou verschijnselen kunnen waarnemen van 'kolonies', 'terugkeer' en andere verplaatsingen van de fauna in de verticale en horizontale verspreidingen van fossiele overblijfselen. Met deze verschijnselen zijn de geologen goed bekend.' ('*Effects of Astronomical changes*.')
9. 'Halfvolgroeide kinderen' in vergelijking met hun reusachtige broeders in andere zones. Hetzelfde geldt nu voor ons.
10. Dit heeft betrekking op Lemurië.
11. Er zijn natuurlijk andere cyclussen, *cyclussen binnen cyclussen* - en juist dit maakt de berekeningen van gebeurtenissen betreffende de rassen zo moeilijk. De omloop van de ecliptica wordt in 25.868 jaar voltooid. En men heeft voor onze aarde berekend dat het nachteveningspunt jaarlijks vijftig minuten en tien seconden terugloopt. Maar binnen deze cyclus is er nog een andere. Men zegt dat, 'omdat de apsis het jaarlijks met een snelheid van elf minuten en vierentwintig seconden tegemoet gaat' (zie het artikel over *sterrenkunde* in de *Encyclopaedia Britannica*), 'in honderdvijftienduizend driehonderd en twee (115.302) jaar een hele omwenteling zou zijn voltooid. Het tot elkaar naderen van het nachteveningspunt en de apsis is de som van deze bewegingen, eenenzestig minuten vierendertig seconden, en daarom keert het nachteveningspunt in 21.128 jaar naar dezelfde plaats ten opzichte van de apsis terug'. We hebben deze cyclus in Deel I van *Isis Ontsluierd* genoemd in verband met andere cyclussen. Elk ervan heeft een duidelijke invloed op het ras dat in die tijd leefde.
12. Zie aan het eind van deze stanza 'Over de duur van tijdperken en cyclussen'.
13. '*History of English Literature*', blz. 23.
14. Geciteerd in '*Atlantis*', enz., blz. 132.
15. Zie ook De Mirville, '*Pneumatologie des Esprits*', Deel III, blz. 55.

16. Het eerste en het tweede beeld hebben evenals het standbeeld van Bartholdi een ingang aan de voet, die via een in de rots uitgehouwen wenteltrap leidt naar het hoofd van de standbeelden. De bekwame Franse archeoloog en antropoloog, markies De Nadeylac, merkt in zijn boek terecht op, dat er in de oude of in de moderne tijden nooit een beeldhouwde menselijke figuur was die groter was dan het eerste van deze twee beelden.
17. *Pierres animées et parlantes*, blz. 283. *Théologie de la Pierre*, 270.
18. Saturnus is *Kronos* - de 'tijd'. Het door hem verslinden van *Jupiter-lapis* kan eens een voorspelling blijken te zijn. 'Petrus (*Cephas, lapis*) is de steen waarop de kerk van Rome is gebouwd', verzekert men ons. Maar *Kronos* zal deze even beslist eens 'verzwelger' als hij *Jupiter-lapis* en nog grotere figuren heeft verslonden.
19. Dezelfde natuurlijk als de 'zwakke stem', die Elia hoorde na de aardbeving bij de ingang van de grot. (1 *Koningen* xix, 12.)
20. De schommelende of Logan-stenen dragen verschillende namen. De Kelten hadden hun *clacha-brath*, de 'lots- of oordeelssteen'; de *waarzegsteen* of 'steen van het godsoordeel' en de orakelsteen; de bewegende of bezielde steen van de Feniciërs; de rommelende steen van de Ieren. Bretagne heeft zijn '*pierres branlantes*' in Huelgoat. Zij worden in de oude en de nieuwe wereld gevonden: op de Britse eilanden, in Frankrijk, Spanje, Italië, Rusland, Duitsland, enz., en ook in Noord-Amerika. (Zie Hodson, '*Letters from North America*', Deel II, blz. 440.) Plinius spreekt over verschillende ervan in Azië (*Hist. Nat. Lib. I, c. 96*); en Apollonius Rhodius weidt uit over de schommelende stenen en zegt dat het 'stenen zijn, geplaatst op de top van een grafheuvel, en zo gevoelig dat ze *door de geest in beweging zijn te brengen*' (*Arth. Index van Ackerman*, blz. 34), wat ongetwijfeld betrekking heeft op de oude priesters die zulke stenen door middel van wilskracht en op een afstand lieten bewegen.
21. Zie onder andere '*History of Paganism in Caledonid*', door dr. Th.A. Wise, F.R.A.S., enz.
22. Cham was evenmin een titan of reus als Sern en Jafeth. Ze zijn òf allen Ark-titanen, zoals Faber zegt, òf mythen.
23. Diodorus Siculus beweert dat in de tijd van Isis alle mensen die door de Hellenen reuzen werden genoemd, een grote gestalte hadden. 'Οἱ δ' ἐν Αἰ γύπτῳ μυθολογοῦσι κατὰ τὴν ἰσίδος ἡλικίαν γεγονέναι τίνας πολυσωμάτων.'
24. 'Het is moeilijk', schrijft Creuzer, 'om in de bouwwerken van Tiryns en Mycenae geen planetaire krachten te vermoeden, waarvan men veronderstelt dat ze door hemelse machten worden bestuurd, analoog aan de beroemde Dactyli'. (*Pelasges et Cyclopes*.) Tot op heden weet de wetenschap niets over de cyclopen. Men veronderstelt dat ze alle zogenaamde 'cyclopische' werken hebben gebouwd, voor de oprichting waarvan verschillende regimenten reuzen nodig waren, en - er waren er maar zevenenzeventig in totaal (ongeveer honderd, denkt Creuzer). Zij worden 'bouwers' genoemd, en het occultisme noemt ze de INWIJDERS, die door het inwijden van enkele Pelasgen de eerste steen legden voor de ware VRIJMETSELARIJ. Herodotus brengt de cyclopen in verband met Perseus, 'de zoon van een Assyrische demon' (I, VI, blz. 54). Raoul Rochette ontdekte dat Palaemon, de cycloop, voor wie een heiligdom werd opgericht, 'de Tyrische Hercules was'. In elk geval was hij de bouwer van de heilige zuilen van Gadir, die waren bedekt met geheimzinnige tekens, waartoe Apollonius van Tyana in zijn tijd als enige de sleutel bezat; en met figuren die men nog steeds kan aantreffen op de muren van Ellora, de reusachtige ruïnes van de tempel van Visvakarma, 'de bouwer en kunstenaar van de goden'.
25. Men zegt dat Richardson en Barth verbaasd waren toen ze in de Saharawoestijn dezelfde trilithische overeind staande stenen aantroffen die ze in Azië, Circassië, Etrurië en in het hele noorden van Europa hadden gezien. De beroemde archeoloog Rivett-Carnac B.C.S. uit Allahabad toont dezelfde verbazing als hij de beschrijving vindt die Sir J. Simpson geeft van de bekervormige tekens op stenen en rotsen in Engeland, Schotland en andere westerse landen - 'die een buitengewone overeenkomst vertonen' met 'de tekens op de blokken trapgesteente die de grafheuvels bij Nagpur (de stad van de slangen) omringen'. De eminente geleerde zag hierin 'nog een buitengewone aanvulling op de vele bewijzen . . . dat een tak van de nomadische stammen, die op een vroeg tijdstip Europa overstroomden, ook in India doordrong'. Wij zeggen dat Lemurië, Atlantis en zijn reuzen en de vroegste rassen van het vijfde Wortelras alle de hand hadden in deze betyles, lithoi en 'magische' stenen in het algemeen. De bekervormige tekens, die door Sir J. Simpson werden opgemerkt en de 'in het oppervlak uitgeholde gaten' in rotsen en monumenten die door Rivett-Carnac werden aangetroffen, 'van verschillende grootte, variërend van zes duim tot anderhalve duim in doorsnee en één tot anderhalve duim diep . . . in het algemeen loodrecht onder elkaar gerangschikt, met veel wisselingen van het aantal, de grootte en de rangschikking van de bekervormige' - zijn slechts *geschreven* VERSLAGEN van de oudste rassen. Wie de afbeeldingen van zulke tekens in '*Archaeological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India, etc.*' aandachtig bestudeert,

zal hierin de meest primitieve stijl van aantekenen of verslag geven ontdekken. Iets dergelijks werd door de Amerikaanse uitvinders van de Morse-code voor de telegrafie gebruikt. Dit herinnert aan het Oghamschrift, een combinatie van lange en korte halen, zoals Rivett-Carnac ze beschrijft, 'gegrift in zandsteen'. Zweden, Noorwegen en Scandinavië zijn vol van zulke *geschreven* verslagen; de runetekens hebben de bekervormige tekens en de lange en korte halen opgevolgd. In 'Infolio van Johannes Magnus' ziet men de afbeelding van de halfgod, de reus Starchaterus (Starkad, de leerling van Kroszharsgrani, de tovenaars) die onder elke arm een enorme steen houdt, bedekt met runetekens; en Starkad ging volgens de Scandinavische legende naar Ierland en verrichtte in het noorden en zuiden, oosten en westen wonderbaarlijke daden. (Zie '*Asgard and the Gods*'.)

26. Charton, de schrijver van '*Voyageurs anciens et modernes*', geciteerd door De Mirville.

STANZA 12

HET VIJFDE RAS EN ZIJN GODDELIJKE LEERMEESTERS

§ (47) De overblijfselen van de eerste twee rassen verdwijnen voor altijd. Groepen van de verschillende Atlantische rassen worden voor de zondvloed gespaard, samen met de voorvaderen van het vijfde. (48) De oorsprong van ons huidige Ras, het vijfde. De eerste goddelijke dynastieën. (49) De eerste lichtstraaltjes in de geschiedenis, nu gerelateerd aan de allegorische chronologie van de bijbel, en slaafs door de 'universele' geschiedenis gevolgd. De aard van de eerste leermeesters en beschavers van de mensheid.

47. WEINIG (*mensen*) BLEVEN. ENKELE GELE, ENKELE BRUINE EN ZWARTE, EN ENKELE RODE BLEVEN OVER. DE MAANKLEURIGEN (*van het oorspronkelijke goddelijke geslacht*) WAREN VOOR ALTIJD VERDWENEN (a) . . .

48. HET VIJFDE RAS, VOORTGEBRACHT UIT HET HEILIGE GESLACHT (*bleef*). HET WERD BESTUURD DOOR ZIJN EERSTE GODDELIJKE KONINGEN.

49. DE 'SLANGEN' DIE WEER NEERDAALDEN; DIE VREDE SLOTEN MET HET VIJFDE (*Ras*), EN DIE HET LEERDEN EN ONDERRICHTTEN (b) . . .

(a) Dit vers (47) heeft betrekking op het vijfde Ras. De geschiedenis begint er niet mee, maar de levende en steeds terugkerende overlevering wel. De geschiedenis - of wat geschiedenis wordt genoemd - gaat niet verder terug dan tot de fantastische oorsprong van ons vijfde onderras, een 'paar duizend' jaar. De zin: 'Enkele gele, enkele bruine en zwarte, en enkele rode bleven over' verwijst naar de onderverdelingen van dit eerste onderras van het vijfde Wortelras. De 'maankleurigen' (d.i. het eerste en het tweede Ras) waren voor altijd verdwenen - ja, zelfs zonder enig spoor achter te laten; en dat al bij de derde 'zondvloed' van het derde, Lemurische Ras, die 'grote draak', van wie de staart in een oogwenk hele volkeren uit het bestaan wegvaagt. En dit is de werkelijke betekenis van het vers in de TOELICHTING, dat zegt:

'De GROTE DRAAK heeft alleen ontzag voor de 'SLANGEN' van WIJSHEID, de slangen van wie de helen nu onder de driehoekige stenen zijn', d.i. 'de piramiden, aan de vier hoeken van de wereld'.

(b) Dit zegt ons duidelijk wat elders in de Toelichtingen meer dan eens wordt vermeld, namelijk dat de adepten of 'wijze' mensen van de drie Rassen (het derde, vierde en vijfde) in oneraardse verblijfplaatsen woonden, meestal onder een bouwwerk in piramidevorm, zo niet werkelijk onder een piramide. Want zulke 'piramiden' bestonden aan de vier hoeken van de wereld en waren nooit het monopolie van het land van de farao's, hoewel men veronderstelde dat ze het exclusieve eigendom van Egypte waren, totdat men ze over de beide Amerika's verspreid vond, onder en boven de grond, onder en midden in maagdelijke wouden, in vlakten en valleien. Ook al treft men in Europese streken de echte geometrisch zuivere piramiden niet langer aan: veel van de verondersteld vroeg-*neolithische* grotten, van de kolossale driehoekige, piramidale en kegelvormige *menhirs* in de Morbihan en in Bretagne in het algemeen, veel van de Deense grafheuvels en zelfs van de 'reuzengraven' van Sardinië met hun onafscheidelijke metgezellen, de *nuraghi*, zijn even zoveel enigszins onhandige kopieën van de piramiden. De meeste hiervan zijn het werk van de eerste kolonisten op het pasgeboren continent en de eilanden van Europa, de - 'enkele gele, enkele bruine en zwarte en enkele rode' - rassen die overbleven na het verzinken van de laatste Atlantische continenten en eilanden (850.000 jaar geleden), met uitzondering van het Atlantische eiland van Plato en vóór de komst van de grote Arische rassen; terwijl andere werden gebouwd door de eerste immigranten uit het oosten. Degenen die moeilijk kunnen aanvaarden dat de ouderdom van het menselijke ras zover teruggaat als de 57.000 jaar die dr. Dowler toeschrijft aan het skelet dat door hem bij New Orleans werd gevonden aan de oevers van de Mississippi, zullen deze feiten natuurlijk verwerpen. Maar ze zullen misschien eens ontdekken dat ze zich hebben vergist. Wij kunnen de dwaze zelfverheerlijking van de Arcadiërs afkeuren die zich *προσεῖνοι* - ouder dan de maan - noemden, en van het volk van Attica, dat beweerde dat zij al bestonden vóór de zon aan de hemel verscheen, maar hun ouderdom kan men niet ontkennen.

Ook kunnen we niet lachen om het algemeen verspreide geloof dat wij reuzen als voorouders hadden. Het feit dat de beenderen van de mammoet en de mastodont en in één geval die van een reusachtige salamander per vergissing voor menselijke beenderen zijn aangezien, neemt de moeilijkheid niet weg, dat van alle zoogdieren de mens de enige is van wie de wetenschap niet wil erkennen dat zijn vorm – evenals die van alle andere dieren – is verkleind, van de reusachtige *homo diluvii* tot het wezen van 5 à 6 voet dat hij nu is.

Maar de 'slangen van wijsheid' hebben hun geschriften goed bewaard, en de geschiedenis van de menselijke evolutie *wordt* zowel aan de hemel als op ondergrondse muren opgetekend. De mensheid en de *sterren* zijn onverbrekkelijk met elkaar verbonden, tengevolge van de *intelligenties* die de laatstgenoemde besturen.

Hedendaagse kenners van de symboliek zullen dit misschien bespottelijk vinden en het 'fantasie' noemen, maar 'het is onbetwistbaar dat de zondvloed in de legenden van sommige oosterse volkeren niet alleen (altijd) in verband is gebracht met de piramiden, maar ook met de sterrenbeelden', schrijft Staniland Wake ('*The Great Pyramid*'). De 'oude draak' is identiek met de 'grote vloed', zegt Proctor (in '*Knowledge*', Deel I, blz. 243): 'Wij weten dat in het verleden het sterrenbeeld de Draak aan de pool of de uitstulping van de hemelsfeer stond. In sterrentempels . . . zou de Draak het opperste of heersende sterrenbeeld zijn . . . het is eigenaardig hoe nauwkeurig de sterrenbeelden . . . in volgorde en plaats van rechte klimming overeenkomen met de gebeurtenissen die met betrekking tot de (bijbelse) zondvloed zijn opgetekend.'

De redenen voor deze *eigenaardigheid* zijn in dit boek duidelijk gemaakt. Maar er blijkt slechts uit dat er in de herinnering en de overleveringen van de onderrassen van het vijfde Ras *verschillende* zondvloeden met elkaar worden verward. De eerste grote 'vloed' was sterrenkundig en kosmisch, terwijl verschillende andere *aards* waren. Toch weerhield dit onze zeer geleerde vriend Gerald Massey – inderdaad een *ingewijde* in de mysteriën van het Brits Museum, maar toch slechts een *zelf-ingewijde* – er niet van te verklaren en vol te houden dat het verzinken en de zondvloed van *Atlantis* alleen de geantropomorfiseerde fantasieën waren van onwetende mensen; en dat Atlantis niet meer was dan een *sterrenkundige allegorie*. Niettemin is de grote allegorie van de Dierenriem gebaseerd op historische gebeurtenissen, en de ene kan nauwelijks invloed uitoefenen op de andere; en het ligt ook voor de hand dat elke beoefenaar van het occultisme weet wat die sterrenkundige en zodiakale allegorie betekent. Smith laat in het Nimrod-epos van de Assyrische kleitabletten de werkelijke betekenis ervan zien. De '*twalf zanger*' daarin hebben betrekking op de 'jaarlijkse omloop van de zon door de twaalf maanden van het jaar. Elk kleitablet correspondeert met een speciale maand en bevat een duidelijke verwijzing naar de diervormen in de tekens van de Dierenriem'; de elfde zang is 'gewijd aan Rimmon, de god van de stormen en de regen, en harmonieert met het elfde teken van de Dierenriem – Aquarius of de Waterman' (*Nineteenth Century*, 1882, blz. 236). Maar zelfs dit wordt in de oude geschriften voorafgegaan door de voor-sterrenkundige, kosmische ^{VLOED}, die als allegorie werd weergegeven en gesymboliseerd in de bovengenoemde vloed van de Dierenriem of van Noach. Maar dit heeft niets te maken met Atlantis. De piramiden staan in nauw verband met de denkbeelden over zowel de Grote Draak (het sterrenbeeld), de 'Draken van wijsheid' of de grote ingewijden van het derde en het vierde Ras, als de overstromingen van de Nijl, die worden beschouwd als een goddelijke herinnering aan de grote Atlantische overstroming. De sterrenkundige geschriften van de universele geschiedenis begonnen echter, zoals men zegt, bij het derde onderras van het vierde Wortelras, of de Atlantiërs. Wanneer was dat? Occulte gegevens tonen aan dat zelfs sinds de tijd van het officieel instellen van de berekeningen over de Dierenriem in Egypte, *de polen drie keer van plaats zijn verwisseld*.

We zullen op deze bewering terugkomen. Symbolen zoals die door de tekens van de Dierenriem worden weergegeven – een feit dat de materialisten een kapstok biedt om hun eenzijdige theorieën en opvattingen aan op te hangen – hebben een te diepzinnige betekenis en zijn te belangrijk voor de mensheid, dan dat ze in een paar woorden kunnen worden afgedaan. Intussen moeten we de betekenis nagaan van die andere uitspraak (vers 48), die de eerste *goddelijke koningen* noemt van wie wordt gezegd dat ze 'weer neerdaalden' en ons vijfde Ras na de laatste zondvloed leidden en *onderwezen*! Wij zullen deze laatste bewering in de volgende hoofdstukken historisch bezien, maar we moeten eindigen met nog enkele details over het onderwerp 'slangen'.

De ruw geschetste toelichtingen op de archaische stanza's moeten hier eindigen. Verdere ophelderingen vereisen bewijzen, te ontleen aan oude, middeleeuwse en hedendaagse boeken, waarin deze onderwerpen worden behandeld. Al die bewijzen moeten nu worden verzameld, vergeleken en ordelijker worden samengebracht, om de aandacht van de lezer voor deze overvloed van historische bewijzen op te eisen. En omdat nooit te veel nadruk kan worden gelegd op de veelvoudige betekenis van dat vreemde symbool – dat zo vaak wordt genoemd en dat verwijst naar de 'verleider van de mens', gezien in het orthodoxe licht van de kerk – lijkt het raadzamer het onderwerp hier door elk beschikbaar bewijs uitputtend te behandelen, zelfs op gevaar af in herhaling te vervallen. De titanen en kabiren zijn door onze theologen en enkele vrome kenners van de symboliek altijd opgevat als onverbrekkelijk verbonden met het groteske personage, *duivel* genaamd, en elk bewijs van het tegendeel is tot dusver eveneens altijd verworpen en genegeerd; daarom moet de occultist niets nalaten dat ertoe kan leiden deze samenzwering tot laster teniet te doen. Wij stellen ons voor, de onderwerpen die worden

aangesneden in deze laatste drie verzen, in verschillende groepen te verdelen en ze in dit laatste hoofdstuk zo nauwkeurig en volledig te onderzoeken als de ruimte toelaat. Zo kunnen nog enkele details worden toegevoegd aan het algemene bewijsmateriaal van de oudheid over de meest omstreden stellingen van het occultisme en de esoterische leer - waarvan het grootste deel in Afdeling II over Symboliek zal zijn te vinden.

Slangen en draken in verschillende stelsels van symboliek

De naam van de draak in Chaldea werd niet fonetisch geschreven, maar werd door twee monogrammen weergegeven, die volgens de oriëntalist *waarschijnlijk* 'de geschubde' betekenden. 'Deze beschrijving', merkt G. Smith heel terecht op, 'zou natuurlijk van toepassing kunnen zijn op een fabelachtige draak of een slang of een vis', en wij kunnen eraan toevoegen: 'Zij is in één geval van toepassing op *Makara*, het tiende teken van de Dierenriem, dat in het Sanskriet een onbepaald amfibisch dier betekent en in het algemeen krokodil wordt genoemd, en dat in werkelijkheid iets anders betekent.' (Zie Afdeling II, 'De mysteriën van het zevental'.) Hiermee wordt dus feitelijk toegegeven dat in ieder geval de assyriologen niets met zekerheid weten over de status van de 'draak' in het oude Chaldea, waar de Hebreeën *hun* symboliek vandaan hadden, alleen om er naderhand door de christenen van te worden beroofd, die van de 'geschubde' een levend wezen en een boosaardige macht hebben gemaakt.

Voorbeelden van draken, 'geveugeld en geschubd', zijn in het Brits Museum te zien. Er is ook een voorstelling van de gebeurtenissen van de Val volgens dezelfde autoriteit, waarbij er twee figuren aan weerszijden van een boom zitten en hun handen uitstrekken naar de 'appel', terwijl zich aan de achterkant van de 'boom' de draak-slang bevindt. Esoterisch gezien zijn de beide figuren twee 'Chaldeeën' die gereed zijn voor inwijding, waarbij de slang het symbool is voor de 'inwijder'; terwijl de jaloerse goden, die de drie vervloeken, de exoterische niet-ingewijde priesters zijn. Daar zit niet veel van de letterlijke 'bijbelse gebeurtenis' in, zoals iedere occultist kan zien.

'De grote draak heeft alleen ontzag voor de slangen van wijsheid', zegt de stanza, en toont zo de juistheid van onze uitleg over de twee figuren en de 'slang' aan.

'De slangen die weer neerdaalden . . . die het vijfde Ras leerden en onderrichtten.' Welk verstandig mens kan in onze tijd geloven dat hiermee *werkelijke* slangen worden bedoeld? Vandaar de ruwe gissing, die nu bij de geleerden bijna een axioma is geworden, dat zij die in de oudheid schreven over verschillende heilige draken en slangen, of bijgelovige of lichtgelovige mensen waren, of eropuit waren degenen die minder wisten dan zichzelf, te misleiden. Toch betekende de term al sinds de tijd van Homerus iets dat verborgen was voor de niet-ingewijden.

'Verschrikkelijk zijn de goden wanneer ze zich manifesteren' - die *goden* die de mensen *draken* noemen. En Aelianus, die in zijn *De Natura Animalium* deze slangensymbolen behandelt, maakt bepaalde opmerkingen waaruit blijkt dat hij de aard van dit oudste van alle symbolen goed begreep. Zo verklaart hij volkomen terecht met betrekking tot het bovengenoemde vers van Homerus: 'Want de draak, die heilig is en moet worden vereerd, heeft iets in zich van een nog goddelijker natuur, waarover het beter is (voor anderen?) onwetend te blijven' (Deel XI, hfst. 17).

Deze 'draak' heeft een zevenvoudige betekenis, waarvan de hoogste en de laagste kunnen worden meegedeeld. De eerstgenoemde komt overeen met de 'zelfgeborene', de logos (de *aja* van de hindoes). Bij de christelijke gnostici, die Naaseniërs of slangenvereerders worden genoemd, was hij de tweede persoon van de drieëenheid, de ZOON. Zijn symbool was het sterrenbeeld de Draak. De zeven 'sterren' daarvan zijn de zeven sterren die door de 'Alfa en de Omega' in de *Openbaring* in de hand worden gehouden. In zijn meest aardse betekenis werd de term 'draak' toegepast op *wijze* mensen.

Dit gedeelte van de religieuze symboliek van de oudheid is heel diepzinnig en geheimzinnig en blijft voor de niet-ingewijde misschien onbegrijpelijk. In onze tegenwoordige tijd is het zo pijnlijk voor het christelijke oor dat, ondanks alle beschaving, dit gedeelte er nauwelijks aan kan ontkomen te worden beschouwd als een directe veroordeling van de meest gekoesterde christelijke dogma's. Om aan dit onderwerp recht te doen, was de pen van het genie van Milton vereist, van wie de dichterlijke verbeelding nu in de kerk als een geopenbaard dogma wortel heeft geschoten.

Ontstond de allegorie van de draak en zijn veronderstelde overwinnaar in de hemel bij Johannes en in zijn *Openbaring*? Wij antwoorden nadrukkelijk: nee. Zijn 'draak' is Neptunus, het symbool van de Atlantische magie.

Om de ontkenning te bewijzen, vragen wij de lezer de symboliek van de slang of de draak in haar verschillende aspecten te onderzoeken.

Noot:

1. Zoals door H. Lizeray wordt aangetoond in de 'Trinité Chrétienne Dévoilée' - brengt de draak, die is geplaatst tussen de onveranderlijke vader (de pool, een vast punt) en de veranderlijke stof, aan deze laatste de invloeden over die hij van de pool heeft ontvangen; vandaar zijn naam - het *verbum*.

De siderische en kosmische tekens

Elke sterrenkundige – naast de occultisten en de astrologen – weet dat figuurlijk gesproken het astrale licht, de melkweg en het pad van de zon naar de Kreefts- en Steenbokskeerkring, en ook de kringlopen van het siderische of tropische jaar, in de allegorische en mystieke taal van de adepten altijd 'slangen' werden genoemd.

Dit zowel kosmisch als overdrachtelijk. Poseidon is een 'draak': *'Chozzar'*, door de niet-ingewijden Neptunus genoemd (Peratae gnostici); de 'goede en volmaakte slang', de messias van de Naaseniërs, van wie het symbool in de hemel *draco* is.

Maar men moet onderscheid maken tussen de diverse karakters van dit symbool. Bijvoorbeeld: de zoroastrische esoterie is dezelfde als die van de Geheime Leer; en wanneer we als voorbeeld in de *Vendidad* lezen over klachten die zijn geuit tegen de 'slang', van wie de beten de mooie, eeuwige lente van Airyana-Vaego hebben veranderd in de winter, die ziekte en dood en tegelijk mentale en psychische afbraak voortbrengt, dan weet iedere occultist dat de slang die wordt bedoeld, de noordpool en ook de pool van de hemelen is. De laatstgenoemde brengt de jaargetijden voort naar gelang van de hoek waaronder de as door het middelpunt van de aarde gaat. De beide assen liepen *niet meer parallel*; vandaar dat de eeuwige lente van Airyana Vaego aan de goede rivier Daitya was verdwenen en 'de Arische magiërs naar Sagdiani moesten verhuizen', zeggen de exoterische verslagen. Maar de esoterische leer verklaart dat de pool door de evenaar was gegaan en dat het 'land van gelukzaligheid' van het vierde Ras, dat dit van het derde had geërfd, nu het gebied van verlatenheid en smart was geworden. Alleen al dit zou een onweerlegbaar bewijs van de grote ouderdom van de zoroastrische geschriften moeten zijn. De neo-Ariërs van het na-diluviaanse tijdperk konden natuurlijk moeilijk de bergen herkennen, op de toppen waarvan hun voorvaders *vóór de vloed* waren samengekomen, en waren omgegaan met de zuivere 'yazatha's' (hemelse geesten van de elementen), met wie zij het leven en het *voedsel* eens hadden gedeeld. Zoals Eckstein zegt (*Revue Archéologique*, 8ste jaar, 1885) 'schijnt de Vendidad te wijzen op een grote verandering in de atmosfeer van Midden-Azië; krachtige vulkanische uitbarstingen en het ineensstorten van een hele reeks bergen in de omgeving van de Karakoramketen'.

De Egyptenaren gaven volgens Eusebius, die deze keer (en dat is een wonder) de waarheid schreef, de Kosmos symbolisch weer door een grote vurige cirkel, die een slang voorstelde met een havikskop die op de middellijn daarvan lag. Hier hebben we de pool van de aarde binnen het vlak van de ecliptica, vergezeld van alle vurige gevolgen die uit zo'n toestand van de hemel moeten voortvloeien: toen de hele Dierenriem in (ongeveer) 25.000 jaar door het zonnevuur in gloed moet zijn gezet en *elk teken verticaal* op de poolstreek moet hebben gestaan.' (Zie Mackey, 'Sphinxiad'.)

Meru – de verblijfplaats van de goden – werd, zoals eerder werd uitgelegd, aan de noordpool gesitueerd, terwijl *Patala*, de onderwereld, naar men aannam, in het zuiden lag. Omdat elk symbool in de esoterische filosofie *zeven sleutels* heeft, hebben geografisch gezien *Meru* en *Patala* één betekenis en stellen plaatsen voor; terwijl ze sterrenkundig gezien een andere betekenis hebben en 'de twee polen' betekenen. Deze betekenis werd uiteindelijk tengevolge van de *exoterische* sekte-ijver vaak weergegeven als de 'berg' en de 'afgrond', of de hemel en de hel. Als wij ons voor het ogenblik alleen aan de sterrenkundige en geografische betekenis houden, kan men zien dat de Ouden de topografie en de natuur van de arctische en antarctische gebieden beter kenden dan al onze hedendaagse sterrenkundigen; zij hadden goede redenen om de ene de 'berg' en de andere de 'afgrond' te noemen. Zoals de zojuist geciteerde schrijver half verklaart, betekenden *helion* en *acheron* bijna hetzelfde: '*Heli-on is de zon in zijn hoogste stand* (helios, heli-on, de 'allerhoogste'); 'en *acheron* is 32 graden boven de pool en 32 er beneden, zodat wordt verondersteld dat de allegorische rivier de noordelijke horizon raakt in de 32ste breedtegraad. Het uitgestrekte hemelgewelf dat voor altijd voor onze blik was verborgen en dat de zuidpool omringde, werd daarom de AFGROND genoemd, en omdat men opmerkte dat er in de richting van de noordpool een bepaald deel van de hemelen altijd boven de horizon scheen rond te gaan – noemde men dat de berg. Omdat Meru de hoge verblijfplaats van de goden is, zei men dat deze periodiek *opstegen* en *neerdaalden*; waarmee (sterrenkundig) de goden van de *Dierenriem* werden bedoeld, het overgaan van de oorspronkelijke noordpool van de aarde naar de zuidpool van de hemel.' 'In die tijd', voegt de schrijver van dat merkwaardige boek, de '*Sphinxiad*' en van '*Urania's Key to the Revelations*' hieraan toe, 'zou de ecliptica op het middaguur parallel lopen met de meridiaan, en zou een deel van de Dierenriem van de noordpool afdalen naar de noordelijke horizon, en de *acht kronkels van de slang* (acht siderische jaren of meer dan 200.000 zonnejaren) kruisen, die zouden lijken op een denkbeeldige *ladder* met *acht sporten*, die van de aarde naar de pool, d.i. de troon van Jupiter, reikt. Langs deze ladder klommen en daalden de goden, d.i. de tekens van de Dierenriem (de ladder van Jakob en de engelen) . . . Het is meer dan 400.000 jaar geleden dat de Dierenriem de zijden van deze ladder vormde.'

Dit is een vindingrijke verklaring, zelfs al is deze niet helemaal vrij van occulte ketterij. Toch komt zij dichterbij

bij de waarheid dan veel verklaringen van meer wetenschappelijke en vooral theologische aard. Zoals zojuist werd gezegd, was de christelijke drie-eenheid vanaf het begin zuiver sterrenkundig, en daarom zei Rutilius - over hen die deze euhemeriseerden - '*Judaea gens, radix stultorum*'.

Maar de niet-ingewijden en vooral de christelijke fanatici, eeuwig op zoek naar wetenschappelijke bevestiging van hun *dode-letter*-teksten, blijven hardnekkig in de hemelpool de ware slang van Genesis, satan, de vijand van de mensheid zien, in plaats van wat deze werkelijk is - een kosmische beeldspraak. *Wanneer men zegt dat de goden de aarde in de steek laten*, betekent dat niet alleen de goden, beschermers en leermeesters, maar ook de *lagere* goden - de bestuurders van de tekens van de Dierenriem. Toch komen de eerstgenoemden, als feitelijk bestaande wezens die de mensheid voortbrachten, verzorgden en in haar prille jeugd onderwezen, in elk heilig geschrift voor, evengoed in dat van de Zoroastriërs als in de evangeliën van de Hindoes. Ormazd, of Ahura Mazda, de 'Heer van wijsheid', is de synthese van de Amshaspends (of *amesha-spenta* - 'onsterfelijke weldoeners'), het 'woord' of de *logos* en zijn hoogste zes aspecten in het mazdeïsme. Deze 'onsterfelijke weldoeners' worden in *Zamyad yasht* beschreven als de 'amesha-spenta's, de stralenden, met doordringende ogen, groot, behulpzaam . . . onvergankelijk en zuiver . . . die alle zeven één gedachte, één spraak hebben, alle zeven hetzelfde doen . . . die *de scheppers en vernietigers van de schepselen* van Ahura Mazda zijn, hun scheppers en toezichhouders, hun beschermers en heersers . . . '.

Alleen al deze paar regels geven het tweevoudige en zelfs drievoudige karakter van de Amshaspends aan, onze Dhyan-Chohans of de 'slangen van wijsheid'. Ze zijn identiek met en toch gescheiden van Ormazd (Ahura Mazda). Ze zijn ook de engelen van de sterren van de Christenen - de sterren-yazata's van de Zoroastriërs ofwel de zeven planeten (de zon inbegrepen) van elke religie. De benaming - 'de stralenden met doordringende ogen' - bewijst dat. Dit op de stoffelijke en siderische gebieden. Op het geestelijke gebied zijn ze de goddelijke vermogens van Ahura Mazda; maar op het astrale of psychische gebied zijn ze de 'bouwers', de 'wachters', de *pitar* (vaderen) en de eerste leraren van de mensheid.

Wanneer de stervelingen voldoende vergeestelijkt zullen zijn, zal het niet meer nodig zijn ze te *dwingen* tot een juist begrip van de oude wijsheid. De mensen zullen dan *weten*, dat er nog nooit een groot wereldhervormer was van wie de naam tot onze generatie is doorgedrongen, die (a) geen rechtstreekse uitstraling was van de *LOGOS* (onder welke naam deze ons ook bekend is), d.i. een *wezenlijke* incarnatie van een van 'de zeven', van de 'goddelijke geest die zevenvoudig is'; en (b) die niet eerder was verschenen tijdens cyclussen uit het verleden. Zij zullen dan de oorzaak begrijpen die in de geschiedenis en de tijdrekening bepaalde raadselen van de eeuwen teweegbrengt; waarom het bijvoorbeeld *voor hen* onmogelijk is een betrouwbare datum aan Zoroaster toe te kennen, die men in de *Dabistan* met twaalf en veertien vermenigvuldigd vindt; waarom de rishi's en manu's zo met elkaar worden verward wat betreft hun getallen en individualiteiten; waarom Krishna en Boeddha over zichzelf spreken als *reïncarnaties* - zo wordt Krishna vereenzelvigd met de rishi Narayana en geeft Gautama een reeks van zijn vroegere geboorten - en waarom vooral de eerstgenoemde, hoewel hij 'de *allerhoogste* Brahma' is, toch *Amsamsavatara* wordt genoemd - slechts 'een deel van een deel' van het Allerhoogste op aarde. En tenslotte, waarom Osiris een groot god is en tegelijkertijd een 'vorst op aarde', die opnieuw verschijnt in Thoth-Hermes, en waarom Jezus (in het Hebreeuws Jozua) van Nazareth kabbalistisch is terug te vinden, zowel in Jozua, de zoon van Nun, als in andere personen. De esoterische leer verklaart dit door te zeggen dat elk van hen (zoals veel anderen) eerst op aarde was verschenen als een van de zeven krachten van de *LOGOS*, geïndividualiseerd als een god of 'engel' (boodschapper); vervolgens waren zij, met de stof vermengd, op hun beurt opnieuw verschenen als grote wijzen en leermeesters die 'het vijfde Ras onderwezen', nadat zij de twee voorafgaande rassen hadden onderricht. Zij hadden tijdens de goddelijke dynastieën geregeerd en hadden zich tenslotte opgeofferd, om onder verschillende omstandigheden te worden wedergeboren voor het heil van de mensheid en voor de redding ervan in bepaalde kritieke perioden; totdat zij in hun laatste incarnaties inderdaad slechts 'de delen van een deel' op aarde waren geworden, hoewel zij feitelijk het Ene Allerhoogste in de Natuur waren.

Dit is de metafysica van de theogonie. En omdat elke 'kracht' onder de *ZEVEN* (als zij eenmaal is geïndividualiseerd) een van de elementen van de schepping onder haar hoede heeft en daarover heerst, heeft elk symbool vele betekenissen, en tenzij het volgens esoterische methoden wordt geïnterpreteerd, leidt dit in het algemeen tot een hopeloze verwarring.

Verlangt de westerse kabbalist - gewoonlijk een tegenstander van de oosterse occultist - een bewijs? Laat hem de *Histoire de la Magie*, blz. 53, van Eliphas Lévi raadplegen, en zorgvuldig zijn '*Grand Symbole Kabbalistique*' van de Zohar bestuderen. Hij zal op de gegeven tekening een *witte* man zien die rechtop staat en een *zwarte* vrouw die ondersteboven, d.i. op haar hoofd, staat; haar benen gaan onder de uitgestrekte armen van de mannelijke figuur door en steken uit achter zijn schouders, terwijl hun handen aan elke kant met een hoek in elkaar sluiten. Eliphas Lévi maakt er God en de Natuur van; of God, 'licht', omgekeerd weerspiegeld in de 'Natuur en de stof', duisternis. Kabbalistisch gezien heeft hij gelijk, maar alleen tot zover de symbolische kosmogonie reikt. Hij heeft het symbool dan ook niet zelf bedacht, evenmin als de kabbalisten: de twee figuren in witte en

zwarte steen hebben sinds onheuglijke tijden in de tempels van Egypte gestaan volgens de overlevering; en historisch vanaf de tijd van koning Cambyses, die ze zelf heeft gezien. Het symbool moet dus al bijna 2500 jaar geleden hebben bestaan. En wel tenminste zo lang, want die Perzische heerser, die een zoon was van Cyrus de Grote, volgde zijn vader op in het jaar 529 v.Chr. Deze figuren waren de beide *kabiren die de tegengestelde polen verpersoonlijkten*. Herodotus (*Thalia*, no. 77) vertelt het nageslacht dat toen Cambyses de tempel van de kabirim binnenging, hij in een onbedaarlijke lachbui uitbarstte bij het zien van wat hem een overeindstaande man toescheen en een vrouw die op haar hoofd stond. Dit waren echter de polen, waarvan het symbool was bedoeld als herinnering aan 'het overgaan van de oorspronkelijke noordpool van de aarde naar de zuidpool van de hemel', zoals door Mackey⁵ wordt opgemerkt. Maar zij stelden ook de polen *omgekeerd* voor, als gevolg van de grote helling van de as, die telkens leidde tot een verplaatsing van de oceanen, het overstromen van de poolgebieden en de daardoor optredende *verheffing* van nieuwe continenten in de tropen, en *vice versa*. Deze *kabirim* waren de 'zondvloed'-goden.

Dat kan ons misschien helpen de sleutel te vinden in de schijnbaar hopeloze verwarring door de talloze namen en titels die aan dezelfde goden en klassen van goden worden gegeven. Faber toonde al in het begin van deze eeuw aan dat de Corybantes, Curetes, Dioscuri, Anactes, Dii Magni, Idei Dactyli, Lares, Penates, Manes⁶, Titanen en Aletae identiek zijn met de *KABIRI*. En wij hebben aangetoond dat de laatstgenoemden dezelfden waren als de Manu's, de rishi's en onze Dhyan-Chohans, die in de uitverkorenen van het derde en vierde Ras incarneerden. Terwijl dus in de theogonie de kabiri-titanen zeven grote goden waren, werden de titanen, kosmisch en sterrenkundig gezien, Atlantes genoemd, misschien omdat, zoals Faber zegt, zij in betrekking stonden (a) met *At-al-as*, 'de goddelijke zon', en (b) met *tit*, 'de zondvloed'. Maar dit is, als het waar is, alleen de exoterische versie. Esoterisch hangt de betekenis van hun symbolen af van de gebruikte naam of titel. De zeven geheimzinnige, ontzag inboezemende grote goden – de *dioscuri*, de goden die zijn omringd door de duisternis van de occulte natuur – worden de *Idei* (of Ideïsche vinger) bij de adept die geneest met behulp van metalen. De werkelijke etymologie van de naam *lares* (wat nu 'geesten' betekent) moet worden gezocht in het Etruskische woord '*lars*', 'leider', 'aanvoerder'. Sanchoniathon vertaalt het woord *aletae* met vuuraanbidders en Faber gelooft dat het is afgeleid van *Al-Orit*, 'de god van het vuur'. Beiden hebben gelijk, omdat het in beide gevallen een verwijzing is naar de zon (de hoogste god), tot wie de planeetgoden (sterrenkundig en allegorisch) 'worden aangetrokken' en die zij vereren. Als *lares* zijn ze inderdaad de zonnegodheden, hoewel de etymologie van Faber, die zegt dat '*lar*' een samentrekking is van '*El-Ar*', de zonnegodheid, niet helemaal juist is. Ze zijn de '*lares*', de aanvoerders en leiders van de mensen. Als *aletae* waren zij sterrenkundig gezien de zeven planeten; en als *lares*, mystiek gezien de bestuurders van die planeten, onze beschermers en heersers. Voor doeleinden van exoterische of fallische eredienst en ook kosmisch waren zij de kabiren, en hun eigenschappen in deze twee kwaliteiten zijn te herkennen in de namen van de tempels waartoe zij respectievelijk behoorden, en in die van hun priesters. Zij behoorden echter allen tot de zevenvoudige scheppende en bezielende groepen Dhyan-Chohans. De Sabaeën, die de 'bestuurders van de zeven planeten' vereerden, zoals de Hindoes hun rishi's, beschouwden Seth en zijn zoon Hermes (Enoch of *Enos*) als de hoogsten onder de planeetgoden. Seth en Enos waren door de Joden aan de Sabaeën ontleend en vervolgens (exoterisch) vervormd; maar de waarheid over hen is zelfs nog in *Genesis* terug te vinden. Seth is de 'voervader' van die eerste mensen van het derde Ras, in wie de 'planetaire' engelen zich hadden geïncarneerd – hij was zelf een Dhyan-Chohan, die behoorde tot de *bezielende* goden; en Enos (Hanoch of Enoch) of Hermes was, zoals men zegt, *zijn zoon* – omdat het een soortnaam was voor alle oude *zieners* ('Enoichion'). Vandaar de verering. De Arabische schrijver Soyuti zegt dat de vroegste geschriften Seth of *Set* noemen als de stichter van het sabaeïsme; en dat daarom de piramiden, die het planetaire stelsel belichamen, werden beschouwd als het graf van zowel Seth als *Idris* (Hermes en Enoch) (zie Vyse, '*Operations*', Deel II, blz. 358); en verder dat de Sabaeën daarheen ter bedevaart gingen en *zeven keer* per dag *gebeden zongen*, waarbij zij zich naar het noorden keerden (de berg Meru, Kaph, Olympus, enz.). (Zie Palgrave, Deel II, blz. 264.) Abd Allatif zegt merkwaardige dingen over de Sabaeën en hun boeken. Dat doet ook Eddin Ahmed Ben Yahya die 200 jaar later schreef. Terwijl de laatstgenoemde beweert 'dat elke piramide *aan een ster* was gewijd' (of liever een *bestuurder* van een ster), verzekert Abd Allatif ons 'dat hij in sabaeïsche boeken had gelezen dat de ene piramide het graf van Agathodaemon was en de andere dat van Hermes' (Vyse, Deel II, blz. 342). 'Agathodaemon was niemand anders dan Seth, en volgens sommige schrijvers was Hermes zijn zoon', voegt Staniland Wake in '*The Great Pyramid*', blz. 57, hieraan toe.

Terwijl zij dus in Samothrake en de oudste Egyptische tempels de grote kosmische goden (de zeven en de *negenenveertig* heilige vuren) waren, werden hun rituelen in de Griekse tempels meestal fallisch en dus voor de niet-ingewijden obscene. In het laatste geval waren hun getallen 3 en 4, of 7 – het mannelijke en vrouwelijke beginsel – (het *ansatakruis*); deze verdeling laat zien waarom sommige klassieke schrijvers beweerden dat er slechts drie waren, terwijl anderen er vier noemden. En deze waren – de kabiren – Axieros (in zijn vrouwelijke aspect, Demeter); Axio-Kersa (Persephone); Axiokersos (Pluto of Hades); en Kadmos of Kadmilos (Hermes – niet

de ithyfallische Hermes die door Herodotus (II, 51) wordt genoemd, maar 'hij van de heilige legende', die alleen tijdens de Samothracische mysteriën werd verklaard). Deze identificatie, die volgens de scholiast (On Apollon. Rh. I, 217) is toe te schrijven aan een indiscretie van Mnaseas, is er helemaal geen, omdat namen alleen niet veel zeggen. Weer anderen beweerden, en hadden op hun manier evengoed gelijk, dat er slechts twee kabiren waren. Deze waren esoterisch de beide dioscouri, Castor en Pollux, en exoterisch Jupiter en Bacchus. Deze twee personifieerden geodetisch gezien de aardse polen en sterrenkundig gezien de aardse pool en de pool van de hemelen, en ook de stoffelijke en de geestelijke mens. Men hoeft slechts de geschiedenis van Semele en Jupiter en de geboorte van Bacchus, de *bimater*, met alle daarbij behorende omstandigheden esoterisch te lezen om de allegorie te begrijpen. De rollen die vuur, water, aarde, enz. in de vele versies bij deze gebeurtenis spelen, zullen aantonen dat 'de vader van de goden' en de 'vrolijke god van de wijn' ook waren bedoeld om de twee aardse polen te personifiëren. De tellurische, metaalachtige, magnetische, elektrische en vurige elementen zijn evenzoveel toespelingen en verwijzingen naar het kosmische en sterrenkundige karakter van de tragedie van de zondvloed. In de sterrenkunde zijn de polen inderdaad de 'hemelse maat' (zie de noot hierboven); en dat geldt ook voor de kabiri *dioscouri*, zoals zal blijken, en de kabiri-titanen, aan wie Diodorus de *uitvinding van het vuur*^o en de kunst van het ijzer maken toeschrijft. Bovendien toont Pausanias aan dat de oorspronkelijke kabirische godheid Prometheus was. (I, ix, blz. 751.)

Maar het feit dat de titanen-kabirim sterrenkundig ook de voortbrengers en regelaars van de seizoenen en kosmisch de grote vulkanische energieën waren, de goden die heersten over alle metalen en aardse werken, verhindert niet dat zij in hun oorspronkelijke goddelijke karakter de weldoende wezens waren die, symbolisch weergegeven door Prometheus, het licht in de wereld brachten en de mensheid verstand en rede verschaften. Ze zijn in iedere theogonie – vooral in die van de hindoes – bij uitstek de heilige goddelijke vuren, 3, 7, of 49, al naar de allegorie verlangt. Hun namen zelf bewijzen dat, omdat zij in India de *agni-putra* (zonen van het vuur) zijn, en in Griekenland en elders onder talrijke namen de genii van het vuur. Welcker, Maury en nu Decharme tonen aan dat de naam Kabeiron 'de machtige door vuur' betekent, van het Griekse woord *kaiw*, 'branden'. De Semitische *kabirim*, 'de sterken, de machtigen en de groten', wat overeenkomt met het Griekse *μεγάλοι δυνατοί*, zijn latere benamingen. Zij werden algemeen vereerd en hun oorsprong is in de nacht van de tijd verloren gegaan. Of hun nu in Frygië, Fenicië, Troas, Thracië, Egypte, op Lemnos of op Sicilië eer werd bewezen, hun cultus stond altijd in verband met vuur; hun tempels werden altijd op de meest vulkanische plaatsen gebouwd, en in hun exoterische eredienst behoorden zij tot de Chthonische godheden. Daarom heeft het christendom hen tot *hellegoden* gemaakt.

Ze zijn werkelijk 'de grote, weldoende en machtige goden', zoals Cassius Hemina hen noemt (zie *Macrob. Sat. I*, iii, h. 4, blz. 376). In Thebe hadden Koré en Demeter, de *kabirim*, een heiligdom (*Pausan. IX*, 22; 5), en in Memphis hadden de kabiren een tempel die zo heilig was, dat niemand behalve de priesters werd toegestaan het heilige terrein ervan te betreden (*Herodotus*, I, ii, h. 37). Maar wij moeten tegelijkertijd niet uit het oog verliezen dat de titel Kabiri een soortnaam was; dat de kabiren (de *machtige* goden zowel als stervelingen) van beide geslachten waren, en ook aards, hemels en kosmisch. Dat – terwijl ze in hun latere hoedanigheid van heersers van siderische en aardse krachten een zuiver geologisch verschijnsel (zoals het nu wordt beschouwd) symboliseerden – zij ook in het begin van de tijden de heersers over de mensheid waren. Toen zij waren geïncarneerd als koningen van de 'goddelijke dynastieën', gaven zij de eerste aanzet tot beschavingen en richtten zij het verstand, dat zij de mensen hadden geschonken, op het uitvinden en vervolmaken van alle kunsten en wetenschappen. Zo zegt men dat de kabiren zijn verschenen als weldoeners van de mensen, en als zodanig leefden ze eeuwenlang in de herinnering van de volkeren voort. Aan hen – de kabiren of titanen – wordt de uitvinding toegeschreven van de letters (het *Devanagari* of het alfabet en de taal van de goden), van wetten en wetgeving, van de bouwkunst en van de verschillende soorten zogenaamde magie, en van het gebruik van planten voor medische doeleinden. Hermes, Orpheus, Kadmos, Asklepios, al die halfgoden en helden, aan wie de openbaring van de wetenschappen aan de mensen wordt toegeschreven, zijn allemaal soortnamen; Bryant, Faber, bisschop Cumberland en zoveel andere christelijke schrijvers (te ijverig voor de eenvoudige waarheid) zouden het nageslacht willen dwingen in hen slechts heidense kopieën te zien van één enkel prototype, Noach genaamd.

Aan de kabiren wordt de openbaring toegeschreven van die grote zegen, de landbouw, door het *voortbrengen* van graan of tarwe. Wat *Isis-Osiris*, de eens levende Kabiria, in Egypte heeft gedaan, heeft Ceres naar men zegt in Sicilië gedaan; zij behoren allen tot één klasse.

Dat de slangen altijd de emblemen van wijsheid en voorzichtigheid waren, wordt opnieuw aangetoond door de Mercuriusstaf, één met Thot, de god van de wijsheid, met Hermes, enz. De twee om de staf gekronkelde slangen zijn fallische symbolen van Jupiter en andere goden, die zich in slangen veranderden om godinnen te verleiden – maar alleen in de onreine verbeelding van niet-ingewijde kenners van de symboliek. De slang is altijd het symbool geweest van de adept en van zijn vermogens van onsterfelijkheid en goddelijke kennis. Mercurius in zijn rol van psychopompos, die met zijn slangenstaf de zielen van de doden naar Hades geleidt en er zelfs de doden mee tot

leven wekt, is slechts een heel doorzichtige allegorie. Deze toont de tweevoudige macht van de geheime wijsheid: de zwarte en de witte magie. Zij laat deze verpersoonlijkte wijsheid zien die de ziel na de dood leidt, en haar vermogen om wat dood is tot leven te roepen – een heel diepzinnige beeldspraak als men de betekenis ervan overdenkt. Elk volk uit de oudheid vereerde dit symbool, met uitzondering van de christenen, die verkozen de koperen slang van Mozes te vergeten, en zelfs de stilzwijgende erkenning door Jezus zelf van de grote wijsheid en voorzichtigheid van de slang: 'Wees *wijs* als de slangen en onschuldig als de duiven.' De Chinezen, een van de oudste volkeren van ons vijfde Ras, maakten er het embleem van hun keizers van, die zo de ontaarde opvolgers zijn van de 'slangen' of ingewijden, die de eerste rassen van de vijfde mensheid regeerden. De troon van de keizer is de 'drakenzetel', en op zijn staatsiegewaden is de afbeelding van de draak geborduurd. De aforismen in de oudste boeken van China zeggen bovendien duidelijk dat de 'draak' een menselijk, zij het dan ook *goddelijk*, wezen is. Sprekend over de 'gele draak', het hoofd van de andere, zegt de *Twan-ying-t'u*: 'Zijn wijsheid en deugd zijn ondoorgrondelijk . . . hij gaat niet in gezelschap en leeft niet in kudden (hij is een asceet). Hij zwerft in de wildernissen voorbij de hemelen. Hij gaat en komt, en brengt het besluit (karma) ten uitvoer; op de juiste tijden als er volmaking is, komt hij te voorschijn; zo niet, dan blijft hij (onzichtbaar).' . . . En Lü-lan laat Kon-fu-tyu zeggen: 'De draak voedt zich in het zuivere water van de wijsheid en vermaakt zich in de heldere wateren van het Leven.'

Noten:

1. Door de Egyptenaren symbolisch weergegeven in de vorm van een slang met een havikskop.
2. Ook vertaald als 'gelukzalige onsterfelijken' door dr. W. Geiger; maar het eerste is beter.
3. Deze 'zeven' werden de acht, het *Achttal*, van de latere *materialistisch geworden religies*; het zevende of hoogste beginsel was niet langer de doordringende geest, de synthese, maar werd een antropomorf getal of een extra eenheid.
4. Deze elementen zijn: het kosmische, het aardse, het minerale, het plantaardige, het dierlijke, het waterachtige en tenslotte het menselijke – in hun stoffelijke, geestelijke en psychische aspecten.
5. Die eraan toevoegt dat de Egyptenaren verschillende manieren hadden om de hoeken van de polen af te beelden. Ook in de *View of the Levant* van Perry is er 'een figuur die de zuidpool van de aarde voorstelt in het sterrenbeeld de Lier', waarin de polen zijn weergegeven als twee *rechte staven*, bekroond met haviksvleugels, maar zij werden ook vaak afgebeeld als slangen met havikskoppen, een aan elk eind.
6. Faber en bisschop Cumberland zouden hen allen tot latere heidense personificaties willen maken van, zoals de eerstgenoemde schrijver zegt, 'de Ark van Noach, en niemand anders dan de aartsvader (Noach) en zijn gezin' (!) Zie zijn '*Kabiri*', Deel I, 136; omdat, zo vertelt men ons, 'na de zondvloed, ter herinnering aan de gebeurtenis, de vrome Noachiden een religieus feest hadden ingesteld, dat later door hun *goddeloze* nakomelingen is ontaard; demonen en helden-goden, en tenslotte schaamteloze onzedelijkheid eigenden zich de naam en het kleed van de religie toe' (Deel I, blz. 10). Nu staat dit inderdaad gelijk met het zetten van een domper op de vermogens van de menselijke rede, niet alleen in de oudheid, maar zelfs in onze huidige generaties. Keer de bewering om en verklaar na de woorden 'Noach en zijn gezin', dat wat met die aartsvader en dat gezin wordt bedoeld, eenvoudig de joodse versie is van een Samothracisch mysterie, van *Saturnus, of Kronos-Sadic en zijn zonen*, en dan kunnen we er *amen* op zeggen.
7. Die later bij de Grieken werden beperkt tot alleen Castor en Pollux. Maar in de tijd van Lemurië waren de *dioscuri*, de 'ei-geborenen', de zeven Dhyani-Chohans (agnishvatta-kumara) die incarneerden in de zeven uitverkorenen van het derde Ras.
8. Clemens van Alexandrië erkende de sterrenkundige betekenis van hoofdstuk XXV e.v. van Exodus. Hij zegt dat volgens de leer van Mozes de zeven planeten helpen bij het voortbrengen van aardse dingen. De twee cherubijnen die aan weerszijden van het heilige tetragrammaton staan, stellen de Ursa Major en Ursa Minor voor.
9. Die speculatie van Mackey uit Norwich, die zichzelf tot adept had gemaakt, in zijn '*Mythological Astronomy*', vormt een merkwaardig denkbeeld – dat misschien toch niet ver van de waarheid ligt. Hij zegt dat de kabiren, Axieros en Axiokersa genaamd, hun namen ontleenden (*a*) aan *Kab* of *Cab*, een maat, en aan *Urim*, de hemelen: de kabirim zijn dus 'een maat van de hemelen'; en (*b*) aan het feit dat hun verschillende namen het *beginsel van voortbrenging* inhouden en betrekking hebben op de geslachten. Want 'het woord *sex* werd vroeger weergegeven door *aix*, dat nu is overgegaan . . . in *sex*'. En hij verwijst naar 'Encyclopaedia Londinensis' voor het woord '*aspiration*'. Als we Axieros nu een

geaspireerde klank geven, zou het *Saxieros* zijn; en de andere pool zou *Saxiokersa* zijn. De twee polen zouden zo de voortbrengers van de andere natuurkrachten worden - zij zouden de *ouders* zijn en dus de machtigste goden.

10. Het woord 'guebra' komt van kabiri, *gabiri* en betekent oude Perzische vuuraanbidders of parsi's. Kabiri werd *gabiri* en bleef toen bestaan als een benaming van de Zoroastriërs in Perzië. (Zie Hyde, '*De Religio Persarum*', hfst. 29.)

Onze goddelijke leermeesters

Atlantis en het eiland Phlegyaë zijn niet de enige overgebleven herinnering aan de zondvloed. China heeft ook zijn overlevering en het verhaal van een eiland of continent, dat daar Ma-li-ga-si-ma heet, en dat Kaempfer en Faber om de een of andere geheimzinnige fonetische reden spellen als 'Maurigosima'. Kaempfer beschrijft in zijn '*Japari*' (Aanhangsel, blz. 13) de overlevering: het eiland verzinkt tengevolge van de verdorvenheid van zijn reuzen naar de bodem van de oceaan, en alleen Peiru-un, de koning, de Chinese Noach, ontsnapt met zijn gezin, wat hij heeft te danken aan een waarschuwing van de goden door middel van twee afgodsbeelden. Die vrome vorst en zijn nakomelingen hebben China bevolkt. De Chinese overleveringen spreken even vaak als die van andere volkeren over de goddelijke dynastieën van koningen.

Bovendien is er geen enkel oud fragment waarin geen geloof wordt gehecht aan een veelvormige evolutie en zelfs een evolutie via een aantal geslachten – geestelijk, psychisch, verstandelijk en stoffelijk – van mensen, precies zoals in dit boek wordt beschreven. Wij moeten nu enkele van deze beweringen nader beschouwen.

Onze rassen – dit zeggen alle tradities – zijn voortgekomen uit goddelijke rassen, hoe die ook worden genoemd. Of wij nu te maken hebben met de rishi's of pitri's van India; met de Chinese *Chim-nang* en *Tchan-gy*, hun 'goddelijke mens' en halfgoden; met de Akkadische *Dingir* en *Mul-lil*, de scheppende god en de 'goden van de geestenwereld'; met de Egyptische Isis-Osiris en Thot; met de Hebreeuwse Elohim, ofwel met Manco Capac en zijn Peruaanse nageslacht – het verhaal varieert nergens. Elk volk heeft òf de *zeven* en *tien* rishi-manu's en prajapati's; de *zeven* en *tien* Ki-y; òf tien en *zeven* Amhaspends (exoterisch zes), tien en *zeven* Chaldeeuwse Annedoti, tien en *zeven* sephiroth, enz. Ze zijn allen afgeleid van de oorspronkelijke Dhyān-Chohans van de esoterische leer, of de 'bouwers' uit de stanza's (Deel I). Van Manu, Thot-Hermes, Oannes-Dagon en Edris-Henoch tot Plato en Panodorus, allen spreken over de *zeven goddelijke* dynastieën, over *zeven* Lemurische en *zeven* Atlantische afdelingen van de aarde; over de *zeven* oorspronkelijke en tweevoudige goden die uit hun hemelse verblijfplaats afdalen, op aarde regeren en de mensheid sterrenkunde, bouwkunst en alle andere wetenschappen leren die tot ons zijn gekomen. Deze wezens verschijnen eerst als 'goden' en scheppers; dan gaan zij op in de wordende mens, om tenslotte als 'goddelijke koningen en heersers' tevoorschijn te komen. Maar dit feit is geleidelijk vergeten. Zoals Basnage meedeelt, gaven de Egyptenaren zelf toe dat wetenschap in hun land pas sinds de tijd van Isis-Osiris bloeide, die zij als goden blijven vereren, 'hoewel zij vorsten in menselijke vorm waren geworden'. En hij voegt er over Isis-Osiris (de goddelijke androgyn) aan toe: 'Men zegt dat deze vorst (Isis-Osiris) in Egypte steden heeft gebouwd, aan de overstromingen van de Nijl een einde maakte, en de landbouw, het gebruik van de wijnstok, de muziek, de sterrenkunde en de meetkunde uitvond.'

Wanneer Abul-Feda in zijn '*Historia Anteislamica*' (Fleischer, blz. 16) zegt dat de sabaeïsche taal door Seth en Edris (Henoch) was ingesteld, bedoelt hij met 'sabaeïsche taal' de sterrenkunde. In de '*Melelwa Nohil*' (MS. 47 in *Nic. Cat.*) wordt Hermes de leerling van Agathodaemon genoemd. En in een ander verhaal (zie Col. Vyse, '*Pyramids of Ghizeh*', Deel II, blz. 364, MS. 785, *Uri's Cat.*) wordt Agathodaemon beschreven als een '*koning van Egypte*'. Celepas Geraldinus vertelt merkwaardige overleveringen over Henoch. Hij noemt hem de 'goddelijke reus'. In het '*Boek van de verschillende namen van de Nijl*' spreekt dezelfde schrijver (de historicus Ahmed-Ben-Yusouf Eltiphas) over het geloof van de Semitische Arabieren, dat Seth (die later de Egyptische Typhon, Set, is geworden) een van de *zeven* engelen (of in de bijbel aartsvaders) was geweest: toen werd hij een sterveling en de zoon van Adam, waarna hij de gave van voorspelling en de wetenschap van de sterrenkunde aan Jared meedeelde, die deze doorgaf aan zijn zoon Henoch. Maar Henoch (Idris), 'de schrijver van dertig boeken, was sabaeïsch van oorsprong' (d.i. hij behoorde tot de *saba*, 'een menigte'); 'nadat hij de rituelen en ceremoniën van de oorspronkelijke eredienst had ingesteld, ging hij naar het oosten, waar hij 140 steden bouwde, waarvan Edessa de minst belangrijke was, vervolgens keerde hij terug naar Egypte, waarvan hij koning werd'. Zo wordt hij vereenzelvigd met Hermes. Maar er waren vijf Hermessen – of liever één, die in een aantal verschillende karakters verscheen – evenals sommige manu's en rishi's. In de '*Burham-i-Kati*' wordt hij beschreven als 'Hormig', een naam van de planeet Mercurius of Budha; en de woensdag was aan zowel Hermes als aan Thot gewijd. De Hermes van de oosterse traditie, die in Phineata werd vereerd, is naar men zegt, na de dood van Argus naar Egypte gevlucht en heeft dit onder de naam Thoth tot beschaving gebracht. Maar onder welk van deze karakters hij ook optrad, men schrijft altijd aan hem toe dat hij alle wetenschappen van een *sluimerende toestand tot actieve werkzaamheid* heeft gebracht, d.i. dat hij de eerste is geweest die aan Egypte en Griekenland de magie heeft geleerd, *vóór de tijd van Magna Graecia*, toen de Grieken zelfs nog geen Hellenen waren.

Niet alleen Herodotus – de 'vader van de geschiedenis' – vertelt ons over de wonderbaarlijke dynastieën van goden, die voorafgingen aan het bestuur van stervelingen, gevolgd door de dynastieën van halfgoden, helden, en tenslotte mensen, maar de hele reeks klassieke schrijvers steunt hem daarin; Diodorus, Eratosthenes, Plato,

Manetho, enz. zeggen hetzelfde en blijven steeds bij de gegeven volgorde.

Creuzer toont aan: 'Uit de sferen van de sterren waarin de goden van het licht wonen, daalt inderdaad de wijsheid naar lagere sferen af.' Volgens het stelsel van de oude priesters (hiërofant en adepten) worden alle dingen zonder uitzondering, goden, de genii, manes (zielen), de hele wereld, gezamenlijk ontwikkeld in Ruimte en duur. De piramide kan worden beschouwd als het symbool van deze schitterende hiërarchie van geesten.'

De hedendaagse geschiedschrijvers (voornamelijk leden van de Franse Academie, zoals Renan) hebben meer pogingen gedaan de waarheid te onderdrukken door de oude annalen van de *goddelijke* koningen te negeren, dan strikt genomen met eerlijkheid valt te rijmen. Maar Renan zou beslist niet minder geneigd zijn geweest dit onaangename feit te aanvaarden dan Eratosthenes in 260 v.Chr.; en toch zag deze laatste zich genoodzaakt de waarheid ervan te erkennen. Hierom wordt de grote sterrenkundige 2000 jaar later door zijn collega's met grote minachting behandeld. Manetho werd voor hen 'een bijgelovige priester, geboren en opgegroeid in een atmosfeer van andere leugenachtige priesters in Heliopolis' (*Freret*). 'Al die geschiedschrijvers en priesters', merkt de demonoloog De Mirville terecht op, 'die zo *waarheidlievend* zijn als zij geschiedenissen herhalen over *menselijke* koningen en mensen, worden plotseling *buitengewoon achterdochtig*, zodra zij terugkeren tot hun *goden* . . . Maar wij hebben de synchronistische tafel van Abydos waardoor nu, dankzij het genie van Champollion, de goede trouw van de priesters van Egypte (vooral van Manetho) en van Ptolemeus overtuigend is vastgesteld. In de papyrus van Turijn, de merkwaardigste van alle, 'vond Champollion', met de woorden van de egyptoloog De Rougé,

' . . . tot zijn stomme verbazing, dat hij de hele waarheid onder ogen had . . . Het waren de overblijfselen van een lijst van dynastieën die de oudste mythische tijden, of de REGERING VAN DE GODEN EN HELDEN, omvatte . . . Al bij het begin van deze merkwaardige papyrus moeten we tot de overtuiging komen dat al in de tijd van Ramses die mythische en heroïsche overleveringen precies zo waren als Manetho ze aan ons had overgebracht; we zien daarin de goden Seb, Osiris, Horus en Thoth-Hermes als koningen van Egypte optreden, alsmede de godin Ma, terwijl aan het bewind van elk van hen een lange reeks van eeuwen wordt toegeschreven.' (*Ann. de Philologie Chrétienne*, Deel XXXII, blz. 442.)

De synchronistische tafels van Manetho waren nooit verder gekomen dan Manetho; bovendien waren zij door Eusebius met oneerlijke bedoelingen verminkt. De chronologie van de goddelijke koningen en dynastieën, evenals die van de ouderdom van de mensheid, is altijd in handen van de priesters geweest en werd voor de niet-ingewijde massa geheimgehouden.

Men zegt dat Afrika vóór Europa als continent verscheen; niettemin verscheen het later dan Lemurië en zelfs het oudste Atlantis. Het hele gebied van wat nu Egypte en de woestijnen is, was eens door de zee bedekt, en dit was het eerst bekend door toedoen van Herodotus, Strabo, Plinius en alle Grieken, en ten tweede door toedoen van de geologie. Abessinië was vroeger een eiland; de Delta was het eerste land dat in bezit werd genomen door de emigranten die met hun goden uit het noordoosten kwamen.

Wanneer was dat? De geschiedenis zwijgt over dit onderwerp. Gelukkig hebben we de Dierenriem van Dendera, de planisfeer op de zoldering van een van de oudste Egyptische tempels, die het feit vermeldt. Deze Dierenriem, met zijn drie mysterieuze *Maagden* tussen de *Leeuw* en de *Weegschaal*, heeft zijn Oedipus gevonden die het raadsel van deze tekens begreep, en die de waarheidsliefde bewees van die priesters die aan Herodotus vertelden: (a) dat de polen van de aarde en de ecliptica vroeger samenvielen; en (b) dat zelfs sinds het begin van hun registraties over de Dierenriem, de polen drie keer in het vlak van de ecliptica zijn geweest, zoals de ingewijden verkondigden.

Bailly had niet genoeg woorden tot zijn beschikking om zijn verbazing uit te drukken over de *eensluidendheid* van al dergelijke overleveringen over de *goddelijke* rassen. 'Wat zijn eigenlijk', roept hij uit, 'al die regeringen door Indiase *deva's* en Perzische *peri's*? . . . Of die regeringen en dynastieën van de Chinese legenden; die Tien-hoang of de *koningen van de hemel*, die heel verschillend zijn van de *Ti-hoang*, de koningen op aarde, en de *Gin-hoang*, de koninklijke mensen, een onderscheid dat volledig in overeenstemming is met dat andere, dat de Grieken en de Egyptenaren maken bij het opsommen van hun *dynastieën van goden, van halfgoden en van stervelingen*.'

'Nu', zegt Panodorus, 'vond vóór die tijd (Menes) *het bewind plaats van de zeven goden die de wereld regeren*. In dat tijdperk *daalden* die weldoeners van de mensheid *neer* op aarde en leerden de mensen de loop van de zon en de maan door de twaalf tekens van de ecliptica te berekenen.'

Bijna vijfhonderd jaar vóór de huidige tijdrekening toonden de priesters van Egypte aan Herodotus de beelden van hun menselijke koningen en piomis-opperpriesters (de aartsprofeten of Maha-Chohans van de tempels), uit elkaar geboren (zonder de tussenkomst van een vrouw), die hadden geregeerd vóór Menes, hun eerste menselijke koning. Deze beelden, zegt hij, waren enorme kolossen van hout, driehonderd vijfenveertig in aantal, elk met zijn eigen naam, geschiedenis en zijn annalen. En zij verzekerden Herodotus (tenzij de meest waarheidlievende historicus, de 'vader van de geschiedenis', juist in dit geval van liegen wordt beschuldigd), dat

geen geschiedschrijver deze bovenmenselijke koningen ooit kon begrijpen of er een verslag over schrijven, tenzij hij de geschiedenis had vernomen en bestudeerd van de drie dynastieën die aan de menselijke waren voorafgegaan – namelijk de dynastieën van de goden, die van de halfgoden en van de helden of reuzen. Deze 'drie dynastieën' zijn de drie Rassen.

Vertaald in de taal van de esoterische leer, zouden deze drie dynastieën ook die zijn van de deva's, van de kimpurusha's en de danava's en daitya's – ofwel goden, hemelse geesten en reuzen of titanen. 'Gelukkig zijn zij die, zelfs na goden te zijn geweest, als mensen worden geboren in Bharata-Varsha' roepen de geïncarneerde goden zelf tijdens het derde Wortelras uit. Bharata is India, maar het symboliseerde in dit geval het uitverkoren land van die dagen en werd beschouwd als het beste deel van Jambu-dvipa, want het was bij uitstek het land van actieve (geestelijke) werken, het land van inwijding en van goddelijke kennis.

Kan men ontkennen dat Creuzer over een groot intuïtief vermogen beschikte, toen hij, terwijl hij vrijwel geen kennis bezat van de filosofie van de Arische hindoes, die in zijn tijd weinig bekend was, het volgende schreef:

'Wij moderne Europeanen zijn verrast wanneer wij horen spreken over de geesten van de zon, maan, enz. Maar wij herhalen dat *het natuurlijke gezonde verstand en het oprechte oordeel* van de oude volkeren, aan wie onze *geheel materiële* opvattingen over de beweging van hemellichamen en over de natuurwetenschappen volkomen vreemd waren . . . in de sterren en planeten niet alleen konden zien wat wij erin zien, namelijk eenvoudige massa's van licht, of donkere lichamen die zich in kringlopen door de hemelruimte bewegen en alleen maar de wetten van aantrekking en afstoting volgen. Maar zij zagen daarin *levende* lichamen, *beziel*d door geesten, zoals zij die in alle natuurrijken zagen . . . *Deze leer van de geesten, die zo consequent en in overeenstemming met de natuur is* waaraan zij was ontleend, vormde een grootse en unieke gedachte, waarin de stoffelijke, morele en politieke aspecten alle waren verenigd . . .' (*Egypte*, blz. 450 tot 455.)

Alleen zo'n opvatting kan de mens ertoe brengen een juiste conclusie te trekken over zijn oorsprong en het ontstaan van alles in het heelal – van hemel en aarde, waartussen hij een levende schakel vormt. Zonder zo'n psychologische schakel en het gevoel van de aanwezigheid daarvan, kan geen wetenschap ooit vorderingen maken en moet het gebied van de kennis beperkt blijven tot de analyse van de stoffelijke materie.

De occultisten geloven in 'geesten', omdat zij *voelen* (en sommigen zien) dat zij aan alle kanten door hen worden omringd. De materialisten geloven dat niet. Zij leven op deze aarde, op dezelfde manier als sommige schepselen in de wereld van de insecten of zelfs in die van de vissen leven, omringd door tienduizenden van hun eigen *soort*, zonder deze te zien of zelfs maar gewaar te worden.

Plato is de eerste wijze onder de klassieken die uitvoerig over de goddelijke dynastieën spreekt en ze situeert op een uitgestrekt continent dat hij Atlantis noemt. Bailly was niet de eerste en ook niet de laatste die ditzelfde geloofde, en pater Kircher was hem met deze theorie vóór geweest. Deze geleerde jezuïet schrijft in '*Oedipus Aegyptiacus*' (Deel I, blz. 70):

'Ik erken dat ik dit alles (de dynastieën en Atlantis) lange tijd als alleen maar fabels (*meras nugas*) had beschouwd, tot de dag waarop ik, omdat ik beter in de oosterse talen was onderricht, oordeelde dat al die legenden tenslotte slechts de uiting van een grote waarheid moesten zijn . . .'

Zoals De Rougemont aantoonde, liet Theopompus in zijn *Meropis* de priesters van Frygië en Klein-Azië precies zo spreken als de priesters van Saïs, toen zij aan Solon de geschiedenis en het lot van Atlantis onthulden. Volgens Theopompus was het een uniek continent van onbepaalde grootte, dat twee landen omvatte, die door *twee rassen* werden bewoond – een strijdbaar, oorlogszuchtig ras en een vroom, meditatief ingesteld ras, die Theopompus symboliseert door twee steden. De vrome 'stad' werd *voortdurend bezocht door de goden*; de oorlogszuchtige 'stad' werd bewoond door verschillende wezens 'die *onkwetsbaar* waren voor ijzer en alleen door steen en hout *dodelijk* konden worden verwond'. De Rougemont behandelt dit als slechts een *verzinsel* van Theopompus ('*Peuple Primitif*', deel iii, 157) en ziet zelfs bedrog (*supercherie*) in de bewering van de priesters van Saïs. Dit werd door de 'demonologen' voor onlogisch uitgemaakt. Met de woorden van De Mirville: 'Een *supercherie* die berustte op een geloven, het voortbrengsel van het geloof van de hele oudheid; een *veronderstelling* die toch haar naam heeft gegeven aan een hele bergketen (de Atlas); die met de grootste nauwkeurigheid een topografisch gebied aangaf (door sommige van de landen ervan op korte afstand van Cadix en de straat van Calpetus te plaatsen); die 2000 jaar vóór Columbus *het grote transoceanische land* voorspelde dat voorbij Atlantis ligt en dat naar men zegt 'wordt bereikt' – 'over de *eilanden*, niet van de gezegenden, maar van de goede geesten εὐδαιμόνια' (onze '*Iles Fortunées*') – zo'n veronderstelling kan nooit een universele hersenschim zijn'. (*A Word on 'Atlantis'*, blz. 29.)

Het staat vast dat, of het nu een 'hersenschim' is of werkelijkheid, de priesters van de hele wereld deze uit een en dezelfde bron hadden: de universele overlevering over het derde grote continent, dat ongeveer 850.000 jaar geleden verging. Een continent, bewoond door twee verschillende rassen die lichamelijk en vooral moreel van elkaar verschilden; beide goed vertrouwd met de oorspronkelijke wijsheid en de geheimen van de natuur; elkaars tegenstanders bij hun strijd tijdens het verloop en de vooruitgang van hun dubbele evolutie. Waar

komen zelfs de Chinese leringen over het onderwerp vandaan, als het maar een *verzinse*/is? Hebben zij niet opgetekend dat er eens een *heilig* eiland voorbij de zon (*Tcheou*) heeft bestaan, waarachter de landen *van de onsterfelijke mensen* lagen? (Zie De Rougemont, *ibid.*) Geloven zij niet nog steeds dat de overgeblevenen van die *onsterfelijke mensen* - die in leven bleven toen het *heilige* eiland zwart van zonde was geworden en verging - een toevluchtsoord hebben gevonden in de grote Gobiwoestijn, waar zij nog steeds wonen, onzichtbaar voor allen, en door menigten geesten tegen nadering van buitenaf worden beschermd?

'Als men moet luisteren naar overleveringen', schrijft de heel ongelovige Boulanger (*'Règne des Dieux'*, Introduction) . . . 'dan blijkt dat deze vóór de regering van de koningen, die van de helden en halfgoden plaatsnemen; en nog veel eerder stellen zij de wonderbaarlijke regering van de goden en al de fabelen van de gouden eeuw . . . Men is verbaasd dat zulke interessante annalen door bijna al onze geschiedkundigen zijn verworpen. En toch werden de denkbeelden die door hen werden meegedeeld, eens algemeen aanvaard en door alle volkeren in ere gehouden; niet weinig volkeren vereren ze nog steeds en maken ze tot de grondslag van hun dagelijkse leven. Zulke overwegingen schijnen een minder haastig oordeel nodig te maken . . . De Ouden, van wie wij deze overleveringen, die *we niet langer aanvaarden omdat we ze nu niet begrijpen*, hebben gekregen, moeten redenen hebben gehad om erin te geloven, want ze stonden dicht bij de eerste eeuwen. Dit wordt ons ontzegd door de tijdsafstand die ons van hen scheidt . . . Plato zegt in zijn vierde boek van de *Wetten*, dat Saturnus lang vóór de bouw van de eerste steden op aarde een *bepaalde* vorm van bestuur had gevestigd, waaronder de mens heel gelukkig was. Omdat hij verwijst naar de gouden eeuw, of naar die regering van de goden die in de oude fabels zo wordt geroemd . . . gaan we na welke denkbeelden hij had over dat gelukkige tijdperk en wat voor hem de aanleiding was, deze *fabel* in een verhandeling over politiek op te nemen. Volgens Plato moet men, om duidelijke en nauwkeurige denkbeelden over het koningschap, zijn oorsprong en macht te verkrijgen, terugkeren tot de eerste beginselen van de geschiedenis en de overlevering. Grote veranderingen, zegt hij, hebben in de oude tijden plaatsgevonden, *in de hemel en op aarde*, en de tegenwoordige stand van zaken is een van de gevolgen (*karma*). Onze overleveringen spreken over veel wonderen, over veranderingen die hebben plaatsgevonden in de loop van de zon, in de regering van Saturnus en in duizend andere zaken die hier en daar in de herinnering van de mens zijn blijven voortleven; maar *men hoort nooit iets over het kwaad dat die omwentelingen heeft voortgebracht, en evenmin over het kwaad dat er onmiddellijk op volgde*. Toch . . . is dat kwaad het beginsel waarover men moet spreken om het koningschap en de oorsprong van macht te kunnen behandelen . . .'

Plato schijnt dat *kwaad* te zien in de gelijkheid of de eenheid van aard van de geregeerden en de geregeerden, want hij zegt dat lang vóór de mens zijn steden bouwde, in de gouden eeuw, er niets dan geluk op aarde bestond, want er waren geen behoeften. Waarom? Omdat Saturnus - die wist dat de ene mens niet over de andere kon heersen zonder dat door zijn grillen en ijdelheid de onrechtvaardigheid onmiddellijk het heelal zou vervullen - nooit enige sterveling zou toestaan macht te krijgen over zijn medeschepselen. Hiertoe gebruikte de god hetzelfde middel dat wijzelf gebruiken als het gaat om onze kudde. Wij plaatsen geen os of ram aan het hoofd van onze ossen en rammes, maar geven hun een leider, een herder, *d.w.z. een wezen van een heel andere soort dan zichzelf, en van een hogere natuur*. Dit is precies wat Saturnus deed. Hij hield van de mensheid en stelde als heerser daarover geen sterfelijke koning of vorst aan, maar 'geesten en genii (*δαίμονες*) van een goddelijke aard, veel hoger dan die van de mens'.

Het was god, de *logos* (de synthese van de menigte), die zo de leiding had over de genii en de eerste herder en leider van de mensen werd¹³. Toen de wereld niet meer zo werd geregeerd en de goden zich hadden teruggetrokken, 'verslonden verscheurende dieren een deel van de mensheid'. Toen zij op hun eigen hulpbronnen en werkzaamheid waren aangewezen, verschenen er achtereenvolgens onder hen uitvinders die het vuur, het graan en de wijn ontdekten; en zij werden door het dankbare volk vergoddelijkt . . .' (*De Legibus*, I, iv; in *Crit.* en in *Politic*).

En de mensheid had gelijk, want vuur door wrijving was het eerste mysterie van de natuur, de eerste en belangrijkste eigenschap van de stof die aan de mens werd onthuld.

'Vruchten en graan, tot die tijd op aarde onbekend, werden door de 'Heren van wijsheid' voor het welzijn van diegenen over wie zij regeerden, uit andere loka's (sferen) hierheen gebracht . . .', zeggen de Toelichtingen. 'De eerste uitvindingen (?) van de mensheid zijn de wonderbaarlijkste die het ras ooit heeft gedaan . . . Het eerste gebruik van vuur en de ontdekking van de manier waarop het kan worden ontstoken; de domesticatie van dieren; en vooral de processen waardoor de verschillende granen voor het eerst uit enkele wilde grassoorten (?) werden ontwikkeld - dit zijn allemaal ontdekkingen die, wat vindingrijkheid en belang betreft, niet zijn te vergelijken met latere ontdekkingen. Ze zijn alle onbekend aan de geschiedenis en verliezen zich in het licht van een STRALENDE DAGERAAD.' (*'Unity of Nature'*, Argyll.)

Onze trotse generatie zal dit betwijfelen en ontkennen. Maar als men beweert dat er geen *aan de aarde onbekende* granen en vruchten zijn, dan herinneren we de lezer eraan *dat tarwe nooit in het wild is aangetroffen: het is geen product van de aarde*. Van alle andere granen zijn de oorspronkelijke vormen in verschillende wilde

grassoorten gevonden, maar tarwe heeft tot nu toe weerstand geboden aan de pogingen van de plantkundigen om de oorsprong ervan op te sporen. En laten we in dit verband bedenken hoe heilig dat graan bij de Egyptische priesters was; tarwe werd zelfs bij hun mummies geplaatst en werd duizenden jaren later in hun doodkisten gevonden. Denk eraan: 'De dienaren van Horus oogsten de tarwe op het veld van Aanroo, . . . tarwe *zeven ellen hoog*.' (*Dodenboek*, hfst. xcix, 33; en clvi, 4⁴.) De lezer wordt verwezen naar Stanza VII, vers 3, Deel I, waarin dit vers in een andere betekenis wordt uitgelegd, en ook naar het '*Dodenboek*', hfst. cix, v. 4 en 5.

'Ik ben de koningin van deze gebieden', zegt de Egyptische Isis; 'Ik was de eerste die aan stervelingen de mysteriën van tarwe en graan heeft geopenbaard . . . Ik ben het, die opkomt in het sterrenbeeld de Hond . . . (Hond-ster) . . . Verheug u, o Egypte! gij die mijn voedster waart.' (Deel I, hfst. xiv)¹⁵.

Sirius werd de *hond-ster* genoemd. Het was de ster van Mercurius of Budha, die de grote leermeester van de mensheid werd genoemd, vóór de andere Boeddha's.

Het boek van de Chinezen, Y-King, schrijft de ontdekking van de landbouw toe aan 'het onderricht dat door de hemelse genii aan de mensen was gegeven'.

'Wee, wee, de mensen die niets weten, niets waarnemen en ook niets willen zien . . . Ze zijn allen blind¹⁶, want het blijft hun onbekend hoe vol de wereld is met verschillende en onzichtbare schepselen, die zich zelfs op de heiligste plaatsen verdringen' (Zohar, Deel I, kol. 177).

De 'zonen van god' *hebben* bestaan en bestaan nog. Van de *brahmaputra's* en *manasaputra's* (zonen van Brahma en verstandgeboren zonen) van de hindoes tot de *b'ne-aleim* van de joodse bijbel, dwingen het geloof van de eeuwen en de *universele* overlevering het verstand om voor zulke bewijzen te wijken. Wat is de waarde van de zogenaamde *onafhankelijke kritiek* of van een 'impliciet bewijs' (gewoonlijk gebaseerd op de respectievelijke stokpaardjes van de critici), tegenover het universele getuigenis dat tijdens de historische cyclussen nooit is veranderd? Lees esoterisch het zesde hoofdstuk van Genesis dat, met een kleine verandering van de vorm, de uitspraken van de Geheime Leer herhaalt en dat een andere conclusie trekt, die zelfs in strijd is met de *Zohar*. 'Er waren in die dagen reuzen op aarde; en *ook daarna* toen 'de zonen van god' (*b'ne-aleim*) tot de dochters van de mensen kwamen en zij hun kinderen baarden; dit zijn de *gewelddigen* uit de voortijd, mannen van naam' (of reuzen):".

Wat betekent de zin 'en ook daarna' anders dan: 'Er waren ^{DAARVÓÓR} reuzen op de aarde, d.w.z. vóór de zondeloze zonen van het derde Ras; en *ook daarna*, toen andere zonen van god, met een lagere natuur, op aarde seksuele verbintenissen aangingen (zoals Daksha deed, toen hij zag dat zijn *manasaputra's* de aarde niet wilden bevolken)? En dan komt er een lange onderbreking in dit hoofdstuk vi van Genesis, tussen de verzen 4 en 5. Want het was beslist niet in of door slechtheid van de 'gewelddigen' . . . mannen van naam, onder wie zich Nimrod bevond, de 'geweldige jager voor de Heer', dat 'god zag dat de slechtheid van de mens groot *was*', en ook niet in de bouwers van Babel, want dit was na de zondvloed; maar in het nageslacht van de reuzen, die *monstra quaedam de genere giganteo* voortbrachten, monsters uit wie de lagere mensenrassen voortkwamen, die nu op aarde worden vertegenwoordigd door een paar armzalige uitstervende stammen en de grote mensapen.

En indien de theologen, protestantse of rooms-katholieke, ons hierop aanvallen, hoeven we hen slechts naar hun eigen letterlijke teksten te verwijzen. Het hierboven aangehaalde vers is altijd een dilemma geweest, niet alleen voor de geleerden en bijbelkenners, maar ook voor priesters. Want, zoals de eerwaarde pater Péronne het uitdrukt: 'Of zij (de *b'ne-aleim*) waren goede engelen, en als dat zo is, hoe konden zij dan vallen? Of ze waren slechte (engelen) en in dat geval konden ze geen *b'ne-aleim*, de 'zonen van god', worden genoemd.' (*Praelectiones theol.*, hfst. ii.) Dit bijbelse raadsel – 'en geen enkele schrijver heeft ooit de werkelijke betekenis daarvan begrepen', zoals Fourmont¹⁷ ruiterlijk erkent – kan alleen worden verklaard door de occulte leer, voor de westerling met behulp van de *Zohar* en voor de oosterling door het *Boek van Dzyan*. We hebben gezien wat het laatstgenoemde zegt, en de *Zohar* deelt ons mee: *b'ne-aleim* was een gemeenschappelijke naam voor de *malachim* (de goede boodschappers) en de *ischin* ('de lagere engelen') (*Rabbi Parcha*).

Wij kunnen hieraan ten behoeve van de demonologen toevoegen dat hun satan, 'de tegenstander', in *Job* behoort tot de zonen van god of *b'ne-aleim*, die hun vader bezoeken. (Hoofdstuk i.) Maar hierover later meer.

Nu zegt de *Zohar* dat de *ischin*, de mooie *b'ne-aleim*, *niet* schuldig waren, maar *zich met sterfelijke mensen vermengden omdat zij daarvoor naar de aarde waren gezonden*. (*Boek van Ruth en Schadash*; fol. 63, kol. 3; Amsterdamse uitgave.) Elders zegt hetzelfde boek dat deze *b'ne-aleim* behoren tot de tiende onderafdeling van de 'Tronen' (*Zohar*, deel iii, kol. 113. Maar zie ook 1ste deel, 184). Het verklaart ook dat de *ischin*, 'mensgeesten', *virii spirituales*, nu de mensen hen niet langer kunnen zien, door hun kennis de magiërs helpen *homunculi* voort te brengen, die geen *kleine mensen* zijn, maar 'mensen, *kleiner* (in de zin van *minderwaardigheid*) dan mensen'. Beide vertonen zich in de vorm die de *ischin* toen hadden, d.i. gasvormig en etherisch. Azazel staat bij hen aan het hoofd.

Maar Azazel, die door het kerkelijke dogma in verband wordt gebracht met satan, is niets van dien aard. Azazel is een *mysterie*, zoals elders wordt uitgelegd en het wordt in Maimonides, '*In More Nevochim*' (hfst. xxvi,

blz. 8) zo uitgedrukt. 'Er is in het verhaal over Azazel een ondoorgrondelijk mysterie.' En dat is zo, want Lanci, een bibliothecaris van het Vaticaan en iemand die het zou moeten weten - wij hebben hem al eerder geciteerd - zegt dat 'deze eerbiedwaardige goddelijke naam (*nome divino e venerabile*) door de pen van bijbelgeleerden een *duivel*, een wildernis, een berg en een bok is geworden' (*Sagra Scrittura*). Daarom schijnt het dwaas de naam, zoals Spencer doet, af te leiden van *Azal* (gescheiden) en *El* (god), dus 'een van god gescheidene', de *DUIVEL*. In de Zohar is Azazel eerder het slachtoffer dan de 'formele tegenstander van Jehova', zoals Spencer het voorstelt (II, blz. 14, 29).

De hoeveelheid kwaadaardige fantasie en verbeelding die door verschillende fanatieke schrijvers op die 'menigte' is losgelaten, is buitengewoon groot. Azazel en zijn 'menigte' zijn eenvoudig de Hebreeuwse 'Prometheus' en behoren vanuit hetzelfde gezichtspunt te worden beschouwd. Volgens de Zohar zijn de *ischin* (allegorisch) geketend aan de berg in de woestijn; dit verwijst naar het feit dat deze 'geesten' tijdens de cyclus van incarnatie aan de aarde zijn geketend. Azazel (of Azaziel) is een van de aanvoerders van de 'opstandige' engelen in *Henoch*, die neerdaalden op Ardis, de top van de berg Armon, en zich verbonden door elkaar trouw te zweren. Er wordt gezegd dat Azaziel de mensen leerde zwaarden, messen en schilden te maken en spiegels (?) te vervaardigen *om iemand te laten zien wat er achter hem was* (d.w.z. 'toverspiegels'). Amazarak onderwees alle tovenaars en wortelsplitters; Amers onderwees de oplossing van de magie; Barkayal de astrologie; Akibeele de betekenis van voortekenen en tekens; Tamial de sterrenkunde; en Asaradel onderwees de beweging van de maan. 'Deze zeven waren de eerste leermeesters van de vierde mens' (d.i. van het *vierde Ras*). Maar waarom moet de allegorie altijd worden begrepen volgens de dode letter?

Het is de symbolische weergave van de grote worsteling tussen de goddelijke wijsheid, *nous*, en haar aardse weerspiegeling, *psuche*, of tussen geest en ziel, in de hemel en op aarde. In de hemel, omdat de goddelijke *MONADE* zich vrijwillig daaruit had verbannen om, met incarnatie als doel, af te dalen naar een lager gebied en zo het dier van klei te veranderen *in een onsterfelijke god*. Want, zoals Eliphas Lévi ons zegt, 'de engelen streven ernaar mensen te worden; want de volmaakte mens, de mens-god, staat zelfs boven de engelen'. Op aarde omdat de geest, zodra hij was neergedaald, verstrikt raakte in de kronkelingen van de stof.

Vreemd genoeg keert de occulte leer de karakters om; de stof wordt in dit geval bij de christenen voorgesteld door de antropomorfe aartsengel en bij de hindoes door de op een mens lijkende god; en de geest door de draak of de slang. De occulte symboliek verschaft de sleutel tot het mysterie; de theologische symboliek verbergt dit nog meer. Want de eerstgenoemde verklaart veel gezegden in de bijbel en zelfs in het Nieuwe Testament die tot dusver onbegrijpelijk zijn gebleven; terwijl de laatstgenoemde, tengevolge van haar dogma van satan en zijn opstand, het karakter en de aard van haar zogenaamde oneindige, absoluut volmaakte god heeft verkleind en het grootste kwaad en de grootste vloek op aarde heeft geschapen - het geloof in een persoonlijke duivel. Dit mysterie wordt onthuld door de nu terugverkregen sleutel tot zijn metafysische symboliek; terwijl volgens de theologische interpretatie de goden en aartsengelen optreden als symbolen van de dode letter- of dogmatische religies, en als tegenstanders van de zuivere waarheden van de geest, onverhuld en niet versierd door de fantasie.

In 'Isis Ontsluierd' zijn talloze aanwijzingen in deze richting gegeven, en men kan verspreid over deze boekdelen een nog groter aantal verwijzingen naar dit mysterie vinden. Om dit punt eens en voor altijd duidelijk te maken: wat de geestelijkheid van elke dogmatische religie - voornamelijk de christelijke - satan, de vijand van god, noemt, is in werkelijkheid de hoogste goddelijke geest - (occulte wijsheid op aarde) - in zijn natuurlijke antagonisme tegen elke wereldse, vergankelijke illusie, de dogmatische of kerkelijke godsdiensten inbegrepen. De Latijnse kerk, onverdraagzaam, fanatiek en wreed tegenover allen die niet verkiezen haar slaven te zijn; de kerk die zich de bruid van Christus noemt en tegelijkertijd de gevolmachtigde van Petrus, tot wie de bestraffende woorden van de Meester: 'Ga achter mij satan' terecht werden gericht; en ook de protestantse kerk die, terwijl zij zich christelijk noemt, op paradoxale manier het Nieuwe Verbond vervangt door de oude 'wet van Mozes', die door Christus openlijk werd verworpen: deze beide kerken vechten tegen de goddelijke waarheid, als zij de draak van de esoterische (want *goddelijke*) wijsheid verwerpen en belasteren. Telkens wanneer zij de banvloek uitspreken over de gnostische zonne-Chnouphis - de Agathodaemon - Christos of de theosofische slang van de eeuwigheid, of zelfs de slang uit Genesis, worden zij door dezelfde geest van duister fanatisme geleid, die de Farizeeën ertoe bracht Jezus te vervloeken met de woorden: 'Zeggen wij niet met recht, gij hebt een duivel?'

Lees het verhaal over Indra (Vayu) in de *Rig Veda*, het occulte boek *par excellence* van de Ariërs en vergelijk het dan met hetzelfde verhaal in de Purana's - de exoterische versie daarvan en de opzettelijk verdraaide voorstelling van de ware wijsheid-religie. In de *Rig Veda* is Indra de hoogste en grootste van de goden, en zijn drinken van de Soma is een allegorie van zijn hoog geestelijke natuur. In de Purana's wordt Indra een losbol, en iemand die zich op aardse manier volkomen dronken drinkt aan somasap. Hij is de overwinnaar van alle 'vijanden van de goden' - de daitya's, naga's (slangen), asura's, alle *slange*goden, en van Vritri, de kosmische slang. Indra is

de Michaël van het hindoeëpantheon, de aanvoerder van de *strijdende* menigte. Als we de bijbel raadplegen, zien we dat satan – een van de 'zonen van god' (*Job*, i, 6) in de exoterische interpretatie de duivel en in de helse, kwade betekenis de draak wordt. Maar volgens de Kabbala ('*Boek van de Getallen*') is Samaël, die satan is, identiek met Michaël, de *overwinnaar van de draak*. Hoe komt dit? Want er wordt gezegd dat tselem (het beeld) zowel Michaël als Samaël, *die één zijn*, weerspiegelt. Beiden, zo wordt geleerd, komen voort uit *ruach* (geest), *neshamah* (ziel) en *nephesh* (leven). In het 'Chaldeeuse Boek van de Getallen' is Samaël de verborgen (occulte) wijsheid en Michaël de hogere *aardse* wijsheid; beide vloeien voort uit dezelfde bron, maar gaan uiteen na hun ontstaan uit de *wereldziel*, die op aarde *mahat* (verstandelijk inzicht) of *manas* (de zetel van het intellect) is. Ze gaan uiteen, omdat de ene (Michaël) wordt *beïnvloed* door neshamah, terwijl de andere (Samaël) *onbeïnvloed* blijft. Deze leer werd verminkt door de dogmatische geest van de kerk die, omdat zij een afschuw heeft van de onafhankelijke geest die niet wordt beïnvloed door de uiterlijke vorm (en dus door het dogma), van Samaël-satan (de wijste en de meest spirituele geest van alle) onmiddellijk de tegenstander maakte van haar antropomorfe god en van de zintuiglijke stoffelijke mens, de DUIVEL!

Noten:

1. Er zijn zes Amshaspends – als Ormazd, hun hoofd en logos, niet wordt meegerekend. Maar in de geheime leer is hij de zevende en hoogste, evenals Ptah de zevende kabir onder de kabiren is.
2. In de Purana wordt deze vereenzelvigd met Vishnu's of Brahma's Sveta-dvīpa van de berg Meru.
3. Hfst. iv van '*Egypt*', blz. 441.
4. *Histoire de l'Astronomie Ancienne*.
5. Zie ook De Mirville, *Mémoires a l'Académie*, etc., Deel III, voor een schat aan bewijsmateriaal.
6. In het *Vishnu Purana*, Deel II, hfst. 3, 4, e.v. kunnen hiervan veel bevestigingen worden gevonden, als men zorgvuldig leest. De regeringen van goden, lagere goden en mensen worden alle opgesomd in de beschrijvingen van de zeven eilanden, zeven zeeën, zeven bergen, enz., bestuurd door koningen. Van elke koning wordt onveranderlijk gezegd dat hij *zeven* zonen heeft, een verwijzing naar de zeven onderrassen. Eén voorbeeld is voldoende. De koning van *Kusa dvīpa* had zeven zonen (de namen volgen) . . . 'naar wie de zeven delen (varsha) van het eiland werden genoemd. *Daar woont de mensheid tegelijk met zowel daitya's en danava's als met geesten van de hemel (gandharva's, yaksha's, kimpurusha's, enz.) en goderl.* (Hoofdstuk iv.) Er is maar één uitzondering in het geval van koning Priyavrata, de zoon van de eerste Manu, Svayambhuva – die *tien* zonen had. Maar drie daarvan – Medha, Agnibahu en Putra – werden asceten en weigerden hun aandeel. Daarom verdeelde Priyavrata de aarde weer in *zeven* continenten.
7. Nu zelfs de natuur van de *innerlijke* mens even blind is geworden als zijn stoffelijke natuur, is de mens als regel op deze bol in dezelfde toestand als de *Amphioxus* in de oceaan. Omringd door scholen en miljoenen verschillende andere vissen en schepselen die hem zien, ziet de *Amphioxus* – die geen hersenen heeft en geen enkel zintuig dat de andere soorten bezitten – hen niet. Wie weet of deze 'branchiostoma' niet op grond van de theorie van Darwin de directe voorouders van onze materialisten zijn?
8. Men heeft de occultisten ervan beschuldigd dat zij *goden* of duivels vereren. Wij ontkennen dit. Onder de talloze menigten geesten – zij, die *mensen* zijn geweest en diegenen die mensen zullen worden – zijn sommige onmetelijk hoog boven het menselijke ras verheven, hoger en heiliger dan de grootste heilige op aarde, en wijzer dan iedere sterveling, niemand uitgezonderd. Er zijn er ook die niet beter zijn dan wij, en sommige die veel slechter zijn en lager staan dan de laagste wilde. Deze laatste klassen beschikken over de gemakkelijkste manier van verbinding met onze aarde, nemen ons waar en voelen ons aan, zoals helderzienden hen waarnemen en aanvoelen. Onze respectievelijke verblijfplaatsen en waarnemingsgebieden staan dicht bij de hunne en dit is helaas gunstig voor een dergelijke onderlinge communicatie, omdat zij altijd klaar staan om zich ten goede of ten kwade met onze zaken te bemoeien. Als men ons vraagt hoe het komt dat alleen sensitieve hysterische naturen, neuro- en psychopathische personen 'geesten' zien en nu en dan met hen spreken, beantwoorden wij de vraag met verschillende andere vragen. Wij vragen: 'Kent u de aard van hallucinaties en kunt u het psychische proces ervan omschrijven? Hoe kunt u dan zeggen dat al dergelijke visioenen zijn toe te schrijven aan alleen stoffelijke hallucinaties? Wat geeft u de zekerheid dat geestes- en zenuwziekten, die een sluier werpen over onze (zogenaamde) *normale* zintuigen, *niet* tegelijk gezichtsvelden *openen* die onbekend zijn aan de gezonde mens, door deuren open te gooien die gewoonlijk zijn gesloten voor uw

wetenschappelijke waarnemingen (?); of dat een psychogeestelijk vermogen *niet* onmiddellijk in de plaats *treedt* van het verlies of de tijdelijke atrofie van een zuiver stoffelijk zintuig? Het zijn ziekte of een overmaat aan zenuw-fluidum, die mediumschap en visioenen teweegbrengen - hallucinaties, zoals u ze noemt. Maar wat *weet* de wetenschap zelfs maar van mediumschap? Werkelijk, als de hedendaagse Charcots vanuit een meer psychisch gezichtspunt aandacht zouden besteden aan het *delirium* van hun patiënten, zou de wetenschap en vooral de fysiologie er meer voordeel van hebben dan nu, en zou de waarheid een breder veld van feiten in haar kennis betrekken.

9. Dit waren de eerste Ariërs en het grootste deel van het vierde Wortelras, de eerstgenoemden vroom en meditatief ingesteld (*yoga*-overpeinzing), de laatstgenoemden een strijdbaar ras van tovenaars, die snel ontaardden tengevolge van hun onbeheerste hartstochten.
10. Het noordelijke en het zuidelijke deel van Lemurië-Atlantis. Het land van de Hyperboreërs en de equatoriale landen van de beide continenten. (Zie de hoofdstukken over Lemurië en Atlantis in de geschiedenis.)
11. Dit is occult en heeft betrekking op de eigenschap van ijzer, dat door magnetische elementen wordt aangetrokken en door andere wordt afgestoten; deze worden daarvoor door een occult proces even ongevoelig als water voor een slag.
12. Het eerste continent of als men wil eiland, 'de kap van de noordpool', is nooit vergaan en zal tot het eind van de zeven Rassen niet vergaan.
13. De Geheime Leer verklaart en werkt uit wat Plato zegt, want zij verkondigt dat die 'uitvinders' goden en halfgoden (*deva's* en *rishi's*) waren die - sommigen vrijwillig, sommigen daartoe gedwongen door karma - in de mens waren geïncarneerd.
14. Dit is een rechtstreekse verwijzing naar de esoterische indeling van de beginselen van de mens, gesymboliseerd door de goddelijke tarwe. De aanhef van het derde register van de papyrus (hfst. cx van het '*Dodenboek*') luidt: 'Dit is het gebied van de *manes* (ontlichaamde mensen), *zeven ellen hoog* - dat wil zeggen, degenen die pas zijn overgegaan en die worden verondersteld nog zevenvoudig te zijn, met al hun beginselen, zelfs het lichaam dat, vóór de scheiding van de beginselen, in de kamaloka of in *Hades op astrale manier* is vertegenwoordigd . . . 'en er is tarwe, drie *ellen hoog* voor mummies in een *toestand van volmaaktheid* (d.i. zij die al zijn gescheiden en van wie de *drie* hogere beginselen in devachan zijn), 'aan wie wordt toegestaan dat te oogsten'. Dit gebied (devachan) wordt 'het land van de wedergeboorte van de goden' genoemd en men zegt dat het wordt bewoond door Scheo, Tefnant en Seb. Het 'gebied voor de *manes*, *zeven ellen hoog*' (voor de nog onvolmaakte mummies) en het gebied voor hen die '*in een toestand van volmaaktheid*' zijn, die 'tarwe oogsten *drie* ellen hoog', is zo duidelijk als mogelijk is. De Egyptenaren hadden dezelfde esoterische filosofie die nu door de adepten aan deze kant van de Himalaja wordt onderwezen, en als zij worden begraven, wordt er graan en tarwe op hen gelegd.
15. Er zijn egyptologen die hebben geprobeerd Osiris met Menes te vereenzelvigen, wat volstrekt onjuist is. Bunsen plaatst Menes in 5867 v.Chr. en wordt daarvoor door de christenen veroordeeld. Maar 'Isis-Osiris' regeerde in Egypte vóór de Dendera-Dierenriem op de zoldering van die tempel werd geschilderd, en dat is meer dan 75.000 jaar geleden!
16. In de tekst 'dichtgekurkt' of 'dichtgeschroefd'.
17. *Genesis*, 6:4.
18. *Réflexions critiques sur l'origine des anciens peuples*.

De oorsprong van de mythe van satan

Laten wij deze schepping van de fantasie van de kerkvaders wat dieper doorgronden en het prototype ervan bij de heidenen zoeken. De oorsprong van de nieuwe mythe *van satan* is gemakkelijk op te sporen. De overlevering van de draak en de zon wordt overal in de wereld aangetroffen, zowel in beschaafde als in half wilde gebieden. Deze ontstond in wat de niet-ingewijden fluisterden over geheime inwijdingen, en werd door de eens universele zonneregelie overal aangenomen. Er was een tijd toen de vier delen van de wereld waren bedekt met tempels die aan de zon en de draak waren gewijd; maar de eredienst is nu voornamelijk in China en in de boeddhistische landen bewaard gebleven; 'Bel en de draak worden overal met elkaar verbonden en de priester van de ofitische religie neemt ook steeds de naam van zijn god aan' (*'Archaeology'*, Deel xxv, blz. 220, Londen). Onder de religies van het verleden moeten we in Egypte naar de westerse oorsprong van deze eredienst zoeken. De ofieten namen hun riten over van Hermes Trismegistos, en de zonnediens stak met zijn zonnegoden over van India naar het land van de farao's. In de goden van Stonehenge herkennen we de godheden van Delphi en Babylon, en in die van de laatstgenoemde de deva's van de vedische naties. Bel en de draak, Apollo en Python, Krishna en Kaliya, Osiris en Typhon zijn allen één onder veel namen - waarvan Michaël en de rode draak, en Joris en zijn draak de laatsten zijn. Omdat Michaël 'één als god' is, of zijn 'dubbelganger' voor aardse doeleinden, en een van de Elohim is, de strijdende engel, is hij eenvoudig een omzetting van Jehova. Welke kosmische of sterrenkundige gebeurtenis ook het eerst aanleiding gaf tot de allegorie van de 'oorlog in de hemel', de aardse oorsprong ervan moet men zoeken in de tempels van inwijding en in de archaische crypten. Hieronder volgen de bewijzen.

Wij zien (a) dat de priesters de namen aannamen van de goden die zij dienden; (b) dat de 'draken' tijdens de hele oudheid als symbolen van onsterfelijkheid en wijsheid, van geheime kennis en van de eeuwigheid werden opgevat; en (c) dat de hiërofantten van Egypte, van Babylon en India zich in het algemeen de 'zonen van de draak' en 'slangen' noemden; daarmee worden de leringen van de Geheime Leer bevestigd.

Er waren in Egypte en Chaldea talloze catacomben; sommige heel uitgestrekt. De beroemdste ervan waren de onderaardse crypten van Thebe en Memphis. De eerstgenoemde begonnen aan de westelijke oever van de Nijl, strekten zich uit naar de Lybische woestijn en stonden bekend als de catacomben of gangen van de *slang*. Daar werden de heilige mysteriën van de *kuklos anagkes*, de 'onvermijdelijke cyclus', uitgevoerd, meer algemeen bekend als 'de kringloop van de noodzakelijkheid'; het onverbiddelijke lot dat elke ziel na de dood van het lichaam wordt opgelegd, wanneer over haar in het gebied van amenti is geoordeeld.

In het boek van De Bourbourg beschrijft *Votan*, de Mexicaanse halfgod, als hij over zijn tocht vertelt, een onderaardse gang die bij de wortel van de hemelen eindigde, en hij voegt eraan toe dat deze gang een slangenhol was, 'un agujero de culebra'; en dat hij daarin werd toegelaten omdat hijzelf 'een zoon van de slangen' of een slang was. ('Die Phönizier', 70.)

Dit geeft inderdaad te denken, want zijn beschrijving van het *slangenhol* is die van de bovengenoemde oude Egyptische crypt. Bovendien noemden de hiërofantten van Egypte en Babylon zich tijdens de mysteriën gewoonlijk de 'zonen van de slangengod' of 'de zonen van de draak'.

'De Assyrische priester droeg altijd de naam van zijn god', zegt Movers. De druïden van de Keltisch-Britse gebieden noemden zich ook slangen. 'Ik ben een slang, ik ben een druïde', riepen zij uit. Het Egyptische Karnak is de tweelingbroer van het Carnac van Bretagne; dit laatste betekent de slangenberg. De dracontia bedekten eens het oppervlak van de aarde, en deze tempels waren gewijd aan de draak, alleen omdat deze het symbool van de zon was, die op zijn beurt het symbool was van de hoogste god - de Fenicische Elion of Elion, die door Abraham werd erkend als El Elion. Behalve dat zij de bijnaam van slangen hadden, werden zij ook de 'bouwers', de 'architecten' genoemd; want de geweldige grootsheid van hun tempels en monumenten was zodanig, dat de in puin gevallen overblijfselen ervan zelfs nu nog 'een uitdaging vormen voor de wiskundige berekeningen van onze hedendaagse ingenieurs', zegt Taliesin.

De Bourbourg merkt op dat de opperhoofden met de naam *Votan*, de *Quetzalcoatl* of slangengod van de Mexicanen, de afstammelingen zijn van Cham en Kanaän. 'Ik ben Hivim', zeggen zij. 'Omdat ik een hivim ben, behoor ik tot het grote ras van de draak (slang). Ik ben zelf een slang, want ik ben een hivim.' ('Cartas', 51; '*Isis Ontsluierd*', Deel I, 553 e.v., Eng. uitgave.)

Verder blijkt dat de 'oorlog in de hemel' in een van zijn betekenissen betrekking heeft op die verschrikkelijke worstelingen die de kandidaat voor adeptschap te wachten staan, tussen hemzelf en zijn (door magie) verpersoonlijkte menselijke hartstochten, waarbij de *innerlijk* verlichte mens ze moest doden of moest falen. In het eerste geval werd hij de 'drakendoder', omdat hij alle verleidingen op gelukkige manier had weerstaan; en een 'zoon van de slang' en zelf een slang, omdat hij zijn oude huid had afgeworpen en in een *nieuw* lichaam was geboren, waarbij hij een zoon van wijsheid en onsterfelijkheid in eeuwigheid werd (zie Afd. II over de mythe

van satan).

Seth, de veronderstelde voorvader van Israël, is slechts een joodse versie van Hermes, de god van de wijsheid, ook Thoth, Tat, Seth, Set en Satan genoemd. Hij is ook Typhon – dezelfde als Apophis, de draak die door Horus werd gedood; want Typhon werd ook Set genoemd. Hij is eenvoudig de *duistere kant* van Osiris, zijn broer, zoals Angra Mainyu de zwarte schaduw van Ahura Mazda is. Vanuit aards standpunt stonden al deze allegorieën in verband met de beproevingen van het adeptschap en de inwijding. Sterrenkundig gezien hadden zij betrekking op de zons- en maansverduisteringen, waarvan we de mythische verklaringen nog steeds in India en Ceylon kunnen vinden, waar iedereen de allegorische verhalen en overleveringen kan bestuderen die duizenden jaren onveranderd zijn gebleven.

Rahu is mythologisch een *daitya* – een reus, een halfgod, van wie het onderlichaam eindigde in een draken- of slangenstaart. Tijdens het karnen van de oceaan, toen de goden *amrita* – het water van onsterfelijkheid – voortbrachten, stal hij er wat van, dronk het en werd onsterfelijk. De zon en de maan, die hem bij zijn diefstal betraptten, klaagden hem aan bij Vishnu, die hem in de sferen van de sterren plaatste, waar zijn bovenlichaam de drakenkop en het ondergedeelte (ketu) de drakenstaart voorstelde; deze twee zijn de rijzende en de dalende knoop. Sindsdien wreekt Rahu zich op de zon en de maan door ze af en toe te verslinden. Maar deze fabel had nog een andere mystieke betekenis, want *Rahu*, de drakenkop, speelde een belangrijke rol in de mysteriën van de inwijding van de zon (*Vikarttana*), wanneer de kandidaat en de draak een beslissende strijd voerden.

De grotten van de rishi's, de verblijfplaatsen van Teiresias en de Griekse zieners, waren gemaakt naar het voorbeeld van die van de *naga's* – de *koningslangen* van de hindoes, die in holen in de rotsen onder de grond woonden. Van *Sesha*, de duizendkoppige slang waarop Vishnu rust, tot Python, het draken-*slangenorakel* toe, wijzen ze alle op de geheime betekenis van de mythe. In India vinden we dit feit in de oudste Purana's genoemd. De kinderen van Surasa zijn de 'machtige draken'. Het *Vayu* Purana vervangt 'Surasa' (uit het *Vishnu* Purana) door danaya's of *danava's* – de afstammelingen van Danu en de wijze Kasyapa – en die danava's zijn de reuzen (of titanen) die oorlog voerden tegen de goden, zodat ze identiek blijken te zijn met de 'draken' en 'slangen' van wijsheid.

Door de zonnegoden van alle landen te vergelijken kan men op eenvoudige manier zien dat hun allegorieën volmaakt met elkaar overeenstemmen; en hoe occulter het allegorische symbool is, des te meer stemt het overeenkomstige symbool in de andere stelsels ermee overeen. Als we dus uit drie schijnbaar sterk verschillende stelsels – het oude Arische, het oude Griekse en het hedendaagse christelijke stelsel – willekeurig een aantal zonnegoden en draken kiezen, zullen we zien dat deze kopieën van elkaar zijn.

Laten we van de hindoes Agni, de vuurgod, Indra, het uitspansel, en Karttikeya nemen, verder de Griekse Apollo, en tenslotte *Michaël*, de 'engel van de zon', de eerste van de aeonen, door de gnostici 'de verlosser' genoemd, en die achtereenvolgens beschouwen.

(1) Agni – de vuurgod – wordt in de Rig Veda Vaisvanara genoemd. Nu is Vaisvanara een danava – een reuzen-demon, van wie de dochters Puloma en Kalaka de moeders zijn van talloze danava's (30 miljoen), door Kasyapa, en wonen in *Hiranyapura*, 'de gouden stad, die in de lucht zweeft'. Indra is dus in zekere zin als zoon van Kasyapa de stiefzoon van deze twee; en Kasyapa komt in deze betekenis overeen met Agni, de vuurgod of zon (Kasyapa-Aditya). Tot deze zelfde groep behoort Skanda of Karttikeya (de god van de oorlog, sterrenkundig gezien de planeet Mars *met de zes gezichten*), een kumara of maagdelijke jongeling, geboren uit Agni om Taraka, de danava demon, de kleinzoon van Kasyapa bij Hiranyaksha, zijn zoon, te vernietigen. De yogapraktijken van Taraka waren zo buitengewoon streng, dat zij de goden, die zo'n rivaal in macht vreesden, schrik aanjoegen. Terwijl Indra, de stralende god van het uitspansel, Vritra (of Ahi), de slangendemon doodt, voor welke daad hij *Vritra-han*, 'de vernietiger van Vritra' wordt genoemd, voert hij ook de menigten van de *deva's* (engelen of goden) aan tegen andere goden die in opstand komen tegen Brahma, waarvoor hij *Jishnu* wordt genoemd, 'leider van de hemelse menigte'. Karttikeya blijkt dezelfde titels te dragen. Voor het doden van Taraka, de danava, wordt hij Taraka-jit genoemd, 'de overwinnaar van Taraka', 'kumara guhd', 'de geheimzinnige maagdelijke jongeling', 'siddha-sen', 'de leider van de siddha's'; en *saktidhara*, de 'speerdrager'.

(2) Neem nu Apollo, de Griekse zonnegod en zie, door de mythische verhalen over hem te vergelijken, of hij niet overeenkomt met zowel Indra, Karttikeya, als zelfs met Kasyapa-Aditya, en tegelijkertijd met Michaël (als de engelvorm van Jehova), de 'engel van de zon', die 'gelijk aan' en 'één met God' is. Latere spitsvondige interpretaties ten behoeve van monotheïstische doeleinden, al zijn ze ook verheven tot onfeilbare kerkelijke dogma's, bewijzen niets, behalve misschien het misbruik dat is gemaakt van menselijk gezag en menselijke macht.

Apollo is *Helios* (de zon), Phoibos-Apollo ('het licht van het leven en van de wereld'), die oprijst uit de beker met de gouden vleugels (de zon); daarom is hij de zonnegod *par excellence*. Op het moment van zijn geboorte vraagt hij naar zijn boog om Python, de demondraak te doden, die zijn moeder vóór zijn geboorte aanviel¹⁰ en die hij op last van de goden moet vernietigen – evenals Karttikeya, die wordt geboren om Taraka, *de te heilige en wijze demon*, te doden. Apollo wordt geboren op een siderisch eiland dat *Asteria* – 'het gouden ster-eiland' heet,

de 'aarde die in de lucht zweeft', wat het gouden *Hiranyapura* van de hindoes is; 'hij wordt de zuivere, ἀνός, *Agnus Del* genoemd (de Indiase *Agni*, zoals dr. Kenealy denkt) en in de oorspronkelijke mythe is hij vrij 'van alle zinnelijke liefde' (*Book of God*, blz. 88). Hij is dus een *kumara*, evenals Karttikeya, en zoals ook Indra in zijn vroegere leven en volgens zijn biografieën was. Bovendien verbindt Python, de 'rode draak', Apollo met Michaël, die de apocalyptische draak bestrijdt die de barende vrouw wil aanvallen (zie *Openbaring*, xii), zoals Python de moeder van Apollo aanvalt. Is het mogelijk dat iemand de overeenkomst niet ziet? Als de Right Honourable W.E. Gladstone, die zich laat voorstaan op zijn kennis van het Grieks en zijn inzicht in de geest van de allegorieën van Homerus, ooit een echt vermoeden had gehad van de *esoterische* betekenis van de *Ilias* en de *Odyssee*, dan zou hij de '*Openbaring*' van Johannes en zelfs de Pentateuch beter hebben begrepen dan in feite het geval is. Want de weg naar de bijbel loopt via Hermes, Bel en Homerus, terwijl de weg naar deze gaat via de Hindoe- en Chaldeeuwse religieuze symbolen.

Deze archaische overlevering wordt herhaald in hfst. xii van de *Openbaringen* van Johannes en komt zonder enige twijfel uit de Babylonische legenden, hoewel het Babylonische verhaal zijn oorsprong had in de allegorieën van de Ariërs. Het door wijlen George Smith gelezen fragment (zie '*The Chaldean Account of Genesis*', blz. 304) is voldoende om de bron van hoofdstuk xii van de Apocalyps te onthullen. De beroemde assyrioloog zegt het als volgt:

'Ons . . . fragment heeft betrekking op de schepping van de *mensheid*, die Adam wordt genoemd; als (de mens) in de bijbel wordt hij volmaakt geschapen . . . maar later verenigt hij zich met de draak van de afgrond, het beest van Tiamat, de geest van de Chaos, en zondigt tegen zijn god, die *hem vervloekt* en al het kwaad en de moeilijkheden van de mensheid op zijn hoofd laat neerdalen'.

'Hierop volgt een oorlog tussen de draak en de machten van het kwaad, of de chaos aan de ene kant en de goden aan de andere.'

'De goden laten wapens voor zich smeden' en Merodach (de aartsengel Michaël in de *Openbaring*) neemt op zich de hemelse menigte aan te voeren tegen de draken. De oorlog, die met vuur wordt beschreven, eindigt natuurlijk met de overwinning van de beginselen van het goede . . .'

Deze oorlog van goden met de machten van de afgrond heeft in de laatste en aardse toepassing ervan ook betrekking op de strijd tussen de Arische adepten van het komende vijfde Ras en de tovenaars van Atlantis, de demonen van de afgrond, de door water omringde eilandbewoners die in de zondvloed verdwenen. (Zie de laatste bladzijden van Deel I van '*Isis Ontsluierd*', Atlantis.)

De symbolen van de draken en de 'oorlog in de hemel' hebben, zoals gezegd, meer dan één betekenis; religieuze, sterrenkundige en geologische gebeurtenissen zijn in één gemeenschappelijke allegorie opgenomen. Maar deze had ook een kosmologische betekenis. In India wordt het verhaal van de draak in een van zijn vormen herhaald in de strijd tussen Indra en *Vritra*. In de Veda's wordt deze Ahi-Vritra aangeduid als de demon van de droogte, de verschrikkelijke hete wind. Indra is voortdurend met hem in oorlog; en met behulp van zijn donder en bliksem dwingt hij Ahi-Vritra als regen op de aarde neer te stromen, en daarna doodt hij hem. Daarom wordt Indra de *Vritra-Han* of 'de doder van Vritra' genoemd, zoals Michaël de overwinnaar en 'doder van de draak' is. Deze beide 'vijanden' zijn dus de 'oude draak', die in deze ene betekenis in de diepten van de aarde wordt geworpen.

De Amshaspends uit de Zend-Avesta zijn een menigte met een aanvoerder zoals Michaël aan het hoofd, en ze schijnen overeen te komen met de legioenen van de hemel, in het verhaal van de *Vendidad*. Zo draagt in Fargard XIX, ii, 13 (42) Ahura Mazda aan Zarathoestra op, 'de amesha spenta op te roepen, die over de zeven *karshvares*' van de aarde regeren'. Deze karshvares hebben in hun zeven toepassingen evengoed betrekking op de zeven sferen van onze planeetketen, als op de zeven planeten, de zeven hemelen, enz., al naar gelang de betekenis wordt toegepast op een stoffelijke, bovenwereldse of eenvoudig op een siderische wereld. In dezelfde Fargard (ii en iii) doet Zarathoestra in zijn bezwering tegen Angra Mainyu en zijn menigte, een beroep op hen met deze woorden: 'Ik roep de zeven stralende sravah met hun zonen en hun kudden aan' (42 *Vendid. Sadah*). De 'sravah' - een woord waarvan de betekenis voor de oriëntalisten 'onbekend' is - slaat op dezelfde Amshaspends, maar in hun hoogste occulte betekenis. De '*sravah*' zijn de noumenoi van de waarneembare Amshaspends, de zielen of geesten van die *gemanifesteerde* machten; en 'hun zonen en hun kudden' heeft betrekking op de planetaire engelen en hun siderische kudden van sterren en sterrenbeelden. 'Amshaspend' is de exoterische term die alleen in aardse combinaties en voor aardse zaken wordt gebruikt. Zarathoestra spreekt Ahura Mazda voortdurend aan als 'u, de maker van de stoffelijke wereld. Ormazd is de vader van onze aarde (Spenta Armaiti) en als zij wordt verpersoonlijkt, duidt men haar aan als 'de schone dochter van Ahura Mazda' (Fargard, XIX, ii), die ook de schepper is van de Boom (van occulte en geestelijke kennis en wijsheid) waarvan de mystieke en geheimzinnige *Baresma* wordt verkregen. Maar de occulte naam van de stralende god werd nooit buiten de tempel uitgesproken.

Samaël of satan, de verleidende slang van Genesis en een van de oorspronkelijke engelen die in opstand kwamen, is de naam van de 'rode draak'. Hij is de engel van de *dood*, want de talmoed zegt dat 'de engel van de

dood en satan dezelfde zijn', en nadat hij door Michaël is gedood, wordt hij nog eens gedood door Joris, die ook een drakendoder is; maar let op de transformaties hiervan. Samaël komt overeen met de *samoem*, de hete woestijnwind of ook met de vedische demon van de droogte, Vritra; '*Samoem* wordt *Atabutos*' of *diabolos*, de duivel, genoemd.

Typhon, of de draak Apophis – de *aanklager* in het 'Dodenboek' – wordt verslagen door Horus, die het hoofd van zijn tegenstander met een speer doorboort; en Typhon is de allesvernietigende woestijnwind, het opstandige element dat alles in verwarring brengt. Als *Set* is hij de duisternis van de nacht, de moordenaar van Osiris, die het licht van de dag en de zon is. De archeologie toont aan dat Horus identiek is met *Anubis*⁵, van wie op een Egyptisch monument een afbeelding was ontdekt met een kuras en een speer, zoals ook Michaël en Joris werden afgebeeld. Anubis wordt ook voorgesteld terwijl hij een draak doodt, die de kop en de staart van een slang heeft. (Zie Lenoir, 'Du Dragon de Metz'.)

Kosmologisch gezien zijn dus alle draken en slangen die door hun 'doders' zijn overwonnen, in hun oorsprong de onstuimige verwarde beginselen in de Chaos, waarin orde is gebracht door de zonnegoden of *scheppende* machten. In het 'Dodenboek' worden die beginselen 'de zonen van de opstand' genoemd. (Zie ook '*Egyptian Pantheon*', blz. 20, 23.) 'In die nacht roept de onderdrukker, de moordenaar van Osiris, ook genoemd de *misleidende slang* (vers 54) . . . de zonen van de opstand in de *lucht*, en wanneer zij in het oosten van de hemel aankomen, is er oorlog in de hemel en in de hele wereld' (v. 49, '*Dodenboek*', xvii).

In de Scandinavische *Edda's* is de 'oorlog' van de Asen met de Hrimthursen (ijs-reuzen) en van Asathor met de Jotuns, de slangen en draken en de 'wolf' die uit de 'duisternis' komt – een herhaling van dezelfde mythe. De 'boze geesten'⁶, die in het begin eenvoudig de symbolen van de Chaos waren, werden door het bijgeloof van de massa vergoddelijkt, tot zij tenslotte burgerrecht verkregen bij de beschaafde en geleerde rassen van deze bol – *sinds zijn schepping*, zoals men beweert – en bij de christenen een dogma werden. Zoals George Smith zegt: 'De boze beginselen (geesten), symbolen van de Chaos' (zowel in Chaldea en Assyrië als in Egypte, zoals we zien) . . . 'bieden weerstand aan deze verandering en voeren oorlog tegen de maan, de oudste zoon van Bel, terwijl zij de zon, Venus en de atmosferische god Vul overhalen hun kant te kiezen.' ('*Assyrian Discoveries*', blz. 403.) Dit is slechts een andere versie van de 'oorlog in de hemel' van de hindoes, tussen Soma, de maan en de goden – waarbij Indra de atmosferische god Vul is; hieruit blijkt duidelijk dat het zowel een kosmogonische als een sterrenkundige allegorie is, verweven met en ontleend aan de oudste theogonie, zoals die werd onderwezen in de mysteriën.

Men kan de werkelijke betekenis van de draak, de slang, de geit en al die symbolen van zogenaamde *boze* machten, het beste zien in de religieuze leringen van de gnostici, want zij onthulden in hun leringen de esoterische aard van het joodse substituuat voor AIN-SOPH. Over de werkelijke betekenis daarvan wisten de christenen, een paar uitgezonderd, niets, en de rabbi's hielden deze verborgen. Jezus van Nazareth zou zijn apostelen beslist niet de raad hebben gegeven zich zo *wijs* als de slang te tonen, als de laatstgenoemde een symbool van de *duivel* was geweest; en evenmin zouden de ofieten, de geleerde Egyptische gnostici van de 'broederschap van de slang', bij hun ceremoniën een levende slang hebben vereerd als het symbool van de *WIJSHEID*, de goddelijke *Sophia* (en een type van het volkomen goede, niet het volstrekt slechte), als dat reptiel zo nauw was verbonden met satan. Zelfs als een gewone slang is zij altijd een tweevoudig symbool geweest; en als draak was zij nooit iets anders dan een symbool van de gemanifesteerde godheid in haar grote wijsheid. De *draco volans*, de vliegende draak van de oude schilders, is misschien een overdreven afbeelding van het werkelijke uitgestorven voordiluviaanse dier; maar zij die vertrouwen hebben in de occulte leringen, geloven dat er in oude tijden zulke schepselen als vliegende draken, of een soort pterodactyli, waren en dat die reusachtige gevleugelde hagedissen dienden als prototypen voor de seraf van Mozes en zijn grote koperen slang⁷. De joden hadden de laatstgenoemde *afgod* zelf vereerd, maar na de door Hizkia ingevoerde religieuze hervormingen veranderden ze van mening en noemden dat symbool van de grote of hogere god van elk ander volk een duivel, en hun eigen overweldiger de 'ene God'⁸.

De benaming sa'tan, in het Hebreeuws *satan*, 'een tegenstander' (van het werkwoord *shatana*, 'vijandig zijn', vervolgen), behoort rechtmatig aan de eerste en wredeste '*tegenstander van alle andere goden*', Jehova, en niet aan de slang, die slechts woorden van sympathie en wijsheid sprak en in het ergste geval zelfs volgens het dogma 'de tegenstander van de mensen' is. Dit dogma, dat is gebaseerd op hoofdstuk iii van *Genesis*, is even onlogisch en onrechtvaardig als paradoxaal. Want wie heeft het eerst die oorspronkelijke en voortaan universele verleidster van de man – de vrouw – *geschapen*? Beslist niet de slang, maar de 'Heer God' zelf die, terwijl hij zei: 'Het is niet goed dat de mens alleen is', de vrouw maakte 'en haar bij de man bracht' (18-22). Als het onaangename kleine voorval dat volgde *moest* en nog steeds moet worden opgevat als de 'erfzonde', dan stelt dit de goddelijke vooruitziende blik van de schepper wel in een heel slecht licht. Het zou voor de eerste Adam (van hfst. 1) veel beter zijn geweest als hij òf 'mannelijk en vrouwelijk' òf 'alleen' was gelaten. Blijkbaar was de Heer God de werkelijke oorzaak van al het onheil, de '*agent provocateur*', terwijl de slang – slechts een prototype was

van *Azazel*, 'de zondebok voor de zonde van (de god van) Israël', de arme *Tragos*, die de straf moest ondergaan voor de blunder van zijn meester en schepper. Dit is natuurlijk alleen aan het adres van diegenen die de eerste gebeurtenissen van het drama van de mensheid in *Genesis* in hun dode-letter betekenis aanvaarden. Zij die deze gebeurtenissen esoterisch lezen, beperken zich niet tot fantastische speculaties en hypothesen; *zij weten* hoe zij de erin vervatte symboliek moeten lezen, en zij kunnen zich niet vergissen.

Het is hier niet nodig de mystieke en vele betekenissen van de naam Jehova in zijn abstracte zin te behandelen, onafhankelijk van de godheid die *ten onrechte* met die naam wordt aangeduid. Het was een sluier die door toedoen van de rabbi's was ontstaan, een geheim dat door hen met tienvoudige zorg werd bewaard, nadat de christenen hen hadden beroofd van deze godnaam, die hun eigendom was¹⁹. Maar wij beweren het volgende. De persoon die in de eerste vier hoofdstukken van *Genesis* afwisselend 'God', de 'Heer God' en eenvoudig 'Heer' wordt genoemd, is niet een en dezelfde, en beslist niet *Jehova*. Er zijn drie verschillende klassen of groepen van Elohim, die in de Kabbala sephiroth worden genoemd. Jehova verschijnt pas in hoofdstuk iv, in het eerste vers, waarin hij de naam Kaïn heeft, en in het laatste vers, waarin hij wordt veranderd in de *mensheid* - mannelijk en vrouwelijk, Jah-veh²⁰. De 'slang' is bovendien niet satan, maar de stralende engel, een van de *Elohim*, gehuld in glans en heerlijkheid, die de vrouw beloofde dat als zij van de verboden vrucht aten, '*u beslist niet zult sterven*', en zijn belofte hield en de mens onsterfelijk maakte in zijn *onvergankelijke natuur*. Hij is de Iao van de mysteriën, het hoofd van de androgyne scheppers van de mensen. Hoofdstuk iii bevat (esoterisch) het wegtrekken van de sluier van onwetendheid, die de waarnemingen van de engel-mens, gemaakt naar het beeld van de 'beenderloze' goden, buitensloot, en het openstellen van zijn bewustzijn voor zijn werkelijke natuur; hierdoor werd de stralende engel (Lucifer) getoond in het licht van een schenker van onsterfelijkheid, en als de 'lichtbrenger'; terwijl de werkelijke val in de voortplanting en de stof moet worden gezocht in hoofdstuk iv. Daar schept Jehova-Kaïn, het mannelijke deel van Adam, de *tweevoudige mens*, nadat hij zich van Eva had gescheiden, in haar 'Abel', *de eerste natuurlijke vrouw*²¹, en vergiet het *maagdelijke bloed*. Op gezag van de juiste lezing van vers 1, hoofdstuk iv, *Genesis* in de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst is Kaïn identiek met Jehova; en omdat de rabbi's onderwijzen dat 'Kin (Kaïn), de boze, de zoon was van Eva en Samaël, de duivel die de plaats van Adam innam'; en omdat de talmoed eraan toevoegt dat 'de boze geest, satan en Samaël, de engel van de dood, dezelfde zijn' - (*Babba Battra*, 16a) - is het gemakkelijk in te zien dat Jehova (de *mensheid*, of 'Jah-hovah') en satan (dus de verleidende slang) in elk opzicht een en dezelfde zijn. *Er is geen duivel, geen kwaad, buiten de mensheid die een duivel voortbrengt*. Kwaad is een noodzaak in, en een van de dragers van het gemanifesteerde heelal. Het is nodig voor vooruitgang en evolutie, zoals de nacht nodig is om de dag voort te brengen, en de dood om leven voort te brengen - *opdat de mens eeuwig mag leven*.

Satan vertegenwoordigt metafysisch eenvoudig het *omgekeerde of de tegengestelde pool* van alles in de natuur²². Hij is allegorisch de 'tegenstander', de 'moordenaar' en de grote vijand van *alles*, omdat er in het gehele heelal niets is dat niet twee kanten heeft - de keerzijden van dezelfde medaille. Maar in dat geval kunnen licht, goedheid, schoonheid, enz. met evenveel recht satan worden genoemd als de duivel, omdat zij de *tegenstanders* zijn van duisternis, slechtheid en lelijkheid. En nu zullen de filosofie en de *logische grondslag* van bepaalde vroege christelijke sekten - die *ketters* werden genoemd en werden beschouwd als de gruwel van hun tijd - begrijpelijker worden. Wij gaan misschien begrijpen hoe het kwam dat de sekte van de SATANISTEN werd verguisd en zonder enige hoop op rehabilitatie in de toekomst in de ban werd gedaan; zij hielden namelijk hun leringen geheim. Hoe de KAIÏNIETEN op grond van hetzelfde beginsel werden verguisd, en zelfs de (Judas) ISCARIOTTEN²³, want de ware aard van deze apostel en verrader is voor de rechtbank van de mensheid nooit op de juiste manier weergegeven.

Als direct gevolg hiervan worden ook de leringen van de gnostische sekten duidelijk. Elk van deze sekten was gesticht door een ingewijde, terwijl hun leringen waren gebaseerd op de juiste kennis van de symboliek van elk volk. Zo wordt het begrijpelijk waarom Ilda-Baath door de meesten van hen werd beschouwd als de god van Mozes, en voor een trotse, eierzuchtige en onzuivere geest werd aangezien, die zijn macht had misbruikt door zich op de plaats van de *hoogste god* te stellen, hoewel hij niet beter en in sommige opzichten veel slechter was dan *zijn broeders-Elohim*. Deze laatsten vertegenwoordigden de alomvattende, gemanifesteerde godheid slechts collectief, omdat zij de vormgevers waren van de eerste differentiaties van de oorspronkelijke kosmische substantie voor de schepping van het Heelal van de verschijnselen. Daarom noemden de gnostici Jehova de schepper van en één met Ophiomorphos, de slang, satan of het KWAAD. (Zie '*Isis Ontsluierd*', II, blz. 184, Eng. uitgave.) Zij verkondigden dat Iurbo en Adonai 'namen waren van Jao-Jehovah, die een emanatie is van Ilda Baath' (*Codex Nazaraeus*). (Zie Afd. II, 'De gevallen engelen'.) Dit kwam in hun taal neer op wat de rabbi's meer versluierd uitdrukten door te zeggen dat Kaïn was voortgebracht door Samaël of satan.

De gevallen engelen worden in alle oude stelsels allegorisch tot prototypen van gevallen mensen gemaakt - en esoterisch tot die mensen zelf. Zo werden in de Semitische overleveringen de Elohim van het uur van schepping de 'Beni-Elohim', de zonen van God, onder wie zich satan bevindt. De oorlog in de hemel tussen Thraetaona en

Azhi-dahaka, de vernietigende slang, eindigt volgens Burnouf op aarde in de strijd van de vrome mensen tegen de macht van het kwade, 'van de Iraniërs met de Arische brahmanen van India'. En het conflict van de goden met de Asura's wordt herhaald in de grote oorlog - het Mahabharata. In de meest recente religie, het christendom, worden alle strijdenden, goden en demonen, tegenstanders in beide kampen, nu veranderd in draken en satans, eenvoudig om het verpersoonlijkte kwaad te verbinden met de slang van Genesis, en zo het nieuwe dogma te bewijzen⁹.

Noten:

1. Zie Sanchoniathon in 'Eusebius', Pr. Ev. 36, Genesis xiv.
2. 'Society of Antiquaries of London', deel xxv, blz. 220.
3. Hij wordt zo genoemd en opgenomen in de lijst van de danava's in het *Vayu Purana*; de commentator van het Bhagavata Purana noemt hem een zoon van Danu, maar de naam betekent ook 'geest van de mensheid'.
4. Kasyapa wordt de zoon van Brahma genoemd en is de 'zelfgeborene', aan wie een groot deel van het scheppingswerk wordt toegeschreven. Hij is een van de zeven rishi's; *exoterisch* de zoon van Marichi, de zoon van Brahma; terwijl de Atharva-veda zegt: 'De zelfgeboren Kasyapa kwam voort uit de tijd'; en *esoterisch* zijn Tijd en Ruimte vormen van de ene *onkenbare* godheid. Als een *aditya* is Indra een zoon van Kasyapa, zoals ook Vaivasvata Manu, onze voorvader. In het in de tekst genoemde geval is hij Kasyapa-Aditya, *de zon en de zonnegod, uit wie alle* 'kosmische' demonen, draken (naga's), slangengoden en danava's, de reuzen, worden geboren. De betekenis van de hierboven gegeven allegorieën is zuiver sterrenkundig en kosmisch, maar zal dienen om de identiteit van alle te bewijzen.
5. De *exoterische* teksten van al dergelijke verhalen vertonen verschillen. In het Mahabharata is Karttikeya, 'Mars met de zes gezichten', de zoon van Rudra of Siva, zelfgeboren *zonder moeder* uit het zaad van Siva, dat in het vuur werd geworpen. Maar Karttikeya wordt in het algemeen *Agnibhu*, 'vuurgeborene', genoemd.
6. Hiranyaksha is de heerser of koning van het *vijfde* gebied van Patala, een slangengod.
7. De *Elohim* vreesden ook de kennis bij Adam van goed en kwaad en daarom zegt men dat zij hem uit Eden hebben verdreven of *geestelijk* hebben gedood.
8. Volgens het verhaal had Taraka (ook Kalabhana genoemd) tengevolge van zijn buitengewone yoga-vermogens alle goddelijke kennis van yoga-vidya en occulte krachten van de goden verkregen, die tegen hem samenspanden. Hier zien we de 'gehoorzame' menigte *Aartsengelen* of lagere goden samenspannen tegen de (toekomstige) *gevallen* engelen, die door Henoah worden beschuldigd van de grote misdaad alle *'geheime dingen* die in de hemel worden gedaan' aan de wereld te openbaren. Michaël, Gabriël, Rafaël, Suryal en Uriël klaagden bij de Heer God diegenen van hun broeders aan die, zoals ze zeiden, *nieuwsgierig hadden rondgesnuffeld in de goddelijke mysteriën* en deze aan de mensen hadden onderwezen; hierdoor ontkwamen zij zelf aan een dergelijke straf. Aan Michaël werd opgedragen de draak te bestrijden, evenals aan Karttikeya, en onder dezelfde omstandigheden. Beiden zijn 'leiders van de hemelse menigte', beiden 'maagden', beiden 'leiders van heiligen', 'speerdragers' (*saktidhara*), enz. Karttikeya is met evenveel zekerheid het origineel van Michaël en Joris, als Indra het prototype is van Karttikeya.
9. Het 'leven en het licht' van de *stoffelijke* wereld, de vreugde van de zintuigen - niet van de ziel. Apollo is bij uitstek de *menselijke* god, de god van het emotionele, pronkzuchtige en theatrale kerkritueel, met lichten en muziek.
10. Zie hfst. xii in de *Openbaring*, waar de moeder van Apollo wordt vervolgd door die Python, de rode draak, die ook *Porphyrio* is, de scharlaken of rode titan.
11. Een 'god' die zijn (veronderstelde) eigen werk *vervloekt*, omdat hij het onvolmaakt heeft geschapen, kan nooit de ene oneindige absolute wijsheid zijn, of hij nu Bel of Jehova wordt genoemd.
12. Volgens de Indiase allegorie van *Tarakamaya*, de oorlog tussen de goden en de Asura's, aangevoerd door Soma (de maan, de koning van de planten), smeedt Visva-Karma, de handwerksman van de goden, evenals Vulcanus (Tubal-Kain), hun wapens voor hen.
13. Wij hebben op een andere plaats al gezegd dat de 'zwangere vrouw' uit de Openbaring (xii), Aime, de grote moeder was, of binah, de derde sephiroth, 'die de naam Jehova heeft'; en de 'draak' die tracht haar toekomstige kind (het Heelal) te verslinden, is de draak van de absolute wijsheid - die wijsheid die,

- omdat zij erkent dat het Heelal en alles erin niet is afgescheiden van het absolute ^{AL}, in dat Heelal niets meer ziet dan de grote illusie, *mahamaya*, en dus de oorzaak van ellende en lijden.
14. De 'zeven karshvares van de aarde' - de zeven sferen van onze planeetketen, de zeven werelden - die ook in de Rig Veda worden genoemd, worden elders uitvoerig besproken. Er zijn zes *rajamsi* (werelden) boven *prithivi* - de aarde of 'deze' (idam), in tegenstelling tot wat *ginds* is (de zes bollen op de drie andere gebieden). (Zie *Rig Veda*, I, 34; III, 56; VII, 104, 11 en V, 60, 6. Zie de paragraaf over chronologie.)
 15. Vers 62, hfst. xvii, 'Dodenboek'; Anubis is Horus die samensmelt met hem die zonder ogen is.
 16. Deze 'boze geesten' kan men in geen geval gelijkstellen met satan of de grote draak. Het zijn de elementalen die door onwetendheid - kosmische en menselijke hartstochten - of Chaos worden voortgebracht of verwekt.
 17. Zie Numeri xxi, 8-9. God beveelt Mozes een koperen slang 'saraph' te vervaardigen, bij *de aanblik waarvan* degenen die door de *vurige slangen* zijn gebeten, genezen. De laatstgenoemde waren de *seraphim*, waarvan elke *'zes vleugels had'*, zoals Jesaja zegt (vi, 2); het zijn de symbolen van Jehova en van alle andere Demiurgen die uit zichzelf zes zonen of gelijkenissen voortbrengen - zeven samen met hun schepper. Zo is de koperen slang inderdaad Jehova, het hoofd van de 'vurige slangen'. En toch wordt in 2 Koningen xviii gezegd dat koning Hizkia, die evenals David, zijn vader, 'deed wat goed was in de ogen van de Heer', 'de koperen slang die Mozes had gemaakt, in stukken brak . . . en deze *nehushtan*, of een stuk koper, noemde.
 18. En satan stond op tegen Israël en bracht David ertoe Israël te tellen (1 Kronieken xxi, 1). 'De toorn van de Heer Jehova ontstak tegen Israël' en hij bracht David ertoe te zeggen: 'Ga, tel Israël' (2 Samuel xxiv, 1). De twee teksten zijn dus identiek.
 19. Tientallen zeer geleerde schrijvers hebben de verschillende betekenissen van de naam J'hovah (met en zonder masoretische punten) met hun uiteenlopende strekking zorgvuldig doorgenomen en verduidelijkt. Het beste boek op dat gebied is de 'Source of Measures, the Hebrew Egyptian Mystery'.
 20. In het bovengenoemde boek (blz. 233, App.) wordt vers 26 van het 4de hoofdstuk van Genesis juist vertaald, 'toen begonnen de mensen zich *Jehova* te noemen', maar misschien minder goed uitgelegd, omdat het laatste woord behoort te worden geschreven als *Jah* (mannelijk) *Hovah* (vrouwelijk), om te laten zien dat in die tijd het ras van duidelijk gescheiden mannen en vrouwen begon.
 21. Voor een verklaring zie de voortreffelijke bladzijden van aanhangsel vii van hetzelfde boek.
 22. In de demonologie is satan de leider van de oppositie in de hel, waarvan Beëlzebub de vorst was. Hij behoort tot de vijfde soort of klasse van demonen (waarvan er volgens de middeleeuwse demonologie negen zijn) en hij staat aan het hoofd van heksen en tovenaars. Maar zie in de tekst de ware betekenis van Baphomet, de satan met de geitenkop, die één is met Azazel, de zondebok van Israël. De Natuur is de god ^{PAN}.
 23. Zie voor verdere details over de satan-mythe Afdeling II (in dit deel) over de symboliek.

Noach was een kabir, dus moet hij een demon zijn geweest

Het doet er weinig toe of Isis of Ceres – de 'kabiria' – of de kabiren de mensen de landbouw hebben geleerd; maar het is van veel belang te voorkomen dat fanatici alle feiten in de geschiedenis en de legende monopoliseren, en hun verdraaiingen van de waarheid, de geschiedenis en de legende aan één mens toeschrijven. Of Noach is evenals de anderen een *mythe*, of hij is iemand van wie de legende was gebaseerd op de kabirische of titanische overlevering, zoals die in Samothrake werd onderwezen; noch de jood, noch de christen heeft daarom het recht hem te monopoliseren. Als, zoals Faber ten koste van veel studie en onderzoek probeerde aan te tonen, Noach een Atlantiër en een titan is, en zijn gezin de kabiren of vrome titanen, enz. zijn – dan valt de bijbelse chronologie door haar eigen gewicht in elkaar, en daarmee ook alle aartsvaders – de voordiluviaanse en vóór-Atlantische titanen. Zoals nu is ontdekt en bewezen, is Kaïn Mars, de god van *kracht en voortplanting*, en van het eerste (seksuele) bloedvergieten. Tubal-Kaïn is een kabir, 'een leermeester van elke bewerker van koper en ijzer'; of – als men hieraan de voorkeur geeft – hij is één met Hephaistos of Vulcanus; Jabal is ontleend aan de kabiren – leermeesters in de landbouw, 'diegenen die vee hebben', en Jubal is 'de vader van allen die de harp bespelen', hij of *zij* die de *harp* voor Kronos maakten, en de drietand voor Poseidon.

De geschiedenis of de 'fabels' over de geheimzinnige Telchinen – fabels die alle een echo zijn van de archaische gebeurtenissen van onze esoterische leringen – verschaffen ons een sleutel tot de oorsprong van de stamboom van Kaïn (*Genesis*, hfst. iii); zij geven de reden waarom de rooms-katholieke kerk 'het vervloekte bloed' van Kaïn en Cham vereenzelvigd met tovenarij en het verantwoordelijk stelt voor de zondvloed. Waren niet de Telchinen – zo redeneert men – de geheimzinnige ijzerbewerkers van Rhodos; degenen die de eersten waren om beelden voor de goden op te richten, ze van wapens te voorzien en de mensen magische kunsten te leren? En werden zij niet op bevel van Zeus door een zondvloed vernietigd, zoals de *Kainieten* op last van Jehova?

De Telchinen zijn eenvoudig de kabiren en de titanen in een andere vorm. Ze zijn ook de Atlantiërs. 'Evenals Lemnos en Samothrake', zegt Decharme, 'is Rhodos, de geboorteplaats van de Telchinen, een eiland van vulkanische oorsprong'. (*Genii of Fire*, blz. 271.) De overleveringen zeggen dat het eiland Rhodos plotseling uit de zeeën tevoorschijn kwam, nadat het eerder door de oceaan was verzwolgen. Evenals Samothrake (van de kabiren) is het in de herinnering van de mensen verbonden met de legenden over de zondvloed. Omdat echter over dit onderwerp genoeg is gezegd, kunnen wij het nu laten rusten.

Maar we kunnen hieraan een paar woorden toevoegen over Noach, de joodse vertegenwoordiger van bijna elke heidense god in een of andere gedaante. De zangen van Homerus bevatten in dichtertelijke vorm al de latere fabels over de aartsvaders, die allen siderische, kosmische en numerieke symbolen en tekens zijn. De poging om de twee stambomen – die van Seth en van Kaïn – van elkaar te scheiden, en ook de even vruchteloze poging hen voor te stellen als *werkelijke historische* mensen, heeft alleen maar geleid tot nog serieuzer onderzoek naar de geschiedenis van het verleden, en tot ontdekkingen die de veronderstelde *openbaring* voor altijd hebben geschaad. Toen bijvoorbeeld de identiteit van Noach en Melchizedek was vastgesteld, was eveneens de identiteit van Melchizedek, of vader Sadik, met Kronos-Saturnus bewezen.

Dat dit zo is, kan gemakkelijk worden aangetoond. Het wordt door geen enkele christelijke schrijver ontkend. Bryant (zie '*Analysis of Ancient Mythology*', Deel II, blz. 760) is het eens met al diegenen die van mening zijn dat Sydic of Sadic de aartsvader Noach (en ook Melchizedek) was; en dat de naam waarmee hij wordt aangeduid, Sadic, overeenkomt met het karakter dat hem in *Genesis*, hfst. vi, 9, wordt gegeven. 'Hij was קַיִן טַד, Sadic, een RECHTVAARDIG man en volmaakt in zijn geslacht. Alle wetenschappen en nuttige kunsten werden aan hem toegeschreven en door zijn zonen overgedragen aan het nageslacht.' (Zie Abraham Rees, F.R.S., *New Encyclopaedia*.)

Nu heeft Sanchoniathon de wereld meegedeeld dat de kabiren de zonen van Sydic of Zedek (Melchizedek) waren. Wel zou deze informatie, omdat zij via Eusebius (*Praeparatio Evangelica*) tot ons is gekomen, met enige achterdocht kunnen worden gezien, omdat het meer dan waarschijnlijk is dat hij de boeken van Sanchoniathon op dezelfde manier heeft behandeld als de synchronistische tabellen van Manetho. Maar laten we ervan uitgaan dat de identificatie van Sydic, Kronos of Saturnus met Noach en Melchizedek, op een van de vrome hypothesen van Eusebius is gebaseerd. Laten we haar als zodanig aanvaarden, samen met de omschrijving van Noach *als een rechtvaardig man*, en zijn veronderstelde dubbelganger, de geheimzinnige Melchizedek, koning van Salem en priester van de allerhoogste god, naar 'zijn eigen ordening' (zie *Hebreeën*, hfst. v, 6 en vii, 1 e.v.); en laten wij tenslotte, na te hebben gezien wat zij uit een geestelijk, sterrenkundig, psychisch en kosmisch oogpunt waren, nu nagaan wat zij *volgens de rabbi's* en de KABBALA werden.

Als hij over Adam, Kaïn, Mars, enz. als *personificaties* spreekt, verkondigt de schrijver van '*The Source of Measures*' in zijn kabbalistische onderzoeken onze eigen esoterische leringen. Zo zegt hij:

'Nu was Mars de heer van *geboorte* en van *dood*, van *voortbrenging* en van *vernietiging*, van *ploegen*, van *bouwen*, van *beeldhouwen* of *steenhouwen*, van *bouwkunst* . . . kortom van alle . . . KUNSTEN. Hij was het *oorspronkelijke beginsel* dat zich splitste in *twee tegengestelden voor de voortbrenging*. Ook in de sterrenkunde nam hij de geboorteplaats van de dag en het jaar in, de plaats van het *toenemen van zijn kracht*, *Aries*, en eveneens de plaats van zijn dood, *Scorpio*. Hij was heer van het huis van *Venus* en van dat van de *Schorpioen*. Als *geboorte* was hij het *goede*; als de *dood* het *kwade*. Als het *goede* was hij het *licht*, als het *kwade* was hij de *nacht*. Als het *goede* was hij de *man*, als het *kwade*, de *vrouw*. Hij stond op de kardinale punten, en als *Kain* of *Vulcanus*, of *pater Sadic* of *Melchizedek* was hij de heer van de *ecliptica* of van het *evenwicht* of de *lijn van de vereffening*, en daarom was hij de RECHTVAARDIGE. De Ouden namen aan dat er zeven planeten of grote goden waren die voortkwamen uit acht, en pater *Sadic*, de *rechtvaardige* of *rechtschapene*, was heer van de achtste, die *Mater Terra* was.' ('Source of Measures', blz. 186.)

Dit maakt hun functies na hun degradatie duidelijk genoeg en stelt hun identiteit vast.

Nu is aangetoond dat de zondvloed van *Noach*, zoals deze naar de dode letter en binnen het tijdperk van de bijbelse chronologie wordt omschreven, nooit heeft bestaan, moet de vrome maar heel willekeurige veronderstelling van bisschop Cumberland die zondvloed maar naar het land van de verbeelding volgen. Het lijkt voor een onpartijdige waarnemer inderdaad nogal fantastisch om te vernemen dat er 'twee verschillende rassen van kabiren' waren, waarvan het eerste bestaat uit Cham en Mizraïm, van wie hij denkt dat zij Jupiter en Dionysus van Mnaseas zijn, en waarvan het tweede, 'uit de kinderen van Shem, de kabiren van Sochoniston zijn, terwijl hun vader Sydyk dus de Shem uit de Schrift is'. (*Append. de Cabiris, ap. Orig. gent.* blz. 364, 376, en de laatstgenoemde uitspraak op blz. 357.)

De kabirim, 'de machtigen', zijn gelijk aan onze oorspronkelijke Dhyan-Chohans, aan de lichamelijke en onlichamelijke pitri's en aan alle heersers en leermeesters van de oorspronkelijke rassen, die worden aangeduid als de goden en koningen van de goddelijke dynastieën.

Noten:

1. Zoals hij ook Vulcanus of Vul-kain is, de grootste god bij de latere Egyptenaren, en de grootste kabir. De god van de *tijd* was *Chium* in Egypte, of Saturnus of Seth, en Chium is dezelfde als Kain.
2. Zie Strabo, die ze met de cyclopen vergelijkt - XIV, blz. 653 e.v. (*Callim in Del.*, 31; *Stat. Silo.* IV, 6, 47; enz.)
3. Niets kon onhandiger en kinderachtiger zijn, zeggen wij, dan deze vruchteloze poging de stambomen van Kain en van Seth van elkaar los te koppelen, of de identiteit van de namen onder een verschillende spelling te verbergen. Zo heeft Kain een zoon *HENOCH* en ook Seth heeft een zoon *HENOCH* (Enos, Ch'anoch, Hanoch - men kan doen wat men wil met Hebreeuwse namen zonder klinkers). In de lijn van Kain verwekt Henoch *IRAD*, *Irada* *MEHUJAEL*, de laatste *METHUSAEL*, en Methusael *Lamech*. In de lijn van Seth verwekt Henoch *Kenan*, en deze *MAHALEEL* (een variatie op *Mehujael*), die *JARAD* (of *Irada*) verwekt; *Jarad* verwekt *HENOCH* (nummer 3), die *Methuselah* voortbrengt (van *Methusael*), en *Lamech* besluit de lijst. Ze zijn allen (kabbalistische) symbolen van zonne- en maanjaren, van sterrenkundige perioden en van fysiologische (fallische) functies, evenals in ieder ander heidens symbolisch geloof. Dit is door een aantal schrijvers bewezen.
4. De aeolische naam van Mars was *Ἄρεως*, en het Griekse *Ares*, *Ἄρης*, is een naam, met de etymologische betekenis waarvan filologen en indologen, Grieks- en Sanskrietkenners zich tot op heden vergeefs hebben beziggehouden. Max Müller verbindt beide namen *Mars* en *Ares* vreemd genoeg met de Sanskrietwortel *mar*, waarvan hij ze afleidt en waarvan volgens hem de naam *maruts* (de stormgoden) komt. Welcker geeft echter een betere etymologie (zie *Griech. Götterlehre*, I, 415). Hoe het ook zij, etymologieën van wortels en woorden alleen zullen nooit de volledige esoterische betekenis opleveren, hoewel zij tot nuttige gissingen kunnen leiden.
5. Dezelfde schrijver zegt: 'De naam Vulcain zelf komt in de tekst voor; want in de eerste woorden (*Genesis*, iv, 5) vindt men *V'elcain* of *Vulcain*, overeenkomstig de verdiepte *u*-klank van de letter *vau*. Buiten zijn onmiddellijke context kan men deze lezen als 'en de god *Kairi*', of *Vulcain*. Als er echter een verdere bevestiging nodig is van het Kain-Vulcain denkbeeld, dan zegt Fuerst: 'י ק, *Kain*, de ijzeren punt van een *lans*, een *smid* (grofsmid), uitvinder van scherpe ijzeren werktuigen en smeedwerk' (blz. 278).

De oudste perzische overleveringen over de polaire en de verzonken continenten

De legenden konden de feiten niet zodanig verminken dat hun vorm onherkenbaar werd. Tussen de overleveringen van enerzijds Egypte en Griekenland, en anderzijds Perzië - een land dat voortdurend met de eerstgenoemde in oorlog was - is er een zo grote overeenkomst van tekens en getallen, dat zo'n samenloop van omstandigheden niet aan simpel toeval kan worden toegeschreven. Bailly heeft dit afdoende bewezen. Laten wij een ogenblik stilstaan om deze overleveringen afkomstig uit iedere beschikbare bron te onderzoeken, teneinde die van de Magi beter te kunnen vergelijken met de zogenaamde Griekse 'fabels'.

Die legenden zijn nu overgegaan in de volksverhalen, de folklore van Perzië, zoals veel echte ficties hun weg naar onze algemene geschiedenis hebben gevonden. De verhalen over koning Arthur en zijn ridders van de tafelronde zijn ook naar alle schijn sprookjes; toch zijn ze gebaseerd op feiten, en behoren tot de geschiedenis van Engeland. Waarom zou dan de folklore van Iran geen deel uitmaken van de geschiedenis en de voorhistorische gebeurtenissen in Atlantis? Die folklore zegt het volgende:

Vóór de schepping van *Adam* leefden er twee rassen op aarde en volgden elkaar op; de Devs die 7000 jaar regeerden, en de Peri's (Izeds) die er maar 2000 regeerden, nog tijdens het bestaan van de eerstgenoemden. De Devs waren reuzen, sterk en slecht; de Peri's waren kleiner van gestalte, maar wijzer en goedaardiger.

Hierin herkennen wij de Atlantische reuzen en de Ariërs of de rakshasa's van het Ramayana en de kinderen van Bharata Varsha, of India; de mensen van vóór en na de zondvloed van de bijbel.

Gyan (of liever Gnan, de ware of occulte wijsheid en kennis), ook *Gian-ben-Gian* (of wijsheid, zoon van wijsheid) genoemd, was de koning van de Peri's. Hij had een schild dat even beroemd was als dat van Achilles, maar in plaats dat het dienst deed tegen de vijand in de oorlog, diende het als bescherming tegen zwarte magie, de *tovenarij* van de Devs. *Gian-ben-Gian* had 2000 jaar geregeerd, toen god aan *Iblis*, de duivel, toestond de Devs te verslaan en ze tot aan het andere eind van de wereld te verspreiden. Zelfs het magische schild dat - vervaardigd volgens de beginselen van de astrologie - tovermiddelen, betoveringen en beheksingen tenietdeed, was niet opgewassen tegen *Iblis*, die een werktuig van het lot (of karma) was. Ze hadden in hun laatste grote stad, Khanoom genaamd, tien koningen en identificeerden de tiende, Kaimurath, met de Hebreeuwse Adam. Deze koningen stemmen overeen met de tien voordiluviaanse geslachten van koningen, zoals Berosus die geeft.

Hoe verminkt die legenden nu ook blijken te zijn, men kan moeilijk nalaten ze te identificeren met de Chaldeeuwse, Egyptische, Griekse en zelfs de Hebreeuwse overleveringen. De laatstgenoemde, die het in haar exclusiviteit beneden zich acht te spreken van voor-adamitische volkeren, laat het bestaan daarvan toch duidelijk afleiden, door Kaïn - *een van de enige twee op aarde levende mannen* - naar het land Nod te zenden, waar hij huwt en een stad bouwt (*Gen. iv*), enz.

Wanneer we nu de 9000 jaar die in de Perzische verhalen worden genoemd, vergelijken met de 9000 jaar die volgens Plato waren verlopen sinds het verzinken van het laatste deel van Atlantis, dan komt er een heel vreemd feit aan het licht. Bailly heeft het opgemerkt, maar het door zijn interpretaties verdraaid. De Geheime Leer kan de getallen tot hun ware betekenis terugbrengen. 'In de eerste plaats', lezen we in 'Kritias', 'moet men bedenken dat er 9000 jaar zijn verstreken *sinds de oorlog van de volkeren*, die aan de andere kant van de zuilen van Hercules woonden, met hen die de landen aan deze kant bevolkten'.

In 'Timaeus' zegt Plato hetzelfde. De Geheime Leer verklaart dat de meeste latere eiland-Atlantiërs omkwamen in de tijd tussen 850.000 en 700.000 jaar geleden, en dat er al 200.000 jaar Ariërs waren toen het eerste grote 'eiland' of continent verzonk. Het schijnt dus dat er nauwelijks enige verzoening tussen de getallen mogelijk is. Maar dat is in feite wel zo. Omdat Plato een ingewijde was, moest hij de versluisde taal van het heiligdom gebruiken en dat gold ook voor de magiërs van Chaldea en Perzië; door hun exoterische onthullingen waren de Perzische legenden bewaard gebleven en aan het nageslacht overgebracht. Zo spreken de Hebreeën over een week van 'zeven dagen' en over 'een week van jaren', waarbij elke dag ervan 360 zonnejaren voorstelt en de hele 'week' in feite 2520 jaar is. Zij hadden een sabbat-week, een sabbat-jaar, enz., en hun sabbat duurde soms 24 uur en soms 24.000 jaar - in hun geheime berekeningen van de sods. Wij van deze tijd noemen honderd jaar *een eeuw*. De tijdgenoten van Plato, in ieder geval de ingewijde schrijvers, bedoelden met een millennium niet duizend, maar 100.000 jaar; de hindoes, die onafhankelijker waren dan wie ook, hebben hun chronologie nooit verborgen. Zo zullen de ingewijden, als zij 9000 jaar zeggen, dit opvatten als 900.000 jaar, en gedurende die tijd - d.i. vanaf het eerste verschijnen van het Arische ras, toen de pliocene gedeelten van het eens grote Atlantis geleidelijk begonnen te verzinken - en andere continenten aan de oppervlakte begonnen te verschijnen, tot het uiteindelijke verdwijnen van het kleine eiland van Plato - hadden de Arische rassen nooit opgehouden te strijden tegen de afstammelingen van de eerste reuzenrassen. Deze oorlog duurde tot bijna het einde van het tijdperk dat aan het kali-yuga voorafging, en was de Mahabharata-oorlog die in de Indiase geschiedenis zo beroemd is. Een dergelijke vermenging van gebeurtenissen en tijdvakken en het terugbrengen van

honderdduizenden tot duizenden jaren, is niet in strijd met het aantal jaren dat, volgens de bewering van de Egyptische priesters tegenover Solon, was verstreken sinds de vernietiging van het laatste gedeelte van Atlantis. Die 9000 jaar was het juiste aantal. Deze laatste gebeurtenis is nooit geheimgehouden, en was alleen uit de herinnering van de Grieken verdwenen. De Egyptenaren hadden *volledige* verslagen, omdat ze geïsoleerd waren; want omdat ze door zee en woestijn waren omringd, waren ze tot ongeveer een paar duizend jaar vóór onze tijdrekening door andere volkeren ongemoeid gelaten.

De geschiedenis vangt voor het eerst een glimp op van Egypte en zijn grote mysteriën door Herodotus, als we de bijbel en zijn vreemde chronologie er niet bij betrekken. En hoe weinig Herodotus *mocht* zeggen, erkent hij zelf als hij spreekt over een geheimzinnige graftombe van een ingewijde in Saïs, in het heilige gebied van Minerva. Daar, zegt hij, 'achter de kapel . . . is het graf van iemand, *van wie het naar mijn mening oneerbiedig zou zijn de naam te onthullen* . . . Binnen de omheining staan grote obeliskken en in de nabijheid is een *meer*, omringd door een stenen muur in de vorm *van een cirkel*. In dit meer worden 's nachts de avonturen van die persoon opgevoerd, die *mysteriën* worden genoemd: over deze zaken echter *moet ik*, hoewel ik nauwkeurig op de hoogte ben van de bijzonderheden ervan, *een discreet stilzwijgen bewaren* (ii, 170).

Anderzijds is het goed te weten dat geen geheim bij de Ouden zo goed werd bewaard en zo heilig was als dat van hun cyclussen en berekeningen. Vanaf de Egyptenaren tot de Joden beschouwde men het als de grootste zonde om iets openbaar te maken dat behoorde tot het juiste meten van de tijd. Tantalus werd in de hellegebieden geworpen omdat hij de *geheimen van de goden* had geopenbaard; de bewaarders van de heilige Sibyllijnse boeken werden met de doodstraf bedreigd als ze er een woord van zouden onthullen. In iedere tempel waren Sigalions (beelden van Harpocrates) – vooral in die van Isis en Serapis – die een vinger tegen de lippen drukten; terwijl de Hebreëen leerden dat het onthullen van de geheimen van de Kabbala na inwijding in de rabbijnse mysteriën, gelijkstond met het eten van de vrucht van de boom van kennis; het was strafbaar met de dood.

En toch hebben wij Europeanen de exoterische chronologie van de Joden overgenomen! Geen wonder dat deze al onze opvattingen over de wetenschap en de duur van de dingen vanaf dat moment heeft beïnvloed en gekleurd!

De Perzische overleveringen staan vol verhalen over twee volkeren of rassen, die zoals sommigen denken nu volkomen zijn uitgestorven, terwijl ze alleen zijn omgevormd. Zij spreken steeds over en geven beschrijvingen van de bergen van Kaf (Kafaristan?), die een galerij bevatten die door de reus Argeak is gebouwd, waarin de beelden van de vroegere mensen in al hun vormen worden bewaard. Zij noemen ze *Sulimans* (Salomo's) of de wijze koningen van het oosten en tellen tweeënzeventig koningen met die naam. Drie van hen regeerden elk 1000 jaar. (*Herbelot*, blz. 829.)

Siamek, de geliefde zoon van Kaimurath (Adam), hun eerste koning, werd door zijn reuzenbroer gedood. De vader liet een eeuwigdurend vuur onderhouden op het graf dat zijn as bevatte; vandaar de oorsprong van vuuraanbidding, zoals sommige oriëntalistten denken.

Toen kwam *Huschenk*, de voorzichtige en wijze. Zijn dynastie ontdekte opnieuw de metalen en de edelstenen, die door de Devs of reuzen in de ingewanden van de aarde waren verborgen, en ook de bewerking van koper en het graven van kanalen, en zij verbeterde de landbouw. Zoals gewoonlijk wordt aan Huschenk verder toegeschreven dat hij het boek getiteld 'Eeuwige Wijsheid' heeft geschreven en zelfs dat hij de steden Luz, Babylon en Ispahan heeft gebouwd, hoewel ze pas eeuwen later werden gebouwd. Maar evenals het tegenwoordige Delhi is gebouwd op zes andere oudere steden, kunnen deze zojuist genoemde steden zijn gebouwd op fundamenten van andere steden van een reusachtige ouderdom. De tijd waarin hij leefde, kan alleen uit een andere legende worden afgeleid.

In dezelfde overlevering wordt aan die wijze vorst toegeschreven dat hij oorlog heeft gevoerd tegen de reuzen op een paard met twaalf benen, dat zijn geboorte dankte aan de *liefde* tussen een krokodil en een vrouwtjesnijlpaard. Deze *twaalfvoeter* werd op het 'droge eiland' of nieuwe continent aangetroffen; er was veel kracht en list nodig geweest om dit wonderbaarlijke dier te vangen, maar zodra Huschenk het had bestegen, versloeg hij elke vijand. Geen reus kon tegen zijn geweldige kracht standhouden. Niettemin werd deze koning der koningen gedood door een enorm groot rotsblok dat door de reuzen vanaf de grote bergen van *Damavend* op hem werd geworpen.

Tahmurath is de derde koning van Perzië, de Joris van Iran, de ridder die de draak altijd overwint en doodt. Hij is de grote vijand van de Devs, die in zijn tijd in de bergen van Kaf woonden en nu en dan overvallen pleegden op de Peri's. De oude Franse kronieken van de Perzische folklore noemen hem de *Dev-bend*, de overwinnaar van de reuzen. Aan hem wordt ook toegeschreven dat hij Babylon, Ninive, Diarbek, enz. heeft gesticht. Evenals zijn voorvader Huschenk had ook Tahmurath (Taimuraz) zijn strijdros, maar veel zeldzamer en sneller – een vogel die *Simorgh-Anke* werd genoemd. Inderdaad een wonderbaarlijke vogel, intelligent, een spreker van veel talen en zelfs heel religieus. (Zie *Orient. Collect.* ii, 119.) Wat zegt die Perzische feniks? Hij klaagt over zijn hoge leeftijd, want hij is cyclussen en nog eens cyclussen vóór de tijd van Adam (ook Kaimurath) geboren. Hij heeft

lange tijdperken zien komen en gaan. Hij heeft de geboorte en het einde meegemaakt van twaalf cyclussen van elk 7000 jaar, die esoterisch vermenigvuldigd ons weer 840.000 jaar opleveren⁷. (*Orient. Collect.* ii, 119 e.v.) Simorgh is geboren bij de laatste zondvloed van de voor-Adamieten, zegt de 'romance van Simorgh en de goede kalief'! (*Verhalen van Derbent*.)

Wat zegt het 'Boek van de Getallen? Esoterisch is Adam Rishoon de maangeest (Jehova in zekere zin, of de pitri's), en zijn drie zonen – Ka-yin, Habel en Seth – stellen de drie rassen voor, zoals al werd uitgelegd. Noach-Xisuthrus stelt op zijn beurt (met de kosmo-geologische sleutel) het derde Ras gescheiden voor, en zijn drie zonen, de laatste drie rassen ervan; Cham symboliseert bovendien dat ras, dat de 'naaktheid' van het ouderras en van de 'verstandlozen' ontdekte, d.i. zondigde.

Tahmurath bezoekt op zijn gevleugelde ros (Ahriman) de bergen van Koh-Kaf of *Kaph*. Hij vindt daar de Peri's, die door de reuzen slecht worden behandeld en doodt Argen en de reus *Demrusch*. Dan bevrijdt hij de goede Peri Mergiana⁸, die door Demrusch gevangen was gehouden en brengt haar over naar het *droge* eiland, d.i. het nieuwe continent Europa⁹. Na hem kwam Giamschid, die *Esikekar* of Persepolis bouwt. Deze koning regeert 700 jaar, gelooft in zijn grote trots dat hij onsterfelijk is en verlangt goddelijk eerbetoen. Het lot straft hem, hij zwerft 100 jaar lang in de wereld rond onder de naam *Dhulkarnayn*, 'de tweehoornige'. Maar deze bijnaam houdt geen verband met de 'tweehoornige' heer met de gespleten hoef. De 'tweehoornige' is de bijnaam die in Azië – dat nog te onbeschaafd is om iets te weten over de eigenschappen van de duivel – wordt gegeven aan die overwinnaars die de wereld van het oosten tot het westen hebben onderworpen.

Dan komen de overweldiger *Zohac*, en Feridan, een van de Perzische helden die de eerstgenoemde overwint en hem opsluit in de bergen van Damavend. Deze worden gevolgd door veel anderen tot aan *Kaikobad*, die een nieuwe dynastie stichtte.

Zo is de legendarische geschiedenis van Perzië, en we moeten die analyseren. Wat zijn om te beginnen de bergen van *Kaf*?

Wat hun geografische ligging ook is, of zij nu de Kaukasus of de Midden-Aziatische bergen zijn, de legende plaatst de Devs en de Peri's voorbij deze bergen, ver naar het noorden; de Peri's zijn de verre voorouders van de Parsi's of Farsi's. De oosterse overlevering spreekt altijd over een onbekende sombere ijszee en over een duister gebied, waarin niettemin de *Gelukkige Eilanden* liggen, waarin vanaf het begin van het leven op aarde, de bron van het leven opborrelt (*Herbelot*, blz. 593; *Armenian Tales*, blz. 35). Maar de legende beweert bovendien dat een deel van het eerste *droge* eiland (continent), dat zich van het hoofdcontinent had losgemaakt, sinds die tijd is blijven bestaan, aan de andere kant van de bergen van Koh-Kaf, 'de stenen gordel die de wereld omringt'. Een reis van zeven maanden zal degene die de 'ring van Soliman' bezit, bij die 'bron' brengen, als hij steeds in rechte lijn naar het noorden blijft gaan. Wanneer men nu vanuit Perzië *recht naar het noorden* reist, zal men, gaande langs de zestigste lengtegraad, vlak ten westen daarvan blijvend, op Nova Zembla uitkomen; en een reis vanuit de Kaukasus naar het eeuwige ijs voorbij de poolcirkel zou iemand tussen de 60ste en de 45ste lengtegraad brengen, of tussen Nova Zembla en Spitsbergen. Dit natuurlijk alleen indien men over het twaalfvoetige paard van Huschenk of de gevleugelde Simorgh van Tahmurath (of Taimuraz) beschikt, om daarop de ijszee over te steken¹⁰.

Niettemin beweren de rondtrekkende zangers van Perzië en de Kaukasus tot op heden, dat er ver voorbij de met sneeuw bedekte toppen van Kap of Kaukasus *een groot continent is dat nu voor allen is verborgen*. Verder zeggen zij dat het kan worden bereikt door degenen die zich kunnen verzekeren van de diensten van de twaalfbenige nakomeling van de krokodil en het vrouwtjesnijpaard, waarvan de benen naar wens *twaalf vleugels* worden; of door degenen die het geduld hebben om te wachten op de welwillendheid van *Simorgh-anke* die beloofde dat zij, vóór zij sterft, het verborgen continent aan allen zal openbaren, en het opnieuw zichtbaar en gemakkelijk bereikbaar zal maken door middel van een brug, die de oceaan-Devs zullen bouwen tussen dat deel van het 'droge eiland' en de ervan afgescheiden delen¹¹. Dit slaat natuurlijk op het zevende Ras, want Simorgh is de manvantarische cyclus.

Het is heel merkwaardig dat Cosmas Indicopleustes, die in de zesde eeuw n.Chr. leefde, altijd heeft volgehouden dat de mens werd geboren en eerst heeft geleefd in een land *aan de andere kant van de oceaan*, en aan hem was in India door een geleerde Chaldeeër een bewijs hiervoor geleverd (*Cosmas Indicopleustes in Collect. novâ Patrum*, t. ii, blz. 188; zie ook *Journ. des Savants*, Suppl. 1707, blz. 20). Hij zegt: 'De landen waarin wij leven, worden omringd door de oceaan, maar aan de andere kant van die oceaan ligt een land dat de muren van de hemel aanraakt; en in dit land werd de mens geschapen en leefde hij in het paradijs. Tijdens de zondvloed werd Noach in zijn ark naar het land gevoerd waar zijn nageslacht nu woont.' (*Ibid.*) Het twaalfbenige paard van Huschenk werd aangetroffen op dat continent, dat het *droge* eiland werd genoemd (zie boven, blz. 154).

De 'christelijke topografie' van Cosmas Indicopleustes en de verdiensten ervan zijn goed bekend; maar hier herhaalt de goede pater een universele overlevering, die nu bovendien door feiten wordt bevestigd. Elke

noordpoolreiziger vermoedt een continent of een 'droog eiland' voorbij de lijn van het eeuwige ijs. Misschien zal de betekenis van de volgende passage uit een van de Toelichtingen nu duidelijker worden.

'Bij het eerste begin van het (menselijke) leven was het enige droge land aan het rechteinde¹ van de bol, waar deze (de bol) bewegingloos is². De hele aarde was één uitgestrekte waterwoestijn, en de wateren waren lauw . . . Daar werd de mens geboren op de zeven zones van het onsterfelijke, het onverwoestbare van het manvantara³. Daar was een eeuwige lente in de duisternis. (Maar) wat duisternis is voor de mens van vandaag, was licht voor de mens in zijn begintijd. Daar verbleven de goden en daar regeert sindsdien fohat⁴. . . Daarom zeggen de wijze vaders dat de mens in het hoofd van zijn moeder (de aarde) is geboren en dat haar voeten aan het linkereinde de kwade winden voortbrachten (verwekten) die uit de bek van de lagere draak waaien . . . Tussen het eerste en het tweede (ras) werd het eeuwige centrale (land) verdeeld door het water van het leven.'⁵
'Het stroomt rond en bezielt haar lichaam (van moeder aarde). Het ene einde ervan komt uit haar hoofd; het wordt vuil bij haar voeten (de zuidpool). Het wordt gezuiverd (bij zijn terugkeer) naar haar hart - dat klopt onder de voet van het heilige Shambala, dat toen (in het begin) nog niet was geboren. Want in de gordel van de woonplaats van de mens (de aarde) liggen het leven en de gezondheid van alles wat leeft en ademt, verborgen⁶. Tijdens het eerste en het tweede (ras) was de gordel bedekt door de grote wateren. (Maar) de grote moeder verkeerde in barensnood onder de golven en een nieuw land werd toegevoegd aan het eerste, dat onze wijzen het hoofddeksel (de kap) noemen. Haar barensnood was groter bij het derde (ras) en haar middel en navel verschenen boven het water. Het was de gordel, de heilige Himavat, die zich rond de wereld uitstrekt⁷. Zij viel uiteen in de richting van de ondergaande zon, vanuit haar hals⁸ naar beneden (naar het zuidwesten), in vele landen en eilanden, maar het eeuwige land (de kap) brak niet in stukken. Droge landen bedekten het oppervlak van de stille wateren naar de vier zijden van de wereld. Deze gingen alle (op hun beurt) ten onder. Toen verscheen de woonplaats van de verdorvenen (het Atlantis). Het eeuwige land was nu verborgen, want de wateren verhardden (bevroren) onder de adem van haar neusgaten en de kwade winden uit de bek van de draak, enz.

Hieruit blijkt dat Noord-Azië even oud is als het tweede Ras. Men kan zelfs zeggen dat Azië even oud is als de mens omdat, om zo te zeggen, het wortelcontinent ervan al heeft bestaan vanaf het eerste begin van het menselijke leven; dat deel van de wereld dat nu bekend staat als Azië is er in een later tijdperk van afgesneden en wordt nu door de ijszee ervan gescheiden.

Als wij de leer dus goed begrijpen, strekte het eerste continent dat tot bestaan kwam, zich als één ongebroken korst uit over de hele noordpool en bleef daar tot in deze tijd, voorbij die binnenzee die aan de weinige poolreizigers die haar hebben waargenomen, een onbereikbare *luchtspiegeling* toescheen.

Tijdens het tweede Ras verrees er meer land van onder de wateren als een voortzetting van het 'hoofd' uit de hals. Als men op beide halfronden begint op de lijn boven het noordelijkste deel van Spitsbergen⁹ op de Mercator-projectie, aan onze kant, omvatte het mogelijk aan de Amerikaanse kant de streken die nu worden ingenomen door de Baffinbaai en de naburige eilanden en voorgebergten. Daar reikte het in zuidelijke richting nauwelijks tot de 70ste breedtegraad; hier vormde het het hoefijzercontinent waarover de toelichting spreekt; van de twee einden daarvan omvatte het ene Groenland met een verlenging die de 50ste graad iets naar het zuidwesten kruiste, en het andere Kamtsjatka, terwijl de twee einden werden verbonden door wat nu de noordelijke rand is van de kusten van Oost- en West-Siberië. Dit land viel uiteen en verdween. Tijdens het eerste gedeelte van het derde Ras werd Lemurië gevormd (zie boven). Toen dit op zijn beurt werd vernietigd, verscheen Atlantis.

Noten:

1. Sommigen leiden het woord af van *paras*, waaruit *pars*, Perzië, *Pers* ontstonden; maar het kan evengoed zijn afgeleid van *pitar* of *pitrî's*, de hindoevoorouders van het vijfde Ras - de vaders van wijsheid of de zonen van 'wil en yoga' - die *pitar* werden genoemd, evenals de goddelijke *pitars* van het eerste Ras.
2. Zie voor deze overleveringen de 'Verzameling van Perzische legenden', in het Russisch, Georgisch, Armeens en Perzisch, de verhalende *Légendes Persanes* van Herbelot, 'Bibliothèque Orientale', blz. 298, 387, enz., en de *Mémoires* van Danville. Wat hierover in honderden boeken in Europese en Aziatische talen en in mondelinge overleveringen verspreid bestaat, geven wij in een verkort verhaal.
3. Het *grootste deel* van het continent verging in het Mioceen, zoals al is gezegd.

4. Teruggaande vanaf Bede zijn alle chronologen van de kerk het met elkaar oneens geweest en hebben zij elkaar tegengesproken. 'De chronologie van de Hebreeuwse teksten is sterk veranderd, vooral in het interval direct na de zondvloed', zegt Whiston (*Old Test.*, blz. 20).
5. Vandaar koning Salomo, van wie buiten de bijbel nergens sporen zijn te vinden. De beschrijvingen van zijn schitterende paleis en stad komen precies overeen met die van de Perzische verhalen, hoewel ze onbekend waren aan alle heidense reizigers en zelfs aan Herodotus.
6. *Orient. Trad.*, blz. 454. Zie ook Bailly, '*Lettres sur l'Atlantide*'.
7. Men moet bedenken dat de rabbi's leren dat er zeven opeenvolgende vernieuwingen van de bol zullen zijn, dat elke daarvan 7000 jaar zal duren, zodat de totale duur 49.000 jaar is. (Zie het 'wiel' van rabbi Parcha; ook Kenealy, '*Book of God*', blz. 176.) Dit heeft betrekking op 7 Ronden, 7 Wortelrassen en onderrassen, de werkelijke occulte getallen, hoewel erg verward.
8. Mergain of Morgana, de fee-zuster van koning Arthur, blijkt dus van oosterse afkomst te zijn.
9. Waar we haar inderdaad vinden, in Groot-Brittannië, in het romantische verhaal van de ridders van de Tafelronde. Waarom zouden ze gelijke namen hebben en beiden feeën zijn, als beide heldinnen niet dezelfde historische gebeurtenis symboliseren, die is overgegaan in een legende?
10. Nog steeds noemen de oorspronkelijke bewoners van de Kaukasus hun bergen de Kap-kaz, waarbij ze de medeklinker p gebruiken in plaats van de gebruikelijke v (Kavkaz of Kaukasus). Maar hun barden zeggen dat een snel paard zeven maanden nodig heeft om het 'droge land' voorbij Kaf te bereiken, als men in rechte lijn naar het noorden gaat zonder ooit van zijn weg af te wijken.
11. Bailly dacht in dit paard een schip met twaalf riemen te moeten zien. De Geheime Leer zegt dat het vroege derde Ras boten en vloten van lichte schepen bouwde, voordat het huizen bouwde. Maar het 'paard' heeft, hoewel een dier van veel latere tijd, niettemin een meer occulte oorspronkelijke betekenis. De krokodil en het nijlpaard werden, zowel bij de oude Egyptenaren als bij de Mexicanen, als heilig beschouwd en waren bij hen goddelijke symbolen. Poseidon is bij Homerus de god van het paard en neemt zelf die vorm aan om Ceres te behagen. Arion, hun nakomeling, is een van de aspecten van dat 'paard', dat een cyclus is.
12. De afgescheiden delen moeten Noorwegen en andere landen in de nabijheid van de poolcirkel zijn.
13. De twee polen worden het rechter- en het linkereinde van onze bol genoemd - het rechter is de noordpool - of het hoofd en de voeten van de aarde. Elke weldadige (astrale en kosmische) werking komt van het noorden; elke dodelijke invloed van de zuidpool. Ze zijn sterk verbonden met en beïnvloeden de magie van de 'rechter-' en de 'linker'hand.
14. Hoe dichter men tot de polen nadert, hoe minder draaiing men voelt; aan de polen zelf wordt de dagelijkse rotatie helemaal geneutraliseerd. Vandaar de uitdrukking dat de bol 'bewegingloos' is.
15. Het occultisme leert dat het land of eiland dat de noordpool als een kap bekroont, het enige is dat tijdens het hele manvantara van onze 'Ronde' blijft bestaan. Alle centrale continenten en landen zullen afwisselend en herhaaldelijk van de zeebodem oprijzen, maar dit land zal nooit veranderen.
16. Bedenk dat de naam van fohat volgens de Veda's en de Avesta, Apam-Napat is. In de Avesta staat hij tussen de vuur-yazata's en de water-yazata's. De letterlijke betekenis is 'zoon van de wateren', maar deze 'wateren' zijn niet de vloeistof die wij kennen, maar ether - de vurige wateren van de ruimte. Fohat is de 'zoon van de ether' in zijn hoogste aspect, akasa, de moeder-vader van de oorspronkelijke zeven, en van het geluid of de LOGOS. Fohat is het licht van laatstgenoemde. Zie Deel I.
17. Dit 'water' is het bloed of het levensfluïdum dat de aarde bezielt, die hier met een levend lichaam wordt vergeleken.
18. De occulte leer bevestigt de volksoverlevering die zegt dat er in de ingewanden van de aarde en in de noordpool een bron van leven bestaat. Het is het bloed van de aarde, de elektromagnetische stroom die rondgaat door alle aderen, en waarvan men zegt dat die is opgeslagen in de 'navel van de aarde'.
19. Het occultisme wijst de Himalajaketen aan als die 'gordel', en beweert dat deze, onder of boven water, de aardbol omsluit. De navel ligt volgens de beschrijving in de richting van de ondergaande zon of ten westen van de Himavat, waarin de wortels van Meru liggen, een berg die ten noorden van de Himalaja ligt. De Meru is niet 'de fabelachtige berg in de navel of het middelpunt van de aarde', maar de wortels en de grondslagen ervan zijn in die navel, hoewel de Meru zelf in het verre noorden ligt. Dit verbindt hem met het 'centrale' land 'dat nooit vergaat', het land waarin 'de dag van de sterveling zes maanden duurt en zijn nacht eveneens zes maanden'. Zoals het Vishnu Purana zegt: 'Voor het noorden van de Meru is het daarom altijd nacht tijdens de dag in andere gebieden; want de Meru ligt ten noorden van alle dvipa's en varsha's (eilanden en landen). (Deel II, hfst. viii.) De Meru ligt dus niet op de Atlas, zoals Wilford suggereert en ook niet, zoals Wilson probeerde aan te tonen, 'absoluut in het middelpunt van de

aardbol', alleen al omdat 'relatief gezien voor de bewoners van de verschillende delen van de aarde, het oosten de streek is waar de zon voor allen het eerst verschijnt'.

20. Zelfs de Toelichtingen onthouden zich niet van oosterse beeldspraak. De bol wordt vergeleken met het lichaam van een vrouw, 'moeder aarde'. Vanuit haar hals naar beneden, betekent vanaf de binnenzee die nu achter de ondoordringbare ijsbarrière ligt. De aarde, zoals Parasara zegt, 'is de moeder en voedster, vermeerderd met alle schepselen en *hun* eigenschappen, die alle werelden *omvat*'.

21. Want de stanza's geven deze streek een naam die in de toelichting wordt vertaald door *een plaats zonder breedtegraad* (niraksha), de verblijfplaats van de goden. Zoals een scholiast in de *Surya-Siddhanta* zegt:

'Boven deze (de siddha) gaat de zon als hij zich in de dag- en nachteveningspunten bevindt; zij hebben geen equinoctiale schaduw en ook geen poolhoogte (*akshonnati*, v. 42). In beide richtingen staan twee poolsterren (*dhruvatara*) in het midden van de hemel; voor hen *die zich bevinden op plaatsen zonder breedtegraad* (*niraksha*), hebben beide hun plaats aan de horizon. Daarom is er (in dat land) geen poolhoogte, omdat de twee poolsterren aan de horizon staan; maar hun graden van poolsafstand (*lumbaka*) zijn 90; bij de Meru bedragen de breedtegraden (*aksha*) hetzelfde aantal.' (43 en 44.)

Westerse speculaties, gebaseerd op overleveringen van de grieken en uit de purana's

Zo wordt het begrijpelijk dat Rudbeck, een Zweedse geleerde, zelfs op grond van de magere gegevens die de niet-ingewijde historicus ter beschikking staan, ongeveer twee eeuwen geleden probeerde te bewijzen dat Zweden het Atlantis van Plato was. Hij dacht zelfs dat hij in de vorm van het oude Uppsala de ligging en de afmetingen van de hoofdstad van 'Atlantis' had gevonden, zoals die door de Griekse wijze worden gegeven. Zoals Bailly bewees, vergiste Rudbeck zich; maar dat gold in nog sterkere mate voor Bailly. Want Zweden en Noorwegen hadden deel uitgemaakt van het oude Lemurië, en ook van Atlantis aan de Europese kant, zoals Oost- en West-Siberië en Kamtsjatka ertoe hadden behoord aan de Aziatische kant. Maar nogmaals, wanneer was dat? We kunnen dit alleen bij benadering achterhalen door de *Purana's* te bestuderen, althans als we niets met de geheime leringen te maken willen hebben.

Driekwart eeuw zijn al verstreken sinds kapitein (nu kolonel) Wilford zijn fantastische theorie naar voren bracht dat de Britse eilanden het 'Witte eiland' zouden zijn, het *Atala* uit de *Purana's*. Dit was klinkklare onzin, want *Atala* is een van de zeven *dvipa's* of eilanden die behoren tot de lagere loka's, een van de zeven gebieden van Patala (de tegenvoeters). Bovendien plaatsen de *Purana's* het, zoals Wilford¹ aantoonde, 'in de zevende zone of het zevende klimaat' - of eerder op de zevende warmtegraad, wat betekent tussen 24 en 28 graden noorderbreedte. Het moet dus op dezelfde breedte worden gezocht als de Kreeftskeerkring, terwijl Engeland tussen de 50ste en de 60ste breedtegraad ligt. Wilford noemt het *Atala*, Atlantis, het witte eiland. En in deel viii van het *Journal of Asiatic Researches*, blz. 280, wordt de vijand ervan de 'witte duivel', de *demon van de verschrikking* genoemd. Want hij zegt: 'In hun romantische verhalen (van de hindoes en de mohammedanen) gaat Kai-caus naar de berg 'As-burj, aan de voet waarvan de zon ondergaat', om de *Dev-sefid* of witte duivel, de *taradaitya* van de *Purana's*, te bestrijden, die een verblijfplaats had op de *zevende trap* van de wereld, overeenkomend met de zevende zone van de boeddhisten, of het *Witte eiland*.'

Hier stonden de oriëntalistenvoor het raadsel van de sfinx en dat geldt nog steeds; en de onjuiste oplossing daarvan zal hun gezag, zo niet hun persoon, voor altijd vernietigen in de ogen van elke hindoegeleerde, zelfs van diegenen die geen ingewijden zijn. Want er is geen enkele uitspraak in de *Purana's* - op de tegenstrijdige details waarvan Wilford zijn speculaties baseerde - die niet verschillende betekenissen heeft en die niet van toepassing is op zowel de fysische als de metafysische werelden. Als de oude hindoes het oppervlak van de bol geografisch in zeven zones, klimaten, *dvipa's* verdeelden, en allegorisch in zeven hellen en zeven hemelen, dan was die maat van zeven niet in beide gevallen van toepassing op dezelfde streken. De noordpool, het land van de 'Meru', is de zevende afdeling, omdat zij overeenkomt met het zevende beginsel (of metafysisch het vierde) van de occulte berekening, want zij vertegenwoordigt het gebied van atma, van zuivere ziel en geestelijkheid. Daarom noemt men Pushkara de *zevende zone* of *dvipa*, die in het Vishnu (en andere) *Purana's* (Deel II, hfst. iv) de *Kshira* oceaan of melkocean (het altijd bevroren witte gebied) omvat. En Pushkara met zijn twee *varsha's* ligt juist aan de voet van de Meru. Er wordt nl. gezegd dat 'de twee landen ten noorden en ten zuiden van de Meru zijn gevormd als een boog, . . . en dat 'de ene helft van de oppervlakte van de aarde ten zuiden van de Meru ligt en de andere helft ten noorden van de Meru - daar voorbij ligt de helft van Pushkara' (*Vishnu Purana*, *Asiatic Researches*, enz.). Geografisch is Pushkara dus Noord- en Zuid-Amerika; en *allegorisch* is het de verlenging van Jambu-dvipa², in het midden waarvan de Meru staat, want het is het land dat wordt bewoond door wezens die tienduizend jaar leven, die vrij zijn van ziekte of zwakte; waar geen deugd of ondeugd, kasten of wetten zijn, want deze mensen zijn 'van dezelfde natuur als de goden' (*Vishnu Purana*, Deel II, hfst. iv). Wilford is geneigd de Meru te zien in de berg Atlas en plaatst daar ook de loka-loka's. Men zegt ons echter dat Meru, die de svar-loka, de verblijfplaats van Brahma, van Vishnu, en de Olympus van de Indiase exoterische religies is, geografisch wordt beschreven als 'gaande door het midden van de aardbol en aan weerszijden naar buiten uitstekend' (*Surya Siddhanta*, v. 5, vertal. van Whitney). Aan het bovineinde ervan zijn de goden, aan het benedeneinde (of de zuidpool) is het verblijf van de demonen (hellen). Hoe kan de Meru dan de berg Atlas zijn? Afgezien daarvan kan Taradaitya, een demon, niet op de zevende zone worden geplaatst als de laatstgenoemde wordt vereenzelvigd met het 'witte' eiland, dat *Svetadvipa* is, om redenen die in de voetnoot worden gegeven (Zie onder).

Wilford beschuldigt de hedendaagse brahmanen ervan 'ze (de eilanden en landen) alle door elkaar te hebben gegoooid' (A.R. III, 300); maar *hij* gooide ze nog veel meer door elkaar. Hij gelooft dat, evenals het Brahmanda en het Vayu Purana het oude continent in zeven *dvipa's* verdelen, die zoals men zegt zijn omringd door een uitgestrekte oceaan, waarachter de gebieden en bergen van *Atala* (*ibid*) liggen, ook 'de Grieken hoogstwaarschijnlijk het volk van Atlantis verdeelden dat, na eenmaal te zijn ontdekt, niet kon worden teruggevonden, en daarom naar hun mening door een natuurramp was vernietigd'.

Omdat wij het moeilijk vinden te geloven dat de Egyptische priesters, Plato en zelfs Homerus allen hun denkbeelden over Atlantis hadden gebaseerd op *Atala* - een lager gebied, gelegen aan de zuidpool - geven we er

de voorkeur aan, vast te houden aan de uiteenzettingen die in de geheime boeken worden gegeven. Wij geloven in de zeven 'continenten', waarvan er vier hun tijd al hebben gehad, het vijfde nog bestaat en twee in de toekomst zullen verschijnen. Wij geloven dat elk hiervan niet precies een continent in de moderne betekenis van het woord is, maar dat elke naam, van Jambu tot Pushkara¹, betrekking heeft op de geografische namen, gegeven aan: (i.) de droge landen die het oppervlak van de hele aarde tijdens de periode van een Wortelras in het algemeen bedekken; (ii.) wat hiervan overbleef na een geologisch (ras)-*pralaya*, zoals 'Jambu' bijvoorbeeld; (iii.) die streken, die na de toekomstige rampen in de formatie van de nieuwe *universele* 'continenten', schiereilanden of *dvipa's* zullen opgaan – want elk continent is in zekere zin een groter of kleiner gebied van droog land, omringd door water. Zodat, hoe verwarrend de naamgeving daarvan voor de niet-ingewijde ook is, er in feite geen onduidelijkheid is voor degene die de sleutel bezit.

Wij menen dus te *weten* dat, hoewel twee van de puranische 'eilanden' – het *zesde* en *zevende* 'continent' – nog moeten komen, er toch landen *waren* of *zijn*, die zullen opgaan in de samenstelling van de toekomstige droge landen, van nieuwe gebieden waarvan het geografische uiterlijk volkomen zal zijn veranderd, evenals het geval was met die uit het verleden. Daarom vinden we in de Purana's dat Saka-dvipa een continent is (of zal zijn), en dat Sankha-dvipa, zoals het Vayu Purana zegt, slechts 'een klein eiland' is, een van de negen afdelingen (Vayu voegt er nog zes toe) van Bharata Varsha. Omdat Sankha-dvipa werd bevolkt door 'Mlechchha's (onreine vreemdelingen), die hindoegodheden vereerden', werden zij met India in verband gebracht². Dit geeft een verklaring voor het feit dat Sankhasura, koning van een deel van Sankha-dvipa, door Krishna werd gedood; de koning die in het paleis woonde 'dat een oceaanschelp was, en van wie de onderdanen ook in schelpen woonden', zegt Wilford.

'Aan de oevers van de Nijl' (?) werd geregeld gestreden tussen de devata's (goddelijke wezens, halfgoden) en de daitya's (reuzen); maar omdat de laatstgenoemde stam had overwonnen, deed hun koning Sankhasura, die in de oceaan woonde, vaak invallen in de nacht' (*As. Res.*, Deel III, 225).

Deze veldslagen vonden plaats, niet aan de oevers van de *Nijl*, maar aan de kust van West-Afrika, ten zuiden van het huidige Marokko. Er was een tijd toen de hele Saharawoestijn een zee was; vervolgens was deze een vasteland, even vruchtbaar als de Delta, en toen, maar pas na nog een tijdelijke overstroming, werd zij een woestijn die leek op die andere wildernis, de woestijn van Shamo of Gobi. Dit blijkt uit de puranische overlevering, want op dezelfde bladzijde die hierboven werd geciteerd, staat: 'Het volk stond tussen twee vuren; want terwijl Sankhasura de ene kant van het vasteland verwoestte, teisterde Krauncha (of Cracacha), koning van Kraunch, de andere; beide legers . . . veranderden zo de vruchtbaarste gebieden in een onherbergzame woestijn.'

Het staat vast dat niet alleen het laatste eiland van Atlantis, waarover door Plato werd gesproken, aan Europa is voorafgegaan, maar ook een groot continent, dat eerst in tweeën en later in zeven schiereilanden en eilanden (*dvipa's* genoemd) uiteenviel. Het besloeg alle Noord- en Zuid-Atlantische gebieden, delen van de noordelijke en de zuidelijke Grote Oceaan, en omvatte zelfs eilanden in de Indische Oceaan (overblijfselen van Lemurië). Deze bewering wordt bevestigd in de Indiase Purana's, door Griekse schrijvers en in Aziatische, Perzische en Mohammedaanse overleveringen. Wilford, die de legenden van de hindoes en de muzelmannen hopeloos verwart, toont dit niettemin duidelijk aan. (Zie Deel VIII, X en XI van *Asiatic Researches*.) En zijn feiten en citaten uit de *Purana's* geven het rechtstreekse en doorslaggevende bewijs dat de Arische Hindoes en andere oude volkeren eerder de zee bevoeren dan de Feniciërs, van wie nu wordt aangenomen dat zij de eerste zeelieden zijn geweest die in *nadiluviaanse* tijden verschenen. In het *Journal* van de Asiatic Society, III, blz. 325, e.v. wordt gezegd:

'In hun nood hieven de weinige overlevende volkeren (in de oorlog tussen devata's en daitya's) hun handen op tot Bhagavan: 'Laat hij die ons kan bevrijden . . . onze koning zijn'; zij gebruikten daarbij het woord *ṛt* (een *magisch* woord dat Wilford kennelijk niet begreep), dat door het hele land weerklonk.'

Dan komt er een hevige storm, de wateren van de *Kali* komen op vreemde manier in beroering, 'toen er uit de golven . . . een man verscheen, die later *ṛt* werd genoemd, aan het hoofd van een talrijk leger, die zei: *abhayan*, heb geen vrees' . . . en de vijand uit elkaar sloeg. 'De koning *ṛt*, verklaart Wilford, 'is een ondergeschikte incarnatie van M'rira' (*Mrida*, waarschijnlijk een vorm van Rudra?), die 'vrede en welvaart herstelde in heel Sankha-dvipa, in *Barbaradesa*, Hissast'han en Awasthan of Arabië . . .', enz.

Als de Purana's van de hindoes een beschrijving geven van oorlogen op continenten en eilanden die voorbij West-Afrika in de Atlantische Oceaan liggen; als hun schrijvers spreken over *Barbara's* en andere volkeren zoals de Arabieren – schrijvers die zover wij weten, in de tijd van de Fenicische zeevaart nooit de zee hebben bevaren of de *kala pani* (de zwarte wateren van de oceaan) zijn overgestoken – dan moeten hun Purana's ouder zijn dan die Feniciërs (die men tussen 3000 en 2000 v.Chr. plaatst). In elk geval moeten die overleveringen ouder zijn geweest, want, zoals een adept schrijft:

'In de hierboven genoemde verhalen spreken de hindoes over dit eiland als een eiland dat *bestaat* en grote macht uitoefent; het moet dus meer dan *elfduizend jaar geleden* zijn.'

Maar er kunnen nog een andere berekening en een ander bewijs worden gegeven van de grote ouderdom van deze hindoe-Ariërs, die wisten van en beschrijvingen gaven van het laatst overgebleven eiland van Atlantis (omdat zij er eens hadden gewoond), of liever van dat overblijfsel van het oostelijke deel van genoemd continent dat al snel na het oprijzen van de twee Amerika's - de twee Varsha's van Pushkara - was ondergegaan. Dit kan bovendien worden aangetoond op grond van een sterrenkundige berekening van een adept door wie Wilford wordt bekritiseerd. Want terwijl hij in herinnering brengt wat de oriëntalist had meegedeeld over de berg Ashburj 'aan de voet waarvan de zon ondergaat', waar de oorlog tussen de devata's en de daitya's plaatsvond', zegt hij:

'Wij zullen nu de geografische breedte en lengte van het verloren eiland en van de overgebleven berg Ashburj beschouwen. Het lag op de zevende trap van de wereld, d.i. in het zevende klimaat (dat is tussen 24 en 28 graden noorderbreedte) . . . Dit eiland, de dochter van de oceaan, ligt volgens veel geschriften in het westen; en men stelt het zo voor dat de zon ondergaat aan de voet van de berg (Ashburj, Atlas, Tenerife of Nila, de naam doet er niet toe) en de witte duivel van het 'Witte eiland' bestrijdt.'

Als we deze bewering uit sterrenkundig oogpunt beschouwen en als we weten dat Krishna de geïncarneerde zon (Vishnu), een zonnegod is, en dat men zegt dat hij Dev-Sefid, de witte reus heeft gedood - een *mogelijke* personificatie van de oude bewoners aan de voet van de Atlas - kan dan Krishna misschien slechts een voorstelling zijn van de verticale zonnestralen? Die inwoners (de Atlantiden) worden er, zoals we hebben gezien, door Diodorus van beschuldigd dagelijks *de zon te vervloeken* en steeds zijn invloed te bestrijden. Dit is natuurlijk een sterrenkundige interpretatie. Maar nu zullen we bewijzen dat Sankhasura en Sancha dvipa en hun hele geschiedenis ook geografisch en etnologisch het 'Atlantis' van Plato in een hindoegevaad is.

Hierboven werd opgemerkt dat, omdat het eiland in de verhalen van de Purana's *nog steeds bestaat*, die verhalen ouder moeten zijn dan de 11.000 jaar die zijn verstreken sinds Sancha dvipa, of het Poseidonis van Atlantis, verdween. Is het niet mogelijk dat de hindoes het eiland nog eerder hebben gekend? Laten we ons weer wenden tot sterrenkundige uiteenzettingen, die dit volkomen duidelijk maken, als men met de genoemde adept aanneemt, dat 'in de tijd dat de zomerkeerkring door de *Pleiaden* ging, toen *het hart van de Leeuw* op de evenaar stond, en toen *de Leeuw* bij zonsondergang loodrecht boven Ceylon stond, dat toen *de Stier* op het middaguur loodrecht boven het eiland *Atlantis* zou staan'.

Dit verklaart misschien waarom de Singalezen, de erfgenamen van de rakshasa's en reuzen van Lanka en de directe afstammelingen van *Singha*, of *de Leeuw*, in verband werden gebracht met Sancha dvipa of Poseidonis (het Atlantis van Plato). Alleen moet dit, zoals in de '*Sphinx*' van Mackey wordt aangetoond, *sterrenkundig gezien* ongeveer 23.000 jaar geleden zijn gebeurd; een tijd waarin de helling van de ecliptica meer dan 27 graden moet zijn geweest, en als gevolg daarvan moet de Stier over 'Atlantis' of 'Sancha dvipa' zijn gegaan. En dat dit zo was, wordt duidelijk aangetoond.

'De heilige stier Nandi werd van Bharata naar Sancha gebracht om de Rishabha (Stier) elke kalpa te ontmoeten. Maar toen degenen van het Witte Eiland (die oorspronkelijk van Sveta dvipa kwamen)³⁰, die zich hadden vermengd met de daitya's (reuzen) van het land van ongerechtigheid, zwart van zonde waren geworden, bleef Nandi voor altijd op het 'Witte Eiland' (of Sveta dvipa).' 'Die van de vierde wereld (ras) verloren ^{AUM} - zeggen de Toelichtingen.

Asburj (of Azburj), of het nu de piek van Tenerife is of niet, was een vulkaan, toen het 'westelijke Atala' (of hel) begon te verzinken, en degenen die werden gered, vertelden het verhaal ervan aan hun kinderen. Het Atlantis van Plato verging tussen het water er beneden en het vuur erboven; de grote berg braakte de hele tijd vlammen uit. 'Het 'vuurspuwende monster' overleefde als enige de puinhopen van het ongelukkige eiland.'

Worden de Grieken, die al worden beschuldigd een verzinzel van de hindoes (Atala) te hebben geleend en op basis daarvan er nog een (namelijk Atlantis) te hebben bedacht, er ook van beschuldigd hun geografische denkbelden en het getal zeven aan hen te hebben ontleend? (Zie in Afdeling II de verschillende hoofdstukken over het ZEVENVOUD in de natuur.)

'Het beroemde Atlantis bestaat niet meer, maar we kunnen er moeilijk aan twijfelen dat het eens bestond', zegt Proclus, 'want Marcellus, die een geschiedenis over Ethiopische zaken schreef, zegt dat er eens een eiland van die grootte bestond, en dit wordt bevestigd door diegenen die geschiedenissen schreven over de buitenzee. Want zij delen mee dat er in deze tijd in de Atlantische Zee zeven eilanden waren, gewijd aan Proserpina; en daarnaast nog drie van enorme grootte, gewijd aan Pluto . . . Jupiter . . . en Neptunus. En bovendien bewaarden de bewoners van het laatste eiland (Poseidonis) de herinnering aan de kolossale grootte van het Atlantische eiland, zoals door hun voorouders werd verteld, en aan het feit dat dit eiland eeuwenlang alle eilanden in de Atlantische zee had beheerst. Van dit eiland kon men op andere grote, verder weg gelegen eilanden komen, die niet ver van het vasteland liggen, waar de werkelijke zee vlakbij ligt.'

'Deze zeven dvipa's (minder juist eilanden genoemd) vormen volgens Marcellus het lichaam van het beroemde Atlantis', schrijft Wilford zelf . . . 'Dit toont duidelijk aan dat *Atlantis het oude continent is* . . . Atlantis werd

na een hevige storm (?) vernietigd, zoals de kenners van de Purana's weten, van wie sommigen beweren dat als gevolg van deze verschrikkelijke beroering van de natuur zes van de dvipa's verdwenen' . . . (xi, 27).

Wij hebben nu voldoende bewijzen gegeven om de grootste scepticus tevreden te stellen. Niettemin voegen wij er ook directe bewijzen aan toe die zijn gebaseerd op de exacte wetenschap. Men kan echter boekdelen vol schrijven die geen enkel doel dienen bij diegenen die willen zien noch horen, behalve door de ogen en oren van hun respectievelijke autoriteiten.

Vandaar de leer van de rooms-katholieke scholiasten, namelijk dat Hermon, de berg in het land Mizpeth - dat 'banvloek', 'vernietiging', betekent - dezelfde is als de berg Armon. Als bewijs hiervoor wordt vaak Josephus geciteerd, die beweerde dat daar in zijn tijd nog dagelijks enorme beenderen van reuzen werden ontdekt. Maar het was het land van Bileam, de profeet, die 'de Heer zeer liefhad'; en feiten en personen zijn in het brein van de genoemde scholiasten zo verward dat, wanneer de Zohar verklaart dat de 'vogels' die Bileam inspireerden 'slangen' betekenen, dus de wijzen en adepten in de school van wie hij de mysteriën van de profetie had geleerd, weer van de gelegenheid wordt gebruikgemaakt om aan te tonen dat de berg Hermon wordt bewoond door de 'geveugelde draken van het kwaad, van wie het hoofd Samaël (de joodse satan) is'.

'Naar die onreine geesten die waren geketend aan de berg Hermon in de woestijn, werd de zondebok van Israël, die de naam van een van hen (Azaz(y)el) aannam, gezonden' (*Spencer*).

Wij ontkennen dit. De Zohar geeft de volgende verklaring over de toepassing van magie, die in het Hebreeuws *nehhaschim*, of de 'werken van de slangen' wordt genoemd. Er staat (Deel III, kol. 302): 'Ze worden *nehhaschim* genoemd, omdat de tovenaars (praktische kabbalisten) werken, *omgeven door het licht van de oorspronkelijke slang*, die zij aan de hemel waarnemen als een lichtgevende gordel, die bestaat uit tienduizenden kleine sterren' . . . wat eenvoudig het *astrale licht* betekent, zo genoemd door de martinisten, door Eliphas Lévi en nu door alle hedendaagse occultisten. (Zie de hoofdstukken daarover.)

Noten:

1. Wilford maakt veel fouten. Hij vereenzelvigt bijvoorbeeld Sveta-dvipa (het witte eiland), het 'eiland in het noordelijke deel van *Toyambhudl*, met Engeland, en probeert het vervolgens met Atala (een lager gebied) en Atlantis te identificeren. Het eerstgenoemde is *exoterisch* de verblijfplaats van Vishnu, en *Atala* is een hel. Hij plaatst het ook in de Euxinus of de Icshu (Zwarte) Zee en schijnt het dan op een andere plaats te verbinden met Afrika en de Atlas.
2. Elke naam in de Purana's moet tenminste onder twee aspecten worden onderzocht; geografisch en metafysisch, in zijn allegorische toepassing; bijv. *Nila*, de (blauwe) berg die een van de begrenzings ten noorden van de Meru is, moet men geografisch ook in een bergketen in Orissa zoeken en eveneens in een berg die heel anders is dan de andere (in West-Afrika). Jambu-dvipa is het rijk van Vishnu - de wereld die in de Purana's wordt beperkt tot onze aardbol, het gebied dat *alleen* de Meru omvat, maar volgens een andere verdeling omvat het Bharata-varsha (India), het *beste* en mooiste deel ervan, zegt Parasara. Hetzelfde geldt voor Pushkara en alle andere.
3. Jambu, Plaksha, Salmali, Kusa, Krauncha, Saka en Pushkara.
4. Zoals bijvoorbeeld Saka en Pushkara, die nog niet bestaan, maar waarin sommige delen van Amerika, Afrika en Midden-Azië met het Gobi-gebied zullen worden opgenomen. Laten we in gedachten houden dat *upadvipa's* 'wortel'eilanden betekenen, of het droge land in het algemeen.
5. Zij werden demonen, *asura's*, reuzen en monsters genoemd, vanwege hun slechtheid; en daarom werd hun land vergeleken met Atala - een hel.
6. Beslist niet aan de rivier de Nijl, maar bij de *Nila*-bergen van de Atlasketen.
7. Wilford zegt over de verdeling van Atlantis en Bharata of India, waarbij hij de twee verhalen verwart en ook Priyavrata met Medhatithi: 'De verdeling werd gemaakt door Priyavrata . . . Hij had tien zonen, en het was zijn bedoeling de hele wereld te verdelen. Op dezelfde manier verdeelde Neptunus Atlantis onder zijn tien zonen . . . Een van hen had . . . het uiteinde van Atlantis' - dat 'waarschijnlijk het oude continent is . . . Dit Atlantis werd verzwolgen door een vloed . . . en het schijnt dat *wij onder Atlantis de voordiluviaanse aarde moeten verstaan*, waar volgens de mythologie van het westen (en ook van het oosten) tien vorsten waren geboren om erover te regeren, maar *slechts zeven* van hen zaten op de troon.' (Deel III, blz. 286.) . . . Sommigen zijn ook van mening dat er van de zeven dvipa's *zes* werden vernietigd door een vloed (Deel VIII, blz. 367). Wilford neemt aan dat hiermee 'Gades met inbegrip van Spanje' werd bedoeld, maar het was veeleer het eiland van Plato.
8. Amerika, de 'nieuwe wereld', is dus, hoewel niet *veel*, toch ouder dan Europa, de 'oude wereld'.

9. Als Div of de woonplaats van Dev-Sefid (van de taradaitya) op de *zevende trap* was, dan was dat omdat hij kwam uit Pushkara, het *Patala* (tegenvoeters) van India, dus uit Amerika. Dit continent raakte om zo te zeggen aan de muren van Atlantis, voordat dit laatste uiteindelijk verzonk. Het woord *Patala*, dat zowel de landen van de tegenvoeters als de hellegebieden betekent, gaf dus voor beide dezelfde ideeën en eigenschappen aan.
10. Noch Atlantis, noch ook Sancha dvipa werd ooit het 'Witte Eiland' genoemd. Als de overlevering zegt dat 'het Witte Eiland zwart werd door de zonden van het volk', bedoelt zij alleen de bewoners van het 'Witte Eiland', of Siddhapura, of Sveta dvipa, die afdaalden naar het Atlantis van het derde en het vierde Ras, om 'de laatstgenoemden te onderrichten; en die, nadat ze waren geïncarneerd, zwart van zonde werden' - een beeldspraak. Alle Avatars van Vishnu komen zoals men zegt oorspronkelijk van het Witte Eiland. Volgens de Tibetaanse overlevering is het Witte Eiland de enige streek die ontkomt aan het algemene lot van andere dvipa's en door vuur noch water kan worden vernietigd, want - het is het 'eeuwige land'.

De 'vloek' vanuit een filosofisch gezichtspunt

De voorafgaande uitspraken van de GEHEIME LEER, aangevuld met universele overleveringen, moeten nu hebben aangetoond dat de Brahmana's en Purana's, de Yatha's en andere Mazdeïsche geschriften, tot de Egyptische, Griekse, Romeinse en tenslotte de Joodse heilige geschriften toe, alle dezelfde oorsprong hebben. Geen ervan is een verhaal zonder betekenis en zonder grond, verzonnen om de argeloze niet-ingewijde te misleiden: alle zijn allegorieën die zijn bedoeld om, onder een min of meer fantastische sluier, de grote waarheden tot uitdrukking te brengen die zijn verzameld op hetzelfde gebied van de voorhistorische overlevering. Ruimtegebrek verbiedt ons in deze twee delen verder en met meer details in te gaan op de vier Rassen die aan het onze voorafgingen. Maar voordat we de lezer de geschiedenis aanbieden van de psychische en geestelijke evolutie van de rechtstreekse voordiluviaanse voorvaders van onze vijfde (Arische) mensheid, en voordat we de invloed ervan aantonen op alle andere vertakkingen die uit dezelfde stam zijn gegroeid, moeten we nog een paar feiten ophelderen. Er is aangetoond, met behulp van het getuigenis van de hele literaire wereld van de oudheid en van de intuïtieve speculaties van meer dan één filosoof en geleerde van latere eeuwen, dat de stellingen van onze esoterische leer in vrijwel ieder geval door zowel indirecte als directe bewijzen worden bevestigd. Dat noch de 'legendarische' reuzen, noch de verloren continenten, noch ook de evolutie van voorafgaande rassen geheel ongegronde verhalen zijn. In de *Aanhangsels* die dit deel afsluiten, zal blijken dat de wetenschap meer dan eens niet in staat is te antwoorden; zij zullen, hopen wij, tenslotte afzien van alle sceptische opmerkingen over het heilige getal in de natuur en onze getallen in het algemeen. (Zie de paragrafen over de *Zevenvoud*en.)

Ondertussen is één taak nog niet vervuld: het weerleggen van dat meest verderfelijke van alle theologische dogma's – de VLOEK waaronder de mensheid zoals men beweert, heeft geleden sinds de veronderstelde ongehoorzaamheid van Adam en Eva in de hof van Eden.

De scheppende vermogens in de mens waren een geschenk van de goddelijke wijsheid, niet het gevolg van zonde. Dit wordt duidelijk bewezen door het paradoxale gedrag van Jehova, die eerst Adam en Eva (of de mensheid) *vervloekt* voor de veronderstelde gepleegde misdaad en dan zijn 'uitverkoren volk' *zegt* door te zeggen: 'Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u en vervult de aarde' (*Gen. ix, 1*). De vloek werd niet door het vierde Ras over de mensheid gebracht, want het betrekkelijk zondeloze derde Ras, de nog reusachtiger voordiluvianen, was op dezelfde manier ten onder gegaan; de zondvloed was dus geen straf, maar eenvoudig het gevolg van een periodieke en geologische wet. Evenmin werd de vloek van KARMA over hen afgeroepen omdat zij *natuurlijke* vereniging zochten, zoals de hele verstandeloze dierenwereld dat op de daarvoor passende tijden doet; maar omdat zij het scheppende vermogen hadden misbruikt, omdat zij de goddelijke gave hadden ontheiligd en de levensessentie hadden verspild voor geen ander doel dan dierlijke persoonlijke bevrediging. Als het derde hoofdstuk van Genesis goed wordt begrepen, zal blijken dat het betrekking heeft op de Adam en Eva van het einde van het derde en het begin van het vierde Ras. In het begin was het baren voor de vrouw even gemakkelijk als voor de hele dierenwereld. De Natuur heeft nooit bedoeld dat de vrouw haar kinderen 'met smart' ter wereld zou brengen. Sinds die periode echter, tijdens de evolutie van het vierde Ras, kwam er vijandschap tussen zijn zaad en het zaad van de 'slang', het zaad of product van *karma* en goddelijke wijsheid. Want het zaad van de vrouw, of de begeerte, *vermorzelde de kop* van het zaad van *de vrucht van wijsheid en kennis*, door het heilige mysterie van de voortplanting om te zetten in dierlijke bevrediging; vandaar dat de wet van karma 'de *hiel*/vermorzelde' van het Atlantische Ras, door geleidelijk de hele natuur van het vierde Ras van de mensheid fysiologisch, moreel, stoffelijk en mentaal te veranderen, totdat de mens, die eerst de gezonde koning van de dierlijke schepping van het derde Ras was, in ons vijfde Ras een hulpeloos klierachtig wezen werd, en nu op aarde de rijkste erfgenaam van ziekten van het gestel en van erfelijke ziekten is geworden, het meest bewust en verstandelijk beestachtige van alle dieren!

Dit is de werkelijke VLOEK vanuit fysiologisch gezichtspunt, bijna de enige die in de kabbalistische esoterie wordt genoemd. Vanuit dit aspect gezien, is de vloek niet te ontkennen, want deze is duidelijk. De verstandelijke evolutie, die in haar voortgang hand in hand gaat met de stoffelijke, is inderdaad een vloek geweest in plaats van een zegen – een gave die tot ontwikkeling is gebracht door de 'Heren van Wijsheid', die op het menselijke *manas* de frisse dauw van hun eigen geest en essentie hebben uitgestort. De goddelijke titan heeft dus tevergeefs geleden; en men voelt de neiging zijn weldaad aan de mensheid te betreuren, en te zuchten van verlangen naar die tijd die door Aeschylus zo tekenend wordt geschilderd in zijn 'Geketende Prometheus', toen aan het einde van de eerste eeuw van de titanen (de eeuw die volgde op die van de etherische mens, van de vrome Kandu en Pramlocha), de wordende stoffelijke mensheid nog zonder denkvermogen en (fysiologisch) zonder zintuigen was en als volgt wordt omschreven:

'Zij keken zonder te zien;
Terwijl zij luisterden, hoorden zij niet; maar als vormen in dromen,
Werden alle dingen lange tijd dooreengemengd.'

Onze *heilanden*, de *agnishvatta's* en andere goddelijke 'zonen van de vlam van wijsheid' (door de Grieken verpersoonlijkt in Prometheus³) zullen misschien door de onrechtvaardigheid van het menselijke hart, zonder erkenning en dank blijven. Omdat wij niets over de waarheid weten, worden ze misschien indirect vervloekt om de gift van Pandora: maar om zich bij monde van de priesters voor de ^{BOZEN} te horen uitmaken, is een te zwaar karma voor 'hem' 'die als enige' - toen Zeus 'vurig verlangde' het hele mensenras te verdelgen - 'dat sterfelijke ras' durfde te redden van de ondergang, of zoals Aeschylus de lijdende titan laat zeggen:

'Omdat ik heb verhinderd dat zij vervloekt in Hades' duister afdaalden
Ben ik gekromd door verschrikkelijke martelingen,
Terwijl ik smartelijk lijd, meelijwekkend ben om te zien,
Ik, die medelijden had met stervelingen! . . .'

Het koor merkt dan heel treffend op:

'Een grote gunst was het die gij de stervelingen bracht . . .'

Prometheus antwoordt:

'Ja, en bovendien gaf ik hun het vuur,
KOOR: En hebben deze kortlevende schepselen nu het vlammend vuur?
PROM: Ja, en het zal hun heel veel kunsten leren . . .'

Maar met de kunsten is het ontvangen vuur in de grootste vloek veranderd: het dierlijke element en het *bewustzijn* van het bezit ervan heeft een periodiek instinct veranderd in chronische dierlijkheid en zinnelijkheid⁴. Dit hangt als een zware lijkwade over de mensheid. Zo ontstaat de verantwoordelijkheid van de vrije wil; de titanische hartstochten die de mensheid in haar donkerste aspect weergeven; 'de rusteloze onverzadigbaarheid van de lagere hartstochten en begeerten, wanneer zij met arrogante onbeschaamdheid de beperkingen van de wet uitdagen'⁵.

Doordat Prometheus, volgens 'Protagoras' van Plato, de mens die 'wijsheid' had verleend 'die het stoffelijke welzijn dient', maar het lagere aspect van *manas* van het dier (*kama*) onveranderd was gebleven, werd er in plaats van 'een onbevleete geest, de eerste gave van de hemel' (Aeschylus), de eeuwige gier van de steeds onbevredigde begeerte geschapen, van berouw en wanhoop, gekoppeld aan 'de droomachtige zwakte die het blinde ras van stervelingen ketent' (blz. 556), tot de dag waarop Prometheus door zijn door de hemel aangewezen verlosser, Herakles, wordt bevrijd.

Nu hebben christenen - vooral rooms-katholieken - geprobeerd een profetisch verband te leggen tussen dit drama en de komst van Christus. Men kon geen grotere fout maken. De ware theosoof, de zoekter naar goddelijke wijsheid en de vereerder van ^{ABSOLUTE} perfectie - de onbekende godheid die noch Zeus, noch Jehova is - zal tegen zo'n denkbeeld bezwaar maken. Onder verwijzing naar de oudheid zal hij aantonen dat er nooit een *erfzonde* heeft bestaan, maar alleen een misbruik van belichaamde intelligentie - doordat het psychische werd geleid door het dierlijke en beide het licht van het geestelijke uitdoofden. Hij zal zeggen: 'U allen, die tussen de regels door kunt lezen, bestudeer de oude wijsheid in de oude drama's - de Indiase en de Griekse; lees zorgvuldig het zojuist genoemde drama, dat 2400 jaar geleden in de theaters van Athene werd opgevoerd, nl. 'De geketende Prometheus'. De mythe behoort niet aan Hesiodus en ook niet aan Aeschylus; maar, zoals Bunsen zegt, zij 'is ouder dan de Hellenen zelf', want zij behoort in werkelijkheid tot de dageraad van het menselijke bewustzijn. De *gekruisigde* titan is het verpersoonlijkte symbool van de collectieve logos, de 'menigte', en van de 'Heren van Wijsheid' of de ^{HEMELSE MENS}, die in de mensheid incarneerde. Bovendien was, zoals zijn naam *Pro-metheus* - 'hij die vóór zich ziet' of in de toekomst ziet - aantoont⁶, het psychologische inzicht niet de minste van de kunsten die hij uitvond en aan de mensheid onderwees. Want zoals hij tegen de dochters van Oceanus klaagt:

'Van het profeteren stelde ik de regels vast,
En van de dromen onderscheidde ik het eerst
Het ware beeld . . . en stervelingen leidde ik

Tot een geheimzinnige kunst . . .

Alle kunsten kwamen van Prometheus tot de stervelingen . . .'

Laten we het hoofdonderwerp enkele bladzijden rusten, en stilstaan bij wat de verborgen betekenis kan zijn van deze allegorie, de oudste en ook de meest suggestieve van de traditionele allegorieën. Omdat zij rechtstreeks slaat op de eerste rassen, zal dit geen echte uitweiding zijn.

Het onderwerp van het drama van Aeschylus (de trilogie is verloren gegaan) is aan alle ontwikkelde lezers bekend. De halfgod berooft de goden (de Elohim) van hun geheim – het mysterie van het *scheppende vuur*. Voor deze heiligschennende poging wordt hij door ^{KRONOS} neergeveld en overgeleverd aan Zeus, de ^{VADER} en schepper van een mensheid, die deze verstandelijk blind en dierlijk wilde houden; een *persoonlijke* godheid, die de ^{MENS} niet wil zien 'als een van ons'. Daarom wordt Prometheus, 'de vuur- en lichtbrenger', aan de berg Kaukasus geketend en veroordeeld om te worden gemarteld. Maar de drievoudige schikgodinnen (karma) – die bevelen geven waarbij, zoals de titan zegt

'Zelfs hij (Zeus) niet kan ontkomen aan het voorbeschikte lot . . .'

- schrijven voor, dat dit lijden slechts zal duren tot de dag waarop een zoon van Zeus

'Ja, een zoon die sterker is dan zijn vader' (787)

.....

'Een van uw (Io's) eigen nakomelingen moet het zijn . . .'(791)

- wordt geboren. Deze 'zoon' zal Prometheus (de lijdende mensheid) verlossen van zijn eigen noodlottige geschenk. Zijn naam is: 'Hij die moet komen . . .'

Op het gezag van deze paar regels – die zoals iedere andere allegorische zin, kunnen worden verdraaid tot bijna elke betekenis; namelijk op de door Prometheus uitgesproken woorden, gericht tot Io, de dochter van Inachos, die door Zeus wordt vervolgd – wordt door sommige katholieke schrijvers een hele voorspelling gebouwd. De gekruisigde titan zegt:

'En het niet te geloven wonder, de sprekende eiken
Door wie heel duidelijk, zonder raadselachtige taal
U werd begroet *als de roemrijke echtgenote van Zeus*
..... (v. 853)

.... u strelend,
Alleen aangeraakt door een rustgevende hand;
Dan zult u de *donkere Epaphos* dragen, van wie de naam
Zijn heilige geslacht weergeeft . . . ' (870)

Dit werd door verschillende fanatici – o.a. Des Mousseaux en De Mirville – voorgesteld als een duidelijke profetie. Io 'is de moeder van God', vertelt men ons, en 'de donkere Epaphos' is Christus. Maar de laatste heeft zijn vader niet onttroond, behalve in overdrachtelijke zin, als men Jehova moet opvatten als die 'vader'; evenmin heeft de christelijke Heiland *zijn* vader in Hades geslingerd. Prometheus zegt in vers 930, dat Zeus nog zal worden vernederd; wat hemzelf betreft:

'... zo'n huwelijk bereidt hij voor
Dat hem van zijn troon van macht zal neerwerpen
Tot niets; zo zal de vloek van zijn vader Kronos
In vervulling gaan . . .'
.... Laat hem dan zitten en
Vertrouwen op zijn verheven donderslagen,
En met beide handen de vurige bliksemstraal zwaaien;
Want *deze zullen niet baten, maar hij zal vallen,*
Een eerloze val, die niet is te verdragen . . . ' (v. 980).

De 'donkere Epaphos' was de Dionysos-Sabazius, de zoon van Zeus en Demeter in de sabazische mysteriën, waarbij de 'vader van de goden' de *gedaante van een slang* aannam en bij Demeter, Dionysos of de zonne-Bacchus

verwekte. Io is de maan en tevens de *EVA van een nieuw ras*, en dat is Demeter ook – in dit geval. De mythe van Prometheus is inderdaad een profetie; maar deze heeft geen betrekking op een van de cyclische verlossers die periodiek in verschillende landen en bij verschillende volkeren zijn verschenen in hun overgangstoestanden van de evolutie. Zij wijst op het laatste van de mysteriën van de cyclische transformaties, in de loop waarvan de mensheid, nadat zij is overgegaan van de etherische tot de vaste stoffelijke toestand, van geestelijke tot fysiologische voortplanting, nu verder wordt gevoerd op de tegenoverliggende boog van de cyclus, naar die tweede fase van haar oorspronkelijke toestand, toen de *vrouw de man niet kende* en het menselijke nageslacht *werd geschapen, niet verwekt*.

Die toestand zal tot de mensheid en tot de wereld in het algemeen terugkeren, wanneer de laatstgenoemde de waarheden, die ten grondslag liggen aan dit grote probleem van de geslachten, zal ontdekken en naar waarde schatten. Het zal zijn als 'het licht dat nooit op zee of land heeft geschinen', en het moet door de Theosophical Society tot de mensen komen. Dat licht zal naar en tot de *ware geestelijke intuïtie* leiden. Dan (zoals het eens in een brief aan een theosoof werd uitgedrukt) 'zal de wereld een ras van Boeddha's en Christussen hebben, want de wereld zal hebben ontdekt dat individuen *het in hun eigen macht hebben om kinderen zoals Boeddha voort te brengen – of demonen*'. 'Wanneer die kennis komt, zullen alle dogmatische religies en daarmee de demonen uitsterven.'

Als we nadenken over de achtereenvolgende stadia van ontwikkeling van de allegorie en het karakter van de helden, kan het mysterie worden ontraadseld. *KRONOS* is natuurlijk de 'tijd' in zijn cyclische verloop. Hij verslindt zijn kinderen – de *persoonlijke* goden van exoterische dogma's daarbij inbegrepen. Hij heeft in plaats van Zeus, zijn *stenen* afgodsbeeld verslonden; maar het symbool is gegroeid en heeft zich in de menselijke verbeelding ontwikkeld naarmate de mensheid de dalende cyclus volgde, uitsluitend naar stoffelijke en verstandelijke – niet geestelijke – perfectie. Wanneer deze even ver is gevorderd in haar geestelijke evolutie, zal Kronos niet langer worden misleid. In plaats van het *stenen beeld*, zal hij de antropomorfistische fictie zelf hebben verslonden. En wel omdat *de slang van wijsheid*, die in de sabazische mysteriën wordt voorgesteld door de vermenselijkte logos, de eenheid van geestelijke en stoffelijke vermogens, in de tijd (Kronos) een nakomeling zal hebben verwekt – Dionysos-Bacchus of de 'donkere Epaphos', de 'machtige' – het ras dat hem ten val zal brengen. Waar zal hij worden geboren? Prometheus volgt hem tot zijn oorsprong en geboorteplaats in zijn profetie aan Io. Io is de maangodin van de voortplanting – want zij is Isis en zij is Eva, de grote moeder⁹. Hij schetst het pad van de omzwervingen (van het ras) zo duidelijk als woorden kunnen uitdrukken. Zij moet Europa verlaten en naar het vasteland van Azië gaan, waar zij de hoogste berg van de Kaukasus (737) bereikt, terwijl de titan haar zegt:

'Wanneer u de stroom heeft overgestoken, de grens tussen
Twee continenten, die op het brandende oosten zijn gericht' (810)

dat zij dan naar het oosten moet reizen, na de 'Kimmerische Bosporus' te zijn gepasseerd en moet trekken over wat blijkbaar de Wolga en nu Astrachan is aan de Kaspische Zee. Hierna zal zij het hoofd moeten bieden aan 'hevige stormen uit het noorden' en vandaar oversteken naar het land van de 'Arimaspische menigte' (ten oosten van het Scythië van Herodotus) naar

'Pluto's van goud overvloeiende stroom . . .' (825)

Professor Newman veronderstelt terecht dat hiermee de Oeral wordt bedoeld, omdat de Arimaspen van Herodotus 'de erkende bewoners van dit gouden gebied zijn'.

En hier komt, tussen de verzen 825 en 835, een raadsel voor alle Europese vertalers. De titan zegt:

'Nadert niet tot deze (Arimaspen en Griffioenen); een ver grensgebied
Zult u vervolgens bereiken, waar een donker ras woont
Bij de bronnen van de zon, waar de Aethiop-'rivier' is;
Ga langs de oevers ervan tot u bereikt
De machtige watervallen, waar van de hoogten van Byblos
De Nijl zuivere stromen van heilig water zendt . . .'

Daar kreeg Io de opdracht voor zichzelf en haar zoons een kolonie te stichten. Nu moeten we nagaan hoe deze passage wordt geïnterpreteerd. Aan Io wordt gezegd dat zij naar het oosten moet reizen tot zij bij de rivier de Ethiops komt, die zij moet volgen tot deze in de Nijl valt – vandaar de verbijstering. De schrijver van de versie van de 'Geketende Prometheus' deelt ons mee dat 'volgens de geografische theorieën van de oudste Grieken':

'de rivier de Indus aan deze voorwaarden voldeed. Arrianus (vi, i) zegt dat Alexander de Grote, toen hij voorbereidingen trof om de Indus af te varen, dacht (omdat hij daarin krokodillen had gezien, en in geen andere rivier dan de Nijl . . .), dat hij de bronnen van de Nijl had ontdekt; alsof de Nijl ergens in India was ontsprongen, door veel woestijnland was gestroomd en zo de naam Indus had verloren, vervolgens . . . door bewoond gebied stroomde, en nu door de daar wonende Ethiopiërs en later door de Egyptenaren de Nijl wordt genoemd. In de 4de Georgica herhaalt Vergilius deze absolute dwaling' (blz. 197, Deel II).

Zowel Alexander als Vergilius hebben zich dan misschien sterk vergist in hun geografische denkbeelden; maar de profetie van Prometheus heeft die fout beslist niet gemaakt, in elk geval niet in haar esoterische geest. Wanneer een bepaald ras symbolisch wordt voorgesteld en gebeurtenissen uit zijn geschiedenis allegorisch worden weergegeven, moet men geen topografische nauwkeurigheid verwachten in de reisbeschrijving die voor de personificatie ervan wordt gegeven. Toch is de rivier de 'Ethiops' ongetwijfeld de Indus en ook de *Nil* of *Nilä*. Het is de rivier die ontspringt op de berg *Kailas* (hemel), de verblijfplaats van de goden - 22.000 voet boven het zeeniveau. Het was de rivier de Ethiops - en deze werd lang voor de tijd van Alexander door de Grieken zo genoemd, omdat haar oevers van Attock tot Sind waren bevolkt door stammen die meestal de oostelijke Ethiopiërs worden genoemd. India en Egypte waren twee verwante naties en de oostelijke Ethiopiërs - de machtige bouwers - kwamen uit India, zoals naar wij hopen in 'ISIS ONTSLUIERD' redelijk goed is bewezen. (Deel I, blz. 569-70, Engelse uitgave.)

Waarom konden Alexander en zelfs de geleerde Vergilius dan niet het woord Nijl of *Neilos* hebben gebruikt, toen zij spraken over de Indus, want dat is een van de namen ervan? Nog steeds wordt die rivier in de gebieden rond Kala-Bagh, *nil* (blauw) en *Nilah*, 'de blauwe rivier' genoemd. Het water heeft hier zo'n donkerblauwe kleur dat de naam die er sinds onheuglijke tijden aan wordt gegeven, ertoe leidde dat een kleine stad aan zijn oevers met die naam werd aangeduid. Deze bestaat nu nog. Kennelijk heeft Arrianus - die lang na de tijd van Alexander schreef en onbekend was met de oude naam van de Indus - onbewust de Griekse veroveraar belasterd. En onze hedendaagse geschiedkundigen zijn in hun oordeel niet veel wijzer. Want zij doen vaak, alleen op grond van uiterlijkheden, de meest verstrekkende beweringen, evenals hun collega's uit de oudheid steeds deden, toen er nog geen encyclopedieën beschikbaar waren.

Het ras van Io, 'de maagd met de koehorens', is dus eenvoudig het eerste pioniersras van de Ethiopiërs, door haar van de Indus naar de Nijl (die zijn naam ontving ter herinnering aan de moederrivier van de kolonisten uit India[®]) gebracht. Want zegt Prometheus niet tegen Io[®] dat de heilige Neilos (de god, niet de rivier):

. . . 'u naar het *driehoekige* land zal leiden' - namelijk naar de *Delta*, waar haar zonen zijn voorbestemd om . . . 'die ver weg gelegen kolonie' te stichten . . .' (v. 830 e.v.).

Daar zal een nieuw ras (de Egyptenaren) ontstaan, en een 'vrouwelijk ras' (873) dat, 'het vijfde in de afstamming' van de donkere Epaphos,

'Vijftig in getal naar Argos zal terugkeren.'

Dan zal een van de vijftig maagden door liefde ten val worden gebracht en zal

' . . . Een koningsras in Argos baren

.....

Maar uit dit zaad zullen onverschrokken helden voortkomen,

Beroemde boogschutters, die mij van dit kwaad zullen bevrijden.'

Wanneer deze helden zullen opstaan, openbaart de titan niet; want, zoals hij opmerkt:

'Dit uitvoerig toe te lichten vergt een lang verhaal.'

Maar 'Argos' is *Arghya Varsha*, het land van de plengoffers van de oude hiërofantten, vanwaar de verlosser van de mensheid zal komen, een naam die eeuwen later die van het buurland India - het Arya-varta van de oudheid - werd.

Dat dit onderwerp deel uitmaakte van de sabazische mysteriën, wordt meegedeeld door verschillende oude schrijvers: door Cicero (in *Tuscul. Quaest.* I, ii, no. 20) en door Clemens Alexandrinus (*Strom.* I, ii, *oper. tom.* blz. 467 - uitg. Potter). Laatstgenoemde schrijvers zijn de enigen, die het feit dat Aeschylus door de Atheners van heiligschennis werd beschuldigd en tot steniging werd veroordeeld, toeschrijven aan de ware oorzaak ervan. Zij zeggen dat Aeschylus, die zelf niet was ingewijd, de mysteriën had ontheiligd door ze in zijn trilogieën in het

openbaar op het toneel te brengen¹². Maar hij zou dezelfde veroordeling hebben opgelopen als hij ingewijd was geweest – wat toch wel het geval moet zijn geweest, omdat hij anders evenals Socrates een *daimon* moet hebben gehad die hem het geheime en heilige allegorische drama van de inwijding had onthuld. In elk geval is het niet de 'vader van het Griekse treurspel' die de profetie van Prometheus heeft bedacht; want hij herhaalde slechts in dramatische vorm wat door de priesters tijdens de MYSTERIA van de sabazia werd geopenbaard¹³. De laatstgenoemde behoren echter tot de oudste heilige feesten, waarvan de oorsprong nog steeds aan de geschiedenis onbekend is. Mythologen brengen deze via Mithras (de zon, die op sommige oude monumenten Sabazius wordt genoemd) met Jupiter en Bacchus in verband. Maar ze waren nooit het eigendom van de Grieken, maar dateren uit het verre verleden.

De vertalers van het drama vragen zich af hoe Aeschylus zich schuldig kon maken aan zo'n 'tegenstrijdigheid tussen het karakter van Zeus, zoals dat in de 'Geketende Prometheus' wordt weergegeven, en zoals het in de overige drama's wordt afgeschilderd'. (Mevr. A. Swanwick.) Dit komt doordat Aeschylus evenals Shakespeare de intellectuele 'sfinx' van de eeuwen was en altijd zal blijven. Tussen Zeus, de abstracte godheid van het Griekse denken, en de Olympische Zeus gaapte een afgrond. Deze laatste stelde tijdens de mysteriën geen hoger beginsel voor dan het lagere aspect van de menselijke intelligentie – *manas* verbonden met *kama*; terwijl Prometheus – het goddelijke aspect ervan, opging in en streefde naar buddhi – de goddelijke ziel. Zeus was de menselijke ziel en meer niet, telkens wanneer hij blijkt toe te geven aan zijn lagere hartstochten – de *jaloerse* god, wraakzuchtig en wreed in zijn egoïsme of IK-BEN-HEID. Daarom wordt Zeus voorgesteld als een slang – de verstandelijke verleider van de mens – die niettemin in de loop van de cyclische evolutie de 'mens-Heiland', de zonne-Bacchus of 'Dionysos', *meer dan een mens*, verwekt.

Dionysos is één met Osiris, met Krishna en met Boeddha (de hemelse wijze) en met de komende (tiende) Avatar, de verheerlijkte geestelijke *Christos*, die de lijdende *Chrístos* (de mensheid of Prometheus in zijn beproeving) zal verlossen. Dit, zeggen de brahmaanse en boeddhistische legenden, nagevolgd door de zoroastrische en nu door de christelijke leringen (de laatstgenoemde alleen hier en daar), zal plaatsvinden aan het einde van het *kali-yuga*. Pas na het verschijnen van de Kalki-Avatar, of Sosiosh, zal de mens zonder zonde uit de vrouw worden geboren. Dan zullen Brahma, de Hindoegodheid; Ahura-Mazda (Ormazd), de Zoroastriër; Zeus, de Grieks-Olympische Don Juan; Jehova, de jaloerse, berouwvolle, wrede stamgod van de Israëlieten, en al dergelijke goden in het universele pantheon van de menselijke verbeelding, verdwijnen en in lucht opgaan. En tegelijk met hen zullen hun schaduwen verdwijnen, *de duistere aspecten* van al die godheden, in de exoterische legenden altijd voorgesteld als hun 'tweelingbroeders' en scheppingen, en in de esoterische filosofie als *hun eigen weerspiegeling* op aarde. De Ahrimans en Typhons, de Samaëls en satans moeten allen op die dag worden onttroond, wanneer elke duistere kwade hartstocht zal zijn overwonnen.

Er is in de natuur één eeuwige wet, die er altijd naar streeft tegenstellingen te vereffen en een uiteindelijke harmonie teweeg te brengen. Dankzij deze wet, waardoor de geestelijke ontwikkeling de stoffelijke en zuiver intellectuele verdringt, zal de mensheid worden bevrijd van haar valse goden en zal zij tenslotte DOOR ZICHZELF ZIJN VERLOST.

In haar uiteindelijke openbaring staat de oude mythe van Prometheus – van wie de *proto-* en *antitypen* in elke oude theogonie worden gevonden – in elk van deze aan de oorsprong van het stoffelijke kwaad, want zij staat aan de drempel van het stoffelijke menselijke leven. KRONOS is de 'tijd', en het is zijn eerste wet dat de volgorde van de successieve en harmonische fasen van het evolutieproces tijdens de cyclische ontwikkeling strikt in acht zal worden genomen – op straffe van abnormale groei met al zijn gevolgen. Het was niet de bedoeling van de natuurlijke ontwikkeling dat de mens – ook al is hij een hoger dier – onmiddellijk in intellectueel, geestelijk en psychisch opzicht de halfgod zou worden die hij op aarde is, terwijl zijn stoffelijke lichaam zwakker, hulpelozer en vergankelijker blijft dan dat van bijna alle grote zoogdieren. De tegenstelling is te grotesk en te scherp; het tabernakel is zijn inwonende god veel te onwaardig. Het geschenk van Prometheus werd zo een VLOEK – hoewel de MENIGTE die in hem was gepersonifieerd, dit *vooruit wist en zag*, zoals zijn naam ook aantoon¹⁴. Hierin schuilt tegelijkertijd de zonde en de verlossing ervan. Want de menigte die in een deel van de mensheid incarneerde gaf, hoewel zij ertoe werd geleid door karma of *nemesis*, de voorkeur aan de vrije wil boven passieve slavernij, verstandelijke zelfbewuste pijn en zelfs marteling – 'terwijl eeuwen verstrijken' – boven zinloze, stompzinnige, instinctieve zaligheid. Hoewel zij wist dat zo'n incarnatie prematuur was en niet de bedoeling van de natuur, offerde de hemelse menigte, 'Prometheus', zich op om daarmee tenminste voor een deel van de mensheid nuttig te zijn¹⁵. Maar terwijl zij de mens van verstandelijke duisternis bevrijdden, lieten zij hem de martelingen ondergaan van het zelfbewustzijn van zijn verantwoordelijkheid – het gevolg van zijn vrije wil – en bovendien elk kwaad dat het erfdeel is van de sterfelijke mens en van het vlees. Deze marteling aanvaardde Prometheus voor zichzelf, omdat de menigte daarna één werd met het tabernakel dat voor hen was voorbereid en dat in die formatieperiode nog niet was voltooid.

Omdat de geestelijke evolutie niet in staat was de stoffelijke bij te houden, toen de homogeniteit ervan

eenmaal door de vermenging was verbroken, werd het geschenk de belangrijkste oorzaak, zo niet de enige oorsprong, van het *kwaad*⁶. De allegorie, die laat zien dat ^{KRONOS} Zeus vervloekt omdat hij hem heeft onttroond (in de oorspronkelijke 'gouden' eeuw van Saturnus, toen alle mensen halfgoden waren) en omdat hij een stoffelijk mensenras heeft geschapen dat in vergelijking daarmee zwak en hulpeloos was; waarna de schuldige aan zijn (Zeus') wraak wordt overgeleverd, omdat hij de goden van hun voorrecht van het scheppen had beroofd en daardoor de mens had verheven tot hun intellectuele en geestelijke niveau, is heel filosofisch. In het geval van Prometheus stelt Zeus de menigte van de oorspronkelijke voorouders, van de ^{PITAR}, de 'vaderen' voor, die een mens schiepen die zonder rede en zonder denkvermogen was; terwijl de goddelijke titan de geestelijke scheppers voorstelt, de *deva's* die tot voortplanting 'vervielen'. De eerstgenoemden staan geestelijk lager, maar zijn lichamelijker sterker dan het geslacht van Prometheus: daarom worden de laatstgenoemden als overwonnen voorgesteld. 'De lagere menigte, van wie de titan het werk vernietigde en zo de plannen van Zeus verijdelde', was op deze aarde in haar eigen sfeer en gebied van werkzaamheid; terwijl de hogere menigte uit de hemel was verbannen en verstrikt was geraakt in de netten van de stof. Zij (de lagere 'menigte') waren meesters van alle kosmische en lagere titanische krachten; de hogere titan bezat slechts het verstandelijke en geestelijke vuur. Dit drama van de worsteling van Prometheus met de Olympische tiran en despoot, de zinnelijke Zeus, wordt dagelijks in onze eigen mensheid opgevoerd: de lagere hartstochten ketenen de hogere aspiraties aan de rots van de stof, om in veel gevallen de gier van smart, pijn en berouw voort te brengen. Telkens ziet men weer

'Een god . . . in ketenen, beladen met smarten;
De vijand van Zeus, door iedereen gehaat . . .'

Een god, die zelfs is beroofd van die hoogste vertroosting van Prometheus, die in zelfopoffering leed

'Omdat hij de mensen een te warm hart toedroeg . . .'

want de goddelijke titan wordt bewogen door altruïsme, maar de sterfelijke mens telkens weer door zelfzucht en egoïsme.

De moderne Prometheus is nu *Epi-metheus* geworden, 'hij die alleen na de gebeurtenis ziet'; omdat de universele mensenliefde van de eerstgenoemde al lang in zelfzucht en zelfaanbidding is ontaard. De mens zal weer de *vrije* titan van vroeger worden, maar niet vóór de cyclische evolutie de verbroken harmonie tussen de twee naturen - de aardse en de goddelijke - heeft hersteld; waarna hij ontoegankelijk wordt voor de lagere titanische krachten, onkwetsbaar in zijn persoonlijkheid en onsterfelijk in zijn individualiteit, wat niet kan plaatsvinden vóór ieder dierlijk element uit zijn natuur is verwijderd. Wanneer de mens begrijpt dat '*Deus non fecit mortem*' (Sap. I, 13), maar dat de mens die zelf heeft geschapen, zal hij weer de Prometheus worden van voor zijn val.

Voor de volledige symboliek van Prometheus en de oorsprong van deze mythe in Griekenland wordt de lezer verwezen naar Afdeling II van dit Deel, het hoofdstuk 'Een tweede sleutel tot Prometheus', enz. In de genoemde afdeling - een soort aanvulling van dit gedeelte - wordt alle verdere informatie gegeven over die leringen die het meest zullen worden bestreden en betwijfeld. Dit boek is zo heterodox, als men het toetst aan de erkende maatstaven van de theologie en de hedendaagse wetenschap, dat geen enkel bewijs waaruit zou kunnen blijken dat deze maatstaven vaak een onrechtmatig gezag opeisen, mag worden genegeerd.

Noten:

1. Hoe wijs en groots, hoe ver vooruitziend en moreel weldadig zijn de wetten van Manu over het huwelijksleven, als men deze vergelijkt met de losbandigheid die de mens in beschaafde landen stilzwijgend wordt toegestaan. Dat die wetten de laatste tweeduizend jaar zijn verwaarloosd, weerhoudt ons er niet van de daarin aanwezige voorzorg te bewonderen. De brahmaan was een *grihasta*, een huisvader, tot een bepaalde periode van zijn leven waarna hij, nadat hij een zoon had verwekt, brak met het huwelijksleven en een kuise yogi werd. Zelfs zijn huwelijksleven werd door zijn brahmaanse astroloog overeenkomstig zijn aard geregeld. Daarom vindt men bijvoorbeeld in landen als de Punjab, waar de noodlottige invloed van mohammedaanse en later van Europese losbandigheid de orthodoxe Arische kasten nauwelijks heeft aangeraakt, nog de flinkste mensen - wat gestalte en lichaamskracht betreft - van de hele aardbol, terwijl in Dekan en vooral in Bengalen de krachtige mensen van de

- oudheid zijn vervangen door mensen van wie het geslacht met elke eeuw (en bijna met elk jaar) kleiner en zwakker wordt.
2. Ziekten en overbevolking zijn feiten die nooit kunnen worden ontkend.
 3. In de boeken van Anna Swanwick, 'The Dramas of Aeschylus', wordt over de 'Geketende Prometheus' (Deel II, blz. 146, 147) gezegd dat Prometheus daarin inderdaad verschijnt 'als de kampioen en weldoener van de mensheid, waarvan de toestand . . . wordt afgeschilderd als buitengewoon zwak en ellendig . . . Zeus, zo wordt gezegd, overwoog deze nietige eendagsvliegen te vernietigen en in hun plaats op aarde een nieuw ras te planten.' We zien in de Stanza's (V e.v.) dat de Heren van het Zijn hetzelfde doen en het eerste voortbrengsel van de natuur en de zee uitroeien . . . Prometheus *zegt* van zichzelf dat hij dit plan heeft verijdeld en als gevolg daarvan ter wille van de stervelingen is onderworpen aan de verschrikkelijkste pijn, toegebracht door de meedogenloze wreedheid van Zeus. Wij zien dus dat de titan, het symbool van de eindige rede en de vrije wil (van de verstandelijke mensheid, of het hogere aspect van *manas*), wordt afgeschilderd *als de verheven filantroop*, terwijl Zeus, de hoogste godheid van Hellas, wordt voorgesteld als de wrede en onvermurwbare despoot, een karakter dat vooral voor het Atheense gevoel weerzinwekkend was.' De redenen hiervoor wordt verderop verklaard. De 'hoogste godheid' heeft in elk oud pantheon – dat van de joden inbegrepen – een *tweevoudig* karakter, dat is samengesteld uit licht en schaduw.
 4. De dierenwereld, die door een eenvoudig instinct wordt geleid, heeft haar *voortplantingstijden*, en tijdens de rest van het jaar worden de geslachten geneutraliseerd. Daarom kent het vrije dier maar eenmaal in zijn leven ziekte – voordat het sterft.
 5. Inleiding tot de 'Geketende Prometheus', blz. 152 (Eng. uitgave).
 6. Van $\pi\rho\omicron$ $\mu\eta\tau\iota\varsigma$, 'voorzorg'. 'Professor Kuhn', zo wordt ons in de bovengenoemde delen van 'The Dramas of Aeschylus' gezegd, 'is van mening dat de naam van de titan is afgeleid van het Sanskrietwoord *pramantha*, het werktuig dat wordt gebruikt om vuur te maken. De wortel *mand* of *manth* betekent draaiende beweging; het woord *manthami* (gebruikt om het aansteken van vuur aan te duiden) kreeg de bijbetekenis van wegnemen; vandaar dat we een woord van dezelfde stam vinden: *pramantha*, dat diefstal betekent.' Dit is heel handig bedacht, maar misschien niet helemaal juist; bovendien bevat het een heel prozaïsch element. Ongetwijfeld kunnen in de stoffelijke natuur de hogere vormen zich uit de lagere ontwikkelen, maar dit is nauwelijks het geval in de wereld van het denken. En omdat men ons zegt dat het woord *manthami* in de Griekse taal is overgegaan en het woord *manthano*, leren, werd – dat wil zeggen kennis verwerven; vandaar *prometheia*, voorkennis, voorzorg – kunnen we bij ons onderzoek een meer poëtische oorsprong vinden voor de 'vuurbrenger' dan de Sanskrietoorsprong ervan te zien geeft. De *swastika*, het heilige teken en het werktuig om *heilige* vuren aan te steken, kan het misschien beter verklaren. 'Prometheus, de vuurbrenger, is de verpersoonlijkte *pramanthd*, gaat de schrijver verder, 'hij heeft zijn prototype in de Arische Matarisvan, een goddelijk . . . persoon, nauw verbonden met de vuurgod van de Veda, Agni . . .' Mati in het Sanskriet is 'inzicht', en een synoniem van MAHAT en *manas*, en moet voor de oorsprong van de naam van enige betekenis zijn: *Promati* is de zoon van Fohat en heeft ook zijn geschiedenis.
 7. Kronos is 'de tijd', en zo wordt de allegorie heel suggestief. (*Zie de laatste bladzijden van dit hoofdstuk*.)
 8. Zie voor een verklaring van deze vloek de laatste bladzijde van deze paragraaf.
 9. De schrijver van de bewerking en de vertaler van de 'Geketende Prometheus' klaagt dat bij het onderzoeken en volgen van de omzwervingen van Io 'geen overeenstemming met onze bekende geografie kon worden bereikt' (blz. 191, Deel II). Daar kan een goede reden voor bestaan. In de eerste plaats is het de reis en de omzwerving van plaats tot plaats van het *ras* waaruit de 'tiende' of zogenaamde *Kalki Avatar* moet voortkomen. Hij noemt dit het 'koninklijke ras, geboren in *argos*' (888). Maar *argos* heeft hier geen betrekking op Argos in Griekenland. Het komt van *arg* of *arca* – de vrouwelijke voortbrengende kracht, gesymboliseerd in de maan – de bootvormige *argha* van de mysteriën, die de koningin van de hemel betekent. Eustathius deelt mee dat in het dialect van de Arg-iërs, Io de maan betekent, terwijl de esoterie het verklaart als de goddelijke androgyn of de mystieke 10; in het Hebreeuws is 10 het volmaakte getal, of Jehova. *Arghya* is in het Sanskriet de offerbeker, het bootvormige of scheepvormige vat waarin bloemen en vruchten aan de goden worden geofferd. *Arghyanath* is een titel van de Maha-Chohan en betekent 'de heer van de offers'; *Arghya Varsha* – 'het land van de offers' – is de mysterienaam van dat gebied dat zich uitstrekt van de berg Kailas tot dichtbij de Shamowoestijn – waarvandaan de *Kalki-Avatar* wordt verwacht. Het Airyana-Varsedya van de Zoroastriërs is als streek eraan gelijk. Men zegt nu dat het tussen het Aralmeer, Baltistan en klein

- Tibet heeft gelegen; maar in de oudheid was het gebied ervan veel groter, omdat het de geboorteplaats was van de *stoffelijke* mensheid, waarvan Io de moeder en het symbool is.
10. Alexander, die beter bekend was met Attock dan met India (waar hij nooit heenging) moet wel de Indus vlak bij zijn bronnen *Nil* en *Nilah* hebben horen noemen. Zelfs als dit een vergissing is, kan men deze gemakkelijk verklaren.
 11. Dat Io allegorisch identiek is met Isis en de maan, blijkt uit het feit dat zij 'koehorens' heeft. De allegorie bereikte ontegenzeggelijk Griekenland vanuit India, waar Vach - 'de melodieuze koe' (Rig Veda) 'waaruit de mensheid is voortgebracht' (Bhagavata Purana) - volgens het Aitareya Brahmana werd achtervolgd door haar vader Brahma, die werd bewogen door een verboden hartstocht en haar in een hert veranderde. Daarom wordt Io, die weigerde toe te geven aan de hartstocht van Jupiter, 'gehoord'. De koe was in elk land het symbool van de passieve voortbrengende kracht van de natuur, Isis, Vach, Venus, de moeder van de vruchtbare god van de liefde, Cupido, maar tegelijkertijd het symbool van de *logos*, dat bij de Egyptenaren en de Indiërs de stier werd, zoals blijkt uit Apis en de hindoestieren in de oudste tempels. In de esoterische filosofie is de koe het symbool van de scheppende natuur en de stier (haar kalf) de geest die haar levend maakt, of 'de heilige geest', zoals Kenealy aantoon. Vandaar het symbool met de horens. Deze waren ook heilig bij de joden, die bij het altaar horens van shittimhout plaatsten, die aan een misdadiger de vrijheid verzekerden als hij ze kon grijpen.
 12. Herodotus en Pausanias veronderstelden dat de oorzaak van de veroordeling van Aeschylus was, dat hij de theogonie van de Egyptenaren aanvaardde en Diana tot de dochter van Ceres, en niet van Latona maakte. (Zie *Aelian Var. Hist.* I, v. hfst. xviii, tom. 1. blz. 433, uitgave Gronov.) Maar Aeschylus was ingewijd.
 13. De *sabazia* waren periodieke feesten met mysteriën die ter ere van enkele goden werden opgevoerd, een variant van de mithraïsche mysteriën. De hele evolutie van de rassen werd daarin op het toneel gebracht.
 14. Zie hierboven voor een voetnoot die betrekking heeft op de etymologie van προμήτης of het *vooraf beramen*. Prometheus erkent dit in het drama wanneer hij zegt:
 'O! heilige ether, snelvleugelige stormen . . .
 Zie wat ik, een god, van goden moet verduren

 En toch, wat zeg ik? *Duidelijk wist ik tevoren*
 Al wat moest gebeuren . . .
 . . . Het betaamt mij het voorbeschikte,
 Zo goed ik kan te dragen, want ik weet zeer wel
 Hoe onweerstaanbaar de kracht van het lot is . . .'
 'Lot' staat hier voor KARMA of *nemesis*.
 15. De mensheid was blijkbaar verdeeld in door goden bezielde mensen en lagere menselijke wezens. Het intellectuele verschil tussen de Arische en andere beschaafde volkeren en wilden, zoals sommige bewoners van de Zuidzee-eilanden, was op andere gronden onverklaarbaar. Geen culturele invloed, geen geslachtenlange opleiding te midden van beschaving kon mensentypen zoals de Bosjesmannen, de Veddhā's van Ceylon en enkele Afrikaanse stammen verheffen tot hetzelfde verstandelijke niveau als de zogenaamde Ariërs, Semieten en Turaniërs. De 'heilige vonk' ontbrak in hen en zij waren de enige *lagere* rassen op de bol, die nu snel uitsterven - tengevolge van de wijze aanpassing van de natuur, die altijd in die richting werkt. De mensheid is inderdaad 'van één bloed', *maar niet van dezelfde essentie*. Wij zijn de kunstmatig gekweekte broeikasplanten in de natuur en wij hebben een vonk in ons, die in hen latent is.
 16. De filosofische opvatting van de Indiase metafysica plaatst de wortel van het kwaad in de differentiatie van het homogene in het heterogene, van het ene in het vele.

Aanvullende fragmenten uit een toelichting

op de verzen van stanza 12

Het handschrift waaraan deze aanvullende verklaringen zijn ontleend, behoort tot de groep 'Tongshaktchi Sangye Songd' of de verslagen van de 'vijfendertig Boeddha's van Belijdenis', zoals zij *exoterisch* worden genoemd. Deze personen kunnen echter, hoewel zij in de noordelijke boeddhistische religie 'Boeddha's' worden genoemd, evengoed als Rishi's of Avatars, enz., worden aangeduid, omdat zij alleen voor de noordelijke volgelingen van de door Gautama gepredikte ethiek 'Boeddha's' zijn die aan Sakyamuni voorafgingen'. Deze grote Mahatma's of Boeddha's zijn universeel en gemeenschappelijk eigendom; het zijn *historische* wijzen – althans voor alle occultisten die in zo'n hiërarchie van wijzen geloven; en het bestaan daarvan is hun bewezen door de geleerden van de Broederschap. Zij worden gekozen uit ongeveer zevenennegentig Boeddha's in één groep en drieënvijftig in een andere¹, meestal denkbeeldige personen, die in werkelijkheid de personificaties zijn van de krachten van eerstgenoemden². Deze 'manden' met de oudste geschriften op 'palmladeren' worden heel geheim gehouden. Aan elk handschrift is een kort overzicht toegevoegd van de geschiedenis van het onderrass waartoe die bepaalde 'Boeddha-Lha' behoorde. Het ene bijzondere handschrift waaraan de hierna volgende fragmenten zijn ontleend en vervolgens in een meer begrijpelijke taal zijn omgezet, is naar men zegt overgenomen van stenen tafels die behoorden aan een Boeddha uit de begintijd van het vijfde Ras, die getuige was geweest van de zondvloed en het verzinken van de belangrijkste continenten van het Atlantische ras. De dag waarop men zal ontdekken dat veel, zo niet alles, van wat hier uit de archaïsche geschriften wordt gegeven, juist is, is niet ver meer. Dan zullen de kenners van de symboliek de zekerheid krijgen dat zelfs Odin of de god Wodan, de hoogste god in de Germaanse en Scandinavische mythologie, een van deze vijfendertig Boeddha's is; en wel een van de eersten, want het continent waartoe hij en zijn ras behoorden, is ook een van de eerste. Het is inderdaad zo oud dat men in de tijd toen er een tropisch klimaat heerste waar nu eeuwige sneeuw ligt, vrijwel over droog land van Noorwegen via IJsland en Groenland kon oversteken naar de landen die nu de Hudson Baai omringen³. Evenals in de bloeitijd van de Atlantische reuzen, de zonen van de 'reuzen uit het oosten', kon een pelgrim een reis maken van wat in onze tijd de Saharawoestijn wordt genoemd, naar de landen die nu in droomloze slaap op de bodem van de Golf van Mexico en de Caribische Zee liggen. Gebeurtenissen die nooit anders dan in het menselijke geheugen zijn opgetekend, maar die nauwgezet van de ene generatie aan de andere en van ras tot ras werden overgedragen, zijn misschien ontelbare eeuwen lang door voortdurende overbrenging 'binnen het boekdeel van het brein' met meer waarheid en nauwkeurigheid bewaard gebleven dan in enig geschreven document of overlevering mogelijk was. 'Wat deel uitmaakt van onze ziel, is eeuwig', zegt Thackeray; en wat kan onze ziel nader zijn dan wat gebeurt bij de dageraad van ons leven? Die levens zijn talrijk, maar de ziel of geest die ons tijdens die duizenden bestaansvormen bezielt, is dezelfde; en hoewel 'het boekdeel' van het *stoffelijke* brein gebeurtenissen binnen het kader van één aards leven kan vergeten, kan het grootste deel van de collectieve herinneringen de goddelijke ziel in ons nooit verlaten. Haar gefluister kan te zacht zijn, de klank van haar woorden te ver verwijderd van het gebied dat door onze stoffelijke zintuigen wordt waargenomen; maar de schaduw van gebeurtenissen *uit het verleden*, evengoed als de schaduw van de gebeurtenissen *die nog moeten komen*, valt binnen haar waarnemingsvermogen en is altijd voor haar geestesooeg aanwezig.

Het is misschien deze zielenstem die aan hen, die meer in de overlevering geloven dan in de geschreven geschiedenis, zegt dat wat hieronder wordt meegedeeld, allemaal waar is en slaat op voorhistorische feiten.

In één passage staat het volgende:

'DE KONINGEN VAN HET LICHT ZIJN TOORNIG HEENGEGAAN. DE ZONDEN VAN DE MENSEN ZIJN ZO ZWART GEWORDEN DAT DE AARDE IN DOODSANGST SIDDERT . . . DE AZUURBLAUWE ZETELS BLIJVEN LEEG. WIE VAN DE BRUINE, WIE VAN DE RODE DAN WEL VAN DE ZWARTE (rassen) KAN ZITTEN OP DE ZETELS VAN DE GEZEGENDEN, DE ZETELS VAN KENNIS EN GENADE! WIE KAN DE BLOEM VAN DE MACHT AANVAARDEN, DE PLANT MET DE GOUDEN STENGEL EN DE AZUURBLAUWE BLOESEM?'⁴

De 'koningen van het licht' is de naam die men in alle oude geschriften geeft aan de vorsten van goddelijke dynastieën. De 'azuurblauwe zetels' worden in bepaalde documenten vertaald met 'hemelse tronen'. De 'bloem van de macht' is nu de lotus; wat zij in die periode kan zijn geweest, wie zal het zeggen?

Vervolgens beweent de schrijver, evenals de latere Jeremia, het lot van zijn volk. Zij waren beroofd van hun 'azuurblauwe' (hemelse) koningen; en 'zij met de *deva* kleur', de maanachtige gelaatskleur, en 'zij met het stralende (gouden) gezicht' zijn gegaan 'naar het land van de gelukzaligheid, het land van metaal en vuur'; of – in overeenstemming met de regels van de symboliek – naar de landen die in het noorden en oosten liggen, vanwaar 'de grote wateren zijn weggevaagd, ingezogen door de aarde en verspreid in de lucht'. De wijze rassen hadden 'de zwarte stormdraken, omlaag geroepen door de draken van wijsheid', waargenomen – en 'waren gevluucht, geleid door de stralende beschermers van het meest voortreffelijke land' – vermoedelijk de grote adepten uit de oudheid, die door de hindoes Manu's en Rishi's worden genoemd. Een van hen was Vaivasvata Manu.

Zij 'met de gele kleur' zijn de voorvaders van degenen die de etnologie nu rekent tot de Turaniërs, de Mongolen, Chinezen en andere oude volkeren; en het land waarheen zij vluchtten, was geen ander dan Midden-Azië. Daar werden heel nieuwe rassen geboren; daar leefden en stierven zij tot de scheiding van de volkeren. Maar deze 'scheiding' vond niet plaats in de streken die de moderne wetenschap ervoor aangeeft, en ook niet op de manier waarop volgens Max Müller en andere indologen de Ariërs zich hebben verdeeld. Bijna twee derde van een miljoen jaar zijn sinds die periode verstreken. De reuzen met de gele gezichten van de na-Atlantische tijd hadden, gedurende deze gedwongen afzondering in één deel van de wereld, met het bloed van een en hetzelfde ras, zonder enige verse toevoeging van of vermenging met ander bloed, tijd genoeg om zich in bijna 700.000 jaar te vertakken tot de meest heterogene en uiteenlopende typen. Hetzelfde ziet men in Afrika; nergens bestaat een uitzonderlijker verscheidenheid van typen, van zwart tot bijna blank, van reusachtige mensen tot dwergachtige rassen; en dit alleen tengevolge van hun gedwongen afzondering. De Afrikanen hebben hun continent honderdduizenden jaren lang nooit verlaten. Indien morgen het continent Europa zou verdwijnen en andere landen in plaats daarvan zouden verrijzen, en indien de Afrikaanse stammen zich van elkaar zouden scheiden en zich over het oppervlak van de aarde zouden verspreiden, dan zouden zij over ongeveer honderdduizend jaar het overgrote deel van de beschaafde volkeren vormen. En de afstammelingen van onze hoogbeschaafde volkeren, die misschien op een of ander eiland zijn blijven voortleven zonder enig middel om de nieuwe zeeën over te steken, zouden terugvallen tot een toestand van betrekkelijke barbaarsheid. Het motief dat wordt gegeven om de mensheid in *superieure* en *inferieure* rassen te verdelen, blijkt dus niet houdbaar en wordt een drogreden.

Zo luiden de verklaringen en de feiten die in de archaische verslagen worden gegeven. Als men ze vergelijkt met enkele hedendaagse evolutietheorieën, *zonder de natuurlijke selectie* (zie 'Physiological Selection', door G.J. Romanes, F.R.S.), lijken deze beweringen heel redelijk en logisch. Terwijl dus de Ariërs de afstammelingen zijn van de *gele* Adams, het reusachtige en hoogbeschaafde Atlanto-Arische ras, zijn de Semieten – en dus ook de Joden – de afstammelingen van de rode Adam; en zo hebben zowel De Quatrefages als de schrijvers van de mozaïsche *Genesis* gelijk. Want als men hoofdstuk V van het eerste boek van Mozes zou kunnen vergelijken met de stambomen die men in onze archaische bijbel vindt, zou men bemerken dat daarin de periode van Adam tot Noach is opgenomen, natuurlijk onder verschillende namen, waarbij de respectievelijke jaren van de aartsvaders zijn omgezet in tijdperken, en het geheel symbolisch en allegorisch wordt opgevat. In het beschouwde handschrift wordt herhaaldelijk verwezen naar de grote kennis en beschaving van de Atlantische volkeren, en wordt het staatsbestel van verschillende ervan en de aard van hun kunsten en wetenschappen beschreven. Als men over het derde Wortelras, de Lemuro-Atlantiërs, al zegt dat zij 'met hun hoge beschaving en goden' zijn verzonken ('*Esoteric Buddhism*', blz. 65), met hoeveel meer recht kan men dan hetzelfde over de Atlantiërs zeggen!

De eerste Ariërs hebben hun kennis van 'de verzameling wonderbaarlijke dingen', de *sabha* en *mayasabha*, vermeld in het Mahabharata als geschenk van Mayasur aan de Pandava's, aan het vierde Ras ontleend. Van hen leerden zij de aviatiek, *viwan vidya* (de 'kennis van het vliegen in luchtvaartuigen') en dus ook hun grote kennis van de meteorografie en de meteorologie. Van hen ook erfden de Ariërs hun heel waardevolle wetenschap van de verborgen krachten van edel- en andere stenen, van de scheikunde of beter de alchemie, van mineralogie, geologie, natuur- en sterrenkunde.

De schrijfster heeft zich verschillende keren de vraag gesteld: 'Is het verhaal van Exodus – althans in zijn details – zoals het in het Oude Testament wordt verteld, origineel? Of is het, evenals het verhaal van Mozes zelf en veel andere, eenvoudig een andere versie van de legenden die over de Atlantiërs worden verteld?' Want wie zal, als hij het verhaal over de laatstgenoemden hoort, de grote overeenkomst in de grondtrekken niet opmerken? De toorn van 'God' over de halsstarrigheid van de farao, zijn bevel aan de 'uitverkorenen' om vóór hun vertrek de Egyptenaren te beroven van hun 'sieraden van zilver en sieraden van goud' (Exod. xi); en tenslotte het verdrinken van de Egyptenaren en hun farao in de Rode Zee (xiv). Want hier is een fragment van het *oudere* verhaal uit de Toelichting:

... 'En de 'grote koning met het verblindende gezicht', het hoofd van alle geelgezichten, was bedroefd toen hij de zonden van de zwartgezichten zag.'

'Hij zond zijn luchtvaartuigen (viwan) naar al zijn broeder-hoofden (hoofden van andere volkeren en stammen) met vrome mannen erin, en zei: 'Bereidt u voor. Staat op, gij mannen van de goede wet en steekt het land over terwijl het (nog) droog is'.

'De Heren van de storm naderen. Hun strijdwapens zijn dicht bij het land. Eén nacht en twee dagen slechts zullen de Heren met het donkere gezicht (de tovenaars) nog leven in dit lijdzame land. Het is gedoemd en zij moeten met dit land ondergaan. De lagere Heren van de vuren (de aardgeesten en vuurelementalen) maken hun magische *agneyastra* (vuurwapens die werken door magie) gereed. Maar de Heren van het donkere oog ('boze oog') zijn sterker dan zij (de elementalen) en ze zijn de slaven van de machtigen. Ze zijn ervaren in *ashtar* (vidya,

de hoogste magische kennis). *Komt en gebruikt de uwe* (d.i. uw magische vermogens, om die van de tovenaars tegen te werken). *Laat elke heer met het verblindende gezicht* (een adept van de witte magie) *ervoor zorgen dat hij de viwan van elke heer met het donkere gezicht in handen* (of bezit) *krijgt, zodat geen* (van de tovenaars) *met behulp daarvan aan de wateren kan ontkomen, de roede van de vier* (karmische godheden) *kan ontlopen en zijn boze* (volgelingen) *kan redden.*

'Laat elk geelgezicht slaap van zich doen uitgaan (mesmeriseren?) *naar elk zwartgezicht. Laten zelfs zij* (de tovenaars) *pijn en lijden vermijden. Laat iedere mens die trouw is aan de zonnegoden elk mens onder invloed van de maangoden binden* (verlammen), *opdat hij niet lijdt of aan zijn lot ontkomt.'*

'En laat elk geelgezicht zijn levenswater (bloed) *geven aan het sprekende dier van een zwartgezicht, opdat hij zijn meester niet wakker maakt.'*

'Het uur heeft geslagen, de zwarte nacht is gereed, enz.'

.....
'Laat hun lot worden vervuld. Wij zijn de dienaren van de grote vier. Mogen de koningen van het licht terugkeren.'

'De grote koning viel op zijn verblindende gezicht en weende . . .'

'Toen de koningen zich verzamelden, waren de wateren al in beweging gekomen . . .'

'(Maar) de volkeren hadden nu de droge landen overgestoken. Zij waren voorbij de waterlijn. Hun koningen bereikten hen in hun viwans, en leidden hen verder naar de landen van vuur en metaal (het oosten en het noorden).'
.....

In een andere passage wordt gezegd:

'... Sterren (meteoren) *regenden op de landen van de zwartgezichten; maar zij sliepen.'*

'De sprekende dieren (de magische wakers) *hieldden zich stil.'*

'De lagere heren wachtten op bevelen, maar die kwamen niet, want hun meesters sliepen.'

'De wateren stegen en bedekten de dalen van het ene einde van de aarde tot het andere. Hooglanden bleven over, de bodem van de aarde (de landen van de tegenvoeters) *bleef droog. Daar woonden degenen die ontkwamen; de mensen met de gele gezichten en met de open blik* (de oprechte en eerlijke mensen).'
.....

'Toen de heren met de donkere gezichten ontwaakten en zich hun viwans herinnerden om daarmee te ontkomen aan de stijgende wateren, ontdekten zij dat deze waren verdwenen.'

In een volgende passage wordt gezegd dat enkelen van de machtigste tovenaars van het 'donkere gezicht' – die eerder ontwaakten dan de anderen – diegenen achtervolgden die hen hadden 'beroofd' en die in de achterhoede waren, want *'de volkeren die werden weggevoerd, waren zo talrijk als de sterren van de melkweg*, zegt een modernere Toelichting, die alleen in het Sanskriet is geschreven.

'Zoals een draak-slang zich langzaam ontrolt, zo openden de zonen van de mensen, geleid door de zonen van wijsheid, hun gelederen, verspreidden zich en zetten zich uit als een vlietende stroom zoete wateren . . . veel wankelmoedigen onder hen kwamen onderweg om. Maar de meesten werden gered.'

Toch jaagden de achtervolgers, 'van wie het hoofd en de borst hoog boven het water uitstaken', hen 'drie maantijden lang' na, totdat zij tenslotte door de stijgende golven werden bereikt en tot de laatste man omkwamen, terwijl de bodem onder hun voeten wegzonk en de aarde diegenen die haar hadden ontwaard, opslokte.

Dit komt sterk overeen met het oorspronkelijke materiaal waarop honderdduizenden jaren later een soortgelijk verhaal in *Exodus* werd gebaseerd. De levensbeschrijving van Mozes, de geschiedenis van zijn geboorte, kinderjaren en redding uit de Nijl door de dochter van de farao, blijkt nu een bewerking te zijn van het Chaldeeuwse verhaal over Sargon. En als dat zo is – en het Assyrische kleitablet in het Brits Museum is er een goed bewijs van – waarom geldt dat dan ook niet voor het verhaal van de Joden die de Egyptenaren van hun kostbaarheden beroofden, voor de dood van de farao en zijn leger, en zo verder? De reusachtige magiërs van Ruta en Daitya, de 'heren met het donkere gezicht', zijn misschien in het latere verhaal de Egyptische magiërs geworden, en de geelgezichten van het vijfde Ras de deugdzame zonen van Jakob, het 'uitverkoren volk' . . . We moeten nog een mededeling doen: er zijn verschillende goddelijke dynastieën geweest – een reeks voor elk Wortelras, te beginnen met het derde, waarbij elke reeks overeenkomt met en is aangepast aan haar mensheid. De laatste zeven dynastieën waarnaar in de Egyptische en Chaldeeuwse geschriften wordt verwezen, behoren tot het vijfde Ras, dat niet geheel Arisch was – hoewel het in het algemeen zo wordt genoemd – omdat het voortdurend sterk vermengd is geweest met rassen waaraan de etnologie andere namen geeft. Gezien de beperkte beschikbare ruimte is het onmogelijk verder in te gaan op de beschrijving van de Atlantiërs, in wie het hele oosten evengoed gelooft als wij in de oude Egyptenaren, maar van wie de meerderheid van de westerse geleerden het bestaan ontkent, zoals zij vroeger ook al zoveel waarheden hebben ontkend, van het bestaan van Homerus tot dat van de postduif toe. De beschaving van de Atlantiërs was zelfs hoger dan die van de Egyptenaren. Hun ontaarde afstammelingen, het volk van het Atlantis van Plato, bouwden de eerste piramiden in

het land, en ongetwijfeld vóór de komst van de 'oostelijke Aethiopiërs', zoals Herodotus de Egyptenaren noemt. Dit volgt uit de verklaring door Ammianus Marcellinus, die over de piramiden zegt dat 'er ook onderaardse gangen en bochtige schuilplaatsen in zijn die, naar men zegt, door mensen die bedreven waren in de oude mysteriën – door middel waarvan zij de komst van een vloed voorspelden – op verschillende plaatsen zijn gebouwd, opdat de herinnering aan al hun heilige ceremoniën niet verloren zou gaan'.

Deze mensen, die 'de komst van vloed voorspelden', waren geen Egyptenaren, die nooit vloed hadden, behalve de periodieke overstromingen van de Nijl. Wie waren zij dan? De laatste overgebleven Atlantiërs, beweren wij. Die rassen waarvan de wetenschap vaag het bestaan vermoedt en waaraan Ch. Gould, de bekende geoloog, denkt als hij zegt: 'Mogen wij veronderstellen dat we het grote museum van de natuur volledig hebben uitgeput? Zijn we eigenlijk al tot haar voorvertrekken doorgedrongen? Omvat de geschreven geschiedenis van de mens, die zich over een paar duizend jaar uitstrekt, de hele duur van zijn verstandelijke bestaan? Of bezitten we in de lange mythische tijdperken, die honderdduizenden jaren beslaan en die zijn opgetekend in de chronologieën van Chaldea en van China, vage herinneringen aan de voorhistorische mens, die door de overlevering zijn doorgegeven en misschien door een paar overlevenden naar bestaande landen zijn overgebracht uit andere die, zoals het legendarische (?) Atlantis van Plato, misschien zijn verzonken of het toneel waren van de een of andere grote ramp, die deze landen met hun hele beschaving vernietigde?' (*Mythical Monsters*, blz. 19).

Hierna kan men zich met meer vertrouwen wenden tot de woorden van een Meester die, een aantal jaren vóór deze woorden door Gould werden neergepend, schreef: 'Het vierde Ras had zijn perioden van de hoogste beschaving. De Griekse en Romeinse en zelfs de Egyptische beschaving zijn niets vergeleken met de beschavingen die begonnen met het derde Wortelras' – na de scheiding daarvan.

Maar ook al ontkent men dat het derde en het vierde Ras deze beschaving hadden en dat zij de kunsten en wetenschappen beheersten, niemand zal ontkennen dat er zich na de grote beschavingen van de oudheid, zoals van Egypte en India, vanaf het begin van het christelijke tijdperk tot onze hedendaagse beschaving toe, donkere eeuwen van grove onwetendheid en barbaarsheid uitstrekten. Tijdens deze periode ging iedere herinnering aan deze overleveringen verloren. Zoals in *Isis Ontsluierd* wordt gezegd: 'Waarom zouden we vergeten dat eeuwen voordat de boeg van de avontuurlijke Genuëes de westerse wateren doorkliefde, de Fenicische schepen de aardbol waren rondgevaren en beschaving hadden gebracht in gebieden die nu stil en verlaten zijn? Welke archeoloog zal durven beweren dat de ontwerper van de piramiden van Egypte, van Karnak en de duizenden ruïnes die nu op de zandige oevers van de Nijl tot vergetelheid verbokkelen, *niet* dezelfde is die het monumentale Nagkon-Wat van Cambodja heeft opgericht, of de hiërogliefen heeft aangebracht op de obelisk en deuren van het verlaten indiaanse dorp, dat kort geleden door Lord Dufferin in Brits-Columbia is ontdekt, of die op de ruïnes van Palenque en Uxmal in Midden-Amerika? Spreken de overblijfselen die wij in onze musea bewaren – laatste herinneringen aan al lang 'verloren kunsten' – niet luid ten gunste van de oude beschaving? En bewijzen zij niet telkens, dat volkeren en continenten die zijn heengegaan, kunsten en wetenschappen met zich in het graf hebben meegenomen, die noch door de eerste smeltkroes die ooit in een middeleeuws klooster werd verhit, noch door de laatste die door een hedendaagse scheikundige werd gebroken, weer tot leven zijn gebracht, en ook niet zullen herleven – althans niet in deze eeuw.'

En men kan nu dezelfde vraag stellen die toen werd gesteld; men kan nogmaals vragen: 'Hoe komt het dat het verst gevorderde standpunt dat in onze tijd is bereikt, ons alleen maar in staat stelt in de wazige verte op het Alpenpad van de kennis de monumentale bewijzen te zien die vroegere onderzoekers hebben achtergelaten om de hoogvlakten aan te duiden, die zij hadden bereikt en bezet?'

'Als de moderne meesters de oude zo ver vooruit zijn, waarom geven zij ons dan niet de verloren kunsten van onze nadiluviaanse voorvaders terug? Waarom geven zij ons niet de niet-vervagende kleuren van Luxor – het Tyrische purper; het heldere vermiljoen en het verblindende blauw, die de muren van deze plaats versieren, en die even helder zijn als op de dag waarop zij werden aangebracht? Het onverwoestbare cement van de piramiden en van oude aquaducten; de kling van het zwaard van Damascus, die in haar schede als een kurkentrekker kan worden omgedraaid zonder te breken; de schitterende, ongeëvenaarde tinten van het gekleurde glas dat in het stof van oude ruïnes wordt gevonden en glinstert in de vensters van oude kathedralen; en het geheim van het echte buigzame glas? En als de scheikunde zelfs niet in staat is in sommige kunsten de vroege Middeleeuwen te evenaren, waarom pocht zij dan op prestaties die naar alle waarschijnlijkheid duizenden jaren geleden volkomen bekend waren? Hoe verder de archeologie en de filologie vorderen, des te vernederender voor onze trots zijn de ontdekkingen die dagelijks worden gedaan, en des te roemrijker getuigenis leggen zij af ten gunste van diegenen die, misschien op grond van de lange tijd die zij van ons afstaan, tot nu toe als onwetende stuntelaars in de diepste poel van bijgeloof werden beschouwd.'

Tot de kunsten en wetenschappen van de Ouden behoorden bovendien – ja, zelfs als erfenis van de Atlantiërs – de sterrenkunde en de symboliek, die mede de kennis van de Dierenriem inhield.

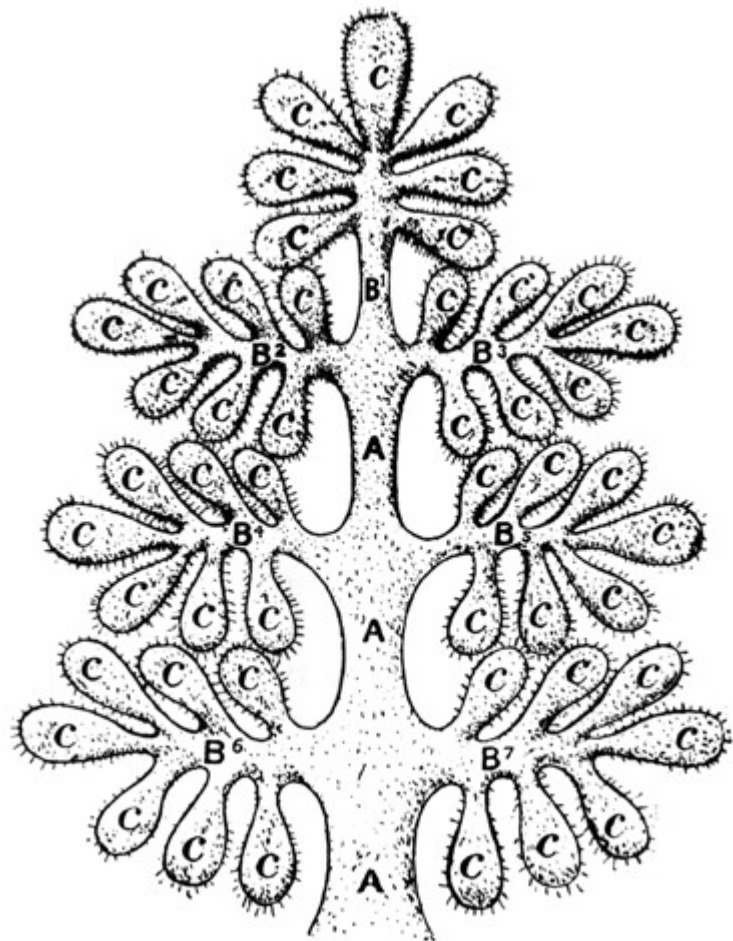
Zoals al is uitgelegd, geloofde de hele oudheid op goede gronden dat de mensheid en haar rassen alle nauw zijn verbonden met de planeten, en deze met de tekens van de Dierenriem. De hele wereldgeschiedenis is in de laatstgenoemde neergelegd. In de oude tempels van Egypte werd dit bewezen door de Dierenriem van Dendera; maar behalve in een Arabisch boek, het eigendom van een *soefi*, is de schrijfster nooit een juiste kopie tegengekomen van deze wonderbaarlijke verslagen over de vroegere, en ook over de *toekomstige* geschiedenis van onze aardbol. Toch bestaat het oorspronkelijke geschrift ontegenzegglijk.

Omdat Europeanen onbekend zijn met de werkelijke Dierenriemen van India, en ook de hun toevallig bekende niet begrijpen (zoals Bentley getuigt), adviseren wij de lezer om, als hij deze bewering wil verifiëren, zich te wenden tot het boek van Denon (*Travels in Egypt*, Deel II) waarin men, *als men het goed begrijpt*, de twee beroemde Egyptische Dierenriemen kan vinden en onderzoeken. Omdat zij ze persoonlijk heeft gezien, hoeft de schrijfster niet langer te vertrouwen op wat andere onderzoekers – die deze twee heel zorgvuldig hebben bestudeerd en onderzocht – erover hebben te zeggen. De verzekering door de Egyptische priesters tegenover Herodotus, dat de pool van de aarde en de pool van de ecliptica vroeger samenvielen, is door Mackey⁸ bevestigd. Want hij zegt dat de polen op de Dierenriemen in beide posities worden weergegeven. 'En in de Dierenriem die de polen (poolassen) onder rechte hoeken laat zien, zijn er aanwijzingen die bewijzen dat 'het niet de laatste keer was dat zij zich in die positie bevonden, *maar de eerste* – nadat de Dierenriemen waren vastgelegd.' 'De Steenbok', voegt hij eraan toe, 'wordt afgebeeld aan de noordpool en de Kreeft wordt bij zijn midden verdeeld door de zuidpool; dit bevestigt dat zij oorspronkelijk hun winter hadden als de zon in de Kreeft stond; maar de belangrijkste kenmerken die erop wijzen dat het een monument was ter herinnering aan de *eerste keer* dat de pool in die positie stond, zijn de Leeuw en de Maagd.' (Zie Afdeling II, § 'Een mysterie van de Dierenriem'.)

De egyptologen geloven dat de grote piramide ruw gerekend in 3350 v.Chr. werd gebouwd (zie Proctor, *Knowledge*, Deel I, blz. 242, 400), en dat Menes en zijn dynastie bestonden 750 jaar vóór de vierde dynastie (die naar men veronderstelt de piramiden hebben gebouwd) was verschenen ('*The Great Pyramid*', Staniland Wake). Dan zou Menes in 4100 v.Chr. hebben geleefd. De verklaring van Sir J. Gardner Wilkinson, dat '*alle feiten tot de conclusie leiden dat de Egyptenaren al heel grote vorderingen hadden gemaakt in de kunsten van de beschaving vóór de tijd van Menes, en misschien voordat zij het dal van de Nijl waren binnengekomen*' (Rawlinson, '*Herodotus*', Deel ii, blz. 345), geeft veel te denken, omdat zij deze hypothese omverwerpt. Zij wijst op een grote beschaving in *voorhistorische* tijden, en een nog grotere ouderdom. De *Schesoo-Hor* ('de dienaren van Horus') waren de mensen die zich in Egypte hadden gevestigd; en zoals M.G. Maspero verklaart, behoort aan dit *voorhistorische* ras 'de eer . . . de belangrijkste steden van Egypte te hebben gesticht en de belangrijkste heiligdommen te hebben opgericht'. Dit was *vóór* de tijd van de Grote Piramide, toen Egypte nauwelijks boven de wateren was verrezen. Toch 'bezaten zij het hiërogliefenschrift dat karakteristiek is voor de Egyptenaren, en zij moeten al een aanzienlijk gevorderde beschaving hebben gehad'. Het was, zegt Lenormant, 'het land van de grote voorhistorische heiligdommen, zetels van priesterheerschappij, die de belangrijkste rol speelde in de oorsprong van de beschaving'. Welke ouderdom wordt aan dit volk toegekend? Wij horen over 4000, hoogstens 5000 jaar v.Chr. (Maspero). Men beweert dat met behulp van de cyclus van 25.868 jaar (het siderische jaar) bij benadering het jaar van de oprichting van de Grote Piramide kan worden vastgesteld. 'Aannemende dat de lange nauwe naar beneden lopende gang was gericht op de poolster van de piramidebouwers, hebben sterrenkundigen aangetoond dat . . . Alfa Draconis, de toenmalige poolster, zowel in ongeveer 3350 v.Chr. als in 2170 v.Chr. de vereiste stand innam' (Proctor, geciteerd door Staniland Wake). Maar men zegt ons ook dat 'deze relatieve stand van Alfa Draconis en Alcyone buitengewoon was . . . en dat deze dus een heel siderisch jaar lang niet kon terugkeren' (*ibid*). Dit bewijst dat – de Dierenriem van Dendera geeft immers het verstrijken van drie siderische jaren aan – de Grote Piramide 78.000 jaar geleden moet zijn gebouwd, of in elk geval dat deze mogelijkheid even aanvaardbaar is als de latere datum van 3350 v.Chr.

Nu worden op de Dierenriem van een bepaalde tempel ver in het noorden van India dezelfde eigenaardige tekens gevonden als op de Dierenriem van Dendera. Zij die de Hindoesymbolen en -sterrenbeelden goed kennen, zullen in staat zijn aan de hand van de beschrijving van de Egyptische, vast te stellen of de aanduidingen van de chronologische tijd juist zijn of niet. Op de Dierenriem van Dendera, die door de hedendaagse Egyptisch-Koptische en Griekse adepten wordt bewaard, en die door Mackey enigszins anders wordt verklaard, staat de Leeuw op de *Hydra* en zijn staart is bijna recht en wijst onder een hoek van veertig of vijftig graden naar beneden; deze positie komt overeen met de *oorspronkelijke* stand van deze sterrenbeelden. 'Maar op veel plaatsen', voegt Mackey eraan toe, 'zien we de Leeuw (*Simha*) met zijn staart over zijn rug omhoog gekeerd en eindigend met een slangenkop; daarmee wordt aangeduid dat de Leeuw was '*omgekeerd*', wat inderdaad het geval moet zijn geweest met de hele Dierenriem en met alle andere sterrenbeelden, toen de pool was omgekeerd.'

Bij het bespreken van de *cirkelvormige* Dierenriem, die door Denon ook wordt gegeven, zegt hij: daar 'staat de Leeuw op de slang, en zijn staart vormt een kromme lijn naar beneden, waaruit men kan opmaken dat, *hoewel er zes- of zeventhonderdduizend jaar tussen deze twee standen moeten zijn verstreken*, zij toch maar weinig

verschil hebben gemaakt in de sterrenbeelden de Leeuw en Hydra; terwijl de *Maagd* in die twee heel verschillend wordt weergegeven. Op de *cirkelvormige* Dierenriem voedt de *Maagd* haar kind; maar het schijnt dat men dat denkbeeld nog niet had toen de pool voor het eerst in het vlak van de ecliptica lag; want in *deze* Dierenriem, zoals Denon die geeft, zien we *drie Maagden* tussen de Leeuw en de Weegschaal, van wie de laatste in haar hand een tarweaar houdt. Het is erg te betreuren dat er in deze Dierenriem een breuk in de afbeelding is in het laatste deel van de Leeuw en het *begin* van de *Maagd*, waardoor uit elk van deze tekens een *decaanaat* is weggefallen.'

Niettemin is de bedoeling duidelijk, omdat de drie Dierenriemen tot drie verschillende tijdperken behoren: namelijk tot de laatste drie familierassen van het vierde onderras van het vijfde Wortelras, waarvan elk bij benadering 25 tot 30.000 jaar moet hebben geleefd. Het eerste hiervan (de 'Arische Aziaten') was getuige van de ondergang van de laatste volkeren die behoorden tot de 'Atlantische reuzen' en die ongeveer 850.000 jaar geleden omkwamen (de eiland-continenten Ruta en Daitya), tegen het einde van het Mioceen^o. Het vierde onderras was getuige van de vernietiging van het laatste overblijfsel van de Atlantiërs - de Arisch-Atlantiërs op het laatste eiland van Atlantis, namelijk omstreeks 11.000 jaar geleden. Om dit te

verduidelijken, vragen wij de lezer een blik te slaan op het diagram van de stamboom van het vijfde Wortelras, dat in het algemeen - hoewel dit nauwelijks juist is - het Arische ras wordt genoemd, en op de bijgevoegde toelichting.

Laat de lezer goed in gedachten houden wat in dit boek is gezegd over de indelingen van Wortelrassen en de evolutie van de mensheid, en wat daarover duidelijk en beknopt in '*Esoteric Buddhism*' van Sinnett wordt uiteengezet.

1. Er zijn zeven *RONDEN* in elk manvantara; de tegenwoordige is de vierde, en we zijn nu in het vijfde Wortelras.
2. Elk Wortelras heeft zeven onderrassen.
3. Elk onderras heeft op zijn beurt zeven vertakkingen, die tak- of 'familie'-rassen kunnen worden genoemd.
4. De kleine stammen, vertakkingen en uitlopers van de laatstgenoemde zijn talloos en afhankelijk van karmische werkingen. Bekijk de hierbij gevoegde 'stamboom' en u zult het begrijpen. De illustratie is zuiver schematisch en alleen bedoeld om de lezer te helpen enig begrip van het onderwerp te krijgen, te midden van de bestaande verwarring tussen de termen die op verschillende tijden zijn gebruikt voor de verdelingen van de mensheid. We proberen hier ook - binnen benaderende grenzen, om te kunnen vergelijken - in getallen de tijdsduur uit te drukken, waardoor het mogelijk wordt de ene verdeling scherp te onderscheiden van de andere. Het zou slechts tot hopeloze verwarring leiden als men zou proberen voor enkele de nauwkeurige data te geven; want de Rassen, onderrassen, enz., tot hun kleinste vertakkingen toe, vallen gedeeltelijk samen en lopen door elkaar heen, zodat het bijna onmogelijk is ze te scheiden.

Het menselijke ras is vergeleken met een boom, en dit dient uitstekend als illustratie.

De stam van een boom kan men vergelijken met het *WORTELRAS* (a).

Zijn grotere takken zijn de verschillende *ONDERRASSEN*, zeven in getal (*B¹*, *B²*).

Aan elk van deze grotere takken bevinden zich zeven *TAKKEN* of *FAMILIERASSEN* (c).

Hierna vormt de cactusplant een betere illustratie, want haar vlezige 'bladeren' zijn bedekt met scherpe naalden, waarvan elke kan worden vergeleken met een volk of stam van mensen.

Nu heeft ons vijfde Wortelras - als ras *sui generis* en geheel vrij van zijn ouderstam - ongeveer 1.000.000 jaar bestaan; daaruit kan men afleiden dat elk van de vier voorafgaande onderrassen ongeveer 210.000 jaar heeft geleefd; zo bestaat dus elk familieras gemiddeld ongeveer 30.000 jaar. Het Europese 'familieras' heeft dus nog vele duizenden jaren vóór zich, hoewel de volkeren of de ontelbare naalden op het blad met elk volgend 'seizoen' van drie- of vierduizend jaar variëren. Het is enigszins merkwaardig dat de levensduur van een 'familieras' en de duur van een 'siderisch jaar' elkaar tamelijk dicht naderen.

De kennis van het voorafgaande en de nauwkeurige en juiste verdeling maakten deel uit van de mysteriën, waarin deze wetenschappen aan de leerlingen werden onderwezen en door de ene hiërofant aan de andere

werden overgedragen. Iedereen weet dat de Europese sterrenkundigen de datum van de uitvinding van de Egyptische Dierenriem (willekeurig genoeg) stellen op 2000 of 2400 v.Chr. (*Proctor*) en beweren dat de datum van deze uitvinding samenvalt met die van het oprichten van de Grote Piramide. Dit moet een occultist of sterrenkundige uit het oosten heel dwaas voorkomen. Het jaar van het *kali-yuga* is, zoals men zegt, begonnen tussen 17 en 18 februari van het jaar 3102 v.Chr. De hindoes zeggen dat in het jaar 20.400 vóór kaliyugam de oorsprong van hun Dierenriem samenviel met de lente-equinox – er was toen een conjunctie van de zon en de maan – en Bailly bewees met behulp van een lange en zorgvuldige berekening van die datum dat, zelfs als deze fictief is, toch de epoche² waarvan zij waren uitgegaan om het begin van hun kali-yuga vast te stellen, *heel reëel* was. Die 'epoche' is het jaar 3102 vóór onze jaartelling', schrijft hij. (Zie Deel I, Afd. III, Hfst. XVII *over de astronomie van de hindoes, verdedigd door een geleerde*.) Omdat de maansverduistering precies veertien dagen na het begin van de zwarte eeuw viel, vond deze plaats op een punt dat lag tussen de Tarweaar van de Maagd en de ster Θ (θ) van hetzelfde sterrenbeeld. Een van hun meest esoterische cyclussen is gebaseerd op bepaalde conjuncties en de standen van respectievelijk de Maagd en de Pleiaden – (*Krittika*). Daarom was, omdat de Egyptenaren hun Dierenriem meebrachten uit Zuid-India en Lanka³, de esoterische betekenis blijkbaar dezelfde. De drie 'maagden', of Virgo in drie verschillende standen, betekenden bij beide volkeren de weergave van de eerste drie 'goddelijke of sterrenkundige dynastieën', die het derde Wortelras onderwezen en die, nadat zij de Atlantiers aan hun noodlot hadden overgelaten, tijdens het derde onderras van het vijfde terugkeerden (of liever weer neerdaalden), om aan de geredde mensheid de mysteriën van haar geboorteplaats – de sterrenhemelen – te openbaren. Dezelfde symbolische weergave van de mensenrassen en de drie dynastieën (goden, manes – half-goddelijke astrale wezens van het derde en vierde, en de 'helden' van het vijfde Ras), die aan de zuiver menselijke koningen voorafgingen, was te vinden in de verdeling van de lagen en gangen van het Egyptische Labyrint. Omdat de drie omkeringen van de polen natuurlijk het aanzien van de Dierenriem veranderden, moest er iedere keer een nieuwe worden opgebouwd. De beschouwingen van de moedige schrijver Mackey in zijn '*Sphinxiad*' moeten het orthodoxe deel van de bevolking van Norwich met afschuw hebben vervuld, omdat hij daarin met veel fantasie zegt:

'Maar tenslotte *bedraagt* de grootste tijdsduur, waarvan die monumenten (het Labyrint, de Piramiden en de Dierenriemen) getuigen, *niet meer dan vijf miljoen jaar* (wat niet zo is)⁴; dat is minder dan in de geschriften van zowel de (esoterische) Chinezen als de Hindoes wordt gegeven; dit laatste volk heeft zijn kennis van de tijd zeven of acht miljoen jaar⁵ lang vastgelegd; wat ik op een talisman van porselein heb gezien . . .'

De Egyptische priesters hadden de Dierenriemen van de Atlantier Asura-maya, en de hedendaagse Hindoes hebben deze nog. Zoals in '*Esoteric Buddhism*' wordt gezegd, waren zowel de Egyptenaren als de Grieken en 'Romeinen' enkele duizenden jaren geleden, 'overblijfselen van de Atlanto-Ariërs', d.w.z. de eerstgenoemden van de oudere of Ruta-Atlantiërs; de laatstgenoemden waren de afstammelingen van het laatste ras van dat eiland, waarvan het plotselinge verdwijnen door de Egyptische ingewijden aan Solon werd verteld. De *menselijke* dynastie van de oudere Egyptenaren, te beginnen bij Menes, had alle *kennis* van de Atlantiers, hoewel er geen Atlantisch bloed meer in hun aderen was. Niettemin hadden zij al hun archaïsche geschriften bewaard. Dit alles is langgeleden bewezen⁶. En juist omdat de Egyptische Dierenriem tussen de 75 en 80.000 jaar oud is, is de Dierenriem van de Grieken van veel latere datum. Volney heeft er terecht in zijn '*Ruins of Empires*' (blz. 360) op gewezen dat deze slechts 16.984 jaar oud is, of tot op de huidige datum 17.082⁷.

Noten:

1. Gautama Boeddha, Shakya Thü-b-pa genoemd, is de *zevenentwintigste* van de laatste groep, omdat de meeste van deze Boeddha's behoren tot de *goddelijke dynastieën* die de mensheid onderwezen.
2. Van deze 'Boeddha's' of 'verlichten' – de verre voorgangers van Gautama de Boeddha en die, zoals ons wordt geleerd, mensen voorstellen die eens leefden, grote adepten en heiligen, in wie de 'zonen van wijsheid' waren geïncarneerd, en die dus om zo te zeggen, minder belangrijke Avatars van de hemelse wezens waren – behoren er slechts elf tot het Atlantische ras en 24 tot het vijfde Ras sinds het begin ervan. Ze zijn identiek met de Tirtankara's van de jains.
3. Dit verklaart misschien de overeenkomst tussen de kunstmatige heuvels in de Verenigde Staten van Amerika en de grafheuvels in Noorwegen. Deze gelijkheid bracht sommige Amerikaanse archeologen ertoe te veronderstellen dat Noorse zeevaarders Amerika ongeveer duizend jaar geleden hadden *ontdekt* (Zie Holmboe, *Traces de Bouddhisme en Norvège*, blz. 23). Ongetwijfeld is Amerika dat 'verafgelegen land waarheen vrome mensen en zware stormen de heilige leer hadden overgebracht', zoals een Chinese schrijver door zijn beschrijving aan Neumann suggereerde. Maar noch professor

Holmboe in Stockholm, noch de Amerikaanse archeologen hebben de juiste ouderdom van de heuvels of grafheuvels geraden. Het feit dat de Noren misschien het land hebben herontdekt waarvan hun lang vergeten voorouders geloofden dat het in de algehele overstroming was ondergegaan, is niet in strijd met dat andere feit, dat de *Geheime Leer* van het land dat de bakermat was van de stoffelijke mens en van het vijfde Ras, eeuwen en eeuwen vóór de 'heilige leer' van het boeddhisme haar weg naar de zogenaamde *nieuwe wereld* had gevonden.

4. Zie de eerste bladzijden van Afdeling III, EEN CONFRONTATIE VAN DE WETENSCHAP MET DE GEHEIME LEER.
5. Wijlen Brahmachari Bawa, een heel beroemde en heilige yogi, schreef: 'Uitvoerige boeken over *ashtar vidya* en dergelijke wetenschappen zijn in verschillende tijden in de toen bestaande talen samengesteld. Maar de originelen in het Sanskriet zijn tijdens de gedeeltelijke overstroming van ons land verloren gegaan' . . . (Zie *Theosophist* van juni 1880, 'Some Things the Aryans Knew'.) Voor *agneyastra* zie Wilson, 'Specimens of the Hindu Theatre', I, blz. 297.
6. Een wonderbaarlijk, kunstmatig vervaardigd dier, dat in een bepaald opzicht leek op de schepping van Frankenstein, dat sprak en zijn meester voor elk naderend gevaar waarschuwde. De meester was een 'zwarte tovenaer', het mechanische dier werd volgens de verhalen bezielde door een *djin*, een elementaal. Alleen het bloed van een zuiver mens kon het vernietigen. Zie Afdeling II, xxvii, 'De zeven in de sterrenkunde, de wetenschap en de magie'.
7. De vier karmische goden, die in de stanza's de vier maharadja's worden genoemd.
8. 'The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated', door een wonderlijk intuïtieve kenner van de symboliek en van de sterrenkunde, een man uit Norwich die zichzelf tot adept heeft gemaakt en die leefde in het eerste kwart van deze eeuw.
9. De term 'Atlantiër' moet de lezer niet tot het verkeerde denkbeeld brengen dat het om slechts één ras of één volk gaat. Het is ermee als met de term 'Aziaten'. Veel, veelsoortig en verschillend waren de Atlantiërs, en zij vertegenwoordigden verschillende *mensheden* en een bijna ontelbaar aantal rassen en volkeren, zelfs meer gevarieerd dan de 'Europeanen' zouden zijn, als men deze naam zonder onderscheid zou gebruiken voor de bewoners van de vijf bestaande werelddelen. Dit zal, gezien de snelheid waarmee de kolonisatie voortgaat, misschien in minder dan twee- of driehonderd jaar het geval zijn. Er waren bruine, rode, gele, witte en zwarte Atlantiërs; reuzen en dwergen (zoals sommige Afrikaanse stammen dat relatief gezien zelfs nu nog zijn).
10. Een leraar zegt in '*Esoteric Buddhism*' op blz. 64: 'In het Eoceen, zelfs in het eerste deel ervan, had de grote cyclus van de mensen van het vierde Ras, de (Lemurisch)-Atlantiërs, al zijn hoogste punt (van beschaving) bereikt, en vertoonde het grote continent, de vader van bijna alle huidige continenten, de eerste symptomen van ondergang . . .' En op blz. 70 wordt gezegd dat Atlantis als geheel tijdens het Mioceen verging. Om te laten zien hoe de continenten, rassen, volkeren en cyclussen gedeeltelijk met elkaar samenvallen, hoeft men slechts te denken aan Lemurië, waarvan het laatste land ongeveer 700.000 jaar vóór het begin van het Tertiair verging (zie blz. 65 van hetzelfde boek), terwijl het laatste land van 'Atlantis' pas 11.000 jaar geleden verdween; zo vielen ze beide gedeeltelijk samen, het ene met de Atlantische periode en het andere met de Arische.
11. Noot vert. Voor de betekenis van 'epoche' zie onze voetnoot in Deel 1, blz. 731.
12. Ceylon.
13. De voorvaderen van de Arische brahmanen hadden hun zodiakale berekeningen en Dierenriem van diegenen die waren geboren door de kracht van kriyasakti, de 'zonen van yoga'; de Egyptenaren van de Atlantiërs van Ruta.
14. De eerstgenoemden kunnen daarom zeven of acht miljoen jaar lang waarnemingen van de tijd hebben verricht, maar de Egyptenaren *konden dat niet*.
15. Deze bewering werd uitvoerig bestreden en even uitvoerig besproken en beantwoord. Zie *Five Years of Theosophy*. (Art. 'Mr. Sinnett's Esoteric Buddhism', blz. 325-46.)

Volney zegt dat, omdat *Aries* in 1447 v.Chr. in zijn 15de graad was, daaruit volgt dat de eerste graad van 'Libra' niet later dan 15.194 v.Chr. kon zijn samengevallen met de lente-equinox; als men hierbij de 1790 jaar na Christus, toen Volney dit schreef, optelt, blijkt dat er 16.984 jaar zijn verstreken sinds de (Griekse of beter Helleense) oorsprong van de Dierenriem.

Conclusie

De ruimte staat ons niet toe meer te zeggen, en dit gedeelte van de 'Geheime Leer' moet worden afgesloten. De negenenveertig sloka's en de paar zojuist gegeven fragmenten uit de Toelichtingen zijn alles wat in deze delen kan worden gepubliceerd. Met enkele nog oudere geschriften - waartoe niemand behalve de hoogste ingewijden toegang heeft - en een hele bibliotheek van commentaren, verklarende woordenlijsten en toelichtingen, vormen deze sloka's en fragmenten de samenvatting van de ontstaansgeschiedenis van de mens.

We hebben tot dusver geciteerd uit de Toelichtingen en geprobeerd de verborgen betekenis van enkele allegorieën te verklaren, waarbij we de werkelijke opvattingen van de esoterische oudheid over geologie, antropologie en zelfs etnologie lieten zien. We zullen in de hierna volgende Afdeling proberen een nog nauwer metafysisch verband te leggen tussen de vroegste rassen en hun scheppers, de *goddelijke* mensen van andere werelden; we zullen de gedane beweringen vergezeld laten gaan van de belangrijkste bewijzen daarvoor in de esoterische sterrenkunde en symboliek.

In Deel III van dit boek (dat deel en het IVde zijn bijna klaar) zal een korte geschiedenis in chronologische volgorde worden gegeven van alle grote adepten die aan de Ouden en aan de tegenwoordige onderzoekers bekend zijn, en ook een algemeen overzicht van de mysteriën, hun ontstaan, groei, verval en dood - in Europa. Daarvoor kon in dit boek geen ruimte worden gevonden. Deel IV zal bijna geheel aan occulte leringen zijn gewijd.

De duur van de tijdperken waardoor in ruimte en tijd het vierde en het vijfde Ras worden gescheiden - in het historische of zelfs het legendarische begin van het laatstgenoemde - is zo enorm lang, dat wij zelfs aan een theosoof geen meer gedetailleerd verslag ervan kunnen bieden. In de loop van de nadiluviaanse eeuwen die op bepaalde geregelde tijden worden gekenmerkt door de verschrikkelijkste rampen - zijn zoveel rassen en volkeren geboren en weer verdwenen, bijna zonder een spoor na te laten, dat niemand een beschrijving van hen kan geven die ook maar enige waarde heeft. De schrijfster kan niet zeggen of de Meesters van Wijsheid een doorlopende en volledige geschiedenis van ons ras bezitten van zijn allereerste stadium tot de huidige tijd toe; of zij over het ononderbroken verslag beschikken van de mens sinds hij een volledig stoffelijk wezen werd, en daarmee de koning van de dieren en meester op deze aarde. Hoogstwaarschijnlijk hebben de Meesters dat, en dit is onze persoonlijke overtuiging. Maar als dat zo is, is deze kennis alleen voor de *hoogste* ingewijden, die hun leerlingen niet in vertrouwen nemen. De schrijfster kan daarom alleen geven wat haar zelf is geleerd, en niet meer.

Maar zelfs dit zal de niet-ingewijde lezer eerder als een vreemde, fantastische droom voorkomen dan als een mogelijke werkelijkheid.

Dit is alleen maar natuurlijk en zoals het moet zijn, want jarenlang was dit ook de indruk waaronder de nederige schrijfster van deze bladzijden zelf verkeerde. Geboren en opgevoed in Europese, zakelijke, en zoals men mag aannemen beschaafde landen, nam zij het voorafgaande met de grootste moeite in zich op. Maar er zijn bewijzen van een bepaalde aard die voor elke ernstige en onbevooroordeelde geest onweerlegbaar worden en op de lange duur onbetwistbaar zijn. Deze werden haar tijdens een reeks van jaren gegeven, en nu heeft zij de volkomen zekerheid dat onze huidige bol en zijn mensenrassen op deze en geen andere manier moeten zijn ontstaan, gegroeid en ontwikkeld.

Maar dit is de persoonlijke opvatting van de schrijfster; en men kan niet verwachten dat haar orthodoxie meer gewicht in de schaal legt dan een andere 'doxie', in de ogen van hen voor wie elke nieuwe theorie heterodox is totdat het tegendeel is bewezen. Daarom zijn wij occultisten volledig voorbereid op vragen als deze: 'Hoe weet men dat de schrijfster het hele stelsel niet zelf heeft bedacht? En als we aannemen dat *zij* het niet heeft bedacht, hoe kan men dan weten dat al het voorafgaande, zoals het in de stanza's wordt gegeven, niet het product is van de verbeelding van de Ouden? Hoe kunnen zij de verslagen over zo'n onmetelijke, zo'n ongelofelijke oudheid hebben bewaard?'

Het antwoord dat de geschiedenis van deze wereld vanaf haar vorming tot haar einde 'in de sterren is geschreven', d.i. weergegeven in de Dierenriem en de universele symboliek, waarvan de sleutels worden bewaard door de ingewijden, zal de twijfelaars nauwelijks bevredigen. De oudheid van de Dierenriem in Egypte wordt sterk betwijfeld en zij wordt botweg ontkend als het om India gaat. 'Uw conclusies zijn vaak voortreffelijk, maar uw uitgangspunten zijn altijd twijfelachtig', werd de schrijfster eens door een niet-ingewijde vriend gezegd. Hierop antwoordde zij, dat daarmee tenminste één punt was gewonnen op de wetenschappelijke syllogismen. Want met uitzondering van enkele problemen op het gebied van de zuivere natuurwetenschap zijn zowel de uitgangspunten als de conclusies van de geleerden even hypothetisch als bijna altijd onjuist. En als zij dat voor de niet-ingewijden niet schijnen, is de reden eenvoudig de volgende: de genoemde niet-ingewijde is zich er heel weinig van bewust - omdat hij zijn wetenschappelijke gegevens op goed geloof aanvaardt - dat zowel uitgangspunten als conclusies meestal het product zijn van hetzelfde brein dat, hoe geleerd ook, niet onfeilbaar is; een waarheid als een koe, die dagelijks wordt bewezen door het herzien en nog eens herzien van

wetenschappelijke theorieën en speculaties.

Hoe het ook mag zijn, de archieven van de tempels, zodiakale en traditionele, en ook de ideografische verslagen van het oosten, zoals deze worden gelezen door de adepten van de heilige wetenschap en vidya, zijn beslist niet twijfelachtiger dan de zogenaamde oude geschiedenis van de Europese volkeren, die nu opnieuw is geformuleerd, verbeterd en aangevuld door de archeologische ontdekkingen van een halve eeuw en door de twijfelachtige interpretaties van de Assyrische kleitabletten, fragmenten in spijkerschrift en Egyptische hiërogliefen. Onze gegevens zijn op dezelfde interpretaties gebaseerd, en bovendien op een bijna onuitputtelijk aantal geheime boeken, waarover Europa niets weet – *plus* de volmaakte kennis bij de ingewijden over de symboliek van elk woord dat zo is opgetekend. Sommige van deze verslagen behoren tot de verre oudheid. Elke archeoloog en paleontoloog is bekend met de ideografische voortbrengselen van bepaalde half-wilde stammen, die sinds onheuglijke tijden hebben geprobeerd hun gedachten symbolisch weer te geven. Dit is de oudste manier om gebeurtenissen en gedachten op te tekenen. En hoe oud deze kennis bij het mensenras is, kan worden afgeleid uit enkele kennelijk ideografische tekens die zijn gevonden op bijlen uit het Paleolithicum. De indiaanse stammen van Amerika deden de president van de Verenigde Staten nog maar betrekkelijk kort geleden het verzoek, hun het bezit van vier meertjes toe te staan, waarbij het verzoekschrift was geschreven op het kleine oppervlak van een stukje weefsel, waarop nauwelijks een dozijn voorstellingen van dieren en vogels stonden. (Zie Lubbock.) De Amerikaanse wilden bezitten een aantal van dergelijke schrijfwijzen, maar geen van onze geleerden is nog bekend met of weet zelfs van het oude hiërogliefencijferschrift, dat in sommige broederschappen wordt bewaard en dat in het occultisme *Senzar* wordt genoemd. Bovendien zullen al degenen die hebben geconcludeerd dat zulke schrijfwijzen – bijv. de ideogrammen van de roodhuiden en zelfs de Chinese tekens – zijn te beschouwen als 'pogingen van de oudste mensenrassen om hun ongeschoolde gedachten te uiten', beslist bezwaar maken tegen onze bewering, dat de schrijfkunst door de Atlantiërs werd uitgevonden en volstrekt niet door de Feniciërs. Inderdaad zal de bewering dat de schrijfkunst honderdduizenden jaren geleden aan de mensheid bekend was, lijnrecht tegen de uitspraak van de filologen in, dat de schrijfkunst in de tijd van Panini in India, en ook aan de Grieken in de tijd van Homerus onbekend was, algemene afkeuring, zo niet een minachtend zwijgen ontmoeten. Ondanks alle ontkenning en bespottung zal de occultist vasthouden aan zijn bewering en eenvoudig hierom: vanaf Bacon tot onze hedendaagse Royal Society ligt een zo lange periode, vol met de belachelijkste fouten die door de wetenschap zijn gemaakt, dat er voor ons geen reden is om méér te geloven in moderne wetenschappelijke veronderstellingen dan in de ontkenningen door onze Leraren. De geleerden zeggen dat de schrijfkunst aan Panini onbekend was; niettemin stelde deze wijze een grammatica samen die 3996 taalregels bevat en die de meest perfecte van alle grammatica's is die ooit werden gemaakt! Panini leefde volgens de meest ruimdenkende geleerden slechts een paar eeuwen v.Chr.; en de rotsen in Iran en Midden-Azië (vanwaar volgens de filologen en historici de voorouders van diezelfde Panini, de brahmanen, naar India kwamen) staan *vol met schrift* dat twee- en drieduizend jaar oud is (12.000 volgens enkele onbevreesde paleontologen).

Volgens Grote was de schrijfkunst in de tijd van Hesiodus en Homerus en bij de Grieken nog in 770 v.Chr. onbekend; maar de Feniciërs, die deze hadden *uitgevonden* en op zijn vroegst al in 1500 v.Chr. konden schrijven, woonden onder de Grieken en hadden voortdurend met hen te maken! Al deze wetenschappelijke en tegenstrijdige conclusies verdwenen echter volledig toen Schliemann (a) de ligging van het oude Troje ontdekte, waarvan het werkelijke bestaan zo lang als fabel was beschouwd; en (b) op die plaats vaten van aardewerk opgroef met inscripties *in lettertekens die onbekend waren* aan de paleontologen en de alles ontkennende sanskritisten. Wie zal nu Troje of deze archaïsche inscripties ontkennen? Zoals professor Virchow getuigt: 'Ik was zelf ooggetuige van twee van dergelijke ontdekkingen en heb geholpen bij het bijeenbrengen van de voorwerpen. De lasteraars die zich er niet voor schaamden de ontdekker van bedrog te beschuldigen', werd al lang het zwijgen opgelegd.' Men spaarde de waarheidlievende vrouwen evenmin als de waarheidlievende mannen. Men beschuldigde Du Chaillu, Gordon-Cumming, Madame Merian, Bruce en een groot aantal anderen van leugens.

Madame Merian – zegt de schrijver van '*Mythical Monsters*', die deze mededeling in de *Inleiding* verstrekt – werd bijna tweehonderd jaar geleden ervan beschuldigd dat zij opzettelijk bedrog pleegde bij haar beschrijving van een vogeletende spin. Maar nu hebben betrouwbare waarnemers deze beschrijving bevestigd in het geval van Zuid-Amerika, India en elders. Audubon werd door plantkundigen ervan beschuldigd dat hij de gele waterlelie had verzonnen, die hij in zijn *Birds of the South* opnam onder de naam *Nymphaea lutea*. Nadat hij jarenlang onder deze verdenking had gestaan, werd hij tenslotte in 1876 in het gelijk gesteld door de ontdekking van de lang verloren bloem in Florida (*Pop. Sci. Monthly*, no. 60, april 1877). En zoals Audubon hierom en om zijn *Haliaeetus Washingtonii* een *leugenaar* werd genoemd, zo werd Victor Hugo uitgelachen om . . . zijn prachtige beschrijving van de zeeduivel en van een man die het hulpeloze slachtoffer ervan werd. 'Het dier werd belachelijk gemaakt en onmogelijk genoemd; maar binnen enkele jaren werden er op de kust van Newfoundland inktvissen ontdekt met armen die tot dertig voet lang waren en die een flinke boot de diepte in konden trekken;

en hun manier van doen is *al eeuwen geleden* . . . door Japanse kunstenaars afgebeeld.' (*Mythical Monsters*, blz. 11, Inl.)

En als men het bestaan van Troje ontkennde en als een mythe beschouwde, als het bestaan van Herculeum en Pompeji tot een fictie werd verklaard en men lachte om de reizen van Marco Polo en deze een even absurde fabel noemde als een van de verhalen van Baron von Münchhausen, waarom zou dan de schrijfster van 'Isis Ontsluierd' en van de 'Geheime Leer' beter worden behandeld? Charles Gould, de schrijver van het bovengenoemde uitstekende boek, citeert daarin een paar regels van Macmillan (1860), die zo waar zijn als het leven en zo ter zake, dat wij ze hier willen herhalen: 'Wanneer een natuuronderzoeker, hetzij door het bezoeken van afgelegen plaatsen op aarde, hetzij door toeval, een heel merkwaardige plant of vreemd dier vindt, wordt hij er onmiddellijk van beschuldigd zijn vondst te hebben *verzonnen* . . . Zodra men bemerkt dat het schepsel zondigt tegen vooropgezette denkbeelden, fluistert de grote (mis?)leidende geest, die *a priori* heet en die filosofen voorziet van hun alwetendheid wat betreft al bestaande dingen, dat zoiets niet *kan* bestaan, en terstond is er een beschuldiging van bedrog. De hemelen zelf zijn van bedrog beschuldigd. Toen Leverrier en Adams op grond van berekeningen een planeet voorspelden, werd in sommige kringen in ernst beweerd dat de berekende planeet niet de echte planeet was, maar een andere die heimelijk en op onbehoorlijke manier in de buurt van het werkelijke hemellichaam was gekomen. *De neiging om van bedrog te verdenken is sterker dan de neiging om bedrog te plegen*. Wie verkondigde het eerst dat de klassieke geschriften van Griekenland en Rome één groot bedrog waren, gepleegd door de monniken in een tijd die de verkondiger evenmin als, of nog minder dan, dr. Maitland de duistere eeuwen zou willen noemen?' (blz. 13).

Laat het zo zijn. Geen scepticus die de 'Geheime Leer' voor 'bedrog' aanziet, wordt gedwongen of zelfs gevraagd onze beweringen te geloven. Al voordat het boek naar de drukker ging, verklaarden bepaalde heel bekwame Amerikaanse journalisten, dat deze beweringen op bedrog berusten:

Het is tenslotte ook niet nodig dat iemand in de occulte wetenschappen en de oude leringen gelooft, voordat men iets weet van of zelfs gelooft in zijn eigen ziel. Geen grote waarheid is ooit *a priori* aanvaard, en meestal gingen er een paar eeuwen voorbij voordat er in het menselijke bewustzijn een flauw vermoeden begon te ontstaan dat dit een mogelijke waarheid was, behalve als het ging om de positieve ontdekking van iets waarvan men beweerde dat het een feit was. De waarheden van vandaag zijn de leugens en dwalingen van gisteren en *andersom*. Pas in de twintigste eeuw zullen gedeelten, zo niet het geheel, van dit boek als waar worden erkend.

Zelfs als Sir John Evans beweert dat de schrijfkunst in de steentijd onbekend was, is dat geen feit dat met onze beweringen in strijd is. Want deze kan tijdens die periode van het vijfde, Arische, Ras onbekend zijn geweest, en volledig bekend aan de Atlantïers van het vierde, in de bloeitijd van hun hoogste beschaving. De cyclussen van de opkomst en het verval van volkeren en rassen kunnen dit verklaren.

Als men zegt dat er al eerder gevallen zijn geweest waarbij goedgelovigen met letterkundige vervalsingen zijn bedrogen, en dat ons boek op één lijn kan worden gesteld met 'Bible in India' van Jacolliot (waarin overigens tussen de fouten meer waarheden staan dan men in de boeken van orthodoxe en erkende oriëntalist kan aantreffen) - dan zullen deze beschuldiging en deze vergelijking ons erg weinig ontmoedigen. Wij wachten onze tijd af. Zelfs de beroemde 'Ezour-Veda' van de vorige eeuw, die door Voltaire werd beschouwd als 'het kostbaarste geschenk van het oosten aan het westen' en door Max Müller als 'ongeveer het meest onnozele boek dat er is te lezen', is niet helemaal zonder feiten en waarheden. De gevallen waarin *a priori* ontkenningen van specialisten door daaropvolgende bekrachtigingen werden gerechtvaardigd, vormen slechts een onbetekenend percentage van de beweringen die door latere ontdekkingen volledig werden bewaarheid en tot ontzetting van de geleerde tegenstanders werden bevestigd. De 'Ezour-Veda' was maar een kleine twistappel vergeleken met de triomf van Sir William Jones, Anquetil du Perron en anderen in de kwestie van het Sanskriet en zijn literatuur. Deze feiten worden meegedeeld door professor Max Müller zelf, die over de hiermee in verband staande nederlaag van Dugald Stewart en Co. opmerkt dat 'als de feiten over het Sanskriet waar waren, Dugald Stewart te verstandig was om niet in te zien dat de daaruit getrokken conclusies onvermijdelijk waren. Hij ontkennde daarom het bestaan van het Sanskriet als taal volledig en schreef zijn beroemde verhandeling om te bewijzen dat Sanskriet was samengesteld volgens het model van het Grieks en Latijn, door die aartsvervalsers en leugenaars, de brahmanen, en dat de hele Sanskrietliteratuur bedrog was' (*Science of Language*, blz. 168). De schrijfster is volkomen bereid en is er trots op in gezelschap te zijn van deze brahmanen en andere *historische* 'leugenaars', zoals onze moderne Dugald Stewarts hen beschouwen. Zij heeft te lang geleefd en haar ervaring is te gevarieerd en persoonlijk geweest om niet tenminste iets over de menselijke natuur te weten. 'Als u twijfelt, onthoud u dan', zegt de wijze Zoroaster; zijn voorzichtige spreuk wordt door het dagelijkse leven en de ervaring telkens weer bevestigd. Toch blijkt deze wijze uit vroegere eeuwen, evenals Johannes de Doper, een roepende in de woestijn te zijn, in gezelschap van een meer moderne filosoof, namelijk Bacon, die hetzelfde waardevolle stukje praktische wijsheid aanbiedt. Hij zegt: 'Wanneer iemand bij zijn overdenkingen' (bij alle vragen die kennis betreffen, voegen wij eraan toe) 'begint met zekerheden, zal hij eindigen met twijfels; maar *als hij zich ermee*

tevreden stelt met twijfels te beginnen, zal hij eindigen met zekerheden.'

Met dit advies van de vader van de Engelse filosofie aan de vertegenwoordigers van het Britse scepticisme zouden we het debat moeten afsluiten, maar onze theosofische lezers hebben nog recht op een laatste stuk occulte informatie.

Er is al genoeg gezegd om aan te tonen dat de evolutie in het algemeen, de gebeurtenissen, de mensheid en al het andere in de Natuur cyclisch verlopen. We hebben gesproken over zeven Rassen, waarvan er vijf hun aardse loopbaan bijna hebben voltooid, en we hebben gezegd dat elk Wortelras, met zijn onderrassen en ontelbare familieverdeelingen en stammen, heel verschillend was van het eraan voorafgaande en van het erop volgende ras. Hiertegen zal men bezwaar maken op grond van de overeenstemmende ervaring op het gebied van de antropologie en de etnologie. De mens was - behalve in kleur en type en afgezien van een mogelijk verschil in de eigenaardigheden van het gezicht en in de schedelinhoud - altijd dezelfde in elk klimaat en in elk deel van de wereld, zeggen de natuuronderzoekers: ja, zelfs in gestalte. En dit terwijl zij volhouden dat de mens afstamt van dezelfde onbekende voorouder als de aap, een bewering die logisch onmogelijk is zonder een eindeloze variatie in gestalte en vorm, vanaf zijn eerste evolutie tot een tweevoeter. Het staat de heel logisch denkende personen, die beide stellingen handhaven, vrij hun paradoxale opvattingen te hebben. Opnieuw richten wij ons alleen tot diegenen die, omdat zij twijfelen aan de algemene afleiding van mythen uit 'de beschouwing van de zichtbare werkingen van de uitwendige natuur', . . . het 'minder moeilijk' vinden 'te geloven dat deze wonderbaarlijke verhalen van goden en halfgoden, van reuzen en dwergen, van draken en monsters van allerlei soort, over vormveranderingen gaan, dan dat zij verzinselfs zijn'. De Geheime Leer onderwijst alleen zulke 'vormveranderingen' in de stoffelijke natuur, zowel als in de herinnering en de opvattingen van onze huidige mensheid. De Geheime Leer confronteert de zuiver speculatieve hypothesen van de hedendaagse wetenschap, gebaseerd op de ervaring en de nauwkeurige waarnemingen van slechts een paar eeuwen, met de ononderbroken overlevering en de geschriften uit haar heiligdommen. De oude wetenschap zegt ons, terwijl zij dat spinnewebachtige weefsel van theorieën wegvaagt dat is gesponnen in de duisternis die een periode beslaat van nauwelijks een paar duizend jaar, die de Europeanen hun 'geschiedenis' noemen: luister nu naar mijn versie van de memoires van de mensheid.

De mensenrassen worden uit elkaar geboren, ze groeien, ontwikkelen zich, worden oud en sterven. Hun onderrassen en volkeren volgen dezelfde regel. Als uw alles ontkennende hedendaagse wetenschap en zogenaamde filosofie niet bestrijden dat de menselijke familie is samengesteld uit een verscheidenheid van duidelijk afgebakende soorten en rassen, dan komt dat alleen doordat dit feit niet is te ontkennen; niemand zou zeggen dat er geen uiterlijk verschil was tussen een Engelsman, een Afrikaanse neger en een Japanner of Chinees. Aan de andere kant wordt door de meeste natuuronderzoekers beslist ontkend dat er in onze tijd nog *gemengde mensenrassen*, d.w.z. de zaden voor heel nieuwe rassen, worden gevormd. Maar dit laatste wordt door De Quatrefages en enkele anderen op goede gronden beweerd.

Niettemin zal onze stelling in haar algemeenheid niet worden aanvaard. Men zal zeggen dat welke vormen de mens in het lange voorhistorische verleden ook heeft gehad, er in de toekomst voor hem geen veranderingen meer zullen zijn (behalve bepaalde variaties, zoals ook nu optreden). Ons zesde en zevende Wortelras zijn dus verzinselfs.

Hierop antwoorden wij weer: Hoe weet u dat? Uw ervaring is beperkt tot enkele duizenden jaren, tot minder dan een dag in het hele tijdperk van de mensheid en tot de tegenwoordige typen van de bestaande continenten en eilanden van ons vijfde Ras. Hoe kunt u zeggen wat wel of niet zal zijn? Intussen is dit de voorspelling van de Geheime Boeken en zo luiden hun besliste uitspraken.

Sinds het begin van het Atlantische Ras zijn er miljoenen jaren verstreken; toch treffen we 11.000 jaar geleden de laatste Atlantiers aan, maar vermengd met Arische elementen. Hieruit blijkt dat het ene ras voor een heel groot deel in de tijd samenvalt met het volgende, hoewel het oudere ras, wat karakter en uiterlijk betreft, zijn kenmerken verliest en de nieuwe eigenschappen van het jongere ras aanneemt. Dit ziet men bij het vormen van alle gemengde mensenrassen. De occulte filosofie leert dat zelfs nu en onder onze ogen het vormen van het nieuwe ras en de nieuwe rassen wordt voorbereid, en dat de vormverandering in Amerika zal plaatsvinden en al in stilte is begonnen.

Hoewel de Amerikanen van de Verenigde Staten nauwelijks driehonderd jaar geleden nog zuivere Angelsaksen waren, zijn ze al een afzonderlijk volk geworden en, tengevolge van een sterke vermenging van verschillende nationaliteiten en gemengde huwelijken, bijna een ras met een eigen aard, niet alleen mentaal, maar ook fysiek. 'Elk gemengd ras dat eenvormig en gevestigd is, is in staat geweest bij nieuwe kruisingen de rol te spelen van een primair ras', zegt De Quatrefages. 'De mensheid in haar tegenwoordige toestand is dus ongetwijfeld voor het grootste gedeelte gevormd door de opeenvolgende kruising van een aantal *nu onbepaalde* rassen.' ('*The Human Species*', blz. 274.)

Zo zijn de Amerikanen in slechts drie eeuwen tijdelijk een 'primair ras' geworden, voordat zij een

afzonderlijk ras worden dat scherp is gescheiden van alle andere nu bestaande rassen. Ze zijn kortom de kiemen van het zesde onderras, en zullen over nog enkele honderden jaren ongetwijfeld de pioniers worden van het ras dat het huidige Europese of vijfde onderras moet opvolgen, met al de nieuwe kenmerken daarvan. Daarna zullen zij over ongeveer 25.000 jaar beginnen met de voorbereidingen voor het zevende onderras; totdat tengevolge van rampen – de eerste reeks van de rampen die eens Europa moeten vernietigen en nog later het hele Arische ras (en die dus ook de beide Amerika's zullen treffen), evenals de meeste landen die rechtstreeks met de grenzen van ons continent en zijn eilanden zijn verbonden – het zesde Wortelras op het toneel van deze Ronde zal zijn verschenen. Wanneer zal dit zijn? Wie weet het, behalve misschien de grote Meesters van Wijsheid, en ze zijn over dit onderwerp even zwijgzaam als de met sneeuw bedekte bergtoppen hoog boven hen. Alles wat wij weten is dat het zesde Ras in stilte zal ontstaan; inderdaad zo ongemerkt, dat de pioniers ervan – de merkwaardige kinderen die zullen opgroeien tot merkwaardige mannen en vrouwen – duizenden jaren lang zullen worden beschouwd als afwijkende spelingen van de natuur, abnormaliteiten in fysiek en mentaal opzicht. Dan zullen zij, terwijl hun aantal toeneemt en elke eeuw groter wordt, zich op een dag bewust worden dat zij in de meerderheid zijn. Dan zullen de tegenwoordige mensen langzamerhand worden beschouwd als uitzonderlijke bastaarden, totdat deze op hun beurt in beschaafde landen uitsterven, en alleen overleven in kleine groepen op eilanden – de bergtoppen van nu – waar zij zullen vegeteren, degenereren en tenslotte, misschien over miljoenen jaren, zullen uitsterven, zoals is gebeurd met de Azteken en zoals de Nyam-Nyam en de dwergachtige Moola Koorumba van de Nilgiriheuvels bezig zijn uit te sterven. Dit zijn allen overblijfselen van eens machtige rassen, waarvan het bestaan volkomen uit de herinnering van de hedendaagse generaties is verdwenen, zoals ook wij uit de herinnering van de mensheid van het zesde Ras zullen verdwijnen. Het vijfde Ras zal honderdduizenden jaren lang gelijktijdig bestaan met het zesde, terwijl het langzamer dan zijn opvolger mee zal veranderen, maar toch een andere gestalte, algemene lichaamsbouw en mentaliteit krijgt, evenals het vierde Ras gedeeltelijk samen bestond met ons Arische ras en het derde Ras met de Atlantiërs.

Dit proces van voorbereiding voor het zesde grote Ras moet voortduren tijdens het hele zesde en zevende onderras (zie boven, het diagram van de stamboom van het vijfde Ras). Maar de laatste overblijfselen van het vijfde continent zullen pas enige tijd na de geboorte van het nieuwe Ras verdwijnen, wanneer een andere en nieuwe woonplaats, het zesde continent, boven de nieuwe wateren aan het oppervlak van de bol zal zijn verschenen, om de nieuwe vreemdeling te ontvangen. Hierheen zullen ook al diegenen verhuizen en zich er vestigen, die het geluk zullen hebben aan de algemene ramp te ontkomen. Wanneer dit zal zijn – zoals al gezegd – de schrijfster weet het niet. Maar omdat de natuur evenmin met plotselinge sprongen en schokken voortgaat als een mens plotseling van een kind in een volwassene verandert, zal de laatste ramp worden voorafgegaan door een groot aantal kleinere overstromingen en verwoestingen, zowel door vloedgolven als door vulkanisch vuur. Het hart van het ras dat nu het Amerikaanse gebied bewoont, zal krachtig en vreugdevol kloppen, maar wanneer het zesde Ras begint, zullen er geen Amerikanen meer zijn, evenmin als Europeanen, want zij zullen dan een nieuw ras zijn geworden, en veel nieuwe volkeren. Toch zal het vijfde niet sterven, maar een tijd voortleven: het zal het nieuwe Ras nog honderdduizenden jaren overlappen en het zal tegelijk ermee worden omgevormd – langzamer dan zijn opvolger – terwijl het in mentaliteit, algemene lichaamsbouw en gestalte helemaal verandert. De mensheid zal niet weer reusachtige lichamen krijgen, zoals de Lemuriërs en de Atlantiërs; omdat het huidige ras zich op zijn opgaande boog bevindt, terwijl de evolutie van het vierde Ras dit in zijn lichamelijke ontwikkeling tot de bodem van de stoffelijkheid bracht; en het zesde Ras zal snel uit de ketenen van de stof en zelfs van het vlees groeien.

Het is dus de taak en het karma van de mensheid van de nieuwe wereld – die veel ouder is dan onze oude wereld, een feit dat de mensen ook hadden vergeten – van *Patala* (de tegenvoeters of de onderwereld, zoals Amerika in India wordt genoemd), om de zaden te zaaien voor een toekomstig, grootser en roemrijker Ras dan alle die wij nu kennen. De cyclussen van de stof zullen worden gevolgd door cyclussen van spiritualiteit en een volledig ontwikkeld denkvermogen. In overeenstemming met de wet dat geschiedenis en rassen parallel lopen, zal de meerderheid van de toekomstige mensheid bestaan uit roemrijke adepten. De mensheid is het kind van het cyclische lot, en geen enkele van haar eenheden kan aan haar onbewuste roeping ontkomen, of zich onttrekken aan de last om met de natuur samen te werken. Zo zal de mensheid, ras na ras, haar vastgestelde cyclische pelgrimstocht volbrengen. De klimaten zullen veranderen en zijn daarmee al begonnen; het ene tropische jaar na het andere laat een onderras vallen, maar alleen om op de opgaande boog een hoger ras voort te brengen, terwijl een reeks andere minder begunstigde groepen – de mislukkingen van de natuur – evenals sommige individuele mensen, uit de menselijke familie zullen verdwijnen zonder zelfs een spoor achter te laten.

Zo is de loop van de Natuur onder de heerschappij van de ^{KARMISCHE WET}; van de altijd tegenwoordige en altijd wordende Natuur. Want, met de woorden van een wijze, die aan slechts enkele occultisten bekend is: 'HET HEDEN IS HET KIND VAN HET VERLEDEN; DE TOEKOMST HET PRODUCT VAN HET HEDEN. EN TOCH, O TEGENWOORDIG MOMENT! WEET GIJ NIET DAT GIJ GEEN OUDER HEBT, EN OOK GEEN KIND KUNT HEBBEN; DAT GIJ EEUWIG SLECHTS UZELF VOORTBRENGT? VOORDAT GIJ ZELFS ZIJT BEGONNEN TE ZEGGEN: 'IK BEN DE NAKOMELING VAN HET VERVLOGEN MOMENT,

HET KIND VAN HET VERLEDEN, ZIJT GIJ DAT VERLEDEN ZELF GEWORDEN. VOORDAT GIJ DE LAATSTE LETTERGREEP UITSPREEKT, ZIE! GIJ ZIJT NIET MEER HET HEDEN MAAR DIE TOEKOMST ZELF. ZO ZIJN HET VERLEDEN, HET HEDEN EN DE TOEKOMST, DE EEUWIGE LEVENDE DRIEËENHEID IN ÉÉN - HET MAHAMAYA VAN HET ABOLUTE IS.'

Noten:

1. Hoewel de geschiedkundigen de perioden die bepaalde gebeurtenissen van onze huidige tijd scheiden, bijna tot in het absurde hebben verkleind, behoren deze gebeurtenissen niettemin, wanneer zij eenmaal bekend en aanvaard zijn, tot de geschiedenis, en daarom wordt hier het woord 'historisch' gebruikt. Zo is de Trojaanse oorlog inderdaad een historische gebeurtenis; en hoewel de datum die eraan wordt toegekend zelfs minder dan 1000 jaar v.Chr. ligt, is deze in werkelijkheid eerder 6000 dan 5000 jaar v.Chr.
2. Het is een historisch feit dat Sanchoniathon in 1250 v.Chr. een volledig verslag van hun religie opstelde en in Fenicische lettertekens opschreef - uit de annalen en staatsdocumenten, aanwezig in de archieven van de oudere Fenicische steden.
3. Prof. Virchow in Aanhangsel I bij *Ilios* van Schliemann. Murray 1880.
4. Gosse schrijft over de laatstgenoemde: 'Zij wordt afgeschilderd als een verstokte ketter, die men beslist niet moet geloven, die een onbetrouwbare natuurlijke historie samenstelde en onjuiste feiten in de wetenschap verzon.' ('*Romance of Natural History*', blz. 227.)
5. Dr. Cover schrijft: 'Die beroemde vogel van Washington was een mythe; òf Audubon vergiste zich, òf hij heeft erover gelogen, zoals sommigen niet aarzelen te beweren.'
6. In juli 1888, toen het manuscript van dit boek mijn schrijftafel nog niet had verlaten en de *Geheime Leer* nog volledig onbekend was aan de wereld, werd deze al uitgemaakt voor een product van mijn eigen brein en meer niet. Dit zijn de vleierende bewoordingen waarmee de *Evening Telegraph* (van Amerika) in het nummer van 30 juni 1888 sprak over dit nog niet gepubliceerde boek: '*Tot de boeiende boeken die men in juli kan lezen behoort het nieuwe boek van mevrouw Blavatsky over theosofie . . . (!) de GEHEIME LEER . . . Maar dat zij kan terugzweven tot de brahmaanse onwetendheid . . . (!?) . . . is geen bewijs dat alles wat zij zegt waar is.*' En nu eenmaal het bevooroordeelde vonnis is uitgesproken op grond van de onjuiste veronderstelling dat mijn boek was verschenen en dat de recensent het had gelezen, wat geen van beide het geval was of kon zijn, zal de criticus, nu het werkelijk is verschenen, zijn eerste bewering - juist of niet - moeten volhouden en zich er zo, waarschijnlijk door een nog vernietigender kritiek dan tevoren, uit redden.

Afdeling 2

De archaïsche symboliek van de wereldreligies

'De verhalen van de leer zijn haar kleet. De eenvoudigen kijken alleen naar het gewaad - dat wil zeggen naar het verhaal van de leer; meer kennen zij niet. Maar zij die zijn onderwezen, zien niet alleen het kleet, maar ook wat door het kleet wordt bedekt.' - De *Zohar*, iii, 152; Franck, 119.

'^{DE MYSTERIËN VAN HET GELOOF} (moeten) ^{NIET AAN ALLEN WORDEN ONTHULD.} . . . Het is nodig de gesproken wijsheid in een mysterie te verbergen.' - Clem. Alex., *Strom.* 12.

Deel 2. Afdeling 2

Esoterische leringen in alle heilige geschriften bevestigd

Met het oog op het ongewone karakter van de leringen en van veel leerstukken die vanuit hedendaags wetenschappelijk standpunt absurd moeten lijken, is het nodig enige aanvullende uitleg te geven. De theorieën in het tweede gedeelte van de stanza's zijn zelfs moeilijker te begrijpen dan die van Deel I over kosmogonie. Daarom moet hier de theologie worden onderzocht, zoals met de wetenschap zal gebeuren in het *Aanhangsel* (Afdeling III). Omdat onze leringen zo sterk verschillen van de gangbare denkbeelden van zowel het materialisme als de theologie, moeten de occultisten er altijd op zijn voorbereid de aanvallen van een van hen of van beide af te slaan.

De lezer kan er niet vaak genoeg aan worden herinnerd dat - zoals de overvloedige citaten uit verschillende oude heilige geschriften bewijzen - deze leringen zo oud zijn als de wereld, en dat dit boek alleen maar een poging is om de archaïsche Genesis en geschiedenis, zoals die in bepaalde Aziatische centra van esoterische kennis worden onderwezen, weer te geven in moderne taal en in bewoordingen waarmee de wetenschappelijke en ontwikkelde onderzoeker vertrouwd is. Zij moeten naar gelang van hun verdiensten geheel of gedeeltelijk worden aanvaard of verworpen, maar niet voordat zij zorgvuldig zijn vergeleken met de overeenkomstige theologische dogma's en de moderne wetenschappelijke theorieën en speculaties.

Het moet ernstig worden betwijfeld of onze tijd met al zijn verstandelijke scherpzinnigheid is bestemd om in elk westers volk ook maar één *niet-ingewijde* geleerde of filosoof te ontdekken die in staat is de geest van de archaïsche filosofie volledig te begrijpen. Men kan dat ook van niemand verwachten, voordat de ware betekenis van deze woorden, de *alfa* en de *omega* van de oosterse esoterie, de woorden *Sat* en *Asat* - waarvan in de *Rig Veda* en elders zo'n ruim gebruik wordt gemaakt - grondig wordt begrepen. Zonder deze sleutel tot de Arische wijsheid loopt de kosmogonie van de rishi's en de arhats gevaar voor de gemiddelde oriëntalist een dode letter te blijven. *Asat* is niet alleen maar de ontkenning van *Sat* en evenmin het 'nog niet bestaande'; want *Sat* is op zichzelf noch het 'bestaande', noch het 'zijnde'. *SAT* is de onveranderlijke, de altijd aanwezige en eeuwige wortel, waaruit en waardoor alles voortkomt. Maar het is veel meer dan de potentiële kracht in het zaad, die het proces van ontwikkeling, of wat nu evolutie wordt genoemd, voortstuwt. Het is het altijd wordende, hoewel het zich nooit manifesteert. *Sat* wordt geboren uit *Asat*, en *ASAT* wordt voortgebracht door *Sat*; inderdaad de eeuwige cirkelgang; maar een cirkel waar-van alleen bij de hoogste inwijding, op de drempel van paranirvana, de kwadratuur kan worden gevonden.

Barth begon met een beschouwing over de *Rig Veda*, die was bedoeld als scherpe kritiek, een ongebruikelijke en dus zoals men dacht een oorspronkelijke opvatting over dit archaïsche boek. Toevallig echter onthulde die geleerde door zijn kritiek een waarheid, zonder dat hij zich bewust was van het grote belang ervan. Hij begint met te zeggen dat hij 'noch in de taal, noch in de gedachtegang van de *Rig Veda* die eigenschap van *primitieve natuurlijke eenvoud* heeft kunnen ontdekken, die velen er graag in zien'. Barth had Max Müller op het oog, toen

hij dit schreef. Want de beroemde professor uit Oxford heeft de hymnen van de *Rig Veda* altijd gekarakteriseerd als de ongeunstelde uiting van het religieuze gevoel van een onschuldig herdersvolk. 'In de vedische hymnen verschijnen de denkbeelden en mythen in hun eenvoudigste en meest frisse vorm', meent de Sanskritgeleerde. Barth heeft echter een andere opvatting.

Zó verdeeld en persoonlijk zijn de opvattingen van de sanskritisten over het belang en de innerlijke waarde van de *Rig Veda*, dat die opvattingen sterk worden scheefgetrokken, in welke richting zij ook gaan. Zo verklaart Max Müller: 'Nergens wordt de grote afstand die de oude gedichten van India scheidt van de oudste literatuur van Griekenland duidelijker gevoeld dan wanneer wij de groeiende mythen van de *Veda's* vergelijken met de volgroeide ontaarde mythen waarop de dichtkunst van Homerus is gebaseerd. De *Veda* is de ware theogonie van de *Arische rassen*, terwijl die van Hesiodus een verwrongen karikatuur is van het oorspronkelijke beeld.' Dit is een ongenueanceerde bewering, en in haar algemeenheid misschien nogal onrechtvaardig. Maar waarom probeert men niet deze te verklaren? De oriëntalist kunnen dat niet, want zij verwerpen de chronologie van de Geheime Leer en kunnen moeilijk toegeven dat er tussen de hymnen van de *Rig Veda* en de theogonie van Hesiodus tienduizenden jaren zijn verstreken. Zij zien dus niet in dat de Griekse mythen niet langer de primitieve symbolische taal zijn van de ingewijden, de leerlingen van de goden-hiërofanen, de goddelijke 'offeraars' uit de oudheid, en dat zij nu, verminkt door de afstand en gehinderd door de weelderige groei van de menselijke *niet-ingewijde* fantasie, lijken op verwrongen beelden van sterren in stromend water. Maar als de kosmogonie en de theogonie van Hesiodus moeten worden opgevat als karikaturen van de oorspronkelijke beelden, hoeveel te meer geldt dat dan voor de mythen in de Hebreeuwse *Genesis* in de ogen van diegenen, voor wie zij evenmin een goddelijke openbaring of het woord van God zijn, als de theogonie van Hesiodus dat voor Gladstone is.

Barth zegt: 'De dichtkunst die deze (de *Rig Veda*) bevat, schijnt mij daarentegen van een bijzonder *verfijnde* aard en kunstig uitgewerkt, *vol toespelingen en verzwijgingen, vol aanspraken (?)* op mystiek en theosofisch inzicht, en de manier van uitdrukken ervan doet vaker denken aan die *van bepaalde kleine groepen ingewijden* dan aan de dichtelijke taal van een grote gemeenschap.' (*The Religions of India*, blz. xiii.)

Wij zullen hier de criticus niet vragen wat hij kan weten over de manier waarop de 'ingewijden' zich uitdrukken, en ook niet of hij zelf tot zo'n groep behoort, want in het laatste geval zou hij nauwelijks zulke taal hebben gebruikt. Het bovenstaande toont echter de merkwaardige onenigheid tussen de geleerden, zelfs als het gaat om het *uiterlijke* karakter van de *Rig Veda*. Wat kan een hedendaagse sanskritist dan weten over de *innerlijke* of esoterische betekenis ervan, afgezien van de juiste gevolgtrekking van Barth dat *dit heilige geschrift door ingewijden is samengesteld?*

Ons hele boek is een poging om deze waarheid te bewijzen. De oude adepten hebben de grote problemen van de wetenschap opgelost, hoe weinig het hedendaagse materialisme ook is geneigd dit feit te erkennen. De mysteriën van leven en dood werden inderdaad door de grote meesterdenkers van de oudheid doorgrond; en indien zij deze in het geheim en in stilte hebben bewaard, is dit omdat deze problemen deel uitmaakten van de heilige mysteriën; en ten tweede omdat zij onbegrijpelijk moesten blijven voor de grote meerderheid van de mensen, zoals ook nu nog het geval is. Indien zulke leringen door onze tegenstanders in de filosofie nog steeds als hersenschimmen worden beschouwd, is het voor de theosofen misschien een troost op grond van deugdelijke bewijzen te vernemen dat de speculaties van hedendaagse psychologen – of zij nu serieuze idealisten zijn, zoals Herbert Spencer, of verstrooide pseudo-idealisten – nog veel hersenschimmiger zijn. In plaats van op de stevige grondslag van feiten in de Natuur te berusten, zijn ze inderdaad de ongezone luchtkastelen van de materialistische verbeelding, van de hersenen die ze hebben voortgebracht – en meer niet. Terwijl zij ontkennen, bevestigen wij; en onze bevestiging wordt gesteund door bijna alle wijzen uit de oudheid. Omdat wij om goede redenen geloven in het occultisme en een menigte onzichtbare machten, zeggen wij: *Certus sum, scio quod credidi*; waarop onze critici antwoorden: *Credat Judaeus Apella*. Geen van beiden wordt door de ander overtuigd, en die uitkomst beïnvloedt zelfs onze kleine planeet niet. *Eppur' si muove!*

Het is ook niet nodig bekeerlingen te maken. Zoals de wijze Cicero opmerkte: 'De tijd vernietigt de gissingen van de mens, maar bevestigt het oordeel van de natuur.' Laten we onze tijd afwachten. Het ligt echter niet in de aard van de mens stilzwijgend toe te zien bij de vernietiging van zijn goden, of die nu waar of vals zijn. En omdat de theologie en het materialisme zich hebben verbonden om de goden van de oudheid te vernietigen en te proberen alle oude filosofische opvattingen te verminken, is het alleen maar rechtvaardig dat zij die de oude wijsheid liefhebben, hun positie verdedigen door te bewijzen dat het hele arsenaal van die twee op zijn best wordt gevormd door nieuwe wapens, gemaakt uit heel oud materiaal.

Noot:

1. De leer van Hegel, die het *Absolute Zijn* of 'Zijn-heid' gelijkstelt met 'Niet-Zijn', en het Heelal voorstelt als een *eeuwig worden*, komt overeen met de Vedantafilosofie.

Adam-Adami

Namen zoals Adam-Adami, gebruikt door Chwolsohn in zijn *Nabathean Agriculture* en bespot door Renan, zeggen de niet-ingewijden misschien weinig. Maar voor de occultist zegt deze naam heel veel, wanneer deze wordt gevonden in een zo enorm oud boek als het genoemde: bijvoorbeeld dat *Adami* een veelvoudig en van oorsprong Arisch symbool was, zoals de wortel van het woord bewijst, en door de Semieten en Turaniërs van dit volk is overgenomen – zoals veel andere dingen.

'Adam-Adami' is een samengestelde geslachtsnaam die zo oud is als de talen. De Geheime Leer zegt dat *Ad-i* de naam was die door de Ariërs is gegeven aan het eerste *sprekende* ras van de mensheid – in deze Ronde. Vandaar de woorden *Adonim* en *Adonai* (de oude meervoudsvorm van *Adon*), die de joden gebruikten voor hun Jehova en engelen, die eenvoudig de eerste geestelijke en etherische zonen van de aarde waren; en de god Adonis, die in zijn vele variaties de 'eerste Heer' voorstelde. Adam is in het Sanskriet *Ada-Nāth*, dat ook eerste Heer betekent, evenals *Ad-Īśvara* of welke *Ad* (eerste) ook, gevolgd door een bijvoeglijk of zelfstandig naamwoord. De reden hiervoor is, dat zulke waarheden een gemeenschappelijk erfdeel waren. Het was een openbaring die was gedaan aan de *eerste* mensheid vóór de tijd die, zoals de bijbel het uitdrukt, 'het tijdperk van één *spraak* en woord' was; kennis die later door de eigen intuïtie van de mens werd uitgebreid, maar nog later onder een passende symboliek tegen ontwijding werd beschermd. De schrijver van de '*Qabbalah*, (volgens) de filosofische geschriften van Ibn Gebirol', toont aan dat de Israëlieten '*Adonai*' (Heer) gebruiken, in plaats van *Eh'yeh* (Ik ben) en *יהוה*, en voegt eraan toe dat – terwijl Adonai in de bijbel wordt weergegeven door 'Heer', 'de laagste benaming, of de godheid in de Natuur' – 'de meer algemene term Elohim wordt vertaald met God' (blz. 175).

Omstreeks 1860 werd door de oriëntalist Chwolsohn een merkwaardig boek vertaald en onder de onschuldige titel *Nabathean Agriculture* aan het altijd ongelovige en lichtzinnige Europa aangeboden. Volgens de vertaler is dat archaische boek '*een volledige inwijding in de mysteriën van de voor-adamitische volkeren, op gezag van ontegenzeggelijk authentieke documenten*'. Het is 'een onschatbaar compendium, de volledige samenvatting van de leringen, kunsten en wetenschappen, niet alleen van de Chaldeeën, maar ook van de Assyriërs en Kanaänieten van de voorhistorische tijden'. Deze '*Nabateeërs*' waren – zoals sommige critici dachten – eenvoudig de Sabaeërs, of Chaldeeuwse steraanbidders. Het boek is een hervertaling uit het Arabisch, waarin het eerst uit het Chaldeeus was vertaald.

Masoudi, de Arabische geschiedkundige, spreekt over die *Nabateeërs* en verklaart hun oorsprong als volgt: 'Na de zondvloed (?) vestigden de volkeren zich in verschillende landen. Onder hen waren de Nabateeërs, die de stad Babylon stichtten en die de afstammelingen van Cham waren die zich in dezelfde provincie vestigden onder leiding van Nimrod, de zoon van Kusch, die de zoon was van Cham en de achterkleinzoon van Noach. . . . Dit vond plaats in de tijd toen Nimrod het gouverneurschap van Babylonië ontving als afgevaardigde van Dzahhak, Biurasp genaamd.'

De vertaler Chwolsohn concludeert dat de uitspraken van deze geschiedkundige volkomen overeenstemmen met die van Mozes in *Genesis*, terwijl minder eerbiedige critici als hun mening zouden kunnen geven dat juist daarom aan de waarheid ervan moet worden getwijfeld. Het heeft geen zin op dit punt in te gaan, omdat het voor ons onderwerp niet van belang is. Het uitvoerig bediscussieerde en al lang begraven probleem en de moeilijkheid om op logische gronden een verklaring te geven voor de wonderbaarlijke afstamming van miljoenen mensen van verschillende rassen, van een groot aantal beschaafde volkeren en stammen uit *drie* paren (de zonen van Noach) in 346 jaar² na de zondvloed, kan worden overgelaten aan het karma van de schrijver van *Genesis*, of deze nu Mozes of Ezra heet. Wat in het genoemde boek interessant is, is de inhoud ervan, de leringen die erin worden verkondigd, die esoterisch gelezen bijna alle weer gelijk zijn aan de geheime leringen.

Quatremère opperde dat dit boek misschien een onder Nebukadnezar II gemaakte kopie was van een of andere 'oneindig veel oudere' hamitische verhandeling, terwijl de schrijver op grond van 'innerlijke en uiterlijke bewijzen' volhoudt dat het Chaldeeuwse origineel was opgeschreven op basis van de redevoeringen en leringen van een rijke Babylonische landeigenaar, Qū-tāmy genaamd, die voor die toespraken nog ouder materiaal had gebruikt. De eerste Arabische vertaling wordt door Chwolsohn in de XIIIde eeuw v.Chr. gedateerd. Op de eerste bladzijde van deze 'openbaring' verklaart de schrijver of *amanuensis*, Qū-tāmy, dat 'de daarin neergelegde leringen oorspronkelijk door *Saturnus aan de Maan* waren meegedeeld, die ze aan haar afgod doorgaf; deze afgod onthulde ze aan haar aanbidder, de schrijver' – de adept-schrijver van dat boek – Qū-tāmy.

De bijzonderheden die door de god voor het welzijn en het onderricht van stervelingen worden gegeven, betreffen perioden van onberekenbare duur en een lange reeks van koninkrijken en *dynastieën* die voorafgingen aan het verschijnen op aarde van *Adami* (de 'rode-aarde'). Deze perioden hebben, zoals was te verwachten, de

verdedigers van de chronologie van de bijbel volgens de dode-letter-betekenis bijna tot razernij gebracht. De Rougemont was de eerste die tegen de vertaler ten strijde trok. Hij verwijt hem: '*Mozes op te offeren aan een anonieme schrijver*'. Hij zegt nadrukkelijk: 'Hoe groot de *chronologische fouten* van Berossus ook waren, hij was tenminste volledig in overeenstemming met de profeet voor wat de eerste mensen betreft, want hij spreekt over *Alorus-Adam*, over *Xisuthrus-Noach* en over *Belus-Nimrod*, enz. 'Daarom', voegt hij eraan toe, '*moet het een ^{apocrief} boek zijn, dat moet worden gerangschikt bij zijn tijdgenoten - het vierde boek van Esdras, dat van Henoch, de Sibyllijnse orakels en het Boek van Hermes - die geen van alle verder teruggaan dan twee of drie eeuwen v.Chr.*' Ewald viel Chwolsohn nog harder aan en tenslotte deed ook Renan dit. In de *Revue Germanique* tast de ex-leerling het gezag van zijn leermeester aan door hem te vragen een reden op te geven waarom zijn *Nabathean Agriculture* geen vervalsing kan zijn door de een of andere jood uit de derde of vierde eeuw van onze jaartelling? Het kan nauwelijks iets anders zijn - redeneert de romantische schrijver van het *Leven van Jezus*. Want in dit boekdeel over astrologie en tovenarij 'herkennen wij in de personen die Qū-tāmy ons voorstelt alle aartsvaders van de bijbelse legenden, zoals *Adam-Adami, Anouka-Noach* en zijn *Ibrahim-Abraham*', enz.

Dit is geen reden, omdat Adam en andere namen geslachtsnamen zijn. Intussen geven wij nederig in overweging dat, alles in aanmerking genomen, een *apocrief* boek - zelfs van de derde eeuw n.Chr. in plaats van de dertiende eeuw v.Chr., zoals Quatremère veronderstelt - oud genoeg is om als document voor *echt* door te gaan en zo de meest veeleisende archeoloog en criticus tevreden te stellen. Want zelfs als we ter wille van de discussie zouden aannemen, dat dit letterkundige overblijfsel is samengesteld door 'de een of andere jood uit de derde eeuw van onze jaartelling' - wat dan nog? Als we de geloofwaardigheid van de daarin voorkomende leringen voor een ogenblik terzijde laten, rijst de vraag: waarom zou het minder recht hebben te worden gehoord, of minder leerzaam zijn als weerspiegeling van oudere opvattingen, dan welk ander religieus boek ook, dat, eveneens een 'compilatie van oudere teksten' of van mondelinge overlevering is - uit dezelfde of zelfs een latere tijd? In dat geval zouden we ook de *koran* moeten verwerpen en 'apocrief' moeten noemen - die twee eeuwen jonger is, hoewel wij weten dat deze als een Minerva rechtstreeks is voortgekomen uit het brein van de Arabische profeet; en we zouden de schouders moeten ophalen voor alle mededelingen die we aan de *talmoed* kunnen ontleen, die in zijn huidige vorm ook werd samengesteld uit oudere gegevens, en niet ouder is dan de IXde eeuw van onze jaartelling.

Deze merkwaardige 'bijbel' van de Chaldeeuse adept en de verschillende kritieken op dit boek (in de vertaling van Chwolsohn) worden hier vermeld omdat dit van veel belang is voor een groot deel van ons boek. Met uitzondering van de opmerkingen van Renan, een beeldenstormer uit beginsel die door Jules Lemaitre zo treffend '*le Paganini du Néant*' wordt genoemd - is blijkbaar het grootste bezwaar tegen het boek, dat dit apocriefe geschrift, zoals wordt beweerd, *als een openbaring* aan een adept is meegedeeld door de 'afgod van de maan', die deze van 'Saturnus' ontving. Daarom spreekt het vanzelf dat het 'van begin tot eind een sprookje' is. Hierop is maar één antwoord: het is evenmin een sprookje als de bijbel, en als het ene valt, moet het andere volgen. Zelfs de manier van waarzeggen door middel van 'de afgod van de maan' is dezelfde als door David, Saul en de hogepriesters van het joodse tabernakel met behulp van de terafim werd toegepast. In Deel III, Afdeling II van dit boek zal men de praktische methoden van deze oude waarzeggerij aantreffen.

De *Nabathean Agriculture* is inderdaad een samengesteld boek; het is niet apocrief, maar een herhaling van stellingen van de Geheime Leer onder de exoterische Chaldeeuse vorm van nationale symbolen, met het doel de leringen te 'versluieren', op dezelfde manier als de boeken van Hermes en de *Purāṇa's* pogingen daartoe zijn door de Egyptenaren en de Hindoes. Het boek was in de oudheid even goed bekend als tijdens de Middeleeuwen. Maimonides spreekt erover en verwijst meer dan eens naar dit Chaldeo-Arabische handschrift, waarbij hij de Nabateeërs de naam van hun geloofsgenoten, d.i. 'steraanbidders' of Sabaeën geeft, maar toch niet ziet dat dit verminkte woord 'Nabateeërs' de mystieke naam is van de kaste die was gewijd aan *Nebo* (god van de *geheime wijsheid*), waaruit terstond blijkt dat de *Nabateeërs* een occulte broederschap vormden. De Nabateeërs, die volgens de Perzische Yezidi oorspronkelijk uit Busrah naar Syrië kwamen, waren de ontaarde leden van die broederschap; toch was hun religie zelfs op dat late tijdstip zuiver kabbalistisch. Nebo is de godheid van de planeet Mercurius, en Mercurius is de god van de wijsheid of Hermes, en *Budha*, die de Joden יהוה 'de Heer van omhoog, de verhevene' noemden . . . en de Grieken Nabo, Ναβῶ, vandaar Nabateeërs. Ondanks het feit dat Maimonides hun leringen 'heidense dwaasheid' noemt en hun archaïsche literatuur '*Sabaeorum foetum*', plaatst hij hun *Agriculture*, de bijbel van Qū-tāmy, vooraan in de archaïsche literatuur; en Abarbanel prijst die hemelhoog. Spencer, die laatstgenoemde citeert, noemt het dat 'voortreffelijke oosterse boek', en hij voegt eraan toe (deel I, blz. 354) dat men onder Nabateeërs moet verstaan de Sabaeën, de Chaldeeën en de Egyptenaren, kortom al die volkeren *tegen wie de strengste wetten van Mozes werden uitgevaardigd*.

Nebo, de oudste god van wijsheid van Babylonië en Mesopotamië, was identiek met de Hindoe-Budha en Hermes-Mercurius van de Grieken. Een kleine verandering in het geslacht van de ouders is het enige verschil. Zoals in India Budha de zoon was van Soma (de maan) en van de vrouw van Brihaspati (Jupiter), was Nebo de

zoon van Zarpa-nitu (de maangodheid) en van Merodach, die Jupiter was geworden, nadat hij een zonnegod was geweest. Als de planeet Mercurius was Nebo de 'opzichter' onder de zeven planeetgoden; en als de personificatie van de geheime wijsheid was hij *Nabir*, een ziener en een profeet. Het feit dat men Mozes op de aan Nebo gewijde berg laat sterven en verdwijnen, bewijst dat hij een ingewijde was en een priester van die god onder een andere naam; want deze god van wijsheid was de grote scheppende godheid en werd als zodanig vereerd, en niet alleen in Borsippa in zijn schitterende tempel of planeettoren. Hij werd ook aanbeden door de Moabieten, de Kanaänieten, de Assyriërs en in heel Palestina: waarom dan niet door de Israëlieten? 'De planeettempel van Babylon' had zijn 'heilige der heiligen' binnen het heiligdom van Nebo, de profeetgod van de wijsheid. In de Hibbert-lezingen wordt gezegd: 'De oude Babyloniërs hadden een bemiddelaar tussen mensen en goden . . . en Nebo was de 'verkondiger' of 'profeet', omdat hij de verlangens van zijn vader Merodach bekendmaakte.'

Nebo is evenals Budha een schepper van het vierde en ook van het vijfde Ras. Want met de eerstgenoemde begint een nieuw ras van adepten en met de laatstgenoemde de *zonne-maan*-dynastie, of de mensen van deze Rassen en Ronde. Beiden zijn de Adams van hun respectievelijke schepselen. Adam-Adami is een personificatie van de *tweevoudige* Adam: van de paradigmatische Adam-Kadmon, de schepper, en van de lagere Adam, de aardse die, zoals de Syrische kabbalisten zeggen, tot na zijn val alleen *nephesh* had, 'de levensadem', maar *geen levende ziel*.

Als Renan dus de Chaldeeuse heilige geschriften – of wat ervan over is – als apocrief blijft beschouwen, is dat volstrekt niet van belang voor de waarheid en de feiten. Er zijn andere oriëntalistena, die misschien een andere opvatting hebben; en zelfs als dat niet zo was, zou het er nog steeds weinig toe doen. Deze leringen bevatten de stellingen van de esoterische filosofie, en dit moet voldoende zijn. Aan degenen die niets van symboliek begrijpen, kan dit enkel en alleen sterrenaanbidding toeschijnen, en aan degene die de esoterische waarheid zou willen verbergen, zelfs 'heidense dwaasheid'. Terwijl Maimonides zijn minachting uitsprak over de esoterie in de religie van andere volkeren, erkende hij niettemin het bestaan van esoterie en symboliek in zijn eigen religie, en predikte stilzwijgen en geheimhouding over de werkelijke betekenis van de uitspraken van Mozes, en dit bezorgde hem veel ellende. Kortom, de leringen van Qū-tāmy, de Chaldeeër, zijn de allegorische weergave van de religie van de eerste volkeren van het vijfde Ras.

Waarom moest Renan de naam 'Adam-Adami' dan met zo'n academische minachting behandelen? De schrijver van de 'Oorsprong van het christendom' weet kennelijk niets over de 'oorsprong van de heidense symboliek' en ook niet over de esoterie, anders zou hij hebben geweten dat de naam een vorm van een universeel symbool was, dat *zelfs bij de joden* niet op één mens, maar op vier verschillende mensheden betrekking had. Dit is gemakkelijk te bewijzen.

De kabbalisten leren het bestaan van vier verschillende Adams, of de transformatie van vier opeenvolgende Adams, emanaties van de *dyooknah* (godelijke schim) van de hemelse mens, een etherische combinatie van neshamah, de hoogste ziel of geest: deze Adam heeft natuurlijk geen grof menselijk lichaam en ook geen *begeertelichaam*. Deze 'Adam' is het prototype (*tzure*) van de tweede Adam. Dat zij onze vijf Rassen voorstellen staat vast, zoals iedereen kan zien uit hun beschrijving in de *Kabbala*: de eerste is de 'volmaakte, heilige Adam'; . . . 'een schaduw die verdween' (de koningen van Edom), voortgebracht uit de goddelijke *tzelem* (beeld); de tweede wordt de protoplastische androgyne Adam van de toekomstige aardse en gescheiden Adam genoemd; de derde Adam is de uit 'stof' gemaakte mens (de eerste, onschuldige Adam); en de vierde is de veronderstelde voorvader van ons eigen ras – de gevallen Adam. Zie echter de bewonderenswaardig duidelijke beschrijving van hen in *Qabbalah* van Isaac Myer, blz. 418 e.v. Hij geeft slechts vier Adams, ongetwijfeld vanwege de koningen van Edom. 'De vierde Adam', schrijft hij, '. . . was bekleed met huid, vlees, zenuwen, enz. Dit komt overeen met de lagere *nephesh* en *guff*, d.i. lichaam, verenigd. Hij heeft het dierlijke vermogen tot voortplanting en voortzetting van de soort', en dit is het *menselijke* Wortelras.

Het is juist op dit punt dat de hedendaagse kabbalisten – misleid door de vele generaties van christelijke mystici die, waar zij maar konden, met de kabbalistische geschriften hebben geknoeid – bij hun interpretaties van de occultisten afwijken en de latere gedachte voor het oorspronkelijke denkbeeld aanzien. De oorspronkelijke *Kabbala* was geheel metafysisch en hield zich niet bezig met dierlijke of aardse geslachten; de latere *Kabbala* heeft het goddelijke ideaal verstikt onder het zware fallische element. De kabbalisten zeggen: 'God maakte de mens mannelijk en vrouwelijk.' 'Bij de kabbalisten wordt de noodzaak tot voortgaande schepping en bestaan het evenwicht genoemd', zegt de schrijver van *Qabbalah*; en omdat het eerste Ras dit 'evenwicht', dat is verbonden met *ma-qom* (geheimzinnige plaats), niet bezat, wordt zoals we hebben gezien, zelfs dit Ras niet door de zonen van de vijfde Adam erkend. Vanaf de hoogste hemelse mens, de meest verheven Adam, die 'mannelijk-vrouwelijk' of androgyne is, tot de Adam van stof zijn al deze verpersoonlijkte symbolen met het geslacht en de voortplanting verbonden. Bij de oosterse occultisten is het juist andersom. Zij beschouwen de seksuele relatie als een 'karma' dat slechts behoort tot de wereldlijke betrekkingen van de mens, die wordt

beheerst door illusie, iets dat terzijde moet worden gesteld zodra de persoon 'wijs' wordt. Zij beschouwden het als een heel gelukkige omstandigheid indien de goeroe (leraar) in zijn leerling de geschiktheid aantrof voor het zuivere leven van Brahmācharya. Hun tweevoudige symbolen waren voor hen slechts de dichtertelijke beelden van de verheven wisselwerkingen van scheppende kosmische krachten. En deze ideële opvatting schittert als een gouden straal op elk afgodsbeeld, hoe grof en grotesk ook, in de overvolle galerijen van de duistere tempels van India en andere moederlanden van erediensten.

Dit zal in de volgende paragraaf worden aangetoond.

Wij kunnen hieraan toevoegen dat bij de gnostici de tweede Adam ook voortkomt uit de oorspronkelijke mens, de ofitische *Adamas*, naar 'het beeld van wie hij is gemaakt'; de derde uit deze tweede – een androgyn. De laatstgenoemde wordt gesymboliseerd in het 6de en 7de paar van de mannelijk-vrouwelijke aeonen – Amphian-Essumene en Vannanin-Lamer (vader en moeder; zie de tabel van Valentinus in Epiphanius) – terwijl de vierde Adam of het vierde Ras wordt voorgesteld door een priapisch monster. Dit laatste – een na-christelijke fantasie is de ontaarde kopie van het voorchristelijke gnostische symbool van de 'goede' of 'hij, die schiep voordat er iets bestond', de hemelse Priapus – werkelijk geboren uit Venus en Bacchus *toen die god terugkeerde van zijn expeditie naar India*, want Venus en Bacchus zijn de latere typen van aditi en de geest. De latere Priapus, die echter één is met Agathodaemon, de gnostische Heiland, en zelfs met Abraxas, is niet langer het teken voor *abstracte scheppende* kracht, maar symboliseert de vier Adams of rassen, terwijl het vijfde wordt voorgesteld door de *vijf* takken die zijn afgesneden van de levensboom waarop – op de gnostische gemmen – de oude man staat. Het aantal Wortelrassen werd in de oude Griekse tempels weergegeven door de zeven klinkers, waarvan er *vijf* in een paneel werden gezet in de inwijdingszalen van de Adyta. Het Egyptische teken ervoor was een hand met vijf uitgespreide vingers, waarvan de vijfde vinger of de pink nog maar half volgroeid was, en ook *vijf* 'N's' – hiërogliefen die deze letter voorstellen. De Romeinen gebruikten de vijf klinkers A E I O V in hun tempels; en dit archaïsche symbool werd in de Middeleeuwen door het Huis Habsburg als motto aanvaard. *Sic transit gloria!*

Noten:

1. Zie de tekst hierna.
2. Zie *Genesis* en de geautoriseerde chronologie. In Hoofdstuk ix 'verlaat Noach de ark' in '2348 v.Chr.'. In Hoofdstuk x wordt 'Nimrod, de eerste koning' in '1998 v.Chr.' geplaatst.
3. *Annales de Philosophie*, juni 1860, blz. 415.
4. 30 april 1860.
5. 'Ik zal u de geschriften noemen . . . over *het geloof van de Sabaeërl*, zegt hij. 'Het beroemdste is het boek *The Agriculture of the Nabatheans*, dat is vertaald door Ibn Wahohijah. Dit boek staat vol heidense dwaasheid . . . Het spreekt over het vervaardigen van TALISMANS, het tot zich trekken van de krachten van de GEESTEN, over MAGIE, DEMONEN en monsters die hun verblijfplaats in de woestijn hebben.' (Maimonides, geciteerd door dr. D. Chwolsohn, *Die Ssabier und der Ssabismus*, II, blz. 458.) De Nabateeërs van de berg Libanon geloofden in de zeven Aartsengelen, zoals hun voorvaders in de zeven grote sterren hadden geloofd, de verblijfplaatsen en lichamen van deze Aartsengelen, waarin de rooms-katholieken nog steeds geloven, zoals elders is aangetoond.
6. Zie *Isis Ontsluierd*, Deel II, blz. 197, Engelse uitgave.
7. Eenvoudig de baarmoeder, het 'Heilige der Heiligen' bij de Semieten.

Het 'Heilige der Heiligen'. Zijn ontanding.

Het *sanctum sanctorum* van de Ouden – ook het *adytum* genoemd – dat is die nis aan de westkant van de tempel, die aan drie kanten door blinde muren was omsloten en waar vóór de enige opening of deur een gordijn hing, kwam bij alle oude volkeren voor.

Niettemin is er een groot verschil tussen de geheime betekenissen van deze symbolische plaats in de esoterie van de heidenen en die van de latere joden, hoewel de symboliek ervan oorspronkelijk bij alle oude rassen en volkeren gelijk was. De heidenen, die pantheïsten waren, bewezen het de grootste eer door in het adytum een *sarcofaag* of tombe (*taphos*) te plaatsen, en ook de zonnegod aan wie de tempel was gewijd. Zij beschouwden het – in zijn esoterische betekenis – als het symbool van kosmische, zonne- (of dagelijkse) en menselijke *wederopstanding*. Het omvatte het hele terrein van periodieke en stipt op tijd optredende manvantara's of het geregelde herontwaken van de Kosmos, de aarde en de mens tot een nieuw bestaan; waarbij de zon het meest dichtstbijzijnde en ook het meest grootse symbool ervan in de hemel is, en de mens – in zijn reïncarnaties – op aarde. De joden – van wie het realisme, als men het beoordeelt naar de dode letter, in de tijd van Mozes even praktisch en grof was als nu – voerden in de loop van hun vervreemding van de goden van hun heidense burens een nationale en levitische politiek, door hun Heilige der Heiligen exoterisch voor te stellen als het plechtigste teken van hun monotheïsme; terwijl zij er esoterisch slechts een universeel fallisch symbool in zagen. Terwijl de kabbalisten alleen Ain-Soph en de 'goden' van de mysteriën kenden, hadden de levieten geen tombe en geen god in hun adytum behalve de 'heilige' ark van het verbond – hun 'Heilige der Heiligen'.

Wanneer echter de esoterische betekenis van deze nis duidelijk is gemaakt, zullen de niet-ingewijden beter kunnen begrijpen waarom David 'ontbloot' voor de ark van het verbond danste en zo graag *verachtelijk* wilde schijnen ter wille van zijn 'Heer', en *onedel* in zijn eigen ogen. (Zie 2 Samuel/vi, 16-22.)

De ark is de bootvormige *Argha* van de mysteriën. Parkhurst, die er in zijn Griekse woordenboek een lange verhandeling over geeft en er geen woord over zegt in het Hebreeuwse lexicon, verklaart haar als volgt: 'Ἀρχή komt in dit verband overeen met het Hebreeuwse *rasit* of wijsheid . . . een woord dat de betekenis had van het symbool van de vrouwelijke voortbrengende kracht, de arg of *arca* waarin, zoals men veronderstelde, de kiem van de hele natuur boven de grote afgrond zweefde of hing tijdens het interval na elke wereldcyclus.' Juist; en de joodse ark van het verbond had *precies dezelfde betekenis*; met de verdere aanvulling dat zij in plaats van een mooie en kuise *sarcofaag* (het symbool van de schoot van de Natuur en de wederopstanding), zoals in het *sanctum sanctorum* van de heidenen, de ark nog *realistischer* van bouw hadden gemaakt door de twee Cherubijnen, die op de kist of ark van het verbond tegenover elkaar zijn geplaatst, met hun vleugels zó uitgespreid dat zij een volmaakte *yoní* vormden (zoals men die nu in India ziet). Bovendien werd de betekenis van dit voortbrengingssymbool nog versterkt door de vier mystieke letters van de naam Jehova, nl. יהוה; of י', dat *jod* betekent (*membrum virile*, zie de *Kabbala*); ה (hé, de *baarmoeder*); ו (vau, een haak, een spijker), en weer ה (wat ook 'een opening' betekent); het geheel vormt het volmaakte *dubbelgeslachtelijke* embleem, of Y(e) H(o) V(a) H, het mannelijke en vrouwelijke symbool.

Misschien zal – als men zich de werkelijke betekenis van functie en titel van de *kadesh kadeshim*, 'de heiligen' of 'de aan de tempel van de Heer gewijden' realiseert – het 'Heilige der Heiligen' van de laatstgenoemde een verre van stichtelijk aspect aannemen.

Iacchus is ook Iao of Jehova; en Baäl of Adon was evenals Bacchus een fallische god. 'Wie zal de heuvel (de hoge plaats) van de Heer beklimmen?' vraagt de heilige koning David, 'wie zal staan in de plaats van zijn *kadushu* קדושו' (Psalmen xxiv, 3). Kadesh is in één betekenis *toewijden*, *wijden*, *heiligen* en zelfs *inwijden* of *afzonderen*; maar het betekent ook de dienst van de wulpse riten (de Venus-verering), en de ware interpretatie van het woord kadesh wordt botweg gegeven in *Deuteronomium* xxiii, 17; *Hosea* iv, 14 en *Genesis* xxxvii, 15 tot 22. De 'heilige' kadeshuth van de *bijbel* hadden dezelfde ambtsplichten als de nautch-meisjes van de latere hindoepagoden. De Hebreeuwse *kadeshim* of galli woonden 'bij het huis van de Heer, waar de vrouwen kleden voor het beeld van het bos weefden', of voor het borstbeeld van Venus-Astarte, zegt het zevende vers van het 23ste hoofdstuk van 2 *Koningen*.

De dans die David rond de ark uitvoerde, was de 'cirkeldans', die zoals men zegt door de amazonen voor de mysteriën was voorgeschreven. Dit was ook de dans van de dochters van Silo (*Richteren* xxi, 21, 23, e.v.), en het springen van de profeten van Baäl (1 *Koningen* xviii, 26). Deze dans was eenvoudig een kenmerk van de sabaeïsche eredienst, want hij gaf de beweging van de planeten rond de zon aan. Dat de dans een bacchische razernij was,

is duidelijk. Bij die gelegenheid werden *sistra* gebruikt, en de hoon van Michal en het antwoord van de koning waren vol betekenis. *Isis Ontsluierd*, Deel II, blz. 49, Eng. uitgave.

'De ark, waarin de kiemen worden bewaard van alle levende wezens die nodig zijn om de aarde weer te bevolken, vertegenwoordigt het voortbestaan van het leven en het oppergezag van de geest over de stof, door de strijd tussen de tegengestelde natuurkrachten. In het astro-theosofische schema van de westerse ritus komt de ark overeen met de navel en wordt geplaatst aan de linkerzijde, de zijde van de vrouw (de maan), die als een van haar symbolen de linkerzuil van de tempel van Salomo – BOAZ – heeft. De navelstreng is door middel van de placenta verbonden met de vruchtbodem waarin de embryo's van het ras worden bevrucht. . . . De ark is de heilige *argha* van de hindoes, en haar relatie tot de ark van Noach kan dus gemakkelijk worden afgeleid als we vernemen dat de *argha* een langwerpig vat was, dat door de hogepriesters werd gebruikt als offerkelk bij de eredienst van Isis, Astarte en Venus-Aphrodite, die allen godinnen waren van de voortbrengende krachten in de natuur of van de stof – en dus symbolisch de ark voorstelden die de kiemen van alle levende dingen bevat.' (*Isis Ontsluierd*, Deel II, blz. 444, Eng. uitgave.) Wie de kabbalistische boeken van vandaag en de interpretaties van de *Zohar* door de rabbi's aanziet voor de ware kabbalistische leer van de oudheid, heeft het bij het verkeerde eind! Want de voor Europa en Amerika toegankelijke *Kabbala* bevat heden, evenmin als in de tijd van Friedrich von Schelling, veel meer dan 'puinhopen en fragmenten, sterk verminkte overblijfselen van dat *oorspronkelijke stelsel dat de sleutel is tot alle religieuze stelsels*' (zie *Kabbala*, door prof. Franck, Voorwoord). Het oudste stelsel en de *Chaldeeuwse Kabbala* waren identiek. De laatste versies van de *Zohar* zijn die van de synagoge in de eerste eeuwen – namelijk de *thora*, die dogmatisch en star is.

De 'koningskamer' in de *piramide van Cheops* is dus een Egyptisch 'Heilige der Heiligen'. Op de dagen van de inwijdingsmysteriën moest de kandidaat, die de zonnegod voorstelde, in de sarcofaag afdalen als de krachtgevende straal, die binnengaat in de vruchtbare schoot van de Natuur. De volgende ochtend komt hij eruit tevoorschijn en stelt de wederopstanding van het leven voor, na de verandering die dood heet. In de grote MYSTERIËN duurde zijn zinnebeeldige dood twee dagen, waarna hij op de derde morgen met de zon verrees, na een laatste nacht van de wreedste beproevingen. Terwijl de kandidaat de zon voorstelde – de allesverlevendigende bol die elke morgen 'herrijst', alleen om aan alles leven te schenken – was de sarcofaag het symbool van het vrouwelijke beginsel. Zo was het in Egypte; de vorm en gedaante ervan waren in elk land verschillend, als het maar een vaartuig bleef, een zinnebeeldige *navis* of bootvormig voertuig, dat symbolisch kiemen of de levenskiem *bevatte*. In India is het de 'gouden' koe, waardoor de kandidaat-brahmaan moet heengaan als hij een brahmaan wil zijn en een DVYZA (iemand die een *tweede* keer is geboren) wil worden. De halvemaanvormige *argha* van de Grieken was het type van de koningin van de hemel – Diana, of de maan. Zij was de grote moeder van alle bestaansvormen, zoals de zon de vader was. De Joden vereerden Astoreth, zowel vóór als nadat zij Jehova in een *mannelijke* god hadden omgevormd; daarom verklaarde Jesaja: 'Mijn ziel haat *uw nieuwe manen en feesten* (i, 14); waarmee hij kennelijk onrechtvaardig was. Astoreth en de feesten van de nieuwe maan (de halvemaanvormige *argha*) hadden als vorm van openbare eredienst geen ongunstiger betekenis dan de verborgen zin van de maan in het algemeen die, zoals bekend is, kabbalistisch direct was verbonden met en gewijd aan Jehova, met het enige verschil dat de ene het vrouwelijke en de andere het mannelijke aspect van de maan en van de ster Venus was.

De zon (de vader), de maan (de moeder) en Mercurius-Thoth (de zoon) vormden de oudste drie-eenheid van de Egyptenaren, die hen verpersoonlijkten in Osiris, Isis en Thoth (Hermes). In ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ zijn de zeven grote goden, verdeeld in twee drietallen en de hoogste god (de Zon): de lagere *Τριδυνάμεις*, waarvan de vermogens respectievelijk in Mars, Mercurius en Venus zetelen; en de hogere triade ('de drie onzichtbare goden') die in de Maan, Jupiter en Saturnus wonen (zie § 359 en 361 e.v.).

Dit behoeft geen bewijs. Astoreth was in één betekenis een onpersoonlijk symbool van de natuur, het schip van het leven dat de kiemen van al het zijnde door de grenzeloze sterrenoceaan draagt. En wanneer zij niet werd vereenzelvigd met Venus, zoals elke andere 'koningin van de hemel', aan wie koeken en broodjes werden geofferd, werd Astoreth, de weerspiegeling van de Chaldeeuwse 'Noah, de universele moeder' (de vrouwelijke Noach, die als één met de ark werd beschouwd) en van de vrouwelijke triade Ana, Belita en Davikina; die wanneer zij als één werd samengevat, 'opperste godin, vrouwe van de onderwereld, moeder van de goden, koningin van de aarde en koningin van vruchtbaarheid' werd genoemd. Belita of *Damti* (de zee), de moeder van *de stad Erech* (de grote Chaldeeuwse necropolis) werd later Eva; en nu is zij in de Latijnse kerk Maria, de Maagd, afgebeeld als staand op de maansikkel en soms bij afwisseling op de aardbol. De *navi* of scheepsvorm van de maansikkel, die al die gemeenschappelijke symbolen van het schip van het leven in zich verenigt, zoals de ark van Noach, de yoni van de hindoes en de ark van het verbond, is het vrouwelijke symbool van de universele 'moeders van de goden' en wordt nu in elke kerk onder zijn christelijke *symbool* aangetroffen, als het *schip* (Lat. *navis*). De *navis* – het sterrenschip – wordt bevrucht door de geest van het leven – de mannelijke god; of zoals de geleerde Kenealy (in zijn *Apocalypse*) die heel toepasselijk noemt – de heilige geest. In de westerse religieuze symboliek was de maansikkel het mannelijke en de volle maan het vrouwelijke aspect van die universele geest.

Het mystieke woord *alm*, dat de profeet Mohammed aan het begin van veel hoofdstukken van de *koran* plaatste, verwijst naar *haar* als de *alm*, de onbevleete maagd van de hemelen. En - omdat het verhevene altijd omslaat in het belachelijke - moeten we uit deze wortel *alm* het woord *almeh* - de Egyptische danseressen - afleiden. Dit zijn 'maagden' van hetzelfde type als de *nautchni's* in India en de (vrouwelijke) *kadeshim*, de heiligen van de joodse tempels (zij die aan Jehova waren gewijd, die beide geslachten voorstelde), van wie de *heilige* functies in de israëlitische tempels *dezelfde* waren als die van de *nautchni's*.

Nu verklaart Eustathius dat (ΙΩ) IO in het dialect van de *Argiërs* de *maan* betekent, en in Egypte was het een van de namen van de maan. Jablonski zegt: 'ΙΩ, Ioh, *Aegyptiis* ^{LUNAR} *significat neque habent illi in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam, designent praeter IO.*' De kolom en de cirkel (IO), die nu het eerste decimale getal vormen dat bij Pythagoras het volmaakte getal was in de *Tetraktis*, werden later een *bij uitstek fallisch getal* - in de eerste plaats bij de joden, bij wie het de mannelijke en vrouwelijke Jehova is.

Een geleerde verklaart het als volgt:

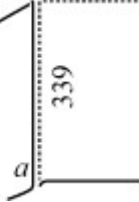
'Ik vind op de Rosetta-steen van Uhlemann het woord *mouth*, en eveneens in Seiffarth, namelijk de naam van de maan, gebruikt als een tijdcyclus, vandaar de *maanmaand* van de hiëroglief met en als bepalende tekens, zoals in het Koptisch I O H of I O H. Het Hebreeuwse יוה kan ook als IOH worden gebruikt, want de letter *vau* of *ו* werd gebruikt voor *o* en voor *u*, en voor *v* of *w*. Dit was vóór de *Massora*, waarin de *ו* werd gebruikt als *i* = *o*, *י* = *u* en *י* = *v* of *w*. Nu had ik uit eigen onderzoek geconcludeerd dat de grote kenmerkende functie van de godnaam Jehova een aanduiding was van de invloed van de maan als *oorzaak* van de *voortplanting*, en van de exacte waarde ervan als een maanjaar volgens de natuurlijke *maat van de dagen*, zoals u volledig zult inzien . . . En hier komt dit taalkundig zelfde woord uit een veel oudere bron, namelijk het Koptisch, of beter het oude Egyptisch in de tijd van het Koptisch' . . . (Uit een manuscript).

Dit is nog opmerkelijker wanneer de egyptologie het vergelijkt met het weinige dat zij weet over de triade van Thebe - die bestaat uit *Ammon*, *Mouth* (of *Mout*) en hun zoon *Khonsoo*. Verenigd was deze triade vervat in de maan als hun gemeenschappelijke symbool; en gescheiden was zij *Khonsoo* de god ^{LUNUS} en werd zo verward met *Thoth* en *Ptah*. Zijn moeder *Mout(h)* (de naam betekent *moeder* en niet de *maan*, die slechts haar symbool was) wordt de 'koningin van de hemel' genoemd; de 'maagd', enz., omdat zij een aspect is van *Isis*, *Hathor* en andere moedergodinnen. Zij was minder de vrouw dan de moeder van *Ammon*, die de kenmerkende titel 'de echtgenoot van zijn moeder' heeft. In een *beeldje* in Boulak, Caïro, wordt deze triade voorgesteld (*Nummer* 1981, *Serapeum, Griekse periode*) als een mummiegod, die in zijn hand drie verschillende scepters vasthoudt en op zijn hoofd de maanschijf draagt, terwijl uit de karakteristieke haarlok de bedoeling blijkt om een *kind-god* af te beelden, of 'de zon' in de triade. Hij was in Thebe de god van het lot en verschijnt onder twee aspecten: (1) als 'Khonsoo, de maangod en Heer van Thebe, *Nofir-hotpoo* - 'hij die in absolute rust is'; en (2) als *Khonsoo Iri-sokhroo* of 'Khonsoo, die het lot zich laat voltrekken': de eerste bereidt de gebeurtenissen voor en ontwerpt ze voor degenen die onder zijn voortbrengende invloed worden geboren; de laatste legt ze ten uitvoer'. (Zie de definities van Maspero.) *Ammon* wordt door theogonische omzettingen *Horus*, ^{HOR-AMMON} en in een beeldje uit de Saïtische periode ziet men dat *Mout(h)*-*Isis* hem voedt. (*Abydos*.) Op zijn beurt wordt *Khonsoo* in deze omgezette triade *Thoth-Lunus*, 'hij die de verlossing brengt'. Zijn voorhoofd is gekroond met de kop van een *ibis* die is versierd met de *maanschijf* en het diadeem, dat *io-tef* wordt genoemd.

Al deze symbolen worden ongetwijfeld weerspiegeld in de *Yave* of Jehova van de bijbel (sommigen geloven dat ze daarmee identiek zijn). Dit zal iedereen duidelijk worden die *The Source of Measures*, de *Key to the Hebrew Egyptian Mystery*, leest en die de onweerlegbare, duidelijke en wiskundige bewijzen begrijpt, dat de *esoterische grondslagen*, of het stelsel dat werd gebruikt bij de bouw van de grote piramide en de bouwkundige maten van de tempel van Salomo (of deze nu mythisch is of werkelijk), de ark van Noach en de ark van het verbond, dezelfde zijn. Indien er iets in de wereld is dat het twistpunt kan beslechten - of zowel de oude als de latere (na-Babylonische) joden, en vooral de eerstgenoemden, hun theogonie en religie baseerden op dezelfde grondslag als alle heidenen - dan is het wel het genoemde boek.

En het is ook goed de lezer hier te herinneren aan wat in ons boek *Isis Ontsluierd* over I A O werd gezegd.

'Geen andere godheid verschaft zo'n verscheidenheid van etymologieën als Jaho, en er is ook geen enkele naam die op zoveel verschillende manieren kan worden uitgesproken. Alleen door deze naam te verbinden met de masoretische punten, slaagden de latere rabbi's erin Jehova te laten lezen als 'Adonai' - of Heer, zoals Philo Byblius het spelt met Griekse letters Ι Η Υ Ω - Ι Ε V Ο. Theodoretus zegt dat de Samaritanen het uitspraken als Jahé (yakra) en de Joden als Yaho; waardoor het, zoals wij zagen, I-Ah-O zou worden. Diodorus zegt dat 'bij de joden wordt verteld dat Mozes de god IAO noemde'. Wij beweren dus op gezag van de *bijbel zelf* dat Mozes vóór zijn inwijding door zijn schoonvader Jethro het woord Jaho nooit had gehoord.'

Het bovenstaande wordt bevestigd in een persoonlijke brief van een geleerde kabbalist. In Stanza IV en op andere plaatsen wordt gezegd dat Brahma (onzijdig), dat door de oriëntalisten zo lichtzinnig en zo vaak wordt verward met Brahmā de mannelijke, exoterisch soms *kalahansa* (zwaan in de eeuwigheid) wordt genoemd, en wordt de esoterische betekenis van *a-ham-sa* gegeven. (Ik-ben-hij, want *so ham* is gelijk aan *sah*, 'hij', en *aham* is 'ik' - een mystiek anagram en een omzetting.) Het is ook de Brahmā 'met de vier gezichten', de *chatur mukha* (de volmaakte kubus) die zich vormt *in* en *uit* de oneindige cirkel; en verder het gebruik van de 1, 3, 5 en $7 = 14$, zoals de esoterische hiërarchie van de Dhyan-Chohans wordt verklaard. Hierop geeft de genoemde correspondent het volgende commentaar:

'Over de 1, 3, 5, en tweemaal 7, waarmee in het bijzonder 13514 wordt bedoeld, dat op een cirkel kan worden gelezen als 31415 (of de waarde van π), kan volgens mij geen twijfel mogelijk zijn; en vooral als men deze beschouwt met symbooltekens op *sacr*, 'chakra' of cirkel van Vishnu.'

'Maar laat mij uw beschrijving een stap verder volgen. U zegt: 'De een uit het ei, de zes en de vijf (zie Stanza IV, Deel I) geven de getallen 1065, de waarde van de eerstgeborene.' . . . Als dat zo is, hebben we in 1065 de beroemde naam van Jehova, de *Jve* of *Jave* of Jupiter, en door verandering van *n* in *u* of van *h* in *n* ontstaat *Jun* of het Latijnse *Jun* of Juno, de basis van het Chinese raadsel, de sleutel tot de getallen van Sni (Sinai) en Jehova die op die berg neerdaalt, getallen (1065) die slechts het gebruik laten zien van onze verhouding 113 tot 355, omdat $1065 = 355 \times 3$, en dat is de omtrek van een cirkel met middellijn $113 \times 3 = 339$. Zo geeft de eerstgeborene van Brahmā-prajāpati (of welke demiurg ook) het gebruik als maat aan van een verhouding die hoort bij de cirkel, ontleend aan de *Chakra* (van Vishnu), en zoals boven werd gezegd, neemt de goddelijke manifestatie de vorm aan van leven en de eerstgeborene.'

'Het is heel merkwaardig: bij de ingang van de koningskamer is de afstand van de bovenkant van de grote trede en de vloer van de grote galerij tot de zolder van de genoemde galerij, volgens de heel zorgvuldige metingen van Piazzi Smyth, 339 duim. Neem A als middelpunt en beschrijf met deze straal een cirkel; de middellijn van die cirkel zal $339 \times 2 = 678$ zijn en dit zijn de getallen van de uitdrukking 'en de raaf', in de 'duif en raaf'-scènes of afbeeldingen van de vloed van Noach; (de straal wordt genomen om de verdeling in twee delen te laten zien, die elk 1065 zijn) want $113 (\text{mens}) \times 6 = 678$; en dit is de middellijn die hoort bij een omtrek van 1065×2 - we hebben hier een aanduiding van de kosmische *mens* op deze hoge trap of trede, bij de *ingang* van de koningskamer (het Heilige der Heiligen) - *die de moederschoot is*. Deze doorgang is zo laag dat een mens moet bukken om er binnen te gaan. Maar een rechtopstaande mens is 113, en gebroken en gebukt wordt hij =

$113/2 = 56,5$ of $\frac{5}{7} \times \frac{6}{7} \times \frac{5}{7} \times \frac{10}{7}$ of Jehova. Dat wil zeggen, hij verpersoonlijkt Jehova terwijl hij het Heilige der Heiligen binnengaat. Maar volgens de Hebreeuwse esoterie was de *belangrijkste functie* van Jehova het *schenken van kinderen*, enz., en dat was zo omdat hij in verband met de getallen van zijn naam, de *maat van het maanjaar* was, de tijdcyclus die, omdat deze door zijn factor 7 (zeven) gelijk liep met de perioden van het ontstaan van het leven, de levensvatbaarheid en de zwangerschap, werd beschouwd als de *oorzaak van de voortbrengingsactiviteit* en daarom werd vereerd en aanbeden.'

Deze ontdekking verbindt Jehova nog meer met alle andere scheppende en voortbrengende zonne- en maangoden en vooral met 'koning' *Soma*, de *Deus Lunus* van de hindoes, de maan, vanwege de esoterische invloed die in het occultisme aan deze planeet wordt toegeschreven. Er zijn echter in de Hebreeuwse overlevering zelf nog meer bewijzen voor. Van Adam worden in *Maimonides* (*More Nevochim*, 'De wegwijzer van de verwarden', inderdaad!) twee aspecten besproken; die van een mens, die evenals alle anderen is geboren uit een man en een vrouw en - die van de *profeet van de maan*; de reden hiervoor wordt nu duidelijk en moet worden uitgelegd.

Adam, als de veronderstelde grote 'voorvader van het mensenras', is als Adam Kadmon gemaakt naar het *beeld* van God - een priapisch beeld dus. De Hebreeuwse woorden *sacr* en *n'cabvah* zijn letterlijk vertaald *lingam* (fallus) en *yoni*, ondanks hun vertaling in de bijbel (*Genesis*, i, v. 27) als 'mannelijk en vrouwelijk'. Zoals daar wordt gezegd: 'God schiep *de mens naar zijn beeld* . . . naar het beeld van god schiep hij hem, *man en vrouw* schiep hij hen', de androgyne Adam Kadmon. Nu is deze kabbalistische naam niet die van een levend mens, zelfs niet van een menselijk of goddelijk wezen, maar van de twee geslachten of voortplantingsorganen, die in het Hebreeuws met de gebruikelijke openhartigheid van taal, die bij uitstek bijbels is, *sacr* en *n'cabvah* worden genoemd; deze twee zijn dus het *beeld* waaronder de 'Heer God' gewoonlijk aan zijn uitverkoren volk verscheen. Dat dit zo is, is nu onweerlegbaar bewezen, zowel door bijna alle kenners van de symboliek en Hebreeuwse geleerden als door de *Kabbala*. Daarom is Adam in zekere zin gelijk aan Jehova. Dit verklaart een andere algemene traditie in het oosten, die wordt genoemd in Gregorie's *Notes and Observations upon several passages in Scripture* (1684; Deel I, blz. 120-21), en die wordt geciteerd door Hargrave Jennings in zijn *Phallicism*: 'Dat

Adam door God werd bevolen zijn dode lichaam boven de grond te bewaren totdat het door een priester van de allerhoogste god aan het *midden van de aarde* zou worden toevertrouwd.' Daarom 'bad Noach dagelijks in de ark vóór het ^{LECHAAM VAN ADAM}, of voor de fallus in de ark: weer het Heilige der Heiligen. Een kabbalist, die gewend is aan de onophoudelijke omzettingen van bijbelse namen zal, als deze eenmaal numeriek en symbolisch zijn geïnterpreteerd, de bedoeling begrijpen. De twee woorden waaruit de naam Jehova is samengesteld, 'vormen de oorspronkelijke gedachte van het mannelijk-vrouwelijke als voortbrenger van de geboorten, want de ' was het *membrum virile* en *Houah* was *Evd*. Daarom . . . 'neemt de *volmaakte*, als oorsprong van maten, ook de vorm van *geboorte*-oorsprong aan, als *hermafrodit*; vandaar het gebruik van de fallische vorm'. (*Source of Measures*, 159.) Bovendien bewijst dezelfde schrijver numeriek en meetkundig, dat (a) *arets*, aarde, *Adam*, *mens* en *H'Adam* aan elkaar verwant zijn, en in de bijbel in één vorm worden *verpersoonlijkt*, als de Egyptische en Hebreeuwse Mars, de *god van de voortplanting*; en (b) dat Jehova, of 'Jah, Noach is, want *Jehova is Noach* zou in het Hebreeuws zijn יח, of letterlijk in het Engels, Inch'.

Het bovenstaande geeft dus een sleutel tot de genoemde overleveringen. Noach, een goddelijke omzetting, de veronderstelde verlosser van de mensheid, die in zijn ark of *argha* (de maan) de kiemen van alle levende wezens draagt, bidt vóór het 'lichaam van Adam', en dit lichaam is het beeld van een *schepper*, en zelf een schepper. Daarom wordt Adam de 'profeet van de maan' genoemd, de *argha* of het 'Heilige der Heiligen' van de ' (yodh). Hieruit blijkt ook de oorsprong van het joodse volksgeloof dat het gezicht van Mozes *in de maan* is - d.w.z. de vlekken op de maan. Want ook Mozes en Jehova zijn omzettingen, zoals kabbalistisch is aangetoond. De schrijver van de *Source of Measures* (blz. 271) zegt: 'Er is met betrekking tot Mozes en zijn boeken één feit dat te belangrijk is om weg te laten. Als de Heer hem over zijn opdracht aanwijzingen geeft, is de *machtsnaam* die door de godheid wordt aangenomen: *ik ben die ik ben*, in het Hebreeuws:

אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה

een variant van יהוה. Nu is Mozes משה, en is gelijk aan 345. Tel de waarden van de *nieuwe vorm* van de naam Jehova op, 21 + 501 + 21 = 543, of omgekeerd gelezen 345, waardoor wordt aangetoond dat Mozes in deze combinatie een vorm van Jehova is. 21 ÷ 2 = 10,5 of omgekeerd 501, zodat het *asher* of het *die* in *ik ben die ik ben* eenvoudig een aanwijzing is voor een gebruik van 21 of 7 x 3; 501 = 251+, een heel waardevol piramidegetal, enz.

Om het voor niet-kabbalisten duidelijker uit te leggen, stellen wij het zo: 'Ik ben die ik ben' is in het Hebreeuws:

<i>Āhiyé</i>	<i>Asher</i>	<i>Āhiyé</i>
א ה י ה	א ש ר	א ה י ה
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1

Optelling van de getallen van deze afzonderlijke woorden geeft:

אֶהְיֶה	אֲשֶׁר	אֶהְיֶה
21	501	21

(wat betrekking heeft op de neerdaling in vuur op de berg om de mens te maken, enz.) en wat volgens de verklaring slechts een *controle* en een gebruik is van de getallen van de bergen; want aan de ene kant hebben we 10 + 5 + 6 = 21, in het midden 501, en aan de andere kant 6 + 5 + 10 = 21. (Van dezelfde schrijver.) (Zie § 22, 'De symboliek van de mysterienaam IAO'.)

Het 'Heilige der Heiligen', zowel van de kabbalisten als van de rabbi's, blijkt dus een internationaal symbool en gemeenschappelijk eigendom te zijn. Geen van beide is bij de Hebreeën ontstaan; maar door de al te realistische behandeling door de half-ingewijde levieten heeft het symbool bij hen een betekenis gekregen, die het tot dusver bij geen enkel ander volk heeft gehad en die de ware kabbalisten oorspronkelijk nooit hadden bedoeld. Het *lingam* en de *yoni* van een willekeurige hedendaagse hindoe zijn, oppervlakkig beschouwd, natuurlijk niet beter dan het 'Heilige der Heiligen' van de rabbi's - maar *ook niet slechter*; en dit is een punt vóór op de christelijke lasteraars van de Aziatische religieuze filosofieën. Want in zulke religieuze mythen, in de verborgen symboliek van een geloof en een filosofie, zou de *geest* van de verkondigde leringen hun relatieve waarde moeten bepalen. En wie zal beweren dat, hoe dan ook beschouwd, deze zogenaamde 'wijsheid', alleen toegepast voor het gebruik van en ten behoeve van één klein volk, daarin ooit iets als een nationale ethiek heeft ontwikkeld? De

profeten zijn er om de levenswandel te laten zien van het uitverkoren maar 'koppige' volk vóór, tijdens en na de dagen van Mozes. Dat zij eens de beschikking hadden over de wijsheid-religie en het gebruik van de universele taal en haar symbolen, wordt bewezen door dezelfde esoterie, die nog steeds in India bestaat in verband met het 'Heilige der Heiligen'. Zoals gezegd, was en is dit de doorgang door de 'gouden' koe *in dezelfde gebukte* houding als die werd aangenomen in de galerij van de piramide, die de mens in de Hebreeuwse esoterie aan Jehova gelijkstelde. Het hele verschil ligt in de geest waarin dit wordt geïnterpreteerd. Zowel bij de Hindoes als bij de oude Egyptenaren was en is die geest volkomen metafysisch en psychologisch; bij de Hebreeën was hij *realistisch* en *fysiologisch*. Deze geest duidde op de eerste geslachtelijke scheiding van het mensenras (Eva, die Kaïn-Jehova het leven schenkt, zoals wordt aangetoond in de *Source of Measures*); op het voltrekken van de aardse fysiologische vereniging en conceptie (zoals in de allegorie van Kaïn, die Abels bloed vergiet - *Habel*, het vrouwelijke beginsel) en - het baren van kinderen; een proces dat, zoals gezegd, begon bij het derde Ras, of met de ^{DERDE} *zoon* van Adam, Seth; bij Seths zoon Henoch begon de mens zich *Jehova* of *Jah-hovah* te noemen, de mannelijke Jod en Havah of Eva - dat is, *mannelijke en vrouwelijke wezens*^o. Het verschil ligt dus in het religieuze en ethische gevoel, maar de twee symbolen zijn gelijk. Ongetwijfeld was voor de volledig ingewijde Joodse tanaïm de innerlijke betekenis van de symboliek in haar abstractheid even heilig als voor de oude Arische dvija's. De verering van de 'god in de ark' dateert uit de tijd van David; en duizend jaar lang kende Israël geen fallische Jehova. En nu is de oude, uitgegeven en her-uitgegeven *Kabbala* ermee besmet geraakt.

Bij de oude Ariërs was de verborgen betekenis groots, verheven en dichterlijk, hoewel de uiterlijke verschijningsvorm van hun symbool *nu* met die bewering in strijd kan zijn. De ceremonie van het gaan door het Heilige der Heiligen (nu gesymboliseerd door de koe), in het begin door de tempel *Hiranya garbha* (het stralende ei) - op zichzelf een symbool van de universele abstracte natuur - betekende geestelijke conceptie en geboorte, of liever *weder-geboorte* van het individu en zijn regeneratie: de *bukkende* mens bij de ingang van het *Sanctum Sanctorum*, gereed om door de schoot van moeder natuur te gaan, of het stoffelijke wezen, dat gereed is om opnieuw het oorspronkelijke geestelijke Wezen, de *prenatale* ^{MENS}, te worden. Bij de Semieten betekende die *bukkende* mens de *val* van de geest in de stof, en die *val* en *degradatie* werden door hen verheerlijkt met als gevolg dat de godheid werd neergehaald tot het niveau van de mens. Voor de Ariërs stelde het symbool de scheiding van geest en stof voor, zijn opgaan in en terugkeer tot de oorspronkelijke bron; voor de Semieten het huwelijk van de geestelijke mens met de stoffelijke vrouwelijke natuur, waarbij het fysiologische wezen een plaats inneemt boven het psychologische en het zuiver onstoffelijke. De Arische opvattingen over de symboliek waren die van de hele heidense wereld; de interpretaties van de Semieten kwamen voort uit en waren bij uitstek die van een kleine stam, en vertoonden de nationale eigenschappen en de eigenaardige gebreken die veel joden nog steeds kenmerken - grof realisme, zelfzucht en zinnelijkheid. Zij hadden door bemiddeling van hun vader Jakob een overeenkomst gesloten met hun stamgod die zich boven alle andere goden had verheven, en een *verbond* dat zijn zaad 'zal zijn als het stof van de aarde'; en die godheid kon van toen af niet beter worden voorgesteld dan door het symbool van de voortplanting en worden afgebeeld als een *geta*/en getallen.

Carlyle spreekt over deze beide volkeren wijze woorden. Bij de hindoe-Ariër - het meest metafysische en spirituele volk op aarde - was de religie volgens hem altijd 'een eeuwigdurende leidende ster, die des te helderder aan de hemel schijnt naarmate de nacht hier op aarde duisterder wordt'. De religie van de hindoe maakt hem los van deze aarde; daarom is zelfs nu nog het symbool van de koe in zijn innerlijke betekenis een van de grootste en meest filosofische van alle symbolen. Op de ^{MEESTERS} 'en 'Heren' van Europese machten - de Israëlieten - zijn bepaalde woorden van Carlyle nog toepasselijker; voor hen 'is religie een wijze voorzorgsmaatregel, gebaseerd op *berekening alleen*' - en dat was zo vanaf het begin. Omdat de christelijke volkeren de last van die religie hadden aanvaard, voelen ze zich verplicht deze ten koste van alle andere religies te verdedigen en er *dichterlijk over te spreken*.

Maar dat was niet zo bij de oude volkeren. Voor hen betekenden de doorgang naar en de sarcofaag in de koningskamer regeneratie - niet generatie. Het was het plechtigste symbool, inderdaad een *Heilige der Heiligen*, waarin onsterfelijke hiërofant en 'zonen van god' werden geschapen - nooit sterfelijke mensen en zonen van wellust en vlees - zoals nu in de verborgen betekenis van de Semitische kabbalist. De reden voor het verschil in opvatting van de twee rassen is gemakkelijk te geven. De Arische Hindoe behoort tot de oudste rassen die nu op aarde leven; de Semitische Hebreeër tot de jongste. Het ene is bijna één miljoen jaar oud; het andere is een klein onderras dat niet meer dan ongeveer 8000 jaar oud is^o.

Maar de fallische eredienst heeft zich slechts ontwikkeld toen de sleutels tot de innerlijke betekenis van religieuze symbolen geleidelijk verloren waren gegaan; en er was een tijd dat de Israëlieten even zuivere geloofsopvattingen hadden als de Ariërs. Maar nu is het judaïsme, dat *alleen* is gebouwd op fallische eredienst, een van de jongste geloofsovertuigingen in Azië geworden, en in theologisch opzicht een religie van haat en boosaardigheid tegen iedereen en alles buiten hen. Philo Judaeus laat zien wat het ware Hebreeuwse geloof was. De heilige geschriften, zegt hij, schrijven voor wat we behoren te doen . . . *en bevelen ons de heidenen en hun*

wetten en instellingen te haten. Zij haatten inderdaad de Baäl- en Bacchusverering in het openbaar, maar lieten toe dat de slechtste praktijken ervan in het geheim werden nagevolgd. Juist bij de talmoedische joden werden de grootse symbolen van de natuur het meest ontheiligd. Zoals nu is aangetoond door de ontdekking van de sleutel tot de juiste lezing van de bijbel, namelijk de meetkunde, werd bij hen deze *vijfde* goddelijke wetenschap ('vijfde', omdat zij de *vijfde sleutel* is in de reeks van zeven sleutels tot de universele esoterische taal en symboliek) ontheiligd en toegepast om de meest aardse en grof seksuele mysteriën te verbergen, waarbij zowel de godheid als de religie omlaag werd gehaald.

Men zegt ons dat precies hetzelfde geldt voor onze Brahmā-prajāpati, voor Osiris en alle andere *scheppende* goden. Inderdaad, wanneer men hun ritën exoterisch en naar het uiterlijk beoordeelt; maar het omgekeerde is waar als hun *innerlijke* betekenis wordt ontsluit, zoals we zullen zien. Het hindoe-lingam is ontegenzegglijk identiek met de 'zuil van Jakob'. Maar zoals gezegd, schijnt het verschil erin te bestaan dat de esoterische betekenis van het *lingam* te heilig en te metafysisch was om te worden onthuld aan de niet-ingewijden en het gewone volk; daarom werd de uiterlijke verschijningsvorm ervan overgelaten aan de opvattingen van de menigte. Ook zouden de Arische hiërofant en brahmaan in hun trotse exclusivisme en de zelfvoldaanheid over hun kennis, niet de moeite nemen om de oorspronkelijke *naaktheid* van het symbool te verbergen onder spitsvondige fabels; terwijl de rabbi, omdat hij het symbool zo had geïnterpreteerd dat het bij zijn eigen opvattingen paste, de grove betekenis moest versluieren; en dit diende een dubbel doel - zijn geheim voor zich te houden en zich in zijn veronderstelde monotheïsme boven de *heiden* te verheffen, die hij volgens zijn *wet* moest haten¹². Een gebod dat ook de christenen nu graag aanvaardden, ondanks een ander en later gebod: 'hebt elkaar lief'. Zowel India als Egypte hadden en hebben hun heilige lotussen, symbool van hetzelfde 'Heilige der Heiligen' - de lotus groeit immers in het water, een dubbel vrouwelijk symbool - de *draagster* van haar eigen zaad en de wortel van alles. Virāj en Horus zijn beiden mannelijke symbolen, die voortkomen uit de *androgyn* Natuur, de ene uit Brahmā en zijn vrouwelijke tegenhanger Vāch, de andere uit Osiris en Isis - nooit uit de ene oneindige God. In de joods-christelijke stelsels is het anders. Terwijl de lotus die Brahmā, het Heelal bevat, groeit uit de *navel* van Vishnu, het *centrale punt* in de wateren van de oneindige Ruimte, en terwijl Horus voortkomt uit de lotus van de *hemelse* Nijl - zijn al deze abstracte pantheïstische denkbeelden in de bijbel verlaagd en aards concreet gemaakt: men is bijna geneigd te zeggen dat zij in de *esoterische versie* grover en *nog antropomorfer* zijn dan in hun *exoterische* vorm. Neem als voorbeeld hetzelfde symbool, zelfs zoals de christenen het gebruiken; de *lilies* in de hand van de Aartsengel Gabriël (*Lucas* i, 28). In het hindoeïsme is het 'Heilige der Heiligen' een universele abstractie, waarvan de *dramatis personae* de Oneindige geest en de Natuur zijn; in het christelijke jodisme is het een *persoonlijke* god, *buiten* die Natuur, en de menselijke moederschoot - Eva, Sara, enz.; dus een antropomorfe fallische god en zijn beeld - de mens.

Wij beweren dus dat, wat de inhoud van de bijbel betreft, één van de twee hypothesen als waar moet worden erkend. Óf achter het symbolische substituut - Jehova - stond de onbekende, onkenbare godheid, het kabbalistische Ain-Soph; óf de joden waren vanaf 'het begin niet beter dan de dode-letter *lingam*¹³-vereerders van het tegenwoordige India. Wij zeggen dat het eerstgenoemde het geval was, en dat dus de geheime of esoterische eredienst van de joden hetzelfde pantheïsme was als waarvan de Vedanta-filosofen nu een verwijt wordt gemaakt; Jehova was een *substituut* ten dienste kan een exoterisch nationaal geloof, en had geen betekenis of werkelijkheid in de ogen van de geleerde priesters en filosofen - de Sadduceeën, de meest verfinde en geleerdste van de israëlitische sekten, die met hun minachtend verwerpen van elk geloof behalve de wet, er een levend bewijs van vormen. Want hoe konden zij die het verbazingwekkende stelsel uitvonden dat nu bekend staat als de bijbel - of hun opvolgers die, zoals alle kabbalisten, wisten dat het zo was opgezet om voor het volk de waarheid te *versluieren*, eerbied voelen voor zo'n fallisch symbool en een ^{GETAL}, zoals Jehova volgens de kabbalistische boeken ontegenzegglijk blijkt te zijn? Hoe kon iemand die de naam filosoof waardig was en die de werkelijke *geheime* betekenis van hun 'zuil van Jakob', hun *bethel*, met olie gezalfde *falli* en hun 'koperen *slang* kende, zo'n grof symbool vereren en dienen, en er hun 'verbond' - de Heer zelf - in zien! Laat de lezer zich wenden tot *Gemara Sanhedrim* en zelf oordelen. Zoals verschillende schrijvers hebben aangetoond en zoals botweg wordt gezegd in *Phallicism* van Hargrave Jennings (blz. 67): '*Wij weten uit de joodse geschriften dat de ark een stenen tafel* bevatte . . . die steen was fallisch en toch identiek met de heilige naam *Jehova* . . . die in ongepunte Hebreeuws wordt geschreven met vier letters, J-E-V-E of JHVH (de H is slechts een geaspireerde letter en hetzelfde als de E). Zo houden wij de twee letters I en V (in een andere vorm U) over; als we vervolgens de I in de U plaatsen, hebben we het 'Heilige der Heiligen'; we hebben dan ook de linga en yoni en argha van de hindoes, de Isvara en 'opperste Heer'; en hier zien we het hele geheim van zijn mystieke en hoog hemelse betekenis, in zichzelf bevestigd doordat het identiek is met de linyoni (?) van de ark van het verbond.'

De bijbelse joden van onze tijd gaan niet terug op Mozes, maar op David - zelfs als men aanneemt dat de oude echte boekrollen van Mozes identiek zijn met de latere en omgewerkte. Vóór die tijd verliest hun nationaliteit zich in de mist van de voorhistorische duisternis, waarvan de sluier nu wordt opgelicht voorzover de ruimte het

toelaat. Slechts tot de tijd van de Babylonische gevangenschap kan het Oude Testament volgens de mildste kritiek nog worden beschouwd als de bij benadering juiste weergave van de opvattingen die in de tijd van Mozes gangbaar waren. Zelfs fanatieke christenen en vereerders van Jehova, zoals de eerw. Horne, moeten de talrijke veranderingen en wijzigingen toegeven die door de latere samenstellers van het 'Boek van God' zijn gemaakt sinds het door Hilkia werd *gevonden* (zie *Introduction to the Old Testament* en *Elohistic and Jehovistic writers* door bisschop Colenso), en dat 'de *Pentateuch* ontstond uit de oorspronkelijke of oudere documenten, met behulp van een ^{AANVULLEND} document'. De elohistische teksten werden 500 jaar na de tijd van Mozes herschreven en de jehovistische 800 jaar, op gezag van de bijbelchronologie zelf. Wij beweren daarom dat de godheid, afgebeeld als het voortplantingsorgaan in zijn zuilvorm en als een symbool van het dubbelgeslachtelijke orgaan in de getallenwaarde van de letters van zijn naam, ' de *yodh* (fallus) en ה *he* (de opening of de moederschoot) op gezag van de *Kabbala* van veel latere datum is dan de *Elohimsymbolen* en aan de heidense *exoterische* riten is ontleend; en Jehova staat dus op één lijn met het *lingam* en de *yonī* die men langs alle wegen in India aantreft.

Zoals de ^{IAO} van de mysteriën verschildte van Jehova, zo was de latere Iao en Abraxas van sommige gnostische sekten identiek met de god van de Hebreeën, die dezelfde was als de Egyptische Horus. Dit wordt onweerlegbaar bewezen, zowel op 'heidense' als op gnostische 'christelijke' gemmen. In de verzameling van dergelijke gemmen van Matter is er een 'Horus', gezeten op de lotus met de inscriptie ΑΒΡΑΣΑΞ ΙΑΩ (Abraxas Iao) - een spreuk die precies overeenstemt met het zo vaak voorkomende ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΑΡΑΠΙ (Eis Zeus sarapi) op de heidense gemmen van die tijd; en daarom alleen te vertalen met 'Abraxas is de ene Jehova' (King, *Gnostics*, blz. 327). Maar wie was Abraxas? Zoals dezelfde schrijver aantoont: 'De getallen- of kabbalistische waarde van de naam Abraxas heeft rechtstreeks betrekking op de Perzische titel van de god 'Mithra', de heerser van het jaar, die vanaf de oudste tijden onder de benaming Iao werd vereerd.' Dus in één opzicht de zon, in een ander de maan of de maangenius, die voortbrengende godheid die door de gnostici werd gegroet als 'Gij die heerst over de mysteriën van de vader en de zoon, die schijnt in de nacht en *de tweede plaats* bekleedt, de eerste Heer van de dood'.

Alleen in zijn hoedanigheid van genius van de maan, die in de oude kosmogonie de moeder van onze aarde wordt genoemd, kon Jehova ooit worden aangezien voor de *schepper* van onze bot en de hemel daarvan, namelijk het uitspansel.

Bekendheid met dit alles zal echter voor de gemiddelde fanaticus geen bewijs zijn. Zendingen zullen doorgaan met de kwaadaardigste aanvallen op de religies van India, en christenen zullen met dezelfde domme zelfvoldane glimlach als altijd, deze belachelijk onrechtvaardige woorden van Coleridge lezen: 'Het is stellig waard op te merken dat de geïnspireerde geschriften die de christenen ontvingen, zich door hun sterke en veelvuldige *aanprijzing* van de ^{WAARHEID} (!!) onderscheiden van alle andere boeken die ^{AANSPRAAK MAKEN OP INSPIRATIE}, van de geschriften van de brahmanen en zelfs van de *koran* . . .'

Noten:

1. Maar dit was in werkelijkheid niet zo, getuige hun profeten. Pas de latere rabbi's en het talmoedische stelsel doodden alle spiritualiteit in hun symbolen, zodat alleen hun heilige geschriften overbleven - een dode schil, waaruit de ziel is verdwenen.
2. De schrijver van de *Qabbalah* doet verschillende pogingen om de ouderdom van de *Zohar* afdoende te bewijzen. Zo toont hij aan dat Mozes de Leon in de XIIIe eeuw niet de schrijver of vervalser van de boeken van de *Zohar* kon zijn, waarvan hij wordt beschuldigd, omdat Ibn Gebirol 225 jaar vóór de tijd van Mozes de Leon dezelfde filosofische leer verkondigde. Geen ware kabbalist of geleerde zal dit feit ooit ontkennen. Het staat vast dat Ibn Gebirol zijn leringen baseerde op de oudste kabbalistische bronnen, namelijk het *Chaldeeuwse Boek van de Getallen*, en ook op enkele niet meer bestaande midrashim, ongetwijfeld dezelfde als die Mozes de Leon gebruikte. Maar juist het verschil tussen de twee manieren waarop dezelfde esoterische onderwerpen worden behandeld, wijst - terwijl het de enorme ouderdom van het esoterische stelsel aantoont - op een onmiskenbare klank van talmoedische en zelfs christelijke sektegeest in de samenstelling en in het woordgebruik van het Zoharstelsel door rabbi Mozes. Ibn Gebirol citeerde nooit uit de *Schrift* om de leringen kracht bij te zetten (zie Myer, *Qabbalah*, blz. 7). Mozes de Leon heeft de *Zohar* gemaakt tot wat deze tot nu toe is gebleven, 'een doorlopend commentaar op de . . . boeken van de Pentateuch' (*ibid.*), met enkele latere toevoegingen door de christenen. De een volgt de archaïsche esoterische filosofie; de ander alleen dat deel dat was aangepast aan de *verloren* boeken van Mozes die door Ezra waren gereconstrueerd. Terwijl dus het stelsel of de stam waarop de eerste oorspronkelijke *Zohar* was geënt een enorme ouderdom had, zijn

- veel van de (latere) vertakkingen van de *Zohar* sterk gekleurd door de merkwaardige denkbeelden van de christelijke gnostici (Syrische en Chaldeeuse), de vrienden en medewerkers van Mozes de Leon die, zoals Munk heeft aangetoond, hun interpretaties aanvaardde.
3. Timaeus de Locriër noemt de arka 'het *begin*sel van de beste dingen'. Het woord *arcanum*, 'verborgen' of geheim, is afgeleid van *arka*. 'Aan niemand wordt het *arcanum* getoond, behalve aan de Allerhoogste' (*Codex Nazareus*), een toespeling op de natuur, de vrouwelijke, en de geest, de mannelijke kracht. Alle zonnegoden werden *archagetos* genoemd, 'geboren uit de *arkd*, de goddelijke moedermaagd van de hemelen.
 4. Omdat het bestaat uit tien punten die in de vorm van een driehoek in vier rijen zijn gerangschikt. Het is het *tetragrammaton* van de westerse kabbalisten.
 5. De lezer moet zich ervan bewust zijn dat Jethro de 'schoonvader' van Mozes wordt genoemd, maar niet omdat Mozes werkelijk met een van zijn zeven dochters was gehuwd. Indien hij ooit heeft bestaan, was Mozes een ingewijde en als zodanig een asceet, een nazar, en kan hij nooit gehuwd zijn geweest. Het is evenals al het andere een allegorie. Zippora (de stralende) is een van de verpersoonlijkte occulte wetenschappen die door Revel-Jethro, de midianitische priester-inwijder, aan Mozes, zijn Egyptische leerling, werd gegeven. De 'bron' waarbij Mozes neerzat op zijn vlucht voor de farao, symboliseert de 'bron van kennis'.
 6. In het Hebreeuws het fallische symbool *lingam* en *yonit*.
 7. Op die trede komt men op het niveau van de vloer en de open ingang van de koningskamer, het Egyptische 'Heilige der Heiligen'.
 8. De kandidaat voor inwijding verpersoonlijkte altijd de god van de tempel waartoe hij behoorde, zoals de hogepriester de god altijd verpersoonlijkte; en evenals de paus nu Petrus en zelfs Jezus Christus verpersoonlijkt als hij het binnenste altaar - het christelijke 'Heilige der Heiligen' - binnengaat.
 9. Jehova zegt tegen Mozes: 'De samenvatting van mijn naam is *sacr*, de drager van de kiem' - *fallus*. 'Het is het voertuig van de verkondiging en de *sacr* is de eeuwen door blijven voortleven in het *sacr-factum* van de roomse priester en het *sacr-fice* en *sacrament* van het Engels sprekende ras.' (*Source of Measures*, blz. 236.) Daarom is het huwelijk in de Griekse en de Roomse kerk een *sacrament*.
 10. In het vierde hoofdstuk van *Genesis*, v. 26, staat de onjuiste vertaling: '... en hij noemde zijn naam *Enos* (mens); toen begonnen de mensen de naam van de Heer aan te roepen' - wat niet logisch is: Adam en de anderen moeten dit ook hebben gedaan.
 11. Strikt genomen zijn de Joden een kunstmatig Arisch ras, dat in India is geboren en behoort tot het Kaukasische deel. Ieder die bekend is met de Armeniërs en de Parsi's zal in deze drie hetzelfde Arische, Kaukasische type herkennen. Van de zeven oorspronkelijke typen van het vijfde Ras zijn er nu op aarde nog drie over, Zoals prof. W.H. Flower in 1885 terecht zei: 'Ik moet wel tot de conclusie komen die zo vaak door verschillende antropologen is getrokken, dat uit de oorspronkelijke mens, wat hij ook mag zijn geweest, in de loop van de tijd drie extreme typen zijn ontstaan, vertegenwoordigd door de Kaukasiër van Europa, de Mongool van Azie en de Ethiopiër van Afrika, en dat alle bestaande individuen van de soort rondom deze typen kunnen worden gegroepeerd ...' (Toespraak van de voorzitter van het *Anthrop. Inst. of Great Britain*, enz.). Hoe kan het anders, als we bedenken dat ons Ras zijn vijfde onderras heeft bereikt?
 12. Telkens wanneer er op zulke analogieën tussen de heidenen en de joden en later de christenen werd gewezen, was het de onveranderlijke gewoonte van laatstgenoemden te zeggen dat het het werk van de *duivel* was, die de heidenen dwong de joden te imiteren met het doel een smet te werpen op de religie van de *ene, ware levende God*. Hierop zegt Faber heel terecht: 'Sommigen hebben zich verbeeld dat de heidenen slaafse navolgers van de Israëlieten waren en dat elk punt van overeenkomst was ontleend aan de mozaïsche instellingen. Maar deze theorie zal het probleem in geen geval oplossen, zowel omdat de ceremoniën van volkeren die ver van Palestina af wonen, precies gelijk blijken te zijn aan de riten van volkeren in de onmiddellijke nabijheid ervan, en ook omdat het ongelooflijk schijnt dat zij allen deze gebruiken zouden hebben overgenomen van een volk waarvan men algemeen een afkeer had en dat werd veracht.' (*Pagan Idol*, I, 104.)
 13. Hun gewijde *zuilen* (ongehouwen stenen), opgericht door Abraham en Jakob, *waren* LINGAMS.

Over de mythe van de 'gevallen engel'

in haar verschillende aspecten

A

De boze geest: wie en wat?

Onze discussie is nu uitsluitend met de theologie. De kerk dwingt tot een geloof in een persoonlijke god en een persoonlijke duivel, terwijl het occultisme de dwaling van zo'n geloof aantoonde. En hoewel de Natuur voor de pantheïsten en occultisten, evengoed als voor de pessimisten, niet méér is dan 'een bevallige maar steenkoude moeder', is dit alleen waar wat de *uiterlijke* stoffelijke natuur betreft. Beiden zijn het erover eens dat zij voor de oppervlakkige waarnemer niet beter is dan een enorm slachthuis waarin slagers slachtoffers worden, en slachtoffers op hun beurt beulen. Het is heel natuurlijk dat de tot pessimisme geneigde niet-ingewijde, als hij eenmaal is overtuigd van de talrijke tekortkomingen en mislukkingen van de Natuur en vooral van haar neiging om zichzelf te verslinden, dit als het beste bewijs beschouwt dat er geen godheid *in abscondito* in de Natuur bestaat en ook dat zij niets goddelijks heeft. Ook is het niet minder natuurlijk dat de materialist en de natuurkundige zich voorstellen dat alles is toe te schrijven aan blinde kracht en toeval, en vaker aan het overleven van de *sterksten* dan van de *geschiktsten*. Maar de occultisten, die de stoffelijke natuur beschouwen als een verzameling van de meest uiteenlopende illusies op het gebied van de bedrieglijke waarnemingen; die in elke pijn en elk lijden slechts de noodzakelijke weeën zien van de steeds voortgaande voortplanting – een reeks trappen naar een aldoor toenemende vervolmaking, die zichtbaar is in de stille invloed van het zich nooit vergissende karma of de *abstracte* natuur – de occultisten beschouwen de grote Moeder anders. Wee degenen die leven zonder te lijden. Stilstand en dood zijn de toekomst van alles wat vegeteert zonder te veranderen. En hoe kan er een verandering ten goede zijn zonder een evenredig lijden in het daaraan voorafgaande stadium? Zijn het niet slechts degenen die de bedrieglijke waarde van aardse verwachtingen en de misleidende verlokkingen van de uiterlijke natuur hebben leren kennen, die zijn bestemd om de grote problemen van leven, pijn en dood op te lossen?

Terwijl onze hedendaagse filosofen – voorafgegaan door de middeleeuwse geleerden – zich meer dan één fundamenteel denkbeeld uit de oudheid hebben toegeëigend, hebben theologen hun god en zijn aartsengelen, hun satan en zijn engelen, samen met de logos en zijn gevolg geheel uit de *dramatis personae* van de oude heidense pantheons opgebouwd. Hiertegen zou geen bezwaar zijn geweest, als zij maar niet de oorspronkelijke karakters op een slimme manier hadden verminkt, de filosofische betekenis hadden verdraaid en voordeel hadden getrokken uit de onwetendheid van het christendom – het gevolg van eeuwenlange verstandelijke slaap, waarin de mensheid alleen mocht denken bij volmacht – door alle symbolen hopeloos te verwarren. Een van hun in dit opzicht zondigste daden was de transformatie van de goddelijke *alter ego* in de groteske satan van hun theologie.

Omdat de hele filosofie van het vraagstuk van het kwaad berust op een juist begrip van de constitutie van het *innerlijke* wezen van de natuur en de mens, het goddelijke in het dierlijke, en dus ook op de juistheid van het hele stelsel zoals dat in deze bladzijden wordt gegeven met betrekking tot de kroon op de evolutie – DE MENS – kunnen we niet genoeg voorzorgsmaatregelen nemen tegen theologische uitvluchten. Dat de goede Augustinus en de vurige Tertullianus de duivel 'de aap van God' noemden, kan worden toegeschreven aan de onwetendheid van de eeuw waarin zij leefden. Het is moeilijker onze hedendaagse schrijvers om dezelfde reden te verontschuldigen. De vertaling van de mazdeïsche literatuur heeft de rooms-katholieke schrijvers een voorwendsel verschaft om hun denkbeelden in dezelfde richting nog eens uiteen te zetten. Zij hebben voordeel getrokken uit de tweevoudige natuur van Ahura Mazda in de *Zend Avesta* en de *Vendidad* en van zijn Amhaspends om nog meer nadruk te leggen op hun wilde theorieën. *Satan is de plagiarist en de kopiist bij voorbaat* van de religie die eeuwen later kwam. Dit was een van de meesterlijke zetten van de Latijnse kerk, haar beste troefkaart na de opkomst van het spiritisme in Europa. Hoewel het in het algemeen slechts een matig succes had, zelfs bij degenen die niet in theosofie of spiritisme zijn geïnteresseerd, wordt het wapen toch door de christelijke (rooms-katholieke) kabbalisten vaak tegen de oosterse occultisten gebruikt.

Zelfs de materialisten zijn volkomen ongevaarlijk en kunnen als vrienden van de theosofie worden beschouwd,

wanneer men ze vergelijkt met sommige fanatieke 'christelijke' (zoals zij zichzelf noemen, 'sektarische' zoals wij zeggen) kabbalisten op het vasteland van Europa. Deze lezen de *Zohar*, niet om er oude wijsheid in te vinden, maar om in de verzen ervan, door verminking van de teksten en de betekenis, christelijke dogma's te ontdekken, waar deze nooit kunnen zijn bedoeld; en nadat zij deze er met de collectieve hulp van jezuïtische spitsvondigheid en geleerdheid uit hebben gevist, gaan deze zogenaamde 'kabbalisten' boeken schrijven om minder scherpzinnige onderzoekers van de *Kabbala* te misleiden.

Is het ons dan niet toegestaan de diepe stromen van het verleden af te dreggen en zo de grondgedachte naar de oppervlakte te brengen, die leidde tot de transformatie van de wijsheid-god, die eerst was beschouwd als de schepper van alles wat bestaat, tot een engel van het kwaad – een belachelijke gehoornde tweevoeter, half geit en half aap, met hoeven en een staart? Wij hoeven geen moeite te doen om de heidense demonen van Egypte, India of Chaldea te vergelijken met de duivel van het christendom, want zo'n vergelijking is niet mogelijk. Maar we kunnen even stilstaan en een blik werpen op de biografie van de christelijke duivel, een ongeoorloofde herdruk uit de Chaldeeus-Joodse mythologie.

De eerste oorsprong van deze personificatie berust op de Akkadische opvatting over de kosmische machten – de hemelen en de aarde – die in eeuwige vijandschap en worsteling met de Chaos zijn. Hun Silik-Muludag, 'de god onder alle goden', de 'genadige beschermer van de mensen op aarde', was de zoon van Hea (of Ea), de grote god van wijsheid, die door de Babyloniërs Nebu werd genoemd. Van beide volkeren waren de godheden – evenals in het geval van de hindoe-goden – zowel goedaardig als boosaardig. Zoals het kwaad en de straf de werktuigen van karma zijn in een absoluut rechtvaardige, vergeldende betekenis, zo was het kwaad de dienaar van het goede (*Hibbert Lectures*, 1887, blz. 101-115). Op grond van de tekst van de Chaldeeus-Assyrische kleitabletten is dat nu boven alle twijfel verheven. We vinden hetzelfde denkbeeld in de *Zohar*. Satan was een zoon en een engel van god. Bij alle Semitische volkeren was de geest van de aarde evengoed de schepper op zijn eigen gebied als de geest van de hemelen. Zij waren tweelingbroers en onderling verwisselbaar in hun functies, zoal niet twee in één. Niets van wat wij in *Genesis* vinden, ontbreekt in de Chaldeeus-Assyrische religieuze opvattingen, zelfs in het weinige dat tot dusver werd ontcijferd. De grote 'afgrond' van *Genesis* is terug te vinden in de *tohu-bohu*, 'diepte', 'oerruimte' of Chaos van de Babyloniërs. Wijsheid (de grote onzichtbare God) – in *Genesis* hoofdstuk 1 de 'geest van God' genoemd – woonde, zowel voor de oudere Babyloniërs als voor de Akkadiërs, in de *zee van de Ruimte*. Tegen de tijd die door Berosus is beschreven, werd deze zee de zichtbare wateren *aan het oppervlak van de aarde* – de kristallen verblijfplaats van de grote moeder, de moeder van Ea en van alle goden – die nog later de grote draak Tiamat, de zeeslang werd. De laatste ontwikkelingstrap ervan was de grote worsteling van Bel met de draak – de duivel!

Waar komt het christelijke denkbeeld vandaan dat God de duivel vervloekte? De god van de joden, wie hij ook was, verbiedt satan te vervloeken. Philo Judaeus en Josephus verklaren beiden dat de wet (de Pentateuch en de Talmoed) onvoorwaardelijk verbiedt de tegenstander, en ook de goden van de heidenen, te vervloeken. 'Gij zult de goden niet beschimpen', zegt de god van Mozes (*Exodus* xxii, 28), want God 'heeft (hen) aan alle volkeren toebedeeld' (*Deut.* iv, 19); en zij die kwaad spreken over 'heerlijkheden' (goden), worden door Judas (*Brief van Judas*, 8) 'vuile dromers' genoemd. Want zelfs de Aartsengel Michaël durfde geen smadelijk oordeel tegen hem (de duivel) in te brengen, maar zei: 'De Heer straffe u' (*ibid* 9). Tenslotte wordt hetzelfde in de talmoed herhaald. 'Satan verscheen op een dag aan iemand die gewoon was hem dagelijks te vervloeken en zei tegen hem: 'Waarom doet gij dit?' Bedenk dat *God zelf* mij niet wilde vervloeken, maar alleen zei: 'De Heer straffe u, satan'.

Deze talmoedische lering toont duidelijk twee dingen aan: (a) dat Michaël in de talmoed 'God' wordt genoemd, en iemand anders 'de Heer'; en (b) dat satan *een god* is, voor wie zelfs de 'Heer' bevreesd is. Alles wat we over satan in de *Zohar* en andere kabbalistische boeken lezen, bewijst duidelijk dat dit 'personage' eenvoudig de personificatie is van het abstracte kwaad, dat het wapen van de karmische wet en ^{KARMA} is. Het is onze menselijke natuur en de mens zelf, omdat er wordt gezegd dat 'satan altijd dichtbij de mens staat en onontwarbaar met hem is verweven'. Het is alleen de vraag of die macht in ons sluimert of actief is.

Het is een bekend feit – in ieder geval bekend aan geleerde kenners van de symboliek – dat in elke grote religie van de oudheid de logos-demiurg (tweede logos), of de eerste emanatie van het denkvermogen (mahat), als het ware de grondtoon aanslaat van wat in het daaropvolgende evolutieschema de wisselwerking van individualiteit en persoonlijkheid kan worden genoemd. In de mystieke symboliek van kosmogonie, theogonie en antropogenie vervult de logos in het drama van de schepping en het zijn, twee rollen, namelijk die van de zuiver menselijke persoonlijkheid en de goddelijke onpersoonlijkheid van de zogenaamde Avatars of goddelijke incarnaties, en van de universele geest die door de gnostici Christos wordt genoemd en in de mazdeïsche filosofie de Farvarshi (of *Ferouer*) van Ahura Mazda. Op de lagere trappen van de theogonie hadden de hemelse wezens van lagere hiërarchieën elk een *Farvarshi* of een hemelse 'dubbeltanger'. Het is dezelfde, alleen meer mystieke bevestiging van het kabbalistische axioma: '*Deus est Demon inversus*'. Het woord 'demon' betekent hier

echter, evenals bij Socrates en in de geest van de betekenis die door de hele oudheid eraan werd gegeven, een beschermgeest, een 'engel', niet een duivel van satanische afkomst, zoals de theologie beweert. De rooms-katholieke kerk toont haar gebruikelijke logica en consequentie door als de *ferouer* van Christus, Michaël aan te nemen, die 'zijn beschermengel' was, zoals is *bewezen* door Thomas', die de prototypen van Michaël en zijn synoniemen, zoals bijvoorbeeld Mercurius, *duivels* noemt.

De kerk aanvaardt met stelligheid de leer dat Christus zijn *Ferouer* heeft, evenals elke andere god of sterveling. De Mirville schrijft: 'Hier hebben we de twee helden van het Oude Testament, het *Verbum* (?) of de *tweede* Jehova, en zijn *gezicht* ('Tegenwoordigheid', zoals de protestanten vertalen), die beiden slechts één vormen en toch twee zijn, een mysterie dat ons onoplosbaar toescheen voordat we de leer van de mazdeïsche *ferouers* hadden bestudeerd en hadden vernomen dat de *ferouer* het geestelijke vermogen was, tegelijk *beeld*, *gezicht* en *bescherm* van de ziel, die tenslotte de *ferouer* in zich opneemt.' (*Mémoires á l'Académie*, Deel v, blz. 516.) Dit is *bijna* juist.

Naast andere absurditeiten beweren de kabbalisten dat het woord *metatron*, opgebouwd uit μετά en ὁρόν, *vlakbij de troon* betekent. Het betekent juist het tegenovergestelde, want *meta* is 'achter', 'voorbij' en niet 'vlakbij'. Dit is voor onze redenering van groot belang. Michaël, de *quis ut Deus*, is dus om zo te zeggen de vertaler van de onzichtbare wereld naar het zichtbare en het objectieve.

Zij beweren bovendien, evenals de rooms-katholieke kerk, dat er in de bijbelse en christelijke theologie 'na de Drie-eenheid geen hogere hemelse persoonlijkheid bestaat dan die van de Aartsengel of de Serafijn *Michaël*. Volgens hen is de overwinnaar van de draak 'de aartssatraap van de heilige militie, de beschermers van de planeten, de koning van de sterren, de doders van satan en de machtigste bestuurder'. Volgens de mystieke sterrenkunde van deze heren is hij 'de overwinnaar van Ahriman die, nadat hij de siderische troon van de overweldiger had omvergeworpen, in zijn plaats in de zonnevuren baadt'; en als verdediger van de Christus-zon nadert hij zijn Meester zó dicht, 'dat hij één met hem schijnt te worden . . . Tengevolge van dit samensmelten met het ^{woord} (*verbum*) hebben de protestanten, en onder hen Calvijn, tenslotte de dualiteit geheel uit het oog verloren en zagen zij geen Michaël, maar alleen zijn Meester', schrijft de abbé Caron. De rooms-katholieken en in het bijzonder hun kabbalisten weten beter; en zij leggen aan de wereld deze dualiteit uit, die hun het middel verschaft om de uitverkorenen van de kerk te verheerlijken en om al die goden die hun dogma's in de weg kunnen staan, te verwerpen en de banvloek over hen uit te spreken.

Zo worden dezelfde titels en dezelfde namen om beurten aan God en aan de Aartsengel gegeven. Beiden worden *metatron* genoemd, 'op beiden wordt de naam Jehova toegepast als zij *de een in de ander*' (*sic*) spreken, want volgens de *Zohar* betekent dit woord zowel 'de Meester' als 'de Afgezant'. Beiden zijn de *engel van het gezicht*, want men zegt dat enerzijds het 'woord' 'het gezicht (of de Tegenwoordigheid) en het beeld van de substantie van God' wordt genoemd, terwijl anderzijds Jesaja (?), als hij tegen de Israëlieten spreekt over de *Heiland*, hun zegt dat 'de engel van zijn aangezicht hen in hun smart heeft behouden' - 'dat hij dus hun Heiland was'. Elders wordt hij (Michaël) heel duidelijk 'de vorst van de *aangezichten* van de Heer, de *heerlijkheid* van de Heer' genoemd. Beiden (Jehova en Michaël) zijn 'de *gidsen* van Israël' . . . aanvoerders van de *legers* van de Heer, *opperste rechters* van de zielen en zelfs Serafijnen'.

Al het bovenstaande wordt gegeven op gezag van verschillende boeken door rooms-katholieken, en moet dus orthodox zijn. Enkele uitdrukkingen zijn vertaald om te laten zien wat spitsvondige theologen en haarklovers bedoelen met de term *Ferouer*, een woord dat zoals gezegd door sommige Franse schrijvers aan de *Zend Avesta* werd ontleend en in het rooms-katholicisme werd gebruikt voor een doel dat Zoroaster in de verste verte niet heeft kunnen voorzien. In Fargard XIX van de *Vendidad* wordt gezegd (vers 14): 'Roep, O Zarathustra! mijn Farvarshi aan; van mij, Ahura Mazda, het grootste, het beste, het schoonste van alle wezens, het meest zuivere, het intelligentste . . . en van wie de ziel het heilige woord is' (Māthra Spenta). De Franse oriëntalist vertalen *Farvarshi* met '*Ferouer*'.

Wat is een *Ferouer*, of Farvarshi? In sommige mazdeïsche boeken (bijv. *Ormazd Ahriman*, § 112, 113) wordt duidelijk te kennen gegeven dat Farvarshi de *innerlijke*, onsterfelijke mens is (of het *ego* dat reïncarneert); dat hij bestond vóór zijn stoffelijke lichaam, en alle lichamen overleeft waarmee hij is bekleed. 'Niet alleen de mens bezat de Farvarshi, *maar ook de goden* en de hemel, vuur, wateren en planten.' (Inleiding tot de *Vendidad* door J. Darmsteter.) Dit bewijst overduidelijk dat de *ferouer* 'de geestelijke tegenhanger' is van hetzij god, dier, plant of zelfs element, d.i. het verfijnde en het *zuiverder* deel van de grovere schepping, de ziel van het lichaam, wat het lichaam ook mag zijn. Daarom beveelt Ahura Mazda Zarathustra aan, zijn *Farvarshi* aan te roepen en niet hemzelf (Ahura Mazda); dat wil zeggen de onpersoonlijke en *ware* essentie van de godheid, *één met Zoroasters eigen atman* (of Christos), niet de *valse* en persoonlijke verschijningsvorm. Dit is heel duidelijk.

De rooms-katholieken grepen dit goddelijke en etherische prototype aan om er het veronderstelde verschil tussen hun god en de engelen, en de godheid en haar aspecten, of de goden van de oude religies op te baseren. Terwijl ze dus Mercurius, Venus, Jupiter (als goden of als planeten) ^{DUIVELS} noemen, maken ze toch van dezelfde

Mercurius de *ferouer* van hun Christus. Dit feit is niet te ontkennen. Vossius (*De Idol.*, II, 373) bewijst dat Michaël de Mercurius van de *heidenen* is, en Maury en andere Franse schrijvers bevestigen dit en voegen eraan toe dat 'volgens grote theologen *Mercurius en de Zon één zijn* (?)', en dat is naar hun mening geen wonder, immers 'omdat Mercurius zo dicht bij de wijsheid van het *verbum* (de Zon) staat, moet hij wel door deze worden opgenomen en ermee worden verward'.

Deze 'heidense' opvatting werd vanaf de eerste eeuw van onze jaartelling aanvaard, zoals blijkt uit de *Handelingen van de Apostelen* (want de Engelse vertaling is waardeloos). Michaël is in zo sterke mate de Mercurius van de Grieken en andere volkeren, dat toen de bewoners van Lystra ten onrechte Paulus en Barnabas voor Mercurius en Jupiter aanzagen - 'de goden zijn in mensengedaante tot ons neergedaald' - vers 12 (hfst. xiv) eraan toevoegt: 'En zij noemden Barnabas Zeus en Paulus Hermes (of Mercurius), omdat hij *het* ^{WOORD} (*Verbum*) *voerde*', en niet omdat hij 'de voornaamste spreker' was, zoals de onjuiste vertaling luidt in de geautoriseerde en zelfs ook nog in de herziene Engelse bijbel. Michaël is de engel in het Visioen, de zoon van God, 'die gelijk was aan een zoon van de mens'. Hij is de Hermes-Christos van de gnostici, de Anubis-Syrius van de Egyptenaren, de raadsman van Osiris in *Amenti*, de *leontoïde* Michaël ὀφιομόρφος van de ofieten, die op bepaalde gnostische juwelen een leeuwenkop draagt, evenals zijn vader Ildabaoth. (Zie King, *Gnostics*.)

De rooms-katholieke kerk geeft dit alles stilzwijgend toe, en veel van haar schrijvers erkennen het openlijk. Omdat zij niet in staat zijn het in het oog lopende 'lenen' van hun kerk te ontkennen, die de symbolen van haar voorgangsters 'roofde', zoals de Joden de Egyptenaren van hun juwelen van zilver en goud hadden 'beroofd', verklaren zij het feit heel nuchter en serieus. Zo wordt de schrijvers, die tot dusver *schuchter* genoeg waren om in deze herhaling van oude heidense denkbelden door christelijke dogma's 'een *legendarisch plagiaat*, gepleegd door de mens' te zien, plechtig verzekerd dat dit voor deze bijna volmaakte overeenkomst allesbehalve een eenvoudige verklaring is, en dat die overeenkomst moet worden toegeschreven aan een heel andere oorzaak: 'aan een *voorhistorisch plagiaat* van *bovenmenselijke oorsprong*'.

Als de lezer zou willen weten hoe dat is gebeurd, moet hij zich wenden tot hetzelfde vijfde deel van het boek van De Mirville. Men moet niet vergeten dat deze schrijver de *officiële en erkende verdediger* van de roomse kerk was en werd bijgestaan door de geleerdheid van alle jezuiten. Op blz. 518 lezen we:

'We hebben gewezen op verschillende halfgoden en op volkomen historische helden van de heidenen, die vanaf het moment van hun geboorte waren voorbestemd de geboorte van de held, *die geheel God was* en voor wie de hele wereld zich moest buigen, *na te open en zo te onteren*; we hebben nagegaan dat zij werden geboren als *hij*, uit een onbevleete moeder; we zagen hen in hun wiegen slangen wurgen, tegen demonen vechten, wonderen verrichten, als martelaren sterven, in de onderwereld afdalen en uit de dood herrijzen. En wij hebben het bitter betreurd dat schuchtere en verlegen christenen zich gedwongen voelden al dergelijke overeenkomsten te verklaren uit een samenvallen van mythe en symbool. Zij vergaten blijkbaar deze woorden van de Heiland: ' ^{ALLEN DIE VÓÓR} *MEET KWAMEN, ZIJN DIEVEN EN ROVERS* '; een woord dat alles verklaart zonder enige dwaze ontkenning en waarop ik het volgende commentaar heb gegeven: 'Het evangelie is een verheven drama, dat *vóór zijn vastgestelde tijd door schurken werd geparodieerd en opgevoerd*.'

De 'schurken' (*les drôles*) zijn natuurlijk *demonen*, van wie satan de leider is. Dit is beslist de gemakkelijkste, de meest sublieme en de eenvoudigste manier om zich uit de moeilijkheid te redden! De eerw. dr. Lundy, een protestantse De Mirville, volgde die gelukkige suggestie in zijn *Monumental Christianity*, evenals dr. Sepp uit München, die in zijn boeken probeerde de goddelijkheid van Jezus en de satanische oorsprong van alle andere heilanden te bewijzen. Des te meer is het te betreuren dat een systematisch en collectief plagiaat, dat eeuwenlang op gigantische schaal voortduurde, moest worden verklaard door een ander plagiaat, deze keer in het vierde evangelie. Want de daaruit geciteerde zin, 'allen die vóór mij kwamen', enz., is een letterlijke herhaling van woorden die in het *Boek van Henoch*, lxxxix, staan geschreven. In de Inleiding tot de vertaling ervan uit een Ethiopisch handschrift in de 'Bodleian Library' door aartsbisschop Laurence, merkt de uitgever, de schrijver van de *Evolution of Christianity*, op:

'Bij het nazien van de drukproeven van het boek van Henoch is mij gebleken dat . . . de parabel van het schaap dat door de goede herder wordt gered van huurlingen en verscheurende wolven, *door de vierde evangelist kennelijk is ontleend* aan Henoch lxxxix, waarin de schrijver vertelt dat de herders . . . de schapen doodden vóór de komst van hun Heer, waardoor hij de ware betekenis onthult van die tot dusver geheimzinnige passage in de parabel van Johannes: 'Allen die ooit vóór mij kwamen, zijn dieven en rovers'; een taal waarin wij nu een duidelijke verwijzing ontdekken naar de allegorische herders van Henoch.'

Het is te laat om nog te beweren dat Henoch teksten aan het Nieuwe Testament ontleende, in plaats van omgekeerd. Judas (14-15) citeert woordelijk een lange passage uit Henoch over de komst van de Heer met zijn 10.000 heiligen, en doordat hij de profeet met name noemt, *erkent* hij de bron. Uit deze 'parallelten tussen profeet en apostel' blijkt onomstotelijk dat *volgens de schrijver van een Brief die als goddelijke openbaring wordt aanvaard, het Boek van Henoch het geïnspireerde voortbrengsel was van een voordiluviaanse*

aartsvader . . .; verder: ' . . . De vele punten van overeenstemming in taal en denkbeelden bij Henoeh en de schrijvers van het Nieuwe Testament, . . . wijzen er duidelijk op dat het werk van de Semitische Milton de onuitputtelijke bron was waaraan evangelisten en apostelen, of de mensen die in hun naam schreven, hun opvattingen ontleenden over de opstanding, het oordeel, de onsterfelijkheid, de verdoemenis en over de universele heerschappij van de gerechtigheid onder het eeuwige bestuur van de Mensenzoon. Dit *evangelische plagiaat* vindt zijn hoogtepunt in de Openbaring van Johannes, die de visioenen van Henoeh aan het christendom aanpast, met wijzigingen waarin we de verheven eenvoud missen van de grote Meester van de apocalyptische voorspelling, die profeteerde in naam van de voordiluviaanse aartsvader.' (Int. xxxv.)

'Voordiluviaans', inderdaad; maar indien de woordkeus en de zinsbouw van de tekst dateert van nauwelijks een paar eeuwen of zelfs millennia voor onze jaartelling, dan is het niet meer de oorspronkelijke *voorspelling* van toekomstige gebeurtenissen, maar op zijn beurt een kopie van een of ander geschrift van een voorhistorische religie . . . 'In het krita-tijdperk schenkt Vishnu in de vorm van Kapila en andere (geïnspireerde wijzen) . . . de wereld de ware wijsheid, evenals Henoeh deed. In het treta-tijdperk weerhoudt hij de slechten, in de vorm van een universele vorst (de Chakravartin of de 'eeuwigdurende koning' van Henoeh³) en beschermt de drie werelden (of rassen). In het dvāpara-tijdperk verdeelt hij in de persoon van Veda-Vyāsa de ene Veda in vieren en verspreidt deze in honderden (*sata*) vertakkingen.' Inderdaad; voordat de *Veda* van de eerste Ariërs werd geschreven, werd deze verspreid onder elk volk van de Atlanto-Lemuriërs, en zaaide de eerste zaden van alle nu bestaande oude religies. De zijtakken van de nooit stervende boom van wijsheid hebben hun dode bladeren zelfs over het Judo-Christendom verspreid. En aan het eind van de Kali, ons huidige tijdperk, zal Vishnu of de 'eeuwigdurende koning' als Kalki verschijnen, en de gerechtigheid op aarde herstellen. De denkvermogens van hen die in die tijd leven, zullen ontwaken en helder worden als kristal. 'De mensen die zo door de kracht van die bijzondere tijd zijn veranderd (het zesde ras), *zullen zijn als de zaden* van andere mensen en zullen een ras voortbrengen dat de wetten van het krita-tijdperk van zuiverheid zal volgen'; d.w.z. het zal het zevende Ras zijn, het ras van 'Boeddha's', de 'zonen van god', geboren uit *onbevleete* ouders.

B

De goden van het licht komen voort uit de goden van de duisternis

Het staat dus vrijwel vast dat Christus, de logos, of de god in de Ruimte en de Heiland op aarde, slechts een van de echo's is van dezelfde voordiluviaanse en totaal verkeerd begrepen Wijsheid. De geschiedenis begint met de neerdaling op aarde van de 'goden' die in de mensheid incarneren, en dit is de ^{VAL}. Of het nu Brahmā is, die in de allegorie door Bhagavat op aarde wordt neergeslingerd, of Jupiter door Kronos, het zijn allen symbolen van de mensenrassen. Als zij eenmaal zijn geland op en in aanraking zijn gekomen met deze planeet van dichte stof, kunnen zelfs de sneeuw witte vleugels van de hoogste engel niet onbevlekt blijven, en de *Avatar* (of incarnatie) kan niet volmaakt zijn, want elke Avatar is de val van een god in de voortplanting. Nergens is de metafysische waarheid duidelijker, wanneer zij esoterisch wordt verklaard - of meer verborgen voor het gemiddelde begripsvermogen van hen die in plaats van de verhevenheid van het denkbeeld te waarderen, het alleen kunnen verlagen - dan in de *Upanishads*, de esoterische toelichtingen op de *Veda's*. De *Rig Veda*, zoals Guignault deze kenschetste, 'is de meest verheven voorstelling van de grote wegen van de mensheid'. De *Veda's* zijn in de esoterie van de Vedanta en de *Upanishads* 'de spiegel van de eeuwige wijsheid', en zullen dat altijd blijven.

Meer dan zestien eeuwen lang hebben de nieuwe maskers die men de oude goden heeft opgedrongen, hen voor de nieuwsgierigheid van het volk verborgen, maar tenslotte bleken ze toch niet te passen. Toch hebben de metaforische ^{VAL} en de even metaforische verzoeningsdood en kruisiging de westerse mensheid langs wegen gevoerd waarop zij tot de knieën door het bloed waadde. Erger nog, zij brachten de mensheid ertoe te geloven in het dogma van de boze geest, duidelijk verschillend van de geest van al het goede, terwijl toch de eerstgenoemde in alle stof leeft en bij uitstek in de mens. Tenslotte werd het godslasterlijke dogma van de hel en de eeuwige verdoemenis geschapen, en werd een dichte sluier gehangen tussen de hogere intuïties van de mens en de goddelijke waarheden; en het meest verderfelijke gevolg van dit alles was dat de mensen onwetend werden gehouden van het feit dat er geen duivels, geen duistere demonen in het Heelal waren vóór het verschijnen van de mens zelf op deze en waarschijnlijk op andere aarden. Van toen af werden de mensen ertoe gebracht als twijfelachtige troost voor de smarten van deze wereld het denkbeeld van de erfzonde te

aanvaarden.

De filosofie van die natuurwet die zowel in de mens als in elk dier een hartstochtelijk, ingeboren en instinctief verlangen naar vrijheid en zelfbeschikking inplant, behoort tot de psychologie en hierop kan nu niet worden ingegaan. Om dit gevoel in hogere intelligenties aan te tonen, om het te analyseren en er een natuurlijke reden voor te geven, zou bovendien een eindeloze filosofische toelichting nodig maken, waarvoor hier geen ruimte is. De beste samenvatting van dit gevoel wordt misschien wel gegeven in drie regels van Miltons *Paradise Lost*. De 'gevallene' zegt:

'Hier kunnen we veilig heersen; en naar mijn mening
Is heersen eerzucht waard, al is het in de hell!
Liever heersen in de hel dan dienen in de hemel . . .'

Het is beter mens te zijn, de kroon van de aardse voortbrenging en koning over haar *opus operatum*, dan verloren te gaan tussen de willoze geestelijke menigten in de hemel.

We hebben elders gezegd dat het dogma van de eerste *val* berustte op een paar verzen in de *Openbaring*; enkele geleerden hebben nu aangetoond dat deze verzen een plagiaat zijn uit Henoch. Deze groeiden uit tot eindeloze theorieën en speculaties, die geleidelijk de betekenis van een dogma en van een geïnspireerde overlevering verkregen. Iedereen wilde het vers verklaren over de zevenkoppige draak met zijn tien horens en zeven kronen, van wie de staart 'het derde deel van de sterren van de hemel trok en ze op de aarde wierp, en van wie de plaats, met die van zijn engelen, 'niet meer in de hemel werd gevonden'. Wat de zeven koppen van de draak (cyclus) betekenen, en ook zijn *vijs* boze koningen, kan men lezen in de *Aanhangsels* die Afdeling 3 van dit deel afsluiten.

Van Newton tot Bossuet zijn over deze duistere verzen in christelijke hersenen voortdurend theorieën ontwikkeld . . . 'De ster die valt, is de aartsketter Theodosius' . . . verklaart Bossuet. 'De rookwolken zijn de ketterijen van de montanisten . . . Het derde deel van de sterren zijn de martelaren en vooral de doctoren in de godgeleerdheid . . .'

Bossuet had echter moeten weten dat de in de *Openbaring* beschreven gebeurtenissen niet oorspronkelijk waren en, zoals is aangetoond, in andere en heidense overleveringen zijn te vinden. Er waren geen scholastici of montanisten in de tijd van de *Veda's* en evenmin veel later in China. Maar de christelijke *theologie* moest worden *beschermd en gered*.

Dit was alleen maar natuurlijk. Maar waarom moet de waarheid worden opgeofferd om de producten van nachtelijke studie van christelijke theologen tegen vernietiging te beschermen?

De *princeps aeris hujus*, de 'vorst van de lucht' van Paulus is niet de duivel, maar de uitwerking van het astrale licht, zoals Eliphas Lévi terecht verklaart. De duivel is niet 'de god *van deze tijd*', zoals hij zegt, want het is de godheid van alle tijden sinds de mens op aarde verscheen, en sinds de stof in haar talloze vormen en toestanden voor haar vergankelijke bestaan tegen andere ontbindende krachten moest vechten.

De 'draak' is eenvoudig het symbool van de cyclus en van de 'zonen van de manvantarische eeuwigheid', die op een bepaald tijdstip van haar vormingsperiode op aarde waren neergedaald. De 'rookwolken' zijn een geologisch verschijnsel. Het 'derde deel van de sterren van de hemel' dat op de aarde werd geworpen, heeft betrekking op de goddelijke monaden (de geesten van de sterren in de astrologie) die om onze bol cirkelen; d.i. de *menselijke ego's*, bestemd om de hele cyclus van incarnaties te doorlopen. Deze zin, *qui circumambulat terram*, wordt echter in de theologie weer in verband gebracht met de ^{DUVEL}, de mythische vader van het kwaad, van wie men zegt 'dat hij als een bliksem valt'. Voor deze interpretatie is het wat ongelukkig dat men, volgens het persoonlijke getuigenis van Jezus, verwacht dat de 'mensenzoon', of Christus, eveneens op aarde zal neerdalen, 'zoals de bliksem uitgaat van het oosten'¹⁰, in precies dezelfde gedaante en onder hetzelfde symbool als satan, die men 'als een bliksem uit de hemel' ziet vallen¹¹. Men moet de oorsprong van al deze overdrachtelijke uitdrukkingen en zegswijzen, die een bij uitstek oosters karakter hebben, in het oosten zoeken. Volgens alle oude kosmogonieën ontstaat het *licht* uit de *duisternis*. In Egypte was, evenals elders, *duisternis* 'het beginsel van alle dingen'. Vandaar dat Pymander, de '*goddelijke gedachte*', als *licht* voortkomt uit de ^{DUISTERNIS}. *Behemoth*¹² is in de rooms-katholieke theologie het beginsel van de duisternis, of *satan*, en toch zegt Job over hem dat 'Behemoth het hoofd (beginsel) van de wegen van God is' (xl, 19) - '*Principium viarum Domini Behemoth*!'

Consequentie schijnt geen lievelingsdeugd te zijn in enig deel van de zogenaamde goddelijke openbaring - in ieder geval niet zoals deze door de theologen wordt geïnterpreteerd.

De Egyptenaren en de Chaldeeën stelden de geboorte van hun *goddelijke dynastieën* in het tijdperk waarin de scheppende aarde zich in haar laatste barensweeën bevond en haar voorhistorische bergketenen liet ontstaan, die sindsdien zijn verdwenen, en haar zeeën en continenten. Haar oppervlak was gehuld in 'diepe duisternis en in die (secundaire) Chaos was het beginsel van alle dingen' die zich later op de bol ontwikkelden. En onze geologen

hebben vastgesteld dat er honderden miljoenen jaren geleden, in de vroegste geologische tijdperken, zo'n grote aardbrand was³¹. Wat de overlevering zelf betreft, elk land en elk volk had deze, in zijn eigen nationale vorm.

Niet alleen Egypte, Griekenland, Scandinavië of Mexico hadden hun Typhon, Python, Loki en hun 'vallende' demon, maar ook China. De zonen van het Hemelse Rijk hebben een hele literatuur over dit onderwerp. In *King* wordt gezegd dat tengevolge van een opstand tegen *Ti* door een trotse geest die zei dat hij zelf *Ti* was, zeven koren van hemelse geesten naar de aarde werden verbannen, wat 'een verandering in de hele natuur teweegbracht, omdat de hemel zelf zich neerboog en zich met de aarde verenigde'.

En in de *Y-King* leest men: 'De vliegende draak, verheven en opstandig, lijdt nu en zijn trots wordt bestraft; hij dacht dat hij in de hemel zou regeren, maar hij regeert slechts op aarde.'

Verder zegt de *Tchoon-Tsieoo* allegorisch: 'Op een nacht hielden de sterren op in de duisternis te schijnen en verlieten deze en vielen neer als regen op de aarde, waar zij nu zijn verborgen.' Deze sterren zijn de monaden.

Chinese kosmogonieën hebben hun 'Heer van de vlam' en hun 'hemelse maagd' met kleine 'geesten om haar te helpen en te dienen; en grote geesten om diegenen te bestrijden die de vijanden van andere goden zijn'. Maar dit alles bewijst niet dat de genoemde allegorieën voorstellingen of profetische geschriften zijn, die alle op de christelijke theologie betrekking hebben.

Het beste bewijs dat men de christelijke theologen kan bieden, dat de esoterische betekenis in de bijbel - in beide Testamenten - de bevestiging van hetzelfde denkbeeld was als in onze archaïsche leringen voorkomt - namelijk dat de 'val van de engelen' eenvoudig betrekking had op de incarnatie van engelen 'die door de zeven cirkels waren heen gebroken' - is in de *Zohar* te vinden. De Kabbala van Simeon Ben Iochai is de ziel en essentie van de allegorie ervan, zoals de latere christelijke Kabbala de 'zwaar gesluisde' mozaïsche Pentateuch is. En deze zegt (in het Agrippa-handschrift):

'De wijsheid van de Kabbala berust op de wetenschap van het evenwicht en de harmonie.'

'Krachten die zich manifesteren zonder eerst in evenwicht te zijn gebracht, vergaan in de ruimte' ('in evenwicht gebracht' betekent gedifferentieerd).

'Zo gingen de eerste koningen (de goddelijke dynastieën) van de oude wereld ten onder, de zelf-voortgebrachte vorsten van de reuzen. Zij vielen als wortelloze bomen en werden niet meer gezien, want zij waren de schaduw van de schaduw'; namelijk de *chhaya* van de schaduwachtige pitri's. (Zie verder de 'Koningen van Edom'.)

'Maar zij die na hen kwamen, die neerschietend als vallende sterren door de schaduwen werden omsloten - hielden stand, en tot op de huidige dag: Dhyanis die door in die 'lege schaduwen' te incarneren het tijdperk van de mensheid inluiden.

Elke zin in de oude kosmogonieën onthult aan hem die tussen de regels door kan lezen, de gelijkheid van de denkbeelden, hoewel in verschillende gewaden gekleed.

De eerste les van de esoterische filosofie leert dat de onkenbare Oorzaak geen evolutie teweegbrengt, hetzij bewust of onbewust, maar dat zij slechts periodiek *verschillende aspecten van zichzelf* laat zien, die door *eindige* denkvermogens kunnen worden waargenomen. Het collectieve denkvermogen - het universele - dat is samengesteld uit verschillende en talloze menigten van scheppende machten, hoe oneindig ook in de gemanifesteerde tijd, is toch eindig, wanneer het wordt gesteld tegenover de ongeboren en onvergankelijke Ruimte in haar hoogste essentiële aspect. Wat eindig is, kan niet volmaakt zijn. Daarom zijn er lagere wezens onder deze menigten, maar er waren nooit *duivels* of 'ongehoorzame engelen', eenvoudig omdat zij allen door de wet worden beheerst. De *Asura's* die incarneerden (noem ze zoals u wilt), volgden hierin een wet die even onverbiddelijk is als elke andere. Zij hadden zich vóór de pitri's gemanifesteerd, en omdat de tijd (in de Ruimte) in cyclussen verloopt, was hun beurt gekomen vandaar de talrijke allegorieën (zie '[Demon est Deus inversus](#)', Afd. 2, Deel 1). De term *Asura* werd het eerst door de brahmanen zonder onderscheid gebruikt voor degenen die zich verzetten tegen hun holle rituelen en offers, zoals de grote *Asura*, 'Asurendra' genoemd, deed. De oorsprong van het denkbeeld van de demon als tegenstander moet waarschijnlijk in die tijd worden gezocht.

De Hebreeuwse Elohim, die in de vertalingen 'God' worden genoemd, die 'licht' scheppen, komen overeen met de Arische Asura's. Zij staan ook bekend als de 'zonen van de duisternis', als een filosofische en logische tegenstelling tot het onveranderlijke en eeuwige licht. De eerste Zoroastriërs geloofden niet dat het kwaad of de duisternis *eeuwig gelijktijdig bestond* met het goede of het licht, en zij geven dezelfde interpretatie. Ahriman is de gemanifesteerde *schaduw* van ^{AHURA-MAZDA} (*Asura-mazda*), die zelf voortkwam uit *Zeruana Akerne*, 'grenzeloze (cirkel van de) tijd' of de onbekende Oorzaak. 'Haar glorie', zeggen zij over deze laatste, 'is te verheven, haar licht te glansrijk dan dat het menselijke intellect of het sterfelijke oog dit kan bevatten of zien'. Haar eerste emanatie *is eeuwig licht dat, na eerder in* ^{DUISTERNIS} *verborgen te zijn geweest, werd geroepen zich te manifesteren, en zo werd Ormazd, de 'koning van het leven', gevormd*. Hij is de 'eerstgeborene' in de ^{GRENZELOZE TIJD}, maar heeft evenals zijn eigen antitype (de vooraf bestaande geestelijke idee), *van alle eeuwigheid in duisternis geleefd*. De zes Amshaspends (zeven als hijzelf, het hoofd van alle, wordt meegerekend), de *oorspronkelijke*

geestelijke engelen en mensen, zijn collectief zijn logos. De zoroastrische Amshaspends scheppen de wereld ook in zes dagen of tijdperken en rusten op de zevende, terwijl echter in de esoterische filosofie die *zevende* het *eerste* tijdperk of de eerste 'dag' is (*eerste* schepping in de Arische kosmogonie). Dat tussenliggende tijdperk is de *proloog* van de schepping en bevindt zich in het grensgebied tussen de ongeschapen eeuwige oorzakelijkheid en de voortgebrachte eindige gevolgen. Hier heerst een toestand van werkzaamheid en energie *in wording*, als het eerste aspect van de eeuwige onveranderlijke rust. In *Genesis*, waaraan geen metafysische energie is besteed, maar alleen een buitengewone scherpzinnigheid en vindingrijkheid om de esoterische waarheid te versluieren, begint de 'schepping' bij het derde stadium van manifestatie. 'God' of de *Elohim* zijn de 'zeven bestuurders' van Pymander. Ze komen overeen met alle andere scheppers.

Maar zelfs in *Genesis* wordt op dat *tijdperk* gezinspeeld door het plotseling aan de dag treden van het beeld, en door de '*duisternis*' die op de afgrond was. Van de *Alahim* wordt gezegd dat zij de twee hemelen of de 'dubbele hemel' (*niet* hemel en aarde) 'scheppen', d.w.z. bouwen of voortbrengen; wat met zoveel woorden betekent dat zij de hogere gemanifesteerde (engelen-) hemel of het bewustzijnsgebied scheidden van het lagere of aardse gebied; de (voor ons) eeuwige en onveranderlijke *aeonen* van die tijdperken die in de ruimte, tijd en duur zijn; voor de niet-ingewijde de hemel van de aarde, het onbekende van het ^{BEKENDE}. Dat is de betekenis van de zin in Pymander, die zegt: '^{GEDACHTE}, het goddelijke, dat ^{LICHT} en ^{LEVEN} (Zeruana Akerne) is, bracht door haar ^{WOORD} of eerste aspect', de *andere, werkzame* ^{GEDACHTE} voort, die als de god van geest en vuur *zeven bestuurders* vormde, die binnen hun cirkel de wereld van de zintuigen omsloten, 'noodlot' genaamd. Dit laatste heeft betrekking op karma; de 'zeven cirkels' zijn de zeven planeten en gebieden, en ook de zeven onzichtbare geesten in de sferen van de engelen, van wie de zichtbare symbolen de zeven planeten⁴ zijn, de zeven *rishi's* van de Grote Beer en andere tekens. Zoals door Roth over de aditya's is gezegd: 'Ze zijn noch de zon, noch de maan, noch de sterren, noch de dageraad, maar de eeuwige instandhouders van dit lichtende leven dat als het ware achter al deze verschijnselen bestaat.'

De 'zeven menigten', die nadat zij 'in hun vader (de *goddelijke gedachte*) het plan van de bewerker hadden aanschouwd', zoals Pymander zegt, *verlangden* op dezelfde manier te werk te gaan (en de wereld met haar schepselen te bouwen), want dat is de manvantarische ^{WET}: Zij waren immers geboren '*binnen de werkingssfeer*' - het zich manifesterende Heelal. En nu komt het tweede gedeelte van de passage, of liever van twee passages die tot één zijn samengevoegd om de volledige betekenis te verbergen. Degenen die binnen de werkingssfeer waren geboren, waren 'de broeders die hem zeer liefhadden'. De laatstgenoemden, de 'hem', waren de oorspronkelijke engelen: de Asura's, de Ahriman, de Elohim - of 'zonen van God', van wie *satan* er een was - al die geestelijke wezens die de 'engelen van de duisternis' werden genoemd, omdat die duisternis *absoluut* licht is, een feit dat nu in de theologie wordt verwaarloosd, zo niet helemaal vergeten. Niettemin moet de spiritualiteit van die veel gehoorde 'zonen van het licht', dat duisternis is, in vergelijking met die van de engelen die in rang op hen volgen, kennelijk evenveel groter zijn als de etherische aard van de laatstgenoemden in vergelijking met de dichtheid van het menselijke lichaam. De eerstgenoemden zijn de 'eerstgeborenen' en staan daarom zo dicht bij de grenzen van zuivere, in rust verkerende geest, dat zij slechts '^{EEN GEMIS}' vormen - 'privaties' in de zin van Aristoteles - de *ferouers* of de ideële typen van hen die volgden. Zij konden geen materiële, *lichamelijke* dingen scheppen; en daarom zei men na verloop van tijd dat zij *hadden geweigerd* te scheppen, zoals door 'God' was bevolen - anders gezegd, dat zij ^{IN OPSTAND WAREN GEGEKOMEN}.

Misschien wordt dit gerechtvaardigd door dat beginsel van de *wetenschappelijke* theorie dat ons leert over licht en geluid en het gevolg van de ontmoeting van twee golven van gelijke lengte. 'Als de twee geluiden dezelfde intensiteit hebben, brengt hun samengaan een geluid voort dat vier keer de intensiteit van elk afzonderlijk heeft, terwijl hun interferentie *volkomen stilte* teweegbrengt.'

Bij het uiteenzetten van enkele 'ketterijen' van zijn tijd toont Justinus de Martelaar aan dat alle wereldreligies in hun uitgangspunt gelijk waren. Het eerste *begin* is onveranderlijk de *onbekende* en ^{PASSIEVE}, godheid, waaruit een bepaalde actieve kracht of een vermogen emaneert, het mysterie dat soms ^{WETZHEID} wordt genoemd, soms de ^{ZOON}, en heel vaak God, Engel, Heer en ^{LOGOS}¹⁵. Deze laatste benaming wordt soms gebruikt voor de allereerste emanatie, maar in verschillende stelsels komt deze voort uit de eerste androgyne of dubbele straal, die in het begin door het ongeziene wordt voortgebracht. Philo stelt deze wijsheid voor als mannelijk en vrouwelijk. Maar hoewel haar eerste manifestatie een begin had, want zij kwam voort uit *Oulom*⁶ (aiōn, tijd), de hoogste van de aeonen, uitgegaan van de vader, was zij bij hem gebleven *vóór alle scheppingen*, want zij is een deel van hem¹⁷. Daarom wordt Adam Kadmon door Philo Judaeus '*denkvermogen*' genoemd (de Ennoia van *Bythos* in het gnostische stelsel). 'Het denkvermogen, laten wij het Adam noemen'¹⁸.

Zoals de oude Magische boeken het uitleggen, wordt de hele *gebeurtenis* duidelijk. Een ding kan slechts bestaan door zijn tegengestelde - leert Hegel ons, en er zijn maar weinig filosofie en spiritualiteit nodig om de oorsprong van het latere dogma te begrijpen, dat in zijn koude en wrede boosaardigheid zo echt satanisch en hels is. De magiërs verklaarden de oorsprong van het kwaad in hun exoterische leringen op de volgende manier.

'Licht kan niets anders dan licht voortbrengen, en kan nooit de oorsprong van het kwade zijn'; hoe werd het kwade dan voortgebracht, wanneer er bij zijn voortbrenging niets was dat gelijk was aan het licht of ermee overeenkwam? Het licht, zeggen zij, bracht verschillende wezens voort, die alle geestelijk, lichtgevend en machtig waren. Maar een ^{GROOT WEZEN} (de 'grote Asura', Ahriman, Lucifer, enz.) had een *kwade gedachte*, die tegengesteld was aan het licht. Hij twijfelde, en door die twijfel werd hij verduisterd.

Dit komt iets dichter bij de waarheid, maar is er toch nog ver vanaf. Er was *geen* ^{KWADE} *gedachte* die de tegengestelde kracht opwekte, maar slechts ^{GEDACHTEN} *per se*; iets dat kan denken en een plan en een doel omvat, en daarom eindig is en dus vanzelfsprekend moet staan tegenover de volmaakte rust, de even natuurlijke toestand van volstreekte spiritualiteit en perfectie. Het was eenvoudig de wet van de evolutie die zich liet gelden; de voortgang van de verstandelijke ontplooiing, gedifferentieerd uit de geest, die al in de stof verwickeld is geraakt, waartoe deze onweerstaanbaar wordt aangetrokken. Ideeën staan in hun aard en essentie, als voorstellingen die verband houden met voorwerpen, of deze nu waar of denkbeeldig zijn, tegenover absolute ^{GEDACHTEN}, dat onkenbare ^{AL}; Spencer beweert dat over de geheimzinnige werkingen daarvan niets kan worden gezegd, behalve dat 'het geen natuurlijke verwantschap heeft met de evolutie' (*Principles of Psychology*⁶⁹, 474) - en die het inderdaad niet heeft.

De *Zohar* zegt het op een heel suggestieve manier. Toen de 'heilige' (de logos) wenste de mens te scheppen, riep hij de menigte van *hoogste* engelen en zei hun wat hij wilde, maar zij *twijfelden* aan de wijsheid van dit verlangen en antwoordden: 'De mens zal niet één nacht in zijn glorie blijven' - waarvoor zij door de 'heilige' Heer werden verbrand (vernietigd?). Toen riep hij een andere, lagere menigte en zei hetzelfde. En zij spraken de 'heilige' tegen. 'Waar is de mens goed voor?', redeneerden zij. Toch schiepen de Elohim de mens, en toen de mens *zondigde*, kwamen de menigten van Uzza en Azaël en verweten God: 'Hier is de zoon van de mens die gij hebt gemaakt', zeiden ze. 'Zie, hij heeft gezondigd!' Toen antwoordde de heilige: 'Als u onder hen (de mensen) was geweest, zou u slechter zijn geweest dan zij.' En hij wierp hen van hun verheven plaats in de hemel op aarde neer; en 'zij werden veranderd (in mensen) en zondigden met de vrouwen van de aarde' (*Zohar*, 9, b). Dit is heel duidelijk. In *Genesis* vindt men niet dat deze 'zonen van God' (hfst. vi) ervoor werden *gestraft*. De enige verwijzing ernaar in de bijbel staat in *Judas* (6). 'En de engelen die hun oorspronkelijke staat niet hebben bewaard, maar hun woonplaats verlieten, heeft hij *tot het oordeel van de grote dag in eeuwige ketenen in duisternis* bewaard.' En dit betekent eenvoudig, dat de tot incarnatie gedoemde 'engelen' *in de ketenen* van vlees en stof *zijn*, in de *duisternis* van de *onwetendheid*, tot de 'grote dag', die zoals altijd zal komen na de zevende ronde, na het verstrijken van de 'week', op de ^{ZEVENDE SABBAT}, of in het nirvana na het manvantara.

Hoe echt esoterisch en in overeenstemming met de Geheime Leer ^{PYMANDER}, de goddelijke gedachte van Hermes is, kan men alleen afleiden uit de oorspronkelijke en eerste vertalingen ervan in het Latijn en Grieks. Hoe erg het later door christenen in Europa werd verminkt, kan men daarentegen zien aan de opmerkingen en onbewuste *bekentenissen* van De St. Marc, in zijn *voorwoord* en brief aan de bisschop van Ayre in 1578. Daarin wordt de hele cyclus van transformaties van een pantheïstische en Egyptische tot een mystieke rooms-katholieke verhandeling gegeven, en zien we hoe ^{PYMANDER} is geworden wat het nu is. Toch vindt men zelfs in de vertaling van St. Mare sporen van de echte ^{PYMANDER} - de 'universele gedachte' of ^{DENKVERMOGEN}. Dit is de woordelijke weergave van de oude Franse vertaling, waarvan het origineel in zijn eigenaardige Oudfrans wordt gegeven in de voetnoot⁷⁰:

'Zeven mensen (beginselen) werden in de mens voortgebracht.' 'De natuur van de harmonie van de zeven van de vader en van de geest. De natuur . . . bracht zeven mensen voort in overeenstemming met de zeven naturen van de zeven geesten' 'die potentieel de twee geslachten in zich hadden'.

Metafysisch zijn de vader en de zoon het 'universele denkvermogen' en het 'periodieke heelal'; de 'engel' en de 'mens'. Het is tegelijkertijd de ^{ZOON} en de ^{VADER}, in *Pymander* de *actieve* ^{IDEE} en de *passieve* ^{GEDACHTEN} die het verwekt; de radicale grondtoon in de Natuur die het leven schenkt aan de zeven tonen - de zevenvoudige schaal van de scheppende krachten, en aan de zeven kleur-*aspecten* van het prisma, alle geboren uit de ene *witte straal*, of het ^{LICHT} - dat zelf in ^{DUISTERNIS} is voortgebracht.

C

De vele betekenissen van de 'oorlog in de hemel'

De Geheime Leer wijst op het vaststaande feit dat de mensheid, collectief en individueel, met de hele gemanifesteerde natuur, het voertuig vormt (a) van de adem van het Ene universele Beginsel in zijn eerste differentiatie; en (b) van de talloze 'adems' die voortkomen uit die ^{ENE ADEM} in zijn secundaire en verdere differentiaties, naarmate de Natuur met haar vele *mensengeslachten* afdaalt naar de gebieden die steeds in stoffelijkheid toenemen. De primaire adem bezielt de hogere hiërarchieën; de secundaire – de lagere, op de steeds afdalende gebieden.

Nu zijn er veel passages in de bijbel die op het eerste gezicht *exoterisch* bewijzen dat dit geloof eens *universeel* was; en de meest overtuigende zijn de twee hoofdstukken *Ezechiël* xxviii en *Jesaja* xiv. Christelijke theologen mogen, als zij dat wensen, deze beide zo interpreteren, dat ze betrekking hebben op de grote oorlog vóór de schepping, het epos van de satansopstand, enz., maar de dwaasheid van dat denkbeeld is maar al te duidelijk. Ezechiël richt zijn jammerklachten en verwijten tot de koning van Tyrus; Jesaja tot koning Ahaz, die zich overgaf aan de verering van afgoden, evenals de rest van het volk, met uitzondering van enkele ingewijden (de zogenaamde *profeten*), die probeerden dit denkbeeld op zijn weg naar exoterie of wat hetzelfde is, afgodendienst, tegen te houden. Laat de lezer zelf oordelen.

In *Ezechiël* xxviii wordt gezegd: 'Mensenkind, zeg tegen de vorst van Tyrus: zo zegt de Here God (zoals wij het opvatten, de 'god' ^{KARMA}): Omdat uw hart hoogmoedig *is* geworden en gij zegt: ik *ben* een god . . . terwijl gij een mens *zijt* . . . zie, ik breng vreemdelingen over u . . . en zij zullen hun zwaard trekken tegen de schoonheid van uw wijsheid . . . in de groeve zullen zij u doen neerdalen . . .' of het leven op aarde.

De oorsprong van de 'vorst van Tyrus' is terug te voeren tot en moet worden gezocht in de 'goddelijke dynastieën' van de zondige Atlantiërs, de grote tovenaars (zie de laatste Toelichtingen op Stanza 12, de verzen 47-49). Deze keer is er geen beeldspraak in de woorden van Ezechiël, maar werkelijke *geschiedenis*. Want de stem *in* de profeet, de stem van de 'Heer', zijn eigen geest, die tot hem sprak, zegt: 'Omdat gij hebt gezegd: 'Ik *ben* een god, ik zit op de zetel van god(en) (goddelijke dynastieën), *in het midden van de zeeën*, terwijl gij toch een mens *zijt*. . . . Zie, gij *zijt* wijzer dan Daniël; er is geen geheim dat zij voor u kunnen verbergen: door uw wijsheid . . . hebt gij uw rijkdommen vergroot en uw hart verheft zich vanwege uw rijkdommen. Zie daarom . . . vreemdelingen zullen hun zwaard trekken tegen de schoonheid van uw wijsheid . . . zij zullen u ten val brengen . . . en gij zult de dood van *een verslagene* sterven *in het midden van de zeeën*.' (Verzen 3-8.) Al dergelijke vervloekingen zijn geen *profetie*, maar slechts *herinneringen* aan het lot van de Atlantiërs, de 'reuzen op aarde'.

Wat kan de betekenis van deze laatste zin zijn, als het geen verhaal is over het lot van de Atlantiërs? Vers 17, dat zegt, 'uw hart verheft zich vanwege uw schoonheid', heeft misschien betrekking op de 'hemelse mens' in Pymander, of op de gevallen engelen, die ervan worden beschuldigd door trots te zijn gevallen, als gevolg van de grote schoonheid en wijsheid die hun deel waren geworden. Er is hier geen beeldspraak, behalve misschien in de vooropgezette denkbeelden van onze theologen. Deze verzen betreffen het verleden en behoren meer tot de kennis die bij de inwijdingsmysteriën wordt verkregen dan tot retrospectieve helderziendheid! De stem zegt verder:

'Gij waart in Eden, de hof van God (in het satya-yuga); elk kostbaar gesteente overdekte u . . . het werkstuk waarin zij waren gevat en aan u vastgehecht, *was gereed* toen gij *geschapen* werdt . . . Gij waart een *gezalfde cherub* . . . wandelend te midden van vlamme stenen . . . uw gedrag was volmaakt vanaf de dag dat gij werdt geschapen, totdat er onrecht in u werd gevonden. Daarom zal ik u verbannen van de *berg van God* en u vernietigen . . .'

De 'berg van God' betekent de 'berg van *de goden*' of Meru, die bij het vierde Ras werd vertegenwoordigd door de berg Atlas, de *laatste vorm van een van de goddelijke titanen*, in die tijd zo hoog, dat de Ouden geloofden dat de hemelen op de top ervan rustten. Stond Atlas de reuzen niet bij in hun oorlog tegen de goden? (Hyginus). Volgens een andere versie ontstond de *fabel* uit de voorliefde van Atlas, zoon van Iapetus en Clymene, voor sterrenkunde, en uit het feit dat hij om die reden op de hoogste bergtoppen woonde. De waarheid is dat Atlas, 'de berg van de goden', en ook de held van die naam, de esoterische symbolen zijn van het vierde Ras, en zijn zeven dochters, de Atlantiden, zijn de symbolen van de zeven onderrassen ervan. De berg Atlas was volgens alle legenden drie keer zo hoog als nu, omdat hij op twee verschillende tijden is gezonken. Hij is van vulkanische oorsprong en daarom zegt de stem in *Ezechiël*: 'Ik zal *een vuur uit uw midden* doen voortkomen, het zal u verslinden', enz. (v. 18). Dit betekent beslist niet, zoals uit de vertaalde teksten schijnt te volgen, dat dit vuur uit het midden van de vorst van Tyrus of zijn volk moest komen, maar uit de berg Atlas, het symbool van het trotse ras, dat is bedreven in de magie en hoog staat in kunsten en beschaving, en waarvan het laatste overblijfsel vrijwel aan de voet van die eens reusachtige bergketen werd vernietigd.

Inderdaad, 'gij zult een verschrikking zijn en gij *zult* er nooit *meer* zijn'; omdat zelfs de naam van het ras en zijn lot nu zijn weggevaagd uit de herinnering van de mensheid. Bedenk dat bijna elke koning en priester van de oudheid een ingewijde was; dat sinds ongeveer het einde van het vierde Ras er een vete was geweest tussen de ingewijden van het *rechter-* en die van het *linkerpad*; en tenslotte dat de hof van Eden ook nog door andere

personen dan de joden van het *adamtische* ras wordt genoemd, want zelfs de farao wordt met de mooiste boom van Eden vergeleken door deze zelfde Ezechiël, die zegt dat 'alle bomen van Eden, de allerbeste van Libanon . . . zich troostten in het onderste van de aarde . . .', want 'zij daalden ook met hem (farao²¹) af naar de hel', naar de laagste delen, die in feite de bodem van de oceaan zijn, waarvan de grond zich wijd opende om de Atlantiërs en hun landen te verslinden. Wanneer men dit alles in gedachten houdt en de verschillende verhalen vergelijkt, dan zal men ontdekken dat de hoofdstukken xxviii en xxxi van *Ezechiël* geen betrekking hebben op Babylon, Assyrië of zelfs Egypte, omdat geen van deze landen op die manier is vernietigd, maar ze eenvoudig tot ruïnes vervielen op het *oppervlak*, niet *onder* de aarde – maar inderdaad op Atlantis en de meeste van zijn volkeren. En men zal inzien dat de 'hof van Eden' van de ingewijden geen mythe was, maar een streek die nu onder water ligt. Er zal de lezer een licht opgaan en hij zal de ware esoterische waarde begrijpen van zinnen zoals deze: 'Gij waart in Eden, . . . gij waart op de heilige berg van God'; want elk volk had en veel hebben nog steeds *heilige* bergen: sommige de bergtoppen van de Himalaja, andere de Parnassus en de Sinaï. Alle waren plaatsen van inwijding en verblijfplaatsen van de *hoofden* van de gemeenschappen van oude en zelfs van hedendaagse adepten. En verder: 'Zie, de Assyriër (waarom niet de Atlantische ingewijde?) was een ceder op de Libanon; . . . *zijn hoogte was verheven boven alle bomen*; . . . de ceders in de hof van God verduisterden hem niet . . . zodat alle bomen van Eden . . . hem benijdden' (*Ezechiël* xxxi, 3-9).

In heel Klein-Azië werden de ingewijden de 'bomen van gerechtigheid' genoemd, en de ceders van Libanon, evenals enkele koningen van Israël. Dat was ook het geval met de grote adepten van India, maar alleen de adepten van de linkerhand. Wanneer het *Vishnu Purāṇa* zegt dat 'de wereld was overdekt met bomen', terwijl de Prachetasas – die '10.000 jaar van soberheid in de grote oceaan doorbrachten' – in hun devoties waren verzonken, dan heeft de allegorie betrekking op de Atlantiërs en de adepten van het vroege vijfde Ras – de Ariërs. Andere 'bomen' (adept-tovenaars) verspreidden zich en overschaduwden de onbeschermdde aarde; en het volk kwam om . . . tienduizend jaar lang niet in staat te werken'. Dan komen de wijzen, de rishi's van het Arische Ras, die Prachetasas worden genoemd, 'uit de diepte tevoorschijn'²² en vernietigen door de wind en de vlammen uit hun mond de onrechtvaardige 'bomen' en het hele plantenrijk; totdat Soma (de maan), de vorst van de plantenwereld, hen tot rust brengt door een verbond te sluiten met de adepten van het *rechterpad*, aan wie hij Marishā, 'de nakomeling van de bomen', als bruid aanbiedt²³. De betekenis hiervan wordt gegeven in de Stanza's en Toelichtingen en ook in Afdeling 2 van Deel 1, 'Het heilige eiland'. Het zinspeelt op de grote worsteling tussen de 'zonen van god' en de zonen van de duistere wijsheid – onze voorvaderen – of de Atlantische en de Arische adepten.

De hele geschiedenis van die periode wordt allegorisch voorgesteld in het *Rāmāyana*, het mystieke verhaal in epische vorm van het gevecht tussen Rāma – de eerste koning van de *goddelijke* dynastie van de eerste Ariërs – en Ravana, de symbolische personificatie van het Atlantische (Lanka) ras. De eerstgenoemden waren de incarnaties van de zonnegoden; de laatstgenoemden van de maandeva's. Dit was de grote strijd tussen goed en kwaad, tussen witte en zwarte magie, om de opperheerschappij van de goddelijke krachten dan wel van de lagere aardse of kosmische krachten. Om deze laatste uitspraak beter te begrijpen, kan de lezer zich wenden tot de *Anuṣṭiṭā* episode van het *Mahābhārata*, hfst. v, waar de brahmaan tegen zijn vrouw zegt: 'Ik heb door middel van het Zelf de in het Zelf verblijvende zetel waargenomen – (de zetel) waar het Brahman vrij van de paren van tegengestelden woont, en waar de maan, samen met het vuur (of de zon), (alle) wezens instandhoudt (als) de beweging van het verstandsbeginzel.' De maan is inderdaad de godheid van het denkvermogen (*manas*), maar slechts op het lagere gebied. 'Manas is tweevoudig – *lunair* in het lagere, *solair* in het hogere deel', zegt een toelichting. Dat wil zeggen, het wordt in zijn hogere aspect aangetrokken tot buddhi, en in zijn lagere daalt het af tot en luistert naar de stem van zijn *dierlijke* ziel, die vol is van zelfzuchtige en zinnelijke begeerten; en hierin ligt het mysterie van het leven, zowel van een adept als van een niet-ingewijde, en ook dat van de *post-mortem* scheiding van de goddelijke van de dierlijke mens. Het *Rāmāyana* – waarvan elke regel esoterisch moet worden gelezen – onthult in prachtige symboliek en allegorie de lotgevallen van zowel de mens als de ziel. 'In het lichaam, te midden van al deze levenswinden (? beginselen) die zich door het lichaam bewegen en elkaar verslinden²⁴, laait het Vaishvānara vuur²⁵ zevenvoudig, waarvan 'ik' het doel ben', zegt de brahmaan²⁶.

Maar de voornaamste 'ziel' is *manas* of het denkvermogen; er blijkt dus dat Soma, de maan, een verbond sluit met het zonnegedeelte ervan, verpersoonlijkt door de Prachetasas. Maar van de zeven sleutels die de zeven aspecten van het *Rāmāyana* en van elk ander heilig geschrift openen, is dit er slechts één – de metafysische.

Het symbool van de 'boom', dat werd gebruikt om verschillende ingewijden mee aan te geven, was bijna universeel. Jezus wordt 'de boom van het leven' genoemd, evenals alle adepten van de goede wet, terwijl die van het *linkerpad* worden aangeduid als 'verdorrende bomen'. Johannes de Doper spreekt over 'de bijl' die 'is gelegd aan de wortel van de bomen' (*Mattheus* iii, 10); en de legers van de koning van Assyrië worden *bomen* genoemd (*Jesaja* x, 19).

De ware betekenis van de hof van Eden is in *Isis Ontsluierd* voldoende verklaard.

De schrijfster heeft er meer dan eens verbazing over horen uitspreken dat *Isis* zo weinig van de nu onderwezen leringen zou bevatten. Dit is volstrekt onjuist. Want er zijn talrijke toespelingen op dergelijke leringen, al werden deze zelf nog niet gegeven. De tijd was toen nog niet gekomen, en ook nu is het nog niet zover dat *alles kan worden gezegd*. 'In *Isis Ontsluierd* worden geen Atlantiërs of vierde Ras genoemd, dat aan ons vijfde Ras voorafging', schreef een recensent van *Esoteric Buddhism*. Maar ik, de schrijfster van *Isis Ontsluierd*, beweerde dat de Atlantiërs wél als onze voorgangers worden genoemd, namelijk in Deel I, blz. 133 (Engelse uitgave), waar wordt gesproken over het Boek Job. Want wat kan duidelijker zijn dan dit: 'In de oorspronkelijke tekst staat in plaats van 'dode dingen', dode *rephaïm*, reuzen of machtige oermensen, tot wie de 'evolutie' *misschien eens ons huidige ras zal terugvoeren*.' Wij nodigen de evolutionisten uit dit nu te doen, nu deze toespeling heel openlijk is verklaard; maar ze zullen dit nu zeker weigeren, evenals tien jaar geleden. De wetenschap en de theologie zijn tegen ons: daarom trekken we hen beide in twijfel, en moeten dat uit zelfverdediging doen. Op de onzekere grondslagen van duistere gelijkenissen, die verspreid voorkomen in de boeken van de profeten en in de *Openbaring van Johannes*, een grootse maar herziene versie van het *Boek van Henoch*, bouwde de christelijke theologie haar dogmatische epos van de oorlog in de hemel. Zij deed nog meer: zij gebruikte de symbolische visioenen die alleen voor ingewijden begrijpelijk zijn, als zuilen om het hele massale gebouw van haar religie mee te ondersteunen; en nu blijkt dat die zuilen heel zwakke rietstengels zijn, en het vernuftige bouwsel zakt in elkaar. Het hele christelijke stelsel berust op deze *Jakin* en *Boaz* – de twee tegengestelde krachten van goed en kwaad, Christus en Satan, de ἀγαθὴ καὶ κακὰ δυνάμεις. Ontneem het christendom zijn voornaamste steunpilaar van de gevallen engelen, en de hof van Eden verdwijnt met zijn Adam en Eva in het niet; en Christus in zijn exclusieve hoedanigheid van de Ene God en Heiland en het slachtoffer van de verzoening voor de zonde van de diermens, wordt onmiddellijk een nutteloze mythe zonder enige zin.

In een oud nummer van de *Revue Archéologique* van het jaar 1845 (blz. 41) merkt Maury, een Franse schrijver, op: 'Deze universele strijd tussen goede en kwade geesten schijnt slechts de weergave te zijn van *een andere oudere en verschrikkelijker strijd*, die volgens een oude mythe plaatsvond vóór de schepping van het heelal, tussen de trouwe en de opstandige legioenen.'

Nogmaals, het is eenvoudig een vraag van prioriteit. Indien de *Openbaring van Johannes* was geschreven in de tijd van de *Veda's*, en indien men er nu niet zeker van was dat zij eenvoudig een andere versie is van het *Boek van Henoch* en de drakenlegenden van de heidense oudheid – dan zou de grootsheid en de schoonheid van de beeldspraak de mening van de critici misschien hebben beïnvloed ten gunste van de christelijke interpretatie van die eerste oorlog, waarvan de sterrenhemel het slagveld was en de engelen de eerste moordenaars. Maar zoals de zaak er nu voorstaat, moet men de gebeurtenissen van de *Openbaring* een voor een tot andere en veel oudere visioenen terugvoeren. Voor een beter begrip van de apocalyptische allegorieën en van het esoterische epos vragen we de lezer de *Openbaring* te raadplegen en hoofdstuk xii van vers 1 tot vers 7 te lezen.

Dit heeft verschillende betekenissen, waarvan de meeste die zijn ontdekt betrekking hebben op de sterrenkundige en numerieke sleutels van deze universele mythe. Wat nu kan worden gegeven, is een fragment, een paar aanwijzingen over zijn geheime betekenis, dat het verslag van een echte oorlog vertegenwoordigt, de strijd tussen de ingewijden van de twee scholen. Er bestaan nog veel en verschillende allegorieën die op datzelfde fundament zijn gebouwd. Het ware verhaal, dat de volledige esoterische betekenis geeft, staat in de geheime boeken, maar de schrijfster had hiertoe geen toegang.

De episode van de Taraka-oorlog in de exoterische boeken, en enkele esoterische commentaren, kunnen echter een aanwijzing geven. In elk *Purāna* wordt de gebeurtenis met meer of minder variaties beschreven, wat het allegorische karakter ervan aantoont.

In de mythologie van de eerste vedische Ariërs en in de latere verhalen van de *Purāna's* wordt gesproken over Budha, de 'wijze'; iemand die 'goed bekend is met de Geheime Wijsheid', en die in zijn vergoddelijkte vorm de planeet Mercurius is. De *Hindu Classical Dictionary* geeft aan Budha de eer de schrijver van een hymne in de *Rig Veda* te zijn. Daarom kan hij in geen geval 'een later verzinsel van de brahmanen' zijn, maar is hij inderdaad een heel oude personificatie.

Door een onderzoek van zijn stamboom of liever theogonie worden de volgende feiten onthuld. Als mythe is hij de zoon van Tārā, de vrouw van Brihaspati de 'goudkleurige', en van 'Soma' de (mannelijke) maan, die evenals Paris deze nieuwe Helena van het hindoesterrenrijk aan haar echtgenoot ontroofte, wat een hevige strijd en *oorlog* in svarga (de hemel) veroorzaakt. Deze gebeurtenis leidt tot een gevecht tussen de goden en de Asura's: koning Soma vindt een bondgenoot in Usanas (Venus), de aanvoerster van de Davana's; en de goden worden aangevoerd door Indra en Rudra, die de kant van Brihaspati kiezen. De laatstgenoemde wordt geholpen door Sankara (Siva) die, omdat hij de vader van Brihaspati, Angiras, als goeroe had, vriendschap sluit met zijn zoon. Indra is hier het Indiase prototype van Michaël, de Archistrategus en de doder van de engelen van de 'draak' – want een van zijn namen is *Jishnu*, 'leider van de (hemelse) menigte'. Beiden vechten, zoals sommige titanen tegen andere titanen ter verdediging van wraakzuchtige goden; de ene van de donderende Jupiter (in India is Brihaspati de planeet

Jupiter, wat een merkwaardige samenloop van omstandigheden is); de andere ter ondersteuning van de eeuwig donderende Rudra Sankara. Tijdens deze oorlog wordt hij in de steek gelaten door zijn lijfwacht, de stormgoden (Maruts). Dit verhaal is in enkele van zijn details heel suggestief.

Laten wij enige ervan onderzoeken en proberen hun betekenis te ontdekken.

De regerende genius of 'bestuurder' van de planeet Jupiter is Brihaspati, de bedrogen echtgenoot. Hij is de leraar of geestelijke goeroe van de goden, die de vertegenwoordigers van de voortbrengende krachten zijn. In de *Rig Veda* wordt hij *Brahmanaspati* genoemd, een naam die betekent 'de godheid in wie de invloed die de vereerder op de goden heeft, is verpersoonlijkt'. Daarom stelt Brahmanaspati om zo te zeggen de verstoffelijking van de *goddelijke genade* voor, door middel van ritueel en ceremoniën of de exoterische eredienst.

Anderzijds is ^{TARA}²⁷ – zijn vrouw – de personificatie van de krachten van iemand die is ingewijd in *gupta vidya* (geheime kennis), zoals zal worden aangetoond.

^{SOMA} is sterrenkundig gezien de maan; maar in het mystieke spraakgebruik is het ook de naam van de heilige drank die door de brahmanen en ingewijden tijdens hun mysteriën en offerritten wordt gedronken. De 'soma'-plant is *asclepias acida*, die een sap geeft waaruit die mystieke drank, de *somadrank*, wordt bereid. Alleen de afstammelingen van de rishi's, de *agnihōtri* (de vuurpriesters) van de grote mysteriën, kenden alle krachten ervan. Maar de wezenlijke eigenschap van de *ware soma* was (en *is*) een nieuw *mens* van de ingewijde te maken, nadat hij is *herboren*, namelijk zodra hij in zijn *astrale* lichaam (zie 'The Elixir of Life'²⁸) begint te leven; want wanneer zijn geestelijke natuur de fysieke heeft overwonnen, zou hij die al snel loslaten en zelfs die geëtheriseerde vorm afleggen²⁹.

In de oudheid werd soma nooit gegeven aan de niet-ingewijde brahmaan – de eenvoudige *grihasta* of priester van het exoterische ritueel. Zo vertegenwoordigde Brihaspati – hoewel hij de 'goeroe van de goden' was – toch de dode-letter vorm van eredienst. Maar Tārā, *zijn vrouw* – het symbool van iemand die, hoewel verbonden aan de dogmatische eredienst, naar ware wijsheid verlangt – is, zoals men zegt, door koning *Soma*, de schenker van die wijsheid, in zijn mysteriën ingewijd. Daarom is zij volgens de allegorie door Soma *weggevoerd*. Het gevolg hiervan is de geboorte van Budha – *esoterische wijsheid* – (Mercurius, of Hermes in Griekenland en Egypte). Hij wordt voorgesteld als 'zo mooi', dat zelfs de echtgenoot, hoewel hij zich er goed van bewust is dat Budha niet het resultaat van zijn *dode-letter* eredienst is – de 'pasgeborene' als zijn zoon erkent, de vrucht van zijn ritualistische en zinloze vormen³⁰. Dat is *in het kort een* van de betekenissen van de allegorie.

De *oorlog in de hemel* heeft betrekking op diverse gebeurtenissen van deze soort op verschillende bestaansgebieden. De eerste is een zuiver sterrenkundig en kosmisch feit, dat tot de kosmogonie behoort. John Bentley dacht dat bij de hindoes de *oorlog in de hemel* slechts een voorstelling was die betrekking had op hun berekeningen van tijdperken (zie Bentley, *Hindu Astronomy*³¹).

Dit diende volgens hem als het prototype waarop de westerse volkeren hun *oorlog van de titanen* bouwden. De schrijver heeft niet helemaal ongelijk, maar ook niet helemaal gelijk. Terwijl het siderische prototype inderdaad betrekking heeft op een *vóór*-manvantarisch tijdperk en volledig berust op de kennis die de Arische ingewijden beweren te bezitten over het hele programma en het verloop van de kosmogonie³², is de *oorlog van de titanen* slechts een legendarische en vergoddelijkte kopie van de werkelijke oorlog die plaatsvond in de *Kailasa* (hemel) van de Himalaja in plaats van in de diepten van de kosmische interplanetaire Ruimte. Het is het verhaal van de verschrikkelijke strijd tussen de 'zonen van god' en de 'zonen van de schaduw' van het vierde en het vijfde Ras. Op deze twee gebeurtenissen, die zijn samengevoegd door legenden, ontleend aan het exoterische verslag van de oorlog van de Asura's tegen de goden, berusten alle latere nationale overleveringen over dit onderwerp.

Esoterisch beschouwd zijn de *Asura's* – die later zijn omgezet in boze geesten en lagere goden, die eeuwig in oorlog zijn met de *grote* goden – de goden van de Geheime Wijsheid. In de oudste gedeelten van de *Rig Veda* zijn ze het geestelijke en het *goddelijke*, omdat de term *Asura* wordt gebruikt voor de opperste geest en hetzelfde is als de grote Ahura van de Zoroastriërs. (Zie de ^{VENEDIDAD} van Darmesteter.) Er was een tijd waarin de goden Indra, Agni en Varuna zelf tot de *Asura's* behoorden.

In het *Aitarēya Brāhmaṇa* kwam de adem (*asu*) van Brahṁā-prajāpati tot leven, en uit die adem schiep hij de Asura's. Later, na de oorlog, worden de Asura's de vijanden van de goden genoemd, dus '*A*-sura's', want de eerste '*A*' is een ontkennend voorvoegsel – of '*niet*-goden' – terwijl de 'goden' als 'Sura's' worden aangeduid. Dit verbindt dan de *Asura's* en hun 'menigten', die later worden opgesomd, met de 'gevallen engelen' van de christelijke kerken, een hiërarchie van geestelijke wezens, die in elk pantheon van oude en zelfs hedendaagse volkeren is te vinden – van het zoroastrische tot dat van de Chinees. Ze zijn de zonen van de oorspronkelijke scheppende adem bij het begin van elke nieuwe mahakalpa of elk manvantara; van dezelfde rang als de engelen die 'trouw' waren gebleven. Dit waren de *bondgenoten van Soma* (de vader van de *esoterische wijsheid*) tegen *Brihaspati* (die de ritualistische of *ceremoniële* eredienst vertegenwoordigt). Kennelijk zijn ze in ruimte en tijd door de 'ceremonialisten' verlaagd tot vijandige krachten of demonen, vanwege hun opstand tegen schijnheiligheid,

schijnvroomheid en lege vormendienst.

Wat is nu het ware karakter van allen die samen met hen streden? Ze zijn (1) de *usana's* of de 'menigte' van de planeet Venus, die nu in het rooms-katholicisme *Lucifer* zijn geworden, de genius van de 'morgenster' (zie *Jesaja* xiv, 12), de *tsaba*, of het leger van 'satan'. (2) De *daitya's* en *davana's* zijn de titanen, de demonen en reuzen die we in de bijbel vinden (*Gen.* vi) – de nakomelingen van de 'zonen van God' en de 'dochters van de mensen'. Hun soortnaam wijst op hun veronderstelde karakter en onthult tegelijkertijd de geheime animositeit van de brahmanen; want ze zijn de *kratudvisha's* – de 'vijanden van de offeranden' of exoterische *schijnvertoningen*. Dit zijn de 'menigten' die tegen Brihaspati vochten, de vertegenwoordiger van de *exoterische* volks- en nationale religies; en tegen Indra – de god van de *zichtbare* hemel, het firmament, die in de oude *Veda* de *hoogste* god van de kosmische hemel is, de passende woonplaats voor een *buiten*-kosmische en persoonlijke god, waarboven geen exoterische eredienst zich ooit kan verheffen.

(3) Dan komen de *naga's*³³, de *sarpa's* (slangen of Serafiijnen). Ook deze tonen hun karakter door de verborgen betekenis van hun symbool. In de mythologie zijn het *halfgoddelijke* wezens met een mensengezicht en de staart van een draak. Ze zijn dus ontegenzeggelijk de joodse *seraphim* (van *serapis* en *sarpa*, slang); het enkelvoud is *saraph*, 'brandend, vurig' (zie *Jesaja*, vi, 23). De christelijke en joodse engelenleer maakt onderscheid tussen de *seraphim* en *cherubim* of Cherubijnen, die in de tweede plaats komen; esoterisch en kabbalistisch zijn ze gelijk; de *cherubim* is eenvoudig de naam voor de beelden of gelijkenissen van elke afdeling van de hemelse menigten. Nu waren, zoals eerder gezegd, draken en *naga's* de namen die werden gegeven aan de ingewijden-kluizenaars, vanwege hun grote wijsheid en spiritualiteit en omdat ze in grotten woonden. Als dus Ezechiël het bijvoeglijke naamwoord *cherubijns* gebruikt voor de koning van Tyrus, en hem zegt dat er door zijn *wijsheid* en zijn *verstand* *geen geheim* is dat voor hem kan worden verborgen (v. 3, 4, xxviii), bewijst hij aan een occultist dat er hier een 'profeet', misschien nog een volgeling van de *exoterische* eredienst, uitvaart tegen een *ingewijde* van een andere school en niet tegen een denkbeeldige Lucifer, een gevallen cherubijn van de sterren, en vervolgens van de hof van Eden. Zo is de zogenaamde 'oorlog' in een van zijn vele betekenissen ook een allegorisch verslag van de strijd tussen de twee klassen van adepten – van het rechter- en van het linkerpad. Er waren in India drie klassen van rishi's, die de eerst bekende adepten waren; de koninklijke, of rajarshi's, koningen en vorsten, die het ascetische leven kozen; de devarshi's, de goddelijke, of de zonen van dharma of yoga; en de brahmarshi's, afstammelingen van die rishi's, die de stichters waren van *gotra's* van brahmanen of kasterassen. Wanneer wij nu de mythische en sterrenkundige sleutels voor een ogenblik terzijde laten, blijkt uit de geheime leringen dat veel Atlantiërs tot deze groepen behoorden; en er waren twisten en oorlogen tussen hen, *de facto* en *de jure*. Narada, een van de grootste rishi's, was een *devarishi*; en er wordt gezegd dat hij in een eeuwig voortdurende vijandschap leefde met Brahmā, Daksha en andere goden en wijzen. Daarom kunnen we veilig zeggen dat, wat de *sterrenkundige* betekenis van deze algemeen aanvaarde legende ook is, haar menselijke fase is gebaseerd op werkelijke historische gebeurtenissen, die alleen voor kerkelijke doeleinden zijn verdraaid tot een theologisch dogma. Zo boven, zo beneden. Siderische verschijnselen en het gedrag van de hemellichamen werden tot voorbeeld genomen en het plan werd beneden op aarde uitgevoerd. Zo werd de ruimte in abstracte zin 'het rijk van de goddelijke kennis' genoemd, en door de *Chaldeëen* of ingewijden *Ab Soo*, de verblijfplaats (of vader, d.i. de bron) van kennis, omdat de intelligente krachten die *onzichtbaar* het Heelal besturen, in de ruimte wonen³⁴.

Op dezelfde manier en volgens het voorbeeld van de Dierenriem in de *bovenste* oceaan of de hemelen, werd een bepaalde streek op aarde, een binnenzee, heilig verklaard en 'de afgrond van kennis' genoemd; twaalf punten daarin in de vorm van twaalf kleine eilanden, stelden de tekens van de Dierenriem voor – waarvan er twee eeuwenlang de 'mysterietekens'³⁵ bleven en de verblijfplaatsen waren van twaalf hiërofant en meesters van wijsheid. Deze 'zee van kennis' of geleerdheid³⁶ bleef daar eeuwenlang, waar zich nu de Shamo of Gobiwoestijn bevindt. Zij bestond tot de laatste grote ijstijd, toen een plaatselijke ramp, die de wateren naar het zuiden en het westen opjoeg en daardoor de tegenwoordige grote eenzame woestijn vormde, slechts een bepaalde oase overliet, met een meer en daarin één eiland, als een overblijfsel van de *Dierenriem* op aarde. Eeuwenlang was de waterafgrond of *Chaos* de verblijfplaats van de wijsheid en niet van het kwaad. Bij de volkeren die aan de latere Babyloniërs voorafgingen, was deze waterafgrond de woonplaats van de 'grote moeder' (het latere aardse beeld van de 'grote moeder chaos' in de hemel), de moeder van Ea (wijsheid), zelf het vroege oerbeeld van Oannes, de mensvis van de Babyloniërs. De strijd van Bel en daarna van Merodach, de zonnegod, met *Tiamat*, de zee en haar draak, een 'oorlog' die eindigde in de nederlaag van de laatstgenoemde, heeft zowel een zuiver kosmische en geologische als een historische betekenis. Het is een bladzijde uit de geschiedenis van de geheime en heilige wetenschappen, hun evolutie, groei en ³⁰⁰⁰ – voor de *niet-ingewijde massa*. Deze strijd heeft betrekking (a) op het systematische en geleidelijke uitdrogen van enorme gebieden door de felle zon in een bepaalde voorhistorische periode; een van de verschrikkelijke droogten die eindigde met een geleidelijke verandering van eens vruchtbare overvloedig van water voorziene landen in de zandwoestijnen die ze nu zijn; en (b) op de even systematische vervolging van de profeten van het rechterpad door die van het linkerpad. Nadat deze laatsten het ontstaan en

de evolutie van de priesterkasten hadden teweeggebracht, hebben zij tenslotte de wereld tot al deze exoterische religies gevoerd, die zijn uitgevonden ter bevrediging van de ontaarde voorliefde van de '*hoi polloi*' en de onwetenden voor ritualistische praal en de verstoffelijking van het eeuwig immateriële en onkenbare Beginsel.

Dit was al een zekere verbetering ten opzichte van de Atlantische tovenarij, waarvan de herinnering in het geheugen van het hele geletterde en Sanskriet-sprekende deel van India en in de volkslegenden voortleeft. Toch was het een parodie op en de ontwijding van de heilige mysteriën en hun wetenschap. De snelle verbreiding van het antropomorfisme en de afgodendienst bracht het vroege vijfde Ras, zoals eerder ook het vierde, opnieuw tot tovenarij, hoewel op kleinere schaal. Tenslotte werden zelfs *de vier 'Adams'* (die onder andere namen de vier voorafgaande rassen symboliseren) vergeten; en terwijl ze van het ene geslacht aan het andere werden doorgegeven, waarbij elk werd beladen met een paar aanvullende mythen, verdronken ze tenslotte in die oceaan van volkssymboliek, die men pantheons noemt. Toch bestaan zij nog steeds in de oudste joodse overleveringen, als de *Tzelem*, 'de schaduw-Adam' (de *chhaya's* van onze leer); de 'model' Adam, de kopie van de eerste en de 'man en vrouw' van de exoterische *Genesis* (hfst. i); de derde, de 'aardse Adam' vóór de val, een androgyn; en de vierde, de Adam na *zijn val*, d.i. gescheiden in geslachten, of de zuivere Atlantiër. De Adam van de hof van Eden, of de voorvader van ons ras – het vijfde – is een vernuftige combinatie van de bovengenoemde vier. Zoals wordt gezegd in de *Zohar* (iii, fol. 4, kol. 14, Cremona Ed.), wordt Adam, de ^{EERSTE} *mens*, nu niet op aarde aangetroffen, 'men kan hem niet vinden in alles wat beneden is'. Want 'waar komt de lagere aarde vandaan? *Van de keten van de aarde en de hemel erboven*', d.i. van de hogere bollen, die aan onze aarde voorafgaan en erboven staan. 'En er kwamen allerlei soorten schepselen uit (uit de keten). Sommige in (vaste) huiden, andere in schillen (*klippoth*) . . . sommige in rode schillen, sommige in zwarte, sommige in witte en sommige van andere kleuren . . .' (Zie *Qabbalah*.)

Evenals in de Chaldeeuse kosmogonie van Berosus en de zojuist gegeven stanza's, spreken sommige verhandelingen betreffende de Kabbala over schepselen met twee gezichten, enkele met vier, en enkele met één gezicht: want 'de hoogste Adam daalde niet af in alle landen, bracht geen nakomelingen voort en had evenmin veel vrouwen', maar is een mysterie.

Ook de draak is een mysterie. Terecht, zegt rabbi Simeon Ben-Iochai, is het aan de 'gezellen' (leerlingen of *chela's*) niet gegeven de betekenis van de draak te begrijpen, maar alleen aan de 'kleinen', d.i. de *volmaakte ingewijden*. 'Het werk van het begin begrijpen de gezellen; maar alleen de kleinen begrijpen de parabel over het werk in het *Principium* door het mysterie van de slang van de grote zee⁸⁸.' En die christenen die dit misschien lezen, zullen in het licht van bovenstaande zin ook begrijpen wie hun 'Christus' was. Want Jezus zegt herhaaldelijk, dat wie 'het koninkrijk van God niet ontvangt als een *klein kind*, er niet zal binnentreden'; en al zijn met sommige van zijn gezegden zonder enige beeldspraak kinderen bedoeld, toch had het meeste wat in de evangeliën de 'kleinen' betreft, betrekking op de *ingewijden*, van wie Jezus er een was. Paulus (Saulus) wordt in de talmoed 'de kleine' genoemd.

Dat 'mysterie van de slang' was als volgt: onze aarde, of liever het *aardse leven*, wordt in de geheime leringen vaak aangeduid als de grote zee; 'de zee van het leven' is tot heden toe een geliefkoosde beeldspraak gebleven. De *Siphrah Dzeniouta* spreekt over de oorspronkelijke chaos en de evolutie van het Heelal na een vernietiging (*pralaya*), waarbij deze wordt vergeleken met een slang die zich ontrolt: 'Terwijl zij zich heen en weer uitstrekt, met haar staart in de bek, de kop draaiend op haar hals, is zij woedend en boos . . . Zij waakt en verbergt zich. *Elke duizend dagen* wordt zij gemanifesteerd.' (I, § 16.)

Een toelichting op de *Purāṇa's* zegt: 'Ananta-Sesha is een vorm van Vishnu, de heilige geest van de instandhouding en een symbool van het Heelal, waarop zij volgens de veronderstelling slaapt tijdens de tussenpozen van de *dagen* van Brahmā. De zeven koppen van Sesha steunen het Heelal . . .'

Zo 'slaapt' of 'ademt' (meracha'pheth) de geest van God over de Chaos van de ongedifferentieerde stof, vóór elke nieuwe 'schepping'. (*Siphrah Dzeniouta*.) Nu bestaat één 'dag' van Brahmā, zoals al is verklaard, uit *duizend mahayuga's*; en omdat elke 'nacht' of rustperiode in duur gelijk is aan deze 'dag', kan men gemakkelijk zien waarop deze zin in *Siphrah Dzeniouta* betrekking heeft, namelijk dat de slang zich 'eenmaal in de duizend dagen' manifesteert. Ook is het niet moeilijk te zien waarheen de ingewijde schrijver van de *Siphrah* ons brengt als hij zegt: 'Haar kop is gebroken in de wateren van de grote zee, want er staat geschreven: 'Gij verdeelt de zee door uw kracht, gij breekt de *koppen* van de *draken* in de wateren.' (lxxiv, 13.) Dit heeft betrekking op de beproevingen van de ingewijden in dit fysieke leven, 'de zee van smart', als men het leest met de ene sleutel; het zinspeelt op de achtereenvolgende vernietiging van de zeven bollen van een keten van werelden in de grote zee van de ruimte, indien men het leest met een andere sleutel: want elke siderische bol of sfeer, elke wereld, ster of groep van sterren wordt in de symboliek 'de drakenkop' genoemd. Maar hoe men het ook leest, de draak werd in de oudheid nooit als het kwade beschouwd, evenmin als de slang. In de gelijkenissen, of deze sterrenkundig, kosmisch, thegonisch of eenvoudig fysiologisch, d.i. fallisch waren, werd de slang altijd beschouwd als een *goddelijk* symbool. Als men zegt: 'De (kosmische) slang die met 370 sprongen voortsnel' (*Siphrah Dzeniouta*, §

33), worden de cyclische perioden van het grote tropische jaar (25.868 jaar) bedoeld, dat volgens de esoterische berekening wordt verdeeld in 370 perioden of cyclussen, zoals een zonnejaar wordt verdeeld in 365 dagen. En als Michaël door de christenen werd beschouwd als de overwinnaar van satan, de draak, is dat omdat deze strijder in de talmoed wordt voorgesteld als de vorst van de wateren, die zeven ondergeschikte geesten onder zich had – een goede reden voor de Latijnse kerk om hem tot schutspatroon van alle vorgebergten in Europa te maken. In de Kabbala (*Siph. Dzen.*) maakt de scheppende kracht 'schetsen en spiraallijnen van zijn schepping in de vorm van een slang'. Zij 'houdt haar staart in haar bek', omdat dit het symbool is van eindeloze eeuwigheid en van cyclische tijdperken. De verklaring van haar diverse betekenissen zou echter een boekdeel vergen, en wij moeten eindigen.

De lezer kan nu voor zichzelf uitmaken wat de verschillende betekenissen van de 'oorlog in de hemel' en van de 'grote draak' zijn. Het plechtigste en meest gevreesde kerkdogma, de alfa en de omega van het christelijke geloof en de steunpilaar van zijn ^{VAL} en ^{VERZOENING} schrompelt in de vele allegorieën over die voorhistorische worstelingen tot een heidens symbool ineen.

Noten:

1. Zo'n *pseudo*-kabbalist was de markies De Mirville in Frankrijk die – na het bestuderen van de *Zohar* en van andere oude overblijfselen van de joodse wijsheid, onder leiding van de 'Chevalier' Drach, een gewezen rabbi-kabbalist die tot de roomse kerk was bekeerd – met zijn hulp een half dozijn boekdelen vol laster en verdachtmakingen schreef tegen elke vooraanstaande spiritist en kabbalist. Van 1848 tot 1860 vervolgde hij meedogenloos de oude graaf d'Ourches, een van de eerste oosterse occultisten in Frankrijk, een man met een occulte kennis waarvan de omvang door het nageslacht nooit op de juiste waarde zal worden geschat, omdat hij zijn werkelijke geloof en kennis verborg achter het masker van het spiritisme.
2. Zie *Isis Ontsluierd*, Deel II, blz. 487 e.v. (Eng. uitgave).
3. Verh. *Kiddusheem*, 81. Maar zie *Qabbala*, door I. Myer, blz. 92, 94 en de *Zohar*, geciteerd in zijn boek.
4. In het boek van Marangone, *Delie grandezze del Archangelo Sancto Mikaele*, roept de schrijver uit: 'O, ster, de grootste van degenen die de zon volgen die Christus is! . . . O, levend beeld van de godheid! O, grote wonderdoener van het Oude Testament! O, onzichtbare plaatsvervanger van Christus binnen zijn kerk! . . .' enz. Het boek staat in de Latijnse kerk in hoog aanzien.
5. *Jesaja* lxiii, 8-9.
6. Metator en ἡγεμὼν.
7. *La Face et le Représentant du Verbe*, blz. 18, De Mirville.
8. Wat in de *Vendidad* 'Farvarshi' wordt genoemd, het onsterfelijke deel van een individu, dat wat *de mens* overleeft – het hogere ego, zeggen de occultisten, of de goddelijke dubbelganger.
9. Uriël zegt (hfst. xxvi. v. 3) in het 'Boek van Henoch': 'Al degenen die genade hebben ontvangen, zullen God *de eeuwige koning* voor altijd zegenen' – de koning die over hen zal regeren.
10. *Mattheus* xxiv, 27.
11. *Lucas* x, 18.
12. De protestantse bijbel omschrijft Behemoth *op een onschuldige manier*: 'De olifant, zoals sommigen denken' (zie de kanttekening in *Job* xl, 19) in de geautoriseerde vertalingen. (Vert.: een Nederlandse vertaling geeft nijlpaard.)
13. Maar zolang de wetenschap van de sterrenkunde bekend is, weet deze niets over sterren die zijn verdwenen, tenzij ze uit het gezicht – nooit uit het bestaan – zijn *verdwenen*. Tijdelijke sterren zijn slechts *veranderlijke* sterren, en men gelooft zelfs dat de *nieuwe* sterren van Kepler en Fycho Brahé nog zichtbaar zijn.
14. Nog een bewijs, als er een nodig is, dat de oude ingewijden meer dan *zeven* planeten kenden, kan men in het *Vishnu Purāna*, Deel II, hfst. xii vinden, waar bij de beschrijving van de strijdagens die aan Dhruva (de poolster) zijn verbonden, Parāsara spreekt over 'de strijdagens van de ^{NEGEN} planeten', die door luchtkoorden zijn verbonden.
15. Justinus: *Cum Trypho*, blz. 284.
16. Een indeling die de tijd aangeeft.
17. Sanchoniathon noemt de tijd de oudste aeon, *Protogonos*, de '*eerstgeborene*'.
18. Philo Judaeus: 'Kaïn en zijn geboorte', blz. xvii.

19. Het getuigt van die geest van paradoxale ontkenning die in onze tijd zo in het oog loopt dat, terwijl de evolutiehypothese zoals die door Darwin en Haeckel wordt verkondigd in de wetenschap burgerrecht heeft verkregen, toch zowel de eeuwigheid van het Heelal als het vóórbestaan van een *universeel bewustzijn* door de hedendaagse psychologen wordt verworpen. 'Zou de idealist gelijk hebben, dan is de leer van de evolutie een droom', zegt Herbert Spencer. (Zie voetnoot blz. 1 en 2, Deel 2.)
20. ^{SECTION 16 (chap. i), Mercure Trismégiste}^{—PIMANDRE . . .} 'Oh, ma pensée, que s'ensuit-il? car je désire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystère celé, jusques à ce jour d'hui. Car nature, soit mestant avec l'hôte, a produit le miracle très merveilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du père, et de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas là*, mais incontinent a produict *sept hômes, selon les natures des sept gouverneurs* en puissance des deux sexes et esleuez . . . La génération de ces sept s'est donnée en ceste manière . . .'
 Dan is er een hiaat in de vertaling, dat men deels kan vullen door zijn toevlucht te nemen tot de Latijnse tekst van Apuleius. De commentator, de bisschop, zegt: 'De natuur bracht in hem (de mens) zeven mensen (zeven beginselen) voort.'
21. De enige farao die volgens de bijbel onderging in de Rode Zee, was de koning die de Israëlieten achtervolgde en die ongenoemd bleef, misschien om heel goede redenen. Het verhaal was ongetwijfeld gebaseerd op de Atlantische legende.
22. *Vishnu Purāṇa*, Deel I, hfst. xv.
23. Dit is zuiver allegorisch. De wateren zijn een symbool van wijsheid en van occulte kennis. Hermes gaf de heilige wetenschap weer met het symbool van *vuur*: de noordelijke ingewijden met dat van water. Het laatstgenoemde is het voortbrengsel van *Nārā*, de 'geest van god' of liever *Paramātmān*, de 'hoogste ziel', zegt Kullūka Bhaṭṭa; *Nārāyana* betekent nl. 'hij die in de diepte verblijft' of is gedompeld in de wateren van wijsheid – immers 'water is het lichaam van *Nārā*' (*Vayu*). Vandaar de mededeling dat zij 10.000 jaar lang in soberheid verbleven 'in de grote oceaan'; en er weer uit tevoorschijn kwamen. Ea, de god van de wijsheid, is de 'verheven vis', en Dagon of Oannes is de Chaldeeuwse mens-vis die uit de wateren oprijst om wijsheid te verkondigen.
24. Dit wordt door de bekwame vertaler van de *Anugītā* in een voetnoot (blz. 258) als volgt verklaard: 'De betekenis schijnt deze te zijn: de loop van het wereldlijke leven is toe te schrijven aan de werkingen van de levenswinden die aan het ^{ZELF} zijn verbonden en die leiden tot zijn manifestaties als individuele zielen.'
25. 'Vaisvānara (of Vaishvānara) is een woord dat vaak wordt gebruikt om het Zelf aan te duiden', verklaart Nilakantha.
26. Vertaald door Kashinath Trimbak Telang, M.A., Bombay.
27. Zie Dowson, *Classical Dictionary*.
28. Zie *Five Years of Theosophy*.
29. De gebruiker van *soma* blijft met zijn uiterlijke lichaam verbonden en toch staat hij er in zijn geestelijke vorm los van. Deze laatste zweeft, bevrijd van het eerstgenoemde, tijdelijk in de etherische hogere gebieden en wordt feitelijk 'als een van de goden'; toch bewaart hij in zijn fysieke hersenen de herinnering aan wat hij ziet en leert. *Soma* is eenvoudig de vrucht van de Boom van Kennis die door de jaloezige Elohim aan Adam en Eva of *Yah-ve* werd verboden, 'opdat de mens niet als een van ons zou worden'.
30. Wij zien hetzelfde in de hedendaagse exoterische religies.
31. *Historical View of Hindu Astronomy*. De schrijver van de *Source of Measures* herhaalt een merkwaardige bewering als hij een aanhaling geeft uit het eerstgenoemde boek met betrekking tot Aryachatta, van wie men zegt dat hij een goede benadering geeft van de juiste verhouding tussen de verschillende waarden voor berekeningen van de waarde van π . Bentley, zo wordt gezegd, 'was uitstekend op de hoogte van de sterrenkundige en wiskundige kennis van de hindoes . . . deze bewering van hem kan dus als authentiek worden beschouwd: dezelfde opmerkelijke eigenschap bij zoveel oosterse en oude volkeren *om de geheimen van deze soort kennis zorgvuldig te verbergen, is heel opvallend bij de hindoes*. Wat naar buiten werd gebracht om in het openbaar te worden verkondigd en te worden blootgesteld aan openlijk onderzoek, *was slechts de benadering van een meer exacte maar verborgen kennis*. En juist deze formulering van Bentley zal op een vreemde manier de bewering verduidelijken; en als deze is toegelicht, zal zij aantonen dat deze (de *exoterische* sterrenkunde en wetenschappen van de hindoes) zijn afgeleid van *een stelsel dat veel exacter is dan het Europese*, waarvan Bentley zelf natuurlijk geloofde dat het in iedere tijd en in elke generatie de kennis van de hindoes ver vooruit was.'

- En dit is ongelukkig voor Bentley, en doet niets af aan de roem van de oude hindoesterrenkundigen, die allen ingewijden waren.
32. De Geheime Leer zegt dat elke gebeurtenis van universeel belang, zoals geologische rampen aan het eind van het ene ras en het begin van een ander, die elke keer een grote verandering in de mensheid met zich meebrengen, geestelijk, moreel en fysiek – om zo te zeggen tevoren wordt overwogen en beraamd in de siderische gebieden van ons planetenstelsel. De astrologie is volledig gebaseerd op dit mystieke en innige verband tussen de hemellichamen en de mensheid; en het is een van de grote geheimen van de inwijding en de occulte mysteriën.
 33. De *naga's* worden door de oriëntalist beschreven als een geheimzinnig volk waarvan men in India de sporen nog steeds in overvloed kan vinden, en die woonden in *Naga dvīpa*, een van de zeven continenten of delen van *Bharatavarsha* (het oude India). De stad Nagpur is een van de oudste steden van dat land.
 34. Niet minder opmerkelijk zijn de eigenschappen die worden toegeschreven aan Rudra Siva, de grote *yogi*, de voorvader van alle adepten – in de esoterie een van de grootste koningen van de goddelijke dynastieën. Hij wordt 'de eerste' en de 'laatste' genoemd en is de beschermheer van het derde, vierde en vijfde Wortelras. Want in zijn oudste vorm is hij de ascetische *dig-ambara*, 'bekleed met de elementen', *trilochana*, 'de drie-ogige'; *pancha-ānana*, 'met de vijf gezichten', een verwijzing naar de voorafgaande vier en het tegenwoordige vijfde Ras, want hoewel hij *vijf* gezichten heeft, is hij slechts 'vierarmig', omdat het vijfde ras nog leeft. Hij is de 'god van de tijd', Saturnus-Kronos, zoals zijn *damaru* (trommel) in de vorm van een zandloper bewijst; en als hij ervan wordt beschuldigd het vijfde hoofd van Brahmā te hebben afgeslagen en hem er slechts vier te hebben gelaten, is dat weer een toespeling op een bepaalde graad van inwijding en ook op de Rassen.
 35. Het denkbeeld van G. Seiffarth, dat er in de oudheid slechts tien tekens van de Dierenriem waren, is onjuist. Er waren er slechts tien bekend aan de niet-ingewijden; de ingewijden echter kenden ze alle, *vanaf de tijd van de scheiding van de mensheid in geslachten*, waaruit de splitsing van Virgo-Scorpio in tweeën voortvloeide. Deze bracht, tengevolge van een toegevoegd geheim teken en de *Libra* die door de Grieken werd bedacht, in plaats van de geheime naam die niet werd gegeven, het aantal tekens, op 12. (Zie *Isis Ontsluierd*, Deel II, Engelse uitgave, blz. 456.)
 36. Het bovenstaande is misschien een sleutel tot de symbolische naam van de Dalai-lama – de 'oceaan'-lama, waarmee de oceaan van wijsheid wordt bedoeld. Abbé Huc spreekt erover.
 37. Dit was de naam die in het oude Judea werd gegeven aan de ingewijden, die ook de 'onschuldigen' en de 'kinderen', d.i. de wedergeborenen, werden genoemd. Deze *sleutel* geeft een inzicht in een van de mysteriën van het Nieuwe Testament: de moord door Herodes op de 40.000 'onschuldige kinderen'. Er is hierover een legende en de gebeurtenis, die bijna een eeuw v.Chr. plaatsvond, toont de oorsprong van de overlevering aan, die tegelijkertijd is vermengd met die van Krishna en zijn oom Kansa. In het geval van het Nieuwe Testament staat Herodes voor Alexander Janneus (van Lydda, Hebr. Lod), die honderden en duizenden ingewijden vervolgde en vermoordde, wat leidde tot het opnemen van het verhaal in de bijbel.
 38. *Zohar* ii, 34.

Is pleroma de legerstede van Satan?

Het onderwerp is nog niet uitgeput en moet uit nog andere gezichtshoeken worden onderzocht.

Het is onmogelijk te zeggen of Miltons grootse beschrijving van de driedaagse veldslag van de engelen van het licht tegen die van de duisternis de verdenking rechtvaardigt dat hij van de overeenkomstige oosterse overlevering had gehoord. Niettemin, als hij niet zelf in verbinding heeft gestaan met een of andere mysticus, dan moet het zijn geweest door bemiddeling van iemand die toegang had verkregen tot de geheime boeken van het Vaticaan. Hieronder bevindt zich een overlevering van de 'Beni Shamash' - de 'kinderen van de zon' - die betrekking heeft op de oosterse allegorie en die *in haar drievoudige versie* veel meer details geeft dan men kan ontlenen aan het *Boek van Henoch* of de veel recentere *Openbaring van Johannes* over de 'oude draak' en zijn verschillende doders, zoals is aangetoond.

Het lijkt onverklaarbaar dat men nog steeds schrijvers aantreft die behoren tot mystieke genootschappen en die toch een vooringenomen twijfel koesteren over de 'beweerde' ouderdom van het 'Boek van Henoch'. Terwijl bijvoorbeeld de schrijver van de *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* ertoe neigt in Henoch een tot het christendom (!!) bekeerde ingewijde te zien (zie blz. 16), heeft de Engelse bewerker van de boeken van Eliphas Lévi - *The Mysteries of Magic* - eenzelfde opvatting. Hij merkt op dat: 'Afgezien van de geleerde dr. Kenealy, geen enkele hedendaagse man van de wetenschap het laatstgenoemde boek (het 'Boek van Henoch') eerder dateert dan de vierde eeuw v.Chr.' (*Biograph. and Critical Essay*, blz. xxxviii). De hedendaagse geleerden hebben nog wel ergere fouten begaan dan deze. Het lijkt nog maar gisteren dat de *grootste* literaire critici van Europa zelfs de echtheid van dat boek ontkenden, en ook van de orfische hymnen en zelfs het *Boek van Hermes* of *Thot*, totdat hele verzen uit het laatstgenoemde boek werden ontdekt op Egyptische monumenten en graftomben van de eerste dynastieën. De mening van aartsbisschop Laurence is elders aangehaald.

De 'oude draak' en satan, die nu afzonderlijk en gezamenlijk het symbool van en de theologische term voor de 'gevallen engel' zijn geworden, worden noch in *de oorspronkelijke Kabbala* (het Chaldeeuse 'Boek van de Getallen'), noch in de hedendaagse zo beschreven. Want de geleerdste, zo niet de grootste hedendaagse kabbalist, namelijk Eliphas Lévi, beschrijft satan in de volgende gloeiende bewoordingen: 'Het is die engel, die trots genoeg was om te geloven dat hij zelf god was; moedig genoeg om zijn onafhankelijkheid te kopen tegen de prijs van eeuwigdurend lijden en marteling; mooi genoeg om zichzelf in het volle goddelijke licht te hebben aanbeden; sterk genoeg om in duisternis onder folterende pijn te regeren en om zich een troon te bouwen op zijn onblusbare brandstapel. Het is de satan van de republieken en ketter Milton . . . de vorst van de anarchie, die wordt gediend door een hiërarchie van zuivere geesten (!!) . . .' (*Histoire de la Magie*, 16-17). Deze beschrijving - die het theologische dogma en de kabbalistische allegorie zo handig met elkaar verzoent en zelfs een politiek compliment in haar bewoordingen opneemt - is, mits in de goede geest gelezen, geheel juist.

Ja, inderdaad; het is dit meest grootse van alle idealen, dit eeuwig levende symbool - ja zelfs de verheerlijking - van zelfopoffering voor de intellectuele onafhankelijkheid van de mensheid; deze steeds werkzame energie die protesteert tegen de statische inertie - het beginsel dat zelfbevestiging als een misdaad beschouwt en het denken en het *licht van de kennis* als verwerpelijk. 'Deze zogenaamde held van duistere eeuwigheden' - zoals Eliphas met ongeëvenaarde juistheid en ironie zegt - 'die lasterlijk van lelijkheid wordt beschuldigd en wordt versierd met horens en poten, die zijn onverzoenlijke beul veel beter zouden passen, werd tenslotte in een slang - de rode draak - veranderd'. Maar Eliphas Lévi was toch nog te veel onderworpen aan zijn rooms-katholieke autoriteiten; te jezuïtisch, zou men eraan kunnen toevoegen, om te erkennen dat deze duivel de mensheid was en buiten die mensheid nooit op aarde heeft bestaan.

Hierin was de christelijke theologie, hoewel deze slaafs in de voetsporen van het heidendom volgde, alleen maar trouw gebleven aan haar eigen aloude gedragslijn. Deze moest zich isoleren en haar gezag bevestigen. Daarom kon zij niets beters doen dan elke heidense godheid in een duivel te veranderen. Elke schitterende zonnegod uit de oudheid - een stralende godheid bij dag en zijn eigen tegenstander en vijand 's nachts, de draak van wijsheid genaamd, omdat men veronderstelde dat deze de kiemen van dag en nacht bevatte - is nu veranderd in de antithetische schaduw van god en is *satan* geworden, alleen op het door niets gesteunde gezag van het despotische menselijke dogma. Daarna heeft men al deze voortbrengers van licht en schaduw, alle zonne- en maangoden, vervloekt; en zo werden zowel de ene god die uit de velen werd gekozen, als satan geantropomorfiseerd. Maar de theologie schijnt het menselijke onderscheidingsvermogen uit het oog te hebben verloren, en het vermogen om tenslotte alles te analyseren wat kunstmatig ter verering wordt opgedrongen. De geschiedenis leert dat elk ras en zelfs elke stam, vooral bij de Semitische volkeren, een natuurlijke neiging vertoont om zijn eigen stamgod zodanig te verheffen boven alle andere, dat deze de hegemonie over die goden krijgt. De geschiedenis bewijst verder dat de god van de Israëlieten zo'n *stamgod* was en niet meer, zelfs al zou

de christelijke kerk in navolging van het 'uitverkoren' volk graag de verering van die ene bijzondere godheid opdringen en alle andere goden in de ban doen. Of dit nu oorspronkelijk een bewuste of een onbewuste blunder was, het was er niettemin een. Jehova was in de oudheid altijd slechts 'een god *te midden van andere goden*' (*Psalms* lxxxii). De *Heer* verschijnt aan Abraham en terwijl hij zegt: 'Ik ben de *almachtige god*', voegt hij er niettemin aan toe: 'Ik zal mijn verbond oprichten om *een god te zijn voor u*' (Abraham) en voor zijn *zaad na hem* (*Gen.* xvii, 7) - niet voor de Arische Europeanen.

Maar toen was er de grootse en ideale figuur van Jezus van Nazareth, die moest worden gesteld tegen een donkere achtergrond om door de tegenstelling aan glans te winnen; *en de kerk had nauwelijks een donkerder achtergrond kunnen bedenken*. Omdat de kerk de symboliek van het Oude Testament niet kende en niet op de hoogte was van de werkelijke betekenis van de naam Jehova - het rabbijnse geheime substituut voor de onnoembare en onuitsprekelijke naam - zag zij de slim verzonnen schaduw ten onrechte voor de werkelijkheid aan, het geantropomorfiseerde *voortplantingssymbool* voor de ene werkelijkheid waarvan er geen tweede is, de eeuwig onkenbare oorzaak van alles. Als logisch gevolg moest de kerk ter wille van de dualiteit een antropomorfe duivel uitvinden die, zoals zij leert, door God zelf was geschapen. Het is nu gebleken dat satan het door 'Jehova-Frankenstein' voortgebrachte monster is - de vloek van zijn vader en een bron van goddelijke ergernis - een monster, waarvan geen aardse Frankenstein een nog belachelijker boeman had kunnen maken.

De schrijver van *New Aspects of Life* beschrijft de joodse god vanuit kabbalistisch standpunt heel juist als 'de geest van de aarde, die zich aan de joden als Jehova had geopenbaard' (blz. 209). 'Na de dood van Jezus nam die geest opnieuw zijn gedaante aan en speelde zijn rol als de opgestane Christus' - wat met een kleine wijziging de leer was van Cerinthus en verschillende gnostische sekten, zoals men kan zien. Maar de verklaringen en conclusies van de schrijver zijn opmerkelijk: 'Niemand wist . . . beter dan Mozes . . . en zo goed als hij, hoe groot de macht was van die (goden van Egypte), met de priesters waarvan hij had gestreden', zegt hij . . . 'de goden van wie Jehova, zoals men (alleen de joden) beweert, de god was'. 'Wat waren deze goden, deze *achar*, van wie Jehova, de *achad*, zoals men beweert de god is . . . door hen te overwinnen?' vraagt de schrijver; waarop ons occultisme antwoordt: 'diegenen, die de kerk nu de *gevallen engelen* en collectief *satan*, de *draak* noemt, die als we haar uitspraak moeten aannemen, door Michaël en zijn menigte is overwonnen; Michaël, die eenvoudig Jehova zelf is en op zijn hoogst een van de ondergeschikte geesten'. Daarom heeft de schrijver opnieuw gelijk als hij zegt: 'De Grieken geloofden in het bestaan van . . . *daimonen*. Maar . . . zij werden daarin voorafgegaan door de Hebreëen, die beweerden *dat er een klasse van personifiërende geesten was*, die zij aanduiden als *demions*, 'nabootsers'. Als wij met Jehova, die dit uitdrukkelijk beweert, het bestaan erkennen van andere goden, die personificaties van de ene god waren, waren deze andere goden dan eenvoudig een hogere klasse van personifiërende geesten, die grotere vermogens hadden verkregen en uitoefenden? En is personificatie niet *de sleutel tot het mysterie van de geest-toestand*? Maar als we dit standpunt innemen, *hoe weten we dan dat Jehova niet een personifiërende geest was*, een geest die zich aanmatigde dat hij de verpersoonlijking van de ene onbekende en onkenbare god was en het daardoor ook werd? Ja, hoe kunnen we zelfs weten dat de geest die zich Jehova noemde, toen hij zich de attributen van God aanmatigde, daardoor niet de oorzaak was dat zijn benaming werd toegepast op de Ene die in werkelijkheid even naamloos als onkenbaar is?' (blz. 144-145).

Vervolgens toont de schrijver aan 'dat de geest Jehova' zelf erkent 'dat hij inderdaad een nabootser is'. Hij erkende tegenover Mozes 'dat hij aan de aartsvaders was verschenen als *de god Shaddai* . . . en 'de god *Helior* . . . In één adem daarmee nam hij de naam Jehova aan; en op gezag van de bewering van deze nabootser zijn de namen *El*, *Eloah*, *Elohim* en *Shaddai* in samenhang met Jehova, gelezen en geïnterpreteerd als 'de almachtige Heer God'. Toen de naam Jehova niet meer mocht worden uitgesproken . . . werd de benaming *Adonai*, 'Heer', ervoor in de plaats gesteld en ' . . . tengevolge van deze vervanging ging de 'Heer' als aanduiding van God over van het joodse 'woord' en de joodse 'wereld' naar de christelijke' (blz. 146). En hoe kunnen wij weten, had de schrijver eraan kunnen toevoegen, dat Jehova niet uit *vee/geesten* bestond, die de schijnbaar ene geest - *Jod* of Jod-He - personifieerden?

Maar als de christelijke kerk de eerste was om van het bestaan van satan een dogma te maken, dan was dat omdat, zoals in *Isis* is aangetoond, de duivel - de machtige *vijand van God* (!!) de hoeksteen van de steunpilaar van de kerk moest worden. Want zoals een theosoof, Jules Baissac, in zijn *Satan ou le Diable* (blz. 9) terecht opmerkt: 'Il fallait éviter de paraître autoriser le dogme du double principe en faisant de ce Satan créateur une puissance réelle, et pour expliquer le mal originel, on profère contre Manès l'hypothèse d'une permission de l'unique Tout-Puissant'. De keuze en de gedragslijn waren in elk geval ongelukkig. òf men had de nabootser van de lagere god van Abraham en Jakob scherp moeten onderscheiden van de mystieke 'vader' van Jezus, òf - men had de 'gevallen' engelen niet door verdere verzinsels moeten belasten.

Alle goden van de heidenen zijn verbonden met en nauw verwant aan Jehova - de *Elohim*; want ze zijn allen één *menigte*, waarvan de eenheden in de esoterische leringen alleen in naam verschillen. Tussen de 'gehoorzame' en de 'gevallen' engelen bestaat geen enkel verschil, behalve in hun respectievelijke functies, of liever in de

traagheid van sommige en de activiteit van andere van die 'Dhyan-Chohans' of *Elohim*, aan wie was 'opgedragen te scheppen', d.i. uit de eeuwige bouwstoffen de gemanifesteerde wereld te vormen.

De kabbalisten zeggen dat de ware naam van satan het omgekeerde is van die van Jehova, want 'satan is geen zwarte god, maar de ontkenning van de witte godheid' of het *licht van de waarheid*. God is licht en satan is de noodzakelijke duisternis of *schaduw* om dit licht te laten uitkomen, want zonder deze schaduw zou het zuivere licht onzichtbaar en onbegrijpelijk zijn. 'Voor de ingewijden', zegt Eliphas Lévi, 'is de duivel geen persoon maar een scheppende kracht, zowel ten goede als ten kwade'. Zij (de ingewijden) stelden deze kracht, die de stoffelijke voortbrenging bestuurt, voor in de geheimzinnige vorm van de god *Pan* - of de Natuur: vandaar de horens en de bokspoten van die mythische en symbolische figuur, en ook de christelijke 'bok van de heksensabbat'. Ook wat dit betreft waren de christenen zo onvoorzichtig te vergeten dat de bok tevens het slachtoffer was dat werd gekozen voor de verzoening van alle zonden van Israël, dat de *zondebok* inderdaad het offerdier en de martelaar was, het symbool van het grootste mysterie op aarde - de *val* in de voortplanting. Maar de joden hebben al lang de werkelijke betekenis vergeten van hun (voor de niet-ingewijden) belachelijke held, gekozen uit het levensdrama in de grote mysteriën die zij in de woestijn hebben opgevoerd; en de christenen hebben deze ware betekenis nooit gekend.

Eliphas Lévi probeert het dogma van zijn kerk te verklaren door middel van paradoxen en beeldspraak, maar slaagt er maar matig in, in vergelijking met de vele boekdelen die in onze negentiende eeuw door vrome rooms-katholieke demonologen zijn geschreven, goedgekeurd door en onder auspiciën van Rome. Voor de echte rooms-katholiek is de duivel of satan *een werkelijkheid*, het drama dat volgens de ziener van Patmos in het siderische licht werd opgevoerd - die misschien het verhaal in het *Boek van Henoch* wilde verbeteren - is even echt en historisch vaststaand als alle andere allegorieën en symbolische gebeurtenissen in de bijbel. Maar de ingewijden geven een verklaring die verschilt van die van Eliphas Lévi, die zich met zijn genie en scherpe verstand aan een bepaald hem door Rome voorgeschreven compromis moest onderwerpen.

De ware en *onbuigzame* kabbalisten erkennen dus dat het uit een oogpunt van wetenschap en filosofie voldoende is dat de niet-ingewijden weten dat het grote magische agens, dat door de volgelingen van de markies De St. Martin - de martinisten - het astrale licht wordt genoemd, door de middeleeuwse kabbalisten en alchemisten de siderische maagd en het *mysterium magnum*, en dat bij de occultisten uit het oosten aether, de weerspiegeling van *akāsa* heet - door de kerk *Lucifer* wordt genoemd. Dat de Latijnse scholastici erin zijn geslaagd de universele ziel en het pleroma - *voertuig van het licht* en verzamelplaats van alle vormen, een kracht die door het gehele Heelal is verspreid met haar directe en indirecte gevolgen - om te zetten in satan en zijn werken, is voor niemand iets nieuws. Maar nu zijn ze bereid aan de bovengenoemde niet-ingewijden zelfs de geheimen mee te delen waarop door Eliphas Lévi zonder *voldoende toelichting* wordt gezinspeeld; want zijn gedragslijn van versluisde onthullingen kon slechts leiden tot verder bijgeloof en misverstand. Want wat kan iemand die het occultisme bestudeert, een *beginneling*, opmaken uit de volgende heel dichterlijke zinnen van Eliphas Lévi, die even apocalyptisch zijn als de geschriften van welke alchemist ook?

'*Lucifer*, het astrale licht . . . is een tussenkracht die in de hele schepping aanwezig is; zij dient om te scheppen en te vernietigen, en de val van Adam was een erotische roes, die zijn geslacht tot slaaf van dit fatale licht heeft gemaakt . . . elke seksuele hartstocht die onze zinnen overweldigt, is een wervelwind van dat licht, die ons naar de afgrond van de dood, de dwaasheid, tracht te sleuren. Hallucinaties, visioenen, extasen zijn alle vormen van een heel gevaarlijke opwinding die is toe te schrijven aan deze *innerlijke fosforus* (?). Zo heeft licht tenslotte de aard van het vuur, waarvan het verstandige gebruik verwarmt en verlevendigt, maar waarvan een overmaat ontbindt en vernietigt. Daarom is de mens geroepen om de opperheerschappij over dat (astrale) licht op zich te nemen en daarmee zijn onsterfelijkheid te veroveren, en loopt hij tegelijkertijd gevaar erdoor te worden bedwelmd, geabsorbeerd en voor eeuwig te worden vernietigd. Dit licht zou, omdat het verslindend, wraakzuchtig en noodlottig is, werkelijk het hellevuur zijn, de slang van de legende. De kwellende dwalingen waarvan het is vervuld, de tranen en het tandengeknars van de mislukte wezens die het verslindt, het droombeeld van het leven dat hun ontsnapt en dat hun zielsangst schijnt te bespotten en te honen, dit alles zou inderdaad de duivel of satan zijn.' (*Histoire de la Magie*, blz. 197.)

Hierin staat niets *onwaars*, alleen een overvloed van verkeerd toegepaste beeldspraak, zoals het aanhalen van Adam - een *mythe* - om de astrale gevolgen te illustreren. *Akāsa*, het astrale licht¹, kan in een paar woorden worden omschreven; het is de universele ziel, de moederschoot van het Heelal, het 'mysterium magnum' waaruit alles wat bestaat, wordt geboren door scheiding of *differentiatie*. Het is de oorzaak van het bestaan; het vult de hele oneindige Ruimte; het *is* in zekere zin *de Ruimte zelf*, of zowel haar *zesde* als *zevende* beginsel². Maar als het eindige in het oneindige, moet dit licht wat de manifestatie betreft, zijn schaduwkant hebben - zoals al is opgemerkt. En omdat het oneindige nooit kan worden gemanifesteerd, moet de eindige wereld zich tevreden

stellen met *de schaduw alleen*, die door haar werking over de mensheid komt en die door de mensen wordt aangetrokken *en tot activiteit gebracht*. Daarom wordt het astrale licht – terwijl het in zijn niet gemanifesteerde eenheid en oneindigheid de *universele oorzaak* is – met betrekking tot de mensheid eenvoudig de gevolgen van de oorzaken die door de mensen in hun zondige levens zijn voortgebracht. Goed en kwaad worden niet in het leven geroepen door zijn stralende bewoners – of men die nu geesten van het licht of van de duisternis noemt maar door de mensheid zelf die de onvermijdelijke actie en reactie in het grote magische agens bepaalt. Het is de mensheid, die de 'slang van Genesis' is geworden en zo elke dag en elk uur de val en de zonde van de 'hemelse maagd' veroorzaakt – die zo tegelijkertijd de moeder van goden en duivels wordt; want zij is de eeuwig liefhebbende, weldadige godheid voor allen die haar *ziel en hart* beroeren, in plaats van haar schaduwachtige gemanifesteerde essentie tot zich te trekken, die door Eliphas Lévi 'het fatale licht' wordt genoemd, dat doodt en vernietigt. De mensheid kan in haar eenheden de gevolgen ervan overwinnen en beheersen: maar alleen door de heiligheid van hun levens en door goede oorzaken in het leven te roepen. Zij heeft slechts macht over de gemanifesteerde *lagere* beginselen – de schaduw van de onbekende en onkenbare godheid in de Ruimte. Maar in de oudheid en in *werkelijkheid* is Lucifer of *Luciferus* de naam van het engelwezen dat heerst zowel over het *licht van de waarheid* als over het licht van de dag. In het grote evangelie van Valentinus, *Pistis Sophia* (§ 361) wordt geleerd dat van de drie krachten die voortvloeien uit de heilige namen van de drie Τριδύμεις, die van Sophia (de heilige geest volgens deze gnostici – de geleerdsten van allen) zetelt in de planeet Venus of Lucifer.

Voor de niet-ingewijde kan het astrale licht dus tegelijk god en duivel zijn – *demon est deus inversus*: dat wil zeggen, door elk punt van de oneindige Ruimte trillen de magnetische en elektrische stromen van de *bezielde Natuur*, de leven gevende en dodende golven, want de dood op aarde wordt leven op een ander gebied. *Lucifer* is goddelijk en aards licht, de 'heilige geest' en 'satan' tegelijk, omdat de *zichtbare* Ruimte inderdaad onzichtbaar met de gedifferentieerde adem is gevuld; en het astrale licht, de gemanifesteerde gevolgen van deze twee die één zijn, door onszelf geleid en aangetrokken, is het *karma* van de mensheid, en zowel een persoonlijke als een onpersoonlijke entiteit: persoonlijk, omdat het de mystieke naam is die door St. Martin werd gegeven aan de menigte van goddelijke scheppers, leiders en heersers van deze planeet; *onpersoonlijk* als de oorzaak en het gevolg van universeel leven en dood.

De *val* was het *gevolg van de kennis van de mens*, want zijn 'ogen werden geopend'. Inderdaad had de 'gevalle engel' hem wijsheid en de verborgen kennis geleerd; want de eerstgenoemde was vanaf die dag zijn *manas*, denkvermogen en zelf-bewustzijn geworden. In ieder van ons is die gouden draad van voortgaand leven – dat periodiek wordt verdeeld in actieve en passieve cyclussen van zintuiglijk bestaan op aarde en bovenzinnelijk bestaan in devachan – vanaf het begin van ons verschijnen op deze aarde *aanwezig*. Het is de *suṭrātma*, de lichtende draad van onsterfelijk *onpersoonlijk* monadeschap, waaraan onze aardse levens of voorbijgaande *ego's* als evenzoveel kralen zijn geregen – volgens de prachtige uitdrukking van de Vedantafilosofie.

En nu is bewezen dat satan of de rode, *vurige draak*, de 'Heer van de Phosphorus' (zwavel was een theologische verbetering), en *Lucifer* of de 'lichtdrager' in ons is: het is ons *denkvermogen*, onze verleider en verlosser, onze intelligente bevrijder en redder uit zuivere dierlijkheid. Zonder dit beginsel – de emanatie van de essentie zelf van het zuivere goddelijke beginsel *mahat* (intelligentie), dat rechtstreeks van het *goddelijke denkvermogen* uitstraalt – zouden we beslist niet beter dan dieren zijn. De eerste mens Adam werd slechts tot een *levende ziel* (nephesh) gemaakt, de laatste Adam tot een *levendmakende geest* – zegt Paulus, waarbij zijn woorden betrekking hebben op de bouw of de *schepping* van de mens. Zonder deze *levendmakende geest*, of het *denkvermogen* of de *ziel van de mens* zou er geen verschil zijn tussen een mens en een dier, zoals er in feite ook geen verschil is tussen dieren wat hun handelingen betreft. De tijger en de ezel, de havik en de duif zijn alle even zuiver en onschuldig, omdat ze *niet verantwoordelijk* zijn. Elk volgt zijn instinct: de tijger en de havik doden met dezelfde onbekommerdheid als waarmee de ezel een distel eet, of de duif een graankorrel oppikt. Als de val de betekenis had die de theologie eraan geeft; als die val plaatshad als gevolg van een daad die nooit door de natuur was bedoeld – een *zonde*, hoe staat het dan met de dieren? Als men ons vertelt dat zij hun soort voortplanten tengevolge van diezelfde 'erfzonde' waarvoor God de aarde – en dus ook alles wat erop leefde – vervloekte, zullen we een andere vraag stellen. De theologie en ook de wetenschap zeggen ons dat het dier veel eerder op aarde was dan de mens. Dan vragen wij aan de theologie: hoe *plantte* het dier *zijn soort voort*, voordat de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad was geplukt? Zoals gezegd: 'De christenen – die veel kortzichtiger waren dan de grote mysticus en bevrijder van wie zij de naam hebben aangenomen, van wie zij de leringen verkeerd hebben begrepen en er een karikatuur van hebben gemaakt *en van wie zij de nagedachtenis door hun daden hebben beklad* – namen de joodse Jehova zoals hij was, en streefden er natuurlijk tevergeefs naar om *het evangelie van licht en vrijheid* in overeenstemming te brengen met de godheid van duisternis en onderwerping.' (*War in Heaven*.)

Maar het is nu voldoende bewezen dat alle zogenaamde kwade geesten, van wie men zegt dat zij oorlog

voerden tegen de goden, als persoonlijkheden identiek zijn; en bovendien dat alle oude religies dezelfde lering verkondigden, met uitzondering van de eindconclusie, die van de christelijke verschilt. De zeven oorspronkelijke goden hadden allen een tweevoudig aspect, het ene essentieel, het andere bijkomstig. In hun essentiële aspect waren ze allen de 'bouwers' of *vormgevers*, de onderhouders en de heersers van deze wereld, en in het bijkomstige aspect, waarbij ze zich in zichtbare lichamelijke hulden, daalden ze op aarde neer en regeerden er als koningen en leraren van de lagere menigten, die daar opnieuw als mensen waren geïncarneerd.

Zo laat de esoterische filosofie zien dat de mens inderdaad de gemanifesteerde godheid is in haar beide aspecten – goed en kwaad, maar de theologie kan deze filosofische waarheid niet erkennen. Omdat zij het dogma van de gevallen engelen in zijn dode-letter betekenis verkondigt en van satan de hoeksteen en steunpilaar van het dogma van de verlossing heeft gemaakt, zou dat zelfmoord zijn. Nu zij eenmaal heeft aangetoond dat de opstandige engelen in hun persoonlijkheid *van God en de logos verschillen*, zou de erkenning dat de val van de *ongehoorzame geesten* eenvoudig hun val in de voortplanting en de stof betekent, gelijkstaan met te zeggen dat God en satan identiek zijn. Want omdat de ^{LOGOS} (of god) het geheel is van die eens goddelijke menigte, die ervan wordt beschuldigd te zijn gevallen, zou eruit volgen dat de logos en satan één zijn.

Toch was dat in de oudheid het werkelijke filosofische standpunt van het nu verminkte leerstuk. Het *Woord* of de 'zoon' had volgens de heidense gnostici een tweevoudig aspect – in feite was hij een *tweevoudigheid* in volkomen *eenheid*. Vandaar de eindeloze en uiteenlopende nationale versies. De Grieken hadden Jupiter, de zoon van Kronos, de vader, die hem in de diepten van de Kosmos slingert. De Ariërs hadden (in de latere theologie) Brahmā, die door Siva in de afgrond van de duisternis werd geworpen, enz. Maar de val van al deze logoi en demiurgi uit hun oorspronkelijke verheven staat had in alle gevallen een en dezelfde esoterische betekenis; de *vloek* – in zijn filosofische betekenis – om op deze aarde te worden geïncarneerd; een onvermijdelijke sport op de ladder van de kosmische evolutie, een heel filosofische en passende karmische wet. Zonder deze wet zou de aanwezigheid van het kwaad op aarde voor altijd een beletsel moeten blijven voor het begrijpen van de ware filosofie. Om met de schrijver van *Esprits Tombés des Païens* (blz. 347) te zeggen dat 'het christendom rust op twee zuilen: van het kwade (πονηροῦ) en van het goede (ἀγαθοῦ); kortom op twee krachten, ἀγαθαὶ καὶ κακὰ δυνάμεις; zodat wanneer we de bestraffing van de *kwade krachten* nalaten, de beschermende taak van de goede krachten waarde noch zin zal hebben' – staat gelijk met het uitspreken van de meest onfilosofische dwaasheid. Als het al past bij een verklaring geeft voor het christelijke dogma, dan verduistert het toch de feiten en waarheden van de oorspronkelijke wijsheid van de eeuwen. De voorzichtige wenken van Paulus bezitten alle de ware esoterische betekenis, en er waren eeuwen van scholastieke casuïstiek voor nodig om ze de huidige onjuiste uitleg te geven. Het *woord* en *Lucifer* zijn één in hun tweevoudige aspect; en de 'vorst van de lucht' (*princeps aeris hujus*) is niet de 'god van die periode' maar een eeuwigdurend beginsel. Als van dit laatste werd gezegd dat het altijd om de wereld *cirkelde* – *qui circumambulat terram* – dan bedoelde de grote apostel eenvoudig de nooit ophoudende cyclussen van menselijke incarnaties, waarin het kwade steeds zal overheersen tot de dag waarop de mensheid wordt verlost door de ware goddelijke Verlichting, die het juiste inzicht in de dingen verschaft.

Het is gemakkelijk om vage uitdrukkingen, die zijn geschreven in dode en lang vergeten talen, te verminken en ze dan de onwetende massa voor te schotelen als waarheden en *geopenbaarde* feiten. In alle religies die iets over de overlevering van de gevallen geesten zeggen, valt de onderzoeker vooral de gelijkheid van gedachte en betekenis op, en in die grote religies is er niet één, die deze niet in de een of andere vorm noemt en beschrijft. Zo ziet Hoang-Ty, de grote geest, zijn zonen, die *actieve wijsheid* hadden verkregen, *in het dal van de smart* vallen. Nadat hun leider, de ^{VLEGENDE DRAKE}, van het verboden ambrosijn had gedronken, *viel hij op de aarde* met zijn menigte (koningen). In de *Zend-Avesta* probeert Angra Mainyu (Ahriman), die zich met vuur (de 'vlammen' – zie *boven*) omringt, de hemelen te veroveren⁸, waarop Ahura Mazda neerdaalt uit de *vaste* hemel die hij bewoont, om de hemelen *die ronddraaien* (in *tijd en ruimte*, de gemanifesteerde werelden van cyclussen, waaronder ook die van incarnatie) te helpen, en de *Amshaspends*, 'de zeven stralende sravah', vergezeld door hun sterren, Ahriman bestrijden, en de verslagen deva's met hem op de aarde vallen. (*Acad. des Inscript.*, xxxix, blz. 690; zie *Vendidad*, Farg. xix, iii.) In de *Vendidad* worden de daēva's 'boosdoeners' genoemd en wordt gezegd dat zij wegsnellen 'naar de diepten van de wereld van de hel' of de stof (47). In deze allegorie worden de *deva's gedwongen te incarneren*, als zij zich eenmaal hebben gescheiden van hun ouder-essentie of, met andere woorden, nadat de eenheid na differentiatie en manifestatie een veelheid is geworden.

Typhon de Egyptenaar, Python, de Titanen, de Sura's en de Asura's behoren alle tot dezelfde legende van geesten die de aarde bevolken. Ze zijn geen '*demonen*', aan wie is opgedragen dit zichtbare heelal te scheppen en te organiseren, maar vormgevers (de 'architecten') van de werelden en de voorvaderen van de mens. Ze zijn metaforisch de *gevallen engelen* – 'de ware spiegels van de eeuwige wijsheid'.

Wat is de absolute en volledige waarheid en de esoterische betekenis van deze universele mythe? De hele essentie van de waarheid *kan niet van mond tot oor worden overgebracht*. Er is ook geen pen die haar kan

beschrijven, zelfs niet die van de engel die onze daden optekent, tenzij de mens het antwoord vindt in het heiligdom van zijn eigen hart, in de diepste diepten van zijn goddelijke intuïtie. Het is het grote ^{ZEVENDE MYSTERIE} van de schepping, het eerste en het laatste; en wie de *Openbaring van Johannes* leest, vindt misschien de schaduw ervan, verborgen onder het *zevende zegel*. . . Het kan alleen in zijn schijnbare, objectieve vorm worden afgebeeld, evenals het eeuwige raadsel van de sfinx. Toen deze laatste zich in de zee stortte en omkwam, was dat niet omdat Oedipus het geheim van de eeuwen *had* ontraadseld, maar omdat hij de grote waarheid voor altijd had onteerd door het eeuwig geestelijke en het subjectieve te antropomorfiseren. Daarom kunnen we het alleen geven vanuit het filosofische en intellectuele gezichtspunt, ontsloten met de respectievelijke drie sleutels – want de laatste vier van de zeven sleutels die de poorten tot de mysteriën van de Natuur wijd openen, zijn in handen van de hoogste ingewijden en kunnen niet aan de massa worden bekendgemaakt – tenminste niet in onze eeuw.

De dode letter is overal dezelfde. Het dualisme in de mazdeïsche religie is ontstaan uit de exoterische interpretatie. De heilige 'Airyaman', 'de schenker van welzijn' die wordt aangeroepen in het gebed dat Airyama-ishyō wordt genoemd, is het goddelijke aspect van Ahriman, 'de dodelijke, de Daē van de Daēva's' (Farg. xx, 43), en Angra Mainyu is het duistere materiële aspect van de eerstgenoemde. 'Bescherm ons tegen de Hater, o Mazda en Armaita Spenta' (*Vendidad Sādah*) heeft als gebed en aanroeping eenzelfde betekenis als 'Leid ons niet in verzoeking', en wordt door de mens gericht tot de verschrikkelijke *geest van de tweevoudigheid* in de mens zelf. Want (Ahura) Mazda is de geestelijke, goddelijke en gezuiverde mens en Armaita Spenta, de *geest* van de aarde of de stoffelijkheid, is in zekere zin dezelfde als Ahriman of Angra Mainyu.

De hele magische of mazdeïsche literatuur – of wat ervan is overgebleven – is magisch, occult en dus allegorisch en symbolisch – zelfs haar 'mysterie van de wet' (zie de *Gātha* in *Yasna* ^{xlv}). De Mobeds en de Parsi's houden bij het offer het oog op de *Baresma* gericht, de goddelijke twijg van de 'boom' van Ormazd, die is veranderd in een bundel metalen staven; en zij vragen zich af waarom noch de Amesha-Spenta's, noch 'de hoge en mooie gouden haōma's, noch zelfs hun vohu-mano (goede gedachten), noch hun rāta (offergaven)', hen veel helpen. Laten zij mediteren over de 'boom van wijsheid', en de vruchten ervan bestuderen door ze een voor een in zich op te nemen. De weg naar de boom van het eeuwige leven, de witte haōma, de gaokerena, gaat van het ene uiteinde van de aarde naar het andere; en haōma is zowel in de hemel als op aarde. Maar om er weer een priester van te worden en een *genezer*, moet de mens zichzelf genezen voordat hij anderen kan genezen.

Dit bewijst nogmaals dat de zogenaamde 'mythen', als men ze tenminste bij benadering enig recht wil doen, nauwkeurig in al hun aspecten moeten worden onderzocht. Inderdaad moet elk van de *zeven sleutels* op de juiste plaats worden gebruikt en nooit met de andere worden verward, indien we de hele cyclus van mysteriën willen onthullen. In onze tijd van troosteloos zieldodend materialisme zijn de oude priesteringewijden volgens onze geleerden een synoniem voor handige bedriegers geworden, die de vuren van het bijgeloof aanblazen om gemakkelijker macht over het denken van de mensen te krijgen. Dit is ongefundeerde laster, voortgekomen uit scepticisme en liefdeloze gedachten. Niemand geloofde sterker in goden – of laten wij ze de geestelijke en nu onzichtbare krachten of geesten, de *noumena* van de *verschijnselen* noemen – dan zij; en ze geloofden juist *omdat ze wisten*. Indien ze, als ingewijden in de mysteriën van de Natuur, waren gedwongen hun kennis aan niet-ingewijden te onthouden, die deze stellig zouden hebben misbruikt, dan was een dergelijke geheimhouding ontegenzeggelijk minder gevaarlijk dan de gedragslijn van hun overweldigers en opvolgers. De eerstgenoemden onderwezen slechts wat zij goed wisten. De laatstgenoemden, *die onderwijzen wat zij niet weten*, hebben als veilige haven voor hun onwetendheid een jaloerse, wrede godheid uitgevonden, die de mens op straffe van verdoemenis verbiedt in zijn mysteriën te snuffelen. En dat is maar goed ook, want *zijn* mysteriën kunnen voor beschaafde toehoorders op zijn hoogst alleen worden aangeduid, maar nooit beschreven. Men zie zelf in *Gnostics* van King, 'Descriptions of the Plates' (Plaat H) wat volgens de schrijver de oorspronkelijke ark van het verbond was. Hij zegt: 'Er is een rabbijnse overlevering dat de cherubijnen, die erboven waren geplaatst, waren afgebeeld als een man en een vrouw tijdens de geslachtsgemeenschap, om uitdrukking te geven aan de grootse lering van de essentie van *vorm* en *stof*, de twee beginselen van alle dingen. Toen de Chaldeeën het heiligdom binnendrongen en dit verbazingwekkende embleem aanschouwden, riepen zij volkomen begrijpelijk uit: 'Is dit uw God, over wie u pocht dat hij de reinheid zo bemint?' (blz. 441.)

King denkt dat deze overlevering 'te veel heeft van de Alexandrijnse filosofie om er enig geloof aan te hechten', waarmee wij het niet eens zijn. De vorm en gestalte van de vleugels van de twee cherubijnen die aan de rechter- en de linkerkant van de ark staan, terwijl deze vleugels elkaar raken boven het 'Heilige der Heiligen', zijn een *embleem* dat op zichzelf heel welsprekend is, nog afgezien van de 'heilige' *jod* in de ark! Het mysterie van Agathodaemon, waarvan het opschrift zegt: 'Ik ben Chnumis, de zon van het Heelal, 700', kan als enige het mysterie van Jezus oplossen, 'van wie het getal van de naam 888 is'. Het is niet de sleutel van Petrus of het kerkdogma, maar de *narthex* – de staf van de kandidaat voor inwijding – die moet worden ontruimd aan de greep van de altijd zwijgende sfinx van de eeuwen. Intussen:

De auguren die, als ze elkaar ontmoeten, hun tong tegen hun wang moeten drukken om een lachbui te onderdrukken, zijn in onze eigen tijd misschien nog talrijker dan ze ooit in de tijd van Sylla waren.

Noten:

1. Welke *duivel* zou meer list, sluwheid en wreedheid kunnen bezitten dan de 'moordenaar van Whitechapel', 'Jack the Ripper' van 1888, met een ongeëvenaarde bloeddorst en een koude boosaardigheid, die hem ertoe bracht in koelen bloede zeven ongelukkige en *overigens* onschuldige vrouwen te vermoorden en te verminken! Men hoeft slechts de dagbladen te lezen om in die dronken onmenssen (echtgenoten en vaders!), die hun vrouwen en kinderen mishandelen en van wie slechts een *klein* percentage dagelijks voor het gerecht wordt gebracht, de volledige personificatie van de duivels van de christelijke hel te zien!
2. Na het polymorfistische pantheïsme van sommige gnostici kwam het esoterische *dualisme* van Mani, die ervan werd beschuldigd *het kwade* te verpersoonlijken en van de duivel een god te maken - een rivaal van God zelf. Wij zien niet in dat de christelijke kerk dat exoterische denkbeeld van de manicheeën zoveel heeft verbeterd, want zij noemt God nog steeds haar koning van het licht, en satan de koning van de duisternis. (Mani, in het Frans Manès, was de stichter van het manicheïsme. Vert.)
3. Wij citeren in dit verband Laing in zijn bewonderenswaardige boek *Modern Science and Modern Thought* (blz. 222, 3de druk): 'Aan dit dilemma (het bestaan van het kwaad in de wereld) is niet te ontkomen, tenzij wij het denkbeeld van een antropomorfe godheid helemaal opgeven, en openlijk het wetenschappelijke denkbeeld van een ondoorgrondelijke en onvindbare Eerste Oorzaak aanvaarden, en van een heelal waarvan we de wetten kunnen opsporen, maar over de ware essentie waarvan we niets weten, *en slechts een fundamentele wet kunnen vermoeden of vaag onderscheiden, die misschien de polariteit van goed en kwaad tot een noodzakelijke bestaansvoorwaarde maakt*.' Wanneer de wetenschap 'de ware essentie' kende in plaats van er niets over te weten, zou het flauwe vermoeden veranderen in de zekerheid dat er *zo'n* wet bestaat en dat deze wet met karma in verband staat.
4. *Akāsa* is *niet* de ether van de wetenschap, zoals sommige oriëntalistten het vertalen.
5. Johannes Tritheim, de abt van Spanheim, de grootste astroloog en kabbalist van zijn tijd, zegt: 'De kunst van de goddelijke magie bestaat uit het vermogen de essentie van de dingen waar te nemen in het licht van de natuur (het astrale licht) en uit gebruikmaking van de zielskrachten van de geest om stoffelijke dingen uit het onzichtbare heelal voort te brengen; en bij zulke handelingen moet men het Boven en het Beneden samenbrengen en harmonisch laten werken. De geest van de natuur (het astrale licht) is een eenheid die alles schept en vormgeeft, en als hij door middel van de mens handelt, kan hij wonderbaarlijke dingen voortbrengen. Zulke processen vinden plaats overeenkomstig de wet. U zult de wet leren kennen waardoor deze dingen totstandkomen, wanneer u uzelf leert kennen. U zult haar kennen door de kracht van de geest die in uzelf is, en dit bereiken door uw geest te vermengen met de essentie die uit uzelf komt. Als u in een dergelijk werk wenst te slagen, moet u weten hoe u geest en leven in de Natuur moet scheiden, en bovendien hoe u de astrale ziel in uzelf scheidt en tastbaar maakt, en dan zal de substantie van de ziel zichtbaar en tastbaar verschijnen, objectief gemaakt door de kracht van de geest.' (Geciteerd in dr. Hartmann, *Paracelsus*.)
6. De ware oorspronkelijke tekst van *1 Corinthiërs* zou, als deze kabbalistisch en esoterisch werd weergegeven, luiden (in hoofdstuk xv, verzen 44 en 45): 'Er wordt een *zielenlichaam* (niet 'natuurlijk' lichaam) gezaaid, er wordt een *geest*-lichaam opgewekt.' Paulus was een ingewijde en zijn woorden hebben een heel andere betekenis als men deze esoterisch leest. Het lichaam 'wordt gezaaid in *zwakheid* (passiviteit); het wordt opgewekt in kracht' (43) - of in spiritualiteit en verstand.
7. Door Godolphin Mitford, in zijn latere leven Murad Ah Bey. Geboren in India als zoon van een zendeling, werd G. Mitford tot de islam bekeerd en stierf in 1884 als mohammedaan. Hij was een buitengewone mysticus met een grote geleerdheid en een opmerkelijke intelligentie. Maar hij verliet het rechterpad en viel daardoor onmiddellijk onder de karmische vergelding. Zoals duidelijk is aangetoond door de schrijver van het aangehaalde artikel: 'De volgelingen van de verslagen Elohim, die eerst door de zegevierende joden (de jehovieten) wreed werden omgebracht en vervolgens door de zegevierende christenen en mohammedanen bekeerd, bleven niettemin bestaan . . . Enkele van deze verspreide sekten hebben zelfs de overlevering van de ware bestaansgrond van hun geloof verloren - om in het geheim en in het verborgene het beginsel van vuur, licht en vrijheid te vereren. Waarom roepen de sabaeïsche bedoeïenen (erkende monotheïsten als zij in de mohammedaanse steden wonen) in de eenzaamheid van

de woestijnnacht nog de 'hemelse menigte' van de sterren aan? Waarom vereren de yezidi's, de 'duivelaanbidders', de 'Muluk-Taoos' - de 'Heer Pauw' - het embleem van trots en van honderdogige intelligentie (en ook van inwijding), die volgens een oude oosterse overlevering met satan uit de hemel werd verdreven? Waarom geloven de gholaieten en de met hen verwante Mesopotamo-Iraans mohammedaanse sekten in de 'Noor Illahee' - het licht van de Elohim - overgebracht door een honderdtal profeet-leiders in *anastasis* [Vert.: opstanding]? Dat is omdat zij in onwetend bijgeloof de traditionele religie hebben voortgezet van de 'lichtgodheden die door Jahweh ten val waren gebracht' (of liever waarvan men *zegt* dat hij ze ten val heeft gebracht), want door hen ten val te brengen, zou hij zichzelf ten val hebben gebracht. De 'Muluk-Taoos' - is *Maluk* - 'heerser', zoals in de voetnoot wordt aangetoond. Het is slechts een nieuwe vorm van Moloch, Melek, Molech, Malayak en *Malachim* - boodschappers, engelen, enz.

8. Dat doet elke yogi en zelfs christen: men *moet het koninkrijk van de hemel met geweld nemen* - leert men ons. Waarom zou zo'n verlangen dan van iemand een duivel maken?

Prometheus, de titan

Zijn oorsprong in het oude India

Tegenwoordig bestaat er bij de beste Europese kenners van de symboliek geen enkele twijfel dat de naam Prometheus in de oudheid de diepste en geheimzinnigste betekenis bezat. De schrijver van de *Mythologie de la Grèce Antique* zegt bij het beschrijven van de geschiedenis van Deukalion, die door de Boeotiërs als de voorvader van de menselijke rassen werd beschouwd en die volgens de veelzeggende legende de zoon van Prometheus was: 'Prometheus is iets meer dan het archetype van de mensheid; hij is de *verwekker* ervan. Op dezelfde manier waarop we Hephaestus de eerste vrouw (Pandora) zagen vormen en tot leven brengen, kneedt Prometheus de vochtige klei waaruit hij het lichaam van de eerste mens vormt, die hij de zielenvonk zal schenken' (*Apollodorus*, I, 7, 1). Na de vloed van Deukalion had Zeus, zoals men zei, Prometheus en Athena bevolen een nieuw mensenras voort te brengen uit het slijk dat door de wateren van de vloed was achtergelaten (*Ovid., Metam.* 1, 81. Etym. M. v. Προμηθεύς); en in de tijd van Pausanias werd het slijk dat de held voor dit doel had gebruikt, nog in Phocis vertoond (*Paus.* x, 4, 4). 'Op verschillende archaïsche monumenten ziet men nog Prometheus een menselijk lichaam vormen, hetzij alleen of met hulp van Athena' (*Myth. Grèce Ant.* 246).

Dezelfde schrijvers herinneren ons aan een andere even geheimzinnige persoon, die echter minder algemeen bekend is dan Prometheus, van wie de legende opmerkelijke analogieën vertoont met die van de titan. De naam van deze tweede voorvader en verwekker is *Phoroneus*, de held van een oud gedicht, dat nu helaas niet meer bestaat - de *Phoronidae*. Zijn legende hoorde thuis in Argolis, waar op zijn altaar een eeuwige vlam werd onderhouden als herinnering aan het feit dat hij de bringer van het vuur op aarde was (*Pausanias*, II, 19, 5; vgl. 20, 3). Hij was evenals Prometheus een weldoener van de mensen, en hij had hen deelgenoot gemaakt van alle aardse zaligheden. Plato (*Timaeus*, blz. 22) en Clemens Alexandrinus (*Strom.* I, blz. 380) zeggen dat Phoroneus de eerste mens of 'de vader van de stervelingen' was. Zijn stamboom, die Inachos, de rivier, als zijn vader noemt, herinnert aan die van Prometheus, die deze titan tot de zoon van de oceanide Klymene maakt. Maar de moeder van Phoroneus was de nimf Melia; een veelbetekenende afstamming die hem onderscheidt van Prometheus.

Melia is naar de mening van Decharme de personificatie van de *essenboom*, waaruit volgens Hesiodus het ras van het bronzen tijdperk voortkwam: (*Opera et Dies*, 142-145). Dit is bij de Grieken de *hemelse boom* die in alle Arische mythologieën voorkomt. Deze *es* is de Yggdrasil van de Noorse oudheid, die de Nornen dagelijks besproeien met de wateren uit de bron van Urd, opdat hij niet zal verdorren. Hij blijft groen tot de laatste dagen van het gouden tijdperk. Dan maken de Nornen - de drie zusters die respectievelijk in het verleden, in het heden en in de toekomst zien - het lotsbesluit (*karma*, *Orlog*) bekend, maar de mensen zijn zich alleen van het heden bewust. Maar wanneer Gultweig (het gouderts) komt, 'de bekoorlijke tovenaars, die driemaal in het vuur geworpen, elke keer nog mooier daaruit verrijst en de zielen van goden en mensen vervult met onverzadigbaar verlangen, dan . . . komen de Nornen tot bestaan en de gezegende vrede van de kinderdromen verdwijnt, en de zonde ontstaat met al haar slechte gevolgen . . .' en ^{KARMA} (zie *Asgard and the Gods*, blz. 10-12). Het driemaal gezuiverde goud is - *manas*, de bewuste ziel.

Bij de Grieken vertegenwoordigde de 'essenboom' dezelfde gedachte. Zijn weelderige takken zijn de sterrenhemel, goudkleurig overdag en bezaaid met sterren 's nachts - de vruchten van Melia en Yggdrasil, onder de beschermende schaduw waarvan de mensheid tijdens het gouden tijdperk leefde, zonder begeerte en zonder angst. . . 'Die boom had een vrucht of een vlammeende tak, *die de bliksem was*', vermoedt Decharme.

En hier komt het dodende materialisme van deze eeuw tussenbeide; die eigenaardige kronkel in het huidige denken, die als een noorderstorm alles op zijn weg ombuigt en elke intuïtie befrist, door haar geen aandeel in de stoffelijke beschouwingen van de dag toe te staan. Nadat de geleerde schrijver van de *Mythologie de la Grèce Antique* in Prometheus niet méér heeft gezien dan *vuur ontstaan door wrijving*, ziet hij in deze 'vrucht' niet veel anders dan een verwijzing naar aardse vuur en de ontdekking daarvan. Het is niet langer vuur dat tengevolge van het inslaan van de bliksem wat droge brandstof laat ontvlammen en zo al zijn onschatbare zegeningen aan de paleolithische mensen onthulde; maar deze keer iets geheimzinnigers, maar nog even aardse. . . . 'Een goddelijke vogel, genesteld in de takken van de hemelse essenboom, stal die tak (of vrucht) en bracht hem in zijn snavel naar de aarde. Het Griekse woord Φορυνεύς is volkomen gelijkwaardig met het Sanskrietwoord *bhuranyu* ('de snelle'), een bijnaam van Agni, die men ziet als de drager van de goddelijke vonk. Phoroneus, de zoon van Melia of van de hemelse es, komt dus overeen met een waarschijnlijk veel ouder begrip dan dat waardoor de *pramāntha* (van de oude Arische hindoes) in de Griekse Prometheus veranderde. Phoroneus is de verpersoonlijkte vogel, die de hemelse bliksem naar de aarde brengt. Overleveringen over de geboorte en de

oorsprong van het ras van het bronzen tijdperk en overleveringen die van Phoroneus de vader van de Argeëers maakte, zijn voor ons bewijzen dat deze donderstraal (of bliksem), zoals in de legenden van Hephaestus of Prometheus, de oorsprong was van het menselijke ras' (266).

Maar dit verschaft ons nog steeds niet meer dan de uiterlijke betekenis van de symbolen en de allegorie. Men veronderstelt nu dat de naam Prometheus is ontraadseld, en de hedendaagse mythologen en oriëntalisten zien er niet langer in wat hun vaders er op gezag van de hele klassieke oudheid in zagen. Zij vinden er alleen iets in dat veel beter past bij de geest van de tijd, namelijk een fallisch element. Maar zowel de naam van Phoroneus als die van Prometheus heeft niet één en zelfs geen twee, maar een hele reeks esoterische betekenissen. Beide hebben betrekking op de *zeven hemelse vuren*; op Agni Abhimānin, zijn drie zonen en hun vijfenveertig zonen, *die samen de negenveertig vuren vormen*. Betreffen al deze getallen alleen de aardse vorm van vuur en de vlam van de seksuele hartstocht? Steeg de geest van de Arische hindoes nooit uit boven zulke zuiver zinnelijke begrippen, die geest, die volgens prof. Max Müller de meest spirituele en mystiek aangelegde op de hele wereld is? Alleen al het aantal van die vuren had een vermoeden van de waarheid moeten oproepen.

Men zegt ons dat men in deze eeuw van rationeel denken de naam Prometheus niet langer mag verklaren zoals de oude Grieken deden. Het schijnt dat de laatstgenoemden 'zich baseerden op de onjuiste analogie van προμηθεύς met het werkwoord προμανθάνειν en in hem het type zagen van de 'vooruitziende' mens, aan wie ter wille van de symmetrie een broer werd toegevoegd - Epimetheus, of 'hij die zich na de gebeurtenis beraadt'. Maar nu hebben de oriëntalisten anders beslist. Zij kennen de werkelijke betekenis van de twee namen beter dan degenen die deze hebben bedacht.

De legende is gebaseerd op een gebeurtenis van universeel belang. Ze werd in het leven geroepen 'ter herinnering aan een grote gebeurtenis die een diepe indruk moet hebben gemaakt op de verbeelding van de eerste getuigen ervan, en de herinnering eraan is sindsdien nooit uit het geheugen van het volk verdwenen'. Welke gebeurtenis is dit? Laten we alle dichterlijke *verbeelding*, al die dromen over een gouden tijdperk terzijde stellen en laten we ons - zo redeneren de hedendaagse geleerden - zo realistisch mogelijk de eerste ellendige toestand van de mensheid voorstellen, waarvan ons na Aeschylus door Lucretius het treffende beeld werd geschetst en waarvan de wetenschap nu de exacte waarheid bevestigt; en dan zullen we misschien beter begrijpen dat er werkelijk een nieuw leven voor de mens begon toen hij de eerste vonk zag die ontstond door de wrijving van twee stukken hout of uit de aderen van een vuursteen. Hoe kon de mens anders dan dankbaar zijn voor dat geheimzinnige en wonderbaarlijke wezen dat zij van toen af naar willekeur konden oproepen, en dat zodra het was geboren, groeide, zich uitbreidde en zich met een unieke kracht ontwikkelde? 'Kwam deze aardse vlam niet naar aard overeen met de vlam die zij van boven ontvingen, of die andere die hen beangstigde in de bliksemstraal?'

'Was zij dan niet aan dezelfde bron ontleend? En indien haar oorsprong in de hemel was, moet deze op zekere dag naar de aarde zijn gebracht. En als dat zo was, wie was dan het machtige wezen, het weldoende wezen, god of mens, die haar had onderworpen? Dat zijn de vragen die de nieuwsgierige Ariërs in de eerste dagen van hun bestaan stelden en die een antwoord vonden in de mythe van Prometheus' (*Mythologie de la Grèce Antique*, blz. 258).

De filosofie van de occulte wetenschap vindt in de bovenstaande overwegingen twee zwakke punten en wijst die aan. De ellendige toestand van de mensheid, die door Aeschylus en Prometheus werd beschreven, was toen, in de eerste dagen van de Ariërs, niet erger dan nu. Die 'toestand' was beperkt tot de primitieve stammen; en de nu bestaande primitieve volkeren zijn geen zier gelukkiger of ongelukkiger dan hun voorvaders een miljoen jaar geleden.

De wetenschap erkent dat er 'ruwe gereedschappen, die precies lijken op de *door primitieve volkeren* nu nog gebruikte', worden gevonden in riviergrind en grotten, die geologisch gezien 'een enorme ouderdom bezitten'. Die overeenkomst is zo groot, dat de schrijver van *The Modern Zoroastrian* ons mededeelt: 'Indien de verzameling in de Koloniale Tentoonstelling van stenen beitels en pijlpunten, die nu door de Bosjesmannen van Zuid-Afrika worden gebruikt, zou worden gelegd naast een verzameling uit het Britse Museum van soortgelijke voorwerpen afkomstig uit de grot van Kent of de grotten van Dordogne, dan zou alleen een deskundige ze van elkaar kunnen onderscheiden' (blz. 145). En indien er nu, in onze tijd van de hoogste beschaving, Bosjesmannen bestaan die verstandelijk niet hoger staan dan het mensenras dat tijdens het *Paleolithicum* Devonshire en Zuid-Frankrijk bewoonde, waarom kunnen de laatstgenoemden dan niet gelijktijdig hebben geleefd met en tijdgenoten zijn geweest van andere rassen, die in hun tijd even hoog beschaafd waren als wij in de onze? Dat de som van de kennis bij de mensheid dagelijks toeneemt, 'maar dat het verstandelijke vermogen daarmee niet gelijk opgaat', blijkt wanneer men het verstand, zo niet de werkelijke kennis van de Euclidessen, Pythagorassen, Pānini's, Kapila's, Plato's en Socratessen vergelijkt met dat van de Newtons, Kants en hedendaagse Huxleys en Haeckels. Bij het vergelijken van de resultaten, die door de schedelkundige dr. J. Barnard Davis zijn verkregen en uitgewerkt in 1868 (*Trans. of the Royal Society of London*) en die betrekking hebben op de inhoud van de

schedel - waarvan de grootte als maatstaf wordt genomen voor het beoordelen van verstandelijke vermogens - vindt dr. Pfaff dat deze inhoud bij de Fransen (die stellig tot de meest verstandelijke mensen behoren) 88,4 kubieke duim is en dus 'zichtbaar kleiner dan de schedelinhoud van de Polynesiërs in het algemeen, bij wie die inhoud zelfs onder veel Papoea's en Alfoeren van het laagste niveau, 89 en 89,7 kubieke duim bedraagt'; waaruit volgt dat de *kwantiteit* en niet de *kwaliteit* van de hersenen de oorzaak van verstandelijk vermogen is. De gemiddelde schedelmaat bij verschillende rassen wordt nu erkend als 'een van de meest karakteristieke kenmerken van het verschil tussen diverse rassen'. Daarom is de volgende vergelijking van veel belang: 'De breedtemaat bij de Scandinaviërs (is) 75, bij de Engelsen 76; bij de Holsteiners 77; in Breisgau 80; de schedel van Schiller vertoont zelfs een breedtemaat van 82 . . . en die van de Madurezen ook 82!' Tenslotte brengt eenzelfde vergelijking tussen de oudste bekende schedels en de Europese, het verrassende feit aan het licht 'dat de herseninhoud van de meeste van deze oude schedels, die behoren tot de steentijd, eerder boven dan beneden het gemiddelde van die van de nu levende mens ligt'. Wanneer men de maten van de hoogte, breedte en lengte in duimen berekent uit de gemiddelde afmetingen van verschillende schedels, krijgt men de volgende totalen:

Oude schedels van de steentijd uit het noorden	18,877
.	d.
Gemiddelde van 48 schedels van dezelfde periode uit Engeland	18,858
.	d.
Gemiddelde van 7 schedels van dezelfde periode uit Wales	18,649
.	d.
Gemiddelde van 36 schedels van de steentijd uit Frankrijk	18,220
.	d.

Het gemiddelde voor de *nu levende Europeanen* is 18,579 duim; van de *Hottentotten* 17,795 duim.

Deze cijfers tonen duidelijk aan 'dat de omvang van de hersenen van de oudste ons bekende volkeren niet zodanig is dat men ze op een lager niveau kan plaatsen dan de nu levende bewoners van de aarde' (*The Age and Origin of Man*). Afgezien daarvan laten ze de 'ontbrekende schakel' in rook opgaan. Hierover echter later meer: we moeten tot ons eigenlijke onderwerp terugkeren.

Het ras dat Jupiter zo vurig verlangde 'uit te roeien en een ander in zijn plaats te planten' (*Aesch.*: 241), heeft *verstandelijke*, geen lichamelijke ellende geleden. De eerste zegening die Prometheus de stervelingen gaf, was, zoals hij het 'koor' vertelt, dat hij hen belette 'de dood vooruit te zien' (256); hij 'redde het sterfelijke ras van het lot, vervloekt in de duisternis van Hades te verzinken' (244); en pas toen gaf hij hun 'behalve dit', het vuur (260). Hieruit blijkt in ieder geval duidelijk het tweevoudige karakter van de mythe van Prometheus, ook al aanvaarden de oriëntalisten niet het bestaan van de *zeven sleutels* die het occultisme leert. Deze mythe heeft betrekking op het eerste ontwaken van de geestelijke waarnemingsvermogens van de mens, niet op het feit dat hij voor het eerst *vuur* zag of *ontdekte*. Want *vuur* werd nooit 'ontdekt', maar heeft vanaf het begin op aarde bestaan. Het bestond in de seismische activiteit van de eerste tijden, toen vulkanische uitbarstingen even vaak en geregeld voorkwamen als nu de mist in Engeland. En als men ons zegt dat de mensen zo laat op aarde verschenen dat bijna alle vulkanen, met uitzondering van een paar, al waren uitgedoofd en dat geologische verstoringen hadden plaatsgemaakt voor een meer stabiele toestand, dan antwoorden wij: stel dat er een nieuw mensenras - of dit nu is geëvolueerd uit engelen of uit gorilla's - op een onbewoonde plek op aarde is verschenen, met uitzondering misschien van de Sahara, dan is het duizend tegen één dat het binnen een jaar of twee vuur zou ontdekken, doordat de bliksem was ingeslagen en gras of iets anders in brand had gestoken. Die veronderstelling, dat de primitieve mens eeuwenlang op aarde leefde voordat hij kennis maakte met vuur, is een van de meest pijnlijk onlogische van alle. Maar de oude Aeschylus was een ingewijde en hij wist heel goed wat hij bekendmaakte:

Geen enkele occultist die op de hoogte is van de symboliek en van het feit dat de wijsheid uit het oosten tot ons kwam, zal ook maar een ogenblik ontkennen dat de mythe van Prometheus Europa heeft bereikt vanuit Aryavarta. Ook zal hij vermoedelijk niet ontkennen dat Prometheus in één opzicht *vuur door wrijving* voorstelt. Daarom bewondert hij de scherpzinnigheid van F. Baudry, die in zijn *Les mythes du feu et du breuvage céleste* (*Revue Germanique*, 1861, blz. 356) een van de aspecten van Prometheus en zijn oorsprong uit India laat zien. Hij toont de lezer het *veronderstelde* oorspronkelijke proces om vuur te maken, dat nog steeds in India in gebruik is om de offervlam te ontsteken. Hij zegt het volgende.

'Dit proces, dat nauwkeurig in de vedische sutra's is beschreven, bestaat uit het snel ronddraaien van een stok in een holte, die in het midden van een stuk hout is gemaakt. Door de wrijving ontstaat een intense hitte, waardoor tenslotte de houtdeeltjes waarmee de stok in contact komt, in brand vliegen. De beweging van de stok is geen voortdurende draaiing in één richting, maar een reeks bewegingen in tegengestelde zin, door middel van een koord dat aan het midden van de stok is bevestigd: de vuurmaker houdt in elke hand één van de uiteinden vast en trekt daar afwisselend aan . . . Het volledige proces wordt in het Sanskriet aangeduid door het werkwoord *manthāmi*, *mathnāni*; wat betekent 'wrijven, in beweging brengen, schudden en door wrijving verkrijgen' en vooral betrekking heeft op ronddraaiende wrijving, zoals wordt bewezen door zijn afleiding van *mandala*, wat een cirkel betekent. . . . De stukken hout die dienen om vuur voort te brengen, hebben in het Sanskriet elk een bepaalde naam. De draaiende stok wordt *pramantha* genoemd; de schijf waarin die wordt gestoken, heet *arani* en *aranī* 'de twee arani's' duiden het *hele* werktuig aan' (blz. 358 e.v.).

Wij moeten afwachten wat de brahmanen hierop zullen zeggen. Maar stel dat Prometheus in een van de aspecten van zijn mythe is opgevat als de voortbrenger van vuur door middel van *pramantha*, of als een bezield en goddelijke *pramantha*, zou dit dan meebrengen dat die symboliek geen andere betekenis had dan de fallische, die er door de hedendaagse kenners van de symboliek aan wordt toegekend? Decharme schijnt tenminste een flauw begrip van de waarheid te hebben; want onbewust bevestigt hij met zijn opmerkingen alles wat de occulte wetenschappen leren met betrekking tot de *manasa* deva's, die de mens het bewustzijn van zijn onsterfelijke ziel hebben geschonken: dat bewustzijn dat de mens belet 'de dood vooruit te zien' en waardoor hij *weet* dat hij onsterfelijk is. 'Hoe is Prometheus in het bezit gekomen van de (goddelijke) vonk?' vraagt hij. 'Omdat het vuur zijn verblijfplaats heeft in de hemel, moet hij daarheen zijn gegaan om het te halen, voordat hij het omlaag kon brengen naar de mensen, en om de goden te kunnen naderen, moet hij zelf een god zijn geweest.' De Grieken geloofden dat hij tot het *goddelijke* ras behoorde; de Hindoes, dat hij een deva was. Daarom 'was hij bij de Grieken de zoon van de titan Iapetos', *Ἰαπετιοῖδης* (*Theog.* 528). . . . 'Maar het hemelse vuur behoorde in het begin alleen aan de goden; het was een schat die zij voor zichzelf bewaarden . . . die zij zorgvuldig bewaakten. . . . 'De voorzichtige zoon van Iapetos', zegt Hesiodus, 'bedroog Jupiter door het onvermoerbare vuur van de stralende gloed te stelen en in de holle stengel van een narthexplant te verbergen' (*Theog.* 565) . . . Zo was het geschenk dat Prometheus de mensen gaf, op de hemel veroverd. . . . 'Nu moest volgens Griekse opvattingen' (die hierin overeenkomen met die van de occultisten) 'dit bezit dat Jupiter werd afgenomen, deze menselijke schending van het eigendom van de goden, worden gevolgd door een boetedoening. . . . Prometheus behoort bovendien tot dat ras van titanen die tegen de goden in opstand waren gekomen' en die de heer van de Olympus in de Tartarus had geslingerd; evenals zij is hij de genius van het kwaad, gedoemd tot wreed lijden, enz.'

Wat zo stuitend is in de verklaringen die volgen, is de eenzijdige opvatting over deze meest grootse van alle mythen. De meest intuïtieve hedendaagse schrijvers kunnen of willen in hun opvattingen niet uitkomen boven het niveau van de aarde en de kosmische verschijnselen. Men ontkent niet dat de morele gedachte in de mythe, zoals weergegeven in de theogonie van Hesiodus, in de oorspronkelijke Griekse opvatting een bepaalde rol speelt. De titan is meer dan een dief van het hemelse vuur. Hij vertegenwoordigt de mensheid - actief, ijverig, intelligent, maar tegelijkertijd eerzuchtig, en ernaar strevend de goddelijke krachten te evenaren. Daarom wordt de mensheid gestraft in de persoon van Prometheus, maar dat is alleen zo bij de Grieken. Voor de laatstgenoemden is Prometheus geen misdadiger, behalve in de ogen van de goden. In zijn relatie tot de aarde is hij integendeel zelf een god, een vriend van de mensheid (*φιλάνθρωπος*), die hij tot hogere beschaving heeft gebracht en ingewijd in de kennis van alle kunsten; een opvatting die haar meest dichtertelijke vertolker in Aeschylus vond. Maar bij alle andere volkeren is Prometheus - wat? De gevallen engel, satan, zoals de kerk beweert? Volstrekt niet. *Hij is eenvoudig het beeld van de schadelijke en gevreesde gevolgen van de bliksem.* Hij is het 'boze vuur' (*mal feu*) en het symbool van het goddelijke, mannelijke voortplantingsorgaan. 'Teruggebracht tot de eenvoudigste manier van zeggen, is de mythe die we proberen te verklaren eenvoudig een (kosmische) genius van het vuur' (blz. 261). Het eerstgenoemde denkbeeld (het fallische) was *bij uitstek Arisch*, als we Ad. Kuhn (in zijn *Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*) en Baudry mogen geloven. Want:

'Omdat het door de mens gebruikte vuur het gevolg is van de werking van *pramantha* in de *aranī*, moeten de Ariërs dezelfde oorsprong hebben toegeschreven (?) aan het hemelse vuur, en zij moeten zich hebben voorgesteld (?) dat een god gewapend met *pramantha*, of een goddelijke *pramantha* in de schoot van de wolken een hevige wrijving opwekte, waaruit bliksem en donder ontstonden. . . . Dit denkbeeld wordt gesteund door het feit dat de Stoïcijnen volgens het getuigenis van Plutarchus (*Philosoph. Placit.* iii, 3) dachten dat de donder het gevolg was van de strijd van de donderwolken en de bliksem - een brand ontstaan door wrijving; terwijl Aristoteles in de donderslag alleen de werking zag van wolken die met elkaar in botsing kwamen. Wat was deze theorie anders dan de wetenschappelijke voorstelling van het voortbrengen van vuur door wrijving? . . . Alles

leidt tot de veronderstelling dat men, vanaf de vroegste oudheid en vóór de verspreiding van de Ariërs, geloofde dat de pramantha zowel het vuur in de donderwolk als in de arani's ontstak.' (*Revue Germanique*, blz. 368.)

Zo worden veronderstellingen en ijdele hypothesen in de plaats gesteld van ontdekte waarheden. Verdedigers van de bijbelse dode-letter konden de schrijvers van zendelingentraktaatjes nooit effectiever helpen dan de materialistische kenners van de symboliek dat doen, door als vaststaand aan te nemen dat de oude Ariërs hun religieuze opvattingen op geen hogere gedachten dan de fysiologische hebben gebaseerd.

Maar dat is niet zo, en juist de geest van de vedische filosofie verzet zich tegen zo'n interpretatie. En indien, zoals Decharme zelf erkent, 'dit denkbeeld van de scheppende kracht van vuur onmiddellijk wordt verklaard door de oude vergelijking van de menselijke ziel met een hemelse vonk', zoals blijkt uit de beeldspraak die in de *Veda's* vaak wordt gebruikt als het gaat over *aranī*, dan zou dit iets hogers betekenen dan alleen een grof seksueel begrip. Een hymne aan Agni in de *Veda* wordt als voorbeeld geciteerd: 'Hier is de pramantha, de voortbrenger is gereed. Breng de meesteres van het ras (de vrouwelijke *aranī*). Laten wij volgens het oude gebruik Agni door wrijving voortbrengen' – wat niets ergers betekent dan een abstract denkbeeld dat in de taal van de stervelingen wordt uitgedrukt. De 'vrouwelijke *aranī*', de meesteres van het ras, is aditi, de moeder van de goden, of shekinah, eeuwig licht – in de wereld van de geest, de 'grote diepte' en ^{CHAOS}; of oorspronkelijke substantie na haar eerste stap uit het ^{ONBEKEND}, in de gemanifesteerde Kosmos. Indien eeuwen later dezelfde aanduiding wordt toegepast op Devaki, de moeder van Krishna of de geïncarneerde ^{LOGOS}, en indien aan het symbool tengevolge van de geleidelijke en onstuitbare verspreiding van exoterische religies, al een seksuele betekenis kan worden toegekend, dan hindert dit de oorspronkelijke zuiverheid van het beeld volstrekt niet. Het subjectieve was overgegaan in het objectieve; de geest was in de stof gevallen. De universele kosmische polariteit van geest-substantie was in het menselijke denken de mystieke, maar nog seksuele vereniging van geest en stof geworden, en had zo een antropomorfe kleur gekregen die zij in het begin nooit had gehad. Tussen de *Veda's* en de *Purāṇa's* is er een afgrond waarvan zij de polen zijn, evenals het zevende (*atmische*) en het eerste of laagste beginsel (het fysieke lichaam) in de zevenvoudige samenstelling van de mens. De oorspronkelijke, zuiver geestelijke taal van de *Veda's*, die tienduizenden jaren eerder is ontstaan, had een zuiver menselijke uitdrukking gevonden voor de beschrijving van gebeurtenissen die 5000 jaar geleden plaatsvonden, de datum van de dood van Krishna (met die dag begon het kali-yuga of de zwarte eeuw voor de mensheid).

Evenals Aditi *Surārani* (de moederschoot of 'moeder' van de *Sura's*, goden) wordt genoemd, zo wordt Kunti, de moeder van de Pandava's, in het *Mahābhārata Pandavārani* genoemd – een woord dat al een *fysiologische* inhoud heeft. Maar Devaki, het vóórtype van de rooms-katholieke madonna, is een later geantropomorfiseerde vorm van Aditi. De laatstgenoemde is de godin-moeder, de 'deva-matri' van zeven zonen (de *zes* en de *zeven* aditya's van de vroegste vedische tijd); de moeder van Krishna, Devaki, ontving zes embryo's in haar schoot door tussenkomst van Jagaddhātṛi (de 'verzorgster van de wereld'), terwijl het zevende (Krishna, de *logos*) naar die van Rohini werd overgebracht. Maria, de moeder van Jezus, is de moeder van zeven kinderen, van vijf zonen en twee dochters (een latere verandering van geslacht in het *Evangelie naar Mattheus*, xiii, 55-56). Geen van de vereerders van de rooms-katholieke maagd zou er bezwaar tegen maken tot haar eer het gebed uit te spreken dat door de goden tot Devaki wordt gericht. Laat de lezer oordelen.

'Gij zijt die prakṛiti (essentie), oneindig en subtiel, die Brahmā in haar schoot droeg. Gij eeuwig wezen, die in uw substantie de essentie van alle geschapen dingen bevat, waart gelijk aan de schepping; zij waart de ouder van het drievormige offer, dat de kiem van alles wordt. . . . Gij zijt het offer, waaruit alle vrucht voortkomt; zij zijt de *aranī*, waarvan de wrijving vuur voortbrengt' . . . ('Schoot van licht', 'heilig vat' zijn de benamingen van de maagd). 'Als aditi zijt gij de moeder van de goden. . . . Gij zijt jyotsna (de ochtendschemering).' De maagd wordt vaak aangeropen als de 'morgenster' en de 'ster van de verlossing' – het licht waaruit de dag voortkomt. 'Gij zijt *Samnati* (nederigheid, een dochter van Dakṣa), de moeder van de wijsheid; zij zijt *Niti*, de moeder van de harmonie (*naya*); zij zijt bescheidenheid, de voortbrengster van de genegenheid (*prasraya* of *vinaya*); zij zijt verlangen, waaruit liefde wordt geboren. . . . Gij zijt de moeder van de kennis (*avabodha*); geduld (*dhṛiti*), de moeder van de standvastigheid (*dhairya*) . . . enz.'

Hieruit blijkt dat *aranī* niets minder dan het rooms-katholieke 'uitverkoren vat' is. Wat de oorspronkelijke betekenis betreft, deze was zuiver metafysisch. Geen enkele onreine gedachte was bij de denkers van de oudheid met deze begrippen verbonden. Zelfs in de *Zohar* – veel minder metafysisch dan enige andere symboliek – is het denkbeeld een abstractie en niet meer. Als dus de *Zohar* (iii, 290) zegt, 'alles wat bestaat, alles wat is gevormd door de oude met de heilige naam, kan slechts bestaan door een mannelijk en vrouwelijk beginsel', dan betekent dit niets anders dan: 'De goddelijke geest van het leven vermengt zich steeds weer met de stof.' Het is de ^{WZ} van de godheid die handelt; en het denkbeeld is zuiver dat van Schopenhauer. 'Toen *Atteekah Kaddosha*,

het oude en het verborgene van het verborgene, alle dingen wenste te vormen, vormde het alle dingen als mannelijk en vrouwelijk. Deze wijsheid omvat ^{ALLES}, wanneer zij tevoorschijn komt.' Daarom zegt men dat chochmah (mannelijke wijsheid) en binah (vrouwelijk bewustzijn of verstand) – het actieve en het passieve beginsel – samen alles scheppen. Zoals het oog van de ervaren juwelier onder de ruwe en onaanzienlijke oesterschelp de zuivere, onbevleete parel ontdekt die zich daarin bevindt, en zijn hand zich alleen met de eerstgenoemde bezighoudt om bij de inhoud te komen, zo leest het oog van de ware filosoof tussen de regels van de *Purāṇa's* de verheven vedische waarheden, en verbetert de vorm met behulp van de wijsheid van de Vedanta. Onze oriëntalistten echter zien nooit de parel onder de dikke bekleding van de schelp en handelen dienovereenkomstig.

Uit alles wat in dit hoofdstuk is gezegd, blijkt duidelijk dat er zich tussen de slang van Eden en de duivel van het christendom een afgrond bevindt. Alleen de voorhamer van de filosofie van de oudheid kan dit dogma uit de weg ruimen.

Noten:

1. Volgens de occulte leer verstreken er in de tijd van het derde Wortelras drie yuga's, namelijk het satya-, het treta- en het dvāpara-yuga, die overeenkomen met het gouden tijdperk van zijn eerste onschuld; met het zilveren, toen het zijn volwassenheid bereikte, en met het bronzen tijdperk, toen het werd gescheiden in geslachten en zij de machtige halfgoden van de oudheid werden.
2. *Prometheus Vincit*.
3. De poging van sommige hedendaagse kenners van het Grieks (in de tijd van de oude Griekse schrijvers zouden zij armzalige en pseudo-geleerden hebben geschreven!) om de werkelijke betekenis van de denkbeelden van Aeschylus te verklaren – die deze, omdat hij een onwetende Griek uit de oudheid was, zelf niet zo goed onder woorden kon brengen – is dwaas en belachelijk!
4. Zie ook zijn *Memoires de la Société de la Linguistique* die volgen op de 'Vuurmythen' (Deel I, blz. 337 e.v.)
5. Er worden een houten *boven-* en *onderstuk* gebruikt om bij het offeren dit heilige vuur door wrijving voort te brengen en in de *aranī* is de holte aangebracht. Dit wordt bewezen door een allegorie in de *Vayu-* en andere *Purāṇa's*, die ons meedelen dat Nemi, de zoon van Ikshvāku, geen opvolger had nagelaten en dat de rishi's, die vreesden de aarde zonder heerser te laten, het lichaam van de koning in de holte van een *aranī* legden – als een bovenste *aranī* – en daaruit een prins voortbrachten die Janaka werd genoemd. 'Wegens de merkwaardige manier waarop hij werd voortgebracht, werd hij Janaka genoemd' (maar zie Goldstücker, *Sanskrit Dictionary*, bij het woord *aranī*). Devaki, de moeder van Krishna, wordt in een tot haar gericht gebed 'de *aranī* van wie de wrijving vuur opwekt' genoemd.
6. De *monade* van het dier is even onsterfelijk als die van de mens; toch weet het beest hier niets van; het leeft een dierlijk leven van gewaarwording, evenals de eerste mens zou hebben geleefd toen hij de lichamelijke ontwikkeling in het derde Ras had bereikt, als de *agnishvāta's* en de *manasa* pitri's er niet waren geweest.
7. Dus de gevallen engelen; de *Asura's* van het Indiase pantheon.
8. De cursiveringen zijn van ons; zij tonen aan hoe veronderstellingen in onze tijd tot wetten worden verheven.